

ИВИС

ТЪМНИ СЪЗАКЛЯТИЯ

• книга първа •

Лейди Полунощ

Касандра Клеър

КАСАНДРА КЛЕЪР ЛЕЙДИ ПОЛУНОЩ

Превод: Вера Паунова

chitanka.info

„Лейди Полунощ“ ще ви грабне от първата страница и ще ви накара да четете цяла нощ... независимо дали познавате света на ловците на сенки, или не.

В един таен свят, където воини, в чиито вени тече ангелска кръв, са се заклели да пазят света от демони, „парабатай“ е свещена дума. Парабатаят е твой партньор в битка. Парабатаят е най-добрият ти приятел. Парабатаите са всичко един за друг... но никога, абсолютно никога не бива да се влюбват един в друг.

Изминали са пет години от събитията в „Град на небесен огън“, довели ловците на сенки до ръба на унищожението. Ема Карстерс вече не е малко дете, а млада жена, твърдо решена да открие убиеца на родителите си и да отмъсти за смъртта им.

Ема е ловец на сенки, една от поколенията нефилими, чийто дълг е да бранят света от демони. Заедно със своя парабатай Джулиън Блекторн тя патрулира из улиците на един таен Лос Анджелис.

Когато започват да се появяват трупове на хора и долноземци, убити по същия начин, по който преди години загиват и нейните родители, вниманието на Ема е привлечено — това е нейният шанс да се впусне в разследване. Докато разкрива истината за настоящето, тя започва да научава и тайни от миналото: какво е крил Джулиън от нея през всички тези години, защо законът на ловците на сенки не разрешава на парабатаите да се влюбват един в друг... В същото време Ема е на път да се влюби в единствения човек на света, в когото е категорично забранено.

Магията и приключенията в книгите за ловците на сенки заплениха въображението на милиони читатели по целия свят. Потопете се в тази ускоряваща пулса и разкъсваща сърцето книга, която със сигурност ще се хареса както на новите читатели, така и на най-верните фенове на Касандра Клеър.

На Холи. Той беше истински елф.

ПРОЛОГ

Лос Анджелис, 2012 г.

Кит страшно обичаше нощите, в които ходеха на Пазара на сенките.

Тогава му разрешаваха да излезе от къщи и да помогне на баща си със сергията. Идваше на Пазара на сенките, откакто навърши седем. Оттогава бяха минали осем години, ала той все още изпитваше същото удивление, докато вървеше по „Кендъл Али“ през старата част на Пасадина към безличната тухлена стена... и прекрачваше в един възпламеняващ свят на цветове и светлини.

Само на няколко пресечки от там се намираха магазини на „Епъл“, в които се продаваха най-различни джаджи и лаптопи, сладкарници и щандове за органична храна, модни вериги за дрехи и шикозни бутици. Тук обаче улицата отстъпваше място на огромен площад, защитен от всички страни с магически бариери, за да попречи на някой разсеян минувач да се натъкне случайно на Пазара на сенките.

Пазарът на сенките се появяваше, когато луната пълнееше или чезнеше, и едновременно съществуваше и не съществуваше. Докато крачеше между пъстроцветните сергии, Кит знаеше, че се разхожда из място, което щеше да изчезне, когато слънцето изгрееше на сутринта.

Ала докато беше там, той се забавляваше. Едно бе да имаш Дарбата, когато никой от хората около теб не я притежава. Баща му я наричаше Дарбата, ала Кит не беше съгласен с това име. Хиацинт, синьокожата гледачка от сергията в покрайнините на Пазара, го наричаше Зрението.

Според Кит това название беше по-подходящо. Та нали единственото, което го отличаваше от обикновените деца, бе фактът, че е в състояние да *види* неща, които те не можеха. Понякога това бяха съвсем безобидни неща: малки духчета, реещи се над сухата трева покрай напуканите тротоари; бледите лица на вампири в бензиностанцията късно през нощта; мъж, потропващ с пръсти по

плота в закусвалнята... пръсти, които, забелязал бе Кит, когато се бе вгледал по-внимателно, всъщност бяха върколашки нокти. Такива неща му се случваха от съвсем малък, случваха се и с баща му. Зрението често се предаваше по наследство.

Най-трудно бе да потисне порива да реагира. Един следобед, на връщане от училище, Кит бе видял глутница върколаци да се бият за надмощие, разкъсвайки се на парчета на една изоставена детска площадка, и се бе разпищял, докато не се бяха появили полицаи. Те обаче не можеха да видят нищо. Оттогава бащата на Кит го държеше най-вече вкъщи, оставяйки го да се обучава сам от разни стари книги. Кит играеше видео игри в мазето и рядко излизаше навън — само през деня или пък когато се появеше Пазарът на сенките.

На Пазара нямаше защо да се тревожи за реакциите си. Той беше колоритен и фантастичен дори и за своите обитатели. Имаше ифрити, които водеха на каишка дресирани джинове; красиви пери танцуваха пред сергии, на които се продаваха искрящи, опасни прахчета. Банши седеше зад сергията, която обещаваше да каже на всеки желаещ кога ще умре, макар че Кит не можеше да си представи кой би поискал да знае точно това. Един клурикон твърдеше, че може да намери всякакви загубени неща, а хубава млада вещица с къса яркозелена коса продаваше вълшебни гривни и медальони, привличащи романтично внимание. Когато Кит погледна към нея, тя му се усмихна.

— Ей, Ромео — смушка го баща му в ребрата. — Не съм те довел, за да флиртуваш. Помогни ми да поставим знака.

Той подритна изкривено метално столче към Кит и му подаде дървена табелка, върху която беше пирографирано „СЕРГИЯТА НА ДЖОНИ РУК“.

Не беше най-оригиналното име, ала бащата на Кит никога не се бе отличавал с кой знае какво въображение. Кое то бе доста странно, помисли си Кит, докато се покатерваше, за да закачи табелата, при положение че ставаше дума за човек, чиято клиентела включваше магьосници, върколаци, вампири, духчета, гули и дори една русалка (бяха се срещнали тайно в местния океанариум).

От друга страна, може би простичката табелка беше за предпочитане. Бащата на Кит продаваше разни отвари и прахчета (а под масата — оръжия със съмнителна законност), ала не това привличаше хората към неговата сергия. Истината бе, че Джони Рук

беше човек, който знаеше разни работи. В Долния свят на Лос Анджелис не се случваше нищичко, за което той да не е чул; никой не бе толкова могъщ, че бащата на Кит да не знае някоя тайна за него или пък начин да го открие. Той разполагаше с информация, която бе готов да сподели срещу съответното заплащане.

Кит скочи от столчето и баща му му връчи две петдесетдоларови банкноти.

— Върви да ги развалиш някъде — нареди му, без да го поглежда. Беше извадил червения си тефтер изпод плата и го прелистваше, вероятно за да открие кой му дължи пари. — Нямам по-дребни.

Кит кимна и се отдалечи от сергията, доволен да се махне за малко. Всяка задача бе повод да се пошляе наоколо. Мина покрай сергия, отрупана с бели цветя, от които се носеше наситено, сладко и отровно ухание, и друга, където групичка хора в скъпи костюми раздаваха памфлети пред табелка, на която пишеше: „ОТЧАСТИ СВРЪХЕСТЕСТВЕН? НЕ СИ САМ. ПОСЛЕДОВАТЕЛИТЕ НА ПАЗИТЕЛЯ ИСКАТ ДА СЕ ЗАПИШЕШ В ЛОТАРИЯТА НА СПОЛУКАТА! ПОКАНИ КЪСМЕТА В ЖИВОТА СИ!“.

Тъмнокоса жена с алени устни се опита да му тикне в ръцете един памфлет, а когато Кит не го прие, тя хвърли зноен поглед покрай него към Джони, който се ухили широко. Кит извъртя очи — безброй дребни култове никнеха като гъби ту покрай един, ту покрай друг незначителен демон или ангел, без никакъв ефект.

Кит откри любимата си сергия и си купи леден десерт с вкус на маракуя, малини и сметана. Гледаше да внимава от кого пазарува (на Пазара се продаваха сладкиши и напитки, които можеха да ти съсипят целия живот), ала никой не би рискувал със сина на Джони Рук. Джони Рук знаеше по нещо за абсолютно всекиго. Навлечи си гнева му и тайните ти много бързо щяха да се разчуют.

Кит се отби при вещицата с вълшебните бижута. Тя нямаше сергия — както обикновено се бе разположила върху един щампован саронг, от онези евтини, ярки парчета плат, които може да си купите на плажа. Приближаването му я накара да вдигне глава.

— Здравей, Рен — поздрави Кит. Съмняваше се, че това е истинското ѝ име, ала всички на Пазара я наричаха така.

— Здравей, хубаво момче. — Тя се поотдръпна, за да му направи място, при което гривните около китките и глезените ѝ звъннаха. — Какво те води в скромното ми обиталище?

Кит се настани до нея на земята. Дънките му бяха изтъркани, на коленете имаше дупки. Щеше му се да може да задържи парите, които баща му му беше дал, за да си купи някоя нова дреха.

— Татко ме изпрати да разваля две петдесетачки.

— Шшт. — Хиацинт махна предупредително с ръка. — Тук има хора, които биха ти прерязали гърлото за две петдесетачки и биха продали кръвта ти като драконов огън.

— Не и мен — уверено заяви Кит. — Никой тук не би ме докоснал и с пръст. — Той се облегна назад. — Освен ако аз не искам да го направят.

— А пък аз си мислех, че не са ми останали никакви амулети за безсрамно флиртуване.

— Аз съм твоят амулет за безсрамно флиртуване. — Кит се усмихна на двама души, които в този миг минаваха покрай тях: високо, хубаво момче с бял кичур в тъмната си коса и момиче с кестенява коса, чиито очи бяха скрити зад тъмни очила. Те не му обърнаха никакво внимание. Рен обаче се оживи при вида на двамата пазаруващи зад тях — плещест мъж и жена, чиято коса се спускаше в дебела плитка по гърба ѝ.

— Амулети за закрила — обади се Рен приканващо. — С тях безопасността ви е гарантирана. Имам златни и медни, не само сребърни.

Жената си купи пръстен с лунен камък и продължи нататък, бърбейки си със своя спътник.

— Как разбра, че са върколаци? — попита Кит.

— От изражението им — обясни Рен. — Върколаците са импулсивни купувачи. А погледите им се плъзгат по всичко, направено от сребро. — Тя въздъхна. — Продажбите на амулетите за закрила потръгнаха страхотно, откакто започнаха онези убийства.

— Какви убийства?

Рен направи физиономия.

— Някаква безумна магия. Трупове, изподраскани с демонски букви. Изгорени, удавени, с отрязани ръце... Носят се всякакви

слухове. Как така не си чул нищо? Не обръщаш ли внимание на слуховете?

— Не, не особено. — Кит проследи с поглед двойката върколаци, които отиваха към северния край на Пазара, където ликантропите обикновено се събираха, за да купят нещата, от които се нуждаеха — кухненски прибори, направени от дърво и желязо, самакитка, спортни панталони, които се разкопчаваха с едно движение (или поне така се надяваше).

Въпреки че Пазарът би трябвало да бъде място, където обитателите на Долния свят се смесваха помежду си, те обикновено си стояха заедно с останалите от своя вид. Имаше един участък, където вампирите се събираха, за да си купят кръв с различни аромати или пък да си потърсят нови роби сред онези, които наскоро бяха загубили господарите си. Феи се разхождаха между павилиони, потънали в увивни растения, разменяха си амулети и тихо прошепнати предсказания. Те се държаха настрана от останалите, тъй като им беше забранено да търгуват като всички други. Магьосници, редки и вдъхващи страх, заемаха сергии в самия край на Пазара. Всеки магьосник носеше знак, който оповестяваше демонския му произход: някои имаха опашки, други — крила или извити рога. Веднъж Кит беше видял магьосница със синя кожа, като някаква риба.

И разбира се, онези, които притежаваха Зрението, като Кит и баща му — обикновени хора, надарени със способността да виждат света на сенките, да прозират през магически прах. Рен също бе една от тях — самообразовала се вещица, платила на един магьосник, за да я научи на основните заклинания, тя внимаваше да не се набива на очи. На обикновените хора не беше разрешено да си служат с магии, ала въпреки това нелегалното магическо обучение бе процъфтяващ бизнес, от който можеха да се изкарат добри пари, стига да не те хванат...

— Ловци на сенки — каза Рен.

— Откъде разбра, че си мисля за тях?

— Защото са ей там. Двамина. — Тя посочи с брадичка надясно, очите ѝ горяха от тревога. Всъщност целият Пазар бе обзет от напрежение: уж нехайно, шишенца и кутийки с отрови и отвари и амулети с черепи и кости заизчезваха от погледите; джинове на каишка пълзяха зад своите господари; момичетата пери бяха престанали да

танцуват и наблюдаваха ловците на сенки, а красивите им лица се бяха вкаменили.

Ловците на сенки бяха двама — момче и момиче на седемнайсет-осемнайсет години. Момчето беше червенокосо, високо и атлетично. Кит не можеше да различи лицето на момичето, виждаше единствено водопад от руса коса, която се спускаше до кръста му. На гърба си то носеше златен меч и се движеше с неподправена самоувереност.

И двамата носеха бойно облекло, здравите, защитни черни дрехи, които издаваха, че са нефилими — наполовина човешки същества, наполовина ангели, безспорните господари на всички свръхестествени създания на земята. Те имаха Институти (нещо като огромни полицейски участъци) в почти всеки голям град по света, от Рио де Жанейро до Багдад и от Лахор до Лос Анджелис. Повечето ловци на сенки бяха такива по рождение, но можеха да превърнат и обикновен човек в един от тях, стига да поискат. След всички жертви, които бяха дали в Тъмната война, те отчаяно се нуждаеха да попълнят редиците си. Мълвеше се, че биха отвлекли всекиго под осемнайсет години, показал и най-малък признак, че би могъл да стане ловец на сенки.

С други думи — всеки, надарен със Зрението.

— Отиват към сергията на баща ти — прошепна Рен.

Права беше и Кит настръхна, виждайки ги да се насочват право към табелата, на която пишеше: „СЕРГИЯТА НА ДЖОНИ РУК“.

— Ставай. — Рен скочи на крака, издърпвайки Кит със себе си, след което се наведе, за да загърне стоката си в парчето плат, върху което седяха допреди миг. Кит забеляза причудлива рисунка върху опакоето на дланта ѝ, символ, наподобяващ вода, течаща под пламък. Може би бе започнала да драска по себе си. — Трябва да се махам.

— Заради ловците на сенки? — учуди се той, отдръпвайки се, за да ѝ позволи да си събере нещата.

— Шшт — прошепна тя и се отдалечи забързано, а пъстрата ѝ коса подскачаше.

— Странно — промърмори Кит и се отправи към сергията на баща си.

Приблужи се отстрани, навел глава и напъхал ръце в джобовете си. Сигурен бе, че баща му ще му се накара, ако се появи пред ловците на сенки, особено като се имаха предвид слуховете, че нефилимите

вербуват насила всички непълнолетни мундани със Зрението, но страшно му се искаше да чуе за какво си говорят.

Русокосото момиче се бе привело напред, подпряло лакти върху дървения плот.

— Радвам се да те видя, Рук — каза то с очарователна усмивка.

Беше красива, помисли си Кит. По-голяма от него, а пък момчето, с което беше, направо се извисяваше над него. Беше нефилим, така че беше недостъпно красива. Блед белег се спускаше от лакътя чак до китката ѝ, черни татуировки на причудливи символи обвиваха дългите ѝ голи ръце. Друга надничаше от деколтето на тениската ѝ. Това бяха руни — магическите Знаци, от които ловците на сенки черпеха своята сила. Единствено нефилимите можеха да ги носят — нарисоваха ли ги върху кожата на обикновен човек или някой долноземец, той щеше да изгуби разсъдъка си.

— А това кой е? — попита Джони Рук и посочи с брадичка момчето нефилим. — Прословутият парабатай?

Кит се вгледа в двамата ловци на сенки с повишен интерес. Всеки, който бе чувал за нефилимите, знаеше какво представляват парабатаите. Това бяха двама ловци на сенки, дали обет да си бъдат платонически верни за вечни времена, винаги да се бият рамо до рамо. Да живеят и да са готови да умрат един за друг. Джейс Херондейл и Клеъри Феърчайлд, най-прочутите ловци на сенки в света, също имаха парабатай. Дори Кит го знаеше.

— Не — провлече момчето и взе буркан със зеленикава течност от една купчина до касата. Би трябвало да бъде любовна отвара, ала Кит знаеше, че няколко от бурканите съдържаха вода, оцветена с боя за храна. — Това място не е по вкуса на Джулиън. — Тя обходи Пазара с бърз поглед.

— Аз съм Камерън Ащдаун. — Момчето нефилим протегна ръка и Джони я стисна с доста слисано изражение. Кит се възползва от възможността да се приближи зад щанда. — Аз съм *гаджето* на Ема.

Русокосото момиче (Ема) потръпна едва забележимо.

Камерън Ащдаун може и да ѝ беше гадже сега, помисли си Кит, но едва ли щеше да бъде такова още дълго.

— Ха. — Джони взе буркана от ръката на Ема. — Предполагам, че си тук, за да продължиш оттам, докдето бяхме стигнали.

Той извади от джоба си нещо, което приличаше на квадратно парче плат, и Кит зяпна. Какво му беше интересното на къс червен памук?

Ема изпъна гръб, придобила внезапно нетърпеливо изражение.

— Откри ли нещо?

— Ако го пуснеш в пералнята заедно с белите си дрехи, определено ще се сдобиеш с розови чорапи.

Ема пое парчето плат с гримаса.

— Говоря сериозно. Нямах представа колко хора трябваше да подкупя, за да се сдобия с това. Беше в Спираловидния лабиринт. Парче от ризата, с която е била облечена майка ми, когато е била убита.

Джони вдигна ръка.

— Знам. Просто...

— Не се опитвай да бъдеш саркастичен. Моя работа е да бъде саркастична и духовита. Твоята е да те цедят за информация.

— Или да ти плащат за нея — обади се Камерън Ашдаун. — Нямаме нищо против да ти плащат за нея.

— Вижте, не мога да ви помогна — каза бащата на Кит. — Тук няма никаква магия. Това е просто парче памук. Накъсано на парцали и пропито с морска вода, ала въпреки това — просто памук.

Разочарованието, пробягало по лицето на момичето, беше ярко и недвусмислено. Без да се опитва да го скрие, тя прибра парчето плат в джоба си. Кит усети мимолетен прилив на съчувствие, което го изненада — и през ум не му беше минавало, че може да съчувства на един ловец на сенки.

Сякаш чула мислите му, Ема погледна към него.

— Е — каза тя и в очите ѝ внезапно се появи блясък. — Ти притежаваш Зрението, нали? Като татко си? На колко си години?

Кит се вкамени, а баща му побърза да застане пред него, скривайки го от очите на Ема.

— А пък аз си мислех, че ще разпитвате за убийствата напоследък. Май си назад с информацията, а, Карстерс?

Очевидно Рен беше права, помисли си Кит — действително всички знаеха за убийствата. По предупредителните нотки в гласа на баща си разбра, че трябва да се разкара от там, само че беше хванат като в капан зад щанда, без път за бягство.

— Чух слухове за умрели мундани — призна Ема. Повечето ловци на сенки влагаха дълбоко презрение в думата, с която наричаха обикновените човеци, ала в гласа на Ема се долавяше единствено умора. — Ние не разследваме случаите, в които мунданите се убиват един друг. Това е работа на полицията.

— Има и умрели феи — каза Джони. — Няколко от телата са били елфически.

— Знаеш, че тях *не можем* да разследваме — отвърна Камерън. — Такива са условията на Студения мир.

Кит долови мърморене откъм съседните сергии — знак, че не бе единственият, който подслушваше.

Студеният мир бе нефилимски закон, влязъл в сила преди около пет години. Кит почти не си спомняше времето преди него. Наричаха го закон, ала всъщност си беше наказание.

Когато Кит беше на десет години, светът на долноземците и ловците на сенки беше разтърсен от война. Нефилим, на име Себастиан Моргенстърн, се бе обърнал против собствената си раса — тръгнал от Институт на Институт, той унищожаваше обитателите им и контролирайки телата им, ги превръщаше в ужасяваща войска от роби, които се намираха под пълната власт на неговия ум. Повечето нефилими от Института в Лос Анджелис бяха убити или отвлечени.

Понякога Кит имаше кошмари, свързани с това — реки от кръв, течащи по коридори, които никога не беше виждал, и чиито стени бяха изрисувани с нефилимски руни.

Себастиан беше получил помощ от елфите в опита си да унищожи ловците на сенки.

Кит беше учил за феите в училище — симпатични малки създания, които живеели в короните на дърветата и носели шапки от цветя. Истинските феи изобщо бяха такива. Тяхната раса включваше русалки, гоблини, водни келпита с акулски зъби и разбира се, дворяните — онези, които заемаха най-висок ранг в Дворовете на феите. Те бяха високи, красиви и страховити. Бяха разделени на два отделни Двора: този на феите — опасно място управлявано от кралица, която никой не бе виждал от години, и този на тъмните феи — тъмно място на измяна и черна магия, чийто крал бе като чудовище, излязло от някоя легенда.

Тъй като елфите бяха дланоземци и се бяха врекли във вярност на ловците на сенки, предателството им беше непростимо престъпление. Ловците на сенки ги бяха наказали жестоко с един свиреп замах, станал известен като Студения мир, принуждавайки ги да им изплатят огромни суми и да построят наново всички нефилимски сгради, които бяха унищожени във войната, лишавайки ги от войските им и забранявайки на всички останали дланоземци да им помагат по какъвто и да било начин. Наказанието за някой, хванат да оказва помощ на елф, беше жестоко.

Елфите бяха горда, древна, магическа раса, или поне така се говореше. Кит никога не ги бе познавал по друг начин, освен като прекършен народ. Повечето дланоземци и другите обитатели на мъгливия свят между този на мунданите и този на ловците на сенки не хранеха лоши чувства към феите нито им се сърдеха за нещо. Ала никой от тях нямаше намерение да се опълчи на нефилимите. Вампири, върколаци и магьосници гледаха да се държат настрана от елфите. Единственото изключение бяха места като Пазара на сенките където парите бяха по-важни от законите.

— Така? — подхвърли Джони. — Ами ако ви кажа, че телата са били надраскани с някакви символи?

Ема вдигна рязко глава. Тъмнокафявите ѝ, почти черни очи контрастираха със светлата ѝ коса.

— Какво каза?

— Чу ме.

— Какви символи? Същите като върху телата на моите родители?

— Не знам — отвърна Джони. — Повтарям ви това, което чух. Все пак звучи подозрително, не мислиш ли?

— Ема — обади се Камерън предупредително. — На Клейва това няма да му хареса.

Клейвът беше органът на властта на нефилимите. Доколкото Кит бе чувал, те не харесваха нищо.

— Не ме е грижа — заяви Ема. Очевидно забравила за Кит, тя се взираше в баща му с пламнали очи. — Каж ми всичко, което знаеш. Ще ти дам двеста.

— Добре, само че не знам много. Отвлекат ли някого, след няколко ноци го намират мъртъв.

— И кога за последен път „отвлякоха някого“? — попита Камерън.

— Преди две нощи. — Джони очевидно смяташе, че напълно си заработва заплащането. — Тялото вероятно ще бъде подхвърлено утре. Всичко, което трябва да направите, е да се появите и да видите кой ще го извърши.

Ема скръсти ръце на гърдите.

— Е, защо не ни кажеш как да го сторим?

Джони изсумтя.

— Носи се мълва, че следващият труп ще бъде подхвърлен в Западен Холивуд. В бар „Саркофаг“.

Ема плесна развълнувано с ръце. Гаджето ѝ повтори името ѝ предупредително, ала Кит би могъл да му каже, че си губи времето. Никога досега не бе виждал тийнейджърка да се вълнува толкова за каквото и да било — нито заради известни актьори, нито за момчешки групи, нито за бижута. Това момиче направо трептеше при мисълта за някакво мъртво тяло.

— Защо *ти* не го направиш, щом толкова се тревожиш? — попита Камерън Джони.

Имаше хубави зелени очи, помисли си Кит. Двамата с момичето бяха нелепо привлекателна двойка. Беше почти дразнещо. Кит се почуди как ли изглеждаше прословутият Джулиън. Ако се беше зарекъл завинаги да бъде най-добрият платоничен приятел на Ема, сигурно беше грозен като смъртта.

— Защото не искам да го правя — отвърна Джони. — Струва ми се опасно. Ала вие обожавате опасностите. Нали, Ема?

Тя се усмихна широко и на Кит му хрумна, че баща му май я познава доста добре. Очевидно и преди бе наминавала, за да задава въпроси... Странно бе, че не я беше виждал досега. Докато тя вадеше пачка банкноти от джоба си и ги подаваше на баща му, Кит се зачуди дали някога бе идвала у тях. Винаги когато се появяха клиенти, баща му го караше да слезе в мазето и да не вдига никакъв шум.

— Хората, с които си имам работа, не са от онези, с които би трябвало да се познаваш — бе единственото му обяснение.

Веднъж Кит се беше появил погрешка, докато баща му имаше среща с група закачулени чудовища в дълги одежди. Или поне Кит смяташе, че приличат на чудовища — очите и устните им бяха защити,

голите им глави лъщяха. Баща му му беше обяснил, че са Григори, Мълчаливи братя — ловци на сенки, покрити с белези и подлагани на магически изтезания, докато не се превърнат в нещо повече от човешки същества; те разговаряха с ума си и можеха да четат мислите на другите. Кит никога вече не излезе от мазето, докато баща му беше в „среща“.

Знаеше, че баща му е престъпник. Знаеше, че си изкарва прехраната, като продава тайни, но не и лъжи — Джони се гордееше с това, че информацията му винаги е достоверна. Кит знаеше, че и той вероятно ще поеме по същия път. Трудно бе да водиш нормален живот, докато непрекъснато се преструваш, че не виждаш онова, което се случва пред очите ти.

— Е, благодаря за информацията — каза Ема и тръгна да си върви. Златната дръжка на меча ѝ проблесна и Кит се зачуди какво ли е да си нефилим. Да живееш сред хора, които виждат същото, което и ти. Никога да не се боиш от онова, което се спотайва в сенките. — Чао, Джони.

Ема намигна... на Кит и баща му се обърна рязко, за да го погледне, докато тя потъваше в тълпата заедно с гаджето си.

— Каза ли ѝ нещо? — попита Джони. — Защо те набеляза по този начин?

Кит вдигна отбранително ръце.

— Нищо не съм ѝ казвал. Според мен забеляза, че ви слушам.

Джони въздъхна.

— Гледай да не те забелязват толкова.

Пазарът отново започваше да се оживява, след като ловците на сенки си бяха тръгнали. Разнесе се музика, заприказваха гласове.

— Колко добре познаваш онова момиче?

— Ема Карстерс? Идва при мен от години. Изглежда, изобщо не я е грижа, че нарушава правилата на нефилимите. Харесвам я, доколкото изобщо е възможно да харесваш някой от тях.

— Искаше да откриеш кой е убил родителите ѝ.

Джони отвори едно чекмедже.

— Не знам кой е убил родителите ѝ, Кит. Вероятно са били елфи. Беше по време на Тъмната война. — Той придоби праведен вид. — Искях да ѝ помогна. И какво от това? Парите на нефилимите се харчат.

— А ти искаш ловците на сенки да насочат вниманието си към нещо друго и да го отклонят от теб. — Това беше само предположение, но Кит подозираше, че е прав. — Намислил ли си нещо?

Джони захлопна чекмеджето.

— Може би.

— За човек, който продава тайни, определено криеш доста неща.
— Кит пхна ръце в джобовете си.

Баща му го прегърна през раменете — рядък жест на привързаност от негова страна.

— Най-голямата ми тайна — заяви той — си ти.

1

САРКОФАГ ВЪРХУ МОРСКИЯ БРЯГ

— Просто не се получава — заяви Ема. — Тази връзка, имам предвид.

От другия край на слушалката се разнесоха безутешни звуци, които Ема едва разбираше — връзката на покрива на бар „Саркофаг“ не беше особено добра. Тя крачеше по ръба, зареяла поглед към двора под тях. Електрически лампи бяха окачени по клоните на джакарандовите дървета^[1], из градината бяха пръснати лъскави, ултрамодерни маси и столове. Мястото беше претъпкано със също толкова лъскави и ултрамодерни млади мъже и жени, в чиито ръце винени чаши проблясваха като прозрачни балони в червено, бяло и розово. Мястото беше наето за частно парти. Между две дървета беше опънат транспарант с пайети и надпис за рожден ден; сервитьори с калаени подноси, отрупани със закуски, си проправяха път между тълпата.

Нещо в тази бляскава сцена изпълваше Ема с желание да я развали, като събори с ритник няколко от керемидите на покрива или пък се приземи с предно салто сред множеството. Само че Клейвът можеше да те затвори за много дълго за подобно държание. Мунданите не би трябвало дори да зърват ловци на сенки. Даже Ема да скочеше сред тълпата в двора, никой от празнуващите нямаше да я види — магическите руни, които Кристина беше нарисувала по тялото ѝ, я правеха невидима за всеки, който не притежаваше Зрението.

Ема въздъхна и отново допря телефона до ухото си.

— Добре де. *Нашата* връзка — каза тя. — *Нашата* връзка не се получава.

— *Ема* — изсъска силно Кристина зад гърба ѝ и Ема се обърна, закрепил се на самия ръб. Кристина седеше на полегатия покрив зад нея и лъскаше един нож с парче бледосин плат. Платът имаше съвсем същия цвят, както и лентата, която придържаше тъмната ѝ коса назад. Всичко у Кристина беше спретнато и акуратно — в черното си бойно

облекло тя успяваше да изглежда толкова красива и професионална, колкото изглеждаха повечето хора в скъп бизнес костюм. В ямичката на шията ѝ блещукаше златен амулет за късмет, семейният ѝ пръстен, украсен с мотив на рози за Росалес, проблесна на пръста ѝ, докато тя оставяше ножа, увит в парчето плат, до себе си.

— Не забравяй, Ема. Говори от *първо лице*.

Камерън все още дърдореше от другата страна на линията нещо за това, как трябвало да се видят и да го обсъдят, което, знаеше Ема, беше безсмислено. Тя се съсредоточи върху сцената под себе си — видя ли някаква сянка да се шмугва между тълпата, или си въобразяваше? Или пък просто така ѝ се искаше? На Джони Рук обикновено можеше да се има доверие, пък и беше прозвучал особено сигурен за тази нощ, но на Ема никак не ѝ харесваше мисълта да се приготи за бой и да тръгне от очакване, само за да открие, че няма да има никаква битка, в която да освободи малко енергия.

— Проблемът не си ти, а аз — каза тя в слушалката и Кристина вдигна насърчително палци насреща ѝ. — На *мен* ми писна от *теб*. — Тя се усмихна лъчезарно на Кристина, която скри отчаяно лице в шепите. — Така че защо отново не си станем просто приятели?

От другата страна се разнесе изщракване. Камерън беше затворил. Ема прибра телефона в колана си и отново се зае да оглежда множеството. Нищо. Подразнена, тя се изкачи по наклонения покрив и се тръшна до Кристина.

— Е, можеше да мине и по-добре.

— Нима? — Кристина свали ръце от лицето си. — Какво стана?

— Не знам. — Ема въздъхна и посегна към стилито си, деликатния инструмент, изработен от адамас, с който ловците на сенки рисуваха защитни руни върху телата си. Нейното стили имаше дръжка, изваяна от демонска кост, и ѝ беше подарък от Джейс Херондейл, първото момче, по което Ема се беше увлякла в живота си. Повечето ловци на сенки изхабяваха стилитата си толкова често, колкото мунданите — моливите, но това беше много специално за Ема и тя го пазеше така, както пазеше меча си. — Винаги така става. Всичко беше наред, а после се събудих една сутрин и установих, че ми се повдига само от гласа му. — Тя погледна виновно Кристина. — *Опитай се*. Изчаках няколко седмици! Надявах се, че нещата ще се оправят. Но те не се оправиха.

Кристина я потупа по ръката.

— Знам, *cuata*^[2]. Просто не те бива много с...

— Тактичността? — подсказа ѝ Ема.

Кристина говореше английски без почти никакъв акцент и Ема често забравяше, че това не е родният ѝ език. От друга страна, Кристина говореше още седем езика в допълнение към родния си испански. Ема говореше английски и мъничко испански, гръцки и латински, четеше на три демонски езика и можеше да ругае на още пет.

— Възнамерявах да кажа „с връзките“ — продължи Кристина. Тъмнокафявите ѝ очи блещукаха. — Тук съм само от два месеца, а ти вече забрави за три срещи с Камерън, пропусна рождения му ден, а сега скъса с него само защото нощта се влачи.

— Винаги иска да играем видео игри — каза Ема. — Ненавиждам видео игри.

— Никой не е свършен, Ема.

— Ала някои хора са свършени един за друг. Не мислиш ли, че е така?

По лицето на Кристина пробяга странно изражение и се стопи толкова бързо, че Ема не бе сигурна дали не си го беше въобразила. Такива моменти напомняха на Ема, че колкото и близка да чувстваше Кристина, тя не я познаваше... не и така, както познаваше Джулс, по начина, по който познаваш някого, с когото си споделял всеки миг от живота си от съвсем малък. Каквото и да се беше случило на Кристина в Мексико, каквото и да я бе накарало да избяга в Лос Анджелис, далеч от приятели — тя никога не бе споделила с Ема.

— Е — заяви Кристина, — поне прояви достатъчно благоразумие да ме доведеш със себе си за морална подкрепа в този тежък момент.

Ема я смушка със стилито си.

— Не бях *планирала* да скъсам с Камерън. Дойдохме тук, той се обади, лицето му се появи на телефона... е, всъщност се появи една лама, защото нямам негова снимка, така че използвах лама... и тя така ме ядоса, че просто не можах да се сдържа.

— Гаден момент да си лама.

— Има ли изобщо добър момент за това?

Ема завъртя стилито в ръката си и се зае да нарисова руна за сигурна стъпка върху ръката си. Гордееше се с уменията си да пази

равновесие без помощта на никакви руни, но когато беше покачена на покрива, май бе най-добре да се застрахова допълнително.

Помисли си за Джулиън, далеч от там, в Англия, и сърцето ѝ се сви. Страшно щеше да е доволен, че тя е толкова предпазлива. Би подхвърлил нещо забавно, пълно с обич и самоирония. Толкова много ѝ липсваше, ала вероятно така ставаше, когато сте парабатаи, когато ви свързва не само приятелство, но и магия.

Липсваше ѝ цялото семейство Блекторн. Беше израснала заедно с Джулиън и неговите братя и сестри, живееше заедно с тях от дванайсетгодишна... откакто бе изгубила родителите си, а Джулиън, чиято майка бе починала по-рано, бе изгубил баща си. От единствено дете Ема изведнъж бе станала част от голямо, шумно, любящо семейство. Не всичко в този преход беше лесно, ала тя обожаваше всички от семейство Блекторн — от срамежливата Друзила до Тиберий, който страшно обичаше детективските истории. Бяха заминали в началото на лятото, за да погостуват на пралеля си в Съсекс — семейство Блекторн беше от английски произход. Марджъри, обяснил ѝ бе Джулиън, приближаваше стоте и всеки миг можеше да почине — просто *трябваше* да я посетят. Беше тяхно морално задължение.

И така, те бяха отпътували, всички до един, с изключение на чичо им, който оглавяваше Института. Резултатът за Ема беше истински шок. Шумният допреди малко Институт изведнъж бе утихнал. А най-ужасното бе, че когато Джулиън го нямаше, тя *усещаше* отсъствието му като постоянна тревога, тъпа болка в гърдите ѝ.

Да излиза с Камерън, определено *не* беше помогнало, но затова пък пристигането на Кристина бе помогнало невъобразимо. Сред ловците на сенки бе често срещана практика, след като навършат осемнайсет години, да посещават Институт в други страни и да опознават различни обичаи. Кристина беше дошла в Лос Анджелис от град Мексико, в което нямаше нищо необичайно, само че тя от самото начало изглеждаше като човек, който бяга от нещо. От своя страна Ема бягаше от самотата. Ето как, в опита си да избягат, двете се бяха сблъскали и бяха станали най-добри приятелки по-бързо, отколкото Ема вярваше, че е възможно.

— Поне Даяна ще се зарадва, че си скъсала с Камерън — отбеляза Кристина.

Даяна Рейбърн бе домашната учителка на семейство Блекторн. Тя беше изключително интелигентна, изключително строга и изключително уморена от това, Ема да заспива посред часовете, защото предишната нощ е била навън.

— Според Даяна всички връзки пречат на обучението — отвърна Ема. — Защо ти е да се срещаш с някого, когато може да усвоиш още един демонски език? Така де, кой не би искал да знае как да каже „Често ли идваш тук?“ на пургатски. Кристина се разсмя.

— Звучиш точно като Хайме. Той мразеше ученето.

Ема наостри уши. Кристина почти никога не говореше за приятелите и роднините, които бе оставила в Мексико.

— Не и Диего. Той обожаваше да учи. Намираще си допълнителни проекти за удоволствие.

— Диего? Съвършеното момче? Онова, което майка ти толкова харесва? — Стилито се плъзна по кожата на Ема и върху ръката ѝ се появиха очертанията на руната за сигурна стъпка. Ръкавите на бойното ѝ облекло стигаха до лактите, кожата под тях бе покрита с бледите белези на отдавна използвани руни.

Кристина се пресегна и взе стилито от Ема.

— Дай на мен — каза и се зае да довърши започнатата руна. Страхотно я биваше с руните, ръката ѝ бе сигурна и точна. — Не искам да говоря за Съвършения Диего. Майка ми достатъчно говори за него. Мога ли да те попитам нещо друго?

Ема кимна. Натискът на стилито върху кожата ѝ беше познат, почти приятен.

— Знам, че реши да дойдеш, защото Джони Рук ти каза, че напоследък започнали да се появяват трупове, надраскани със загадъчни символи, и според него тази нощ ще захвърлят още един именно тук.

— Точно така.

— И се надяваш символите да се окажат същите като тези върху телата на родителите ти?

Ема настръхна против волята си. Всяко споменаване на убийството на родителите ѝ предизвикваше толкова силна болка,

сякаш се бе случило вчера. Дори когато онзи, който се интересуваше, бе толкова внимателен, колкото бе Кристина.

— Да.

— Според Клейва родителите ти са убити от Себастиан Моргенстърн — продължи Кристина. — Даяна ми каза така. Те са убедени в това. Но не и ти.

Клейвът. Ема зарея поглед към нощния Лос Анджелис, към ярката експлозия от електричество, която очертанята му рисуваха на хоризонта, към безкрайните редици от билбордове покрай Сънсет Булевард. Колко безобидна дума бе само, когато я бе чула за първи път. Клейвът бе просто техният орган на управление, включващ всички активни ловци на сенки над осемнайсетгодишна възраст.

На теория всеки ловец на сенки имаше право на глас и гласовете на всички бяха еднакво важни. В действителност обаче някои ловци на сенки бяха по-влиятелни от останалите. Както във всяка политическа партия, и в Клейва имаше корупция и предразсъдъци. При нефилимите това означаваше строг код на честта и правила, към които всеки ловец на сенки бе длъжен да се придържа, ако не искаше да се изправи срещу сурови последици.

Мотото на Клейва беше: „Законът е суров, но е закон“. Всеки ловец на сенки знаеше какво означава това. Законите на Клейва трябва да бъдат следвани безпрекословно, независимо колко трудни или болезнени бяха. Законът беше над всичко — лична нужда, скръб, загуба, несправедливост, предателство. Той беше Законът. Когато Клейвът заяви на Ема, че родителите ѝ са паднали в Тъмната война, от нея се бе очаквало да го приеме. Тя обаче не го беше направила.

— Не — бавно каза Ема. — Не съм убедена.

Кристина не помръдваше със стилито в ръка. Адамасът проблясваше на лунните лъчи.

— Искаш ли да ми кажеш защо?

— Себастиан Моргенстърн събираше войска — отвърна Ема, все така загледана в морето от светлини. — Той вземаше нефилими и ги превръщаше в чудовища, сляпо подчинени на волята му. Не белязваше телата им с демонски езици, преди да ги захвърли в океана. Когато ловците на сенки се опитали да преместят телата на родителите ми, те се стопили. Това не се е случило с никоя от жертвите на Себастиан. — Тя плъзна пръст по една керемиди. — Пък и... изпитвам такова

усещане. Не е мимолетно чувство, а нещо, в което винаги съм вярвала и в което с всеки изминал ден се убеждавам все повече. Вярвам, че смъртта на родителите ми беше различна. И че да припишем убийството им на Себастиан, означава... — Тя въздъхна, без да довърши. — Извинявай. Просто си говоря. Виж, от това надали ще изскочи нещо. Не бива да се тревожиш за него.

— Тревожа се за теб — обясни Кристина, а после се зае с руната и я довърши, без да каже нито дума повече.

Това бе нещо, което Ема много харесваше у нея, от мига, в който се бяха запознали — Кристина никога не я притискаше, нито я притесняваше.

Погледна я с благодарност, докато Кристина се облягаше назад, приключила с работата си. Руната за виждане надалеч проблясваше ясно върху ръката на Ема.

— Не познавам друг, който да рисува толкова хубави руни, освен Джулиън. Ала той е художник...

— Джулиън, Джулиън, Джулиън — повтори Кристина закачливо. — Джулиън е художник, Джулиън е гений, Джулиън ще знае как да поправи това, Джулиън може да построи онова. Знаеш ли, през последните седмици чух толкова много прекрасни неща за Джулиън, че започвам да се притеснявам да не се влюбя в него в мига, в който се срещнем.

Ема избърса изцапаните си длани в крачолите си. Чувстваше се неспокойна, напрегната, превъзбудена. Готова за битка, каквато нямаше да има, каза си тя. Нищо чудно, че ѝ се искаше да изскочи от кожата си.

— Не мисля, че е твоят тип. Но разбира се, той е моят парабатай, така че не съм обективна.

Кристина ѝ върна стилито.

— Винаги съм искала да имам парабатай. — В гласа ѝ се долавяше копнеж. — Някой, който се е заклел да те пази и винаги да бъде до теб. Най-добър приятел завинаги, до края на живота ти.

„Най-добър приятел завинаги, до края на живота ти.“ Когато родителите на Ема загинаха, тя се бе борила, за да остане със семейство Блекторн. Отчасти защото бе изгубила всичко, с което беше свикнала, и не можеше да понесе мисълта да започне отначало, и

отчасти защото искаше да остане в Лос Анджелис и да разследва смъртта на родителите си.

Би могло да се окаже неловко; би могло да се почувства не на място сред тях — единствената Карстерс в цяла къща с членове на семейство Блекторн. Ала то не се бе случило. Заради Джулс. Парабатаите бяха повече от приятели, повече от семейство; връзката между тях бе неопишуемо здрава по начин, който всички ловци на сенки уважаваха и признаваха така, както уважаваха връзката между съпрузи.

Никой не би разделил двама парабатай, никой не би посмял дори да опита — парабатаите бяха по-силни заедно. Биеха се заедно така, сякаш можеха да прочетат мислите на другия. Една-едничка руна, дадена ти от твоя парабатай, бе по-силна от десет руни, нарисувани от някой друг. Много често прахът на загиналите парабатай се полагаше в един и същи гроб, та дори смъртта да не може да ги раздели.

Не всеки имаше парабатай. Всъщност те бяха рядкост. Това бе здрава доживотна връзка. Избереш ли да имаш парабатай, ти се заричаш винаги да бъдеш до него, да го защитаваш, да го следваш навсякъде, да смяташ семейството му за свое. Думите на клетвата бяха взети от Библията и прастари: „Гдето идеш ти, и аз ще ида; твоите люде ще бъдат мои люде; гдето умреш ти, и аз ще умра и там ще се погреба“.

Ако в езика на мунданите имаше израз, който да опише тази връзка, помисли си Ема, това би било „сродна душа“. Платонична сродна душа. Не беше разрешено да се обвързваш романтично със своя парабатай. Както толкова много неща, това беше в разрез със законите. Ема нямаше представа защо, не виждаше смисъл в това, но пък в много от законите нямаше логика. Според нея нямаше смисъл и в това Клейвът да изпрати в изгнание полусестрата на Джулиън, Хелън, и да изостави Марк, неговия полубрат, само защото майка им беше фея, ала въпреки това от Клейва бяха постъпили именно така, когато изготвиха условията на Студения мир. Ема се изправи и пъкна стилито в колана с оръжията си.

— Е, семейство Блекторн се прибира вдругиден. Тогава ще имаш възможност да се запознаеш с Джулс. — Тя отново се приближи до ръба на покрива; тропот на ботуши по керемидите ѝ подсказа, че Кристина се бе присъединила към нея. — Виждаш ли нещо?

— Може би нищо не се случва. — Кристина сви рамене. — Може би е просто най-обикновено парти.

— Джони Рук беше толкова сигурен — промълви Ема.

— Даяна не ти ли забрани изрично да се срещаш с него?

— Може и да ми е казала да престана да се виждам с него — призна Ема. — Възможно е дори да го е нарекла „престъпник, който извършва престъпления“, което ми се стори доста сурово, но не каза, че не бива да ходя на Пазара на сенките.

— Защото е всеизвестно, че не се очаква нефилимите да посещават Пазара на сенките.

Ема не обърна внимание на думите ѝ.

— И ако се натъкна на Рук, да кажем, на Пазара, и той спомене нещо, докато си бърборим, а аз случайно изпусна малко пари, кой би го нарекъл „купуване на информация“? Просто двама приятели, единият от които не внимава с ключките, а другият — с финансите си.

— Това не е духът на закона, Ема. Забрави ли? „Строг закон, но закон.“

— Аз пък си мислех, че е: „Законът е дразнещ, но и гъвкав“.

— Това не е мотото. А Даяна ще те убие.

— Не и ако разгадаем убийствата. Целта оправдава средствата. А ако не се случи нищо, изобщо не е необходимо да научава. Нали така?

Кристина не отговори.

— Нали? — настоя Ема.

Кристина си пое дъх.

— Виждаш ли? — попита тя и посочи.

Да, Ема виждаше. Виждаше висок, красив мъж с пригладена коса, бледа кожа и добре ушити дрехи, който си проправяше път през множеството. Хората наоколо се обръщаха след него, лицата им — отпуснати и запленени.

— Върху него има магически прах — каза Кристина и веждите на Ема подскочиха. Кристина говореше за заблуждаващата магия, която долноземците често използват, за да останат незабелязани от мунданите. Ловците на сенки притежаваха Знаци, които имаха същия ефект, само че не ги смятаха за магия. Магията бе за магьосниците, докато руните бяха дар от Ангела. — Въпросът е: вампир или елф?

Ема се поколеба. Мъжът се приближи до млада жена на невероятно високи токчета, стиснала чаша шампанско в ръка. Когато я

заговори, лицето и изведнъж стана съвършено безизразно. Кимайки любезно, тя разкопча дебелия златна огърлица, която носеше, и я пусна в протегнатата му ръка, без да престава да се усмихва, докато той прибираше украшението в джоба си.

— Елф — заяви Ема и посегна към колана с оръжието си.

Това усложняваше всичко. Според наредбите на Студения мир непълнолетните нефилими не биваше да имат нищо общо с елфите.

„Законът е дразнещ, но и гъвкав.“ Ема извади от торбичката на кръста си малка платнена кесийка, завързана в края, и се зае да я отвори, докато елфът се преместваше от усмихващата се жена на строен мъж с черно сако, който на драго сърце му подаде лъскавите си копчета за ръкавели. Сега елфът се намираще точно под Ема и Кристина.

— Вампирите не се интересуват от злато, но феите плащат на краля и кралицата си приношения в злато, скъпоценни камъни и други съкровища.

— Чувала съм, че в Двора на тъмните феи плащат с човешка кръв — мрачно каза Кристина.

— Не и тази нощ. — Ема обърна кесийката надолу и изсипа съдържанието ѝ върху главата на елфа.

Кристина ахна ужасено, когато той нададе дрезгав крясък, а магията, която го обгръщаше, се смъкна от него като стара змийска кожа.

Хор от писъци се надигна в тълпата при вида на истинския образ на елфа. Клони растяха от главата му като разкривени рога, кожата му имаше тъмнозеления цвят на мъх или плесен, покрил кората на дърво. Ръцете му имаха по три пръста, които завършваха с широки хищни нокти.

— Ема — опита се да я предупреди Кристина. — Трябва да спрем още сега... да повикаме Мълчаливите братя...

Ала Ема вече беше скочила.

В продължение на един миг беше безтегловна във въздуха, а после се приземи с присвити колене, както я бяха учили. Прекрасно си спомняше първите си скокове от високо, тромавите падания, в които махаше неистово с ръце, дните, в които трябваше да чака да се излекува, преди да опита отново.

Това време бе останало далеч зад нея. Изправи се на крака и се озова очи в очи с елфа от другата страна на бягащото множество. Очите, които светеха наред обруленото му, подобно на дървесна кора лице, бяха котешки жълти.

— *Ловец на сенки* — изсъска той.

Гостите на тържеството продължаваха да напускат тичешком двора през портите, водещи към паркинга. Никой от тях не можеше да види Ема, ала инстинктите им си казваха думата, принуждавайки ги да я заобикалят както вода — подпорите на мост.

Ема се пресегна през рамо и стисна дръжката на меча си, Кортана. Острието остави златна дيريا във въздуха, когато тя го извади и го насочи към елфа.

— Не — отвърна. — Аз съм подарък за рождения ден. Това е костюмът ми.

Лицето на елфа придоби недоумяващо изражение и Ема въздъхна.

— Толкова е трудно да остроумничиш с феите. Изобщо не разбирате от шегите.

— Ние сме прочути с шегите, остроумията и баладите си — заяви елфът, видимо обиден. — Някои от баладите ни продължават седмици наред.

— Нямам толкова време — каза Ема. — Аз съм ловец на сенки. Остроумничи бързо, умри млад. — Тя размърда нетърпеливо върха на Кортана. — А сега си обърни джобовете.

— С нищо не съм нарушил Студения мир.

— Строго погледнато, е така, ала ние не гледаме с добро око на кражбите от мундани — заяви Ема. — Обърни си джобовете или ще откърша един от рогата ти и ще го завра там, където не огрява слънце.

Елфът отново придоби объркано изражение.

— Къде не огрява слънце? Това гатанка ли е?

Ема въздъхна мъченически и вдигна Кортана.

— Обърни ги или ще ти обеля кората. Току-що скъсах с гаджето си и изобщо не съм в настроение.

Елфът бавно започна да изпразва джобовете си на земята, без да сваля яростен поглед от Ема.

— Значи, си необвързана? Кой да предположи!

Над главите им се разнесе рязко поемане на въздух.

— Е, това си беше просто грубо — заяви Кристина и се надвеси над ръба на покрива.

— Благодаря ти, Кристина — отвърна Ема. — Това наистина беше удар под кръста. И за твоя информация, елфе, аз скъсах с него.

Елфът сви рамене. Направи го по невероятно изразителен начин, влагайки в жеста няколко различни вида пълна незаинтересуваност.

— Макар да нямам никаква представа защо — обади се Кристина. — Той беше много симпатичен.

Ема направи физиономия. Елфът все още изсипваше плячката си — обици, скъпи кожени портфейли, диамантени пръстени се сипеха по земята в ослепителна какофония. Ема се стегна. Бижутата и кражбата не я вълнуваха особено — търсеше оръжия, книги със заклинания, каквато и да било следа от черната магия, която тя свързваше с белезите по телата на родителите си.

— Семействата Ащдаун и Карстерс не се разбират добре — заяви тя. — Това е всеизвестен факт.

При тези думи елфът сякаш се вкамени.

— Карстерс — процеди той, приковал жълтите си очи в Ема. — Ти си Ема Карстерс?

Ема примига слисано. Вдигна поглед нагоре, ала Кристина бе изчезнала от ръба на покрива.

— Не мисля, че сме се срещали. Бих запомнила едно говорещо дърво.

— Нима? — Широките пръсти потръпваха до тялото на елфа. — Очаквах малко по-любезно отношение. Или ти и приятелите ти от Института вече забравихте Марк Блекторн?

— *Марк?* — Ема се вцепени, неспособна да овладее реакцията си. В същия миг нещо блестящо политна към лицето ѝ — елфът я беше замерил с една диамантена огърлица. Наведе се, за да я избегне, но крайт на огърлицата я перна по бузата и тя усети пареща болка и топла кръв.

Изправи се само след миг, ала елфът беше изчезнал. Тя изруга и избърса кръвта от лицето си.

— Ема! — Кристина беше слязла от покрива и стоеше до една залостена врата в стената. Авариен изход. — Мина отгук!

Ема се втурна към нея и заедно двете изкъртиха вратата с ритници и изскочиха на уличката от другата страна. Тя беше учудващо

тъмна — някой беше строшил лампите наоколо. От контейнерите за боклук до стената се носеше воня на развалена храна и алкохол. Ема усети, че руната ѝ за виждане надалеч пари и в края на уличката видя спринтирация елф да свръща наляво.

Втурна се след него, следвана плътно от Кристина. Толкова голяма част от живота си бе прекарала, тичайки заедно с Джулиън, че ѝ беше трудно да нагоди крачката си към някой друг; откъсна се напред, спринтирайки с всички сили. Елфите се славеха като невъобразимо бързи бегачи. Двете с Кристина свиха зад ъгъла и уличката изведнъж се стесни. Бягащият елф беше бутнал два контейнера един до друг, за да им препречи пътя. Ема се метна във въздуха, използвайки контейнерите, за да се оттласне, при което ботушите ѝ издрънчаха върху метала.

Политна напред и се приземи върху нещо меко. Под ноктите ѝ се наби плат. Дрехи. Дрехи върху човешко тяло. Мокри дрехи. Вонята на морска вода и разложение беше навсякъде. Тя сведе очи и видя мъртво, подпухнало лице.

Трябваше да положи усилие, за да потисне надигналия се в гърдите ѝ вик. Миг по-късно се разнесе ново дрънчене на метал и Кристина се приземи до нея. Ема чу как приятелката ѝ възкликна слисано на испански, а после ръцете ѝ се обвиха около Ема и я дръпнаха настрана. Приземи се тромаво на асфалта, неспособна да откъсне очи от тялото.

То несъмнено бе човешко. Мъж на средна възраст, със заоблени рамене и посребряла коса, която приличаше на лъвска грива. По кожата му имаше изгорели участъци, черни и червени, на места покрити с мехури, като пяна върху сапун.

Сивата му риза беше разкопчана и върху гърдите и ръцете му изпъкваха редици черни руни, не руните на нефилимите, а причудливи демонски символи. Това бяха руни, които Ема познаваше толкова добре, колкото и белезите по собствените си ръце. От пет години се взираше като обсебена в снимки с тези знаци. Същите знаци, които Клейвът беше намерил върху телата на убитите ѝ родители.

— Добре ли си? — попита Кристина.

Ема се бе облегла на тухлената стена на уличката (която миришеше доста подозрително и бе надраскана със спрей боя), без да откъсва очи от трупа на мундана и наобиколилите го Мълчаливи братя.

Първото, което бе направила, щом успя да събере мислите си, бе да повика Братята и Даяна. Сега започваше да се пита дали бе постъпила правилно. Мълчаливите братя бяха пристигнали начаса и се бяха заели с тялото, като от време на време се обръщаха, за да си кажат нещо със своите безмълвни гласове, докато оглеждаха, изучаваха и си отбелязваха разни неща. Бяха използвали защитни руни, за да си спечелят време за работа, преди да се е появила полицията на мунданите, и учтиво, но решително, с помощта на мъничко от телепатичната си сила възпираха Ема да се приближи до тялото.

— Бясна съм — отвърна тя. — Трябва да видя тези знаци. Трябва да ги снимам. *Моите* родители бяха убити. Не че Мълчаливите братя ги е грижа. Познавам един-единствен свестен Брат и той напусна.

Очите на Кристина се разшириха. Незнайно как, тя бе успяла да опази бойното си облекло чисто и изглеждаше свежа и румена. Ема можеше само да си представя на какво прилича самата тя, с щръкнала във всички посоки коса и оплескани с мръсотия дрехи.

— Не мислех, че можеш просто да се откажеш.

Мълчаливите братя бяха нефилими, избрали да се оттеглят от света и да заживеят като монаси, посвещавайки се на познание и изцеление. Те обитаваха Града на тишината — огромните подземни пещери, където погребваха повечето ловци на сенки след смъртта им. Ужасяващите им белези бяха резултат от руни, прекалено могъщи за повечето човешка плът, дори и за тази на нефилимите, но именно тези руни ги правеха почти безсмъртни. Те служеха като съветници, архивисти и лечители... и освен това владееха силата на Меча на смъртните.

Именно те бяха провели церемонията, превърнала Джулиън и Ема в парабатаи. Те присъстваха на бракосъчетанията на нефилимите, при раждането на децата им и при смъртта им. Всяко важно събитие в живота на ловците на сенки бе белязано от присъствието на Мълчалив брат.

Мислите на Ема се насочиха към единствения Мълчалив брат, който ѝ беше симпатичен. Той и досега ѝ липсваше понякога.

Изведнъж уличката бе обляна в светлина, сякаш бе ден. Ема примига и се обърна тъкмо навреме, за да види как един пикап се задава по нея. Той спря, без да угасва фаровете, и Даяна Рейбърн изскочи от мястото на шофьора.

Когато преди пет години Даяна бе дошла в Института, за да обучава децата, Ема си бе помислила, че тя е най-красивата жена, която бе виждала някога. Висока, стройна и елегантна, със сребриста татуировка на рибка кои, изпъкваща върху мургавата кожа на една от високите ѝ скули, тя имаше кафяви очи със зелени пръски и точно в този момент те хвърляха ядовити искри. Носеше дълга до глезените черна рокля, която падаше на елегантни дипли около високото ѝ тяло. Изглеждаше досущ като опасната римска богиня на лова, на която беше кръстена.

— Ема! Кристина! — Тя забърза към тях. — Какво се случи? Добре ли сте?

За миг Ема престана да гледа сърдито и се остави да я прегърнат с всички сили. Даяна беше прекалено млада, за да може Ема да гледа на нея като на своя майка, но може би — като на по-голяма сестра. Някой, който искаше да я закриля. Даяна я пусна и прегърна Кристина, която се стресна леко. Ема отдавна подозираше, че в дома на Кристина едва ли бе имало много прегръдки.

— Какво се случи? Защо се опитваш да прогориш дупка в брат Енох с погледа си?

— Бяхме на дежурство... — започна Ема.

— Видяхме един елф да краде от група хора — побърза да добави Кристина.

— Аз го спрях и му наредих да си обърне джобовете...

— Елф? — Върху лицето на Даяна се появи безпокойство. — Ема, знаеш, че не бива да се изправяш срещу някой от тази раса, дори когато Кристина е с теб...

— И преди съм се била с елфи — заяви Ема и действително беше така. И тя, и Даяна се бяха били в Аликанте, когато тъмната армия на Себастиан ги беше нападнала. Улиците бяха пълни с елфически воители. Възрастните бяха събрали децата и ги бяха затворили в Залата на съгласението, където те трябваше да са на сигурно място. Само че елфите бяха разбили вратите...

Даяна беше там и покосявайки наляво и надясно със смъртоносния си меч, бе спасила десетки деца. Ема бе едно от тях. От този ден тя бе обикнала Даяна.

— Имах чувството, че се случва нещо по-сериозно и по-лошо — продължи тя, — така че проследих елфа, когато той побягна. Знам, че

не биваше, но... се натъкнах на това тяло. Което е покрито със същите знаци, с които и телата на родителите ми. *Същите знаци*, Даяна.

Даяна се обърна към Кристина.

— Ще ни оставиш ли насаме за мъничко, Тина?

Кристина се поколеба, ала като гостенка в Лосанджелеския институт и млад нефилим в отпуск, тя бе задължена да прави това, което ѝ наредяха по-старшите членове на Института. Разменяйки си поглед с Ема, тя се отдалечи и се приближи до трупа, наобиколен от Мълчаливите братя, които приличаха на ято бледи птици в одеждите си с цвят на пергамент. Тъкмо поръсваха символите с някакъв блещукащ прашец или поне така изглеждаше отстрани. На Ема ѝ се искаше да може да се приближи и да види какво точно става.

Даяна изпусна дъха си.

— Ема, *сигурна* ли си?

Ема преглътна един гневен отговор. Разбираше защо Даяна ѝ задава този въпрос. През годините бяха попадали на толкова фалшиви следи, толкова много пъти Ема бе решавала, че е открила улика или превод на символите, или пък някаква история в мундански вестник... и всеки път се бе оказвало, че греша.

— Просто не искам да храниш фалшива надежда — добави Даяна.

— Знам — отвърна Ема. — Ала не бива да го пренебрегна. Не мога да го пренебрегна. Ти ми вярваш. Ти винаги си ми *вярвала*, нали?

— Че не Себастиан Моргенстърн уби родителите ти? О, миличка, знаеш, че ти вярвам. — Даяна я потупа лекичко по рамото. — Просто не искам да бъдеш наранена, пък и Джулиън го няма...

Ема я зачака да продължи.

— Ами Джулиън го няма и е по-лесно да бъдеш наранена. Парабатаите смекчават болката на другия. Знам, че си силна, така е, ала това е нещо, което те порязва много дълбоко, когато беше още дете. Става ли дума за нещо, свързано с родителите, реагира дванайсетгодишната, а не почти порасналата Ема. — Даяна потръпна и докосна слепоочието си. — Брат Енох ме вика — обясни тя. Мълчаливите братя можеха да общуват с ловците на сенки посредством телепатични съобщения, които чуваха единствено те, макар че, ако се наложеше, можеха да предават мислите си на цели групи. — Можеш ли да се върнеш в Института?

— Мога, но ако е възможно отново да видя тялото...

— Мълчаливите братя не са съгласни — твърдо заяви Даяна. — Ще открия каквото мога и ще го споделя с теб. Става ли?

Ема кимна неохотно.

— Става.

Даяна се отправи към Мълчаливите братя, разменяйки пътьом няколко думи с Кристина. Докато Ема стигне до пикапа, Кристина се присъедини към нея и двете се качиха мълчаливо. В продължение на един миг Ема остана да си седи, изцедена, а ключовете се поклащаха от ръката ѝ. В огледалото за обратно виждане уличката се разкриваше пред нея, осветена от мощните фарове на колата. Даяна се движеше между облечените в бледи роби Братя. Прашецът по земята беше бял на ярката светлина.

— Добре ли си? — попита Кристина и Ема се обърна към нея.

— Трябва да ми кажеш какво видя — примоли се тя. — Беше близо до тялото. Чу ли Даяна да казва нещо на Братята? Наистина ли са същите символи?

— Не е нужно да ти казвам — отвърна Кристина.

— Аз... — Ема не довърши. Чувстваше се съкрушена. Беше объркала целия план за нощта, изгубила бе елфа престъпник, пропиляла бе възможността да огледа тялото и вероятно бе наранила чувствата на Кристина. — Знам, че не е нужно. Наистина съжалявам, Кристина. Не исках да ти навлека неприятности. Просто...

— Не казах това. — Кристина затършува в джоба си. — Казах, че не е нужно да ти казвам, защото мога да ти *покажа*. Ето. Разгледай ги.

Тя ѝ протегна телефона си и сърцето на Ема подскочи — Кристина прехвърляше снимките, които беше направила на тялото и Братята, на уличката, на кръвта. На всичко.

— Кристина, обичам те — заяви Ема. — Готова съм да се оженя за теб.

— *Да се оженя за теб*. — Кристина се изкиска.

— Забрави ли, че майка ми вече е избрала за кого ще се омъжа? Само си представи какво ще каже, ако доведе *теб*.

— Не вярваш, че ще ме хареса повече от Съвършения Диего?

— Вярвам, че писъците ѝ ще се чуят чак в Идрис.

Ема се разсмя. По тялото ѝ се разля облекчение. Ето че все пак разполагаха с нещо. Улика, както би казал Тиберий.

Как само ѝ липсваше Тай, помисли си тя и посегна да запали двигателя.

— Наистина ли каза на елфа, че ти скъса с Камерън, а не обратното? — попита Кристина.

— Моля ти се, недей да ми напомняш. Никак не се гордея с това.

Кристина изсумтя. Беше крайно неизискано.

— Можеш ли да дойдеш в стаята ми, когато се приберем? — попита Ема, докато включваше фаровете. — Искам да ти покажа нещо.

Кристина се намръщи.

— Не е някое странно родилно петно или брадавица, нали? Моята *abuela*^[3] веднъж каза, че иска да ми покаже нещо и то се оказа брадавица на...

— Не е брадавица! — Докато излизаше от уличката и се сливаше с трафика, Ема почувства как по вените ѝ плъзва тревога. Обикновено се чувстваше изтощена след битка, когато адреналинът се отцедеше от тялото ѝ.

Сега обаче се канеше да покаже на Кристина нещо, което никой друг, освен Джулиън не беше виждал. Нещо, с което тя самата не се гордееше. Невъзможно бе да не се чуди как ще реагира Кристина.

---

[1] Джакаранда — тропическо и субтропическо дърво с красиви лилави цветове. — Б.пр. ↑

[2] Приятелка (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Баба (исп.). — Б.пр. ↑

2. НИ АНГЕЛИ В РАЙСКАТА ВИС

— Джулиън го нарича Стена на лудостта — каза Ема.

Двете с Кристина стояха пред широко отворената врата на дрешника в нейната стая. В него нямаше никакви дрехи. Облеклото на Ема, което се състоеше главно от рокли и дънки, които си беше купувала в магазини за дрехи втора употреба в Силвър Лейк и Санта Моника, висяха в гардероба ѝ или бяха сгънати в чекмеджетата на скрина. Стените на дрешника в синята ѝ стая (рисунката на една от стените в спалнята ѝ, изобразяваща лястовици, прелитащи над кулите на един замък, беше дело на Джулиън — беше я направил, когато Ема за първи път се нанесе в стаята, и бе алюзия за символа на семейство Карстерс) бяха покрити с фотографии, изрезки от вестници и бележки, написани със стегнатия почерк на Ема.

— Използвала съм различни цветове за различните категории — обясни тя, посочвайки бележките. — Истории от мунданските вестници, проучвания на магии и на различни демонски езици, неща, които съм успяла да измъкна от Даяна през годините... Всичко, свързано със смъртта на родителите ми, което съм могла да открия.

Кристина дойде по-близо, за да разгледа, а после изведнъж се обърна към нея.

— Някои от тези ми приличат на официални документи на Клейва.

— Така е — потвърди Ема. — Откраднах ги от кабинета на консула в Идрис, когато бях на дванайсет.

— Откраднала си от Джия Пенхалоу?

Кристина изглеждаше ужасена и Ема си помисли, че едва ли може да я вини. Консултът беше най-високопоставеният служител в Клейва — единствено инквизиторът се доближаваше до него по власт и влияние.

— Откъде другаде бих могла да взема снимки на телата на родителите ми? — Ема си свали якето и го метна върху леглото.

Отдолу носеше блузка без ръкави. Бризът, повяващ отвън, разхлаждаше голите ѝ ръце.

— Е, снимките, които направих днес, къде ще ги сложиш?

Кристина ѝ подаде все още неизсъхналите фотографии — първата им работа, след като се прибраха в Института, бе да разпечатат двете най-ясни снимки на трупа в уличката. Ема се приведе и внимателно ги забодде до снимките на телата на родителите си, които беше задигнала от Клейва, потъмнели от времето и извити по краищата.

След това се отдръпна лекичко и започна да мести поглед между тях. Символите бяха грозни и заострени и бе трудно да се съсредоточи върху тях — те сякаш се съпротивляваха на погледа. Не бяха успели да ги свържат с никой демонски език, ала Ема имаше чувството, че не биха могли да бъдат плод на човешки ум.

— Е, а сега какво? — попита Кристина. — Искам да кажа, каква ще бъде следващата ти стъпка?

— Ще видя какво ще каже Даяна утре. Дали е открила нещо. Дали Мълчаливите братя знаят за убийствата, за които спомена Рук. Ако не знаят, отново ще отида на Пазара на сенките. Ще събера колкото пари мога или пък ще дължа услуга на Джони Рук — не ме е грижа. Ако някой убива хора и покрива труповете им с тези символи, това означава, че не Себастиан Моргенстърн е убил родителите ми преди пет години. Означава, че съм права и че зад смъртта им се крие нещо друго.

— Може и да не означава точно това, Ема — меко възрази Кристина.

— Аз съм една от малцината, видели нападението на Себастиан над Института и оцелели. — Това бе едновременно един от най-ярките ѝ спомени и неясно петно в паметта ѝ: спомняше си как бе грабнала бебето Тави и следвана от Дру, го бе понесла през Института, докато тъмните воители на Себастиан виеха; помнеше гледката на Себастиан, с бялата му коса и мъртви черни демонски очи, помнеше кръвта и Марк, помнеше Джулиън, който я чакаше. — Видях го. Видях лицето му, очите му, когато ме погледна. Не казвам, че не би могъл да убие родителите ми. Той би могъл да убие всеки, изпречил се на пътя му. Ала не мисля, че би се хабил. — Очите ѝ запариха. — Трябват ми просто още доказателства. Да убедя Клейва. Защото, докато вината за

станалото се приписва на Себастиан, то истинският убиец, онзи, който наистина е отговорен, няма да бъде наказан. А не мисля, че съм в състояние да го понеса.

— Ема. — Кристина я докосна леко по ръката. — Знаеш, че вярвам, че Ангелът има план за нас. И ще ти помогна с всичко, с което мога.

Ема действително го знаеше. За мнозина ловци на сенки Ангелът, създал расата на нефилимите, бе просто далечна фигура. За Кристина той беше живо присъствие. Около шията си тя носеше медальон, вречен на Ангела. Върху лицевата му част беше гравирани образът на Разиел, а върху обратната имаше думи на латински: „Благословен да бъде Ангелът, моята канара, който учи ръцете ми да воюват, пръстите ми да се бият“^[1]. Кристина често докосваше медальона си — за да ѝ вдъхне сила преди изпит, преди битка. В много отношения Ема завидваше на Кристина за вярата ѝ. Понякога ѝ се струваше, че единственото, в което самата тя вярва, са отмъщението и Джулиън.

Ема се облегна на стената и бележките, залепени там, одраскаха голото ѝ рамо.

— Дори ако се наложи да нарушиш правилата? Знам колко мразиш това.

— Не съм толкова скучна, за колкото очевидно ме смяташ. — Кристина я плесна лекичко по рамото, преструвайки се на засегната. — Така или иначе, тази вечер не можем да направим нищо повече. Какво ще ти помогне да отвлечеш мислите си? Скапани филми? Сладолед?

— Да те запозная със семейство Блекторн — заяви Ема и се оттласна от стената.

— Но те не са тук. — Кристина я изгледа така, сякаш се тревожеше да не си е ударила главата.

— Не са и все пак — са. — Ема протегна ръка. — Ела с мен.

Кристина позволи да я изведат в коридора, направен сякаш само от дърво и стъкло, с прозорци, през които денем се разкриваше изглед към море, пясък и пустиня. Когато за първи път се беше нанесла тук, Ема си мислеше, че с течение на времето изгледът ще избледнее в съзнанието ѝ, че няма да се събужда всяка сутрин и да се изумява от синевата на океана и небето. Ала това не се беше случило. Морето все

така я пленяваше със своята непрестанноменяща се повърхност, а пустинята — със своите сенки и цветя.

Сега през нощните прозорци виждаше сиянието на луната, отразяващо се в морето — сребърно и черно.

Двете с Кристина прекосиха коридора и спряха пред огромното стълбище, което се спускаше до входа. То се намираше точно в средата на Института и разделяше северното и южното крило. Преди много години Ема нарочно си беше избрала стая в другия край на сградата, далеч от частта, където бяха спалните на семейство Блекторн. Това бе начин безмълвно да заяви, че все още е Карстерс.

Сега тя се облегна на парапета и погледна надолу. Институтите нарочно се строяха така, че да впечатляват — те бяха място за среща на нефилимите, сърцето на общностите от ловци на сенки, обитаващи един район. Внушителното преддверие, квадратна стая, чийто център бе огромното стълбище, отвеждащо до площадката и втория етаж, имаше черно-бял мраморен под и бе украсено с неудобни на вид мебели, на които никой никога не сядаше. Ужасно приличаше на входа на музей.

От площадката на стълбището можеше да се види, че белите и черните плочки, с които бе застлан входът, оформят образа на ангела Разиел, въздигащ се от водите на езерото Лин в Идрис с две от Реликвите на смъртните в ръце — лъскав меч и обкована със злато чаша.

Това бе образ, който всяко нефилимско дете познаваше. Преди хиляда години ангелът Разиел бе призван от Джонатан Ловеца на сенки, родоначалника на всички нефилими, за да порази демоните. Разиел бе дарил Джонатан с Реликвите на смъртните и Сивата книга, в която бяха записани всички руни. Освен това бе смесил своята кръв с човешка и бе дал на Джонатан и неговите последователи да пият от нея, така че телата им да са в състояние да понесат руните върху кожата си, създавайки по този начин първите нефилими. Образът на въздигащия се Разиел бе свещен за ловците на сенки — наричаше се Триптихът и присъстваше на местата, където ловците на сенки се срещаха, и там, където бяха загинали.

Образът върху пода на преддверието на Института беше възпоменателен паметник. Когато Себастиан Моргенстърн и неговата елфическа войска бяха нахлули в Института, подът бе застлан с

обикновен мрамор. Когато децата на семейство Блекторн се завърнаха в Института след края на Тъмната война, стаята, в която бяха загинали толкова много ловци на сенки, вече не беше такава, каквато я помнеха. Камъните, върху които бе пролята нефилимска кръв, бяха махнати, сменени с мозайката, възпоменаваща падналите.

Всеки път, когато я прекосяваше, Ема си спомняше за родителите си и за бащата на Джулиън. Не че имаше нещо против — не искаше да забрави.

— Когато каза, че ги няма и все пак са тук, Артър ли имаше предвид? — попита Кристина, докато се взираше замислено в Ангела.

— Определено не. — Артър Блекторн оглавяваше Института в Лос Анджелис, или поне това бе официалното му занимание. В действителност той беше класицист, обсебен от митологията на Рим и Древна Гърция, и прекарваше дните си, затворен на тавана с парчета стара керамика, разпадащи се книги и безкрайни есета и монографии. Ема не помнеше да го е виждала да проявява активен интерес към каквото и да било нефилимски въпрос. Откакто Кристина бе пристигнала в Института, случаите, в които го бяха виждали, се брояха на пръстите на едната ръка. — Макар да съм впечатлена, че помниш, че живее тук.

Кристина направи физиономия.

— Недей да гримасничиш. Това накърнява драматичния ми момент. Искам драматичният ми момент да си остане ненакърнен.

— Какъв драматичен момент? Защо ме доведе тук, когато искам да взема душ и да си сменя дрехите? Освен това се нуждая от кафе.

— Ти винаги се нуждаеш от кафе — заяви Ема и пое по коридора към другото крило на Института.

Кристина измърмори нещо неодобрително на испански, но въпреки това я последва — очевидно любопитството ѝ беше по-силно. Ема се обърна с лице към нея и тръгна заднешком, превръщайки се в екскурзовод.

— И така. По-голямата част от семейството е в южното крило — започна тя. — Първа спирка: стаята на Тави.

Стаята на Октавиан Блекторн беше отворена — едва седемгодишен, той не държеше на личното си пространство. Ема надникна вътре и Кристина направи същото с озадачено изражение на

лицето. В стаята имаше малко легло със завивка на ярки райета, къща за игра, висока почти колкото Ема, и палатка, пълна с книги и играчки.

— Тави има кошмари — обясни тя. — Понякога Джулиън идва и спи в палатката заедно с него.

Кристина се усмихна.

— Майка ми правеше същото с мен, когато бях малка.

Следващата стая бе на Друзила. Дру бе на тринайсет години и обсебена от филмите на ужасите. Подът беше осеян с книги за тях и за серийни убийци. Стените бяха черни, афиши за стари хорър филми закриваха прозорците.

— Дру обожаваше филмите на ужасите — обясни Ема. — Всичко, съдържащо думите „кръв“, „ужас“ или „абитуриентски бал“. Чудя се защо ли се нарича така...

— Идва от латински. Означава „някой, който си тръгва“ — отвърна Кристина.

— Как така знаеш английски по-добре от мен?

— Това не беше английски — изтъкна Кристина, докато Ема продължаваше надолу по коридора. — А латински.

— Стаите на близнаците са една срещу друга. — Ема махна към две затворени врати. — Тази е на Ливи. — Тя отвори едната, разкривайки чиста и красиво обзаведена спалня. Някой артистично бе покрил таблата на леглото с причудлива материя, украсена с десен на чаши за чай. Ярки дрънкулки висяха от паравани, заковани за стената. Книги за компютри и програмиране бяха подредени грижливо до леглото.

— Програмиране — възкликна Кристина. — Да не би да обича компютрите?

— И тя, и Тай — отвърна Ема. — Тай обича компютрите, харесва му начинът, по който те организират информацията, така че да може да я анализира, но не го бива особено в математиката. Ливи е по тази част и двамата са добър екип.

Следващата стая бе тази на Тай.

— Тиберий Нерон Блекторн — каза Ема. — Смятам, че родителите му са се поизсилили с името. То е, като да наречеш някого Великолепно копеле.

Кристина се изкиска. Стаята на Тай беше спретнатата, с книги, подредени не по азбучен ред, а по цветове. Любимите цветове на Тай

(синьо, златно, зелено) бяха в предната част на стаята и близо до леглото. За тези, които не харесваше (оранжево и лилаво) оставаха някое и друго ъгълче и местата около прозореца. За някой друг тази подредба може би изглеждаше напълно хаотична, ала Ема знаеше, че Тай е напълно сигурен къде се намира всяка от книгите му.

На нощното шкафче лежаха най-най-любимите му книги — разказите за Шерлок Холмс на Артър Конан Дойл. До тях имаше купчинка малки играчки. Джулиън ги беше направил за Тай преди доста години, когато бе открил, че да стиска нещо в ръката си, го успокоява и му помага да се съсредоточи. Имаше подскачаща топка, изработена от телени четки за почистване на канали, и черно пластмасово кубче, чиито части можеха да се въртят и да образуват различни фигури.

Кристина хвърли поглед към развеселено разнеженото изражение на приятелката си.

— И преди си ми говорила за Тиберий. Той е този, който обича животните. Ема кимна.

— Непрекъснато е навън и досажда на гущери и катерици. — Тя махна с ръка към пустинята, която се бе ширнала зад Института — недокоснатата земя, без къщи и човешко присъствие, която се простираше до планините, разделящи плажа от долината Сан Фернандо. — Надявам се, че си изкарва добре в Англия, събирайки попови лъжички, гущерчета, жаби в дупка...

— Това е ястие^[2]!

— Не може да бъде. — Ема отново пое по коридора.

— Солен пудинг е! — настоя Кристина, докато Ема отваряше следващата врата.

Стаята зад нея бе боядисана в почти същото синьо като небето и океана навън. През деня тя изглеждаше като част от тях, рееща се в синьо безбрежие. Стените бяха покрити със сложни мотиви, а върху тази, която гледаше към пустинята, имаше рисунка на замък, обрасъл в бодили. Обронил глава, един принц яздеше към него с пречупен меч в ръка.

— *La bella durmiente* — каза Кристина. Спящата красавица. — Не си спомням обаче приказката да беше толкова тъжна, а Принцът — така съкрушен. — Тя погледна към Ема. — Джулиън тъжно момче ли е?

— Не — отвърна Ема, слушайки я само с половин ухо. Не беше влизала в стаята на Джулс, откакто бе заминал. Изглежда, че не беше разтребил, преди да тръгне — по пода имаше дрехи, недовършени скици бяха разпилени върху бюрото, на нощното шкафче стоеше чаша, в която вероятно бе имало кафе, превърнало се отдавна в плесен. — Не е депресиран или нещо такова.

— Да си депресиран, не е същото като да си тъжен — отбеляза Кристина.

Ала Ема не искаше да си представя Джулиън тъжен, не и сега, не и когато толкова скоро щеше да си бъде вкъщи. Тъй като минаваше полунощ, строго погледнато, той щеше да се прибере на следващия ден. По тялото ѝ пробяга тръпка на вълнение и облекчение.

— Ела. — Тя излезе от стаята и се отправи към отсрещната стая, следвана от Кристина. Сложи ръка върху затворената врата — дървена, както останалите. Тя бе олющена, сякаш много отдавна никой не я бе чистил или полирал. — Това е стаята на Марк.

Всички ловци на сенки знаеха името на Марк Блекторн. Наполовина нефилим, наполовина елф, той бе отвлечен през Тъмната война и бе станал част от Дивия лов, най-свирепите от елфическата раса; онези, които веднъж в месеца препускаха по небето, плякосваха от хората, отиваха там, където имаше битки, и се хранеха със страх и смърт като смъртоносни ястреби.

Марк винаги бе имал нежна душа. Ема се запита дали все още е такъв.

— Марк Блекторн е част от причината да дойда тук — призна Кристина малко срамежливо. — Открай време си мечтая един ден да допринеса за сключването на по-добро споразумение от Студения мир. Нещо по-справедливо спрямо долноземците и онези ловци на сенки, които ги обичат.

Очите на Ема се разшириха.

— Нямах представа. Никога не си го споменавала.

Кристина махна с ръка.

— Ти сподели нещо с мен. Сподели семейство Блекторн. Реших, че би трябвало и аз да споделя нещо с теб.

— Радвам се, че си тук — импулсивно каза Ема и Кристина се изчерви. — Дори и да е било отчасти заради Марк. И дори да не ми кажеш нищо друго за подбудите си.

Кристина сви рамене.

— Харесвам Лос Анджелис. — Тя се усмихна лукаво на Ема. — Сигурна ли си, че не си в настроение за скапани филми и сладолед?

Ема си пое дълбоко дъх. Спомни си как веднъж Джулиън ѝ беше казал, че когато всичко започнело да му идва твърде много, си представял как заключва някои ситуации и чувства в една кутия. „Прибери ги настрана — казал бе той — и те няма да те тревожат. Вече ги няма.“

Ема си представи как събира спомените си за трупа в уличката, за Себастиан Моргенстърн и Клейва, скъсването с Камерън, нуждата ѝ от отговори, гнева, който изпитваше към света заради смъртта на родителите си, и нетърпението отново да види Джулиън и останалите и ги заключва в една кутия. Представи си как прибира кутията някъде, където лесно да може да я открие и отново да я отвори.

— Ема? — повика я Кристина притеснено. — Добре ли си? Изглеждаш така, сякаш ще повърнеш.

Ключалката на кутията изщрака. В ума си Ема я постави настрана и върнала се в реалния свят, се усмихна на Кристина.

— Сладолед и скапани филми звучи страхотно — заяви тя. — Да вървим.

Небето над океана бе обагрено в розово и бледочервено от залеза. Ема забави крачка, задъхана, с блъскащо се в гърдите ѝ сърце.

Обикновено тренираше следобед и вечер, а тичаше рано сутрин, но днес се бе събудила късно, след като бе стояла будна почти през цялата нощ с Кристина. Прекарала бе деня, пренареждайки трескаво уликите, с които разполагаше, обаждайки се на Джони Рук, за да измъкне още подробности за убийствата, пишейки нови бележки за стената и дрешника и чакайки нетърпеливо завръщането на Даяна.

За разлика от повечето домашни учители, Даяна не живееше в Института заедно със семейство Блекторн. Тя си имаше свой дом в Санта Моника. Строго погледнато, днес изобщо нямаше защо да идва в Института, ала Ема ѝ бе изпратила поне шест съобщения. Може би седем. Кристина ѝ бе попречила да изпрати осем, предлагайки ѝ да отиде да потича, за да се освободи от нетърпението си.

Ема се преви напред и се подпря на коленете си, мъчейки се да си поеме дъх. Плажът беше почти пуст, с изключение на няколко двойки мундани, които довършваха романтичните си разходки по залез-слънце и отиваха към колите си, паркирани до шосето.

Ема се зачуди колко ли мили бе пробягала по този плаж през годините, в които живееше в Института. Пет мили на ден, всеки ден. И това бе, след като бе прекарала поне три часа в тренировъчната зала. Половината от белезите по тялото ѝ си беше оставила сама, докато се учеше как да пада от най-високите греди на покрива, тренирайки се да се бори с болката, като се упражняваше боса... върху натрошено стъкло.

Най-жестокият белег беше под лакътя ѝ и него също си беше причинила сама. Получила го бе от Кортана в деня, в който родителите ѝ загинаха. Джулиън бе сложил меча в ръцете ѝ и тя го бе прегърнала през кръвта и болката, ридаейки, докато острието се врязваше в плътта ѝ. То бе оставило дълга бяла ивица върху ръката ѝ, заради която Ема понякога се срамуваше да носи рокли без ръкави или потничета. Чудеше се дали и другите нефилими няма да се взират в белега, питайки се откъде го има.

Джулиън обаче никога не се взираше.

Тя се изправи. От морския бряг виждаше Института, грамада от стъкло и камъни, издигаща се на хълма. Виждаше таванското помещение, където се затваряше Артър, можеше да различи дори тъмния прозорец на своята стая. Тази нощ бе спала неспокойно, сънувайки мъртвия мундан, символите върху тялото му, тези по телата на родителите ѝ. Опита да си представи какво ще направи, когато открие онзи, който ги беше убил. Как всичката физическа болка, която би могла да му причини, никога не би могла да компенсира онова, което бе изгубила.

Джулиън също се бе появил в съня ѝ. Ема не помнеше какво точно бе сънувала, ала се бе събудила с образа му съвършено ясен в ума ѝ — високия, строен Джулс с тъмнокафявите си къдрици и поразителните синьо-зелени очи. Тъмните му мигли и бледата кожа, начинът, по който си гризеше ноктите, когато беше под напрежение, увереността, с която боравеше с оръжие, и още по-голямата увереност, с която си служеше с четките и боите. Джулиън, който утре щеше да се завърне у дома. Джулиън щеше да разбере точно какво изпитва...

колко дълго бе очаквала улика за убийството на родителите си. Как сега, когато най-сетне я бе открила, светът изведнъж изглеждаше изпълнен с ужасяващо близка възможност. Спомни си Джем, бившия Мълчалив брат, който бе водил тяхната парабатайска церемония, и думите му за това, което Джулиън означаваше за нея: че в родния му китайски имало израз „*Zhiyin*“. „Онзи, който разбира твоята музика.“

Ема не можеше да изсвири нито една нота на нито един инструмент, ала Джулиън разбираше нейната музика. Дори музиката на отмъщението.

Тъмни облаци прииждаха откъм океана. Скоро щеше да завали. Мъчейки се да прогони Джулс от мислите си, Ема отново затича, поемайки на бегом по черния път, отвеждащ до Института. Когато наближи сградата, забави крачка и зяпна. Някакъв мъж слизаше по стъпалата. Висок и слаб, с посивяла коса и дълго палто с цвета на гарванови пера. Обикновено се обличаше в черно — Ема предполагаше, че именно оттам идва фамилията му. Джони Рук не беше магьосник, въпреки че имаше име на такъв. Той беше нещо друго.

Забеляза я и мътните му лешникови очи се разшириха. Ема се втурна в спринт, пресичайки му пътя, преди да е успял да свърне зад сградата.

Изпречи се пред него и се закова на място.

— Какво правиш тук?

Странните му очи се стрелкаха насам-натам, търсейки път за бягство. — Нищо. Просто се отбих.

— Каза ли на Даяна, че съм идвала на Пазара на сенките? Защото, ако си го направил...

Джони Рук се изпъна. Имаше нещо странно в лицето и очите му; някакво почти опустошено изражение, сякаш нещо ужасно го бе сполетяло като млад, нещо, издълбало като с нож белези върху кожата му.

— Ти не си главата на Института, Ема Карстерс. Информацията, която ти дадох, беше точна.

— Каза, че ще си мълчиш!

— Ема!

Нейното име, изречено твърдо и отсечено. Тя се обърна, завладяна от бавен ужас, и видя Даяна да я гледа от върха на

стъпалата, а вечерният вятър развяваше къдравата ѝ коса. Облечена бе в дълга елегантна рокля, от която изглеждаше още по-висока и внушителна. Освен това изглеждаше бясна.

— Виждам, че си получила съобщенията ми — каза Ема.

Даяна изобщо не реагира.

— Остави господин Рук на мира. Трябва да говорим. След точно десет минути те искам в кабинета си.

С тези думи Даяна се обърна и влезе в Института. Ема хвърли отровен поглед на Рук.

— Уговорките ни трябваше да останат в тайна. — Тя го смушка в гърдите с показалец. — Може и да не си обещал да си държиш устата затворена, но и двамата знаем, че именно това искат хората от теб. Именно това очакват.

По устните на Рук пробяга усмивчица.

— Не ме е страх от теб, Ема.

— А би трябвало.

— Това ви е смешното на вас, нефилимите. Познавате Долния свят, но не живеете в него. — Той допря устни до ухото ѝ, притеснително близо до нея. Когато проговори, косъмчетата на тила ѝ настръхнаха от дъха му. — На този свят има много по-страшни неща от теб, Ема Карстерс.

Ема се отскубна, обърна се и изкачи стъпалата на Института на бегом.

Десет минути по-късно Ема стоеше пред бюрото на Даяна, а косата ѝ, все още мокра от душа, капеше върху излъсканите плочки на пода.

Въпреки че не живееше в Института, Даяна имаше кабинет тук — удобна ъглова стая, с изглед към планините. Ема ги виждаше да се издигат в полумрака, потънали в сини сенки от шубраците, с които бяха обрасли. Навън бе започнало да вали и по стъклата се процеждаха вадички.

Офисът беше обзаведен скромно. Върху бюрото имаше снимка на висок мъж, прегърнал през раменете малко момиченце, което много приличаше на Даяна. Стояха пред магазин, върху чиято табелка пишеше „Стрелата на Даяна“.

На перваза имаше цветя, които Даяна бе сложила, за да разведрят помещението. Скръстила ръце върху бюрото, тя се вгледа спокойно в Ема.

— Снощи ме излъга.

— Не съм — възрази Ема. — Не съвсем. Аз...

— Не ми казвай, че просто си пропуснала — прекъсна я Даяна. — Не си толкова глупава.

— Какво ти каза Джони Рук? — попита Ема и начаса съжали за това, когато лицето на Даяна потъмня.

— Защо ти не ми кажеш? Всъщност защо не ми кажеш какво си направила и какво наказание заслужаваш. Струва ли ти се справедливо?

Ема скръсти предизвикателно ръце на гърдите си. Мразеше, когато я хванат, а Даяна страшно я биваше в това. Тя бе умна, което обикновено беше страхотно, но не и когато беше ядосана.

В момента имаше две възможности: да изрече на глас онова, заради което според нея й беше ядосана Даяна, рискувайки да разкрие повече, отколкото Даяна бе научила, или пък да си замълчи, рискувайки да я разгневи още повече. След моментно обмисляне заяви:

— Заслужавам да ми наредят да се грижа за няколко котенца. Знаеш колко жестоки могат да бъдат котенцата, с острите им малки нокти и ужасно държание.

— И като стана дума за ужасно държание — каза Даяна, играейки си лениво с един молив. — Отишла си на Пазара на сенките, нарушавайки съвсем ясните правила. Разговаряла си с Джони Рук и той ти е казал, че край бар „Саркофаг“ ще бъде захвърлен труп, който може би е свързан със смъртта на родителите ти. Не си била там случайно. Не си била на дежурство.

— Платих му, за да не казва на никого — измърмори Ема. — Имах му доверие!

Даяна метна молива на бюрото.

— Ема, този човек е известен като Мошеника Рук. Всъщност той е не просто мошеник, той е под наблюдение на Клейва, защото работи с елфи без позволение. На всеки дланоземец или мундан, който си сътрудничи тайно с феите, се забранява да работи с ловците на сенки и губи правото си на каквато и да било защита, и ти го знаеш.

Ема вдигна ръце.

— Ала това са едни от най-полезните хора! Да прекъснем всякакви връзки с тях, не е от полза за Клейва и вреди на ловците на сенки!

Даяна поклати глава.

— Правилата неслучайно са правила. За да бъдеш ловец на сенки, добър ловец на сенки, не е достатъчно само да тренираш по четиринайсет часа на ден и да знаеш шейсет и пет различни начина да убиеш някого с щипки за сервиране на салатата.

— Шейсет и седем — поправи я Ема автоматично. — Даяна, наистина съжалявам, особено за това, че въвлякох и Кристина. Вината не е нейна.

— О, това ми е ясно.

Даяна все така се мръщеше и Ема се хвърли с главата напред.

— Снощи ти каза, че ми вярваш. За това, че не Себастиан е убил родителите ми. За това, че става дума за нещо повече. Че смъртта им не е просто... просто Себастиан, опитващ се да премахне колкото се може повече нефилими. Смъртта им означава нещо...

— Смъртта на всекиго означава нещо — рязко отвърна Данна и прокара ръка над очите си. — Снощи разговарях с Мълчаливите братя и открих какво знаят. И господи, повтарях си, че би трябвало да те излъжа... цял ден се боря с това...

— Моля те — прошепна Ема. — Моля те, не ме лъжи.

— Ала не мога да го направя. Спомням си, когато пристигнах тук за първи път и ти беше това малко, дванайсетгодишно момиченце, напълно съсипано. Беше изгубила всичко. Единственото, което те крепеше, беше Джулиън и нуждата ти от отмъщение. Нуждата не Себастиан да е отговорен за смъртта на родителите ти, защото, ако беше той, как би могла да го накажеш? — Даяна си пое дълбоко дъх. — Джони Рук ти е казал, че има вълна от убийства, и е прав. Общо дванайсет, в това число снощното. Убиецът не е оставил никакви следи. Никоя от жертвите не е била идентифицирана — зъбите им са избити, портфейлите им ги няма, пръстовите им отпечатъци са изтрити.

— И Мълчаливите братя не са знаели за това? Клейвът, Съветът...?

— Знаели са. И именно това е частта, която няма да ти хареса. — Пръстите на Даяна потропваха върху стъклото на бюрото. — Няколко от убитите са били феи. Това превръща случващото се в работа за Сколоманса, центурионите и Мълчаливите братя. Не за Институтите. Мълчаливите братя са знаели. Клейвът е знаел. Нарочно не са ни казали, защото не искат да се намесваме.

— Сколоманса?

Сколомансът беше оживялата нефилимска история. Вледеняващ замък с високи кули и криволичещи коридори, издълбан нейде в Карпатите, той в продължение на векове бе съществувал като мястото, където най-елитните ловци на сенки се подготвяха за борба с двойната заплаха на демони и долноземци. Затворен бе при подписването на първото Съглашение, ознаменувайки факта, че долноземците и ловците на сенки вече не воюват.

След сключването на Студения мир той отново бе отворил врати и бе възобновил дейността си. В него приемаха единствено след поредица от тежки изпити и онова, което се научаваше вътре, не можеше да бъде споделяно с останалите ловци на сенки. Онези, които завършваха Сколоманса, ставаха учени и легендарни воители, наричани центуриони. Ема никога не бе срещала някой от тях.

— Може и да не е справедливо, но това е истината.

— Ами символите? Признаха ли, че са същите, които бяха нарисувани върху телата на моите родители?

— Нищо не са признали — отвърна Даяна. — Казаха, че те ще се заемат. Че не бива да се намесваме и че нареждането идва директно от Съвета.

— А телата? — не отстъпваше Ема. — Стопили ли са се, когато са се опитали да ги преместят, като тези на родителите ми?

— Ема! — Даяна се изправи на крака. Косата ѝ бе прекрасен тъмен облак, обграждащ лицето ѝ. — Вече не се занимаваме с онова, което се случва с феите. Ето какво означава Студеният мир. Не става дума за препоръка от страна на Клейва да не го правим, а за категорична забрана да се месим в работите на феите. Забъркаш ли се, може да има последствия не само за теб, но и за Джулиън.

Ема имаше чувството, че Даяна бе взела едно от тежките преспапиета на бюрото и я бе ударила в гърдите с него.

— Джулиън?

— Какво прави той всяка година? На годишнината от сключването на Студения мир?

Ема се замисли за Джулиън, седнал тук, в този кабинет. Година след година, откакто бе станал на дванайсет, с ожулени лакти и скъсани дънки, той сядаше търпеливо с писалка и мастило и пишеше писмо на Клейва, молейки ги да позволят сестра му Хелън да се върне от остров Врангел.

Остров Врангел беше седалището на всички магически бариери на земята, издигнати преди хиляда години, за да защитят света от някои демони. Освен това бе микроскопична ледена пустиня, хиляди мили навътре в Арктическо море. Хелън бе изпратена там, когато бе обявен Студеният мир под претекст, че ще изучава магическите бариери, ала всички знаеха, че това всъщност бе изгнание.

Оттогава ѝ бяха позволили да направи няколко пътувания, включително и едно до Идрис, където се бе оженила за Ейлийн Пенхалоу, дъщерята на консула. Ала дори влиятелна връзка като тази не бе могла да я освободи. Така че Джулиън всяка година пишеше своето писмо. И всяка година му отказваха.

Когато Даяна проговори отново, гласът ѝ беше омекнал.

— Всяка година Клейвът отказва от страх, че Хелън е върна на феите. Как би изглеждало, ако си помислят, че разследваме убийства на феи против тяхната воля? Как ще се отрази това на вероятността да я пуснат?

— Джулиън би искал... — започна Ема.

— Джулиън би си отрязал ръката, ако го помолиш. Това не означава, че трябва да го направиш. — Даяна разтърка слепоочията си, сякаш я боляха. — Отмъщението не е семейство, Ема. Отмъщението е студен другар, с когото да делиш възглавницата си. — Тя свали ръка и се приближи до прозореца, поглеждайки през рамо към Ема. — Знаеш ли защо приех тази работа тук, в Института? И не ми излизай с някой от твоите саркастични отговори.

Ема сведе очи към пода, който се състоеше от редуващи се сини и бели плочки; върху белите плочки имаше рисунки: роза, замък, църковна камбанария, ангелско крило, ято птици, всяка — различна от останалите.

— Защото беше там, в Аликанте, по време на Тъмната война — отвърна Ема задавено. — Беше там, когато Джулиън бе принуден да...

да възпре баща си. Видя ни да се бием и реши, че сме смели, и поиска да помогнеш. Това е, което казваш винаги.

— Когато бях по-малка, имах някого, който ми помогна да стана онази, която съм наистина — започна Даяна и Ема наостри уши. Даяна много рядко говореше за живота си. Семейство Рейбърн бе прословут и стар нефилимски род, ала Даяна бе последната от него.

Тя никога не споменаваше нито детството, нито семейството си. Сякаш животът ѝ бе започнал, когато бе поела магазина за оръжия на баща си в Аликанте. — Искях да ти помогна да станеш онази, която си наистина.

— И то е?

— Най-добрият ловец на сенки в своето поколение — отвърна Даяна. — Никога не съм срещала някого, който да тренира и да се бие като теб. И именно затова не искам да те видя как пропиляваш възможностите си в преследване на нещо, което няма да излекува раните ти.

„Да пропиляя възможностите си?“ Даяна не знаеше, не разбираше. Никой от семейството ѝ не бе загинал в Тъмната война. А родителите на Ема не бяха паднали в битка; те бяха убити — измъчвани, обезобразени и убити. Навярно викайки я в тези последни мигове, мимолетни, дълги или пък безкрайни, между живота и смъртта.

На вратата се почука рязко и тя се отвори, за да пропусне Кристина. Беше облечена с дънки и пуловер и беше порозовяла, сякаш се срамуваше, че ги прекъсва.

— Семейство Блекторн — каза тя. — Тук са.

Ема в миг забрави какво се канеше да каже на Даяна и се бърна към вратата.

— Какво? Та те трябваше да се приберат чак утре!

Кристина сви безпомощно рамене.

— Възможно е някое друго многобройно семейство току-що да е отворило Портал в преддверието.

Ема сложи ръка на сърцето си. Кристина имаше право, усещаше го: тъпата болка, спотаила се зад ребрата ѝ, откакто Джулиън бе заминал, изведнъж се бе оправила и влошила едновременно — по-малко мъчителна и по-прилична на пеперуда, пърхаща трескаво под сърцето ѝ.

Тя изскочи от кабинета, а босите ѝ стъпала шляпаха по полирания дървен под на коридора. Стигна до стълбите и се спусна по тях, вземайки по две стъпала наведнъж, завивайки рязко на площадките. Вече можеше да чуе гласове. Стори ѝ се, че долавя високият мек глас на Дру да се издига въпросително и Ливи, която му отговаряше.

И ето че се озова там, на балкона, издигащ се над преддверието. Мястото бе обляно в светлината на безброй завихрени цветове, остатъци от угасващия Портал. В средата на стаята стояха семейство Блекторн: Джулиън се извисяваше над петнайсетгодишните близнаци, Ливи и Тай. До тях беше Друзила, уловила за ръка Тави, най-малкия от семейството. Той като че ли спеше прав, облегал къдрокосата си главичка на Дру и затворил очи.

— Върнахте се! — извика Ема и всички вдигнаха очи към нея.

Членовете на семейство Блекторн открай време много си приличаха — всички имаха една и съща вълниста тъмнокестенява коса с цвета на горчив шоколад и едни и същи синьо-зелени очи. Макар че Тай, със сивите си очи, слабичка фигура и разрошена черна коса, изглеждаше така, сякаш бе дошъл от някой друг клон на семейството.

Дру и Ливи се усмихваха, в сериозното кимване на Тай се съдържаше радушен поздрав, ала Ема виждаше само Джулиън. Когато той вдигна очи към нея, тя почувства парабатайската руна на дясната ѝ ръка да тупти.

Спусна се тичешком по стълбите. Джулиън тъкмо се навеждаше, за да каже нещо на Дру, а после се обърна и направи няколко крачки към нея. Изпълваше погледа ѝ, той бе всичко, което виждаше. Не само такъв, какъвто беше сега, крачещ към нея по пода, украсен с образа на Ангела, но и Джулиън, който ѝ подаваше серафимските ками, които бе кръстил; Джулиън, който винаги ѝ даваше одеялото, когато в колата беше студено; Джулиън, застанал срещу нея в Града на тишината с белите и златните пламъци на огъня между тях, докато двамата изричаха парабатайската си клетва.

Сблъскаха се в средата на преддверието и Ема обви ръце около него.

— Джулс — каза тя, ала звукът бе приглушен от рамото му, когато той отвърна на прегръдката ѝ. Докато вдъхваше уханието му,

което познаваше така добре — карамфил, сапун, сол — парабатайската клетва отекна в ума ѝ.

Гдето идеш ти, и аз ще ида...

За миг ръцете му я стиснаха толкова здраво, че ѝ беше трудно да диша. А после той я пусна и отстъпи назад.

Ема залитна. Не беше очаквала нито толкова силна прегръдка, нито толкова бързо отдръпване.

Джулиън изглеждаше различен и умът ѝ не можеше да го обхване напълно.

— Мислех, че ще си дойдете утре. — Опита се да улови погледа му, да го накара да отвърне на сърдечната ѝ усмивка. Вместо това той гледаше към братята и сестрите си, сякаш ги броеше, за да се увери, че всички са тук.

— Малкълм дойде по-рано — обясни той през рамо. — Изведнъж се появи в кухнята на пралеля Марджъри по пижама. Каза, че бил забравил за часовата разлика. Тя опищя къщата.

Ема усети как напрежението в гърдите ѝ отслабва. Малкълм Фейд, върховният магьосник на Лос Анджелис, бе семеен приятел и ексцентричността му открай време бе повод за шеги между нея и Джулс.

— А после, без да иска, отвори Портал в Лондон, вместо тук — оповести Ливи и се втурна да прегърне Ема. — И трябваше да намерим някой, който да ни отвори друг Портал... Даяна!

Ливи се отскубна от Ема и отиде да поздрави учителката си. В продължение на няколко мига се възцари суматохата на посрещането — въпроси и поздрави, и прегръдки. Тави се бе събудил и се луташе сънливо наоколо, подръпвайки ту този, ту онзи за ръкава. Ема разроши косата му.

Твоите люде ще бъдат мои люде. Семейството на Джулиън бе станало и нейно, когато двамата дадоха парабатайската клетва. В това отношение то бе почти като брак.

Ема погледна към Джулиън. Той наблюдаваше семейството си с напрегнато изражение. Сякаш бе забравил за присъствието ѝ. И в този миг умът ѝ като че ли се събуди изведнъж и ѝ връчи списък с всички начини, по които той ѝ се струваше различен.

Винаги носеше косата си в къса и практична прическа, ала в Англия трябва да бе забравил да я подстриже и тя бе израснала в

гъстите, изобилни къдрици на семейство Блекторн, които се спускаха под ушите му. Беше загорял, а очите му, които Ема познаваше толкова добре, внезапно ѝ се сториха едновременно по-светли и по-тъмни, с наситения синьо-зелен цвят на океанска вода цяла миля под повърхността. Формата на лицето му също се беше променила, придобила бе по-зрели черти, изгубила бе мекотата на детството, разкривайки чистите линии на челюстта му, завършващи в леко заострена брадичка и наподобяващи очертанията на ключицата му с формата на крила, която се виждаше под яката на тениската му.

Ема извърна поглед. За нейна изненада, сърцето ѝ биеше забързано, сякаш бе притеснена. Развълнувана, тя коленичи, за да прегърне Тави.

— Изгубил си си няколко зъба — каза му, когато той ѝ се усмихна широко. — Много невнимателно от твоя страна.

— Дру твърди, че феите ги крадат, докато спиш.

— То е, защото аз ѝ го казах. — Ема се изправи и в този миг усети леко докосване по ръката.

Беше Джулиън. С един пръст той започна да чертае думи върху кожата ѝ — нещо, което двамата бяха правили цял живот, още откакто бяха осъзнали, че имат нужда от начин, по който да общуват безмълвно по време на скучни уроци или когато около тях има възрастни.

Д-О-Б-Р-Е Л-И С-И?

Тя кимна. Гледаше я с лека загриженост, което беше облекчение, защото ѝ беше познато. Наистина ли бе толкова различен? Не беше чак толкова слаб, по-мускулест отпреди, макар и по един строен, жилест начин. Приличаше на плувците, на които Ема открай време се възхищаваше заради стегнатата им красота. За сметка на това все още носеше същите гривни от кожа, мидени черупки и морско стъкло. Ръцете му все така бяха изпоцапани с боя. Все още си беше Джулиън.

— Всички сте с тен — тъкмо казваше Даяна. — Как така сте загорели толкова? Аз си мислех, че в Англия непрекъснато вали.

— Аз не съм загорял — отбеляза Тиберий и действително беше така. Тай ненавиждаше слънцето. Когато ходеха на плажа, той обикновено можеше да бъде открит под ужасяващо голям чадър, забил нос в някоя детективска история.

— Пралеля Марджъри ни караше по цял ден да тренираме навън — обясни Ливи. — Е, не и Тави. Него го държеше вкъщи и го тъпчеше със сладко от къпини.

— А Тиберий се криеше — обади се Друзила. — В плевнята.

— Не беше криене — възрази Тай. — А стратегическо отстъпление.

— Беше си криене — настоя Дру и кръглото ѝ лице се смръщи. Плитките ѝ стърчаха от двете страни на главата ѝ като на Пипи Дългото чорапче. Ема подръпна закачливо едната.

— Недей да се караш с брат си — каза Джулиън и се обърна към Тай. — Недей да се караш със сестра си. И двамата сте изморени.

— Какво общо има умората с карането? — попита Тай.

— Джулиън има предвид, че всички трябва да си лягате — обясни Даяна.

— Едва осем часът е — възрази Ема.

— Те току-що пристигнаха — напомни ѝ Даяна. Тави се беше свил на кълбо на пода и спеше в светлината от една лампа, досущ като някоя котка. — В Англия е много по-късно.

Ливи пристъпи и нежно вдигна Тави на ръце. Главата му се полюшна и се отпусна на шията ѝ.

— Аз ще го сложа да си легне.

Джулиън срещна очите на Даяна за миг.

— Благодаря, Ливи. Аз ще отида да съобщя на чичо Артър, че всички се прибрахме благополучно. — Огледа се наоколо и въздъхна. — Ще се оправим с багажа на сутринта. Всички по леглата.

Ливи измърмори нещо, но Ема не я чу. Беше озадачена. Повече от озадачена дори. Въпреки че Джулиън беше отговарял на съобщенията и обажданията ѝ кратко и неутрално, тя не бе подготвена за един Джулиън, който изглеждаше така различен. Искаше да я гледа така, както я бе гледал винаги, с усмивката, запазена единствено за нея.

Даяна тъкмо се сбогуваше с всички, прибирайки ключовете в чантата си. Възползвайки се от това, Ема се пресегна и написа няколко думи върху кожата на Джулиън.

Т-Р-Я-Б-В-А Д-А Г-О-В-О-Р-Я С Т-Е-Б.

Без да я поглежда, Джулиън отпусна ръка и написа отговора си.
З-А К-А-К-В-О?

Вратата на преддверието се отвори и отново се затвори зад Даяна, пропускайки смразяващ порив от вятър и дъжд. Вода опръска бузата на Ема, докато тя се обръщаше, за да погледне Джулиън.

— Важно е — обясни и се зачуди дали гласът ѝ бе прозвучал слисано. Никога досега не ѝ се бе налагало да го уверява, че става дума за нещо важно. Кажеше ли, че трябва да говори с него, той знаеше, че е така. — Просто... — тя понижи глас — ела и стаята ми, след като се видиш с Артър.

Джулиън се поколеба само за миг; стъклото и черупките на гривните му изтракаха, когато вдигна ръка, за да отметне косата от лицето си. Ливи вече се бе отправила към горния етаж с Тави, следвана от останалите. Изведнъж Ема усети как раздразнението ѝ се стопява и отстъпва място на вина. Джулс очевидно беше изтощен. Това бе всичко.

— Освен ако не си прекалено уморен — добави.

Той поклати глава, изражението му беше непроницаемо... за първи път не можеше да прочете нищо върху него.

— Ще дойда — увери я и сложи ръка на рамото ѝ. Лекичко, небрежно. Сякаш не се бяха разделяли за два месеца. — Прекрасно е отново да те видя — добави, а после се обърна и пое по стълбите след Ливи.

Естествено, че щеше да отиде да види Артър, помисли си Ема. Някой трябваше да съобщи на ексцентричния им настойник, че семейство Блекторн се бе завърнало. И естествено, че беше уморен. И естествено, че изглеждаше различен — така ставаше, когато не си виждал някого известно време. Можеше да отнеме ден-два, докато нещата между тях отново станат както преди: Познати. Неразделни. Сигурни.

Тя сложи ръка на гърдите си. Въпреки че мъчителното усещане, като опънат докрай ластик, което бе изпитвала, докато Джулиън бе в Лондон, и което толкова бе ненавиждала, вече го нямаше, на негово място се бе появила особена нова болка близо до сърцето ѝ.

---

[1] Леко променен цитат от Псалми, 144:1. — Б.пр. ↑

[2] „Жаба в дупка“ е традиционно английско ястие, представляващо наденички, запечени в яйчено тесто. — Б.пр. ↑

3.

ЩОМ ИЗГРЕЕ ЛУНА, ВСЕ БЛЕНУВАМ С ТЪГА

Таванското помещение на Института тънеше в сумрак. На покрива имаше два прозореца, ала чичо Артър ги беше закрил с амбалажна хартия, когато пренесе книгите и документите си тук, с обяснението, че се притеснява слънчевите лъчи да не повредят деликатните инструменти на неговите проучвания.

Артър и неговият брат Андрю, бащата на Джулиън, бяха отгледани от родители, обсебени от класическия период — от древногръцки и латински, от балади за герои, от митологията и историята на Древна Гърция и Рим.

Джулиън бе отраснал с разказите на „Илиада“ и „Одисея“, на аргонавтите и „Енеида“, разкази за мъже и чудовища, за богове и герои. Ала докато Андрю бе запазил само обикновена слабост към класическите произведения (слабост, която, не можеше да се отрече, се простираше дотам, да кръсти децата си на различни императори и кралици — Джулиън и до днес беше благодарен на майка си, задето се казваше Джулиън, а не Юлий, както бе искал баща му), Артър беше направо обсебен.

Беше донесъл стотици книги от Англия и през изминалите оттогава години стаята бе претърпена с поне още толкова. Те бяха подредени по система, която никой друг, освен него не разбираше: „Антигона“ на Софокъл, облежната до „История на Пелопонеската война“ на Тукидид, разпилени монографии, полуразпаднали се книги, чиито откъснати страници бяха внимателно подредени навсякъде, където имаше място. Имаше поне шест бюра — когато някое от тях се окажеше прекалено отрупано с листове и парчета от статуи и керамични съдове, чичо Артър просто купуваше ново.

В момента седеше зад едно писалище в западната част на стаята. През малка дупка в хартията, закриваща прозореца до него, Джулиън

зърна късче син океан. Чичо му бе запретнал ръкавите на стария си пуловер, стъпалата му, подаващи се от оръфаните крачоли на домашния му панталон, бяха напъхани в овехтели пантофи. Бастунът, който той рядко използваше, бе облеган на стената.

— Ахил имал форминг — мърмореше си той, — със сребърен напречник; Херкулес можел да свири на кифара. И двата инструмента са преведени като „лира“, но дали наистина са един и същи инструмент? Ако са, защо има различни думи?

— Здравей, чичо — обади се Джулиън и намести в ръцете си подноса, върху който имаше набързо приготвена вечеря. — Прибрахме се.

Артър бавно се обърна, като старо куче, наклонило предпазливо глава при звука на вик.

— Андрю, радвам се да те видя. Тъкмо разсъждавах над гръцките идеали за любовта. Агапе, разбира се, е най-висшата любов, онази, която изпитват боговете. След това — ерос, романтичната любов, филиа, любовта към приятелите, и сторге, любовта към семейството. Според теб коя изпитват парабатаите? Дали е по-близо до филиа, или до агапе... като се има предвид, че ерос е забранена, разбира се? И ако е така, дали като нефилими ние сме надарени с нещо, което мунданите никога не могат да разберат... и как тогава древните гърци са знаели за него? Парадокс, Андрю...

Джулиън изпусна дъха си. Последното, за което искаше да говори, бе каква любов изпитват парабатаите един към друг. Не искаше и да го наричат с името на мъртвия му баща. Прииска му се да бъде някъде другаде, където и да е, ала въпреки това пристъпи напред, там, където светлината бе по-силна и чичо му можеше да види лицето му.

— Аз съм Джулиън. Казах, че се върнахме. Всички. Тави, Дру, близнаците...

Артър се взираше в него с неразбиращи сини очи и Джулиън усети как сърцето му се свива. Изобщо не бе искал да се качва тук; искаше да отиде с Ема. Ала от последното огнено съобщение на Даяна бе разбрал, че ще трябва да се качи на тавана веднага щом се прибере.

Това открай време беше негово задължение. Винаги щеше да бъде.

Остави подноса на бюрото, като внимаваше да избегне многобройните листове. До лакътя на Артър имаше купчини писма за

изпращане и надраскани бележки от патрули. Но беше огромна, но не беше и толкова малка, колкото Джулиън се бе надявал да бъде.

— Донесох ти вечеря.

Сбърчил вежди, Артър се взираше в подноса, сякаш бе далечен предмет, който едва успяваше да зърне през гъста мъгла. Беше купичка супа, претоплена набързо в кухнята и Настиваща в студения въздух на тавана. Джулиън бе донесъл и грижливо увити прибори и кошничка с хляб, макар да знаеше, че когато дойде да разтреби на сутринта, храната ще бъде почти недокосната.

— Мислиш ли, че е улика? — попита чичо Артър.

— Кое да мисля, че е улика?

— Това с кифарата и форминга. Вместват се в общата картина, но тя е толкова огромна... — Чичо Артър се облегна назад с въздишка и вдигна очи към стената пред себе си, върху която имаше стотици листчета, изписани с паякообразен почерк. — Животът е кратък, а да придобиеш мъдрост отнема много дълго — прошепна той.

— Животът не е чак толкова кратък — отвърна Джулиън. — Или поне не е задължително. Беше се оказал кратък за родителите му. С ловците на сенки често ставаше така. Ала какво би могло да нарани Артър, скрит в закътаното таванско помещение? Той вероятно щеше да надживее всички.

Джулиън си помисли за Ема, за рисковете, които тя поемаше, за белезите по тялото ѝ, които виждаше, когато двамата плуваха или тренираха заедно. То беше у нея, кръвта на ловците на сенки, които поколения наред рискуваха живота си, чийто кислород бяха адреналинът и битките. Пропъди обаче мисълта за това, как Ема умира като родителите си — това бе мисъл, която не бе в състояние да понесе.

— Никой човек на тази земя не живее два пъти — промърмори Артър, вероятно цитирайки нещо, както често правеше. Отново бе навел очи към нещо върху бюрото си и изглеждаше потънал в мисли. Джулиън се върна години назад, към пода на таванското помещение, изцапан с кървавите отпечатъци от ръцете на Артър. Нощта, когато за първи път бе повикал Малкълм Фейд.

— Ако имаш всичко, от което се нуждаеш, чичо... — каза Джулиън и понечи да си тръгне. Артър вдигна рязко глава и за миг погледът му беше ясен и съсредоточен.

— Ти си добро момче. Ала това няма да ти помогне накрая.

Джулиън замръзна.

— Какво?

Само че Артър се беше върнал към работата си.

Джулиън се обърна и пое надолу, съпроводен от познатото скърцане на стъпалата под тежестта му. Институтът в Лос Анджелис не беше точно стар, със сигурност не колкото някои други Институтути, ала от таванското помещение се излъчваше усещане за старост, прах и откъснатост от останалата част на сградата.

Когато стигна до вратата в подножието на стълбите, Джулиън се облегна за миг на стената, обгърнат от сумрак и тишина.

Тишината бе нещо, на което рядко можеше да се порадва, освен когато се готвеше да си легне. Обикновено беше заобиколен от непрестанното бърборене на братята и сестрите си. Те винаги бяха около него, търсейки вниманието му, нуждаейки се от помощта му.

Мислите му се насочиха към къщата в Англия, с тихото жужене на пчели в градината, безмълвието под дърветата. Всичко бе така зелено и синьо, толкова различно от пустинята с нейните пресъхнали кафяви и златисти оттенъци. Не беше искал да се разделя с Ема, ала от друга страна, си бе помислил, че ще му е полезно. Като някой пристрастен, откъснал се от източника на своята пристрастеност.

Достатъчно. Имаше неща, за които нямаше смисъл да мисли. В тъмното и в сенките, където се спотайваха тайни, ето къде оцеляваше той. Ето как се справяше от години насам.

Пое си дълбоко дъх и излезе в коридора.

Ема стоеше на плажа. Мястото беше празно, съвсем опустяло. От двете ѝ страни се разстилаше пясъчно безбрежие, а слюдени пращинки проблясваха под скритото от облаци слънце.

Пред нея се простираше океанът, красив и смъртоносен, като създанията, които живееха в него; големите бели акули с грапавите си бледи тела, косатките със своите бели ивици наподобяващи едуардиански шезлонг. Ема се взираше в океана, обзета от чувството, с което той я изпълваше винаги — смесица от копнеж и ужас, желание да се хвърли в зеления мраз, наподобяващ желанието да

шофира прекалено бързо, да скочи прекалено високо, да се хвърли в битка без оръжие.

Артър би го нарекъл танатос. Копнеж за смърт.

От морето се надигна гръмък крясък, крясъкът на някакво животно, и се отдръпна. Избяга от нея, оставяйки след себе умиращи риби, мятащи се в агония, купчини водорасли, осминките от разбити кораби, детрита по морското дъно. Ема знаеше, че трябва да бяга, ала въпреки това стоеше като вкаменена, докато водата се издигаше в огромна кула, гигантска прозрачна стена, през която можеше да види безпомощни делфини и мятащи се акули, уловени като в капан от кипналата стихия. Ема изкрещя и падна на колене, виждайки телата на родителите си, пленени в надигащата се вода, сякаш бяха затворени в огромен стъклен ковчег; тялото на майка ѝ бе отпуснато и потръпваше, ръката на баща ѝ се протягаше към нея през пяната на кипящата вода...

Ема се изправи рязко и посегна към меча, който почиваше на нощното ѝ шкафче. Ръката ѝ обаче се подхлъзна и Кортана падна с трясък на пода. Тя запали нощната лампа и стаята бе обляна в топла жълта светлина. Огледа се наоколо, примигвайки. Беше заспала по пижама върху завивките.

Преметна крака през ръба на кревата и разтърка очи. Беше се отпуснала на леглото в очакване на Джулиън, вратата на дрешника ѝ бе отворена, лампата вътре — запалена.

Беше възнамерявала да покаже новите снимки на Джулиън. Искаше да му разкаже всичко, да чуе гласа му — успокояващ, познат, любящ. Да чуе съвета му за това, как да продължи.

Само че Джулиън не беше дошъл.

Ема се изправи и взе пуловера, преметнат през облегалката на един стол. Бърз поглед към часовника на нощното шкафче ѝ показа, че е три през нощта. Направи гримаса и се измъкна в коридора.

Той беше тъмен и тих. Никаква светлина не се процеждаше изпод вратите, издавайки, че има и други, които не спят. Ема се приближи до вратата на Джулиън, отвори я и се шмугна вътре.

Почти очакваше да не е там. Помислила си бе, че може да е отишъл в студиото си (несъмнено му беше липсвало да рисува в него), ала той си беше тук, опънат върху леглото, потънал в сън.

В стаята бе по-светло, отколкото в коридора отвън. Прозорецът гледаше към луната, надвиснала над планините, и бялата ѝ светлина обгръщаше всичко наоколо в сребърни линии. Тъмните къдрици на Джулиън се бяха разпилели върху възглавницата, съвършено черните му мигли докосваха скулите му, фини и меки, като пращинки от сажди. Едната му ръка бе вдигната над главата, издърпвайки тениската му нагоре.

Ема извърна поглед от голата кожа, която се подаваше изпод ръба ѝ, и като се покатери на леглото, посегна към рамото му.

— Джулиън — повика го меко. — Джулс.

Той се размърда и бавно отвори очи. На лунната светлина те изглеждаха сребристосиви, като очите на Тай.

— Ема. — Гласът му беше пресипнал от сън.

Нали щеше да дойдеш в стаята ми, искаше ѝ се да каже, ала не можеше да го направи — той изглеждаше толкова уморен, че сърцето ѝ се размекна. Посегна, за да отметне косата от очите му, но спря и вместо това сложи ръка на рамото му. Беше се обърнал на една страна; износената тениска и анцугът, с които беше облечен, ѝ бяха познати.

Очите му отново се затваряха.

— Джулс — каза Ема импулсивно. — Може ли да остана?

Това бе техният код, кратката версия на по-дългата молба: *Остани и ми помогни да забравя кошмарите си. Остани и спи до мен. Остани и прогони лошите сънища, спомените за кръв, за мъртви родители, за тъмни воини с очи като угаснали черни въглени.*

Беше молба, която и двамата си бяха отправяли повече от веднъж. Още от малки те се пъхваха в леглото на другия, за да спят един до друг. Някога Ема си представяше как сънищата им се смесват, докато двамата заспиват заедно, споделяйки късчета от световите си насън. Това бе едно от нещата в парабатайската връзка, което я превръщаше в магия, за която Ема копнееше — в известен смисъл то означаваше, че никога не си сам. Буден или насън, в битка или покой, винаги имаш някого до себе си, свързан с живота ти, с надеждите и щастието ти, почти съвършена подкрепа.

Джулиън се поотдръпна; очите му бяха полузатворени, гласът — приглушен.

— Остани.

Ема пропълзя под завивките до него и той ѝ направи място, дългото му тяло се сгъна и разгъна, давайки ѝ достатъчно пространство. Във вдлъбнатината, оставена от тялото му, чаршафите бяха топли и миришеха на карамфил и сапун.

Треперейки, Ема се приближи още малко и усети топлината, излъчваща се от тялото му. Беше легнал по гръб, едната му ръка беше свита под главата, другата почиваше върху корема му. Погледна я (Ема знаеше, че я бе видял да се премества към него), а после очите му проблеснаха, когато ги затвори решително и тъмните му мигли се спуснаха към бузите му.

Дишането му стана равномерно почти веднага. Беше заспал, ала Ема лежеше будна и го съзерцаваше, гледаше как гърдите му се надигат и спускат, като метроном.

Не се докосваха. Почти никога не се докосваха, когато спяха в едно легло. Като деца се караха за завивките, понякога дори нареждаха купчинки книги помежду си, за да разрешат споровете за това, кой в чия половина навлиза. Постепенно се бяха научили да делят едно и също пространство, но все още пазеха разстоянието на книгите между себе си като общ спомен.

До ушите ѝ достигаше грохотът на океана в далечината. Затвореше ли очи, отново виждаше зелената водна стена, издигнала се в съня ѝ. Ала сега всичко това ѝ се струваше далечно, ужасяващият тътен на вълните бе удавен от тихото дишане на нейния парабатай.

Един ден и тя, и Джулиън щяха да се оженят. За други хора. Повече нямаше да се пхват в леглото на другия. Нямаше да си разменят тайни посред нощ. Близостта им нямаше да бъде разкъсана, но щеше да се огъне и разтегли, придобивайки нови очертания.

Един ден. Ала той все още не бе дошъл.

Когато Ема се събуди, Джулиън го нямаше.

Тя се надигна сънливо. Беше късна утрин, по-късно, отколкото ставаше обикновено, и стаята бе обагрена от розовозлатиста светлина. Тъмносините чаршафи и завивки на Джулиън бяха сритани на топка в долния край на леглото, възглавницата му все още беше топла — очевидно бе излязъл скоро.

Ема потисна тревожното чувство, обзело я при мисълта, че бе тръгнал, без да каже нищо. Вероятно не бе искал да я събуди; Джулиън открай време спеше много леко, а и часовата разлика едва ли бе помогнала. Казвайки си, че не е нищо сериозно, тя се върна в стаята си и си обу клин и тениска, след което нахлузи чифт джапанки.

При обикновени обстоятелства първо би проверила в студиото, ала един поглед през прозореца ѝ бе достатъчен, за да види, че навън е ясен, ослепителен летен ден. Небето бе като изрисувано с бели перести облачета, морето проблясваше в далечината и по повърхността му танцуваха пръски злато. Дори от тук Ема различаваше сърфистите, които се носеха по вълните като малки черни точки.

Океанът му беше липсвал — знаеше го от няколко кратки, нередовни есемеси и огнени съобщения, които ѝ беше изпратил, докато беше в Англия. Тя прекоси Института, спусна се по черния път, водещ до магистралата, и я пресече на бегом, провирайки се между вановите на сърфистите и луксозните кабриолети, тръгнали към „Нобу“.

Джулиън бе точно там, където бе очаквала да го намери, когато стигна до плажа — с лице, обърнато към водата и слънцето, а соленият въздух развяваше косата му и набраздяваше плата на тениската му. Ема се зачуди от колко ли време стоеше там, напъхал ръце в джобовете си.

Направи колеблива стъпка по влажния пясък.

— Джулс?

Той се обърна и я погледна. За миг изглеждаше заслепен, сякаш се взираше в слънцето, въпреки че то бе над главите им — Ема усещаше топлината му, ослепителна и гореща, върху гърба си.

Той се усмихна и по тялото ѝ се разля вълна на облекчение. Това беше познатата му усмивка, онази, от която цялото му лице греиваше. Тя изтича до водата — приливът приближаваше, напредвайки по брега и докосвайки обувките на Джулиън.

— Рано си станал — каза, докато прецапваше през плитчините, за да стигне до него. Водата дълбаеше сребристи бразди в пясъка.

— Почти обяд е — отвърна той. Гласът му звучеше както обикновено, ала на Ема въпреки това ѝ се струваше различен, странно различен, както и очертанията на лицето му, раменете под тениската му. — За какво искаше да говорим?

— Какво? — За миг Ема беше хваната неподготвена, както от промяната в него, така и от неочаквания въпрос.

— Снощи. Каза, че искаш да говориш с мен. Защо не го направим?

— Добре. — Ема вдигна очи към чайките, които кръжаха над главите им. — Да идем да седнем. Не искам да ме отнесе водата, когато дойде приливът.

Настаниха се по-нагоре на плажа, където пясъкът бе топъл от слънцето. Ема си свали обувките и зарови пръсти в пясъка, наслаждавайки се на зърнестото усещане. Джулиън се разсмя и тя го погледна отстрани.

— Какво?

— Ти и плажът. Обожаваш пясъка, но мразиш водата.

— Аха. — Тя отвори широко очи насреща му. — Каква ирония, а?

— Не е ирония. Ирония е неочакваният резултат от очаквана ситуация. Това е просто една от твоите странности.

— Шокираш ме — заяви Ема и извади телефона си. — Аз съм шокирана.

— Саркастична както винаги — заяви той и обърна телефона в ръката си. Снимките на Кристина от предишната нощ се появили на екрана и докато Джулиън ги разглеждаше, Ема му разказа как бе отишла в бар „Саркофаг“, следвайки получената от Джони Рук информация, как бе открила трупа и как Даяна ѝ се бе скарала, след като Рук се бе появил в Института. Докато говореше, постепенно се отпусна. Странното усещане, което я изпълваше в присъствието на Джулиън, изчезна. Това беше нормално, това си бяха те двамата такива, каквито бяха открай време — разговаряха, слушаха се, работеха като парабатаи.

— Сигурна съм, че са същите символи — довърши тя. — Не съм полудяла, нали?

Джулиън вдигна поглед към нея.

— Не. Ала Даяна смята, че ако се опиташ да научиш повече, то ще изложи на опасност вероятността Клейвът да позволи на Хелън да се завърне у дома?

— Да. — Ема се поколеба, а после се пресегна и улови ръката му. Гривната от морско стъкло около лявата му китка звънна мелодично.

Усети мазолите му под пръстите си, така познати, както бе собствената ѝ стая. — Никога не бих сторила нещо, с което да нараня Хелън или Марк, или теб. Ако смяташ, че Даяна е права, няма... — Тя преглътна. — Ще се откажа от това.

Джулиън сведе поглед към преплетените им пръсти. Беше съвършено неподвижен, една вена в основата на шията му, забеляза Ема, бе започнала да тупти. Трябва да бе заради споменаването на сестра му.

— Минаха пет години — каза той и прибра ръката си. Не я издърпа рязко или нещо такова, просто си я прибра, докато се обръщаше към водата. Напълно естествено движение, от което Ема въпреки това се почувства неловко. — Клейвът не е отстъпил и на сантиметър от решението си да не позволи на Хелън да се върне у дома. Не са отстъпили на сантиметър и от несъгласието си дори да помислят върху вероятността родителите ти да не са били убити от Себастиан. Не ми се струва правилно да пожертваме възможността да научим какво се е случило със семейството ти в името на една напразна надежда.

— Не казвай, че е напразна, Джулс...

— На това може да се погледне и по друг начин — продължи той и Ема почти можеше да види как се въртят зъбчатите колелца на бързия му ум. — Ако наистина го разгадаеш, ако успеем да го разгадаем, Клейвът ще ни бъде задължен. Аз ти вярвам, че който и да е убил родителите ти, не е бил Себастиан Моргенстърн. Търсим демон или нещо друго, способно да убие нефилими и да се измъкне. Ако успеем да победим подобно създание...

Ема усети, че главата започва да я боли. Ластичето, с което беше вдигнала косата си на конска опашка, бе прекалено погнато и тя посегна да го разхлаби.

— Искаш да кажеш, че това би ни спечелило специално отношение от страна на Клейва? Защото всички ще ги гледат?

— Няма да имат друг избор — отвърна Джулиън. — Ако всички знаят какво сме направили. А ние ще се постареем всички да научат. — Той се поколеба. — Нали имаме връзки.

— Нямах предвид Джем, нали? Защото нямам представа как да се свържа с него.

— Не говоря за Джем и Теса.

— Джейс и Клеъри тогава — предположи Ема.

Джейс Херондейл и Клеъри Феърчайлд ръководеха Института в Ню Йорк. Те бяха едни от най-младите ловци на сенки, наемали толкова висока позиция. Ема бе приятелка с Клеъри от дванайсетгодишна, откакто Клеъри бе излязла след нея от заседателната зала в Идрис, единствената от целия Клейв, която я беше грижа, че Ема бе изгубила родителите си.

Джейс вероятно бе един от най-добрите ловци на сенки, раждали се някога, що се отнася до бойни умения, докато Клеъри имаше различен талант. Тя можеше да твори руни, нещо, което не се бе удавало на никой друг ловец на сенки през годините. Веднъж бе обяснила на Ема, че не може да принуди руните да се появят — те или идваха, или не. През годините бе добавила няколко полезни руни в Сивата книга — една за дишане под вода, друга за бягане на дълги разстояния и една доста противоречива за контрацепция, която бързо се бе превърнала в най-използваната руна в лексикона.

Всички познаваха Джейс и Клеъри. Така ставаше, когато спасиш света. За почти всички те бяха герои... за Ема те бяха хората, които бяха държали ръцете ѝ в най-черния период от живота ѝ.

— Да. — Джулиън се пресегна и разтърка тила си. Изглеждаше уморен. Кожата под очите му като че ли лъщеше едва забележимо, сякаш бе обтегната от изтощение. Задъвка устната си, както правеше винаги когато бе разтревожен или притеснен. — Искам да кажа, нали ги направиха едни от най-младите ръководители на Институт в историята. А и виж само какво стори Клейвът за Саймън, както и за Магнус и Алек. Когато си герой, Клейвът е готов да направи много за теб.

Джулиън се изправи и Ема стана заедно с него, издърпвайки ластичето от опашката си. Освободена, косата ѝ се разпиля на вълни по раменете и гърба ѝ. Джулиън я погледна за миг и бързо отвърна очи.

— Джулс... — започна тя, ала той вече се бе обърнал и се бе отправил към пътя.

Ема си нахлузи обувките и го настигна там, където пясъкът се издигаше към паважа.

— Всичко наред ли е?

— Разбира се. Взemi, забравих да ти го върна. — Той ѝ подаде телефона ѝ. — Виж, Клейвът създава правилата си. И живее според

тях. Ала това не означава, че с подходящия натиск правилата не може да бъдат променени.

— Много си загадъчен.

Джулиън се усмихна и крайчетата на очите му се набръчкаха.

— Не обичат да допускат нефилими на нашите години да се замесват в сериозни неща. Никога не им е харесвало. Ала Джейс и Клеъри, и Алек, и Изабел спасиха света, когато бяха на нашите години. И бяха удостоени с почести заради това. Резултати — ето какво може да накара Клейва да си промени мнението.

Бяха стигнали до магистралата. Ема вдигна очи към хълмовете и Института, който се издигаше на една невисока скала над крайбрежния път.

— Джулиън Блекторн — каза тя, докато пресичаха. — Ама че си революционер.

— Така че ще разследваме, но ще го направим дискретно — продължи Джулиън. — Първият ни ход ще бъде да сравним снимките на тялото, което си намерила, с тези на телата на родителите ти. Всички ще искат да помогнат. Не се тревожи.

Вече се изкачваха по пътя, отвеждащ до Института. Дори и сега по него минаваха коли, мундани, поели към офисите си в центъра. Лъчите на слънцето се отразяваха и стъклата им.

— И ако се окаже, че символите не означават нищо и че е просто някакъв развилнял се луд?

— Не може да е просто развилнял се луд. Подобни убийства се случват всичките закуп, но на различни места. Като да се качиш в колата и да подкараш от място на място, убивайки по пътя си.

— Какво е тогава? Масово убийство?

— Масовите убийства също се извършват едновременно, само че на едно място — уточни Джулиън, използвайки същия тон, с който обясняваше на Тави защо не може да закусва с „Чириос“^[1]. — Определено става дума за сериен убиец. В такъв случай убийствата са разпръснати във времето.

— Плашещо е, че знаеш всичко това — отбеляза Ема.

Пред Института, чак до ръба на скалата се бе ширнала изсушена от слънцето морава, по чиито краища растяха морска трева и храсталаци. Семейство Блекторн не прекарваше много време тук —

беше прекалено близо до магистралата, нямаше сянка и бе обрасло с остра трева.

— В момента Дру е на вълна истински престъпления — обясни Джулс, докато се приближаваха до стъпалата на Института. — Няма да повярваш колко неща ми е наприказвала за това, как се крие труп.

Ема изтича покрай него, изкачи три стъпала и се обърна да го погледне.

— По-висока съм от теб!

Това беше игра, на която играеха като малки — Ема се кълнеше, че ще стане по-висока от него, отказвайки се най-сетне, когато, навършил четиринайсет години, той се бе източил с цели дванайсет сантиметра.

Джулиън вдигна глава към нея. Слънцето светеше право в очите му, наслагдайки златни багри върху синьо-зеления им цвят, така че те приличаха на патината, грееща върху римското стъкло, което Артър колекционираше.

— Ем. Колкото и да се шегуваме, знаеш, че го приемам сериозно. Става дума за родителите ти. Ти *заслужава*ш да знаеш какво е станало.

Ема усети как в гърлото ѝ засяда буца.

— Този път е различно — прошепна тя. — Знаем, неведнъж съм си мислила, че съм открила нещо, а се е оказвало празна работа или пък съм поемала по фалшива следа. Но това е различно, Джулс. Струва ми се истинско.

Телефонът ѝ иззвъня и тя бръкна в джоба си, извъръщайки поглед от Джулс. Когато видя името на екрана, направи физиономия и отново го напъха в джоба. Джулс повдигна вежди, запазвайки неутрално изражение.

— Камерън Ашдаун? Защо не му вдигаш?

— Не съм в настроение. — Почти се изненада от собствените си думи; зачуди се защо ли не му каза: *Двамата с Камерън скъсахме*.

Входната врата се отвори рязко.

— Ема! Джулс!

Бяха Друзила и Тави, все още по пижами. Тави стискаше близалка в едната си ръка и я смучеше най-усърдно. Виждайки Ема, очите му грейнаха и той се втурна към нея.

— Ема! — възкликна с близалката в уста.

Ема го притегли към себе си и прегърна закръгленото детско телце, стискайки го, докато той не се изкиска.

— Тави! — каза Джулиън. — Не бива да тичаш с близалка в уста. Може да се задавиш.

Тави извади близалката и я погледна така, както някой би погледнал зареден пистолет.

— И да умра?

— Мъчително. Ужасно, ужасно мъртъв. — Джулиън се обърна към Друзила, която бе сложила ръце на кръста си. По черната ѝ пижама бяха нарисувани триони и скелети. — Какво има, Дру?

— Днес е петък. Ден за палачинки. Забрави ли? Нали обеща!

— О, вярно, обещах. — Джулиън подръпна нежно една от плитките на сестричката си. — Върви да събудиш Ливи и Тай, а аз...

— Вече са будни. В кухнята са. Чакат.

Дру го изгледа настойчиво и Джулиън се усмихна.

— Добре. Ей сега идвам. — Той вдигна Тави и го върна обратно на прага. — Вие двамата тичайте в кухнята и успокойте близнаците, преди да са изпаднали в отчаяние и да са опитали сами да се заемат с готвенето.

Двете деца побягнаха, като се кискаха, а Джулиън се обърна към Ема с въздишка.

— Току-що бях белязан с близалка — заяви, посочвайки Кръгчето от синя захар, което Тави бе успял да остави върху гънката на тениската му.

— Орден на честта — засмя се Ема. — Ще се видим в кухнята. Трябва да си взема душ. — Тя се втурна по стъпалата, поспирайки на прага на отворената врата, за да го погледне отново. На фона на синия океан и синьото небе очите му изглеждаха като част от пейзажа. — Джулс... искаше ли да ме попиташ нещо?

Той извърна поглед и поклати глава.

— Не. Нищо.

Някой разтърсваше Кристина за рамото и тя се събуди бавно, примигвайки. Сънуваше дома си, горещината на лятото, сянката на хладните градини на Института, розите, които майка ѝ отглеждаше в климат, който невинаги бе благоприятен за тези деликатни цветя.

Предпочиташе жълтите рози, защото бяха любими на най-обичаната от нея писателка, ала рози с всички цветове бяха необходими, за да украсят гордото име Росалес.

Кристина се разхождаше в градината и тъкмо се канеше да свърне зад един ъгъл, когато до ушите ѝ достигнаха познати гласове. Тя ускори крачка, по лицето ѝ се разля усмивка. Хайме и Диего... Най-старият ѝ приятел и първата ѝ любов. Несъмнено щяха да се зарадват да я видят.

Тя зави зад ъгъла и зяпна. Нямаше никого. Само ехото на гласове, далечният звук на подигравателен смях, носен от вятъра.

Хладната сянка и розовите цветчета избледняха и пред очите на Кристина изплува лицето на Ема, която се бе надвесила над нея, облечена в една от шантавите си рокли на цветя. Косата ѝ падаше на кичури около раменете ѝ, влажна от душа.

— *Termina de molestarme; estoy despierta!*^[2] — възнегодува Кристина и отблъсна ръцете на Ема. — Ема! Престани! Будна съм! — Надигна се в леглото и сложи ръце на главата си. Гордееше се с това, че никога не бъркаше родния си език с английския, докато беше в Щатите, ала понякога, когато беше уморена или все още сънена, се случваше да ѝ се изплъзне.

— Да вървим на закуска — запридумва я Ема. — Макар че е почти обяд. Но това не е важно. Искам да те запозная с всички. Искам да се срещнеш с Джулиън...

— Вчера го видях от стълбището — прозя се Кристина. — Има красиви ръце.

— Страхотно. Можеш да му го кажеш лично.

— Не, благодаря.

— Ставай — не отстъпваше Ема. — Или ще седна върху теб.

Кристина я замери с една възглавница.

— Изчакай ме отвън.

Няколко минути по-късно Кристина (облякла си набързо бледорозов пуловер и права пола) се остави да я поведат по коридора. Откъм кухнята се носеха бърбещи гласове. Тя докосна медальона на гърлото си, както правеше, когато се нуждаеше от допълнителна смелост.

Толкова много беше слушала за семейство Блекторн, и особено за Джулиън, че откакто бе в Института, те имаха почти митичен статус

в ума ѝ. Ужасяваше се от мисълта да се запознае с тях — те не само бяха най-важните хора в живота на Ема, но освен това бяха онези, които можеха да направят остатъка от престоя ѝ приятен или да го вгорчат.

Кухнята беше просторно помещение с боядисани стени и прозорци, гледащи към синьо-зеления океан в далечината. Внушителна селска маса заемаше централно място, заобиколена от пейки и столове. Плотовете и масата бяха покрити с плочки, които сякаш имаха пъстроцветни испански мотиви, ала вгледаше ли се повнимателно човек, откриваше, че образуват сцени от класическата литература: Язон и аргонавтите, Ахил и Патрокъл, Одисей и сирените. Някой някога бе обзавел това място с любяща ръка, избрал бе медната готварска печка, двойните порцеланови умивалници, жълтата боя за стените.

Джулиън стоеше бос до печката, праметнал кърпа за съдове през широките си рамене. Останалите деца от семейство Блекторн се бяха скупчили около масата. Ема пристъпи напред, издърпвайки Кристина след себе си.

— Това е Кристина — представи я тя. — Това лято ми спаси живота около шестнайсет пъти, така че искам да бъдете мили с нея. Кристина, това е Джулиън...

Джулиън погледна към нея и се усмихна, и тази усмивка го накара да изглежда като слънчева светлина, приела човешка форма. Не вредеше и това, че кърпата, наметната през рамото му, беше на котенца, а мазолестите му ръце бяха опръскани с тесто за палачинки.

— Благодаря ти, че не си допуснала Ема да бъде убита. Противно на онова, което може би ти е казала, ние се нуждаем от нея.

— Аз съм Ливи. — Хубавото момиче, което бе част от двойката близнаци, пристъпи към нея, за да се ръкуват. — А това е Тай. — Тя посочи чернокосо момче, което се бе свило на една от пейките и четеше „Архивът на Шерлок Холмс“. — Дру е с плитките, а Тави — с близалката.

— Недей да тичаш с близалка — обади се Тави. Изглеждаше на около седем години, със слабичко сериозно лице.

— Аз... няма — увери го Кристина озадачено.

— Тави — простена Джулиън, докато изсипваше малко от тестото за палачинки от бяла керамична кана в тигана на котлона.

Стаята се изпълни с миризмата на масло и палачинки.

— Размърдайте се и сложете масата, мързеливци такива... Не ти, Кристина — добави смутено. — Ти си гостенка.

— Ще остана тук цяла година. Не съм точно гостенка — възрази Кристина и се зае да вади чинии и прибори заедно с останалите. Стаята се изпълни с приятна оживеност и Кристина усети, че се отпуска. Ако трябваше да бъде напълно откровена, беше се страхувала, че завръщането на семейство Блекторн ще развали приятния ритъм на живота ѝ тук с Ема и Даяна. Ала сега, когато те бяха тук, от плът и кръв, тя се почувства виновна за опасенията си.

— Първите палачинки са готови — обяви Джулиън.

Тай остави книгата настрана и си взе чиния. Докато бъркаше в хладилника за още масло, Кристина го чу да казва на Джулиън:

— Помислих си, че си забравил за палачинковия ден. — В гласа му се долавяха обвинителни нотки и още нещо... Следа от притеснение?

Кристина си спомни думите на Ема, че Тай се разстройвал, когато нарушавали рутината му.

— Не съм забравил, Тай — отвърна меко Джулиън. — Разсеях се. Но не съм забравил.

Тай като че ли се отпусна.

— Добре.

Върна се на масата и Тави се втурна след него. Бяха организирани по онзи несъзнателен начин, по който можеше да бъде само едно семейство: знаеха кой пръв ще получи палачинки (Тай), кой иска масло и кленов сироп (Дру), кой иска само сироп (Ливи) и кой — захар (Ема).

Кристина изяде нейните без нищо. Миришеха на масло и не бяха прекалено сладки, хрупкави по краищата.

— Много са хубави — каза тя на Джулиън, който най-сетне се бе настанил на една от пейките до Ема.

Отблизо Кристина можеше да види бръчиците от умора в крайчетата на очите му, бръчици, които изглеждаха не на място върху лицето на толкова младо момче.

— Имам практика. — Той ѝ се усмихна. — Правя ги от дванайсетгодишен.

Ливи подскочи на мястото си. Носеше черна рокля без ръкави и напомняше на Кристина за стилните мундански момичета в Мексико, разхождащи се самоуверено из модните квартали „Кондеса“ и „Колония Рома“, издокарани в тесните си рокли и изящни обувки с каишки и високи токчета. В кестенявата ѝ коса имаше изобилие от златни кичури, там, където слънцето ги беше изрусило.

— Радвам се, че сме си у дома — каза тя, облизвайки сиропата от пръста си. — Не беше същото у пралеля Марджъри, без вие двамата да ни държите под око. — Тя посочи Ема и Джулиън. — Разбирам защо казват, че парабатаите не бива да се разделят, вие просто вървите заедно, като...

— Шерлок Холмс и доктор Уотсън — подхвърли Тай, който отново се бе върнал към книгата си.

— Шоколад и фъстъчено масло — каза Тави.

— Капитан Ахав и кита — предложи Дру, рисувайки замечтано фигурки в сиропата, останал в празната ѝ чиния.

Ема се задави със сока си.

— Дру, китът и капитан Ахав са били врагове.

— Точно така — съгласи се Джулиън. — Китът без Ахав си е просто кит. Кит без проблеми. Кит, в чийто живот няма никакъв стрес.

Дру придоби бунтовен вид.

— Чух ви да си говорите — каза тя на Ема и Джулиън. — Бях на моравата, преди да се върна и да взема Тави. Чух, че Ема намерила някакво тяло.

Тай начаса вдигна глава.

— Ема е намерила тяло?

Ема хвърли притеснен поглед към Тави, ала той изглеждаше погълнат от храната.

— Ами докато вас ви нямаше, имаше поредица от убийства...

— Убийства? Защо не си споменала нищо нито на Джулиън, нито на нас? — Тай се беше изправил, а книгата се полюшваше от ръката му. — Можеше да изпратиш имейл или огнено съобщение, или пък пощенска картичка...

— Пощенска картичка за убийство? — сбръчка нос Ливи.

— Научих за това само преди една нощ — обясни Ема и побърза да им разкаже какво се бе случило край бар „Саркофаг“. — Тялото

беше покрито с руни — довърши тя. — Същите, като онези върху телата на родителите ми.

— Досега никой не е успял да ги преведе, нали? — попита Ливи.

— Точно така. — Ема поклати глава. — Всички се опитаха да ги разчетат. Малкълм, Даяна, дори в Спираловидния лабиринт — добави тя, имайки предвид подземното седалище на магьосниците, където се съхраняваха огромни количества тайнствено знание.

— Преди те бяха единствени по рода си, поне доколкото ние знаехме — заяви Тай. Очите му имаха наистина поразителен сив цвят, като обратната страна на сребърна лъжица. Около врата му висяха чифт слушалки, кабелът им се губеше под тениската му. — Ето че сега имаме още един пример. Ако ги сравним, може да научим нещо.

— Направих списък на всичко, което знам за тялото. — Ема сложи лист хартия на масата и Тай начаса го грабна. — Част от това видях със собствените си очи, останалото научих от Джони Рук и Даяна. Пръстовите отпечатащи са били изличени, зъбите — избити, портфейла го нямало.

— Някой се опитва да скрие самоличността на жертвите — каза Тай.

— Което не е толкова необичайно — отвърна Ема. — Ала освен това тялото беше подгизнало от морска вода, имаше следи от изгаряне и лежеше в кръг от нарисувани с тебешир символи. И беше покрито с руни. Това вече ми се струва необичайно.

— Звучи като нещо, което бихме могли да потърсим в архивите на мунданските вестници. — Сивите очи на Тай грееха от вълнение. — Аз ще се заема.

— Благодаря. Само че... — Ема погледна първо Джулиън, а после и останалите, кафявите ѝ очи бяха сериозни. — Даяна не бива да узнава.

— Защо не? — намръщи се Дру. Тави не им обръщаше никакво внимание; беше се пхнал под масата и си играеше с няколко камиончета.

Ема въздъхна.

— Няколко от телата са били елфически. Което прави станалото нещо, в което изобщо не бива да се замесваме. — Тя погледна към Кристина. — Ако не искаш да имаш нищо общо, ще те разбере. Аферите на феите са сложни и Даяна не иска да се намесваме.

— Знаеш какво мисля за Студения мир — заяви Кристина. — Ще помогна, и още как.

Около масата се разнесе одобрителен шепот.

— Нали ти казах да не се тревожиш. — Джулиън докосна Ема по рамото, след което стана и се зае да разчисти масата. Имаше нещо в това докосване, колкото и да бе леко и нехайно, от което Кристина усети мимолетно жегване. — Днес няма да имате часове. Даяна отиде в Охайн, така че можем да се заловим за работа още сега. Особено, при положение че този уикенд ни очакват тестовете на Клейва.

Всички изстенаха като един. Тестовете на Клейва се провеждаха два пъти в годината неприятно задължение, чиято цел бе да провери дали уменията им са на нужното ниво, или се налага да бъдат изпратени в Академията в Идрис.

Тай обаче не обърна внимание на съобщението на Джулиън, напълно погълнат от листа на Ема.

— Колко точно са жертвите? И хора, и елфи?

— Дванайсет — отвърна Ема. — Дванайсет тела.

Тави се показва изпод масата.

— Да не са тичали с близалки?

Тай изглеждаше объркан, а Ема — виновна; устните на Тави като че ли потрепераха малко.

— Засега май стига — намеси се Джулиън и вдигна най-малкия си брат. — Да видим какво ще откриете, Тиберий, Ливия?

Тай измърмори в знак на съгласие и се изправи, а Ема каза:

— С Кристина щяхме да тренираме, но можем да...

— Не! Не го отменяйте! — Ливи скочи на крака. — Имам нужда от тренировка! С друго момиче. Което не е забило нос в някоя книга — добави тя и стрелна Дру със сърдит поглед. — Нито пък гледа филм на ужасите. — Тя погледна към близнака си. — Ще помогна на Тай за половин час, а после ще дойда тренирам.

Тай кимна, сложи си слушалките и се отправи към вратата. Ливи тръгна заедно с него, бъррейки колко й липсвали тренировките и нейната сабя и как представата на пралея им за стая за упражнения била плевнята, която била пълна с паяци.

Кристина хвърли поглед през рамо, докато излизаше от кухнята. Стаята беше обляна в ярка светлина, която хвърляше странен ореол над Ема и Джулиън, обгръщайки чертите им и мъгла. Джулиън

държеше Тави и когато Ема се приведе към него, те оформиха странна семейна картина.

— Не е нужно да правиш това за мен — тъкмо казваше Ема меко, ала сериозно, с глас, който Кристина не я бе чувала да използва досега.

— Аз пък мисля, че е нужно. Май си спомням как давам подобен обет.

— „Гдето идеш ти, и аз ще ида; каквото и глупаво нещо да направиш, и аз ще го направя.“ Така ли беше клетвата? — попита Ема и Джулиън се разсмя.

Ако двамата си размениха още думи, Кристина не ги чу. Без да поглежда назад, тя затвори вратата след себе си. Някога си бе мислила, че един ден и тя ще има парабатай, и макар че отдавна бе погребала тази мечта, все още ѝ причиняваше мъничко болка да бъде свидетелка на подобна близост.

---

[1] Популярна марка американска зърнена закуска. — Б.пр. ↑

[2] „Стига си ме тормозила. Будна съм.“ (Исп.) — Б.пр. ↑

4. И ЕТО ЗАЩО

Ема се приземи тежко върху тепиха и побърза да се претърколи, така че мечът, който беше препасан на гърба ѝ, да не пострада... нито пък да я нарани. В първите години на тренировки се бе наранявала сама на острието на Кортана по-често, отколкото от което и да било упражнение, заради упорития си отказ да свали оръжието от гърба си.

Кортана беше нейният меч, мечът на баща ѝ и на неговия баща. Тя и Кортана бяха единственото, което бе останало от семейство Карстерс. Никога не се разделяше с него, когато отиваше да се бие, дори ако възнамеряваха да използват ками, светена вода или огън. Ето защо трябваше да умее да се бие, препасана с него във всяка възможна ситуация.

— Добре ли си? — Кристина тупна по-меко върху тепиха; тя не беше въоръжена и носеше единствено тренировъчните си дрехи. Кристина беше наистина разумна, помисли си Ема, и като се надигна, за да седне, разтърка натъртеното си рамо.

— Аха — заяви и се изправи, пропъждайки болката в мускулите си. — Още веднъж. Медальонът проблесна благочестиво на шията на Кристина, когато тя отметна глава назад, гледайки как Ема отново се покатерва по въжената стълба. Слънчеви лъчи с цвят на тъмно злато струяха през прозорците — беше късен следобед. Тренираха от часове, а преди това бяха прехвърлили съдържанието на Стената с доказателства на Ема (Кристина отказваше да я нарече Стена на лудостта) в компютърната стая, така че Ливи и Тай да могат да сканират всичко. Ливи от ново бе обещала да дойде да тренира с тях, макар да беше очевидно, че е погълната от търсенето на улики онлайн.

— Вече може да спреш — извика Кристина, когато Ема се изкатери до средата на стълбата, ала тя не ѝ обърна внимание и продължи нагоре, докато главата ѝ едва не се удари в тавана.

Погледна надолу и видя Кристина да клати глава; успяваше да изглежда едновременно спокойна и изпълнена с неодобрение.

— Не можеш да скочиш от толкова високо! Ема...

Ема се пусна и се сгромоляса като камък. Блъсна се в тепиха, претърколи се и скочи, полуприклекнала, посягайки през рамо към Кортана.

Пръстите ѝ срещнаха единствено въздух. Изправи се рязко и видя Кристина с нейния меч в ръка. Беше го измъкнала от ножницата, докато тя се бе надигала.

— В битката не е важно единствено кой скача от най-високо и пада най-далеч — заяви Кристина и ѝ подаде оръжието.

Ема го пое с неохотна усмивка.

— Звучиш точно като Джулс.

— Може би е прав. Винаги ли се отнасяш толкова небрежно към собствената си безопасност?

— Дори повече след Тъмната война. — Ема прибра Кортана и ножницата, след което извади тънките ками от ботушите си и подаде едната на Кристина, преди да се обърне с лице към мишената, нарисувана на отсрещната стена.

Кристина застана до нея и вдигна камата, прицелвайки се по линията на ръката си. Досега Ема не беше мятала ножове с Кристина, но изобщо не се учуди, че стойката ѝ и начинът, по който бе стиснала оръжието (палецът ѝ — успореден на дръжката), са свършени.

— Понякога съжалявам, че не видях почти нищо от войната. Криех се в Мексико. Баща ми бе убеден, че в Идрис няма да е безопасно.

Ема си спомни Идрис, обхванат от пламъци, кръвта, потекла по улиците, телата, натрупани като съчки за огън в Залата на Съглашението.

— Баща ти е бил прав.

Кристина запрати камата. Тя полетя във въздуха и се заби в най-вътрешния кръг на мишената.

— Майка ми имаше къща в Сан Мигел де Айенде. Отидохме там, защото в Института не беше безопасно. Винаги се чувствам като страхливка, когато си помисля за това.

— Била си още дете — отвърна Ема. — Прави са били да те изпратят на сигурно място.

— Може би. — Кристина имаше потиснат вид.

— Наистина. Не го казвам просто така — увери я Ема. — Така де, как се чувства Съвършения Диего заради това? Чувства ли се като страхливец?

Кристина направи физиономия.

— Едва ли.

— Естествено, че не. Той е в съвършен мир с всичко. Всички трябва да вземем пример от Съвършения Диего.

— Здравейте! — отекна поздрав в стаята.

Ливи, в тренировъчно облекло, идваше към тях. Поспря, за да погали сабята си, която висеше близо до вратата заедно с останалите мечове за дуелиране. Беше си я избрала, когато беше на около дванайсет години, и оттогава усърдно тренираше с нея. Можеше да разговаря за различните видове саби, за преимуществата и недостатъците на дървените дръжки в сравнение с гумените или кожените, за ефеси и рикасо и бе най-добре човек да не повдига в нейно присъствие темата за пистолетните дръжки.

Ема се възхищаваше на отдадеността ѝ. Самата тя никога не бе изпитвала нужда да си избере оръжие — нейното открай време беше Кортана. Въпреки това ѝ харесваше да владее сносно всички оръжия, затова често се упражняваше с Ливи.

— Липсваше ми — напевно каза Ливи на сабята си. — Толкова те обичам.

— Това беше наистина прочувствено — обади се Ема. — Ако го беше казала на мен, когато се върнахте, сигурно щях да се разплача.

Ливи заряза сабята си и изтича при тях. Избра си един тепих и започна да разгрява. Без проблем можеше да се стъгне надве, подпъхвайки пръстите на ръцете си под тези на краката.

— Наистина ми липсваше — долетя приглушеният ѝ глас. — В Англия беше скучно и нямаше никакви готини момчета.

— Джулиън каза, че нямало никакви хора на много мили наоколо — отвърна Ема. — Не че си изпуснала кой знае какво тук.

— С изключение на серийните убийства. — Ливи отиде да си вземе два ножа за хвърляне. Ема и Кристина се отдръпнаха и тя застана срещу мишените. — Освен това се обзалагам, че отново си излизала с Камерън Ашдаун, а после си го зарязала.

— Така е — потвърди Кристина и Ема я стрелна с поглед, който казваше „предателка“.

— Ха! — Ножът на Ливи се приземи далеч от целта. Тя се обърна към тях и плитката ѝ отскочи от раменете. — Ема тръгва с него на всеки няколко месеца, а после го зарязва.

— Така ли? — Кристина погледна Ема. — И защо точно той е избран за този особен вид мъчение?

— О, за бога — каза Ема. — Не беше сериозно.

— Не и за теб — отвърна Ливи. — Обзалагам се, че е било сериозно за него. — Тя подаде втория нож на Кристина. — Искаш ли да опиташ?

Кристина го взе и зае мястото на Ливи.

— Кой е Съвършения Диего? — попита Ливи.

Кристина, която тъкмо се мръщеше срещу ножа, се обърна рязко и я зяпна.

— Чух ви — обясни Ливи жизнерадостно. — Преди да вляза. Кой е той? Защо е толкова съвършен? Как така на света съществува съвършено момче, а никой не ми е казал?

— Диего е момчето, за което майка ѝ иска да я омъжи — обясни Ема и сега бе ред на Кристина да се почувства предадена. — Не е уредена сватба или нещо такова, това би било отвратително. Просто майка ѝ страшно го харесва, неговата майка е носила името Росалес...

— Той ти е роднина? — попита Ливи. — Това не е ли проблем? Искам да кажа, знам, че Клеъри Феърчайлд и Джейс Херондейл са легендарна двойка, ала те не са били наистина брат и сестра. В противен случай биха били...

— Не толкова легендарна двойка — довърши Ема и се ухили. Кристина хвърли ножа и той се заби близо до центъра на мишената.

— Цялото му име е Диего Росио Росалес. Росио е фамилията на баща му, а Росалес — на майка му, също както и на моята. Ала не сме дори братовчеди. Росалес е голям нефилимски род. Просто майка ми смята, че той е съвършен, толкова красив, толкова умен, такъв невероятен ловец на сенки, съвършен, съвършен, съвършен...

— Ето че вече знаеш откъде е получил прякора си — заяви Ема и отиде да прибере ножовете.

— Наистина ли е съвършен? — попита Ливи.

— Не — отвърна Кристина. Когато се разстроеше, Кристина не ставаше сърдита, а спираше да говори. Точно това правеше и сега,

приковала поглед в нарисуваната на стената мишена. Ема завъртя ножовете в ръцете си.

— Ние ще те защитим от Съвършения Диего — заяви тя. — Ако се появи тук, ще го намушкам.

Тя се приближи до линията за хвърляне на ножове.

— Ема е майстор по намушкването — поясни Ливи.

— По-голяма полза ще има да намушкаш майка ми — промърмори Кристина. — Е, добре, *flaquitau* впечатли ме. Да те видим как хвърляш два едновременно.

Стиснала по един нож във всяка ръка, Ема направи крачка назад от линията за хвърляне. Беше се упражнявала цяла година, преди да се научи как да хвърля два ножа едновременно, мятайки ги отново и отново, а звукът на остриетата, забиващи се в дървото, бе като балсам за обтегнати нерви. Тя бе левачка, така че при обикновени обстоятелства би отстъпила назад и надясно, ала с течение на времето се бе научила да си служи еднакво добре и с двете ръце. Ето защо сега отстъпи право назад, а не по диагонал. Ръцете ѝ се отметнаха, а после се стрелнаха напред; разтвори пръсти и ножовете полетяха като освободени соколи. Изсвистяха във въздуха и се забиха един след друг право в сърцето на мишената.

Кристина подсвирна.

— Започвам да разбирам защо Камерън Ащдаун винаги се връща. Бой се да откаже. — Тя отиде да донесе ножовете, включително и своя. — Нека опитам отново. Виждам, че съм много назад с материала.

Ема се разсмя.

— Не, това беше нечестно. От години упражнявам този ход.

— Въпреки това — отвърна Кристина, — ако някога си промениш мнението и решиш, че не ме харесваш, няма да е зле да мога да се защитя.

— Добро хвърляне — прошепна Ливи, приближавайки се до Ема, докато на няколко стъпки оттам Кристина крачеше напред-назад до линията за хвърляне.

— Благодаря — отвърна Ема също така тихо и като се облегна на една стойка за ръкавици и защитно облекло, сведе поглед към грейналото лице на Ливи. — Постигна ли някакъв напредък с Тай? За

парабатайската връзка? — попита, макар че почти се страхуваше да чуе отговора.

Лицето на Ливи помръкна.

— Все още отказва. Това е единственото, за което някога сме били на различно мнение.

— Съжалявам.

Ема знаеше колко много Ливи иска тя и нейният близък да станат парабатаи. Парабатайска връзка между братя и сестри не се срещаше често, но не бе нещо нечувано. Категоричният отказ на Тай обаче бе учудващ. Той рядко отказваше каквото и да било на Ливи, ала в този случай беше непреклонен.

Първият нож на Кристина улучи в целта — точно в ръба на вътрешния кръг. Ема нададе одобрителен вик.

— Харесвам я — продължи Ливи, все така шепнешком.

— Радвам се — отвърна Ема. — Аз също я харесвам.

— И смятам, че Съвършения Диего може би е разбил сърцето ѝ.

— Направил е нещо — съгласи се Ема предпазливо. — Това поне е ясно.

— Така че според мен трябва да я съберем с Джулиън.

Ема замалко да събори стойката.

— Какво?

Ливи сви рамене.

— Хубава е, изглежда наистина мила и ще живее с нас. А Джулиън никога не е имал приятелка... ясно ти е защо. — Ема я зяпна, главата ѝ бучеше. — Искам да кажа, ние сме виновни — аз и Тай, и Дру, и Тави. Ако отглеждаш четири деца, не ти остава много време да ходиш по срещи. Така че след като ние един вид го лишихме от възможността да си има гадже...

— Искаш да ги съберем — глухо каза Ема. — То не става така, Ливи. Двамата трябва да се харесат...

— Според мен биха могли — не отстъпваше Ливи. — Стига да им дадем възможност. Какво ще кажеш?

Синьо-зелените ѝ очи, така прилични на тези на Джулиън, грееха палаво. Ема отвори уста, за да каже нещо, и тя не знаеше какво, тъкмо когато Кристина запрати и втория нож. Той се заби в стената с такава сила, че дървото като че ли се пропука.

— Страхотно! — плесна Ливи и хвърли тържествуващ поглед на Ема, сякаш искаше да каже: „Виждаш ли, свършена е“. След това си погледна часовника. — Окей, трябва да вървя да помогна на Тай. Повикайте ме, ако се случи нещо вълнуващо.

Ема кимна, все още мъничко зашеметена, докато Ливи изтича да върне оръжията си на мястото и се отправи към библиотеката. Замалко да изскочи от кожата си, когато досами рамото ѝ се разнесе глас. Кристина се бе приближила зад нея с разтревожен вид.

— За какво говорихте? Изглеждаш така, сякаш си видяла призрак.

Ема отвори уста, за да каже нещо, но така и не откри какво щеше да е то, защото в този миг откъм долния етаж се надигна врява. Някой заблъска по входната врата, а после се чу шум от тичащи крака.

Ема грабна Кортана и изхвърча от стаята.

Блъскането по вратата на Института огласи цялата сграда.

— Идвам! — провикна се Джулиън, закопчавайки суитшърта, докато тичаше към вратата. Почти се радваше, че се бе появил някой. Тай и Ливи го бяха изгонили от компютърната стая с обяснението, че им пречи да се съсредоточат с непрестанното си крачене напред-назад, и той толкова се бе отегчил, че бе започнал да обмисля дали да не отиде да види как е Артър, което със сигурност щеше да му развали настроението до края на деня.

Отвори вратата и видя, че на прага стои мъж, облечен във впит черен панталон и риза, разкопчана до средата на гърдите. През раменете му беше праметнато карирано сако.

— Приличаш на стриптийзър — заяви Джулиън на Малкълм Фейд, върховния магьосник на Лос Анджелис.

Имаше време, когато Джулиън бе толкова впечатлен от титлата на Малкълм (която означаваше, че всички магьосници му се подчиняват, или поне онези в Южна Калифорния), че адски се притесняваше в негово присъствие. Това обаче бе отминало след Тъмната война, когато Малкълм редовно бе започнал да се отбива у тях. В действителност Малкълм беше точно такъв, за какъвто повечето хора смятаха Артър — типът „разсеян учен“. Той забравяше важни неща от двеста години насам.

Като потомци на човешки същества и демони, всички магьосници бяха безсмъртни. В зависимост от демонските си

родители, те преставаха да остаряват на различна възраст. Малкълм изглеждаше на двайсет и седем, ала всъщност беше роден (или поне така твърдеше) през 1850 година.

Тъй като повечето демони, които бе срещал, бяха отвратителни, Джулиън предпочиташе да не се замисля особено над това, как се бяха запознали родителите на Малкълм. Не че Малкълм проявяваше желание да му разкаже. Все пак Джулиън знаеше, че е роден в Англия, и това се долавяше в акцента му.

— Можеш да си поръчаш стриптийзъор у дома? — За миг Малкълм изглеждаше изумен, а после сведе очи към тялото си. — Извинявай, забравил съм да си закопчая ризата, преди да изляза от къщи.

Прекрачи прага, при което се препъна и се просна върху плочките. Джулиън се отдръпна настрана, а Малкълм се обърна по гръб с подразнено изражение, след което плъзна поглед по дългото си тяло.

— Освен това очевидно съм завързал връзките на обувките си заедно.

Понякога никак не бе лесно да не ти докривее, помисли си Джулиън, от това, че всичките ти съюзници и приятели са или нелепи, или хора, които трябва да лъжеш, а понякога и двете.

Ема се спусна тичешком по стълбите с Кортана в ръка. Носеше дънки и блузка без ръкави, влажната ѝ коса беше прибрана с ластиче. Блузката ѝ лепнеше за кожата — нещо, което Джулиън предпочиташе да не бъде забелязал. Когато наближи, тя забави крачка, видимо успокоена.

— Здравсти, Малкълм. Какво правиш на пода?

— Завързал съм си връзките на обувките заедно.

Ема се приближи до него и замахна с Кортана, разсичайки връзките надве и освобождавайки краката му.

— Готово.

Малкълм я изгледа предпазливо.

— Може да бъде опасна — подхвърли на Джулиън. — Разбира се, всички жени са опасни.

— Всички хора са опасни — отвърна Джулиън. — Защо си дошъл, Малкълм? Не че не се радвам да те видя.

Малкълм се изправи, като се олюляваше, и закопча ризата си.

— Донесох лекарството на Артър.

Сърцето на Джулиън заби толкова силно, че почти можеше да го чуе. Ема се намръщи.

— Да не би Артър да е болен? — попита тя.

Малкълм, който тъкмо бъркаше в джоба си, застина и по лицето му Джулиън видя, че е осъзнал грешката си — беше казал нещо, което не биваше. Джулиън го наруга наум, него и навика му непрекъснато да забравя.

— Снощи ми спомена, че не се чувства много добре — заяви той. — Обичайните болезки. То е хронично. Липса на енергия.

— Ако знаех, можех да потърся нещо на Пазара на сенките — каза Ема и като приседна на най-долното стъпало, протегна дългите си крака.

— Лют пипер и драконова кръв. — Малкълм извади една стъкленица от джоба си и я подаде на Джулиън. — Би трябвало веднага да го съживи.

— Това би съживило и мъртвите — подхвърли Ема.

— Некромантството е незаконно, Ема Карстерс — скастри я Малкълм.

— Тя само се шегуваше. — Джулиън прибра стъкленицата в джоба си, приковал поглед в Малкълм, молейки го безмълвно да не каже нищо повече.

— Кога успя да съобщиш на Малкълм, че чичо ти не се чувства добре, Джулс? Когато те видях снощи, ти не каза нищо — попита Ема и Джулиън се зарадва, че е с гръб към нея — сигурен бе, че е преbledнял.

— Вампирска пица — обяви Малкълм.

— Какво? — не разбра Ема.

— Найтшейд отвори италианско заведение на „Крос Крийк Роуд“ — обясни Малкълм. — Най-страхотната пица в радиус от мили и освен това правят доставки по домовете.

— Не се ли притесняваш какво има в соса? — попита Ема, очевидно отклонена от темата. — О! — Тя вдигна ръка към устата си. — Добре, че се сетих. Малкълм, чудех се дали би искал да хвърлиш едно око на нещо.

— Брадавица ли е? Мога да я излекувам, но няма да е евтино.

— Защо всички винаги си мислят, че е брадавица? — Ема извади телефона си и след няколко секунди вече му показваше снимките на тялото, което бе открила край бар „Саркофаг“. — Виждаш ли белите знаци тук и тук? — посочи тя. — Приличат на графити, но нарисувани не с боя, а с тебешир или нещо такова...

— Първо, ама че гадост — каза Малкълм. — Моля те, недей да ми показваш снимки на трупове без предупреждение. — Той погледна по-отблизо. — И второ, това ми прилича на останките от церемониален кръг. Някой е нарисувал защитен обръч на земята. Може би за да се предпази, докато прави каквато и да е била отвратителната магия, убила този човек.

— Бил е изгорен — поясни Ема. — И удавен, струва ми се. Или поне дрехите му бяха мокри и миришеше на солена вода.

Беше се намръщила, очите ѝ бяха потъмнели. Може би бе заради спомена за тялото или пък мисълта за океана. Тя живееше до него, всеки ден тичаше по брега му, ала Джулиън знаеше колко я плаши. Можеше да се насили да влезе в него, макар да ѝ се гадеше и да трепереше, но Джулиън мразеше да я гледа как го прави, мразеше да вижда своята силна Ема, разкъсвана от ужас пред нещо толкова първично и безименно, че и самата тя не можеше да си го обясни.

От това го обземаше желание да убива, да унищожава, само и само тя да бъде в безопасност. Въпреки че Ема и сама можеше да се грижи за своята безопасност. Въпреки че бе най-храбрият човек, когото Джулиън познаваше.

Той се върна към настоящето.

— Изпрати ми снимките — тъкмо казваше Малкълм. — Ще ги разгледам по-внимателно и ще ти кажа какво съм открил.

— Хей! — Ливи, която междувременно бе сменила тренировъчното си облекло, се появи на най-горното стъпало. — Тай откри нещо. За убийствата.

Малкълм изглеждаше озадачен.

— На компютъра — уточни Ливи. — Нали се сещате, онзи, който не би трябвало да имаме. О, здравей, Малкълм. — Тя му махна оживено. — Елате.

— Малкълм, ще останеш ли? — попита Ема и се изправи. — Помощта ти може да ни бъде полезна.

— Зависи — каза Малкълм. — На компютъра вървят ли филми?

— Аха — отвърна Джулиън предпазливо и лицето на Малкълм придоби доволно изражение.

— Може ли да си пуснем „Нотинг Хил“?

— Можем да си пуснем каквото поискаш, ако си съгласен да ни помогнеш — увери го Ема и погледна към Джулс. — А ние ще видим какво е открил Тай. Ще дойдеш, нали?

Джулиън прокле наум любовта на Малкълм към романтичните филми. Би предпочел да отиде в студиото си и да рисува. Ала не можеше да пренебрегне Тай, нито да изостави Малкълм.

— Мога да донеса нещо за хапване от кухнята — предложи Ема с надежда в гласа. Та нали от години имаха навика да гледат стари филми на телевизора, захранван с магическа светлина, похапвайки пуканки на примигващата му светлина.

Джулиън поклати глава.

— Не съм гладен.

Почти му се стори, че чува как Ема въздъхва. Миг по-късно тя изчезна след Ливи нагоре по стълбите. Джулиън понечи да ги последва, ала Малкълм сложи ръка на рамото му.

— По-зле е, нали?

— Чичо Артър? — Джулс беше хванат неподготвен. — Не мисля. Искам да кажа, не е добре, че ме нямаше, но ако бяхме продължили да отказваме да отидем в Англия, все някой щеше да започне да става подозрителен.

— Не Артър. Ти. Тя знае ли?

— Кой дали знае какво?

— Не се прави на глупав — каза Малкълм. — Ема. Знае ли?

Джулиън усети как сърцето му се свива в гърдите. Не можеше да изрази с думи сътресението, причинено от въпроса на Малкълм. Сякаш беше пометен от вълна, повлякла твърдата опора под краката му.

— Престани.

— Няма — настоя Малкълм. — Обичам щастливите завършеци.

— Малкълм — процеди Джулиън през зъби, — *това не е любовна история.*

— Всяка история е любовна история.

Джулиън се отдръпна от него и се отправи към стълбите. И действителност рядко се ядосваше на Малкълм, ала точно сега направо

кипеше. Вече бе стигнал до площадката, когато Малкълм го повика; обърна се, знаейки, че не бива да го прави, и видя, че магьосникът е вдигнал поглед към него.

— Законите не означават нищо, дете. — Макар и нисък, гласът му долетя съвсем ясно до Джулиън. — Няма нищо по-важно от любовта. Нито по-висш закон.

Строго погледнато, в Института не би трябвало да има компютър. Клейвът се съпротивляваше на напредъка на времето и най-вече — на забъркването с мунданската култура. Ала това никога не бе спирало Тиберий. Бе започнал да настоява за компютър още от десетгодишен, за да е в течение с престъпленията в света на мунданите, и когато се завърнаха от Идрис след края на Тъмната война, Джулиън беше отстъпил.

Тай беше изгубил родителите си, брат си и по-голямата си сестра, заявил бе Джулс тогава, докато седеше на пода наред цял куп жици, мъчейки се да разбере как да включи компютъра в един от малкото електрически контакти, които имаха — почти всичко в Института работеше с магическа светлина. Поне това можеше да даде на Тай.

И действително — Тай буквално обожаваше компютъра. Нарекъл го бе Уотсън и часове наред се бе учил как да го използва, тъй като никой друг нямаше представа. Джулиън го предупреди да не прави нищо незаконно; заключен в кабинета си, Артър дори не бе забелязал.

Отдадена както винаги на брат си, след като той се запозна с устройството, Ливи също се бе научила да го използва с негова помощ. Заедно, двамата бяха страхотен екип.

Очевидно Тай, Дру, Ливи и дори Тави не бяха мързелували. Дру беше разстлала цял куп карти по пода. Тави стоеше до една бяла дъска със син маркер в ръка и водеше бележки, които вероятно биха били полезни, ако можеха да бъдат преведени от езика на седемгодишно дете.

Тай се бе настанил на въртящия се стол пред компютъра, а пръстите му летяха по клавиатурата. Ливи се бе покачила на бюрото,

както често правеше; Тави работеше покрай нея, знаеше точно къде се намира тя, без това да му пречи да се съсредоточи върху задачата си.

— Е, открихте ли нещо? — попита Джулиън, докато прекрачваха прага.

— Да. Само един момент. — Тай вдигна властно ръка. — Може да разговоряте помежду си, ако искате.

Джулиън се усмихна широко.

— Колко мило.

Кристина влезе забързано, сплитайки влажната си тъмна коса. Очевидно бе взела душ и се бе преоблякла в дънки и блуза на цветя. — Ливи ми каза...

— Шшт. — Ема сложи пръст на устните си и посочи Тай, който се взираше съсредоточено в синия екран на компютъра. Светлината му огряваше деликатните му черти. Ема обожаваше моментите, в които Тай се правеше на детектив; така се вживяваше в ролята, в мечтата си да бъде Шерлок Холмс, който винаги имаше всички отговори.

Кристина кимна и седна на едно меко двуместно канапе до Друзила. Дру бе висока почти колкото нея, въпреки че бе едва на тринайсет. Тя бе едно от онези момичета, чиито тела израстваха много бързо — имаше гърди и заоблени бедра, беше мека и с приятни извивки. Което бе довело до някои неловки моменти с момчета, които мислеха, че е на седемнайсет-осемнайсет години, и няколко инцидента, в които Ема едва бе успяла да попречи на Джулиън да убие този или онзи мундански тийнейджър.

Малкълм се настани в едно пъстро кресло.

— Е, след като ще чакаме — каза той и започна да пише на телефона си.

— Какво правиш? — попита Ема.

— Поръчвам пица от заведението на Найтшейд — отвърна той. — Има приложение.

— Какво има? — не разбра Дру.

— Найтшейд? — Ливи се обърна към тях. — Вампирът?

— Държи пицария. Сосът е божествен — заяви Малкълм и целуна връхчетата на пръстите си.

— Не се ли притесняваш какво има в него?

— Вие, нефилимите, сте такива параноици. — Малкълм отново насочи вниманието си към телефона.

Тай се прокашля и обърна стола си, така че да е с лице към останалите. Всички бяха насядали по кресла и дивани, с изключение на Тави, който се беше настанил на пода под бялата дъска.

— Установих някои неща — започна той. — Определено са били намерени тела, отговарящи на описанието на Ема. — Той отвори на монитора заглавната страница на някакъв вестник. — Мунданите смятат, че е някакъв сатанински култ, заради надрасканите с тебешир знаци около телата.

— Мунданите всичко смятат за сатанински култ — обади се Малкълм. — В действителност повечето култове изобщо не служат на Луцифер, а на съвсем различни демони. Луцифер е много прочут и е трудно да се свържеш с него. Рядко прави услуги на когото и да било. Определено няма особена полза да го въздигнеш в култ.

Ема и Джулиън се спогледаха развеселено. Тай щракна с мишката и върху екрана се заредиха снимки. Лица на различна възраст, раса, пол. Всички до едно — отпуснати в смъртта.

— Само няколко убийства отговарят на профила — продължи Тай, видимо доволен от употребата на думата „профил“. — През последната година е имало по едно на месец. Дванайсет, включително тялото, което Ема е намерила, както ни каза и тя.

— И нищо преди това? — попита Ема и Тай поклати глава. — Значи, има прекъсване от четири години след убийството на родителите ми. Който и да е той (ако действително е същото лице), е спрял, а после е започнал отново.

— Има ли нещо, което да свързва жертвите? — попита Джулиън. — Даяна каза, че някои от тях били елфи.

— Е, ние научихме всичко от новините на мунданите — отвърна Ливи. — Те няма как да знаят, нали така? Ако са били елфи от някой от Дворовете, са ги сметнали за хора. Що се отнася до връзката им помежду им, нито едно от телата не е било идентифицирано.

— Колко странно — обади се Дру. — Ами кръвта? По филмите идентифицират хората с помощта на кръв и ДНР.

— ДНК — поправи я Тай. — Е, според вестниците никое от телата не е било идентифицирано. Възможно е магиите, които са им направили, да са променили кръвта им. Или пък са се разложили прекалено бързо, като родителите на Ема. Това би ограничило информацията, която патолозите биха могли да извлекат.

— Има обаче и още нещо — добави Ливи. — Във всички статии се споменава къде са били открити телата. Отбелязахме ги на картата и открихме нещо общо.

Тай бе извадил една от играчките си от джоба — топка оплетени телове за почитване на тръби — и я разплиташе. Той имаше един от най-светкавичните умове, който Ема бе срещала някога, и му действаше успокояващо да прави нещо с ръцете си, за да освободи напрежението от тази бързина.

— Всички тела са били захвърлени върху лей-линии — заяви той и Ема ясно долови вълнението в гласа му.

— Лей-линии? — повтори Дру.

— Мрежа от древни магически пътища, които опасват света — обясни Малкълм. — Те усилват магиите, така че от векове насам долноземците ги използват, за да създават входове към царството на феите и разни такива. Аликанте е построен на място, където се срещат лей-линии. Те са невидими, но някои са в състояние да се научат да ги виждат. — Той се намръщи, вперил поглед в компютърния екран, върху който бе отворена една от снимките на трупа край бар „Саркофаг“. — Може ли да направите онова? Нали се сещате, където снимката става по-голяма?

— Да я увелича? — попита Тай.

Преди Малкълм да успее да отговори, на вратата на Института се позвъни. Не беше обикновеното пронизително позвъняване. Това прозвуча като гонг, отекнал из цялата постройка, разтърсвайки стъкло, камъни и мазилка.

Ема се изправи за частица от секундата.

— Аз ще отворя — каза и забърза надолу, още докато Джулиън се надигаше, за да я последва.

Искаше да бъде сама, макар и само за миг. Искаше да осмисли информацията, че убийствата са започнали със смъртта на родителите ѝ. Началото бе поставено тогава. Майка ѝ и баща ѝ бяха първите.

Убийствата бяха свързани. Тя виждаше нишките, които започваха да се събират и да образуват мотив, който засега можеше да зърне едва-едва, ала въпреки това знаеше, че е истински. Някой бе извършил всичко това. Някой бе измъчвал и убил родителите ѝ, издълбал бе скверни символи върху кожата им и ги бе захвърлил в океана, за да се

разложат. Някой бе взел детството на Ема, срутил бе покрива и стените на къщата на нейния живот и я бе оставил беззащитна и зъзнеща.

И този някой щеше да си плати. „Отмъщението е студен другар, с когото да делиш възглавницата си“, бе казала Данна, ала Ема не го вярваше. Отмъщението щеше да върне въздуха в дробовете ѝ. Отмъщението щеше да ѝ позволи да мисли за родителите си, без в стомаха ѝ да ляга ледена буца. Щеше да е в състояние да сънува, без да вижда удавените им лица и да чува виковете им за помощ.

Стигна до входната врата на Института и отвори. Слънцето тъкмо бе залязло. На прага стоеше мрачен на вид вампир и държеше няколко наредени една върху друга кутии. Приличаше на тийнейджър с къса кестенява коса и лунички, ала това не означаваше нищо.

— Пицата ви — оповести той с тон, от който човек можеше да предположи, че повечето от близките му роднини току-що бяха умрели.

— Сериозно? — каза Ема. — Малкълм не си измисляше? Наистина доставяш пици? Вампирът я погледна безизразно.

— Защо да не доставям пици?

Ема се разтършува по малката масичка до вратата, където обикновено държаха пари в брой.

— Не знам. Ти си вампир. Мислех си, че имаш по-хубави неща за правене в живота. Не-живота. Както и да.

Вампирът изглеждаше оскърбен.

— Знаеш ли колко трудно се намира работа, когато на картата ти за самоличност пише, че си на сто и петдесет години и можеш да излизаш единствено нощем?

— Не знам — призна Ема и пое кутиите. — Не съм се замисляла за това.

— Нефилимите никога не го правят.

Докато той прибираше една петдесетачка в дънките си, Ема забеляза, че е облечен в сива тениска, на която пишеше РС.

— РС? — попита тя и лицето му светна.

— Реликвите на смъртните. Музикална група от Бруклин. Чувала ли си за тях?

Да, чувала бе. Саймън, най-добрият приятел на Клеъри и неин парабатай, свиреше в тази група, докато беше мундан. Ето как групата бе взела името на трите най-свещени предмета в света на ловците на

сенки. Сега Саймън също бе ловец на сенки и Ема се зачуди как ли се чувства от това, че бандата му бе продължила без него. Че всичко бе продължило без него.

Докато се качваше по стълбите, Ема си мислеше за Клеъри и останалите от Института в Ню Йорк. Клеъри бе открила, че е ловец на сенки, когато бе на петнайсет години. Имало бе време, в което си бе мислила, че ще води живот на мундан. Беше го споменавала пред Ема по начина, по който човек би говорил за път, по който не е поел. Тя бе пренесла голяма част от себе си в живота си на нефилим, включително и най-добрия си приятел Саймън. Ала би могла да направи и друг избор. Би могла да бъде мундан.

Внезапно на Ема ѝ се прииска да си поговори с нея, да я попита какво би означавало това. Саймън бе най-добрият приятел на Клеъри през целия ѝ живот, досущ както Джулс бе нейният. След това, когато Саймън бе превърнат в ловец на сенки, двамата бяха станали парабатай. Какво се бе променило, запита се Ема. Какво бе усещането да преминеш от най-добър приятел към парабатай, без цял живот да си знаел, че ще го направиш. Каква бе разликата?

И защо самата тя не знаеше отговора на този въпрос?

Когато се върна в стаята с компютъра, завари Малкълм до бюрото, а виолетовите му очи пламтяха.

— Виждате ли, изобщо не е защитен кръг — тъкмо казваше той, но млъкна, когато Ема прекрачи прага. — Пица!

— Не може да е пица — възрази Тай, взирайки се объркано в монитора. Дългите му пръсти почти бяха разплели топката от телове; когато свършеше, отново щеше да ги оплете и да започне отначало.

— Добре, достатъчно — намеси се Джулиън. — Ще си вземем почивка от убийства и профили, за да вечеряме. — Пое кутиите от Ема, отправяйки ѝ благодарен поглед, и ги сложи на малката масичка. — Не ме е грижа за какво искате да разговаряте, стига само да не включва убийства и кръв. Каквато и да било кръв.

— Ама това е вампирска пица — изтъкна Ливи.

— Без значение — отсече Джулиън. — На дивана. Сега.

— Може ли да си пуснем някой филм? — Малкълм прозвуча почти като Тави.

— Може да си пуснем филм — отвърна Джулиън. — А сега, Малкълм, изобщо не ме интересува дали си върховният магьосник на

Лос Анджелис, или не. Донеси си задника тук.

Вампирската пица се оказа учудващо вкусна. Ема много бързо реши, че изобщо не я интересува какво има в соса. Миши глави, задушени човешки части, все едно. Лицата беше страхотна. Имаше хрупкава коричка и точно толкова прясна моцарела, колкото бе необходимо. Тя облиза сиренето от пръстите си и направи физиономия на Джулс, който имаше отлични маниери на хранене.

Филмът бе доста по-объркващ. Очевидно бе за мъж, който държеше книжарница и бе влюбен в някаква известна жена, само че Ема не познаваше никой от двамата и не бе сигурна дали би трябвало. Кристина гледаше с разширени от учудване очи, Тай си сложи слушалките и затвори очи, а Дру и Ливи, седнали от двете страни на Малкълм, го потупваха нежно, докато той плачеше.

— Любовта е прекрасно нещо — заяви той, когато мъжът на екрана се втурна в трафика.

— Това не е любов. — Джулиън се облегна в дивана. Примигващата светлина от екрана играеше върху кожата му, придавайки ѝ непознат вид, добавяйки петънца от мрак върху гладките бледи места и осветявайки сенките под скулите и в ямичката на шията му. — Това са филми.

— Дойдох в Лос Анджелис, за да върна любовта — каза Малкълм с печални тъмновиолетови очи. — Във всички велики филми се разказва за любов. Изгубена, намерена, унищожена, възвърната, купена, продадена, издъхваща и раждаща се любов. Обичам филмите, ала те забравиха какво е важно. Експлозии, ефекти — не това беше важно, когато за първи път дойдох тук. Да осветиш цигарения дим така, че той да заприлича на небесен огън, а жените — на ангели, ето какво имаше значение тогава. — Малкълм въздъхна. — Дойдох, за да въздигна истинската любов от мъртвите.

— О, Малкълм. — Друзила избухна в сълзи и Ливи ѝ подаде една от салфетките от пицарията. — Защо си нямаш приятел?

— Аз не съм гей — отвърна Малкълм с учудено изражение.

— Приятелка, тогава. Би трябвало да си намериш някое мило долноземско момиче, може би вампир, за да живее вечно.

— Не се бъркай в любовния живот на Малкълм, Дру — обади се Ливи.

— Трудно е да се открие истинската любов — заяви Малкълм и махна към целуващите се на екрана хора.

— Трудно е да се открие филмовата любов — поправи го Джулиън. — Защото не е истинска.

— Какво искаш да кажеш? — попита Кристина. — Че истинската любов не съществува? Не го вярвам.

— Любовта не е да хукнеш след някого до летището — отвърна Джулиън. Приведе се напред и Ема зърна крайчеца на парабатайската руна да се подава над яката на тениската му. — Любовта означава да виждаш някого. Това е всичко.

— Да виждаш някого? — повтори Тай, а в гласа му се долавяше съмнение. Беше намалил плейъра си, но не бе свалил слушалките и черната му коса стърчеше около тях.

Джулиън взе дистанционното. Филмът беше свършил, върху екрана течаха бели надписи.

— Когато обичаш някого, той се превръща в част от теб. Става част от всичко, което правиш. Въздуха, който дишаш, водата, която пиеш, кръвта във вените ти. Допирът му остава върху кожата ти, гласът му — в ушите ти, мислите му — в ума ти. Познаваш сънищата му, защото неговите кошмари разкъсват сърцето ти, а неговите мечти са и твои мечти. И не мислиш, че е свършен, защото познаваш слабостите му, познаваш го такъв, какъвто е дълбоко в себе си, виждаш сенките на неговите тайни и те не те плашат; всъщност обичаш го още повече заради тях, защото не искаш свършенство. Искаш него. Искаш... Той не довърши, сякаш изведнъж си бе дал сметка, че всички го гледат.

— Какво искаш? — попита Дру с широко отворени очи.

— Нищо — отвърна Джулиън. — Просто си приказвах. — Той изключи телевизора и вдигна кутиите от пица. — Ще отида да ги изхвърля — заяви и излезе.

— Когато Джулс се влюби — каза Дру, загледана след него, — то ще бъде... леле.

— Разбира се, тогава сигурно никога вече няма да го видим — добави Ливи. — Тя ще бъде истинска късметлийка, която и да е.

Тай сбърчи вежди.

— Шегувате се, нали? Не е вярно, че никога вече няма да го видим?

— Естествено, че не е вярно — намеси се Ема. Когато беше по-малък, Тай много се объркваше от начина, по който хората говореха и преувеличаваха, за да илюстрират онова, което искаха да кажат. Изрази като този за пороеен дъжд го изпълваха с раздразнение, а понякога и с чувството, че е бил измамен, защото той харесваше котките много повече, отколкото дъжда.

Веднъж Джулиън му бе направил поредица от забавни рисунки, които показваха първо буквалното значение на изразите, а после и преносното. Тай се бе смял на илюстрациите на котки и кучета, падащи от небето, както и на балончетата, в които хора и животни обясняваха какво означават в действителност идиомите. След това често ходеше в библиотеката, за да търси различни изрази и техните значения в речниците и да ги запаметява. Тай нямаше нищо против да му обясняват онова, което не разбира, и никога не забравяше наученото, но предпочиташе да се учи сам.

И досега понякога искаше да го успокоят, че наистина става дума за преувеличение, дори и да беше деветдесет процента сигурен в това. Ливи, която по-добре от всеки друг знаеше тревогата, която неточният език можеше да причини на брат й, побърза да стане и да отиде при него. Прегърна го и опря брадичка на рамото му. Тай се облегна на нея с полупритворени очи. Тай обичаше физическите прояви на привързаност, когато беше в настроение, стига да не беше нещо прекалено — харесваше да разрошват косата му или да го потупват или почесват по гърба. Понякога Ема си мислеше, че й напомня мъничко за Чърч, техния котарак, когато искаше да го почешат зад ушите.

Лумна пламък. Кристина бе станала и бе запалила осветлението. Ярка светлина изпълни стаята тъкмо когато Джулиън се върна и се огледа наоколо; очевидно отново си бе възвърнал хладнокръвието.

— Стана късно. Време е за лягане. Особено за теб, Тави.

— Мразя да си лягам — каза Тави, който седеше в скута на Малкълм и си играеше с някаква играчка, която бе получил от магьосника; беше квадратна, лилава и хвърляше ярки искри.

— Това е духът на революцията — отвърна Джулиън. — Малкълм, благодаря ти. Сигурен съм, че скоро отново ще се нуждаем

от помощта ти.

Малкълм остави нежно Тави встрани и се изправи, отръсквайки трохите пица от изпомачканите си дрехи. Взе сакото си и излезе в коридора, следван от Ема и Джулиън.

— Е, знаете къде да ме намерите — каза и си закопча сакото. — Възнамерявах утре да говоря с Даяна за...

— Даяна не бива да научи — прекъсна го Ема и той я погледна озадачено.

— Не бива да научи за какво?

— За разследването ни — изпревари Джулиън Ема. — Тя не иска да се намесваме. Казва, че е опасно.

Малкълм придоби недоволно изражение.

— Можеше да го споменете по-рано. Не обичам да пазя тайни от нея.

— Извинявай — каза Джулиън. Лицето му беше спокойно, мъничко извинително. Както винаги, Ема бе едновременно впечатлена и мъничко уплашена от умението му да лъже. Когато поискаше, Джулиън можеше да бъде отличен лъжец; по лицето му не пробягваше дори сянка от истинските му чувства. — Така или иначе, не можем да стигнем много по-далеч без помощта на Клейва или Мълчаливите братя.

— Е, добре. — Малкълм ги изгледа изпитателно и Ема направи всичко по силите си да си надене безизразната маска на Джулиън. — Стига утре да кажете на Даяна за това. — Той напъха ръце в джобовете си, светлината се отразяваше от безцветната му коса. — Има нещо, което не успях да ви кажа. Знаците около тялото, което Ема е открила, не са от магия за защита.

— Но ти каза... — започна Ема.

— Промених си мнението, когато ги разгледах по-отблизо. Това не са защитни руни. А руни за призоваване. Някой използва енергията от умрелите тела, за да призовава.

— Да призовава какво? — попита Джулс. Малкълм поклати глава.

— Да призовава нещо в този свят. Демон, ангел, нямам представа. Ще разгледам снимките отново, ще поразпитам дискретно в Спираловидния лабиринт.

— Е, ако е било призоваваща магия — каза Ема, — успяла ли е, или не?

— Магия като тази? Вярвай ми, ако беше успяла, щеше да го разбереш.

Ема се събуди от жаловито мяукане.

Отвори очи и откри един персийски котарак да седи на гърдите ѝ. Син персиец, ако трябваше да бъде точна, много окръглен, с прилепнали уши и големи жълти очи.

Ема изписка и скочи на крака. Котаракът полетя във въздуха. През следващите няколко секунди се възцари хаос — Ема се препъна в нощното шкафче, животинчето виеше пронизително. Най-сетне тя успя да запали лампата и откри котарака да стои до вратата, с крайно самодоволен вид, сякаш светът му беше длъжник.

— Чърч — изстена Ема. — *Сериозно?* Няма ли къде другаде да отидеш?

По изражението на персиеца съвсем ясно пролича, че очевидно няма. Чърч бе котарак, който понякога принадлежеше на Института. Беше се появил на прага му преди четири години, оставен в кутия с бележка, адресирана до Ема.

Моля те, погрижи се за котарака ми.

Брат Закарая

Тогава Ема така и не бе разбрала защо един Мълчалив брат, дори и бивш Мълчалив брат, я моли да се погрижи за любимеца му. Обадила се бе на Клеъри, от която бе научила, че някога котаракът бе живял в Института в Ню Йорк, но в действителност принадлежал на брат Закарая и ако Ема и Джулиън искат, може да го задържат.

Името му било Чърч, добавила бе тя.

Чърч се бе оказал от онези котки, които не се задържат дълго на едно място. Непрекъснато се измъкваше през някой отворен прозорец и се запиляваше някъде в продължение на дни и дори седмици. В началото Ема се побъркваше от тревога всеки път, когато котаракът изчезнеше, но той винаги се връщаше, с по-охранен и самодоволен вид

от всякога. Когато Ема навърши четиринайсет години, той започна да се прибира с подаръци за нея, закачени на каишката му: мидени черупки и късчета морско стъкло. Черупките Ема подреждаше на перваза си. Морското стъкло се бе превърнало в гривна за късмет на Джулиън.

Дотогава Ема вече бе разбрала, че подаръците са от Джем, само че нямаше как да се свърже с него, за да му благодари. Така че правеше всичко по силите си да се грижи възможно най-добре за Чърч. В преддверието винаги имаше храна и прясна вода за него. Радвах се да го видят, когато се прибереше, и не се тревожеха, когато го нямаше.

Чърч измяука и подраска по вратата. Ема бе свикнала с това — то означаваше, че иска да я последва. Въздъхвайки, тя навлече пуловер над клина и потничето си и си обу джапанки.

— Надявам се да си заслужава — подхвърли на Чърч, докато си вземаше стилито. — В противен случай ще си направя ракета за тенис от теб.

Без изобщо да се впечатли, Чърч я поведе по коридора, надолу по стълбите и през входната врата. Луната грееше ярко високо в небето и се отразяваше във водата на хоризонта. Лъчите ѝ образуваха пътека, към която Ема се отправи недоумяващо, следвайки припикация пред нея котарак. Когато стигнаха до магистралата, тя го взе на ръце и след като пресякоха, го пусна на пясъка.

— Е, ето че пристигнахме. Най-голямата котешка тоалетна в света.

Чърч ѝ хвърли поглед, който говореше, че съвсем не е впечатлен от остроумието ѝ, и бавно пое към океана. Двамата тръгнаха заедно покрай водата. Беше спокойна нощ, вълните, разбиващи се в брега, бяха бавни и плитки, по-тихи от вятъра. От време на време Чърч се втурваше след някое раче, но винаги се връщаше и отново поемаше пред Ема, право към северните съзвездия. Ема тъкмо започваше да се чуди дали изобщо я води нанякъде, когато си даде сметка, че бяха завили зад скалите, които скриваха нейния и на Джулиън таен плаж, и че сега там имаше някой.

Тя забави крачка. Лунните лъчи огряваха пясъка и там, далеч от водата, седеше Джулиън. Ема тръгна към него, а пясъкът поглъщаше звука от стъпките ѝ. Той не вдигаше глава.

Рядко ѝ се удаваше възможност да го гледа, без той да знае. Усещането беше странно, дори мъничко смуцаващо. Луната бе достатъчно ярка, та Ема да може да види цвета на тениската му (червена) и старите сини дънки, с които беше облечен. Краката му бяха боси, гривната му от морско стъкло сякаш грееше. Ема рядко си мечтаеше да може да рисува, ала в този миг ѝ се прииска да може да го нарисува такъв — една-единствена свършена линия, от ъгъла на свития му крак до извивката на гърба му, докато се привеждаше напред.

Спря едва на няколко крачки от него.

— Джулс?

Той най-сетне вдигна глава. Изобщо не изглеждаше изненадан.

— Това Чърч ли беше?

Ема се огледа наоколо. Отне ѝ миг, докато открие котарака — кацнал на една скала, той ближеше лапата си.

— Върна се — отвърна тя и се настани до Джулс. — Нали се сещаш, да ни погостува.

— Видях те да се задаваш иззад скалите. — Той ѝ се усмихна лекичко. — Мислех, че сънувам.

— Не можа да заспиш ли?

Той прокара опакото на ръката си пред очите си. Кокалчетата му бяха изцапани с боя.

— Би могло да се каже. — Той поклати глава. — Странни кошмари. Демони, елфи...

— Съвсем в реда на нещата за един ловец на сенки — изтъкна Ема. — Искам да кажа, звучи като най-обикновен вторник.

— Страшно насърчително, Ема. — Той се излегна на пясъка и косата му се разпиля в тъмен ореол около главата му.

— Такава съм аз, все гледам да помогна. — Ема се отпусна до него и зарея поглед към небето.

Светлината на Лос Анджелис стигаше чак до брега и звездите бяха бледи. Луната ту се показваше, ту се скриваше зад някой облак. Особено усещане за покой обзе Ема, усещане, че е там, където трябва да бъде. Не се бе чувствала по този начин от деня, в който Джулиън и останалите бяха заминали за Англия.

— Мислех си за онова, което спомена по-рано — проговори той. — За всички задънени улици. За всички пъти, в които мислехме, че сме

открили нещо, което ще ни помогне да разберем какво се е случило с родителите ти, а то се оказваше напразна надежда.

Ема го погледна; на лунната светлина профилът му изглеждаше по-остър от обикновено.

— Мислех си, че може би не е било случайно — продължи той. — Че откриването на истината е трябвало да почака досега. Докато ти си готова. Гледах те как тренираш, как ставаш все по-добра и по-добра. Който или каквото и да стои зад това, сега ти си готова. Можеш да се изправиш срещу него. Можеш да победиш.

Нещо в гърдите на Ема изпърха. Познатата близост, помисли тя. Това бе нейният Джулс, онзи Джулс, когото познаваше и който вярваше в нея повече, отколкото самата тя вярваше в себе си.

— Ще ми се да мисля, че нищо не е случайно — каза тя.

— И наистина е така. — Джулс замълча за миг, загледан в небето. — Броях звездите. Понякога ми се струва, че помага да си набележиш някоя безсмислена задача.

— Помниш ли как, когато бяхме по-малки, си говорехме, че ще избягаме? Щяхме да следваме Полярната звезда? — попита Ема. — Преди войната.

Джулс сложи ръка под главата си.

— Аха. Аз щях да избягам и да се запиша във Френския чуждестранен легион. Щях да се прекръстя на Жулиен.

— Защото никой никога не би могъл да разгадае *този* шифър. — Ема наклони глава на една страна. — Джулс. Какво те тревожи? Знам, че има нещо.

Той потъна в мълчание. Ема виждаше как гърдите му бавно се издигат и спускат. Звукът от дишането му бе удавен от шума на водата.

Тя се протегна и докосна ръката му, написвайки лекичко с пръст: *К-А-К-В-О И-М-А?*

Джулс извърна лице от нея и тя го видя да потръпва, сякаш му беше станало студено.

— Заради Марк е.

Все така не я поглеждаше и тя виждаше единствено извивката на гърлото и брадичката му.

— Марк?

— Мислех си за него. Повече от обикновено. Искам да кажа, че винаги мога да говоря с Хелън по телефона, дори и да е чак на остров

Врангел. Ала Марк спокойно би могъл да е мъртъв.

Ема се надигна и приседна.

— Не го казвай. Той не е мъртъв.

— Знам. И знаеш ли *откъде* знам? — попита Джулс глухо. — Всяка вечер чаках да зърна Дивия лов. Ала те така и не се появи. Статистически погледнато, би трябвало да минат оттук поне веднъж през последните пет години. Но това не се случи. Според мен Марк не им позволява.

— И защо? — Ема не откъсваше очи от него. Джулс почти никога не говореше по този начин, с толкова горчилка в гласа.

— Защото не иска да ни види. Не иска да види дори следа от нас.

— Защото ви обича?

— Или защото ни мрази. Не съм сигурен. — Джулс заровичка неспокойно из пясъка. — На негово място бих ни мразил. Понякога и аз го мразя.

Ема преглътна.

— Аз също мразя родителите си, задето умряха. Понякога. То не... не означава нищо, Джулс.

При тези думи той най-сетне я погледна. Очите му бяха огромни, черни кръгове около синьо-зелени ириса.

— Не говоря за такава омраза. — Гласът му беше нисък. — Ако той беше тук, господи, всичко би било различно. Щеше да се е развило различно. Нямах аз да съм този, който трябва да си бъде вкъщи, в случай че Тави се събуди. Нямах аз да съм този, който върши нещо неморално, като се разхожда по брега, защото има нужда да се махне. Тави, Дру, Ливи, Тай. Щеше да има кой да ги отгледа. Марк беше на шестнайсет. Аз бях само на *дванайсет*.

— Никой от вас не е избирал...

— Така е. — Джулиън също седна. Яката на тениската му беше широка, по кожата и в косата му имаше пясък. — Не сме го избрали. Защото, ако бях имал възможност, бих избрал нещо съвсем различно.

Ема знаеше, че не бива да пита. Не и когато той бе в подобно състояние. Само че тя нямаше никакъв опит с Джулс, когато беше такъв; не знаеше как да реагира, каква да *бъде*.

— Какво би направил различно? — прошепна тя.

— Не знам дали бих избрал да имам парабатай. — Думите прозвучаха ясно, недвусмислено и жестоко.

Ема се дръпна рязко. Чувстваше се така, сякаш бе нагазила във вода до коленете и най-неочаквано една вълна я бе ударила през лицето.

— Наистина ли го мислиш? Нямахте да го искаш? Тази връзка с мен?

Той се изправи. Луната се бе показала иззад облаците и грееше ярко, достатъчно силно, та Ема да различи цвета на боята по ръцете му. Светлите лунички върху скулите му. Обтегнатата кожа около устните и върху слепоочията му. Наситения цвят на очите му.

— Не би трябвало да го искам — заяви той. — Наистина не би трябвало.

— *Джулс* — каза Ема, объркана и наранена, и разгневена, ала той вече се отдалечаваше надолу по брега.

Докато тя успее да се изправи на крака, той беше стигнал до скалите. Висока, стройна сянка, която се катереше през тях. А после изчезна.

Би могла да го настигне, ако искаше, сигурна бе в това. Само че не желаше. За първи път в живота си не искаше да говори с Джулиън.

Нещо я докосна по глезена. Тя погледна надолу и видя Чърч. Жълтите му очи ѝ се сториха изпълнени със съчувствие, така че го вдигна и го притисна до себе си, заслушана в мъркането му, докато приливът прииждаше.

Идрис, 2007 г., Тъмната война

Когато бе на дванайсет години, Джулиън Блекторн уби баща си.

Имаше, разбира се, смекчаващи вината обстоятелства. Баща му вече не беше неговият баща, не и в действителност. По-скоро чудовище с лицето на баща му. Ала когато кошмарите идваха в малките часове на нощта, това нямаше значение. Джулиън виждаше лицето на Андрю Блекторн, виждаше и собствените си ръце, стиснали острието, забило се в баща му, и знаеше.

Той беше прокълнат.

Така става, когато убиеш собствения си баща. Боговете проклинат. Чичо му го беше казал, а чичо му знаеше много неща,

особено такива, свързани с кръвопролитие и проклятията на боговете.

Джулиън знаеше много за кръвопролитията, повече, отколкото би трябвало да знае едно дванайсетгодишно дете. Вината бе на Себастиан Моргенстърн. Той бе ловецът на сенки, започнал Тъмната война и използвал магии и заклинания, за да превърне обикновените ловци на сенки в безмозъчни машини за убиване. Негова лична армия, която да унищожи всички нефилими, отказали да се присъединят към него.

Джулиън, братята и сестрите му и Ема се криеха в Залата на Съглашението. Най-голямата зала в Идрис, тя имаше за цел да задържи всяко чудовище. Не можеше обаче да спре ловците на сенки, дори онези, които бяха изгубили душите си.

Огромната двукрила врата бе изкъртена. Помрачените воители нахлуха в стаята и като отрова, разпръсната във въздуха, където и да отиде, ги следваше смърт. Съсякоха стражите, а после и децата, които те пазеха. Дори не трепнаха. Нямаха съвест. Нахлуха още по-навътре в залата. Джулиън се опита да събере децата в групичка: Тай и Ливи, сериозните близнаци, Дру, която бе едва на осем, и бебето Тави. Джулиън застана пред тях с разперени ръце, сякаш би могъл да ги защити, сякаш би могъл да направи от тялото си стена, която да възпре смъртта.

А после смъртта се изстъпи пред него. Тъмен ловец на сенки, по чиято кожа грееха демонски руни, с рошава кестенява коса и кръвясали синьо-зелени очи, които имаха цвета на неговите.

Баща му.

Джулиън се огледа за Ема, ала тя се биеше с един елфически воин, свиреп като огън, а Кортана проблясваше в ръцете ѝ. Джулиън искаше да отиде при нея, отчаяно копнееше да го направи, ала не можеше да остави децата. Някой трябваше да ги защити. По-голямата му сестра беше навън; по-големият му брат — отвлечен от Дивия лов. Трябваше да го направи той.

Именно тогава Андрю Блекторн стигна до тях. Кървави резки кръстосваха лицето му. Кожата му бе отпусната и тъмна, ала ръцете му здраво стискаха меча, а очите му бяха приковани в децата му.

— Тай. — Гласът му бе нисък и хрипкав и когато погледна към Тиберий, своя син, в очите му гореше хищен глад. — Тиберий. Моят Тай. Ела при мен.

Сивите очи на Тай се отвориха широко. Ливия, неговата близначка, го стисна здраво, ала той се задърпа, мъчейки се да отиде при баща си.

— Татко? — повика го той.

Устните на Андрю Блекторн се разтеглиха в усмивка и на Джулиън му се стори, че тя разкъсва лицето му и през нея може да види злото и мрака, които се криеха вътре, отровната, гърчеща се сърцевина от ужас и хаос, единственото, вдъхващо живот на тялото, което някога принадлежеше на баща му. Гласът на баща му се издигна почти напевно:

— Ела при мен, момчето ми, моят Тиберий...

Тай направи още една крачка напред, а Джулиън извади късия меч от колана си и го запрата.

Бе едва на дванайсет години. Не беше особено силен, нито особено ловък. Ала боговете, които много скоро щяха да го възненавидят, явно му се усмихнаха благосклонно, защото оръжието полетя като стрела, като куршум и потъна в гърдите на Андрю Блекторн, повалвайки го на земята. Беше мъртъв още преди да се строполи на пода.

— Мразя те! — Тай се нахвърли върху Джулиън, а Джулиън обви ръце около малкия си брат, благодарейки на Ангела отново и отново, че Тай е добре, че диша, че се мята в прегръдките му и го удря по гърдите, и го гледа с гневни, плувнали в сълзи очи. — Ти го уби, мразя те, мразя те...

Ливи сложи ръце на гърба на Тай, мъчейки се да го отскубне. Джулиън усещаше кръвта, бушуваща във вените на брат си, надигането и спускането на гърдите му; усещаше силата на омразата му и знаеше какво означава това — Тай бе жив. Те всички бяха живи. Ливи с нейните меки думи и успокояващи ръце, Дру с огромните си ужасени очи и Тави с неразбиращите си сълзи.

И Ема. Неговата Ема.

Извършил бе най-древният и най-страшен грях — убил бе собствения си баща, мъжа, който му беше дал живот.

И би го сторил отново. Що за човек беше?

5. ЗНАТНИ РОДСТВЕНИЦИ

— И така, кога било подписано първото Съглашение? — попита Даяна. — И какво гласяло?

Беше невероятно ясен ден. Слънчевите лъчи струяха през високите прозорци и огряваха дъската, пред която Даяна крачеше напред-назад, потупвайки лявата си длан с едно стили. Планът на урока бе написан върху дъската с почти нечетлив почерк. Ема едва успяваше да различи думите „Съглашение“, „Студен мир“ и „еволюция на законите“.

Хвърли кос поглед към Джулс, ала той се беше навел над някакви листове. Днес така и не бяха разговаряли, ако не се брояха любезностите на масата за закуска. Ема се бе събудила с усещането за празнота в стомаха и болка в ръцете, стискали чаршафите през нощта.

А и Чърч я беше изоставил по някое време. Глупав котарак.

— Подписано е през 1872 година — отговори Кристина. — Представлява поредица от споразумения между различните раси в Света на сенките и нефилимите, целящи да опазят мира между тях и да въведат общи правила, на които всички да се подчиняват.

— Освен това защитават долноземците — добави Джулиън. — Преди Съглашението, когато долноземците се наранявали един друг, ловците на сенки нито можели, нито искали да се намесват. — Той замълча за миг. — Поне до сключването на Студения мир.

Ема помнеше кога за първи път бе чула за Студения мир.

Двамата с Джулиън се намираха в Залата на Съглашението, когато условията му бяха предложени. Наказанието на елфите за ролята, която бяха изиграли в Тъмната война на Себастиан Моргенстърн. Помнеше колко объркани бяха чувствата ѝ. Родителите ѝ бяха загинали заради тази война, ала как така Марк и Хелън, които тя обичаше, заслужаваха да понесат наказание за станалото само защото във вените им имаше елфическа кръв?

— И къде е подписан Студеният мир? — попита Даяна.

— В Идрис — отвърна Ливи. — В Залата на Съглашението. Всички, които обикновено присъстват на Съглашенията, би трябвало да са там, ала кралицата на феите и кралят на тъмните феи така и не се появили, за да подпишат мирния договор, така че той бил променен и сключен без тях.

— И какво означава Студеният мир за феите? — Даяна погледна подчертано към Ема, която ѝ отвърна с гневен поглед.

— Те вече не попадат под закрилата на Съглашенията — отговори Тай. — Забранено ни е да им помагаме, а на тях им е забранено да се свързват с ловците на сенки. Единствено Сколомансът и центурионите могат да си имат работа с тях... както и консултът, и инквизиторът.

— Всеки елф, носещ оръжие, може да бъде наказан със смърт — добави Джулс. Изглеждаше изтощен, под очите му имаше черни кръгове. На Ема ѝ се искаше да я погледне. Двамата с Джулс не се караха. *Никога*. Зачуди се дали и той бе толкова объркан, колкото и тя. Думите му непрекъснато отекваха в главата ѝ — че не би избрал да има парабатай. Дали ставаше въпрос за който и да било парабатай, или за нея?

— И какво представлява Клейвът, Тави?

Въпросът беше прекалено елементарен за останалите, но Тави изглеждаше истински доволен, че може да отговори на нещо.

— Управлението на ловците на сенки — каза той. — Всички действащи ловци на сенки са в Клейва. Онези, които вземат решения, са Съветът. В Съвета има трима долноземци, всеки от тях — представляващ различна долноземна раса. Магьосници, върколаци и вампири. От Тъмната война насам няма представител на феите.

— Много добре — похвали го Даяна и Тави грейна. — Кой може да ми каже какви други промени са били прокарани от Анета след края на войната?

— Ами Академията отново отвори врати — отвърна Ема. Това ѝ бе много добре познато — консултът я бе поканил да стане една от първите ученички в Академията. Тя обаче бе избрала да остане със семейство Блекторн. — Сега доста от ловците на сенки се обучават там и разбира се, приемат и много кандидати за извисяване — мундани, които искат да станат нефилими.

— Сколомансът отново възобнови дейността си — добави Джулиън. Няколко къдрици, тъмни и лъскави, паднаха върху бузата му, когато вдигна глава. — Той съществувал преди подписването на първото Съглашение и когато Съветът бил предаден от феите, членовете му настояли отново да бъде отворен. В Сколоманса се извършва изследователска дейност, обучават се центуриони...

— Само си представете какво е било в Сколоманса през всички тези години, докато е бил затворен — обади се Дру с грейналия поглед на любител на филми на ужасите. — Високо в планината, напълно изоставен, потънал в мрак, бъкащ от паяци и призраци, и сенки...

— Ако ти трябва страшно място — намеси се Ливи, — помисли си за Града от кости.

Градът от кости бе обиталището на Мълчаливите братя — подземно място, пълно с тунели и построено от пепелта на мъртвите ловци на сенки.

— Бих искал да отида в Сколоманса — прекъсна я Тай.

— Аз пък, не — заяви Ливи. — На центурионите не им е позволено да имат парабатаи.

— Въпреки това ми се ще да отида — настоя Тай. — Ти също би могла да дойдеш, ако пожелаеш.

— Не искам да ходя в Сколоманса — не отстъпваше Ливи. — Намира се насред Карпатите. Там е адски студено и има мечки.

Лицето на Тай грейна, както обикновено, когато станеше дума за животни.

— Има мечки?

— Стига приказки — намеси се Даяна. — Кога Сколомансът отваря наново врати?

Кристина, която седеше най-близо до прозореца, вдигна ръка.

— Някой се изкачва по пътеката, водеща до входа. Всъщност няколко души.

Ема отново погледна към Джулс. Не се случваше често някой да дойде в Института без предупреждение. Имаше само няколко души, които биха могли да го направят, и дори повечето от тях първо биха се уговорили с Артър. Разбира се, някой спокойно можеше да го е направил. Макар че, ако се съдеше по лицето на Джулиън, ако действително имаше подобна уговорка, той не знаеше за нея.

Кристина, която се бе изправила, си пое рязко дъх.

— Моля ви, елате да видите.

Всички се втурнаха към дългия прозорец, който заемаше главната стена на стаята и гледаше към площадката пред Института и криволичещия черен път, отвеждащ от входа до магистралата, която ги делеше от плажа и морето. Небето бе ясно, синьо и безоблачно. Слънчевите лъчи искряха по сребърните юзди на три коня, върху които, без никакви седла, седеше по един безмълвен ездач.

— *Hadas*. — Думата изскочи отривисто, изумено от устата на Кристина. — Феи.

Нямаше никакво съмнение, че е така. Първият жребец беше черен, а ездачът му носеше черни доспехи, които приличаха на изгорели листове. Вторият жребец също бе черен, а ездачът му бе облечен в роба с цвят на слонова кост. Третият кон бе кафяв, а ездачът му бе обвит от главата до петите в роба с качулка и цвят на пръст. Ема не можеше да различи дали е мъж или жена, дете или възрастен.

— „Пуснете първо черните жребци да минат, а после и кафявите след тях“ — промълви Джулс, цитирайки древно елфическо стихотворение. — Един в черно, един в кафяво и един в бяло — това е официална делегация. От Дворовете. — Джулиън погледна към Даяна. — Не знаех, че Артър има среща с делегация на феите. Мислиш ли, че е уведомил Клейва?

Даяна поклати глава, видимо озадачена.

— Не знам. Нищо не ми е казал.

Тялото на Джулиън бе обтегнато като тетива; Ема буквално усещаше напрежението, което се излъчваше от него. Делегация на феите бе нещо много рядко и много сериозно. За подобна среща се изискваше позволение от Клейва. Дори ако ставаше въпрос за ръководител на Институт.

— Даяна, трябва да вървя.

Намръщена, Даяна почука със стилито по дланта си, а после кимна.

— Добре. Върви.

— Ще дойда с теб. — Ема се дръпна от прозореца.

Джулиън, който вече отиваше към вратата, спря и се обърна.

— Не. Всичко е наред. Аз ще се погрижа.

И излезе от стаята. За миг Ема остана като вкаменена.

При нормални обстоятелства, ако Джулиън ѝ кажеше, че не се нуждае от присъствието ѝ или че трябва да свърши нещо сам, тя изобщо не би се замислила. Понякога събитията налагаха двамата да се разделят.

Ала предишната нощ бе подсилила тревожното усещане в гърдите ѝ. Не знаеше какво се случва с Джулс. Не знаеше дали не я иска край себе си, или пък я иска, но ѝ е ядосан, или пък е ядосан на себе си, или и двете.

Единственото, което Ема знаеше, бе, че феите са опасни и Джулиън за нищо на света нямаше да се изправи сам срещу тях.

— Отивам — заяви тя и се отпрати към вратата, спирайки за миг, за да откачи Кортана, който висеше до нея.

— Ема. — Гласът на Даяна тегнеше от предупреждение. — Внимавай. — Предишния път, когато в Института бяха дошли елфи, те бяха помогнали на Себастиан Моргенстърн да изтръгне душата на бащата на Джулиън от тялото му и бяха отвлекли Марк.

Ема бе отвела Тави и Дру на сигурно място. Помогнала бе да спасят живота на по-малките братя и сестри на Джулиън. Самите те едва бяха успели да се измъкнат живи.

Само че тогава Ема нямаше зад себе си години на усърдна подготовка. Не беше убила нито един демон със собствените си ръце, не и когато бе на дванайсет години. Не беше прекарала години наред, обучавайки се да се бие, да убива и да брани.

Така че сега за нищо на света нямаше да остане настрана.

Елфи.

Джулиън се втурна по коридора и влетя в стаята си, а мислите в главата му препускаха.

Елфи на прага на Института. Три жребеца — два черни и един кафяв. Пратеници от Двора на феите, макар че от кой точно, Джулиън нямаше как да знае. Те като че ли не носеха знаме.

Щяха да искат да разговарят. Ако имаше нещо, в което елфите ги биваше, това бе умението да надприказват всеки човек, бил той дори ловец на сенки. Бяха в състояние да съзрат истината, обвита в лъжа, и да видят лъжата в сърцето на истината.

Джулиън взе якето, което носеше предишния ден, и бръкна във вътрешния джоб. Беше си там — стъкленницата, която Малкълм му беше дал. Не беше очаквал, че толкова скоро ще има нужда от съдържанието ѝ. Надявал се бе...

Е, нямаше значение какво се беше надявал. За миг си помисли за Ема и за хаоса от разбити мечти, който тя представляваше. Само че сега не беше време да мисли за това. Стиснал здраво стъкленницата, Джулиън отново се затича. Стигна до края на коридора и отвори вратата към таванското помещение. Втурна се по стъпалата и връхлетя в кабинета на чичо си.

Чичо Артър седеше на бюрото си, облечен в поразвлечена тениска, дънки и пантофи. Прошарената кестенява коса стигаше почти до раменете му. Сравняваше две дебели книги, като си мърмореше под носа, и си водеше бележки.

— Чичо Артър. — Джулиън се приближи до бюрото. — Чичо Артър!

Чичо Артър махна с ръка, сякаш искаше да го пропъди.

— Намирам се по средата на нещо важно. Нещо много важно, Андрю.

— Аз съм Джулиън. — Мина зад чичо си и затвори двете книги. Артър вдигна изненадан поглед към него, избелелите му синьо-зелени очи се разшириха. — Пристигна делегация. От елфите. Очакваше ли ги?

Артър като че ли се сви в себе си.

— Да. Те изпратиха съобщения... толкова много съобщения. — Той поклати глава. — Но защо? То е забранено. Феите, те... те вече не могат да се доближат до нас.

Джулиън се помоли безмълвно да запази спокойствие.

— Съобщенията, къде са съобщенията?

— Бяха написани върху листа от дървета — отвърна Артър. — Разпаднаха се. Така става с всичко, до което елфите се докоснат — то се разпада, изсъхва и умира.

— Ала какво гласяха съобщенията?

— Настояваха за среща.

Джулиън си пое дълбоко дъх.

— Знаеш ли за какво искат среща, чичо Артър?

— Сигурен съм, че го споменаха в съобщенията си — нервно отвърна чичо Артър. — Но не си спомням. — Той вдигна поглед към Джулиън. — Може би Нериса ще знае.

Джулиън настръхна. Нериса бе майката на Марк и Хелън. Той не знаеше много за нея — елфическа принцеса, според Хелън тя бе красива и безпощадна. От години не беше сред живите и в добрите си дни Артър го знаеше.

Артър имаше различни дни: спокойни, в които си стоеше тихо, без да отговаря на въпроси, и мрачни, в които беше ядосан, потиснат и нерядко — жесток. Споменаването на мъртвите не означаваше нито мрачен, нито спокоен ден, а най-лошото — хаотичен ден, в който Джулиън никога нямаше представа какво ще направи, дали ще изригне гневно, или ще избухне в сълзи. Ден, в който Джулиън усещаше горчивия вкус на паника в гърлото си.

Чичо му невинаги бе бил такъв. Джулиън си го спомняше като спокоен, мълчалив мъж, почти призрачна фигура, която рядко се появяваше на семейните празници. В Залата на Съглашението бе достатъчно убедителен, когато заяви, че ще приеме да ръководи Института. Никой, който не го познаваше много добре, не би се досетил, че нещо не е наред.

Джулиън знаеше, че баща му и Артър са били пленници в царството на елфите. Че Андрю се бе влюбил в лейди Нериса и тя му бе родила две деца — Марк и Хелън. Ала онова, което се бе случило с Артър през тези години, бе забулено в неизвестност. Според Джулиън безумието му, както би го нарекъл Клейвът, бе причинено от елфите. Дори ако не бяха унищожили напълно здравия му разум, те бяха посели семената на неговото унищожение. Превърнали бяха ума му в крехък замък, така че, когато Институтът в Лондон бе нападнат години по-късно, той се бе пръснал на парчета като стъкло.

Джулиън сложи ръка върху тази на Артър. Дланта на чичо му беше слаба и костелива, приличаше на длан на много по-възрастен човек.

— Ще ми се да не се налага да отидеш на тази среща. Ала ако не го направиш, те ще заподозрат нещо.

Артър свали очилата си и разтърка основата на носа си.

— Монографията ми...

— Знам колко е важна — увери го Джулиън. — Ала това също е важно. Не само за Студения мир, но и за нас. За Хелън. За Марк.

— Помниш ли Марк? — Без очилата, очите на Артър бяха по-ярки. — Толкова време мина.

— Не чак толкова, чичо. Прекрасно си го спомням.

— Сякаш наистина се случи вчера. — Артър потрепери. — Спомням си елфическите воители. Нахлуха в Лондонския институт, а доспехите им бяха оплискани с кръв. Толкова много кръв, сякаш се бяха намирали в редиците на ахейците, когато Зевс излива дъжд от кръв върху тях. — Ръката, с която държеше очилата си, трепереше. — Не мога да се срещна с тях.

— Налага се. — Джулиън си помисли за всички неизречени неща: за това, че самият той бе още дете през Тъмната война, че бе видял елфите да посичат деца, чул бе писъците на Дивия лов. Ала не каза нищо. — Чичо, трябва да го направиш.

— Ако имах от лекарството си... — немошно каза Артър. — Само че то свърши, докато теб те нямаше.

— Аз имам. — Джулиън извади стъкленицата от джоба си. — Трябваше да помолиш Малкълм за още.

— Забравих. — Артър си сложи очилата и загледа как Джулиън изсипва част от съдържанието на стъкленицата в чашата с вода на бюрото му. — Как да го открия... на кого да се доверя.

— Можеш да се довериш на мен. — Джулиън едва не се задави с думите и подаде чашата на чичо си. — Ето. Знаеш какви са елфите. Хранят се с човешкото смущение и се възползват от него. Това ще ти помогне да запазиш спокойствие, дори те да опитат някой от своите номера.

— Да. — Артър погледна чашата със смесица от жажда и страх. Ефектът на съдържанието ѝ щеше да трае около час, може би по-малко. След това го очакваше ослепяващо, смазващо главоболие, което може би щеше да го прикове на легло за дни наред. Джулиън много рядко му даваше да пие от лекарството — последниците рядко си заслужаваха, ала този път щеше да си заслужава. Трябваше да си заслужава.

Артър се поколеба за миг, а после бавно вдигна чашата. Изсипа съдържанието ѝ в устата си и бавно преглътна.

Резултатът беше мигновен. Начаса всичко около него дойде на фокус, стана ясно и точно, като скица, превърнала се в истинска рисунка. Той се изправи на крака и посегна към сакото си, което висеше на закачалка до бюрото.

— Помогни ми да си намеря други дрехи, Джулиън — каза той.
— Трябва да сме представителни, когато се появим в светилището.

Всеки Институт си имаше светилище.

Открай време беше така. Институтите бяха смесица от градски съвет и жилище, място, където ловци на сенки и долноземци идваха, за да се срещнат с главата на Института, който бе местният представител на Клейва. В цяла Южна Калифорния нямаше по-важен ловец на сенки от онзи, който оглавяваше Института в Лос Анджелис. А най-безопасното място за среща с него бе светилището, където вампирите нямаше защо да се страхуват от осветена земя, а клетви предпазваха долноземците.

Светилището имаше две врати. Едната извеждаше навън и през нея можеше да мине всеки, озовал се в масивната стая с каменни стени. Другата врата свързваше вътрешността на Института със светилището. Също като входните врати на Институтите, вътрешните врати на светилищата се отваряха единствено под допира на онзи, в чиито вени имаше нефилимска кръв.

Ема поспря на площадката на стълбището и погледна през прозореца, за да види елфическата делегация. Беше забелязала конете им да ги чакат край стъпалата пред входа. Ако пристигналите имаха опит с ловците на сенки, което бе много вероятно, вече трябваше да са в светилището.

Вътрешната врата на светилището се намиреше в края на коридор, тръгващ от преддверието на Института. Беше изработена от мед, която отдавна бе позеленяла, а руни за защита и гостоприемство се обвиваха около касата ѝ като лиани.

От другата страна на вратата долитаха непознати гласове, единият — звънък като вода, другият — остър като съчка, счупила се под крака. Стисвайки още по-здраво Кортана, Ема прекрачи прага.

Светилището беше построено във формата на лунен сърп, обърнат към планините с потъналите в сенки каньони и

сребристокзелени храсталаци, разпръснати навсякъде. Планините закриваха слънцето, ала в стаята бе светло благодарение на полилея, висящ от тавана. Светлината отскачаше от кристала и огряваше пода с редуващи се квадрати от по-тъмно и по-светло дърво. Ако човек се покатереше на полилея и погледнеше надолу, щеше да види, че те оформят руната за ангелско могъщество.

Естествено, Ема не би си признала, че го е правила. Макар че оттам се откриваше прекрасен изглед към масивния каменен стол за главата на Института.

Елфите бяха застанали в средата на помещението. Бяха само двама — онзи в белите одежди и онзи с черните доспехи. Ездачът на кафявия кон не се виждаше никъде. Не се виждаха и лицата на двамата елфи. Пръстите на дълги бледи ръце се подаваха изпод ръкавите им, ала Ема не можеше да различи дали са мъжки, или женски.

За сметка на това усещаше дивата, необузdana мощ, която се излъчваше от тях, задушавашото усещане за чуждоземност. Усещане, което наподобяваше на допира на влажна, мокра пръст до кожата ѝ, носеща със себе си миризма на корени и листа, и цветове на джакаранда.

Елфът в черно се разсмя и свали качулката си и Ема се сепна. Кожа с цвета на тъмнозелени листа, ръце с хищни нокти, жълти совешки очи. Носеше плащ, върху който беше изтъкано самодивско дърво.

Беше същият елф, когото бе видяла в „Саркофаг“ преди няколко ноци.

— Ето че отново се срещаме, хубавице — каза и устата му, която приличаше на резка върху кората на дърво, се разтегна в широка усмивка. — Аз съм Ярлат от Двора на тъмните феи. Спътникът ми в белите одежди е Кийрън от Дивия лов. Кийрън, свали качулката си.

Другият вдигна две тънки ръце, завършващи с почти прозрачни квадратни нокти. Улови качулката си и я отметна с властно, почти бунтарско движение.

Ема потисна ахването си. Беше красив. Не така, както Джулиън или Кристина, по човешки начин, а като острието на Кортана. Изглеждаше млад, на не повече от шестнайсет или седемнайсет години, макар че най-вероятно бе по-възрастен. Тъмна коса с едва забележим синкав блясък оброчваше изваяно лице. Светлият му

панталон и туника, очевидно елегантни някога, бяха избелели и износени, ръкавите и ръбовете им — прекалено къси за гъвкавото му изящно тяло. Широко разположените му очи имаха различен цвят: лявото бе черно, а дясното — тъмносребърно. Носеше очукани ръкавици от бял метал, които оповестяваха, че е принц сред феите, ала очите му... очите му издаваха, че е част от Дивия лов.

— Това заради станалото онази нощ ли е? — попита Ема, местейки поглед между Ярлат и Кийрън. — В „Саркофаг“?

— Донякъде. — Гласът на Ярлат бе като клонки, поскърцващи на вятъра. Като тъмните недра на гори, излезли от приказките, в които живеят единствено чудовища. Ема се зачуди защо не го беше забелязала в бара.

— Това ли е момичето? — Гласът на Кийрън бе съвършено различен. Той звучеше като вълни, миещи брега. Като топла вода, огряна от бледа светлина. Беше изкусителен, ала в него имаше студени нотки. Погледна Ема, сякаш тя бе нов вид цвете, което не бе сигурен, че харесва. — Хубава е. Не мислех, че ще е хубава. Ти не го спомена.

Ярлат сви рамене.

— Открай време имаш слабост към русокосите.

— Вие сериозно ли? — щракна с пръсти Ема. — Нали ви е ясно, че ви чувам? И не знаех, че съм поканена за рунд на „Кой е най-секси?“.

— Аз пък не знаех, че изобщо си поканена — отвърна Кийрън. Държеше се нехайно, сякаш бе свикнал да разговаря с човешки същества.

— Колко грубо. Това е моята къща. И така или иначе, какво търсите тук? Да не сте дошли, за да ме уверите, че той... — При тези думи Ема посочи Ярлат — не е отговорен за убийството край „Саркофаг“? Защото ми се струва прекалено голямо усилие, просто за да ми кажеш, че не си го направил ти.

— Естествено, че не съм го направил аз — сопна се Ярлат. — Не ставай смешна.

При други обстоятелства Ема не би обърнала внимание на думите му. Елфите обаче не можеха да лъжат. Не и пълнокръвните елфи. Онези, чиято кръв бе смесена, като Марк и Хелън, можеха да изричат лъжи, но те бяха рядкост.

Ема скръсти ръце на гърдите си.

— Повтаряй след мен: Не аз убих жертвата, за която говориш, Ема Карстерс — каза тя. — Така ще знам, че е вярно.

Жълтите очи на Ярлат се впиха в Ема с антипатия.

— Не аз убих жертвата, за която говориш, Ема Карстерс.

— Тогава какво търсите тук? О, това е една от онези пропиленни възможности, нали? Преди няколко нощи пътищата ни се срещнаха и ти почувства между нас да припламва искра? Съжалявам, но не излизам с дървета.

— Аз не съм дърво. — Ярлат придоби гневен вид, кората му леко се белеше.

— Ема — разнесе се предупредителен глас откъм вратата.

За изненада на Ема, гласът принадлежеше на Артър Блекторн. Беше застанал на прага на светилището, облечен в строг тъмен костюм, косата му бе грижливо сресана назад. Ема доста се сепна при вида му — отдавна не го беше виждала да носи друго, освен раздърпан халат или стари, изпонакапани с кафе дънки.

До него стоеше Джулиън с разрошена кестенява коса. Ема потърси следа от гняв върху лицето му, ала не откри такава. Всъщност Джулиън изглеждаше така, сякаш бе пробягал маратон и с усилие се удържаше да не припадне от умора и облекчение.

— Приемете извиненията ми за държанието на моята повереница — заяви Артър и влезе в стаята с широка крачка. — Макар препирните в светилището да не са забранени, те са в разрез с духа на това място. — Той се отпусна върху внушителния каменен стол под полилея. — Аз съм Артър Блекторн, а това е племенникът ми Джулиън Блекторн. — Джулиън, който се бе приближил до стола на чичо си, кимна, докато Кийрън и Ярлат се представяха. — А сега, моля, кажете ни защо сте дошли.

Двамата елфи се спогледаха.

— Наистина ли? — попита Кийрън. — Нито дума за Студения мир и как това посещение е в разрез с вашите закони?

— Чичо ми не отговаря за прилагането на Студения мир — заяви Джулиън. — И не това искаме да обсъдим. Правилата са ви така добре известни, както и на нас. Ако сте решили да ги нарушите, трябва да имате наистина сериозна причина. Ако не желаете да я споделите, чичо ми ще трябва да ви помоли да си вървите.

Кийрън придоби дръзко изражение.

— Много добре. Тук сме, за да помолим за услуга.

— *Услуга?* — повтори Ема слисано.

Условията на Студения мир бяха съвършено ясни — ловците на сенки не биваше да оказват помощ на никой от елфическите Дворове. Представителите на двата Двора не се бяха появили за подписването на нефилимския договор, бяха го отхвърлили и това бе тяхното наказание.

— Навярно сте се объркали — студено каза Артър. — Може би сте чули за племенника и племенницата ми; вероятно си мислите, че тъй като във вените на нашите родственици Марк и Хелън тече елфическа кръв, тук ще бъдете изслушани по-благосклонно, отколкото в някой друг Институт. Ала племенницата ми бе прокудена заради Студения мир, а племенникът ми ни беше отнет.

Устните на Кийрън се извиха в ъгълчетата.

— Изгнанието на племенницата ти бе постановено от нефилимите, не от елфите — заяви той. — Що се отнася до племенника ти...

Артър си пое накъсано дъх. Ръцете му стискаха облегалките на стола.

— Предателството на кралицата на елфите не остави друг избор на консула, а воители на тъмните феи се биха рамо до рамо с тези на кралицата. Ръцете на всички елфи са изцапани с кръв. Тук никой не е благосклонно настроен към елфите.

— Не Студеният мир ни отне Марк — обади се Джулиън с пламнали бузи. — Вие го направихте. Дивият лов. По очите ти виждам, че яздиш заедно с Гуин, не се опитвай да го отречеш.

Устните на Кийрън се изкривиха в насмешлива усмивчица.

— О, и през ум не ми минава да го отричам.

Ема се зачуди дали някой друг, освен нея чу как Джулиън си пое рязко дъх.

— Значи, познаваш брат ми.

Усмивчицата все така не слизаше от лицето на Кийрън.

— Естествено, че го познавам.

Джулиън изглеждаше така, сякаш едва се удържа.

— *Какво знаеш за Марк?*

— Защо се преструвате на изненадани? — намеси се Ярлат. — Това е глупаво. Нали споменахме Марк в писмото, което ви

изпратихме.

Ема видя изражението, пробягало по лицето на Джулиън, изумлението, припламнало за миг върху него. Тя направи крачка напред, за да не трябва той да зададе въпроса.

— Какво писмо?

— Беше написано върху листо — отвърна Артър. — Листо, което се разпадна. — Беше започнал да се поти; извади кърпичка от джоба на самото си и попи челото си. — Върху него имаше думи за убийства. За Марк. Не повярвах, че е истинско. Бях...

Джулиън пристъпи напред, закривайки отчасти чичо си от поглед.

— Убийства?

Кийрън го погледна и разноцветните му очи потъмняха. Ема бе обзета от неприятното усещане, че Кийрън си мисли, че знае нещо за нейния парабатай, нещо, което не бе известно на нея.

— Знаете за кои убийства става въпрос — каза той. — Ема Карстерс откри едно от телата. Знаем, че сте научили, че има и други.

— Защо ви е грижа? — попита Джулиън. — Елфите обикновено не се замесват в кръвопролитията в човешкия свят.

— Правим го, ако пролятата кръв е елфическа — възрази Кийрън и изгледа учудените им лица едно по едно. — Както ви е известно, има убити и обезобразени елфи. Ето какво правеше Ярлат в „Саркофаг“. Ето защо Ема Карстерс се натъкна на него. Двамата бяха по следите на една и съща плячка.

Ярлат бръкна под плаща си и извади шепа блещукаща слюда. Подхвърли я и пращинките увиснаха във въздуха, разделиха се и отново се сляха, образувайки триизмерни образи. Образите на тела, елфически тела, дворяни, приличащи на хора. Мъртви. Върху кожата им бяха вдълбани заострените тъмни руни, които бяха изрисувани и върху тялото, което Ема бе открила в тясната уличка.

Несъзнателно Ема се приведе напред, опитвайки се да види по-добре.

— Какво е това? Магически фотографии?

— Спомени, запазени с помощта на магия — обясни Ярлат.

— Илюзии — каза Джулиън. — Илюзиите могат да лъжат.

Ярлат завъртя ръка, образите се промениха и ето че Ема се вираше в мъжа, когото бе намерила преди три дни. Образът бе

съвършено точен, чак до разкривеното от ужас лице.

— Това лъжа ли е?

Ема се взря в Ярлат.

— Видял си го. Открил си го преди мен. Аз се чудех.

Ярлат затвори длан и искрящите пращинки слюда се посипаха по пода като дъждовни капки. Илюзията се изпари.

— Да. Вече беше мъртъв. С нищо не можех да му помогна. Оставих го, за да го намериш ти.

Ема не отговори. От видяното бе очевидно, че Ярлат казва истината.

А и елфите не можеха да лъжат.

— Знаем, че са били убити и ловци на сенки — обади се Кийрън.

— Ловците на сенки често биват убивани — заяви чичо Артър.
— Няма безопасно място.

— Не е така — възрази Кийрън. — Където има защитници, има защита.

— Родителите ми — намеси се Ема, без да обръща внимание на Джулиън, който клатеше глава насреща ѝ, сякаш за да я предупреди: *Не им казвай, не споделяй, не им давай нищо.* Знаеше, че вероятно е прав — в природата на елфите бе да вземат тайните ти и да ги използват против теб. Но ако съществуваше дори най-малката възможност да знаят нещо... — Преди пет години телата им бяха намерени, покрити със същите символи. Когато ловците на сенки се опитали да ги преместят, те се превърнали в пепел. Знаем за символите единствено защото нефилимите първо направили снимки.

Кийрън я погледна с искрящи очи. Нито едно от тях не приличаше на човешко. Черното бе прекалено тъмно, сребристото — прекалено металическо. И все пак ефектът от тях бе поразяващ, нечовешки красив.

— Знаем за родителите ти — отвърна той. — Знаем за смъртта им. Знаем и за демонския език, с който са били изписани телата им.

— Осакатени — поправи го Ема с пресекващ дъх и почувства погледа на Джулиън, напомняне, че той е тук, нейната безмълвна опора. — Обезобразени. *Не изписани.*

Изражението на Кийрън изобщо не се промени.

— Знаем също така, че години наред безуспешно се опитвате да преведете или разберете символите. Ние можем да ви помогнем.

— Какво точно се опитваш да кажеш? — намеси се Джулиън. Очите му гледаха предпазливо; цялото му тяло беше нащрек. Напрежението в стойката му възпря Ема да не излее порой от въпроси.

— Учените в Двора на тъмните феи изследваха символите — отвърна Ярлат. — Приличат на език от древността на расата ни. Време много преди човешката памет. Преди нефилимите.

— Време, когато елфите са били по-тясно свързани с демонския си произход — хрипливо се обади Артър.

Устните на Кийрън се изкривиха, сякаш Артър бе казал нещо отблъскващо.

— Учените ни започнаха да ги превеждат. — Той извади няколко тънки като пергамент листове от плаща си и Ема зърна върху тях символите, които познаваше така добре. Под тях имаше още думи, написани с изящен почерк.

Сърцето задумка в гърдите ѝ.

— Успяха да преведат първия ред — продължи Кийрън. — Изглежда, че може би е част от заклинание. И тук нашето знание се изчерпва. Елфите не се занимават със заклинания, това е запазена територия на магьосниците...

— Превели сте първия ред? — възкликна Ема. — Какво означава?

— Ще ви кажем — отвърна Ярлат — и ще ви дадем всичко, което учените ни са открили дотук, ако приемете нашите условия.

Джулиън ги изгледа с подозрение.

— Защо сте превели само първия ред? Защо не целия текст?

— Едва-що учените бяха разкрили смисъла на първия ред, когато кралят им забрани да продължат — обясни Кийрън. — Магията, съдържаща се в този текст, е черна, с демонски произход. Кралят не искаше тя да бъде пробудена в земите ни.

— Сам би могъл да продължиш работата — каза Ема.

— На всички елфи им е забранено да се докосват до тези думи — сопна се Ярлат. — Ала това не означава, че нашето участие свършва дотук. Вярваме, че веднъж разтълкувани, тези символи, могат да ви помогнат да откриете убицеца.

И искате ние да преведем остатъка? — попита Джулиън. — Използвайки първия ред като ключ?

— Нещо повече от това — отвърна Ярлат. — Преводът е само първата стъпка. Той ще ви отведе до убиеца. След като го разкриете, ще го предадете на краля на елфите, за да бъде съден за убийството на елфите и да получи справедливо наказание.

— Искате да разследваме вместо вас? — сопна се Джулиън. — Ние сме *ловци на сенки*. Спазваме Студения мир, също като вас. Забранено ни е да помагаме на вашата раса, забранено ни е дори да ви приемаме тук. Знаете какъв риск бихме поели, ако се съгласим. Как смеете да ни молите?

В гласа на Джулиън имаше ярост... прекалено голяма в сравнение с онова, което я бе предизвикало, ала Ема не можеше да го вини. Знаеше какво вижда Джулиън, когато погледнеше някой елф, особено елф с опустошените очи на Дивия лов. Виждаше студените пущинаци на остров Врангел. Виждаше празната спалня в Института, която напразно очакваше Марк да се върне.

— Разследването не е само тяхно — тихо каза тя. — То е и мое. Става въпрос за родителите ми.

— Знам. — Гневът на Джулиън си отиде и на негово място в гласа му се появи болка. — Ала не това е начинът, Ема...

— Защо дойдохте тук? — прекъсна ги Артър; изглеждаше наранен, лицето му бе посивяло. — Защо не отидохте при някой магьосник?

Красивото лице на Кийрън се изкриви.

— Не можем да се посъветваме с магьосник. Никое от децата на Лилит не иска да си има работа с нас. Заради Студения мир бяхме отритнати от всички долноземци. Вие обаче можете да се обърнете към върховния магьосник Малкълм Фейд или дори към самия Магнус Бейн и да поискате отговор на въпроса си. Нашите ръце са вързани, ала *вие*... — Думата бе изречена с презрение, — вие сте свободни.

— Сбъркали сте семейството — заяви Артър. — Молите ни да нарушим закона заради вас, сякаш храним топли чувства към расата ви. Ала семейство Блекторн не е забравило онова, което ни отнехте.

— Не — каза Ема. — Нуждаем се от тези листове, нуждаем се...

— Ема. — Артър я погледна остро. — Достатъчно.

Ема наведе очи, ала кръвта пееше във вените ѝ с решителната мелодия на бунта. Ако елфите си тръгнаха и вземеха листовите със себе си, тя щеше да намери начин да ги проследи и да получи

информацията им, да научи всичко, което можеше да научи. По някакъв начин. Дори ако Институтът не можеше да поеме този риск, тя можеше.

Ярлат погледна към Артър.

— Не мисля, че наистина искате да вземете толкова прибързано решение.

Артър стисна челюст.

— Защо подлагаш избора ми на съмнение, съседе?

Добрите съседни. Много, много древно име за елфическата раса.

Кийрън бе този, който отговори:

— Защото имаме нещо, което искате повече от всичко на света. И ако ни помогнете, сме готови да ви го дадем.

Джулиън пребледня. Приковала поглед в него, за миг Ема бе прекалено погълната от реакцията му, за да осъзнае какво се опитват да кажат елфите. А после сърцето ѝ прескочи в гърдите.

— Какво е то? — прошепна Джулиън. — Какво имате, което ние искаме?

— Е, хайде сега — каза Кийрън. — Ти как мислиш?

Вратата на светилището, онази, която водеше навън, се отвори и елфът в кафявите дрехи прекрачи прага. Движеше се изящно и безмълвно, без колебание и безпокойство... всъщност в движенията му нямаше нищо човешко. Когато стигна до очертанията на ангелската руна на пода, спря. В стаята се възцари пълно мълчание, когато той вдигна ръце към качулката си и — за първи път — се поколеба. Ръцете му бяха човешки, загорели и с дълги пръсти. Познати.

Ема бе спряла да диша. Не бе в състояние да диша. Джулиън изглеждаше така, сякаш сънува. Лицето на Артър бе празно, объркано.

— Свали си качулката, момче — заповяда Ярлат. — Нека видим лицето ти.

Познатите ръце стиснаха качулката и я дръпнаха. След това отметнаха плаща от раменете рязко, сякаш платът се бе вкопчил в него. Ема зърна източено, стройно тяло, светла коса, слаби ръце, докато наметалото се свличаше на земята в тъмна купчинка.

Насред руната стоеше момче и дишаше тежко. Момче, което изглеждаше на седемнайсет години, с руса коса, която е къдреше като акантови листа и падаше до раменете му и от която стърчаха съчки и трънаци. Очите му имаха прекършената раздвоеност на Дивия лов,

едното — с цвят на злато, другото — със синия цвят на семейство Блекторн. Босите му стъпала бяха почернели от мръсотия, дрехите му бяха дрипави и изпокъсани.

Вълна от замайване връхлетя Ема заедно със страховита смесица от ужас, облекчение и удивление. Джулиън бе настръхнал, сякаш го бе разтърсило електричество. Ема видя как челюстта му се напрегна едва забележимо, видя и мускулчето, което подскочаше върху бузата му. Той не отвори уста; Артър бе този, който проговори, надигайки се наполовина от стола си, гласът му беше слаб и несигурен:

— *Марк?*

Очите на Марк се разшириха объркано. Той отвори уста, за да отговори, ала Ярлат рязко се обърна към него.

— Марк Блекторн от Дивия лов — изплющя гласът му. — Не говори, докато не получиш разрешение.

Марк начаса стисна устни. Лицето му беше безизразно.

— А ти — Кийрън вдигна ръка, когато Джулиън направи крачка напред — стой там, където си.

— Какво сте направили с него? — Очите на Джулиън пламнаха.
— *Какво сте направили с брат ми?*

— Марк принадлежи на Дивия лов — заяви Ярлат. — Ако решим да го пуснем при вас, то ще стане съгласно нашите условия.

Артър, който отново се бе отпуснал в стола си, примигваше като бухал и местеше поглед между Марк и елфите. Лицето му си бе възвърнало сивкавия цвят.

— Мъртвите възкръсват, а изгубените се завръщат — каза той. — Трябва да развеем сини знамена от върха на кулите.

По лицето на Кийрън се изписа студено недоумение.

— Какви ги говори?

Джулиън погледна първо Артър, а после Марк и накрая двамата елфи.

— В шок е. Здравето му е крехко, така е от войната насам.

— Това е откъс от едно нефилимско стихотворение — обясни Ема. — Учудвам се, че не го знаете.

— В поезията се съдържа много истина. — В гласа на Ярлат имаше развеселени нотки, ала това бе горчиво веселие. Ема се зачуди дали се смее на тях, или на себе си.

Джулиън се взираше в Марк, а по лицето му се четяха неподправено изумление и копнеж.

— Марк?

Марк извърна очи.

Джулиън изглеждаше така, сякаш бе пронизан от елфически стрелички, вероломните стрели на феите, които се забиваха под кожата и освобождаваха смъртоносна отрова. Всеки помен от гняв, който Ема изпитваше към него заради предишната нощ, се изпари. Изражението му бе като нож, пронизал сърцето ѝ.

— Марк — повтори той, а после понижи глас почти до шепот: — Защо? Защо не бива да разговаря с мен?

— Гуин му е забранил да говори, докато не се споразумеем. — Кийрън погледна към Марк и по лицето му пробяга нещо студено. Омраза? Завист? Дали презираше Марк, задето бе наполовина човек? Дали останалите изпитваха същото? Бяха ли давали израз на омразата си през всички тези години, докато Марк бе оставен на тяхната милост?

Ема усещаше какви огромни усилия полага Джулиън, за да не отиде при брат си. Ето защо проговори вместо него:

— Значи, Марк е скритият ви коз.

По лицето на Кийрън пробяга ярост, неочаквана и слисваща.

— Защо непрекъснато повтаряте очевидното? Защо всички хора го правят? Глупаво момиче...

Джулиън се промени; вниманието му се откъсна от Марк, гърбът му се изпъна, гласът му стана суров. Звучеше спокойно, ала Ема, която го познаваше толкова добре, съвсем ясно усети колко леден бе тонът му.

— Ема е моят парабатай. Ако още веднъж се обърнеш към нея по този начин, подът на светилището ще бъде оплискан с кръв и изобщо не ме е грижа дали ще ме осъдят на смърт за това.

Красивите нечовешки очи на Кийрън припламнаха.

— Вие, нефилими, сте истински верни на партньорите, които сте си избрали, не мога да ви го отрека. — Той махна пренебрежително с ръка. — Да, предполагам, че Марк е скритият ни коз, както ти се изрази, но не забравяйте, че нефилимите са виновни за това, че изобщо се нуждаем от такъв. Имаше време, когато ловците на сенки биха

разследвали убийството на наши събрата, защото дългът им на защитници е по-силен от омразата им.

— Имаше време, когато елфите биха ни върнали един от нас, без да искат нищо в замяна — отвърна Артър. — Болката от загубата наранява и двете страни, също както и загубата на доверие.

— Е, ще ви се наложи да ни повярвате — каза Кийрън. — Защото нямате на кого другого. Или греша?

Възцари се дълго мълчание. Погледът на Джулиън отново се отпрати към брат му и в този миг Ема изпита огромна омраза към елфите, защото, държейки Марк в ръцете си, те държаха и човешкото ранимо сърце на Джулиън.

— Значи, искате да открием кой е отговорен за пролятата кръв — каза той. — Да спрем убийствата на елфи и хора. И в замяна, ако успеем, ще ни върнете Марк?

— Дворът е готов да прояви много по-голяма щедрост — отвърна Кийрън. — Ще ви върнем Марк още сега. Той ще ви помогне в разследването. А когато то приключи, той сам ще реши дали да остане с вас, или да се върне в Лова.

— Ще избере нас — заяви Джулиън. — Ние сме неговото семейство.

Очите на Кийрън грееха.

— Аз не бих бил толкова сигурен, млади ловецо на сенки. Членовете на Лова са верни на Лова.

— Той не е един от Лова — възрази Ема. — Той е Блекторн.

— Майка му, лейди Нериса, бе една от нас — заяви Кийрън. — А той язди заедно с нас, събира мъртвите заедно с нас, овладя елфическия лък. Той е великолепен елфически воин, но не е като вас. Няма да се бие като вас. Той не е нефилим.

— Само че той е нефилим — каза Джулиън. — Нефилимската кръв е силна. Кожата му може да издържи Знаците ни. Познавате закона.

Вместо да му отговори, Кийрън впи поглед в Артър.

— Единствено главата на Института може да вземе подобно решение. Нека чичо ти каже какво мисли.

Очите на Ема и на всички останали се насочиха към Артър, който човъркаше нервно облегалката на стола си.

— Искате елфическото момче да се настани тук, за да може да ви докладва какво правим — каза той най-сетне, а гласът му потреперваше. — Той ще бъде вашият шпионин.

Елфическото момче. Не Марк. Ема погледна към Марк, ала ако по каменното му лице беше пробягала дори моментна следа от болка, тя беше невидима.

— Ако искахме да ви шпионираме, имаме много по-лесни начини — отвърна Кийрън с хладно укоризнен тон. — Не би било нужно да се отказваме от Марк... който е един от най-добрите воители на Лова. На Гуин ужасно ще му липсва. Не, Марк няма да бъде шпионин.

Джулиън се отдръпна от Ема и коленичи до стола на чичо си. Наведе се към него и зашепна нещо; Ема напрегна слух, за да чуе какво казва, но успя да различи само няколко думи: „брат“, „разследване“, „убийство“, „лекарство“ и „Клейва“.

Артър вдигна трепереща ръка, сякаш за да го накара да замълчи, и се обърна към елфите.

— Приемаме предложението ви. При условие че няма да има никакви номера. След като разследването приключи и убиецът бъде заловен, Марк сам ще реши дали иска да остане, или да си върви.

— Разбира се — отвърна Ярлат. — Стига само самоличността на убиеца да бъде разкрита. Искаме да знаем чии ръце са окъпани с кръв — няма да бъде достатъчно да кажете просто: „Извършил го е този или онзи“, или пък: „Били са вампири“. Убиецът или убийците ще бъдат предадени на Дворовете на феите. *Ние* ще въздадем правосъдие.

„Не и ако аз първа откроя убиеца — помисли си Ема. — Ще ви предам труп и добре ще направите да се задоволите с това.“

— Първо се закълни. — Синьо-зелените очи на Джулиън бяха ярки и сурови. — Кажете: „Кълна се, че когато условията на уговорката бъдат изпълнени, Марк Блекторн ще направи свободен избор дали иска да бъде част от Дивия лов, или да завърне към живота си на нефилим“.

Кийрън сви устни.

— „Кълна се, че когато условията на уговорката бъдат изпълнени, Марк Блекторн ще направи свободен избор дали иска да бъде част от Дивия лов, или да се завърне към живота си на нефилим.“

Марк не трепваше, а лицето му си оставаше все така безизразно, сякаш изобщо не говореха за него. Изглеждаше така, сякаш можеше да

надзърне през стените на светилището, сякаш виждаше океана или дори някое още по-далечно място.

— В такъв случай смятам, че се споразумяхме — заяви Джулиън.

Двамата елфи се спогледаха и Кийрън се приближи до Марк. Положи белите си ръце върху раменете му и каза нещо на гърлен език, който Ема не разбираше — не приличаше на никой от езиците, на които Даяна ги бе научила, нито на високата, подобна на флейта реч на елфите дворяни, нито на който и да било магически говор. Марк не помръдна и Кийрън отстъпи назад, без изобщо да изглежда учуден.

— Засега е ваш — каза той. — Ще му оставим жребца. Двамата... се привързаха един към друг.

— Няма да може да язди кон. — Гласът на Джулиън беше напрегнат. — Не и в Лос Анджелис.

Усмивката на Кийрън бе пълна с презрение.

— Вярвам ще откриете, че точно този ще може да язди.

— Господи! — разнесе се вик. Артър. Наклони се напред, уловил главата си в ръце. — Боли...

Джулиън отиде при него и посегна да улови ръката му, ала чичо му го отблъсна и се изправи, дишайки тежко.

— Ще трябва да ме извините — каза той. — Главоболието ми е нетърпимо.

И действително изглеждаше ужасно. Кожата му бе придобила цвета на мръсен тебешир, яката му лепнеше за гърлото от пот.

Кийрън и Ярлат не казаха нищо, мълчеше и Марк, който се олюляваше с невиждащ поглед. Двамата елфи наблюдаваха Артър, а в очите им гореше хищно любопитство. Ема почти можеше да прочете мислите им: *Главата на Лосанджелеския институт. Той е слаб, болен...*

Вътрешната врата изтропа и Даяна влезе в светилището. Изглеждаше спокойна и овладяна, както винаги. Тъмният ѝ поглед обходи сцената пред нея. Спря се за миг върху Ема и в него имаше студен гняв.

— Артър — каза тя. — Нуждаем се от теб горе. Върви. Аз ще изпратя пратениците на елфите навън, за да обсъдим споразумението.

Откога ли подслушва? — зачуди се Ема, докато Артър изкуцука покрай Даяна и се отправи към вратата с отчаяно благодарен вид.

Когато искаше, Даяна можеше да бъде тиха като котка.

— Той умира ли? — В гласа на Ярлат се долавяше мъничко любопитство, погледът му проследи излизания от стаята Артър.

— Ние сме смъртни — отвърна Ема. — Разболяваме се, остаряваме. Не сме като вас. Ала това не е нищо учудващо.

— Достатъчно — отсече Даяна. — Аз ще ви изведа от светилището. Ала първо дайте превода.

И тя протегна тънката си мургава ръка.

Кийрън ѝ подаде почти прозрачните листове с лукаво изражение и Даяна ги погледна.

— Какво означава първия ред? — не можа да се сдържи Ема.

Даяна се намръщи.

— *От огън до вода* — отвърна тя. — Какво значи това? Ярлат я изгледа хладно и се приближи до нея.

— Именно това ще трябва да откриете.

„От огън до вода“. Ема си помисли за телата на родителите си, удавени, а после превърнали се в пепел. За тялото, което бе намерила в уличката, изгорено, а после напоено с морска вода. Погледна към Джулиън, чудейки се дали и неговите мисли бяха поели по същата пътека, но не... Той се взираше в брат си, без да помръдва, сякаш бе замръзнал на мястото си.

Ръцете я сърбяха да се добере до листовете, ала те бяха сгънати и прибрани в джоба на Даяна, която бе повела двамата елфи към изхода на светилището.

— Давайте си сметка, че ще се заемем с това разследване без знанието на Клейва — тъкмо казваше тя на Ярлат, който крачеше до нея. Кийрън вървеше намръщено зад тях.

— Даваме си сметка, че се страхувате от властта си, да — отвърна Ярлат. — Ние също се страхуваме от тях, архитектите на Студения мир.

Даяна не се хвана на въдицата му.

— Ако се наложи да се свържете с нас по време на разследването, ще трябва да го направите изключително внимателно.

— Ще идваме единствено в светилището, а вие може да оставяте съобщения за нас в него — каза Кийрън. — Ако научим, че сте споменали за споразумението ни на когото и да било извън тези стени, особено на някой, който не е нефилим, никак няма да се зарадваме.

Марк също има заповед от Лова да пази тайна. Ще откриете, че няма да я наруши.

Слънчева светлина нахлу в светилището, когато Даяна отвори вратата и Ема усети как я жегва благодарност към нейната учителка, докато тя прекрачваше навън заедно с двамата елфи. Благодарност, задето бе помогнала на Артър... както и че бе спестила на Джулиън още от усилието да се преструва, че е добре.

Защото Джулс гледаше брат си... най-сетне можеше *наистина* да го гледа, без никой да стане свидетел, нито да осъди слабостта му. Без никой, който в последния момент отново да му го отнеме.

Марк бавно повдигна глава. Беше сух като вейка, много по-слаб и ъгловат, отколкото Ема си го спомняше. Като че ли не беше остарял толкова, колкото се бе изострил, сякаш костите на брадичката, бузите, челюстта му бяха изтънени с фини инструменти. Беше изпит, но изящен, каквито бяха елфите.

— Марк — прошепна Джулиън и Ема си спомни кошмарите, заради които Джулс в продължение на години се събуждаше, викайки брат си, викайки *Марк*, колко безнадеждно бе звучал, колко изгубен. Беше пребледнял, ала очите му грееха, сякаш виждаше чудо. И то наистина бе нещо като чудо, каза си Ема. Феите не връщаха онова, което бяха отнели.

Или поне не го връщаха непроменено.

Внезапно по вените ѝ пробяга студ, но тя не издаде нито звук. Не помръдна, когато Джулиън направи крачка към брат си, а после още една и промълви на пресекулки:

— Марк — прошепна той. — Марк, аз съм.

Марк го погледна право в лицето. Имаше нещо в разноцветните му очи; когато Ема го бе видяла за последен път, и двете му очи бяха сини, и това раздвояване като че ли издаваше нещо прекършено в него, като пукнатина, плъзнала по емайла на керамично изделие. Той гледаше Джулиън, попиваше с очи ръста му, широките му рамене и слабото тяло, разчорлената кестенява коса, очите на семейство Блекторн и най-сетне проговори.

Гласът му беше хрипкав, сякаш не го беше използвал дни наред.

— Татко? — каза, а после, докато Джулиън си поемаше сепнато дъх, очите му се извъртяха и той рухна в безсъзнание на пода.

6

МНОГО ПО-МЪДРИ

Спалнята на Марк тънеше в прах.

Бяха я оставили недокосната в продължение на години, след като той изчезна, докато най-сетне в деня на осемнайсетия му рожден ден Джулиън бе отворил широко вратата и бе разчистил стаята в пристъп на необуздан порив. Дрехите, играчките, игрите на Марк до една бяха прибрани. Стаята беше изпразнена — пусто помещение, чакащо да бъде подредено отново.

Ема ходеше напред-назад, дърпаше прашни завеси и отваряше прозорци, за да вкара слънчева светлина, докато Джулиън, който бе качил брат си по стълбите, го сложи на леглото.

Чаршафите бяха опънати, върху завивката имаше тънък слой прах. Малко облаче се вдигна, когато Джулиън сложи брат си да легне; Марк се закашля, но не помръдна.

Ема се извърна от отворените прозорци, през които нахлуваха светлина и свеж въздух, превръщащ прашинките в стаята в миниатюрни танцуващи създания.

— Толкова е слаб — каза Джулиън. — Лек е като перце.

Човек, който не го познаваше, би си помислил, че лицето му е безизразно, видял единствено леко напрегнатите му мускули и устните, свити в сурова линия. В действителност това бе начинът, по който Джулиън изглеждаше, когато бе разтърсен до дъното на душата си от някакво силно чувство и се опитваше да го скрие, обикновено — от по-малките си братя и сестри.

Ема се приближи до леглото. За миг и двамата просто останаха там и се вираха в Марк. И наистина, извивките на лактите и коленете, и ключицата му бяха болезнено остри под дрехите, с които беше облечен: опърпани дънки, напъхани в ботуши от телешка кожа до коляното, и тениска, която бе станала почти прозрачна от годините и прането. Сплъстена руса коса закриваше отчасти лицето му.

— Вярно ли е? — разнесе се тихичко гласче откъм вратата и Ема се обърна рязко.

Тай и Ливия бяха пристъпили в стаята и се бяха спрели едва на крачка от прага, а Кристина стоеше зад тях. Тя погледна към Ема, сякаш за да ѝ каже, че се бе опитала да ги задържи. Ема поклати глава. Прекрасно знаеше, че когато близнаците искаха да бъдат част от нещо, бе невъзможно да ги спреш.

Ливи бе тази, която бе проговорила. Тя погледна покрай Ема към леглото, върху което лежеше Марк, и си пое рязко дъх.

— Наистина е вярно.

— Не може да бъде. — Ръцете на Тай трепкаха до тялото му, броеше на пръстите си, от едно до десет и от десет до едно, а невярващият му поглед беше прикован в изпадналия му в безсъзнание брат. — Елфите не връщат онова, което са отнели.

— Така е — нежно каза Джулиън и Ема за кой ли път се зачуди как бе в състояние да бъде толкова нежен, когато тя знаеше, че му се иска да крещи и да се пръсне на безброй късчета. — Ала понякога ти връщат онова, което ти принадлежи.

Тай не отговори. Ръцете му все така повтаряха едни и същи движения. Някога баща му се бе опитал да го обучи да бъде неподвижен, улавяше ръцете му в своите, когато Тай бе разстроен, и казваше: „Не мърдай, *не мърдай*“. В резултат Тай изпадаше в паника, от която започваше да повръща. Джулиън никога не бе правил така. Той просто казваше, че когато са притеснени, у всички започват да пърхат пеперуди — у някои хора те се появяваха в стомаха, у Тай — в ръцете му. На Тай това обяснение му беше харесало. Той обожаваше пеперуди, пчели, всички хвърковати насекоми.

— Не изглежда така, както си го спомням — разнесе се слабичко гласче. Беше Дру, която се бе промъкнала в стаята покрай Кристина, стиснала Тави за ръка.

— Е — каза Ема, — сега Марк е с пет години по-голям.

— Не изглежда по-голям — отвърна Дру. — Само различен. Възцари се мълчание. Дру беше права. Марк не изглеждаше по-голям, определено не и пет години по-голям. Отчасти щото беше толкова слаб, но не беше само това.

— През всички тези години е бил в царството на феите — отговори Джулиън. — А времето... времето там е различно.

Тай пристъпи напред и плъзна изпитателен поглед по брат си. Друзила остана назад. Тя бе на осем години, когато Марк си бе отишъл; Ема не можеше да си представи какви спомени има тя от брат си — вероятно неясни и смътни. А що се отнася до Тави... той бе едва на две години. За него момчето в леглото би могло да бъде напълно непознато.

Ала Тай... Тай щеше да го помни. Той дойде по-близо и Ема почти можеше да види как бързият му ум щрака зад сивите му очи.

— Звучи логично. Има цял куп истории за хора, изчезнали едва за нощ заедно с феите, само за да открият при завръщането си, че е минало цяло столетие. За него пет години може да са били като две. Изглежда горе-долу на твоята възраст, Джулс.

Джулиън се прокашля.

— Да. Да, така е.

Тай наклони глава на една страна.

— Защо го върнаха?

Джулиън се поколеба. Ема не помръдваше — също като него, и тя нямаше представа как да съобщи на децата, които ги гледаха с широко отворени очи, че изгубеният им брат, който като че ли им бе върнат завинаги, може би бе тук само временно.

— Тече му кръв — обади се Дру.

— Какво? — Джулиън запали лампата с магическа светлина до леглото и стаята се изпълни с горещо сияние.

Ема си пое рязко дъх. Върху едната страна на окъсаната бяла тениска на Марк, на рамото му, имаше червено петно, което бавно се разширяваше.

— Стили — рязко каза Джулиън и протегна ръка, докато с другата вече смъкваше тениската на брат си, оголвайки рамото и ключицата му, където една недоизлекувана рана се бе отворила наново. От нея се процеждаше кръв, бавно, но Тави издаде странен звук.

Ема извади стилито от колана си и го метна. Не каза нищо, но и нямаше нужда — ръката на Джулиън се вдигна и го улови във въздуха. Наведе се, за да допре върха му до кожата на Марк, да започне целителна руна... и Марк изпищя.

Очите му се отвориха, ярки и обезумели, и той размаха мръсните си окървавени ръце, избивайки стилито от пръстите на Джулиън.

— *Махни го* — изръмжа, мъчейки се да седне. — *Махни го, махни това нещо от мен!*

— Марк...

Джулиън посегна към брат си, ала Марк го отблъсна. Може и да беше слаб, но беше силен; Джулиън залитна и Ема го почувства като болка, лумнала в главата ѝ. Хвърли се напред и застана между двамата братя.

Канеше се да се развика на Марк, да му изкрещи да престане, когато зърна лицето му. Очите му бяха разширени и побелели от страх, ръката му се притискаше до гърдите — там имаше нещо, което проблясваше на края на някаква връвчица, опасваща гърлото му. А после той се хвърли от леглото, конвулсии разтърсиха тялото му, ръцете и краката му дращеха по дървения под.

— *Дръпнете се* — нареди Джулиън на братята и сестрите си; без да крещи, ала бързо и властно. Те отскочиха назад и се разпръснаха. Ема зърна нещастното личице на Тави, докато Дру го вдигаше на ръце и го изнасяше от стаята.

Марк се бе свил в ъгъла на стаята и се бе вкаменил там, долепил гръб до стената и обвил ръце около коленете си. Джулиън направи крачка към него, а после спря; стилито висеше безпомощно в ръката му.

— Не ме докосвай с това. — Гласът на Марк (а това наистина бе *неговият* глас, онзи, който помнеха) бе хладен и овладян — в рязък контраст с външния му вид като на опърпано плашило. Яростният му поглед ги спря.

— Какво му има? — прошепна Ливи.

— Заради стилито е — меко отвърна Джулиън.

— Но защо? — попита Ема. — Как е възможно един ловец на сенки да се страхува от стили?

— Наричаш ме уплашен? — каза Марк. — Обиди ме отново и кръвта ти ще бъде пролята, момиче.

— Марк, това е *Ема* — каза Джулиън. — Ема Карстерс. Марк се притисна още по-плътно в стената.

— Лъжи. Лъжи и сънища.

— Аз съм Джулиън — не се отказваше Джулс. — Брат ти Джулиън. А това е Тиберий.

— *Моят брат Тиберий е още дете!* — изкрещя Марк, внезапно обезумял от гняв, а пръстите му задраскаха по стената зад него. — Той е малко момче!

Думите му бяха последвани от ужасено мълчание.

— Не съм — наруши го най-сетне Тай. Ръцете му трепкаха до тялото му, бледи пеперуди в мътната светлина. — Не съм дете.

Марк не отговори. Затвори очи и изпод клепачите му се процедиха сълзи, стекоха се по бузите му, смесиха се с мръсотията по лицето му.

— Достатъчно. — За всеобща изненада, тази, която се бе обадила, беше Кристина. Изглеждаше притеснена, когато всички се обърнаха, за да я погледнат, но не отстъпи, вирнала брадичка и изпънала гръб. — Не виждате ли, че това е мъчение за него? Защо не излезем в коридора...

— Вие вървете — каза Джулиън, без да откъсва очи от Марк. — Аз ще остана тук.

Кристина поклати глава.

— Не. — В гласа ѝ имаше извинителни нотки, ала въпреки това бе твърд. — Всички. А когато Джулиън се поколеба, добави: — Моля те.

Прекося стаята и отвори вратата. Пред изумения поглед на Ема, един по един семейство Блекторн излязоха от спалнята. След миг всички вече бяха в коридора, а Кристина затваряше вратата зад себе си.

— Не съм сигурен — заяви Джулиън в мига, в който вратата се захлопна. — Да го оставим сам вътре...

— Това е неговата стая — отвърна Кристина.

Ема я зяпна слисано. Как можеше да бъде толкова спокойна?

— Само че той не го помни — обади се Ливи; изглеждаше възбудена. — Не си спомня... нищо.

— Спомня си — каза Ема и сложи ръка на рамото ѝ. — Просто всичко, което си спомня, се е променило.

— Но ние не сме. — Ливи изглеждаше толкова нещастна, че Ема я притегли към себе си и я целуна по върха на главата, което не беше никак лесно, при положение че Ливи бе само с няколко сантиметра по-ниска от нея.

— О, променили сте се — отвърна тя. — Всички сме се променили. Марк също. Тай изглеждаше неспокоен.

— Но стаята е прашна. И нещата му ги няма. Той ще си помисли, че сме го забравили, че не ни е грижа.

Джулиън потръпна.

— Запазих нещата му. Прибрах ги в един от килерите на приземния етаж.

— Много добре. — Кристина плесна с ръце. — Той ще има нужда от тях. Както и от други неща. Дрехи, които да заменят онези, с които е облечен сега. Всичко негово, което сте запазили. Всичко, което ще му се стори познато. Снимки или неща, които би могъл да си спомни.

— Ние ще се погрижим — каза Ливи. — Тай и аз.

Тай изглеждаше облекчен, че са му дали точни инструкции. Двамата с Ливи се отправиха към долния етаж, като си приказваха тихичко.

Джулиън ги проследи с поглед и изпусна дъха си на пресекулки — смесица от напрежение и облекчение.

— Благодаря ти, че им намери какво да правят.

Ема се пресегна и стисна ръката на Кристина. Изпитваше странно чувство на гордост, сякаш ѝ се искаше да посочи Кристина и да заяви: *Виждаш ли, моята приятелка знае точно как да постъпи!*

— Откъде всъщност знаеш точно как да постъпиш? — попита тя на глас и Кристина примига.

— Забрави ли, че именно това е моята област. Елфите и последниците от Студения мир. Естествено, че са ви го върнали при определени условия, това е част от тяхната жестокост. Той се нуждае от време, за да се възстанови, отново да разпознае този свят и живота си. Вместо това те го хвърлят обратно в него, сякаш е съвсем лесно отново да стане ловец на сенки.

Джулиън се облегна на стената. Дори през полуспуснатите му клепащи Ема съвсем ясно виждаше тъмния огън в очите му.

— Ранили са го — каза той. — Защо?

— За да направиш точно това, което направи — отвърна Ема. — Да извадиш стили. Джулиън изруга, рязко и отсечено.

— За да видя какво са му причинили и как ме мрази?

— Не те мрази — каза Кристина. — Мрази себе си. Мрази това, че е нефилим, защото те несъмнено са го научили така. Те са древна раса и това е тяхната представа за правосъдие.

— Как е Марк? — Даяна се появи на стълбите и забърза към тях, а полата ѝ шумолеше около глезените. — Има ли някой при него?

Докато Джулиън ѝ разказваше какво се бе случило, тя го слушаше безмълвно, препасвайки колана с оръжията си. Беше обула ботуши, косата ѝ беше прибрана. През едното ѝ рамо бе препасана кожена чанта.

— Да се надяваме, че ще успее да поспи — каза, когато Джулиън свърши. — Кийрън спомена, че са пътували два дни през земите на феите, без да спят, така че сигурно е изтощен.

— Кийрън? — повтори Ема. — Странно е да наричаш един дворянин с малкото му име. Той е дворянин, нали?

Даяна кимна.

— Кийрън е елфически принц; не ми го каза, но то е очевидно. Ярлат е от Двора на тъмните феи, не принц, но някакъв дворянин. То си личи.

Джулиън погледна към стаята на брат си.

— Трябва да отида при него...

— Не — заяви Даяна. — Дватамата с Ема ще посетите Малкълм Фейд. — Тя бръкна в чантата си и извади елфическите документи, които Кийрън ѝ беше дал по-рано. Отблизо, Ема видя, че са два пергамента, тънки като лучени люспи, а мастилото сякаш бе гравирано върху тях. — Занесете му ги. Нека видим какво ще научи той от тях.

— Сега? — попита Ема. — Но...

— Сега — отсече Даяна. — Елфите ви дадоха — *ни дадоха* — три седмици. Три седмици с Марк, през които да намерим отговор на загадката. След това ще си го вземат обратно.

— Три седмици? — повтори Джулиън. — Това изобщо не е достатъчно.

— И аз мога да отида с тях — предложи Кристина.

— Не, нуждая се от теб тук — отвърна Даяна. — Някой трябва да бди над Марк и няма как да е едно от децата. Аз също не мога — трябва да изляза.

— Къде? — попита Ема.

Ала Даяна поклати глава, издигайки около себе си непробиваемата стена, с която Ема неведнъж се бе сблъсквала.

— Важно е — бе всичко, което каза. — Ще трябва да ми имаш доверие, Ема.

— Винаги ти имам доверие — промълви Ема.

Джулиън не каза нищо. Ема подозираше, че отчуждеността на Даяна го безпокои дори повече, отколкото нея, ала той никога не го показваше.

— Ала това променя нещата — каза Ема, мъчейки се да скрие чувството в гласа си, искрицата надежда, дори триумф, който знаеше, че не бива да изпитва. — Заради Марк. Заради Марк ще ни позволиш да се опитаме да открием кой стои зад убийствата.

— Да. — За първи път, откакто се бе появила в коридора, Даяна погледна Ема право в очите. — Сигурно си доволна. Получи точно каквото искаше. Сега нямаме друг избор. Трябва да разследваме убийството и сме принудени да го направим без знанието на Клейва.

— Вината не е моя — възпротиви се Ема.

— Някоя ситуация, в която си оставен без избор, не може да бъде добра, Ема. Както и сама ще се убедиш с времето. Надявам се само дотогава да не е твърде късно. Може би си мислиш, че случилото се е нещо хубаво, но мога да те уверя, че съвсем не е така. — Даяна се извърна от Ема и насочи вниманието си към Джулиън. — Както отлично знаеш, Джулиън, това разследване е незаконно. Студеният мир ни забранява всякакво сътрудничество с елфите и със сигурност ни забранява да работим за тях, независимо какво ни се предлага в замяна. Най-добре за нас ще бъде да открием истината колкото се може по-бързо и по-чисто, така че Клейвът да няма възможност да научи какво правим.

— А когато това стане? — попита Джулиън. — И Марк се завърне? Как ще го обясним? Нещо пробяга в очите на Даяна.

— Ще се тревожим за това, когато се случи.

— Значи, ще се надпреварваме както с Клейва, така и с Дворовете на феите — каза Джулиън. — Фантастично. Може би има още някой, когото бихме могли да ядосаме. Спираловидния лабиринт? Сколоманса? Интерпол?

— Все още никой не е ядосан. Да се постарая да си остане така. — Даяна подаде листовете на Ема. — Нека сме наясно — не можем да си сътрудничим с елфите, нито можем да приемем Марк у дома си, без да докладваме за това, само че очевидно ще го направим, така че никой извън Института не бива да научи. Освен това отказвам да лъжа Клейва директно, така че да се надяваме да успеем да приключим с

това, преди да са започнали да задават въпроси. — Тя ги изгледа един по един със сериозно изражение. — Трябва да обединим усилията си. Ема, ще се наложи да престанеш да ми противоречиш. Кристина, ако искаш да бъдеш преместена в друг Институт, ще те разберем. Просто ще те помолим да запазиш случилото се в тайна.

— Не! — ахна Ема.

Кристина поклати глава.

— Не искам да бъда преместена — заяви тя. — Ще запазя тайната ви. Тя ще стане и моя тайна.

— Отлично — каза Даяна. — И като стана дума за тайни, не обяснявайте на Малкълм как сме се сдобили с тези документи. Не споменавайте нито Марк, нито пратениците на феите. Ако той каже нещо, ще се разправя с мен.

— Малкълм ни е приятел — отвърна Джулиън. — Можем да му имаме доверие.

— Искам да съм сигурна, че няма да си навлече неприятности, ако някой открие истината — обясни Даяна. — Трябва да е в състояние да отрече, че е знаел каквото и да било. — Тя си закопча якето. — Добре, връщам се утре. Успех.

— Да заплашваме върховния магьосник — измърмори Джулиън, когато Даяна се скри от погледите им. — Става все по-хубаво и по-хубаво. Защо след това не отидем в главната квартира на вампирския клан и не цапардосаме Анселм Нйтшейд в лицето?

— Помисли обаче за последствията — възрази Ема. — Никаква пица повече.

Джулиън ѝ отправи леко крива усмивка.

— И сама мога да отида при Малкълм — предложи Ема. — Ти можеш да останеш тук, Джулс, да изчакаш Марк да...

Тя не довърши. Не беше сигурна, че знае какво точно очаква да направи Марк, не бе сигурна, че който и да е от тях знае.

— Не — отвърна Джулиън. — Малкълм ми има доверие. Аз го познавам най-добре и именно аз мога да го убедя да запази всичко в тайна. — Той се изпъна. — И двамата ще отидем.

Като парабатай. Както бе правилно. Ема кимна и улови ръката на Кристина.

— Ще се върнем възможно най-бързо — каза тя. — С теб всичко ще бъде наред, нали? Кристина кимна; пръстите ѝ отново докосваха

медальона на шията ѝ.

— Аз ще се погрижа за Марк — увери ги тя. — Всичко ще бъде наред. *Наистина.*

И Ема почти ѝ повярва.

Да си върховен магьосник, очевидно бе добре платено, помисли си Ема, както винаги, когато видеше подобния на палат дом на Малкълм Фейд.

Малкълм живееше по-нагоре от Института, след „Канан Дюм Роуд“. Тук скалите се издигаха високо, покрити със зелена морска трева. Къщата бе обвита в магически прах, който я криеше от очите на мунданите. Ако някой минеше оттам с кола (като Ема), трябваше да се съсредоточи с всички сили между две от скалите и щеше да види как се появява сребърен мост, изкачващ възвишенията.

Ема отби от магистралата, край която бяха паркирани редици автомобили, повечето от които принадлежаха на сърфисти, привлечени от широкия плаж на запад.

Ема изпусна дъха си и угаси двигателя.

— Е, добре — започна тя, — ние...

— Ема — каза Джулиън и тя млъкна.

Джулиън не беше проговорил, откакто бяха излезли от Института. Не че можеше да го вини. Тя също не знаеше какво да каже. Беше оставила шофирането да отвлече вниманието ѝ, напълно съсредоточена върху пътя. Въпреки това през цялото време много ясно си бе давала сметка за присъствието на Джулиън до себе си, облегнал глава на седалката, затворил очи, стиснал юмрук върху коляното си.

— Марк ме взе за баща ни — рязко каза той и Ема разбра, че си припомня онзи ужасен момент, надеждата, появила се в очите на брат му, надежда, която нямаше нищо общо с него. — Не ме позна.

— Той те помни като дванайсетгодишно момче — отвърна ма. — Всички ви си спомня като много по-малки.

— Теб също.

— Съмнявам се, че изобщо ме помни.

Джулиън разкопча предпазния колан. Гривната от морско стъкло около китката му улови светлината и грейна в ярки цветове —

огненочервено, разжарено злато, синьо като очите на семейство Блекторн.

— Помни те — заяви той. — Никой не би могъл да те забрави.

Ема примига изненадано насреща му. Миг по-късно Джулиън вече беше слязъл от колата. Тя побърза да го последна, затръшвайки вратата откъм шофьора, докато през едно платно от тях профучаваха коли.

Джулс вече бе отишъл до моста на Малкълм, вдигнал поглед към къщата. Ема виждаше лопатките му под тънката памучна тениска, извивката на врата му, мъничко по-светла от останалата част от кожата му там, където косата го бе предпазила от слънчевите лъчи.

— Елфите са вероломни — каза той, без да се обръща. — Няма да искат да се откажат от Марк — елфическа и нефилимска кръв в едно тяло е нещо прекалено ценно. Със сигурност са си оставили вратичка, с чиято помощ да си го върнат, когато свършим работата.

— Е, то зависи от него — отвърна Ема. — Той ще избере дали да остане, или да си тръгне. Джулиън поклати глава.

— Подобен избор изглежда съвсем лесен, знам. Ала да се избира, нередко не е никак лесно.

Двамата поеха по спираловидното стълбище, което се катереше през възвишенията. Обвито в магически прах, то бе видимо единствено за очите на свръхестествени създания. Първия път, когато бе дошла тук, придружена от Малкълм, Ема бе погледнала изумено надолу, към всички мундани, които профучаваха покрай тях в колите си, без изобщо да подозират, че над главите им едно кристално стълбище се издига невъзможно на фона на небето.

Вече бе свикнала с мястото; след като си видял веднъж стълбата, тя никога вече не можеше да бъде невидима за теб.

Джулиън потъна в мълчание, докато вървяха, ала Ема нямаше нищо против. Онова, което бе казал в колата — наистина го мислеше. Погледът му, когато го бе изрекъл, бе спокоен и пряк. Това бе *Джулиън*, нейният Джулс, онзи, който живееше в костите и ума ѝ, в основата на гръбнака ѝ, онзи, който бе вплетен в самото ѝ същество, като вени или нерви.

Стълбите свършиха изведнъж, отстъпвайки място на пътечка, която отвеждаше до входната врата на Малкълм. Посетителите трябваше да се спуснат по нея, но Ема просто скочи, приземявайки се

върху отгъпканата пръст. Миг по-късно Джулиън се приземи до нея и посегна да ѝ помогне да запази равновесие, пръстите му бяха пет горещи линии върху гърба ѝ. Ема не се нуждаеше от помощта му (от двамата тя вероятно имаше по-добър баланс), но това, даде си сметка тя, бе нещо, което Джулс правеше открай време, без да мисли. Защитен инстинкт.

Погледна го, ала той беше потънал в мисли и като че ли дори не забелязваше, че се докосват. Отдръпна се в същия миг, в който стъпалата зад тях изчезнаха, скрити от магическия прах.

Намираха се пред два обелиска, които се издигаха от земята и образуваха портал. Върху тях бяха издълбани алхимични символи — огън, земя, вода, въздух. От двете страни на пътеката, отвеждаща до дома на магьосника, имаше пустинни растения — кактуси, пелин, калифорнийски люляк. Между цветовете жужаха пчели. Когато приближиха вратата от полиран метал, пръстта отстъпи място на натрошени мидени черупки.

Ема почука и вратата се отвори с почти беззвучно съскане. Коридорите в къщата на Малкълм бяха бели, украсени с поп арт репродукции, и се разклоняваха в дузина различни посоки. Джулиън беше до нея, без да се натрапва; не беше взел арбалета си, но когато я побутна с ръка, Ема усети дръжката на ножа, закрепен за китката му.

— Гласове. Надолу по коридора.

Двамата поеха към кръглата дневна, пълна със стомана и стъкло, от която се разкриваше изглед към океана. Ема си помисли, че спокойно можеше да принадлежи на кинозвезда — всичко бе съвсем модерно, от аудиосистемата, от която се носеше класическа музика, до басейна, който се извисяваше над скалите.

Малкълм се бе изтегнал на дългия диван, който заемаше цялата стена, обърнал гръб на Тихия океан. Носеше черен костюм, много семпъл и очевидно скъп. Кимаше и се усмихваше любезно на двама мъже, облечени в подобни тъмни костюми, които се бяха надвесили над него с куфарчета в ръка и говореха с тихи, настойчиви гласове.

И този миг Малкълм ги видя и им помахаша. Посетителите му бяха бели мъже на четиресет и няколко години с невзрачни лица. Малкълм щракна безгрижно с пръсти и те замръзнаха по местата си с празни погледи.

— Винаги ме побиват тръпки, когато го направиш. — Ема се приближи до един от вкаменените мъже и го смушка замислено. Той се наклони лекичко на една страна.

— Внимавай да не счупиш филмовия продуцент — предупреди я Малкълм. — Ще бъда принуден да скрия тялото в каменната градина.

— Ти си този, който го замрази. — Джулиън седна на облегалката на дивана; Ема се настани на възглавниците до него, вдигна крака върху малката масичка и размърда палци в сандалите си.

Малкълм примига.

— Как иначе да разговарям с вас, без да ни чуят?

— Би могъл да ни помолиш да изчакаме, докато приключиш със срещата си — отвърна Джулиън. — Това едва ли би изложило на особена опасност, чийто и да било живот.

— Вие сте ловци на сенки. Винаги съществува вероятност да е въпрос на живот и смърт. — Думите на Малкълм не бяха лишени от основание. — Освен това не съм сигурен, че искам работата. Те са филмови продуценти и искат да направя заклинание, което да гарантира успеха на най-новия им проект. Само че той ми се струва ужасен. — Магьосникът хвърли унил поглед към афиша до себе си: няколко птици, летящи към зрителя, и надпис ОРЛОВА ЕКСПЛОЗИЯ ТРИ: ЩЕ ХВЪРЧАТ ПЕРА.

— В този филм наистина ли се случва нещо, което вече да не е станало в „Орлова експлозия 1“ и „Орлова експлозия 2“? — любопитства Джулиън.

— Още орли.

— Какво значение има, че е ужасен? Пълно е с успешни ужасни филми — изтъкна Ема, която знаеше за филмите повече, отколкото й се щеше. Повечето ловци на сенки слабо се интересуваха от мунданската култура, ала беше невъзможно да живееш в Лос Анджелис и да си останеш в неведение.

— Означава, че има нужда от по-силна магия. Повече работа за мен. Но пък заплащането е добро. А напоследък обмислям да инсталирам влакче в къщата. Може да ми докарва бисквити с вкус на скариди от кухнята.

— Влакче? — повтори Джулиън. — За колко голямо влакче говорим?

— Малко. Средно голямо. Ей толкова. — Малкълм показва ниско над пода. — Ще прави пуф-паф... — Той щракна с пръсти за по-голям ефект и филмовите продуценти се събудиха. — Опа. Нямах намерение да го направя.

— Господин Фейд — обади се по-възрастният от двамата. — Ще помислите ли над предложението ни?

Малкълм хвърли унил поглед към афиша.

— Ще ви се обадя.

Продуцентите се обърнаха да си вървят и по-младият подскочи, виждайки Ема и Джулиън. Не че Ема можеше да го вини. От негова гледна точка тя и Джулиън сякаш бяха изникнали от дън земя.

— Извинявам се, господа — каза Малкълм. — Това са племенниците ми. Семейно гостуване, нали разбирате.

Мунданите преместиха погледи към Джулиън и Ема и обратно към него, очевидно чудейки се как човек, който изглежда на около двайсет и седем години, може да има племенници тийнейджъри, а после по-възрастният сви рамене.

— Приятно изкарване на плажа — каза той и двамата си тръгнаха сред полъх на скъп одеколон и потракване на куфарчета.

Малкълм се изправи, накуцвайки съвсем леко (той имаше особена походка; Ема се чудеше дали някога не бе получил нараняване, от което така и не се бе излекувал напълно).

— С Артър всичко наред ли е?

Ема усети как до нея Джулиън се напрегна; беше почти незабележимо, но тя го долови.

— Всички сме добре, благодаря.

Виолетовите очи на Малкълм, които издаваха магьосническата му природа, потъмняха за миг, преди отново да се прояснят, като небе, по което за миг бяха пробягали облаци. Изражението му, докато се приближаваше нехайно до бара, който заемаше една от стените, за да си налее чаша с някакво прозрачно питие, бе приветливо.

— Тогава с какво мога да ви бъда полезен?

Ема се премести на дивана. Преди да дойдат, бяха направили копия на документите, получени от елфите, и сега тя ги постави върху малката масичка.

— Спомняш ли си за какво говорихме снощи...

Малкълм остави чашата си настрана и взе листовете.

— Пак този демонски език. Онзи, с който е било покрито тялото, което си открила в уличката, както и телата на родителите ти... — Той млъкна и подсвирна през зъби. — Я виж ти. — Той заби пръст в страницата. — Някой е превел първия ред. „От огън до вода.“

— Това е голям напредък, нали? — попита Ема. Малкълм обърна белокосата си глава срещу нея.

— Може би, но аз не мога да имам нищо общо с това. Не и ако го пазите в тайна от Даяна и Артър. Не мога да се замесвам в подобно нещо.

— Даяна е съгласна — увери го Ема. Малкълм я изгледа недоверчиво. — Наистина. Обади ѝ се и я попитай...

Тя млъкна, защото в този миг в стаята с нехайна стъпка се появи висок мъж. Напъхал ръце в джобовете си, той изглеждаше на двайсетина години, имаше щръкнала черна коса и котешки очи. Носеше бял костюм, който контрастираше с мургавата му кожа.

— Магнус! — възкликна Ема и скочи на крака.

Магнус Бейн беше върховният магьосник на Бруклин и освен това беше представителят на магьосниците в Съвета на нефилимите. Той вероятно бе най-прочутият магьосник в света, макар че човек никога не би си го помислил; изглеждаше съвсем млад и бе много мил и приятелски настроен към Ема и семейство Блекторн още от деня, в който ги бе срещнал за първи път през Тъмната война.

Ема открай време харесваше Магнус. Той като че ли носеше със себе си усещането за безкрайни възможности, където и да отидеше. Видът му бе съвсем същият като предишния път, когато го беше видяла, чак до сардоничната усмивка и пръстените с големи скъпоценни камъни по ръцете му.

— Ема, Джулиън. Радвам се да ви видя. Какво правите тук?

Ема стрелна Джулиън с поглед. Може и да харесваха Магнус, но по изражението на Джулиън (което той бързо прикри, придавайки си леко заинтересуван вид) тя разбра, че Джулс не е във възторг от присъствието му. И така, трябваше да разчитат на Малкълм да запази тайната им. Да включат още някого, особено някой, който бе член на Съвета...

— Какво правиш в Лос Анджелис? — нехайно попита Джулиън.

— От края на Тъмната война Клейвът проследява всички случаи на магии като онези, които използва Себастиан Моргенстърн —

отвърна Магнус. — Енергия, почерпена от източници на зло, адски измерения и други такива, за извличане на сила и удължаване на живота. *Несиомантеис*, както го наричали древните гърци.

— Некромантство — преведе Ема.

Магнус кимна.

— С помощта на Спираловидния лабиринт и Мълчаливите братя (дори Закарая) — продължи той — създадохме карта, която показва къде се използват подобни магии. Попаднахме на следа тук, в Лос Анджелис, близо до пустинята, така че реших да се отбия и да видя дали Малкълм знае нещо.

— Беше некромант ренегат — обясни Малкълм. — Даяна ме увери, че се е погрижила.

— Господи, ненавиждам некромантите ренегати — каза Магнус. — Защо просто не спазват правилата?

— Може би защото най-важното правило е „никакво некромантство“? — предположи Ема и Магнус се ухили.

— Както и да е. За мен не беше никакъв проблем да се отбия тук на път за Буенос Айрес.

— Какво има в Буенос Айрес? — попита Джулиън.

— Алек е там — обясни Магнус. Двамата с Александър Лайтууд бяха гаджета от пет години. Можеха да се оженят благодарение на новите закони, позволяващи на ловците на сенки да се женят за долноземци (с изключение на елфи), но те не го бяха направили. Ема не знаеше защо. — Рутинна проверка на един култ, почитащ вампири, но се натъкнал на някакви неприятности.

— Нищо сериозно? — попита Джулиън. Той познаваше Алек Лайтууд по-отдавна, отколкото Ема — между семействата Лайтууд и Блекторн съществуваше дългогодишно приятелство.

— Сложно, но не и сериозно — увери го Магнус в същия миг, и който Малкълм се отгласна от стената.

— Ще се обадя на Даяна. Ей сега се връщам — каза и изчезна по коридора.

— Е. — Магнус се настани на дивана, на мястото, което Малкълм бе освободил преди малко. — Какво ви води при върховния магьосник на Града на ангелите?

Ема се спогледа разтревожено с Джулиън, ала освен да се метне през масичката и да цапардоса Магнус по главата (което не беше

препоръчително по ред причини), не се сецаше какво би могла да направи.

— Нещо, което не можете да ми кажете, доколкото разбирам. — Магнус сплете пръсти под брадичката си. — За убийствата? — И виждайки учудените им изражения, добави: — Имам приятели в Сколоманса. Катарина Лос например. Интересувам се от всичко, свързано с незаконни магии или елфите. Малкълм помага ли ви?

Джулиън поклати глава почти незабележимо.

— Някои от телата са били на елфи — каза Ема. — Не би трябвало да се намесваме. Студеният мир...

— Студеният мир заслужава само презрение — заяви Магнус и този път в гласа му нямаше никакво веселие. — Да накажат цяла раса заради действията на малка част от тях. Да ги лишат от права. Да изпратят сестра ти в изгнание — добави той, поглеждайки Джулиън. — Говорих с нея. Тя помогна за създаването на картата, която ви споменах. Всяка толкова глобална магия засяга и магическите бариери. Колко често се чуваш с нея?

— Всяка седмица — отвърна Джулс.

— Каза, че всеки път я уверяваш, че всичко е наред. Според мен се притеснява, че не ѝ казваш истината.

Джулиън не отговори. Вярно бе, че се чува с Хелън всяка седмица — те всички разговаряха с нея, редувайки се на слушалката или на компютъра. Вярно бе също така, че никога не ѝ бе казал друго, освен че всичко е наред, че всички са добре, че няма за какво да се безпокои.

— Спомням си сватбата ѝ — продължи Магнус и погледът му се смекчи. — Колко малки бяхте и двамата. Макар че това не бе последната сватба, на която ви видях, нали?

Ема и Джулиън се спогледаха объркано.

— Почти съм сигурен, че беше — каза Джулиън. — Коя друга сватба би могла да бъде?

— Хм — отвърна Магнус. — Възможно е паметта да започва да ми изневерява на стари години. — Ала всъщност изобщо не звучеше така, сякаш го смята за вероятно. Облегна се назад и протегна дългите си крака под масичката. — Що се отнася до Хелън, сигурен съм, че е просто загрижеността на по-голяма сестра. Алек също се тревожи за Изабел, независимо дали е с основание, или не.

— Какво мислиш за лей-линиите? — попита Ема изведнъж и веждите на Магнус подскочиха.

— Какво за тях? Лей-линиите усилват магиите, извършени върху тях.

— Има ли значение за каква магия става въпрос? Тъмна, елфическа, вашите магии? Магнус се намръщи.

— Зависи. Необичайно е обаче да се използват за усилването на тъмни магии. Обикновено се употребяват за придвижването на сила. Нещо като система за доставка на магии...

— Я виж ти. — Малкълм се върна в стаята и отправи развеселен поглед на Ема. — Даяна потвърди историята ти. Направо съм слисан. — Погледът му се спря на Магнус. — Какво става?

В очите му припламна нещо, дали развеселеност, или нещо друго, Ема не бе сигурна. Понякога Малкълм приличаше на малко дете, приказвайки надълго и нашироко за влакчета, бисквити с вкус на скариди и филми за орли. Друг път изглеждаше не по-малко проникателен и съсредоточен от когото и да било.

Магнус изпъна ръце върху облегалката на дивана.

— Разговаряхме за лей-линиите. Тъкмо обяснявах, че усилват магиите, но само някои видове. Магиите, свързани с прехвърляне на енергия. Двамата с Катарина Лос не се ли натъкнахте на неприятности с лей-линиите, докато живеехте в Корнуол, Малкълм? По лицето на Малкълм пробяга нещо недоловимо.

— Не си спомням точно. Магнус, стига си тормозил Ема и Джулиън — каза той и в гласа му като че ли се прокраднаха нотки на раздразнение. Професионална ревност, предположи Ема. — Това е по *моята* част. Ти си имаш твои собствени безнадеждни човеци в Ню Йорк.

— Един от тези безнадеждни човеци е бащата на детето ни — напомни му Магнус.

Не че Магнус някога бе забременявал, което определено би било страшно интересно, помисли си Ема. Двамата с Алек Лайтууд бяха осиновили магьосническо дете, на име Макс, с празително синя кожа.

— А останалите — добави Магнус — до един са спасили света поне веднъж. Малкълм посочи Джулиън и Ема.

— Храня големи надежди за тези двамата.

Лицето на Магнус се разтегли в широка усмивка.

— Сигурен съм, че си прав. Както и да е, аз трябва да си върни. Чака ме дълго пътуване, а Алек не обича да закъснявам.

Последва суетнята на сбогуването. Магнус потупа Малкълм по ръката и прегърна първо Джулиън, а после и Ема. Рамото му я удари лекичко по челото, докато той навеждаше глава, за да прошепне нещо в ухото ѝ. Ема го погледна изненадано, ала той я пусна и се отправи към вратата, като си свирукаше. Преди да стигне до нея, във въздуха се появиха познатото блещукане и миризмата на горена захар, които съпътстваха магията за отваряне на Портал, и Магнус изчезна.

— Разказахте ли му за разследването? — Малкълм изглеждаше разтревожен. — Той спомена лей-линии.

— Аз го попитах за тях — призна си Ема. — Но не му обясних защо се интересувам. Не споменах и за превода на символите.

Малкълм се приближи, за да погледне отново листовете.

— Предполагам, че няма да ми кажете кой разгада първия ред? „От огън до вода.“ Би било от полза, ако знаехме какво означава.

— Не можем да ти кажем — отвърна Джулиън. — Но не мисля, че и преводачът е знаел какво означава. Въпреки това можем да го използваме, нали? За да разшифроваме остатъка от магията или посланието, или каквото и да е?

— Вероятно, макар че не би било зле, ако знаех езика.

— Става дума за много древен език — предпазливо каза Ема. — По-древен от нефилимите. Малкълм въздъхна.

— Не ми даваш кой знае какво. Добре, стар демонски език, много древен. Ще проверя в Спираловидния лабиринт.

— Внимавай какво ще им кажеш — предупреди го Джулиън. — Както вече споменахме, Клейвът не бива да научава за разследването ни.

— Което означава, че са замесени елфи. — По лицето на Малкълм пробяга следа от веселие при вида на ужасените им изражения. — Не се притеснявайте, няма да им кажа. Мразя Студения мир толкова, колкото и останалите долноземци.

Лицето на Джулиън си остана безизразно. Би могъл да направи кариера като професионален покерджия, помисли си Ема.

— Колко дълго мислиш, че ще ти отнеме? — попита той. — За да го преведеш?

— Дайте ми няколко дни.

Няколко дни. Ема се опита да прикрие разочарованието си.

— Съжалявам, че не мога да го направя по-бързо. — Малкълм наистина звучеше извинително. — Хайде, ще ви изпратя навън. Имам нужда от малко свеж въздух.

Слънцето се беше показало иззад облаците и обливаше в светлина градината на Малкълм. Поръбени със сребро, пустинните цветя потрепваха на вятъра, долитащ от каньоните. Един гущер изскочи иззад някакъв храст и се взря в тях. Ема му се изплези.

— Тревожа се — рязко каза Малкълм. — Това не ми харесва. Некромантство, демонски езици, поредица необясними убийства. Да работим тайно от Клейва. Изглежда си направо опасно.

Потънал в мълчание, Джулиън се взираше в далечните хълмове. Ема бе тази, която отговори.

— Малкълм, миналата година отблъснахме орда от форнейски демони с пипала и без лица. Не се опитвай да ни сплашиш с това.

— Просто отбелязвам, че надушвам опасност. Нали се сещате, онова, което повечето хора гледат да избегнат.

— Не и ние — жизнерадостно заяви Ема. — Пипала, Малкълм. *Никакви* лица.

— Упорити сте — въздъхна Малкълм. — Поне ми обещавайте, че ще ми се обадите, ако се нуждаете от мен или ако научите още нещо.

— Непременно — увери го Джулиън и Ема се зачуди дали вината, която изпитваше, задето криеха истината от Малкълм, бе заседнала като студена буца и в неговите гърди.

Вятърът, долитащ откъм океана, се беше усилил, вдигаше пръстта в градината и я завихряше във въздуха. Джулиън отметна косата от очите си. — Благодарни сме ти за помощта. Знаем, че можем да разчитаме на теб. — Той се отправи към стъпалата, отвеждащи до моста, който изникна, блещукайки, пред очите им.

Въпреки ярките лъчи на обедното слънце, които се отразяваха в океана, лицето на Малкълм беше мрачно.

— Недейте да разчитате твърде много на мен — каза той, толкова тихо, че Ема се зачуди дали бе очаквал тя да го чуе.

— Защо не? — Обърна се да го погледне, примигвайки срещу слънцето. Очите му имаха цвета на разцъфнали джакарандови дървета.

— Защото ще ви разочаровам. Всички го правят — отвърна Малкълм и се прибра в къщата.

КРАЙ МОРСКИТЕ ВЪЛНИ

Кристина седеше на пода пред стаята на Марк Блекторн.

Струваше ѝ се, че от часове не беше чула нито звук. През откренатата врата можеше да го види, свит на кълбо в ъгъла, като диво животно, хванато в плен.

У дома бе изучавала феите. Открай време беше запленена от историите за *hadas*, благородните воители на Дворовете, до лукавите *duendes*, които тормозеха и погаждаха номера на мунданите. Не беше присъствала на обявяването на Студения мир в Идрис, ала баща ѝ бе там и от разказа му винаги я побиваха тръпки. Открай време си мечтаеше да се запознае с Марк и Хелън Блекторн, да им каже...

В коридора се появи Тиберий, понесъл картонен кашон. Близначката му вървеше до него, стиснала завивка, съшита от пъстроцветни парчета.

— Майка ми го направи за Марк, когато го оставиха при нас — обясни Ливи, уловила погледа на Кристина. — Помислих си, че може да го помни.

— Не можахме да влезем в килера, така че донесохме някои подаръци на Марк. За да знае, че искаме да бъде с нас — каза Тай, а погледът му обхождаше неспокойно коридора. — Може ли да влезем?

Кристина надникна в спалнята. Марк не помръдваше.

— Не виждам защо не. Само че се опитайте да бъдете тихи и да не го събудите.

Ливи влезе първа и сложи завивката върху леглото. Тай остави кашона на пода и се приближи до мястото, където лежеше Марк. Взе завивката, която Ливи бе донесла, коленичи до брат си и го зави неловко.

Марк се изправи рязко. Синьо-златните му очи се отвориха и той стисна Тай, който нададе уплашен остър вик, наподобяващ кръсъка на морска птица. Движейки се с невероятна бързина, Марк го метна на

пода. Ливи изпищя и изскочи от стаята, разминавайки се Кристина, която влетя вътре.

Марк се бе надвесил над Тиберий, притискайки го към пода с коляно.

— Кой си ти? — каза Марк. — Какво правеше?

— Аз съм брат ти! Аз съм Тиберий! — Тай се мятеше диво; слушалките му се изплъзнаха и тупнаха на пода. — Искях да те завия!

— Лъжец! — Марк дишаше тежко. — Брат ми Тай е малко момче. Той е дете, моят малък брат, моят...

Вратата зад Кристина се хлопна и Ливи връхлетя в стаята с развяна кестенява коса.

— Пусни го! — В ръката ѝ имаше серафимска кама, която пече бе започнала да сияе. Говореше на Марк през стиснати зъби, сякаш изобщо не го познаваше. Сякаш само преди малко не му бе донесла пъстроцветно одеяло. — Ако нараниш Тиберий, ще те убия. Не ме е грижа, че си Марк, ще те убия.

Марк застина. Тай все още се гърчеше и извиваше, ала Марк изобщо не помръдваше. Много бавно той обърна глава към сестра си.

— Ливия?

Ливи ахна и захлипа. Джулиън обаче би се гордял с нея, помисли си Кристина — плачеше, без да помръдва, стиснала здраво оръжието в ръката си.

Тай се възползва от разсейването на Марк и го удари по рамото. Марк потръпна и се претърколи настрани, без да отвърне на удара му. Тай скочи на крака и се стрелна през стаята, за да отиде при сестра си; двамата застанаха рамо до рамо, вирайки се в брат си с широко отворени очи.

— Вървете! И двамата! — нареди Кристина. Ясно долавяше паниката и тревогата, които струяха на вълни от тях; сигурна бе, че и Марк ги усеща. Той потръпваше и ту разтваряше, ту стискаше юмруци, сякаш изпитваше болка. Кристина се наведе и прошепна на близнаците: — Уплашен е. Не искаше да го направи.

Ливи кимна и прибра оръжието си, след което улови ръката на Тай и му каза нещо на техния тихичък език. Той я последва навън, поспирайки само за миг, за да погледне назад към Марк с наранено, объркано изражение.

Марк бе седнал на пода и дишаше тежко, приведен над коленете си. Раната му се беше отворила наново и кървеше, цапайки тениската му. Кристина понечи да излезе заднешком.

Тялото на Марк се напрегна.

— Моля те, не си отивай.

Кристина го погледна с широко отворени очи. Доколкото можеше да прецени, това бе първото смислено нещо, излязло от устата му, откакто се бе появил в Института.

Той повдигна брадичка и за миг, под мръсотията, белезите и драскотините, тя зърна онзи Марк Блекторн, чиито снимки бе виждала, онзи Марк Блекторн, който можеше да бъде роднина на Ливи, Джулиън и Тай.

— Жаден съм. — Гласът му звучеше като нещо ръждясало, отдавна неизползвано, като стар мотор, запалил отново след много години. — Има ли вода?

— Разбира се. — Кристина взе една чаша от скрина и отиде в малката баня до спалнята. Когато се върна, го завари да седи изправен, облегнал гръб в таблата на леглото. Подаде му пълната чаша и той я погледна странно. — Вода от чешмата. Почти бях забравил. — Отпи голяма глътка и си избърса устата с опакото на ръката. — Знаеш ли кой съм?

— Ти си Марк. Марк Блекторн.

Възцари се дълго мълчание, преди той да кимне почти незабележимо.

— Не са ме наричали така от много отдавна.

— Това все още е твоето име.

— Коя си ти? Навярно би трябвало да си спомням, но...

— Аз съм Кристина Мендоса Росалес. И няма никаква причина да ме помниш, защото никога не сме се срещали.

— Това е истинско облекчение.

— Така ли? — учуди се Кристина.

— Ако не ме познаваш и аз не те познавам, значи, няма да имаш никакви... очаквания. — Изведнъж Марк придоби изтощен вид. — За това, кой и какъв съм. С теб бих могъл да бъда всеки.

— По-рано, на леглото — попита Кристина, — спеше ли, или се преструваше?

— Нима има значение? — отвърна той и Кристина си помисли колко елфически бяха думите му, отговор, който изобщо не отговаряше на въпроса ѝ. Марк се размърда. — Какво правиш в Института?

Кристина коленичи, така че лицата им бяха на едно ниво, и приглади полата върху коленете си — дори когато не го искаше, думите на майка ѝ за това, как един ловец на сенки, дори и в почивка трябва винаги да бъде спретнат и представителен, отекваха в главата ѝ.

— Навърших осемнайсет години и ме изпратиха да опозная Лосанджелиския институт, като част от годината ми за пътувания. На колко години си ти?

Този път мълчанието на Марк се проточи толкова дълго, че Кристина се зачуди дали изобщо ще ѝ отговори.

— Не знам — каза той най-сетне. — Нямахте ме... мислех, че ме нямаше дълго време. Джулиън беше на дванайсет. Останалите бяха съвсем малки. На десет, осем и две години. Тави беше на две.

— За тях са минали пет години — обясни Кристина. — Пет години без теб.

— Хелън — каза Марк. — Джулиън. Тиберий. Ливия. Октавиан. Всяка нощ си повтарях имената им сред звездите, за да не забравя. Те всички ли са живи?

— Да, всички са живи, макар че Хелън не е тук... Женена е и живее заедно със съпругата си.

— Значи, са живи и са щастливи заедно? Радвам се. Вестта за сватбата им достигна до мен в царството на феите, макар да ми се струва, че това бе много отдавна.

— Да. — Кристина се вгледа изучаващо в лицето му. Ъгли, равнини, острота, извивката на върха на ухото, която издаваше елфическа кръв. — Много неща си пропуснал.

— Мислиш, че не знам? — В гласа му припламна гняв, примесен с объркване. — Не съм сигурен на колко години съм. Не съм в състояние да разпозная собствените си братя и сестри. Нямам представа защо съм тук.

— Имаш — възрази Кристина. — Беше там, когато пратениците на елфите разговаряха с Артър в светилището.

Марк наклони глава към нея. От едната страна на шията му имаше белег, не избледняла руна, а подутина от удар. Косата му беше

разчорлена и изглеждаше така, сякаш не бе подстригвана от месеци, дори години. Завитите ѝ бели връхчета докосваха раменете му.

— Имаш ли им доверие? На елфите?

Кристина поклати глава.

— Радвам се. — Той извърна поглед от нея. — Така и трябва. — Посегна към кашона, който Тай бе оставил на земята, и го придърпа към себе си. — Какво е това?

— Неца, които братята и сестрите ти си помислиха, че би поискал.

— Дарове за добре дошъл — озадачено каза Марк и като коленичи до кутията, започна да вади най-различни предмети: тениски и дънки, които вероятно принадлежаха на Джулиън, микроскоп, хляб и масло, няколко пустинни цветя, откъснати от градината зад Института.

Марк вдигна глава и я погледна. Очите му блестяха от непролети сълзи. Тениската му беше тънка и окъсана и през нея Кристина виждаше още рани и белези по кожата му.

— Какво бих могъл да им кажа?

— На кого?

— На семейството ми. На братята и сестрите ми. На чичо ми. — Той поклати глава. — Спомням си ги и едновременно с това не ги помня. Струва ми се, че съм прекарал целия си живот тук и все пак бях и с Дивия лов. Ревът му отеква в ушите ми, зовът на роговете, песента на вятъра. Той заглушава техните гласове. Как да им го обясня?

— Не е нужно да го правиш — меко отвърна Кристина. — Просто им кажи, че ги обичаш и че не е имало нито ден, в който да не са ти липсвали. Кажи им, че си ненавиждал Дивия лов. Че се радваш, задето си се върнал.

— Но защо да го правя? Няма ли да разберат, че лъжа?

— Нима не ти липсваха? Не се ли радваш, че се върна?

— Не знам — отвърна Марк. — Не съм в състояние да чуя сърцето си, нито какво ми нашепва то. Чувам единствено вятъра.

Преди Кристина да успее да отговори, нещо изтропа по прозореца, после още веднъж и още веднъж, поредица от потропвания, които звучаха почти като код.

Марк скочи на крака и отиде до прозореца. Отвори го и се показа навън, а когато отново се прибра, стискаше нещо и ръката си.

Жълд. Очите на Кристина се разшириха. Жълдите бяха един от начините, с които елфите си изпращаха послания. Скрити в листа, цветя и други диви неща.

— Вече? — каза тя, неспособна да се сдържи. Не можеха да го оставят на мира дори за толкова малко сам със семейството му, у дома?

Пребледнял и напрегнат, Марк строши жълда в юмука си и отвътре изпадна пергамент. Той го улови и прочете съобщението наум.

Пръстите му се разтвориха и пергаментът политна към пода. Марк се свлече долу, допря свитите си колене до гърдите си и отпусна глава в ръцете си, така че дългата му светла коса падна напред. От гърлото му се откъсна нисък звук, смесица между стенание и вопъл на болка. Кристина вдигна пергамента и прочете думите, написани с деликатен почерк:

Помни обещанията си. Помни, че нищо от това не е вярно.

— От огън до вода — каза Ема, докато се носеха по магистралата към Института. — След всички тези години най-сетне знам какво означават част от онези символи.

Джулиън шофираше, а тя бе подпряла крака на таблото. Свалила бе прозореца от своята страна и омекотеният от морето въздух изпълваше колата и повдигаше светлата ѝ коса около слепоочията. Винаги се возеше по този начин с Джулиън — с крака върху таблото и вятър в косите. Джулиън обожаваше да шофира с Ема до себе си, синьото небе над главите им, а океанът — на запад от тях. Това бе миг, пълен с безкрайни възможности, сякаш можеха да карат, без никога да спрат, а единствената им цел е хоризонтът пред тях.

Фантазия, която понякога изникваше пред очите на Джулиън, докато заспиваше. В нея двамата с Ема мятаха нещата си в багажника и поемаха на път в един свят, в който той нямаше деца, свят без нефилимски закони и без Камерън Ащдаун, свят, където не ги ограничаваше нищо, освен пределите на любовта и въображението им.

А ако на този свят имаше нещо, което Джулиън знаеше, че няма предели, това бяха любовта и въображението.

— Наистина прилича на магия — каза той, заповядвайки си да се върне в реалността. Форсира двигателя и вятърът нахлу през прозореца на Ема, докато колата набираше скорост. Косата ѝ се развя, бледа царевична свила, освободила се от плитките, карайки я да изглежда млада и уязвима.

— Но какъв смисъл има магия да бъде изписана върху трупове? — попита Ема.

Само при мисълта, че нещо може да я нарани, гърдите на Джулиън се свиваха от болка. И все пак той я нараняваше. Знаеше го. Знаеше го и го ненавиждаше. Сметнал бе идеята си за блестяща, когато бе решил да заведе децата в Англия за два месеца. Кристина Росалес щеше да пристигне в Института и той знаеше, че Ема няма да бъде сама и нещастна. Сторило му се бе съвършеното решение.

Повярвал бе, че когато се върне, нещата ще бъдат различни. Че той ще бъде различен.

А ето че си беше същият.

— Какво ти каза Магнус? — попита, докато Ема се взираше през прозореца, а покритите ѝ с белези пръсти барабаняха без ритъм върху коляното ѝ. — Прошепна ти нещо.

Между веждите на Ема се вряза бръчка.

— Каза, че има места, където лей-линиите се събират. Предполагам имаше предвид, че тъй като се извиват и криволичат, има места, където се срещат няколко от тях. Може би дори всичките.

— И това е важно, понеже...?

Ема поклати глава.

— Не знам. Знаем обаче, че всички тела са били захвърлени върху лей-линии и че те се използват за много специфичен вид магии. Може би местата, където линиите се събират, притежават някакво свойство, което трябва да разберем. Добре ще е да си набавим карта на лей-линиите. Обзалагам се, че Артър ще знае къде да я намери в библиотеката. Ако ли не, и сами ще я открием.

— Добре.

— Добре? — учуди се Ема.

— На Малкълм ще му трябват няколко дни за превода, а ми не искам да ги прекарам, като се размотавам из Института и се вирам в

Марк, чакайки го да... Чакайки. Най-добре ще е да правим нещо. — Гласът му звучеше неестествено напрегнат в ушите му и той го ненавиждаше. Ненавиждаше всеки доловим признак на слабост. Но поне тук беше само Ема, Ема, пред която можеше да си го позволи. Единствената в живота му, която не се нуждаеше от неговите грижи. Не очакваше той да бъде свършен, нито свършено силен.

Преди Джулиън да успее да каже още нещо, телефонът на Ема избръмча шумно и тя го извади от джоба си.

Камерън Ашдаун. Ема се намръщи срещу ламата на екрана.

— Не сега — каза ѝ тя и мушна телефона обратно в дънките си.

— Ще му разкажеш ли? — Джулиън с отвращение усети сковаността в гласа си. — За всичко това?

— За Марк? Никога!

Джулиън стисна волана, челюстта му се напрегна.

— Ти си моят парабатай — продължи Ема и в гласа ѝ имаше гневни нотки. — Знаеш, че не бих го направила.

Джулиън натисна спирачките. Колата поднесе напред, воланът се завъртя рязко в ръцете му. Ема изписка, когато изскочиха от пътя и хлътнаха в една канавка между магистралата и дюните над морето.

Около колата се вдигнаха стълбове прах. Джулиън се обърна рязко към Ема, която беше преbledняла.

— Джулс.

— Не го мислех наистина — каза той.

Тя го зяпна.

— Кое?

— Това, че си моят парабатай, е най-хубавото нещо в живота ми. — Думите му бяха непоколебими и простици, изречени направо, без да скрива нищо. Толкова силно се бе сдържал досега, че облекчението бе почти непоносимо.

Импулсивно, Ема разкопча колана си и се изправи в седалката, за да го изгледа сериозно. Слънцето се бе издигнало високо над тях. Толкова отблизо Джулиън ясно виждаше златните линии в кафявото на очите ѝ, светлите лунички по носа ѝ, светлите кичури, изрусени от слънцето, смесващи се с по-тъмната коса на тила ѝ. Кафява умбра и жълт антимон, смесени с бяло. Долавяше дъх на розова вода и прах за пране.

Тя се приведе към него и тялото му си заповяда да прогони усещането за близостта ѝ, усещането, че тя отново е до него. Коленете ѝ се чукнаха в неговите.

— Но ти каза...

— Знам какво казах. — Джулиън се обърна към нея, раздвижвайки се в седалката си. — Докато ме нямаше, осъзнах някои неща. Трудни неща. Нищо чудно да ги бях осъзнал още преди да замина.

— Можеш да ми кажеш всичко. — Тя го докосна леко по бузата и Джулиън усети как тялото му се сковаваше от напрежение. — Спомням си какво каза снощи за Марк. Че не ти си най-големият брат. А той. Че ако не беше отвлечен, ако на Хелън ѝ бе позволено да остане, ти би направил различен избор, защото би имал някой, който да се грижи за теб.

Джулиън изпусна дъха си.

— Ема. — Болката беше свирепа. — Ема, казах всичко това, защото... защото понякога ми се струва, че те помолих да станем парабатай, понеже исках да бъдеш свързана с мен. Консултът искаше да те изпрати в Академията, а аз не можех да понеса тази мисъл. Вече бях изгубил толкова много. Не можех да изгубя и теб.

Беше така близо до него, че усещаше топлината на сгрънатата от слънцето ѝ кожа. Тя не отговори веднага и Джулиън се почувства така, сякаш беше на бесилката; палачът бе надянал клупа около врата му, оставаше само да пропадне надолу.

А после тя сложи ръка върху неговата на командното табло между тях.

Техните ръце. Нейните бяха деликатни, ала покрити с повече белези и мазоли от неговите, кожата им — грапава до неговата. На ярките слънчеви лъчи гривната му от морско стъкло грееше, сякаш бе от скъпоценни камъни.

— Постъпките на хората често пъти са сложни, защото самите те са сложни — каза тя. — Всички онези приказки как решението за създаване на парабатайска връзка трябвало да се взема единствено по най-чисти подбуди, са пълни глупости.

— Исках да те привържа към себе си — продължи Джулиън, — защото самият аз бях вързан тук. Може би трябваше да отидеш в

Академията. Може би тя би била правилното място за теб. Може би ти отнех нещо.

Ема го гледаше с открито, доверчиво лице и на Джулиън у се стори, че усеща как убежденията му се пръсват на късчета, убежденията, които си бе съградил, преди да замине за лятото, които бе носил у себе си и когато се завърна, чак до мига, в който отново я бе видял. Усещаше как те стават на парчета, като дървени отломки, запратени от морето, за да се разбият в скалите.

— Джулс — каза тя. — Ти ми даде семейство. Даде ми всичко.

Нечий телефон се обади пронизително. Този на Ема. Джулиън се облегна в седалката си с разтуптяно сърце. Ема извади апарата от джоба си и лицето ѝ се вкамени.

— Съобщение от Ливи. Казва, че Марк се е събудил. И крещи.

Джулиън не свали крак от педала за газта, докато не стигнаха до Института; Ема седеше до него, стиснала коленете си с ръце, докато стрелката на скоростомера се вдигна над сто и трийсет. Влетяха на паркинга пред Института, набиха спирачки и изскочиха от колата.

Когато се качиха на втория етаж, завариха децата, насядали на пода пред стаята на Марк. Дру и Тави се бяха сгушили до Ливи; Тай седеше сам, отпуснал ръце между коленете си. Очите на всички бяха широко отворени. Вратата беше откряната и Ема чу гласа на Марк, повишен и ядосан. А после се разнесе друг глас, по-нисък и успокояващ — гласът на Кристина.

— Извинявайте за съобщението — тихичко се обади Ливи. — Просто той викаше ли, викаше. Най-сетне спря, но... Кристина е при него. Ако някой от нас се опита да влезе, той започва да крещи.

— Господи. — Ема пристъпи към вратата, но Джулиън я улови и я завъртя към себе си.

Тя погледна зад него и видя, че Тай бе започнал да се поклаща напред-назад със затворени очи. Правеше го, когато нещата около него станеха прекалено шумни, прекалено трудни, прекалено сурови или бързи, или болезнени.

Светът бе изключително интензивен за Тай, твърдеше Джулиън открай време. Сякаш ушите му чуваха по-ясно, а очите му виждаха по-силно и понякога това бе повече отколкото той бе в състояние да

понесе. Трябваше да заглуши шума, да докосне нещо с ръце, за да отвлече вниманието си. Да се поклаща напред-назад, за да се успокои. Всеки се справя със стреса по различен начин, казваш Джулиън. Тай го правеше по този начин и не пречеше на никого.

— Ем. — Лицето на Джулиън беше обтегнато. — Трябва да отида сам.

Тя кимна и той я пусна почти неохотно, а после погледна останалите — кръглото притеснено лице на Дру, неразбиращото личице на Тави, нещастните очи на Ливи, превитите рамене на Тай.

— На Марк ще му бъде трудно — обясни им той. — Не можем да очакваме изведнъж да се почувства добре. Много дълго го нямаше. Ще трябва да свикне отново да си бъде вкъщи.

— Но ние сме неговото семейство — каза Ливи. — Как така ще свикваш със собственото си семейство?

— Случва се понякога — отвърна Джулиън с онзи спокоен, мек глас, от който Ема често се изумяваше, — ако дълго време си бил далеч от тях, на място, което погажда номера на ума ти.

— Като царството на феите — обади се Тай. Беше престанал да се люлее и се бе облегал на стената; косата му бе влажна и падаше по лицето му.

— Точно така — потвърди Джулиън. — Така че ще трябва да му дадем време. Може би да го оставим сам за мъничко.

Той погледна към Ема, която си лепна усмивка (господи, справяше се толкова по-зле от Джулс!) и заяви:

— Малкълм се зае с разследването на убийствата. Какво ще кажете ние да отидем в библиотеката и да видим какво ще открием за лей-линиите?

— И аз ли? — попита Дру.

— Ти можеш да ни помогнеш да направим карта. Искаш ли?

Дру кимна.

— Да.

Тя се изправи и останалите последваха примера ѝ. Докато отвеждаше притихналата групичка по коридора, Ема хвърли поглед назад. Джулиън стоеше до вратата на Марк и гледаше след тях. Очите му срещнаха нейните само за миг, и да извърне глава, сякаш изобщо не ги бе видял.

Само ако Ема беше с него, помисли си Джулиън, докато прекрачваше прага, това би било по-лесно. Не можеше да не е по-лесно. Когато Ема бе до него, той като че ли вдишваше два пъти повече кислород, във вените му имаше два пъти повече кръв, две сърца тласкаха тялото му напред. Отдаваше го на магията на парабатайската връзка. Ема го правеше два пъти повече от това, което би бил без нея.

Трябваше обаче да я отпрати с децата — не можеше да ги повери на никой друг, със сигурност не и на Артър. Артър, помисли си горчиво, който се криеше на тавана, докато един от племенниците му отчаяно се мъчеше да задържи семейството заедно, а друг...

— Марк? — каза Джулиън.

Спалнята тънеше в полумрак, завесите бяха пуснати, Джулиън едва успя да различи Кристина, седнала на пода гръб до стената. Едната ѝ ръка докосваше медальона на шията, другата почиваше на бедрото ѝ, а между пръстите ѝ нещо блещукаше.

Марк крачеше напред-назад пред долния край на леглото, а косата закриваше лицето му. Беше неимоверно слаб, жилавите му мускули бяха от онези, които получаваш, когато се напругаш до предела на силите си, дори когато умираш от глад. При звука на името си той вдигна рязко глава.

Очите на двамата се срещнаха и за частица от секундата Джулиън зърна разпознаване в погледа на брат си.

— Марк — повтори той и пристъпи напред, протегнал ръка. — Аз съм. Джулс.

— Недей... — понечи да го спре Кристина, ала беше твърде късно. Марк бе оголил зъби в сърдита гримаса.

— Лъжи — изръмжа той. — Халюцинации... познавам те... Гуин те праща, за да ме излъжеш...

— Аз съм брат ти — повтори Джулиън.

Лицето на Марк бе обезумяло.

— Познаваш копнежите на сърцето ми и го използваш срещу мен, като ножове. Джулиън погледна към Кристина, която бавно се изправяше, сякаш се готвеше да се хвърли между двамата братя, ако се наложи.

Марк рязко се обърна към него; очите му бяха слепи, невидящи.

— Водиш близнаците пред мен и ги убиваш, отново и отново. Моят Тай, той не разбира защо не мога да го спася. Водиш ми Дру и когато тя се разсмее и помоли да разгледа замъка на феите, опасан от жив плет, ти я хвърляш върху тръните и те пронизват малкото ѝ телце. Караш ме да се къпя в кръвта на Октавиан, защото под хълма кръвта на невинните деца е силна магия.

Джулиън не продължи напред. Спомни си разказа на Джейс Херондейл и Клеъри Феърчайлд, които преди няколко години бяха видели Марк в царството на феите; спомни си какво му бяха разказали за опустошените му очи и раните от камшик върху тялото му.

„Марк е силен — повтарял си бе Джулиън в непрогледния мрак на безброй нощи след това. — Може да го понесе.“

Само че си бе представял единствено физически мъчения. Не и такива, които изтерзаваха ума.

— И Джулиън — продължи Марк. — Той е прекалено силен, за да бъде прекършен. Опитвате се да го сломите с уреди за мъчения, да го разкъсате с бодили и остриета, ала дори тогава той не се предава. Така че вие му водите Ема, защото копнежите на сърцата ни са оръжия във вашите ръце.

Това бе повече, отколкото Джулиън бе в състояние да понесе. Той политна напред и се улови за една от колоните на леглото, за да запази равновесие.

— Марк — каза. — Марк Антъни Блекторн. Това не е сън. Ти наистина си тук. У дома. — Посегна към ръката на брат си, ала той се дръпна рязко от него.

— Ти си просто илюзия.

— Аз съм твоят брат.

— Аз нямам братя и сестри, нямам семейство. Сам съм. Яздя заедно с Дивия лов и съм верен на Гуин Ловеца.

Марк го изрече на един дъх, сякаш го беше наизустил.

— Аз не съм Гуин — отвърна Джулиън. — Аз съм Блекторн. Във вените ми тече кръвта на семейство Блекторн, също както и в твоите.

— Ти си фантом и сянка. Ти си жестокостта на надеждата. — Марк извърна лице. — Защо ме наказваш. Не съм направил нищо, с което да си навлека недоволството на Лова.

— Това не е наказание. — Джулиън направи крачка към брат си. Марк не помръдна, ала цялото му тяло трепереше. — Това е твоят дом.

Мога да ти го докажа.

Джулиън погледна през рамо. Кристина стоеше съвършено неподвижна до стената; онова, което проблясваше в ръката ѝ, бе нож. Очевидно изчакваше да види дали Марк ще го нападне. Джулиън се зачуди защо се бе съгласила да остане насаме с Марк; не се ли страхуваше?

— Не може да има никакво доказателство — прошепна Марк. — Не и когато си в състояние да изтъчеш всякаква илюзия пред очите ми.

— Аз съм твойт брат — повтори Джулиън. — И за да те убедя, ще ти кажа нещо, което единствено брат ти би могъл да знае.

При тези думи Марк вдигна очи и нещо трепна в тях, като светлина, огряла далечни води.

— Спомням си деня, в който те отведоха — каза Джулиън и Марк се сви.

— Всички елфи го знаят...

— Бяхме в тренировъчната зала. Чухме шум и ти слезе на долния етаж. Ала преди да го направиш, ми каза нещо. Спомняш ли си го?

Марк не помръдваше.

— Каза: „Остани с Ема“ — продължи Джулиън. — Каза ми да остана с нея и аз го направих. Сега двамата сме парабатай. От години се грижа за нея и винаги ще го правя, защото ти ме помоли да го сторя, защото то бе последното, което ми каза, защото...

Спомнил си изведнъж, че Кристина е в стаята, той млъкна рязко. Марк се взираше безмълвно в него. Джулиън усети как в гърдите му се надига отчаяние. Може би елфите ги бяха изиграли; върнали им бяха Марк, ала толкова прекършен и опустошен, че вече не беше Марк. Може би...

Марк почти политна напред и обви ръце около Джулиън, който едва не падна. Марк беше слаб като вейка, ала силен; юмруците му се вкопчиха в ризата на брат му. Джулиън усети ударите на сърцето му острите очертания на костите под кожата му миришеше на пръст и плесен, на трева и нощен въздух.

— Джулиън. — Гласът на Марк беше глух, тялото му трепереше. — Джулиън, братко мой, братко мой.

Сякаш от много далеч, Джулиън чу как вратата на стаята се затвори — Кристина ги беше оставила сами.

Той въздъхна. Искаше му се да се отпусне в прегръдките на по-големия си брат, да го остави да го подкрепи, както правеше някога. Ала сега Марк бе по-слаб от него, крехък в ръцете му. От сега нататък той щеше да подкрепя Марк. Не това си бе представял, не за това си бе мечтал, ала то бе действителността. Това бе неговият брат. Джулиън го прегърна още по-здраво и заповяда на сърцето си да поеме и този товар.

Библиотеката на Лосанджелския институт не беше голяма — не можеше да се сравнява с прочутите библиотеки в Ню Йорк или Лондон, но все пак бе известна с учудващо богатата си колекция от книги на древногръцки и латински. В нея имаше повече книги върху магиите и окултизма през класическия период, отколкото в Института във Ватикана.

Някога библиотеката бе с теракотени плочки и сводести прозорчета, ала днес бе поразяващо модерна. Старата библиотека бе унищожена при нападението на Себастиан Моргенстърн, книгите — разпилени между тухли и пясъка на пустинята. Съградена бе наново от стомана, стъкло и подове от полиран планински ясен, гладки и лъскави от защитните магии.

Спираловидно стълбище тръгваше от северния край на първия етаж и се издигаше покрай стените; външната страна на стълбището беше покрита с книги и прозорци, докато вътрешната представляваше парапет на височината на рамото. На самия връх имаше окулус — кръгъл тавански прозорец със солидно медно резе, изработен от дебело стъкло, украсено със защитни руни.

Картите се съхраняваха във внушителен сандък, украсен с герба на рода Блекторн (кръг от тръни) и тяхното мото: *Lex malia, lex nulla*.

„Лошият закон не е никакъв закон.“

Ема подозираше, че семейство Блекторн невинаги се бяха погаждали с Клейва. Друзила ровеше из сандъка с картите, Ливи и Тай седяха на масата, разгърнали още карти, а Тави си играеше под нея с няколко пластмасови войничета.

— Можеш ли да кажеш дали Джулиън е добре? — Ливи подпря брадичка на ръката си и погледна разтревожено към Ема. — Нали се сещаш, как се чувства...

Ема поклати глава.

— Парабатайската връзка не работи точно така. Искам да кажа, мога да усетя, когато е пострадал физически, не толкова емоциите му.

Ливи въздъхна.

— Страхотно би било да си имам парабатай.

— Не виждам какво пък толкова му е страхотното — обади се Тай.

— Някой, който винаги ще те подкрепя — не отстъпваше Ливи.

— Някой, който винаги ще те защитава.

— Аз и без това ще го правя за теб. — Тай придърпа една карта към себе си. Дватамата и преди бяха водили този спор — Ема го бе чувала в различни вариации поне половин дузина пъти.

— Не всеки е създаден за парабатайска връзка — каза тя. За миг ѝ се прииска да можеше да го обясни както трябва: как това, да обичаш някого повече от самия себе си, ти дава сила и кураж; как да се видиш отразен в очите на своя парабатай означава да видиш своето най-добро аз; как в най-добрите случаи да се биеш до своя парабатай бе, като да свирите в хармония, музиката на всеки от двамата — допълваща съвършено тази на другия.

— Да имаш някой, който се е зарекъл да те брани от опасност — продължаваше Ливи, а очите ѝ грееха. — Някой, който би бръкнал в огъня заради теб.

За миг Ема си спомни какво ѝ бе разказал Джем — как неговият парабатай, Уил, бе бръкнал в огъня, за да извади пакет с лекарство, което можело да спаси живота на Джем. Май щеше да е по-добре да не беше споделила тази история с Ливи.

— Във филмите Уотсън се хвърля пред Шерлок, когато някой стреля с пистолет замислено каза Тай. — То е като парабатайска връзка.

Ливи изглеждаше мъничко надхитрена и на Ема ѝ дожаля за нея. Ако кажеше, че не е същото като парабатайска връзка, Тай щеше да продължи да спори. Ако се съгласеше с него, той щеше да изтъкне, че не е нужно да бъдеш нечий парабатай, за да се хвърлиш пред него, когато има опасност! Не че Тай грешеше, но Ема разбираше желанието на Ливи двамата с близнака ѝ да станат парабатай. Да бъде сигурна, че той винаги ще бъде до нея.

— Намерих я! — оповести Друзила изведнъж и се изправи, стиснала дълъг пергамент. Ливи се отказа от спора за парабатаите и отиде да ѝ помогне да го донесе до масата.

В една прозрачна купа в средата на масата имаше купчинка морско стъкло, събрано през годините от семейство Блекторн — млечносини, зелени, медни и червени късчета, Ема и Тай използваша няколко сини парченца, за да затиснат крайчетата на картата с лей-линиите.

Тави, който междувременно се бе настанил в единия край на масата, се залови да подрежда останалите парченца морско стъкло по цвят. Ема го остави да се занимава — и без това не знаеше как иначе да му отвлече вниманието.

— Лей-линии — каза тя и плъзна показалец по дългите черни линии. Картата беше на Лос Анджелис и вероятно датираше някъде от около 40-те години на двайсети век. Под лей-линиите се виждаха различни забележителности: „Кръстопътя на света“ в Холивуд, сградата „Бълокс“ на булевард „Уилшър“, въженото влакче на Бънкър Хил, кеят Санта Моника, неизменяемата извивка на брега и океана.

— Всички тела са били захвърлени върху лей-линии. Ала според Магнус има места, където различните линии се събират.

— Какво общо има това? — попита Ливи, прагматична както винаги.

— Не знам, но съм сигурна, че не би го споменал, ако нямаше някаква връзка. Предполагам, че мястото, където се събират, притежава особено силна магия.

Тай се зае с картата с удвоена енергия. В този миг се появи Кристина и даде знак на Ема, че иска да говори с нея.

Ема стана от масата и отиде при нея до машината за кафе край прозореца. Машината работеше с магическа светлина, което означаваше, че винаги има кафе, макар че то невинаги беше хубаво.

— Джулиън добре ли е? — попита Ема. — А Марк?

— Когато си тръгнах, разговаряха. — Кристина напълни две чаши с черно кафе и сипа захар от малката емайлирана захарница на перваза. — Джулиън успя да го успокои.

— Джулиън може да успокои всекиго. — Ема взе втората чаша кафе, наслаждавайки се на топлината, плъзнала по пръстите ѝ, макар че не си падаше по кафето и рядко пиеше. Освен това в момента

вътрешностите ѝ се бяха вързали на толкова много възли, че едва ли би могла да преглътне, както и да било.

Върна се на масата, където останалите спореха над картата.

— Е, аз не съм виновен, че няма логика — тъкмо казваше Тай сърдито. — Според картата линиите се събират там.

— Къде? — попита Ема, приближавайки се зад тях.

— Ето тук. — Дру посочи един кръг, който Тай бе нарисувал с молив върху картата. Беше над океана, по-далеч от Лос Анджелис, отколкото остров Каталина. — Дотук бяхме с идеята, някой прави магии там.

— Може би Магнус просто е искал да се намира на приказка — каза Ливи.

— Вероятно не е знаел... — започна Ема, но млъкна, когато вратата на библиотеката се отвори.

Джулиън прекрачи прага и се дръпна нерешително встрани, като фокусник, демонстриращ резултата от номера си.

Марк пристъпи в стаята след него. Джулиън трябва да беше извадил нещата му от склада, защото той носеше дънки, които му бяха малко къси (вероятно негови стари дънки) и една от тениските на Джулиън — сива и избеляла от пране. За разлика от нея, косата му бе наситено руса, почти сребриста. Спускаше се до раменете му и не изглеждаше чак толкова оплетена, сякаш ако не друго, поне бе махнал клонките от нея.

— Здравейте — каза той.

Братята и сестрите му го зяпнаха с безмълвно изумление.

— Марк искаше да ви види — обясни Джулиън и разроши косата на тила си с объркано изражение, сякаш нямаше представа какво да направи след това. — Благодаря ви — каза Марк. — За подаръците, които ми донесохте.

Останалите продължаваха да се взират в него. Никой помръдваше, освен Тави, който бавно остави парченце морско стъкло на масата.

— Кашонът — уточни Марк. — В стаята ми.

Ема усети как издърпват чашата с кафе от ръката ѝ. Понечи да издаде възмутен звук, ала Кристина вече я бе взе и се бе запътила към Марк, изпънала гръб.

— Искаш ли? — попита го и му я протегна.

Марк я пое с облекчен вид. Поднесе я към устата си преглътна, докато братята и сестрите му го гледаха кат омагьосани, сякаш правеше нещо, което никой преди не бе правил.

Лицето му се изкриви в гримаса. Отдръпна се от Кристина, закашля се и се изплю.

— Какво е това?

— Кафе. — Кристина изглеждаше стресната.

— Има вкус на горчива отрова — възмути се Марк.

Внезапно Ливи се изкиска. Звукът проряза тишината, която бе легнала над останалите, превръщайки ги в замръзнала жива картина.

— Някога много обичаше кафе — каза тя. — Още го помня!

— Не виждам как бих могъл — никога не съм вкусвал нещо по-отвратително. — Марк направи физиономия.

Тай местеше очи между Джулиън и Ливи; изглеждаше нетърпелив и развълнуван, дългите му пръсти потропваха по масата пред него.

— Отвикнал е — обясни той на Кристина. — В царството на елфите няма кафе.

— Заповядай. — Ливи се изправи и взе една ябълка от масата. — Опитай това.

Тя се приближи и протегна плода към брат си. Ема си помисли, че прилича на съвременна Снежанка с дългата си черна коса и ябълката в бледата ръка.

— Нямах нищо против ябълките, нали?

— Благодаря, мила сестричке. — Марк се поклони и взе ябълката, а Ливи го зяпна с полуотворена уста.

— Ти никога не ме наричаш „мила сестричке“ — обърна се тя обвиняващо към Джулиън.

— Защото те познавам прекалено добре, изгърсак — ухили се той.

Мирк вдигна ръка и подръпна верижката около шията си, на която висеше нещо, наподобяващо връх на стрела. Беше прозрачно, сякаш изработено от стъкло, и Ема си спомни, че бе виждала нещо подобно на някои от рисунките, които Даяна им беше показвала.

Марк се залови да обели ябълката с острия му ръб и Тави, който отново беше изпъзлял изпод масата и гледаше какво се случва, издаде

любопитен звук. Марк го погледна и му намигна. Тави се мушна под масата, ала Ема виждаше, че се усмихва.

Самата тя не можеше да откъсне очи от Джулс. Спомняше си как бе изпразнил стаята на брат си, как бе нахвърлял яростно вещите му на купчина, сякаш би могъл да пропъди спомените за него. Отнело му бе само ден, ала сенките под очите му бяха останали завинаги. Ема се зачуди дали ако Марк останеше при тях, сенките щяха да изчезнат.

— Е, подаръците харесаха ли ти? — попита Дру, като се въртеше на масата; кръглото ѝ лице беше загрижено. — Аз сложих хляб и масло, в случай че си гладен.

— Не бях сигурен какво представляват някои от тях — призна си Марк. — Дрехите бяха много полезни. Черният метален предмет...

— Това беше моят микроскоп. — Тай погледна към Джулиън, търсейки одобрение. — Помислих си, че може да ти хареса.

Джулиън се облегна на масата. Не попита Тай защо му бе на Марк микроскоп, просто се усмихна с леко кривата си нежна усмивка.

— Било е много мило от твоя страна, Тай.

— Тиберий иска да стане детектив — обясни Ливи на Марк. — Като Шерлок Холмс.

Марк придоби объркано изражение.

— Това някой, когото познаваме ли е? Магьосник може би?

— Герой от книга — обясни Дру през смях.

— Имам всички книги за Шерлок Холмс — каза Тай. — Знам всички истории. Има петдесет и шест разказа и четири романа. Мога да ти разкажа, ако искаш. И ще ти покажа как се използва микроскопът.

— Струва ми се, че го намазах с масло — призна си Марк позасрамено. — Не си спомних, че е научен инструмент.

Ема хвърли притеснен поглед към Тай — той много си пазеше вещите и понякога ужасно се разстройваше, ако някой ги докоснеше или преместеше. Само че сега изобщо не изглеждаше ядосан. Нещо в откровеността на Марк очевидно му доставяше истинско удоволствие, така както понякога му доставяше удоволствие необичайната кръв на някой демон или пък жизненият цикъл на пчелите.

Марк бе нарязал ябълката на парченца и ги ядеше бавно, като човек, свикнал да прави така, че храната да му стигне за възможно най-дълго време. Беше много слаб, по-слаб, отколкото бе нормално за

ловец на сенки на неговата възраст — ловците на сенки обикновено биваха насърчавани да се хранят и тренират, трупайки мускули и издръжливост. Благодарение на жестоките физически тренировки повечето ловци на сенки бяха жилави или яки, макар че Друзила бе позакръглена, нещо, което я притесняваше все повече, колкото повече порастваше. На Ема винаги ѝ ставаше мъчно при вида на червенината, разливаща се по бузите на Дру, когато бойното облекло, предвидено за момичета на нейните години, не ѝ станеше.

— Чух ви да говорите за срещащи се лей-линии. — Марк пристъпи към останалите, предпазливо, сякаш не бе сигурен дали е добре дошъл. Очите му се вдигнаха и за учудване на Ема, погледнаха към Кристина. — Там, където лей-линии те се събират, може да се извършват черни магии, без да бъдат забелязани. Елфите знаят много за лей-линиите и често ги използват. — Върхът на стрелата проблесна около врата му, когато се наведе, за да разгледа картата на масата.

— Това е карта на лей-линиите в Лос Анджелис — обясни Кристина. — Всички тела са били намерени върху тях.

— Не е така. — Марк се наведе още по-ниско.

— Не, тя е права. — Тай се намръщи. — Това е карта на лей-линиите и всички тела са били захвърлени върху тях.

— Само че картата не е вярна — обясни Марк. — Линиите не са точни, нито пък местата, където се срещат. — Дългопръстата му десница докосна кръга, който Тай беше очертал. — Това изобщо не е вярно. Кой е съставил тази карта?

Джулиън се приближи до масата и за миг той и брат му застанаха рамо до рамо, косите им, светла и тъмна, бяха в ярък контраст.

— Предполагам, че е картата на Института.

— Извадихме я от сандъка — каза Ема, привеждайки се над нея от другата страна на масата. — Където стоят останалите карти.

— Е, някой я е подправил — заяви Марк. — Ще се нуждаем от истинска карта.

— Вероятно Даяна ще успее да ни намери такава. — Джулиън взе молив и някакъв бележник. — Или пък бихме могли да попитаме Магнус.

— Или да проверим на Пазара на сенките — предложи Ема и се ухили без капчица угризение, виждайки погледа, който Джулиън ѝ отправи. — Просто идея.

Марк погледна към брат си, а после и към останалите, видимо притеснен.

— Това полезно ли беше? Може би не биваше да го казвам?

— Сигурен ли си? — попита Тай, местейки поглед между брат си и картата; откритото му изражение приличаше на широко отворена врата. — Че не е вярна?

Марк кимна.

— В такъв случай е полезно — заяви Тай. — Можехме да изгубим цели дни с невярна карта. Дори повече.

Марк изпусна дъха си с облекчение. Джулиън сложи ръка на гърба му, лицата на Ливи и Дру грейнаха. Тави ги гледаше изпод масата с неприкрито любопитство. Ема хвърли поглед към Кристина. Семейство Блекторн изглеждаше свързано от някаква невидима сила; в този момент бе така очевидно, че те са едно семейство, че Ема нямаше нищо против двете с Кристина да гледат отстрани.

— Бих могъл да се опитам да я поправа — предложи Марк. — Но не знам дали притежавам нужното умение. Хелън... Хелън би могла да го направи. — Той погледна към Джулиън. — Знам, че е женена и далеч от тук, но... предполагам, че ще се върне за това? И за да ме види?

Беше, като да гледаш на забавен ход как се чупи стъкло. Никой от семейство Блекторн не помръдваше, нито дори Тави, ала лицата им се превърнаха в безизразни маски, докато си даваха сметка колко много неща не знае Марк.

Той пребледня и бавно остави огризката от ябълката на масата.

— Какво има?

— Марк. — Джулиън погледна към вратата. — Да идем да поговорим в стаята ти, не тук...

— Не — прекъсна го Марк и от страха гласът му се повиши. — Каж ми още сега. Къде е моята пълнокръвна сестра, дъщерята на лейди Нериса? Къде е Хелън?

Думите му бяха последвани от мъчително неловко мълчание. Марк не сваляше поглед от Джулиън; двамата вече не стояха един до друг — Марк се бе отдръпнал толкова бързо и безмълвно, че Ема дори не бе видяла как го прави.

— Каза, че е жива. — В гласа му се долавяха страх и обвинителни нотки.

— Жива е — побърза да го увери Ема. — Добре е.
Марк издаде нетърпелив звук.

— Тогава настоявам да разбере къде е. Джулиън?

Само че не Джулиън бе този, който му отговори.

— Отпратиха я, когато бе сключен Студеният мир — каза Тай за изненада на Ема. Звучеше съвсем прозаично. — Изпратиха я в изгнание.

— Подложиха го на гласуване — добави Ливи. — Някои от Клейва искаха да бъде убита заради елфическата ѝ кръв, но Магнус Бейн защити правата на долноземците и Хелън бе изпратена на остров Врангел, за да изучава магическите бариери.

Марк се подпря на масата, сякаш го бяха ударили в гърдите, и се мъчеше да си поеме дъх.

— Остров Врангел — прошепна той. — Студено място, пълно с лед и сняг. Яздил съм над онези земи с Лова, без дори да подозирам, че сестра ми е там долу, в онази замръзнала пустош.

— Дори да знаеше, те никога нямаше да ти позволят да я видиш — каза Джулиън.

— Оставили сте да бъде прокудена. — Разноцветните очи на Марк пламтяха. — Оставили сте да я изпратят в изгнание.

— Бяхме деца. Аз бях на дванайсет години. — Джулиън не повиши глас; сините му очи бяха безизразни и студени. — Нямахме избор. Чуваме се с Хелън всяка седмица, всяка година изпращаме петиции до Клейва с молба да ни я върнат.

— Разговори и петиции — процеди Марк. — Каква полза. Знаех... знаех, че са решили да не ме търсят. Знаех, че са ме изоставили на Дивия лов. — Той преглътна мъчително. — Мислех си, че е понеже се боят от Гуин и отмъщението на Дивия лов. Не защото ме мразят и презират.

— Не беше омраза — обясни Джулиън. — А страх.

— Казаха, че не може да те търсим. — Тай бе извадил една от играчките си от джоба: въженце, което прокарваше между пръстите си, оформяйки осморки с него. — Че е забранено. Забранено ни е и да посещаваме Хелън.

Марк погледна Джулиън с потъмнели от гняв очи, черно и бронзово.

— Опитяхте ли се дори?

— Няма да се карам с теб, Марк — отвърна Джулиън. Тъглчето на устата му потръпваше — нещо, което се случваше само когато беше дълбоко разстроен и което, предположи Ема, само тя би могла да забележи.

— Нито пък за мен. Това поне е ясно. — Марк се огледа наоколо. — Изглежда, съм се върнал в свят, където съм нежелан.

И той излезе от библиотеката, затръшвайки вратата след себе си. В стаята се възцари ужасяващо мълчание.

— Аз ще отида — каза Кристина и изтича след него.

В тишината, останала след нея, семейство Блекторн погледна към Джулс и Ема потисна порива да се хвърли между него и умоляващите очи на братята и сестрите — гледаха го така, сякаш можеше да оправи станалото, сякаш можеше да оправи всичко, както ставаше винаги.

Само че Джулиън стоеше съвършено неподвижен, с притворени очи, стиснал ръце в юмруци. Ема си спомни как бе изглеждал в колата, отчаянието, изписано върху лицето му. Малко бяха нещата, които можеха да разклатят спокойствието на Джулиън, ала Марк открай време беше едно от тях.

— Всичко ще бъде наред. — Ема се пресегна и потупа меката ръка на Дру. — Естествено, че е ядосан, има пълното право да е ядосан, но не е ядосан на никого от вас. — Тя се опита да улови погледа на Джулиън над главата на Друзила, да го успокои. — Всичко ще бъде наред.

Вратата отново се отвори и Кристина се върна в библиотеката. Джулиън рязко я погледна.

Тъмните ѝ лъскави плитки, навити на краваи, проблеснаха, когато тя поклати глава.

— Добре е — каза тя, — но се затвори в стаята си и смятам, че ще е най-добре да го оставим сам. Ако искате, мога да почакам в коридора.

Джулиън поклати глава.

— Благодаря ти. Ала не е нужно никой да го пази. Свободен е да ходи, където поиска.

— Ами ако се нарани? — Гласчето на Тави беше тъничко и тихо.

Джулиън се наведе и го вдигна, прегръщайки го здраво за миг, преди отново да го пусне. Тави обаче продължи да го стиска за ризата.

— Няма да се нарани — увери го Джулиън.

— Искам да отида в студиото — каза Тави. — Повече не искам тук.

Джулиън се поколеба, а после кимна. Студиото бе място, в което често водеше Тави, когато беше уплашен — боите, картоните и дори четките му действаха успокояващо.

— Да вървим в студиото — каза той. — В кухнята има от пицата, ако някой иска, и сандвичи, и...

— Не се тревожи, Джулс. — Ливи се беше настанила на масата до своя близък, който се беше навел над картата, стиснал устни. — Ще се оправим с вечерята. Всичко ще е наред.

— Ще ти донеса нещо за хапване — обади се Ема. — На Тави също.

Благодаря, оформи Джулиън беззвучно и тръгна към вратата. Преди да стигне до нея обаче, Тай, който не бе проговорил, откакто Марк бе излязъл, се обади:

— Няма да го накажеш, нали? — попита той. Въженцето беше опънато около пръстите на лявата му ръка.

Джулиън се обърна, видимо изненадан.

— Да накажа Марк? За какво?

— За нещата, които каза. — Изчервен, Тай бавно развиваше въженцето, което се плъзгаше между пръстите му. През годините, в които бе наблюдавал брат си, мъчейки се да се научи, Джулиън се бе убедил, че когато става дума за звуци и светлини, Тай е много почувствителен от повечето хора. Ала когато ставаше дума за докосване, то го заплениваше. Ето как Джулиън бе започнал да му прави играчки и занимания, с които да отклонява вниманието му — след като го беше виждал да прекарва часове наред, изследвайки къс коприна или шкурка, извивките на мидени черупки и грапавината на скали. — Те бяха верни... Беше истина. Той ни каза истината и ни помогна с разследването. Не бива да бъде наказан за това.

— Разбира се, че не — увери го Джулиън. — Никой от нас няма да го накаже.

— Не е виновен, че не разбира всичко — продължи Тай. — Или че нещата му идват в повече. Вината не е негова.

— Тай-Тай — обади се Ливи. Това беше прякорът на Ема за него, когато беше бебе, и останалите от семейството също бяха започнали да

го наричат така. Ливи посегна да потърка рамото му. — Всичко ще бъде наред.

— Не искам Марк отново да си тръгне — каза Тай. — Разбираш ли, Джулиън?

Ема видя как товарът на това, отговорността за него, легна върху плещите на Джулиън.

— Разбирам, Тай.

8. ОТ ОБЛАКА СЛАЗЪЛ СЛЕДНОЩ

Ема отвори вратата на студиото, внимавайки да не разлее двете препълнени купи със супа, които носеше.

Студиото се състоеше от две стаи — една, която Джулиън позволяваше на останалите да видят, и друга, в която не допускаше никого. Майка му, Елеонор, беше използвала по-голямото помещение като студио, а по-малкото — като тъмна стаичка, в която бе проявявала фотографии. Тай нерядко питаше дали химикалите и уредите за проявяване все още работят и дали би могъл да ги използва.

Ала втората стая в студиото бе единственото, по отношение на което Джулиън не отстъпваше пред желанията на по-малките си братя и сестри, нито предлагаше да се откаже от своето заради тях. Боядисаната в черно врата си оставаше затворена и никой, дори Ема, не беше допускан вътре.

Не че тя би го помолила за това. Джулиън нямаше почти никакво лично пространство и тя не искаше да го лишава от малкото, което бе успял да си отмъкне.

Основното помещение на студиото беше красиво. Две от стените бяха от стъкло; едната гледаше към океана, другата — към пустинята. Останалите две бяха боядисани в кремав сивкавокафеникав цвят и украсени с платната на майката на Джулиън, абстрактни картини в ярки багри.

Джулс стоеше до гранитния остров в средата, върху който бяха разпилени листове, кутии с акварели и тубички бои с поетични имена: ализариново червено, карминово алено, кадмиево оранжево, ултрамаринено синьо.

Той допря пръст до устните си и хвърли поглед настрани. Тави се беше настанил пред един малък статив, въоръжен с кутия нетоксични бои, и цапаше смело по голям лист амбалажна хартия, видимо доволен от пъстроцветното си творение. В кестенявите му къдрици имаше оранжева боя.

— Тъкмо го успокоих — каза Джулиън, докато Ема се приближаваше и оставяше купичките на плота. — Какво става? Някой разговаря ли с Марк?

— Вратата му все още е заключена — отвърна Ема. — Останалите са в библиотеката. — Тя побутна една от купите към него. — Хапни си. Кристина я направи. Пилешка супа с тортила. Каза обаче, че нямаме подходящите люти чушки.

Джулиън взе една от купичките и като коленичи, я постави до Тави. Брат му вдигна очи и примига при вида на Ема, сякаш едва сега я беше забелязал.

— Джулс показа ли ти рисунките? — попита той. Синя боя се беше присъединила към оранжевото и жълтото в косата му. Приличаше на залез.

— Какви рисунки? — попита Ема, когато Джулиън се изправи.

— Онези с нас. Картите.

Ема повдигна вежди срещу Джулс.

— Какви карти? Той се изчерви.

— Портрети. Нарисувах ги в стил Райдър-Уейт, като картите Таро.

— Мунданското таро? — учуди се Ема, докато Джулиън посягаше към папката с картините си. Ловците на сенки обикновено избягваха предметите, свързани със суеверията на мунданите: хиромантия, астрология, кристални кълба, карти Таро. Не им беше забранено да ги притежават или докосват, но те обикновено се свързаха със съмнителни особи, занимаващи се със съмнителни магии, като Джони Рук.

— Направих някои промени — обясни Джулиън и отвори папката, при което листовете в нея изпърпориха, разкривайки колоритни илюстрации. Ливи със сабя и развята коса, а под нея имаше надпис ЗАЩИТНИЧКАТА. Както винаги, рисунките на Джулиън ѝ говореха, докосваха се до сърцето ѝ, изпълваха я с усещането, че знае точно какво бе изпитвал, докато ги бе рисувал. Гледайки образа на Ливи, Ема почувства прилив на възхищение, обич, страх да не я загуби. Джулиън никога не би го изрекъл на глас, но Ема подозираше, че да гледа как Ливи и Тай порастват сигурно бе доста страшно.

Тиберий също беше тук — в шепата му пърхаше нощна пеперуда, хубавото му лице бе наведено надолу, скрито от очите на

наблюдаващия картината. Тази рисунка изпълни Ема с усещането за смесица от свирепа обич, интелигентност и уязвимост. Надписът под него гласеше ГЕНИЯТ.

След това следваха МЕЧТАТЕЛКАТА (Дру, забила нос в някаква книга) и НЕВИННИЯТ — Тави по пижама, отпуснал сънлива главичка върху ръката си. Цветовете бяха топли, галещи, пълни с обич.

Тук беше и Марк — скръстил ръце на гърдите си, със сламеноруса коса и тениска, на която бяха нарисувани разперени крила. Върху всяко от крилата имаше око — едно златно и едно синьо. Около глезена му бе усукано въже, което излизаше от рамката на рисунката.

ЗАТВОРНИКЪТ, пишеше отдолу.

Рамото на Джулс докосна това на Ема, докато тя се навеждаше, за да разгледа картината. Като всички рисунки на Джулиън, и тази сякаш ѝ нашепваше безмълвно думи за загуба и скръб, и за години, които не можеш да си върнеш.

— Над това ли работеше в Англия? — попита тя.

— Да. Надявах се да довърша целия комплект. — Джулиън разчорли оплетените си кестеняви къдрици. — Май ще се наложи да променя надписа под тази на Марк. След като вече е свободен.

— Ако остане свободен. — Ема отмести рисунката на Марк настрани и видя, че следващият портрет е на Хелън, застанала на сред плаващи ледове, светлата ѝ коса беше скрита под плетена шапка. РАЗДЕЛЕНАТА, пишеше отдолу. Имаше още една карта, с надпис ОТДАДЕНАТА, за нейната съпруга, Ейлийн, чиято тъмна коса обрамчваше лицето ѝ като облак. На ръката си носеше пръстена на семейство Блекторн. И накрая видя Артър, седнал зад бюрото си. Върху пода под него минаваше червена панделка с цвета на кръв. Нямаше надпис.

Джулиън се пресегна и ги прибра обратно в папката.

— Още не са готови.

— Ще има ли карта и за мен? — закачи го Ема. — Или са запазени само за членове на семейството?

— Защо не рисуваш Ема? — попита Тави и вдигна очи към брат си. — Никога не рисуваш Ема.

Ема видя как Джулиън се напрегна. Вярно беше. Той рядко рисуваше хора, а дори когато го правеше, много отдавна бе престанал

да скицира Ема. За последно я беше рисувал за семейния портрет по случай сватбата на Ейлийн и Хелън.

— Добре ли си? — попита тя толкова тихо, че Тави да не чуе.

Джулиън изпусна тежко дъха си и повдигна клепачи, а напрегнатите му мускули се отпуснаха. Очите му срещнаха нейните и гневът, започнал да се надига в стомаха ѝ, се изпари. Погледът му беше така открит, толкова уязвим.

— Съжалявам. Просто винаги съм си мислел, че когато се върне... когато Марк си дойде... той ще помогне. Ще поеме нещата, ще се погрижи за всичко. И през ум не ми е минавало, че ще се окаже още нещо, с което ще трябва да се справям.

Ема усети, че се връща назад към всички онези седмици, всички месеци, след като Марк бе отвлечен, а Хелън — отпратена надалеч, в които Джулиън се събуждаше, викайки по-големите си брат и сестра, които не бяха там, които никога вече нямаше да бъдат там. Спомни си паниката, заради която той отиваше със залитане в банята, за да повърне, нощите, в които го бе държала в прегръдките си върху студените плочки на пода, докато той трепереше, сякаш имаше треска.

„Не мога — повтарял бе тогава. — Не мога да го направя сам. Не мога да ги отгледам. Не мога да отгледам четири деца.“

Ема усети как гневът отново се надига в стомаха ѝ, само че сега той беше насочен към Марк.

— Джулс? — повика го Тави притеснено и Джулиън прокара длан по очите си. Беше нервен тик — сякаш избърсваше боята от статив. Когато свали ръка, страхът и всяко друго чувство бяха изчезнали от очите му.

— Тук съм — каза и отиде да го вдигне. Тави отпусна сънливо глава на рамото му, изпоцапвайки тениската му с боя. Джулс обаче като че ли не го беше грижа — зарови брадичка в къдриците на брат си и се усмихна на Ема.

— Забрави. Ще го сложа да си легне. Пък и ти май трябва да поспиш.

Само че във вените на Ема кипеше парлива смесица от гняв и желание да закриля. Никой не можеше да причинява болка на Джулиън. Никой. Нито дори брат му, когото толкова обичаше и който толкова му липсваше.

— Така е — увери го тя. — Но първо трябва да свърша нещо.

Джулиън я погледна разтревожено.

— Ема, не се опитвай да...

Само че нея вече я нямаше.

Ема стоеше пред стаята на Марк, сложила ръце на хълбоците си.

— Марк! — Тя почука за пети път. — Марк Блекторн, знам, че си вътре. Отвори вратата.

Мълчание. Любопитството и гневът на Ема надвиха желанието ѝ да уважи правото на лично пространство на Марк и победиха. Руните за отваряне не действаша на вратите в Института, така че тя извади тънък нож от колана си и го пъкна в процепа между вратата и касата. Резето щракна, вратата се отвори и тя надникна вътре.

Осветлението в стаята беше запалено, пуснатите пердета скриваха мрака навън. Чаршафите бяха изпомачкани, леглото обаче беше празно.

Досуц като стаята. Марк го нямаше.

Ема затвори вратата, обърна се с недоволна въздишка... и едва не изпищя при вида на Дру, която стоеше насреща ѝ с широко отворени тъмни очи, притиснала книга до гърдите си.

— Дру! Знаеш ли, обикновено когато някой се промъкне зад мен, го намушквам. — Ема изпусна дъха си на пресекулки.

Дру имаше мрачен вид.

— Търсиш Марк.

Ема не виждаше смисъл да отрича.

— Така е.

— Няма го — каза Дру.

— И това е така. Днес ти е тръгнало да изричаш очевидното на глас, а? — Ема се усмихна на Дру, усетила как нещо я жегва. Връзката между близнаците бе толкова силна, а Тави — толкова малък и зависим от Джулиън, че на Дру трябва да ѝ беше страшно трудно да намери своето място сред тях. — Той ще се оправя.

— На покрива е — осведоми я Дру и Ема повдигна вежди.

— Откъде знаеш?

— Някога винаги се качваше там, когато беше разстроен. — Дру хвърли поглед към прозореца в края на коридора. — Пък и там ще бъде под небето. Може да види Лова, ако минат оттук.

Ема усети, че я побиват тръпки.

— Няма да минат оттук. Няма отново да го вземат.

— Дори ако той поиска да отиде?

— Дру...

— Качи се и го накарай да си дойде — каза Друзила. — Моля те,

Ема.

Ема се зачуди дали объркването ѝ се бе изписало върху лицето ѝ.

— Защо аз?

— Защото ти си хубава — отвърна Дру някак тъжно и сведе поглед към закръгленото си тяло. — А момчетата правят онова, което хубавите момичета искат. Пралеля Марджъри казва така. Каза, че ако не бях такава дунда, щях да съм хубава и момчетата щяха да правят каквото поискам.

Ема беше ужасена.

— Тази стара ку... извинявай, тази стара *крава* ти е казала какво?

Дру още по-плътно притисна книгата до гърдите си.

— Е, то не звучи чак толкова лошо, нали? Дунда? Сякаш би могъл да бъдеш нещо миличко, като катеричка.

— Ти си много по-сладка от катеричка — възмути се Ема. — Те имат странни зъби и от достоверен източник знам, че говорят с високи, пискливи гласчета. — Тя разроши меката коса на Дру. — Ти си прекрасна и винаги ще бъдеш прекрасна. А сега да вървя да видя какво мога да направя за брат ти.

Несмазвани от месеци насам, пантите на капака, извеждащ на покрива, изскърцаха шумно, когато Ема, стигнала до последното стъпало, натисна силно. Капакът поддаде и тя изпъзля на покрива.

Изправи се и потрепери. Откъм океана появяваше студен вятър, а тя бе метнала само една жилетка върху блузката без ръкави и дънките си. Дървените летви на покрива бяха грапави под босите ѝ крака.

Беше се качвала тук повече пъти, отколкото би могла да преброи. Покривът беше равен, със съвсем слаб наклон по ръба, където дървените плочки отстъпваха място на медни улуци. Тук горе имаше дори сгъваем метален стол, на който Джулиън понякога сядаше, за да рисува. Преминал бе през период, в който непрекъснато рисуваше залеза над океана... Най-сетне се бе отказал, след като безброй пъти бе

преследвал променящите се багри на небето, убеден, че всяка фаза на залеза е по-красива от предишната, в резултат на което всяко от платната бе свършвало чисто черно.

На Ема ѝ отне само миг, за да види Марк на празния покрив — седеше, провесил крака от ръба, загледан в океана.

Приближи се до него, а светлите ѝ плитки се развяваха около лицето ѝ. Тя ги отметна нетърпеливо, чудейки се дали Марк нарочно не я поглежда, или наистина не я беше усетил. Спря на няколко крачки от него, спомнила си как се беше нахвърлил на Джулиън.

— Марк — повика го и той бавно обърна глава.

На лунната светлина изглеждаше черно-бял; невъзможно бе да се види, че очите му имат различен цвят.

— Ема Карстерс.

Цялото ѝ име. Не беше особено обещаващо начало. Ема скръсти ръце на гърдите си.

— Трябва да се прибереш — заяви тя. — Плашиш семейството си и разстройваш Джулс.

— Джулс — повтори той предпазливо.

— Джулиън. Твоя брат.

— Искам да говоря със сестра ми — каза Марк. — Искам да говоря с Хелън.

— Добре — отвърна Ема. — Можеш да говориш с нея, когато поискаш. Може да ѝ се обадиш или да я помолим тя да ти се обади, можем да използваме и скайп, ако предпочиташ. Щяхме да ти го кажем и по-рано, ако не ни се беше разкрещял.

— Скайп? — Марк я погледна така, сякаш ѝ бяха пораснали още няколко глави.

— Нещо по компютрите. Тай разбира от това. Ще можеш да я виждаш, докато говориш с нея.

— Като кристалните кълба на феите?

— Нещо подобно. — Ема дойде малко по-близо, сякаш се опитваше да се приближи до диво животно и се боеше да не го подплаши. — Ще слезеш ли в къщата?

— Тук ми харесва повече. Мъртвият въздух там вътре ме задушаваш, смазва ме тежестта на тази огромна постройка. Покрив и греди, и стъкло, и камъни. Как живеете по този начин?

— Ти го правеше без проблем цели шестнайсет години.

— Почти не си го спомням. Прилича ми на някакъв сън. — Той отново погледна към океана. — Толкова много вода. Виждам я и погледът ми прониква през нея. Виждам демоните под вълните. Виждам го и не ми се струва истинско.

Това бе нещо, което Ема можеше да разбере. Именно морето бе отнесло телата на родителите ѝ, а после ги бе върнало смазани и празни. От докладите за случилото се знаеше, че са били мъртви, когато са ги хвърлили във водата, ала това не помагаше. Спомни си думите от едно стихотворение, което някога бе чула от Артър: „Шурти вода и горди кораби потъват там, гдето чака ги дълбока смърт“.

Ето какво представляваше за нея морето отвъд вълните. Спотаена дълбока смърт.

— В царството на феите не може да няма вода — каза тя.

— Не и море. И водата никога не стига. Понякога Дивият лов язди дни наред без капчица вода. Едва когато сме на път да изгубим съзнание, чак тогава Гуин ни позволява да спрем и да утолим жаждата си. В дивите земи на елфите има чешми, ала от тях тече кръв.

— „Защото всяка капка кръв, пролята на земята, тече в потоците на таз страна“ — изрецитира Ема. — Не предполагам, че е буквално.

— Не предполагам, че знаеш древните стихове. — За първи път, откакто се бе върнал, Марк я погледна с искрен интерес.

— Всички в семейството се опитват да научат колкото се може повече за феите — обясни Ема, присядайки до него. — Откакто се завърнахме от Тъмната война, Даяна ни обучава и дори малките искат да знаят за тях. Заради теб.

— Едва ли е най-популярната част от нефилимската образователна програма — подхвърли Марк. — Като се има предвид най-новата ни история.

— Не си ти виновен за това, което Клейвът мисли за елфите. Ти си ловец на сенки и нямаше нищо общо с предателството.

— Аз съм ловец на сенки — съгласи се Марк. — Но освен това във вените ми има и елфическа кръв, както и в тези на сестра ми. Майка ми бе лейди Нериса. Тя е умряла, след като съм се родил, и тъй като нямало кой да ни отгледа, двамата с Хелън сме били върнати на баща ни. Тя обаче е била от благородно потекло, част от най-висшата класа на феите.

— В Лова отнасяха ли се по-добре с теб заради нея?

Марк поклати глава.

— Мисля, че според тях баща ми е отговорен за нейната смърт. Разбил сърцето ѝ, когато си тръгнал. Това не ги предразположи към мен. — Той прибра кичур светла коса зад ухото си. — Нищо от онова, което елфите причиниха на тялото и на ума ми, не може да се мери по жестокост с мига, в който научих, че Клейвът няма да се опита да ме открие. Че няма да изпратят някой да ме спаси. Джейс ми каза, когато се срещнахме в царството на феите, да „им покажа от какво тесто са замесени ловците на сенки“. Ала от какво тесто са замесени ловците на сенки, ако изоставят своите събратья?

— На света има и други ловци на сенки, освен Съвета — отвърна Ема. — Мнозина нефилими смятаха, че с теб постъпиха несправедливо. А Джулиън никога не се отказа от опитите си да накара Клейва да промени решението си. — Ема понечи да докосне ръката му, но после се отказа. У Марк все още имаше нещо диво; би било, като да се опита да погали леопард. — Ще видиш това сега, когато си си вкъщи.

— Вкъщи ли съм си? — Марк поклати глава като куче, отърсващо се от вода. — Може би не бях справедлив с брат ми. Може би не трябваше да избухвам. Чувствам се като... като в сън. Струва ми се, че са минали седмици, откакто те дойдоха при мен и ми казаха, че ще се върна в света.

— Казаха ли ти, че ще си дойдеш у дома?

— Не. Казаха ми, че трябва да напусна Лова. Че кралят на тъмните феи е наредил така. Смъкнаха ме от коня и ми завързаха ръцете. Яздихме дни наред. Дадох ми да пия нещо, от което започнах да халюцинирам и да виждам неща, които ги няма. — Марк сведе очи към ръцете си. — Направиха го, за да не мога да откроя обратния път, но ми се ще да не го бяха сторили. Ще ми се да се бях завърнал у дома такъв, какъвто бях в продължение на години — способен член на Дивия лов. Ще ми се братята и сестрите ми да ме бяха видели гордо изправен, а не пълзящ от страх.

— Сега наистина изглеждаш много различен — каза Ема и действително беше така. Приличаше на човек, събудил се след стогодишен сън, отърсил праха на вековни сънища от бе си. Преди беше ужасен, сега ръцете му бяха сигурни, а изражението — сериозно.

Внезапно по устните му пробяга суха усмивка.

— Когато ми наредиха да се разкрия в светилището, мислех, че това е поредният сън.

— Хубав сън?

Марк се поколеба, а после поклати глава.

— В началото, когато откажех да се подчиня, те ми изпращаха сънища, ужаси, видения, в които семейството ми умираше. Мислех, че именно това ще видя отново. Боях се до смърт, и не заради себе си, а за Джулиън.

— Ала сега вече знаеш, че не е сън. Виждаш семейството си, дома си...

— Ема. Престани. — Той стисна очи, сякаш пронизан от болка. — На теб мога да го кажа, защото в твоите вени не тече кръвта на семейство Блекторн. Години наред живях в царството на елфите, а това е място, където кръвта на смъртните се превръща в огън. Място на красота и ужас, каквито тук не можем да си представим. Яздих заедно с Дивия лов. Проправих си пътека на свобода сред звездите и надбягах вятъра. А сега от мен се очаква отново да тръгна по земята.

— Мястото ти е там, където те обичат — отвърна Ема. Чувала го бе от баща си и наистина го вярваше. Нейното място беше тук, защото Джулс и децата я обичаха. — Обичан ли си в царството на елфите?

Над очите на Марк падна сянка, като завеси, спуснати в тъмна стая.

— Искях да ти кажа... Съжалявам за родителите ти.

Ема зачака познатия прилив на задушаващ гняв, който я изпълваше всеки път щом някой друг, освен Джулс споменеше родителите ѝ, ала той не последва. Имаше нещо в начина, по който Марк го бе изрекъл, нещо в причудливата смесица от официална елфическа реч и искрено съжаление, което ѝ се стори странно успокояващо.

— А аз съжалявам за баща ти — отвърна тя.

— Видях как го превръщат — каза Марк. — Но не и как загива в Тъмната война. Надявам се, че не е страдал.

Ема усети как по гръбнака ѝ пробягва вълна на изумление. Нима не знаеше как е загинал баща му? Нима не му бяха казали?

— Той... — започна. — Случи се в битка. Стана много бързо.

— Ти си го видяла?

Ема се изправи.

— Става късно — заяви тя. — Най-добре да си лягаме.

Марк вдигна необикновените си очи към нея.

— Не искаш да спиш — каза той и изведнъж ѝ се стори див като звездите или пустинята, като всички неопитомени неща в природата. — Ти открай време обичаш приключенията, Ема, и не мисля, че това се е променило, нали? Въпреки че си свързана с моя прекалено предпазлив по-малък брат?

— Джулиън не е прекалено предпазлив — отвърна Ема сърдито. — Той е отговорен.

— Нима има разлика?

Ема вдигна очи към луната, преди отново да го погледне.

— Какво предлагаш?

— Хрумна ми, докато гледах океана. Може би ще успее да открие Средоточието на лей-линиите. Виждал съм подобни места и преди, докато бях с Лова. От тях се излъчва енергия, която елфите са в състояние да доловят.

— *Какво?* Но как...

— Ще ти покажа. Нека го потърсим заедно. Защо да чакаме? Разследването е спешно, нали? Трябва да открием убиеца.

В гърдите на Ема се надигнаха вълнение и неудържим копнеж; трябваше да положи усилие, за да не допусне да се изпише върху лицето ѝ колко отчаяно искаше, нуждаеше се да знае, да направи следващата крачка, да се хвърли в издирването, в битка, в намирането на отговори.

— Джулс — каза тя, изправяйки се на крака. — Трябва да го вземем с нас. Марк придоби мрачно изражение.

— Не искам да го виждам.

Ема отказваше да отстъпи.

— Тогава няма да ходим никъде. Той е моят парабатай, където съм аз, там е и той.

Нещо припламна в очите на Марк.

— Ако не искаш да дойдеш без него, изобщо няма да отидем. Не можеш да ме принудиш да ти разкрия информацията.

— Да те принудя? Марк... — Ема млъкна, обзета от безсилно раздражение. — Е, добре. Да вървим. Само ние двамата.

— Само ние двамата — повтори той и се изправи. Движенията му бяха невъзможно леки и бързи. — Ала първо трябва да се докажеш.

И той прекрачи през края на покрива.

Ема изтича до ръба и надзърна. Вкопчен в стената на Института, на една ръка разстояние от нея, Марк вдигна очи към нея с широка усмивка, която говореше за безкраен въздух и студен вятър, за бурната повърхност на океана и назъбени облаци. Усмивка, която зовеше дивата, необузданата част на Ема, онази, която копнееше за огън и битка, за кръв и отмъщение.

— Слез заедно с мен — каза той и в гласа му се долавяха насмешливи нотки.

— Ти си луд — изсъска Ема, ала Марк вече бе тръгнал надолу, поставяйки ръцете и краката си в процепи, които тя дори не можеше да види.

Земята се разлюля под нея. Ако паднеше от покрива на Института, като нищо можеше да умре; не можеше да бъде сигурна, че и някое иратце ще я спаси.

Тя коленичи с гръб към океана, плъзна се назад, при което ноктите ѝ одраха дървените летви на покрива, и ето че се бе вкопчила в улука, а краката ѝ се полюшваха във въздуха. Босите ѝ стъпала заопипваха стената. Слава на Ангела, че не носеше обувки — загрубели от ходене и битки, стъпалата ѝ се хлъзнаха по стената, докато не откриха една цепнатина. Тя пъхна пръсти в нея, отнемайки част от тежестта от ръцете си.

Не поглеждай надолу.

Откакто Ема се помнеше, гласът в главата ѝ, помагащ ѝ да се справи с паниката, бе гласът на Джулс. Чу го и сега, докато сваляше ръце, мушвайки пръсти между два камъка. Спусна се надолу, първо само с няколко сантиметра, а после по-надалеч, докато не откри нова опора за краката си. Отново чу гласа на Джулс: *Катериш се по скалите в парка „Лео Карило“.* Само няколко стъпки те делят от мекия пясък. Няма никаква опасност.

Вятърът навяваше косата в лицето ѝ. Тя завъртя глава, за да я отметне от очите си и видя, че минава покрай някакъв прозорец. Иззад завесите струеше мека светлина. Стаята на Кристина може би?

Винаги ли се отнасяш толкова небрежно към собствената си безопасност?

— Дори повече след Тъмната война...

Трябва да беше преодоляла половината разстояние, предположи, когато погледна към отдалечаващия се покрив над себе си. Вече се движеше по-бързо, пръстите на ръцете и краката ѝ по-лесно откриваха опора. Мазилката между камъните ѝ помагаше, не позволяваше на влажните ѝ от пот ръце да се подхлъзнат, докато ту се вкопчваха в стената, ту я пускаха, ту се вкопчваха, ту пускаха, а тялото ѝ се притискаше плътно в нея. Най-сетне посегна с крак надолу и напита твърда земя.

Пусна се и се приземи, вдигайки облаче от пясък. Намираха се от източната страна на Института, която гледаше към градината, малкия паркинг и пустинята зад тях.

Естествено, Марк вече беше там, облян в лунна светлина, от която изглеждаше като част от пустинята, причудлив силует, изваян от непознат блед камък. Ема дишаше тежко, докато се отдръпваше от стената, ала то беше от въодушевление. Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите, кръвта бучеше във вените ѝ; усещаше соления вятър в устата си.

Марк се дръпна назад, напъхал ръце в джобовете си.

— Ела с мен — прошепна и като обърна гръб на Института, пое към пясъка и шубраците на пустинята.

— Почакай — повика го Ема. Марк спря и я погледна през рамо. — Оръжия. И обувки.

Тя отиде при колата и с помощта на една руна за отваряне отключи багажника, пълен с бойно облекло и оръжия. Порови из тях и откри колан и чифт ботуши. Сложи си колана, втъкна няколко ками в него, взе още няколко резервни и нахлузи ботушите.

За щастие, в бързината да се приберат от къщата на Малкълм, беше оставила Кортана в багажника. Окачи го на гърба си и побърза да се върне при Марк, който прие безмълвно една серафимска кама и два ножа и ѝ даде знак да го последва.

Зад ниската стена до паркинга се намираше каменната градина, обикновено спокойно място, в което растяха кактуси и тук-там се издигаха гипсови статуи на класически герои. Артър бе накарал да му ги изпратят от Англия, когато се бе нанесъл в Института, и те се открояваха причудливо между кактусите.

Сега обаче там имаше още нещо — солидна тъмна сянка, завита с покривало. Марк се приближи до нея, а по лицето му отново играеше

онази особена усмивка. Ема се отдръпна, за да му направи път, и той отметна дългото черно покривало. Отдолу имаше мотоциклет.

Ема ахна. Никога досега не беше виждала такъв мотоциклет — сребристобял, сякаш изваян от кост, той проблясваше на лунните лъчи и за миг на Ема ѝ се стори, че е в състояние да прозре през него като през магически прах — отдолу като че ли имаше друга форма, с развята грива и огромни очи...

— Когато вземеш магически жребец от царството на феите, съществото му може да се промени, за да пасне в света на мунданите — усмихна се Марк при вида на смаяното ѝ изражение.

— Искаш да кажеш, че това някога е било кон? Че това е понициклет? — В учудването си Ема дори забрави да понижи глас.

Усмивката на Марк стана още по-широка.

— Най-различни жребци яздят с Дивия лов.

Ема вече се бе приближила до мотоциклета и прокарваше ръце по него. Металът беше гладък като стъкло под пръстите ѝ, хладък, млечнобял и сияещ. Цял живот бе искала да се качи на мотор. Джейс и Клеъри се бяха возили на летящ мотоциклет. Тя го бе виждала на рисунки.

— Може ли да лети?

Марк кимна.

— Искам да го карам — заяви тя. — Искам аз да го карам.

Марк направи сложен поклон, изящен, чудноват жест, какъвто навярно бе съществувал в двора на някой крал преди стотици години.

— На твое разположение е.

— Джулиън ще ме убие — отбеляза Ема замислено, без да престава да докосва мотоциклета. Колкото и да беше красив, тя усети, че я пронизва тревога при мисълта да го подкара — той нямаше нито ауспук, нито скоростомер, никое от нещата, които тя свързваше с моторите.

— Не ми се струва, че е толкова лесно да бъдеш убита. — Марк вече не се усмихваше; погледът му беше пронизващ и предизвикателен.

Без да каже нищо повече, Ема праметна крак през мотоциклета и улови дръжките, които сякаш се извиха, за да паснат в ръцете ѝ.

— Сядай зад мен — обърна се тя към Марк, — ако искаш да се повозиш.

Усети как моторът се друсна под нея, когато Марк се качи и ръцете му я обгърнаха лекичко през кръста. Ема изпусна дъха си, раменете ѝ се напрегнаха.

— Той е жив — прошепна Марк. — Ще ти отговори, ако му заповядаш.

Ема сграбчи още по-здраво ръчките.

Полети!

Мотоциклетът се издигна рязко във въздуха и Ема изпищя, наполовина от изумление, наполовина от наслада. Ръцете на Марк я стиснаха по-силно през кръста, докато двамата се носеха стремително нагоре, а земята под тях бързо се отдалечаваше. Вятърът свистеше край ушите им. Неспиран от земното притегляне, мотоциклетът се носеше, подтикван от Ема, която се бе привела над него и с тялото си му показваше какво иска.

Профучаха покрай Института и пътят, който отвеждаше към магистралата, се разстла под тях. Понесоха се над него, а пустинният вятър отстъпи място на сол върху езика на Ема, когато достигнаха крайбрежната магистрала, по която златистите светлини от фарове на минаващите коли се сливаха в ярки линии. Ема извика от удоволствие, пришпорвайки мотоциклета напред: *По-бързо, по-бързо.*

Плажът прелетя под тях, златният пясък изглеждаше бял на светлината на звездите и ето че вече се носеха над океана, а луната рисуваше сребърна пътека за тях. Марк извика нещо в ухото ѝ, ала в този миг за Ема не съществуваше нищо друго, освен океана и мотора под нея и вятъра, който развяваше косата ѝ и насълзяваше очите ѝ.

А после погледна надолу.

От двете страни на лунната пътека водата бе наситено синя в мрака. Земята бе далечна ивица от ярки светлини, сенките на планината се очертаваха върху небето. Под тях бе само океанът, безкрайни мили океан, и Ема почувства студените пръсти на страха, като леден блок, докоснал се внезапно до тила ѝ и плъзнал по вените ѝ.

Безкрайни мили океан, безбрежие от сенки и сол, сурови тъмни води, пълни с непозната празнота и чудовищата, живеещи в тях. Представи си как политаш в нея, знаейки какво има под теб, как се мъчиш да се задържиш на повърхността; от ужас пред това, което се простира под теб — дълги мили нищо и чудовища, чернота,

ширнала се във всички посоки, и океанското дъно така далеч от теб — мозъкът ти ще се пръсне на безброй късчета.

Мотоциклетът се разбунтува, подскочи под ръцете ѝ. Ема прехапа устни до кръв и се съсредоточи.

Мотоциклетът се обърна под ръцете ѝ и се насочи обратно към брега. По-бързо, подтикваше го Ема, обзета изведнъж от отчаяно желание да види земята под себе си. Стори ѝ се, че съзира сенки, които се движеха под кожата на морето, и си спомни старите истории за моряци, чиито лодки били повдигнати над водата върху гърба на китове и морски чудовища. Разкази за кораби, разбити на парчета от морски демони, а екипажите им — хвърлени на акулите...

Дъхът на Ема секна, моторът подскочи под нея и тя изпусна дръжките, и ето че се носеха стремглаво надолу.

Марк изкрещя, когато прелетяха покрай разбиващите се вълни, носейки се към брега. Пръстите на Ема откриха дръжките и отново се вкопчиха в тях, само миг преди предното колело да докосне пясъка, а после мотоциклетът се издигна нагоре, профуча над плажа и мина над магистралата под тях.

До ушите ѝ достигна смехът на Марк. Беше див звук и в него Ема долови ехото на Лова, рев на рогове и тътен на копита. Тя вдъхваше дълбоко хладния свеж въздух; косата ѝ се развяваше зад нея, не съществуваха никакви правила. Беше свободна.

— Ето че се доказва, Ема — каза Марк. — Достойна си да яздиш заедно с Гуин, ако поискаш.

— Дивият лов не допуска жени в редиците си — напомни му тя и вятърът изтръгна думите от устата ѝ.

— Какви глупаци. Жените са много по-пламенни от мъжете. — Марк посочи към брега и хребета на планината. — Карай натам. Ще те заведе на мястото, където се събират линиите.

9.

ЗЕМЯ, ОКРЪЖЕНА ОТ МОРСКИ ВЪЛНИ

Нищо чудно, че Джейс Херондейл изобщо не се беше поколебал да лети с мотоциклет, помисли си Ема. От него светът се разкриваше по съвсем различен начин. Двамата с Марк се носеха на север над магистралата, прелитайки над имения с огромни басейни, надвиснали над океана, замъци, долепени до каньони и скали, а веднъж дори се спуснаха по-ниско, за да видят партито в един заден двор, украсен с пъстроцветни фенери.

Марк я насочваше, като я докосваше лекичко по китките — вятърът бе прекалено силен, за да може да чуе гласа му. Минаха покрай едно заведение за морска храна; то бе отворено и през нощта и от прозорците струяха музика и светлина. Ема, която бе идвала в него, си спомни как седи на една от дървените маси за пикник заедно с Джулс и похапва пържени стриди със сос тартар. Пред ресторанта бяха паркирани десетки мотори „Харли Дейвидсън“, но Ема се съмняваше, че някой от тях може да лети.

Тя се усмихна широко, опиянена от височината и студения въздух.

Марк докосна дясната ѝ китка. Равен пясъчен участък се отделяше от плажа и поемаше към близките канари. Ема изправи мотоциклета, така че застанаха почти вертикално, докато изкачваха билото на една скала. Прехвърлиха върха, прелитайки на по-малко от метър от него, и се стрелнаха напред, а гумите докоснаха връхчетата на магарешките бодили, които растяха между високата трева.

Пред тях се издигна гранитно възвишение, куполовиден хълм навръх канарите. Ема се облегна назад, готвейки се да натисне газта, ала Марк се пресегна покрай нея и гласът му отекна в ушите ѝ:

— Спри!_Спри!_

Мотоциклетът забуксува, подмина шубраците, издигащи се по ръба на скалите, и се закова на място. Около ниския гранитен хълм пред тях растеше трева, утъпкана тук-там, сякаш някой бе минавал

оттук; в далечината вдясно от нея Ема забеляза очертанията на черен път, спускащ се с криволичене към магистралата.

Двамата с Марк слязоха от мотора и за миг останаха така; морето проблясваше в далечината, хълмът се издигаше тъмен пред тях.

— Караш прекалено бързо — подхвърли Марк.

Ема изсумтя и провери дали Кортана е препасан сигурно през гърдите ѝ.

— Звучиш като Джулиън.

— Това ми достави удоволствие — продължи Марк и застана до нея. — Стори ми се, че отново препускам с Лова, и вкусих кръвта на небето.

— Сега звучиш като Джулиън надрусан — измърмори Ема и се огледа наоколо. — Къде сме? Тук ли се събират лей-линиите?

— Ето там. — Марк посочи един тъмен отвор в скалите.

Докато отиваха към него, Ема се пресегна и докосна дръжката на Кортана. В това място имаше нещо, от което я побиваха тръпки — може и да бе просто могъществото на лей-линиите, ала когато се приближиха до пещерата и косъмчетата на врата ѝ настръхнаха, Ема си помисли, че едва ли бе само това.

— Тревата е равна. — Тя посочи мястото около пещерата. — Изпотъпкана. Някой е минал оттук. Повече от един. Ала на пътя няма пресни следи от гуми.

Марк се огледа наоколо, отметнал глава назад, като вълк, душещ въздуха. Краката му бяха боси, ала коравата земя, тръните и острите скали, които се подаваха между тревата, като че ли изобщо не му пречеха.

Изведнъж се разнесе пронизителен звук — телефонът на Ема звънеше. „Джулс“, помисли си тя и го извади от джоба си.

— Ема? — Приятният нисък глас на Кристина я стресна, беше като рязко напомняне за реалността след нереалния полет през небето. — Къде си? Намери ли Марк?

— Намерих го. — Ема погледна към Марк, който изучаваше растенията около входа на пещерата. — При Средоточието сме.

— *Какво?* Къде е? Опасно ли е?

— Засега не — отвърна Ема тъкмо когато Марк се шмугна в пещерата. — Марк! — повика го тя. — Марк, недей... Марк!

Телефонът прекъсна. Ругаейки, Ема го пъкна обратно в джоба си и извади магическата си светлина. Тя начаса лумна, мека и ярка, пръскайки лъчи между пръстите ѝ и огрявайки входа на пещерата. Проклинайки Марк под носа си, Ема се отправи натам.

Завари го вътре да разглежда още от растенията, които бяха видели навън, поникнали между сухите гладки камъни.

— *Atropa belladonna* — обясни той. — Означава „красива дама“. Отровно е.

Ема направи физиономия.

— Нормално ли е да расте по тези места?

— Не и в такива количества. — Марк посегна да го докосне и Ема го стисна за китката.

— Недей. Нали каза, че е отровно.

— Само ако го глътнеш — отвърна той. — Нима чичо Артър не ти е разказвал за смъртта на Август?

— Нищо, което да не съм се потрудила сериозно да забравя.

Марк се изправи. Ема го пусна и разкърши пръсти — в ръцете му имаше жилава сила.

Докато той се отправяше към вътрешността на пещерата, която се стесняваше, превръщайки се в тунел, Ема неволно си припомни последния път, когато го беше видяла, преди да бъде отвлечен от Себастиан Моргенстърн. Усмехнат, синеок, с къса руса коса, къдреца се над връхчетата на заострените му уши. Широкоплещест... или поне такъв бе в нейните очи на дванайсетгодишно момиче. Със сигурност беше по-едър от Джулиън, по-висок и по-силен от тях двамата. Пораснал.

Сега, докато се прокрадваше дебнешком пред нея, а косата му проблясваше на магическата светлина, той ѝ заприлича на диво дете. Движеше се като облак по небето, пара, оставена на милостта на вятъра, който можеше да я разкъса на парченца.

Марк изчезна зад един завой в скалите и Ема неволно затвори очи. Изчезналият Марк принадлежеше към едно минало, което съдържаше нейните родители, а миналото е място, в което можеш да се удавиш, ако му позволиш да те завладее, докато работиш.

А тя беше ловец на сенки. Винаги работеше.

— Ема! — повика я Марк и гласът му отекна между стените. — Ела да видиш.

Тя забърза след него по тунела, който изведнъж се превръщаше в овална зала с покрити с метал стени. Ема бавно се завъртя на пети, отворила широко очи. Не знаеше какво бе очаквала, но определено не и нещо, което приличаше на вътрешността на окултен океански лайнер. Бронзовите стени бяха покрити със странни символи, надраскана смесица от езици: някои от тях бяха демонски, други — човешки, макар и древни — Ема разпозна гръцки и латински, няколко откъса от Библията...

В стените бяха вградени две масивни стъклени врати, подобни на люкове, затворени и заковани, а между тях имаше причудлив метален орнамент. През стъклото се виждаше единствено бушуващ мрак, сякаш бяха под вода.

В помещението нямаше мебели, ала върху пода от гладък черен камък имаше нарисован с тебешир кръг от символи. Ема извади телефона си и започна да прави снимки; блясъкът на светкавицата изглеждаше някак зловещ в полумрака.

Марк се приближи до кръга.

— Недей... — Ема свали телефона си. — ... да влизаш — довърши тя с въздишка.

Марк вече беше вътре и се оглеждаше любопитно.

Ема не виждаше нищо друго, освен голия под.

— Моля те, излез — опита се да го придума тя. — Ако там вътре има някаква магия и тя те убие, няма да е особено забавно да го обясня на Джулс.

Бледа светлинка трепна за миг, докато Марк прекрочваше вън от кръга.

— „Забавно“ ми се струва малко слабо — спокойно каза той.

— Именно — отвърна Ема. — Това го прави смешно. — Марк я изгледа неразбиращо. — Забрави.

— Веднъж прочетох, че да обясняваш шега е като да правиш дисекция на жаба — подхвърли той. — Откриваш как действа, но в процеса жабата умира.

— Може би няма да е зле да се махнем от тук, преди *ние* да сме умрели в процеса. Направих снимки, така че...

— Намерих нещо — прекъсна я Марк и ѝ показа квадратен предмет от кожа. — Беше в кръга, заедно с някакви дрехи и нещо, което приличаше на... — той се намръщи — избити зъби.

Ема грабна предмета от ръката му. Беше портфейл — по-опърлен мъжки портфейл.

— Аз не видях нищо — каза тя. — Стори ми се празен.

— Магически прах. Усетих го, когато пристъпих вътре.

Ема отвори портфейла и сърцето ѝ подскочи. Вътре имаше шофьорска книжка с позната снимка. Мъжът, чието тяло бе намерила в уличката.

Имаше също така пари и кредитни карти, ала погледът ѝ бе прикован в шофьорската книжка и името върху нея — Станли Албърт Уелс. Същата сравнително дълга, посивяваща коса и кръглото лице, което тя си спомняше, само че на снимката то не беше разкривено и изцапано с кръв. Адресът под името бе изгорен и не се четеше, но за сметка на това рождената дата и останалата информация бяха съвсем ясни.

— Марк. Марк! — Ема размаха портфейла над главата си. — Това е улика. Истинска улика. Мисля, че те обичам.

Веждите на Марк подскочиха.

— Ако беше изрекла нещо такова в царството на елфите, щеше да се наложи да се вrechем един на друг и ти би могла да ми наложиш *геш*, с който да ме принудиш да ти бъда верен, ако не искам да умра.

Ема прибра портфейла в джоба си.

— Е, при нас това е просто израз, който означава „Много те харесвам“ или дори „Благодаря ти за изцапания с кръв портфейл“.

— Колко особени сте вие, хората.

— Ти също си човек, Марк Блекторн.

В стаята отекна звук и Марк рязко вдигна глава. Ема потисна усмивката си, представяйки си как заострените му уши потръпват по посока на шума.

— Навън — каза той. — Навън има нещо.

Усмивката на Ема бързо се изпари. Тя се върна в тунела, прибирайки магическата светлина в джоба си, за да не я издаде. Извади стилито си и бързо нарисова няколко руни върху ръката си — за точен удар, за сигурна стъпка, за ярост в битката, за безшумност. Когато наближиха входа, се обърна със стилито към Марк, който вървеше зад нея, но той поклати глава. *Не. Никакви руни.*

Ема прибра стилито в колана си. Въздухът край входа на пещерата беше по-хладен, виждаха се осеяното със звезди небе и

тревата, сребриста под лунните лъчи. Поляната навън изглеждаше пуста — Ема виждаше единствено трева и тръни, стъпкани сякаш от тежки ботуши и простиращи се чак до ръба на скалите. Във въздуха се носеше остър мелодичен звук, приличен на бръмченето на насекоми. Зад нея Марк си пое рязко дъх, а после лумна светлина.

— *Ремил* — каза той и серафимската му кама пламна за живот.

И в този миг, сякаш светлината бе разпръснала магически прах, Ема ги видя. Те подсвиркваха и цвърчаха сред високата трева. Демони.

Ема извади Кортана толкова мълниеносно, че мечът сякаш сам скочи в ръката ѝ. Бяха десетки, разпръснати между пещерата и ръба на скалата. Приличаха на огромни насекоми и по-точно — на огромни богомолки. Триъгълни глави, издължени тела, масивни грабливи ръце, покрити с шипове от хитин^[1], остри като бръснач. Очите им бяха гладки и белезникави.

Намираха се между тях и мотоциклета.

— Мантиди — прошепна Ема. — Твърде много са, за да ги победим. — Тя вдигна поглед към лицето на Марк, осветено от серафимската кама. — Трябва да се доберем до мотора.

Марк кимна.

— Давай — каза той рязко.

Ема се хвърли напред и го усети да я завладява в мига, в който ботушите ѝ докоснаха тревата — студена вълна, която сякаш накара времето да тръгне по-бавно.

Видя как един от мантидите се обръща към нея и замахва с хищните си, покрити с шипове предни крака. Присвила колене, Ема скочи високо и с един удар отсече главата на демона. Плисна зелена кръв. Тя се приземи върху подгизналата земя в същия миг, в който тялото на демона се сгърчи и изчезна, всмукано обратно в родното му измерение. С периферното си зрение видя нещо да помръдва и се завъртя, забивайки Кортана в гърлото на друг демон, а после го извади и отново го заби. Мантидът стана на прах около острието.

Сърцето думкаше в ушите ѝ. Това беше кулминацията, миговете, в които безкрайните тренировки, всички часове, цялата страст и омраза се събираха в една точка на фокус и решителност.

Марк се виждаше съвсем ясно, сиянието на серафимската му кама огряваше тревата около него. Той замахна към един от демоните и отсече предните му крака. Създанието се заклатушка, цвърчейки, все

още живо. Лицето на Марк се разкриви от отвращение. Ема се хвърли към една купчина камъни, покатери се върху тях и скочи, посичайки демона надве. Чудовището изчезна, а тя се приземи пред Марк.

— Той беше мой — изгледа я той студено.

— Вярвай ми — отвърна Ема, — има и за двама ни. — Тя го сграбчи със свободната си ръка и го завъртя. Пет мантида тъкмо излизаха от няколко пукнатини в гранитния хълм. — Убий тези. Аз ще докарам мотора.

Марк се хвърли напред с вик като ловджийски рог, посичайки краката на демоните. Осакатени, те изпопадаха около него, облени в зеленикавочерна кръв, която вонеше на горящ бензин.

Ема затича към ръба на скалата, а около нея се надигаха демони. Тя забиваше меча си там, където бяха най-слаби — в съединителната тъкан, където хитинът беше тънък, отсичайки глави и крака. Дънките и жилетката ѝ бяха мокри от демонска кръв. Мина на бегом покрай един умиращ мантид, втурна се към ръба на канарата...

И се вкамени. Един от демоните бе вдигнал мотоциклета между предните си крака. Ема би могла да се закълне, че създанието се хили насреща ѝ, триъгълната му глава зейна, разкривайки няколко редици остри като игли зъби, докато покритите с шипове крака стиснаха мотоциклета и го разтрошиха. Разнесе се скърцане на метал, гумите се пръснаха и чудовището изцвърча ликуващо, когато машината стана на парчета, които полетяха по склона, отнасяйки със себе си надеждата на Ема за лесно бягство.

Тя изгледа мантида свирепо.

— Това беше *наистина страхотно возило* — процеди и като извади един нож от колана си, го хвърли.

Острието се заби в тялото на демона, зелена кръв рукна от устата на чудовището и разтърсвано от мощни спазми, то полетя след мотоциклета.

— Задник — промърмори Ема и се обърна към поляната.

Не обичаше да използва ножове за хвърляне в битка, най-вече защото бе малко вероятно да си ги получи обратно, след като убие някого. Оставаха ѝ още три, серафимската ѝ кама и Кортана.

Знаеше, че изобщо не са достатъчно, за да се справи с двете дузини мантиди, които пъплеха из тревата. Ала бяха всичко, с което разполагаше. Трябваше да свършат работа.

Откри Марк, който се беше покатерил на една издатина върху гранитния хълм и нанасяше удари под себе си, и се втурна към него. Избегна един крак, посегнал към нея, и го срязва с Кортана, без да престава да тича. Чу как мантидът изпищя от болка.

Един от по-високите демони протегна назъбените си предни крака към Марк, опитвайки се да го сграбчи. Ремиел се спусна яростно надолу и отсече главата му. Чудовището се свлече, а на негово място се появи друго и склучи челюсти около острието само за да политне назад, надавайки своя пронизителен писък. Беше смъртно ранено, ала отнасяше Ремиел със себе си — оръжие и мантид се свлякоха на земята в цвърчаща локва от демонска кръв и адамас.

Марк бе използвал всички оръжия, които Ема му беше дала. Поредният мантид замахна към него и той се залепи за гранита зад себе си. Сърцето на Ема се качи в гърлото ѝ и тя се втурна напред, хвърли се върху стената, закатери се към Марк. Един огромен демон се надвеси над него със зейнала паст и той посегна към гърлото си, а Ема искаше да изкрещи, да му каже да се дръпне назад, да избяга.

Нещо проблесна между пръстите на Марк. Сребърна верижка, от която се полюшваше връх на стрела. Той замахна с него към главата на мантида и прониза изпъкналите му бели очи. Рукна гъста бяла течност и създанието залитна с писък назад в същия миг, в който Ема скочи на площадката и го съсече надве с Кортана.

Марк отново надяна верижката около врата си, а Ема изруга и тикна последната си серафимска кама в ръката му. Демонска кръв се стичаше по острието на Кортана и изгаряше кожата ѝ, но тя стисна зъби, пренебрегвайки болката. Марк вдигна новото си оръжие.

— Дай му име — каза Ема задъхано и като извади един нож от колана си, го стисна в дясната си ръка; в лявата държеше Кортана.

Марк кимна.

— *Рагуел* — каза той и камата лумна в светлина. Мантидите изпищяха и се свиха, дръпвайки се назад от сиянието.

Ема скочи от скалата и се приземи, размахвайки Кортана и ножа около себе си като перките на хеликоптер. Въздухът се изпълни с писъци на насекоми, докато оръжията ѝ посичаха хитин и демонска плът.

Светът сякаш беше забавил ход. Тя все още падаше. Разполагаше с всичкото време на света. Замахна първо с лявата, а после с дясната

ръка, отделяйки глава от тяло, гърди от корем, срязва челюстите на два от демоните и ги остави да се давят в собствената си кръв. Преден крак се протегна към нея и тя го отсече с един замах на Кортана. Когато се приземи, телата на шест мантида се сгромолясаха с тъп звук на земята след нея и се изпариха.

Само предният крак остана да стърчи като някакъв странен кактус от земята. Другите мантиди я бяха наобиколили, съскайки и тракайки, но все още не нападаха. Изглеждаха нащрек, сякаш дори техните малки насекомови мозъчета си бяха дали сметка, че тя представлява опасност.

Единият от тях бе изгубил предния си крак.

Ема погледна към Марк, който все още стоеше на площадката... не че можеше да го вини — тя представляваше отлична фиксирана позиция, от която да се бие. Един мантид се стрелна към него, посягайки с остър крайник към гърдите му. Марк замахна с Рагуел и го прониза в корема. Демонът изрева и политна назад.

На ярката светлина от серафимската кама Ема видя как върху ризата на Марк избива алено-черна кръв.

— Марк — прошепна тя.

Той се завъртя изящно и камата му посече мантида надве. Демонът изчезна и в същия миг нощта изригна в светлина. По пътя се зададе кола и връхлетя на поляната. Позната червена тойота, чиито фарове разкъсаха мрака, обходиха поляната и осветиха мантидите.

Една фигура бе коленичила на покрива, опряла арбалет на рамото си. Джулиън.

Колата се стрелна напред и Джулиън се изправи на крака и вдигна арбалета. Сложно оръжие бе той, арбалетът на Джулиън, способно да изстреля дъжд от стрели за съвсем кратко време. Той се обърна към демоните и изпрати първо една, а после и втора стрела в редиците им, носещ се на покрива на колата като сърфист по вълните, стъпил здраво, докато тойотата подскачаше по неравната земя.

В гърдите на Ема се надигна гордост. Хората често се държаха така, сякаш Джулиън не можеше да бъде воин само защото в ежедневието си живот бе мил, нежен с приятелите и семейството си.

Хората грешаха.

Всяка стрела намираше целта си, всяка от тях се забиваше в тялото на някой от демоните. Стрелите бяха подсилени с руни и

пронизаните мантиди изригваха с беззвучни писъци.

Колата се носеше през поляната и зад волана Ема видя Кристина, стиснала челюст. Мантидите се пръснаха на всички страни, потъвайки в сенките. Кристина натисна газта и колата се вряза в няколко от тях, смачквайки ги на пихтия. Марк скочи от скалната площадка и довърши един потръпващ, разтърсван от конвулсии демон, като размаза с крак подобната му на наковалня глава. Демонът изчезна с влажен, лепкав звук, а Марк, чиято риза беше потъмняла от кръв, се свлече на колене. Серафимската кама се търкулна в тревата до него.

Колата спря рязко. Кристина тъкмо отваряше вратата откъм шофьора, когато един от мантидите изпълзя изпод гумите и се хвърли към Марк.

Джулиън изкрещя и скочи от колата. Демонът се надигна над Марк, който посегна към верижката около врата си...

Мощна вълна на енергия разтърси Ема, като прилив на кофеин — присъствието на Джулиън, което ѝ вдъхваше сила.

Тя изтръгна отсечения крак от земята пред себе си и го метна. Той политна във въздуха, въртейки се като витло, и с тъп звук се удари в демона, посягащ към Марк. Създанието изпищя в агония и изчезна в облак от зелена кръв.

Марк отново се отпусна в тревата. Джулиън се надвеси над него със стили в ръка, а Ема се затича.

— Марк — каза той, когато Ема стигна при тях. — Марк, моля те...

— Не — изхриптя Марк и отблъсна ръката на брат си. — Никакви руни. — Надигна се на колене и се изправи, като се олюляваше. — Никакви руни, Джулиън. — Той се обърна към Ема. — Добре ли си?

— Добре съм — отвърна тя, прибирайки Кортана в ножницата си. Студът на битката се бе оттеглил, оставяйки я леко замаяна. На лунната светлина очите на Джулиън горяха със студен син цвят. Носеше бойно облекло, тъмната му коса беше разчорлена от вятъра, в десницата си стискаше арбалета.

Свободната му ръка докосна лицето на Ема и тя усети как погледът ѝ се вдига към неговия. В зениците му виждаше нощното небе.

— Добре? — повтори той дрезгаво. — Та ти кървиш. — Свали ръка и наистина — пръстите му бяха поаленели.

Ема посегна към бузата си и почувства резката по кожата си, кръвта. Болката.

— Не бях усетила — каза, а после думите се изляха от устата ѝ: — Как ни откри? Джулис, как разбра къде да дойдеш?

Преди Джулиън да успее да отговори, тойотата даде на заден ход с мощен рев, обърна и подкара към тях. Кристина се показа през прозореца; медальонът проблясваше около шията ѝ.

— *Vdmonosie* — подкани ги тя. — Да се махаме. Тук е опасно.

— Демоните не са си отишли — съгласи се Марк. — Само се отдръпнаха.

Прав беше. Мракът около тях бе пълен с движещи се сенки. Тримата побързаха да се качат в колата, Ема седна до Кристина, а Джулиън и Марк — на задната седалка. Докато се отдалечаваха от пещерата, Ема бръкна в джоба на жилетката си.

Портфейлът все още беше там. Заля я облекчение. Беше в колата, с Джулиън до себе си и с улика в ръка. Всичко беше наред.

— Нуждаеш се от иратце — обади се Джулиън. — Марк...

— Дръж това нещо надалеч от мен — заяви брат му с нисък, напрегнат глас и изгледа сърдито Джулиън и стилито в ръката му. — Или ще скоча през прозореца на тази движеща се кола.

— Как ли пък не — каза Кристина със спокойния си мил глас и решително натисна бутона, заключващ всички врати в тойотата.

— *Тече ти кръв* — не отстъпваше Джулиън. — Из цялата кола.

Ема се обърна в седалката и ги погледна. Ризата на Марк беше изцапана с кръв, но той не изглеждаше така, сякаш изпитва болка. В очите му припламна раздразнение.

— Магията на Дивия лов е върху мен. Раните ми зарастват бързо. Не е нужно да се тревожиш. — Той вдигна тениската си и избърса кръвта от гърдите си; за миг Ема зърна бледа кожа, опъната върху корав стомах, и грапавите ръбове на стари белези.

— Добре, че се появихте — отбеляза тя и погледна първо Кристина, а после Джулиън. — Не знам как разбрахте какво става, но...

— Не сме — кратко заяви Джулиън. — След като ти затвори на Кристина, проверихме GPS-а на телефона ти и открихме, че сте тук.

Стори ни се достатъчно странно, за да дойдем.

— Ала не знаехте, че сме в опасност — каза Ема. — Просто, че сме при Средоточието.

Кристина я погледна изразително. Джулиън не каза нищо.

Ема разкопча жилетката си и я съблече, премествайки портфейла на Уелс в джоба на дънките си. Битките пораждаха нещо като вцепенение, в което не си даваше сметка за раните си и което ѝ позволяваше да продължи. Сега обаче болката се обади и Ема потръпна, докато отделяше ръкава от кожата си. Рана от изгаряне с червено-черни ръбове се спускаше от лакътя до китката ѝ.

Когато вдигна очи към огледалото за обратно виждане, видя, че Джулс също я бе забелязал.

— Можеш ли да отбиеш за малко, Кристина? — приведе се той напред.

Любезен, както винаги. Ема опита да му се усмихне в огледалото, ала той не гледаше към нея. Кристина отби от магистралата и спря на паркинга до заведението за морска храна, над което Ема и Марк бяха прелетели по-рано. Над паянтовата постройка имаше голям неонов знак с думите „ТРИЗЪБЕЦЪТ НА ПОСЕЙДОН“.

Четиримата излязоха от колата. Мястото беше почти празно, с изключение на няколко маси, около които над чаши с кафе и чинии с пържени стриди бяха насядали шофьори на камиони и почиващи от близките къмпинги.

Кристина настоя да влезе вътре и да им поръча нещо за хапване и пийване и след кратък спор, останалите се съгласиха. Джулиън метна якето си на една маса, за да я запази.

— Отзад има душ на открито — каза той. — Там ще сме сами. Да вървим.

— Откъде знаеш? — попита Ема, докато заобикаляха постройката, но не получи отговор. Съвсем ясно усещаше гнева му, не само заради начина, по който я гледаше, но и заради буцата, заседнала под ребрата ѝ.

Пътеката, която обикаляше заведението, ги изведе до открит участък, обграден от контейнери за боклук. Тук имаше масивен двоен умивалник от стомана и както беше обещал Джулс, голям душ, до който беше облеганото оборудване за сърф.

Марк прекоси пясъка, който ги делеше от душа, и завъртя кранчето.

— Почакай — започна Джулиън, — ще се...

От душа шурна вода и Марк подгизна само за миг. Той вдигна лице към струята така спокойно, сякаш го обливаше тропически дъжд, а не студена вода в мразовита нощ.

— ... намокриш — довърши Джулиън с въздишка и прокара ръце през оплетената си коса. Коса с цвета на шоколад, така си мислеше Ема, когато беше по-малка. Хората смятаха кестенявата коса за скучна, ала не беше така — в тази на Джулиън имаше златисти кичури и следи от бакър и кафе.

Ема отиде до умивалника и изплакна раната на ръката си, след което наплиска лицето и шията си с вода, за да отмие демонската кръв. Тя беше отровна — можеше да изгори кожата и човек определено трябваше да внимава да не му влезе в очите или устата.

Марк завъртя кранчето и излезе изпод душа. От тялото му се стичаше вода и Ема се зачуди дали не се чувства некомфортно — дънките и тениската му бяха залепнали за него, косата му лепнеше по врата.

Очите му срещнаха нейните. Студен син пламък и още по-студено злато. В тях Ема зърна необуздаността на Лова — празнотата и свободата на небесните простори. Побиха я тръпки.

Джулиън я изгледа пронизващо и каза нещо на Марк, който кимна и изчезна зад ъгъла на постройката.

Ема посегна да спре чешмата и потръпна — върху дланта ѝ имаше рана от изгаряне. Понечи да извади стилито си.

— Недей — разнесе се гласът на Джулс и внезапно зад нея изникна топло присъствие. Тя стисна ръба на умивалника и затвори очи, усетила как за миг ѝ се завива свят. Усещаше топлината на тялото му по гърба си, долавяше далечното му ухание на огън и карамфил. — Нека аз.

Целителните руни (всъщност всички руни), получени от твоя парабатай, действаха по-добре, усилены от магията на парабатайската връзка. Ема се обърна, опряла гръб в умивалника. Кожата и връхчетата на косата ѝ бяха мокри. Беше настръхнала.

Тя протегна ръка. Джулиън обви пръсти около китката ѝ и извади стилито си. Ема усещаше пътечката, която всеки от пръстите му,

корави от мазолите по тях, загрубели от терпентина, оставяше върху чувствителната ѝ кожа.

— Джулс — каза тя. — Съжалявам.

Връхчето на стилито му се допря до ръката ѝ.

— За какво?

— За това, че отидох при Средоточието без теб. Не се опитвах да...

— Защо го направи? — попита той и стилито пое своето пътешествие по кожата ѝ, оформяйки линиите на целителната руна. — Защо тръгна с Марк?

— Мотоциклетът — обясни Ема. — Имаше място само за двама. *Мотоциклетът* — повтори тя, виждайки обърканото изражение на Джулиън, а после си спомни как мантидът го беше смачкал в остриите си, покрити с шипове ръце. — А, да. Жребецът на Марк? Онзи, който елфите споменаха в светилището? Беше мотоциклет. И един от мантидите го натроши, така че, предполагам, би трябвало да кажа бившия му мотоциклет.

Иратцето беше готово. Ема отдръпна ръката си и загледа как раната се затваря и бързо зараства.

— Дори не си с бойно облекло. — Макар и напрегнат, гласът на Джулиън беше тих, ала пръстите му потръпваха, докато прибираще стилито. — Ти все пак си смъртна, Ема.

— Нищо ми нямаше...

— Не можеш да ми причиняваш това. — Думите му прозвучаха така, сякаш бяха извадени от дъното на океана.

Ема се вкамени.

— Кое?

— Аз съм твоят парабатай — каза Джулс, сякаш това решаваше всичко, и донякъде наистина беше така. — Ти се изправи срещу колко — две дузини мантиди, преди да се появим? Ако Кристина не ти беше позвънила...

— Щях да ги отблъсна — разпалено заяви Ема. — Радвам се, че дойдохте, благодарна съм ви, но щях да ни измъкна от там...

— Може би! — повиши глас Джулиън. — Може би щеше да го направиш, може би щеше да се справиш. Но ако не беше успяла? Ако беше умряла? Това щеше да ме убие, Ема, щеше да ме убие. Знаеш какво става...

Той не довърши. *Знаеш какво става с онзи, чийто парабатай загине.* В продължение на един дълъг миг те се вираха един в друг, задъхани.

— Докато теб те нямаше, аз го усещах ето тук — каза Ема най-сетне и докосна ръката си там, където беше парабатайската ѝ руна. — Ти усещаше ли го? — Тя сложи длан върху предницата на тениската му, поела топлината на тялото му. Руната на Джулиън беше нарисувана на ключицата му, на десетина сантиметра над сърцето му.

— Да — отвърна той и ресниците му се притвориха, докато погледът му проследяваше движението на пръстите ѝ. — Да бъда далеч от теб, ми причиняваше болка. Струва ми се, че под ребрата ми е забита кука и в другия ѝ край има нещо, което ме тегли. Сякаш съм завързан за теб, независимо какво разстояние ни дели.

Ема си пое рязко дъх, спомнила си четиринайсетгодишния Джулиън, застанал наред припокриващите се обръчи от огън в Града на тишината, където беше извършен парабатайският ритуал. Изражението върху лицето му, когато двамата пристъпиха в централния кръг и пламъците се издигнаха около тях, как бе разкопчал ризата си, за да може тя да допре стилито си до кожата му и да вдълбае руната, която щеше да ги свърже до края на живота им. Знаеше, че ако само помръдне ръката си сега, би могла да я докосне — руната, която тя бе поставила над гърдите му...

Ема се пресегна и допря пръсти до ключицата му. Усещаше топлината на кожата му под тениската. Джулиън притвори очи, сякаш допирът ѝ му причиняваше болка.

„Моля те, не ми се сърди, Джулс“ — помисли си. — „Моля те.“

— Аз не съм Блекторн — изрече дрезгаво на глас.

— Какво?

— Не съм Блекторн — повтори Ема, макар че думите ѝ причиняваха болка. Те идваха от един дълбок извор на истина, в който не искаше да се вглежда по-внимателно. — Мястото ми не е в Института. Там съм заради теб, защото съм твоят парабатай, така че бяха принудени да ми позволят да остана. Вие няма нужда да доказвате, че давате нещо в замяна. Но не и аз. Всичко, което аз правя, е изпитание.

Лицето на Джулиън се беше изменило; беше свел поглед към нея под лунните лъчи, устните му бяха полуотворени. Ръцете му се

вдигнаха и нежно обвиха раменете ѝ. Понякога, помисли си Ема, тя сякаш бе хвърчило, а той — онзи, който го пускаше, тя се рееше високо-високо, а той я задържаше свързана със земята. Без него би се изгубила сред облаците.

Ема вдигна глава и почувства дъха му върху лицето си. В очите му имаше нещо, което се разтваряше, не като пукнатина, плъзнала по стената, а като врата, зейнала широко, за да пропусне светлината отвън.

— Аз не те изпитвам, Ема — каза той. — Ти вече ми доказва всичко.

Някакво необуздало чувство се разля по вените на Ема, желание да сграбчи Джулиън, да направи нещо, *нещо*, да стисне дланите му в своите, да обвие ръце около него, да причини болка и на двамата, да накара и двамата да вкусат едно и също жадуващо отчаяние. Не го разбираше и то я ужасяваше.

Отдръпна се, освобождавайки се нежно от ръцете му.

— Трябва да се върнем при Марк и Кристина — промълви. — Доста се забавихме. — Извърна се от него, но не преди да види как изражението му се затваря, като затръшната врата. Почувства го като мъчителна празнота в стомаха си, неопровержимото знание, че независимо колко демона беше убила тази нощ, смелостта ѝ бе изневерила тъкмо когато най-много се нуждаеше от нея.

Когато се върнаха пред ресторанта, откриха Марк и Кристина, седнали върху една от масите за пикник, заобиколени от картонени кутии с пържени картофи, хлебчета с масло, пържени миди и тако с риба. Кристина държеше бутилка с лимонада и се усмихваше на нещо, което Марк бе казал.

Вятърът, долитащ откъм океана, беше изсушил косата на Марк и тя се развяваше около лицето му, подчертавайки колко много прилича на елф и колко малко — на нефилим.

— Марк тъкмо ми разказваше за битката при Средоточието — обясни Кристина, когато Ема се покатери на масата и посегна да си вземе пържен картоф.

Джулиън се качи при тях и си взе безалкохолно.

Ема се зае да разкаже случилото се от своята гледна точка — от откриването на пещерата и портфейла до битката с демоните.

— Те смачкаха мотоциклета на Марк, така че нямаше как да избягаме.

Марк придоби унил вид.

— Жребеца ти го няма вече, чини ми се — каза Ема. — Ще ти дадат ли друг?

— Надали — отвърна Марк. — Елфите не се славят с щедростта си.

Веждите на Джулиън подскочиха.

— „Чини ми се“?

— Какво да ти кажа — сви рамене Ема. — Заразително е.

Кристина протегна ръка.

— Дайте да видим какво сте открили. След като пожертвахте толкова много, за да се сдобиеете с него.

Ема извади портфейла от джоба си и той обиколи всички около масата. След това обърна телефона си към тях и им показа снимките, които бе направила в пещерата със стените, надраскани с причудливи езици.

— Гръцкия и латинския можем да преведем — каза тя, — но за останалите ще трябва да опитаме в библиотеката.

— Станли Уелс — заяви Джулиън, преглеждайки полуизгорелия портфейл. — Звучи ми познато.

— Когато се върнем, Тай и Ливи може да се опитат да открият кой е — каза Ема. — А ако намерим адреса му, бихме могли да отидем да видим дали няма да научим нещо от къщата му. Дали има причина да изберат точно него за жертвоприношение.

— Възможно е да ги избират случайно — предположи Джулиън.

— Не е случайно — обади се Марк, докато поднасяше бутилката към устата си, и всички замръзнаха.

— Какво? — попита Ема.

— Не всеки може да бъде използван за жертвоприношение в призоваваща магия — обясни Марк. — Не може да ги избират напълно случайно.

— В Дивия лов ви учат на черни магии? — учуди се Джулиън.

— Дивият лов е черна магия — отвърна Марк. — Кръгът в пещерата ми е познат. — Той докосна телефона на Ема. — Това е

жертвен кръг. Некромантство. Могъществото на смъртта, впрегнато за осъществяването на някаква цел.

За миг всички се умълчаха. Студеният вятър рошеше влажната коса на Ема.

— Мантидите го пазеха — каза тя най-сетне. — Който и да е некромантът, не е искал никой да се натъкне на тайната церемониална пещера.

— Защото ще му трябва — добави Джулиън.

— Или на нея. Не само мъжете могат да бъдат магически серийни убийци.

— Имаш право — съгласи се Джулиън. — Така или иначе, наблизо няма друго място, където лей-линиите да се събират по този начин. Черна магия, извършена върху някоя лей-линия, вероятно би се появила на картата на Магнус... но дали същото важи и за магия, направена върху *Средоточието*?

— Тя може да остане скрита от нефилимите — каза Марк. — Възможно е убиецът да извършва церемониалните убийства в *Средоточието*...

— И да захвърля телата на друго място? — довърши Кристина. — Но защо? Защо не ги оставя в пещерата?

— Може би иска да бъдат намерени — предположи Марк. — Може би написаното върху тях е послание. Послание, което убиецът иска да изпрати.

— В такъв случай да го беше написал на език, който разбираме — промърмори Ема.

— Може би не е предназначено за нас — каза Марк.

— *Средоточието* трябва да бъде поставено под наблюдение — заяви Кристина. — Някой трябва да го следи. Тъй като няма друго *Средоточие*, рано или късно, убиецът ще бъде принуден да се върне.

— Съгласен съм — каза Джулиън. — Ще се наложи да организираме нещо, което да ни предупреди.

— Утре, през деня — предложи Ема. — Мантидите не би трябвало да са активни... Джулиън се разсмя.

— Знаеш ли какво е утре? Тестът.

Два пъти в годината Даяна бе задължена да ги изпитва върху някои основни неща (като рисуване на руни, езици и физическа подготовка) и да докладва на Клейва за техния напредък.

Думите на Джулиън бяха последвани от цял хор възмутени възгласи и той вдигна ръка.

— Ще изпратя съобщение на Даяна. Но ако пропуснем теста, Клейвът може да заподозре нещо.

Марк измърмори едно не особено цензурно предложение за това, какво точно да направи Клейва с подозренията си.

— Не мисля, че знам тази дума — подхвърли Кристина с развеселен вид.

— Не мисля, че и аз я знам — отвърна Ема. — А зная цял куп мръсни думи.

Марк се усмихна и се облегна назад, но после рязко си пое дъх. Дръпна окървавената яка на тениската си от врата си и предпазливо погледна към ранените си гърди. Джулиън остави бутилката си на масата.

— Дай да видя.

Марк върна яката на мястото ѝ.

— Нищо не можеш да направиш. Ще ми мине.

— Това е демонска рана — настоя Джулиън. — Дай да видя.

Марк го погледна учудено. Вълните изпълваха въздуха около тях с тих шепот. В ресторанта нямаше никой, освен тях; останалите маси се бяха изпразнили. Марк никога не беше чувал този глас на Джулиън, помисли си Ема, онзи, който не търпеше възражения и който звучеше като гласа на възрастен мъж. Мъж, когото трябва да слушаш.

Марк повдигна тениската си. През гърдите му минаваше дълга резка. Вече не кървеше, но видът на разкъсаната бяла плът накара Ема да стисне зъби.

— Нека да... — започна Джулиън и Марк скочи от масата.

— *Добре* съм — заяви той. — Не се нуждая от целителната ти магия. Не се нуждая от руните ти за безопасност. — Той докосна рамото си, където един черен знак бе кацнал като пеперуда — перманентна руна за защита. — Нося я, откакто съм на десет години. Носех я, когато ме отведоха, когато ме пречупиха и ме направиха един от тях. Носех я, а тя не ми помогна. Руните на Ангела са лъжи, хвърлени в лицето на Рая.

Болка припламна и угасна в очите на Джулиън.

— Руните не са свършени — каза той. — Нищо не е свършено. Но помагат. Просто не искам да те гледам наранен.

— Марк — меко го повика Кристина, ала той беше някъде другаде, някъде, където гласовете им не можеха да го достигнат. Очите му горяха, ръцете му ту се свиваха в юмруци, ту отново се разтваряха.

Много бавно той улови ръба на тениската си, съблече я през главата си и я пусна в пясъка. Ема видя бледа кожа, много по-бледа от нейната, корави гърди и тесен кръст, нашарени с тънките линии на стари белези. А после Марк се обърна.

Гърбът му беше покрит с руни, от основата на тила до кръста. Само че те не бяха като руните на обикновен ловец на сенки, избеляващи с времето, докато не се превърнеха в тънки бели очертания по кожата. Тези бяха изпъкнали, дебели и сиво-синкави.

Лицето на Джулиън беше преbledняло около устните.

— Какво...?

— Когато за първи път ме отведоха сред елфите, те се надсмиваха над нефилимската ми кръв — отвърна Марк. — Тъмните елфи откраднаха стилито ми и го строшиха, казаха, че не е нищо повече от мръсна пръчка. А когато опитах да се бия за него, те използваша ножове, за да издълбаят руните на Ангела върху кожата ми. След това престанах да им се опълчвам заради ловците на сенки. И се заклек, че никога вече руна няма да докосне кожата ми.

Той се наведе и вдигна мократа, изцапана с кръв фланелка. Когато се изправи срещу тях, гневът му се беше изпарил, и той отново беше станал уязвим.

— Навярно все още може да бъдат изцелени — каза Ема. — Мълчаливите братя...

— Не искам да бъдат изцелени — заяви Марк. — Те ми напомнят.

Джулиън слезе от масата.

— За какво?

— Да не се доверявам.

Кристина погледна към Ема над главите на момчетата. Върху лицето ѝ бе изписана дълбока тъга.

— Съжалявам, че руната за защита не е успяла да ти помогне. — Гласът на Джулиън беше нисък и предпазлив и Ема никога не бе искала да го прегърне по-силно, отколкото в този миг, докато той стоеше срещу брат си под обагрените от океана лунни лъчи, а сърцето му се четеше в очите му. Косата му беше разчорлена, меки къдрици

рисуваха въпросителни по челото му. — Ала съществуват и други начини за защита. Семейството ти може да те защити. Ние винаги ще те защитаваме. Няма да им позволим да те принудят да се върнеш при тях.

Марк се усмихна със странна, печална усмивка.

— Знам — отвърна той. — Знам, мой нежен малки братко.

---

[1] Подобно на целулоза вещество, основен компонент на екзоскелетите на насекоми, членестоноги и други. — Б.пр. ↑

10

ТЯ БЕШЕ ДЕТЕ

— Готово — заяви Даяна и метна спортния си сак, който изтрака върху кухненския плот.

Ема вдигна поглед. Двете с Кристина стояха до прозореца и проверяваха превръзките на ръцете ѝ. Целителните руни на Джулиън се бяха погрижили за по-голямата част от нараняванията ѝ, ала някои от местата, изгорени от демонската кръв, все още я наболяваха.

Ливи, Дру и Тави се бяха настанили около масата и се караха за шоколадовото мляко. Тай беше със слушалки и четеше, спокоен в своя собствен свят. Джулиън беше до печката и приготвяше препечени филийки, бекон и яйца... с изгорели парченца в тях, както Дру ги харесваше.

Даяна се приближи до чешмата и изплакна ръцете си. Беше по дънки и тениска, дрехите и лицето ѝ бяха изцапани, косата ѝ беше прибрана в стегнат кок.

— Погрижила си се Средоточието да бъде под наблюдение? — попита Ема.

Даяна кимна и посегна към една кърпа, за да си избърше ръцете.

— Джулиън ми изпрати съобщение. Да не си мислеше, че ще допусна да се измъкнете от изпитите на Клейва?

Думите ѝ бяха посрещнати със стонове.

— Да си го мисля, не — отвърна Ема. — Да се надявам, може би.

— Така или иначе, лично се погрижих — каза Даяна. — Ако някой влезе или излезе от онази пещера, ще получим обаждане по телефона на Института.

— А ако не сме си вкъщи? — попита Джулиън.

— Съобщения. — Даяна обърна гръб на мивката. — Аз, Джулиън и Ема ще получим есемеси.

— Защо не Артър? — попита Кристина. — Той няма ли мобилен телефон? Доколкото Ема знаеше, нямаше, но Даяна не отговори.

— Има и още нещо — каза тя вместо това. — През нощта мястото се охранява от мантиди, но както знаете, денем демоните не са активни навън. Не понасят слънчевата светлина.

— Чудех се — подхвърли Ема. — Няма логика онзи, който стои зад всичко това, да остави Средоточието без охрана през половината денонощие.

— И с основание се чудиш. — Тонът на Даяна беше неутрален; Ема безуспешно се опитваше да открие по лицето ѝ дали все още е ядосана. — През деня входът на пещерата се запечатва. С очите си видях как щом слънцето изгря, той изчезна. Това не ми попречи да разположа магическите бариери и руните за наблюдение (направих ги вън от пещерата), но докато слънцето е на небето, никой не може да проникне в Средоточието.

— Убийствата и захвърлянето на телата... всичко това се е случило през нощта — обади се Ливи. — Може би зад тях все пак стои демон?

Даяна въздъхна.

— Наистина не знаем. Кълна се в Ангела, трябва ми кафе.

Кристина побърза да ѝ напълни една чаша, докато Даяна отръскваше пръстта от дрехите си и се мръщеше.

— Малкълм ли ти помогна? — попита Джулиън.

Даяна пое с благодарност чашата от Кристина и се усмихна.

— Достатъчно е да знаеш, че е направено — заяви тя. — Днес ви предстоят изпити, така че ще се видим в класната стая след закуска.

И тя излезе, вземайки сака и чашата със себе си. Дру се нацупи.

— Не мога да повярвам, че ще имаме часове. — Тя беше по дънки и тениска, върху която имаше крещящо лице и думите „КЪЩАТА НА УЖАСИТЕ НА ДОКТОР УЖАС“.

— Намираме се насред важно разследване — обади се и Ливи. — Не би трябвало да се занимаваме с изпити.

— Това е истинско оскърбление — заяви Тай. — Аз съм оскърбен. — Беше свалил слушалките, ала едната му ръка беше под масата и Ема чуваше щракането на химикалка — нещо, което често бе правил, преди Джулиън да му изработи подобри начини за съсредоточаване, макар че и досега се случваше да прибегне до него, когато беше неспокоен.

Сред звуците на всеобщото недоволство телефонът на Ема иззвъня. Тя наведе очи и видя екрана да присветва. КАМЕРЪН АЩДАУН.

Джулиън я погледна за миг и отново се залови да разбърква яйцата. Носеше комбинация от бойно облекло, престилка и скъсана тениска, за която при други обстоятелства Ема би го закачила. Сега обаче тя се приближи до прозореца и вдигна телефона.

— Кам? Има ли нещо?

Ливи я погледна и извъртя очи, а после стана и се зае да разнася чинии между масата и печката. Останалите все още спореха, макар че Тави бе успял да се сдобие с шоколадовото мляко.

— Не се обаждам, за да те моля отново да се съберем, ако това си мислиш. — Гласът на Камерън, долетял от другия край на линията, накара Ема да си го представи: намръщен, с разрошена червена коса, каквато бе винаги сутрин.

— Добро утро и на теб — отвърна тя.

— Крадец на мляко — каза Дру на Тави и закрепил една препечена филийка върху главата му.

Ема потисна усмивката си.

— Вчера отидох на Пазара на сенките — продължи Кам.

— Ау! Не те е срам!

— Чух разни слухове край сергията на Джони Рук. Ставаше дума за теб. Каза, че преди няколко дена сте се сдърпали. — Кам понижи глас: — Не бива да се срещаш с него извън Пазара, Ем.

Ема се облегна на стената. Кристина я погледна многозначително и се настани на масата при останалите; много скоро всички бяха заети да мажат филийки с масло и да похапват яйца.

— Знам, знам. Джони Рук е престъпник, който извършва престъпления. Вече ми дръпнаха тази лекция.

Кам звучеше подразнен.

— Някой друг спомена, че си пъхаш носа в нещо, което изобщо не ти влиза в работата. И че ако продължиш да го правиш, ще пострадаш. Не от ръката на този, който го каза. Посплаших го и той обясни, че говорел за някой друг. Че бил чул разни неща. В какво си се забъркала, Ема?

Джулиън все още беше до печката; по раменете му Ема бе сигурна, че слуша.

— Би могло да бъде какво ли не.

Камерън въздъхна.

— Е, добре, щом искаш да остроумничиш. Просто се тревожа за теб. Бъди внимателна.

— Винаги — отвърна тя и затвори.

Без да каже нищо, Джулиън ѝ подаде чиния с яйца и Ема я пое, давайки си сметка, че всички я гледат. Постави чинията върху кухненския остров, настани се на един от столовете и заровичка с лъжица в закуската си.

— Е, добре — каза Ливи. — Ако никой друг няма да те попита, ще го направя аз. Какво беше това?

Ема вдигна глава, канейки се да отвърне подразнено, ала думите заседнаха в гърлото ѝ.

Марк стоеше на прага. Напрежението от спречкването в библиотеката предишния ден като че ли отново се завърна и над кухнята се спусна дълбока тишина. Семейство Блекторн се взираха в брат си с широко отворени очи, Кристина бе приковала поглед в кафето си.

Марк изглеждаше... нормално. Носеше чиста синя тениска и тъмни дънки, които му бяха по мярка; около кръста си беше препасал колан за оръжия. Макар да беше празен, очевидно бе, че е нефилимски колан, с руни за ангелска сила и точност, издълбани върху кожата. Китките му бяха стегнати в бойни ръкавици.

Всички се взираха в него, Джулиън бе застинал с шпатулата във въздуха. Марк изпъна рамене и за миг Ема си помисли, че отново ще се поклони, както предишната нощ. Вместо това обаче той проговори:

— Извинявам се за миналата вечер. Не трябваше да обвинявам вас, моето семейство. Политиката на Клейва е сложна и често пъти е забулена в мрак, и вината не е ваша. С ваше позволение бих искал да започна отначало и да ви се представя.

— Но ние знаем кой си — каза Тай.

Ливи се наведе и прошепна нещо в ухото му, докосвайки го по рамото. Тай отново погледна към Марк, очевидно все така объркан, но и изпълнен с очакване.

Марк пристъпи напред.

— Аз съм Марк Антъни Блекторн — заяви той. — Произхождам от горд и древен нефилимски род. Служих в Дивия лов в продължение

на години, които не мога да изброя. Възседнал бял жребец, изтъкан от дим, аз се носех във въздуха, събирах телата на мъртвите и ги отнасях в царството на феите, където телата и кожата им подхранваха дивата земя. Не изпитвах вина, а навярно би трябвало. — Ръцете му, които до този миг бяха склучени зад гърба, се отпуснаха до тялото му. — Не знам къде е моето място, но ако ми позволите, ще се опитам да го открия тук.

Думите му бяха последвани от миг мълчание. Децата около масата бяха зяпнали, Ема стоеше с лъжица във въздуха, задържайки дъха си. Марк погледна към Джулс.

Джулиън се пресегна и разтърка задната част на тила си.

— Защо не седнеш, Марк — предложи той с леко дрезгав глас. — Ще ти приготвя яйца.

Марк мълча по време на цялата закуска, докато Джулиън, Ема и Кристина разказаха на останалите какво бяха открили предишната нощ. Ема сведе подробностите за нападението на мантидите до минимум — не искаше Тави да сънува кошмари.

Дадоха паспорта на Станли Уелс на Тай, който изглеждаше страшно развълнуван, че е получил улика, и обеща, че след изпитите ще направи пълно разследване на злощастния Станли. Тъй като Марк нямаше да полага изпити, Джулиън го попита дали е съгласен да наглежда Тави в библиотеката.

— Обещавам, че няма да нахраня някое дърво с него, както правят с непослушните деца в Двора на тъмните феи — увери го Марк.

— Какво облекчение — отвърна Джулиън сухо, а Марк се наведе към Тави, чиито очи блестяха.

— Ела с мен, мъниче. В библиотеката има книги, които като малък обичах и които си спомням и досега. Искаш ли да ти ги покажа?

Тави кимна и сложи ръчичката си в тази на Марк с пълно доверие и в този миг нещо пробяга през очите на Марк, мимолетен проблясък на емоция. Без да каже нито дума повече, той излезе от кухнята заедно с Тави.

Предупреждението на Камерън отекваше в главата на Ема до края на закуската, докато разчистваха след това и докато отиваха към класната стая, където Даяна ги очакваше с голяма купчина листове. Не

можеше да прогони думите му от ума си, поради което се представи потресаващо зле на езиковите тестове, както и в запомнянето на различните класове демони и долноземци. Обърка Азazel с Асмодей, пургатски с ктхонийски и никси с пикси. Даяна й хвърляше яростни погледи, докато поправяше теста ѝ с плътна червена химикалка.

Всички други изкараха високи оценки и Ема подозираше, че малкото грешки, които бе допуснал, Джулиън бе направил нарочно, та тя да се почувства по-добре.

Изпита благодарност, когато приключиха с писмената и устната част на тестовете. Направиха почивка за обяд, след което се преместиха в тренировъчната зала, която Даяна вече беше подготвила за изпита. Имаше мишени за мятане на ножове, мечове с различни размери, а в средата на стаята — голяма тренировъчна кукла с дървено тяло, няколко ръце, които можеше да се махат, и парцалена глава, натъпкана със слама, като на плашило.

Около куклата беше очертан кръг от черно-бял прах — каменна сол, смесена с пепел.

— Атакувайте от разстояние, внимателно и прецизно — каза Даяна. — Нарушите ли кръга от пепел, ще бъдете скъсани.

С тези думи тя се доближи до черната кутия на пода и натисна едно копче. Кутията беше радио и стаята в миг се изпълни с оглушителен неприятен шум. Звучеше така, сякаш някой бе записал разбесняла се тълпа, която крещеше и трошеше прозорци.

Ливи изглеждаше ужасена. Тай потръпна и си сложи слушалките.

— Отвлечане на вниманието — обясни Даяна силно. — Трябва да се справите въпреки... — Преди да успее да довърши, на вратата се почука — беше Марк с нерешителен вид.

— Тави е зает с книжките си — каза той на Даяна, която намали леко шума, — а ти попита дали бих се присъединил към тази част от изпита. Реших, че би било най-добре да приема.

— Но Марк няма защо да бъде подлаган на теста — възрази Джулиън. — Не е, като да можем да изпратим резултатите му на Клейва.

— Резултатите на Кристина също няма защо да бъдат докладвани — отвърна Даяна, — ала тя въпреки това се включи. Искам да видя как

ще се справи всеки от вас. Ако ще работите заедно, трябва да познавам нивото на всекиго от вас.

— Мога да се бия — заяви Марк, без да спомене, че предишната нощ се бе справил с мантидите без помощта на никакви нови руни. — Дивият лов се състои от воини.

— Така е, но те се бият различно от ловците на сенки. — Даяна посочи тренировъчната стая около тях, остриетата с руни, мечовете от адамас. — Това са оръжията на твоите събратя. — Тя отново се обърна към останалите. — Всеки трябва да си избере едно от тях.

При тези думи лицето на Марк стана безизразно, но той не каза нищо. Нито пък помръдна, когато останалите се разпръснаха: Ема отиде да вземе Кортана, Кристина — своите ножове пеперуда, Ливи — сабята си, а Дру — дълъг, тънък мизерикорд^[1]. Джулиън си избра чифт чакрами — метателни звезди с остри ръбове.

Тай се държеше настрана и Ема не можеше да не се запита дали Даяна забеляза, че Ливи бе тази, която избра една кама за брат си и я пъкна в ръката му. Ема го беше виждала да хвърля ножове — справяше се добре, дори отлично, но само когато искаше. Когато не искаше, нищо не можеше да го помръдне.

— Джулиън — каза Даяна, усилвайки отново радиото. — Ти си пръв.

Джулиън пристъпи напред и замахна. Метателните звезди излетяха от ръцете му, въртейки се във въздуха като кръгове от светлина. Едната отсече дясната ръка на куклата, а другата — лявата, преди и двете да се забият в стената.

— Мишената ти не е убита — отбеляза Даяна. — Само без ръце.

— Именно — отвърна Джулиън. — За да мога да я разпитам. Или *него*, в случай че е демон.

— Добра стратегия. — Даяна се опита да потисне усмивката си, докато си записваше нещо в бележника. След това вдигна ръцете на куклата и ги закрепил на мястото им. — Ливи?

Ливи се справи с куклата с един замах на сабята си, без да престъпва обръча от пепел. Дру се представи сносно, като хвърли мизерикорда си, а Кристина отвори своите ножове и ги метна така, че върховете на всяко от остриетата потъна в главата на куклата там, където би трябвало да се намират очите ѝ.

— Отвратително — обади се Ливи възхитено. — Харесва ми.

Кристина прибра ножовете си и намигна на Ема, която се беше покатерила някъде около средата на въжената стълба, стиснала Кортана в свободната си ръка.

— Ема? — Даяна изви глава нагоре. — Какво правиш?

Ема се хвърли от стълбата. Не беше същото като студената ярост на битката, ала докато политаше надолу, имаше един миг на свобода, който бе неподправена наслада, и най-сетне прогони раздражението от предупреждението на Камерън. Приземи се върху манекена, стъпила здраво върху раменете му, и замахна, забивайки Кортана до дръжката.

След това направи салто назад и се приземи на сантиметри от очертаванията на кръга.

— Това си беше, за да се изфукаш — отбеляза Даяна, но върху устните ѝ играеше усмивка, докато си отбелязваше нещо в бележника, преди отново да вдигне поглед. — Тиберий? Твой ред е.

Тай пристъпи към кръга. Бялата лента на слушалките изпъкваше върху черната му коса. Ема се сепна, когато си даде сметка, че на височина Тай бе колкото куклата. Тя често мислеше за него като за детето, което бе някога, ала той вече беше на петнайсет години, по-голям, отколкото бе тя, когато двамата с Джулиън станаха парабатай. Лицето му вече не беше лицето на малко момче. Мекотата бе отстъпила място на острога.

Тай вдигна камата.

— Тиберий — разнесе се глас откъм вратата. — Свали си слушалките.

Беше чичо Артър. Всички вдигнаха изненадани погледи — Артър рядко слизаше от тавана, а когато все пак го правеше, обикновено избягваше разговорите, храненията и какъвто и да било контакт. Странно бе да го видят застанал на прага като някакъв сив призрак: сив халат, сива набола брада, износен сив панталон. — Замърсяването от мунданската технология е навсякъде. В телефоните, които носите. Коли... в Лондонския институт нямахме коли. Компютъра, за който си мислите, че не знам. — Върху лицето му припламна странен гняв. — Няма да можеш да се хвърлиш в битка, носейки *слушалки*.

Изрече последната дума така, сякаш бе отровна. Даяна затвори очи.

— Тай — каза тя. — Свали ги.

Тай свали слушалките около врата си и потръпна, когато шумът от радиото изпълни ушите му.

— Тогава няма да мога да го направя.

— Значи, ще те скъсат — заяви Артър. — Трябва да бъде честно.

— Няма да бъде честно, ако не му е позволено да ги използва — намеси се Ема.

— Такива са условията на изпита. Всички трябва да го направите — каза Даяна. — Битките невинаги се случват при оптимални условия. Има шумове, кръв, неща, които отвличат вниманието...

— Аз няма да се бия — заяви Тай. — Не искам да бъда такъв ловец на сенки.

— *Тиберий* — настоя Артър рязко. — Прави, както ти казват.

Лицето на Тай се вкамени. Той вдигна ножа и го хвърли с преднамерена непохватност, но много силно. Оръжието се заби в черното пластмасово радио и го направи на парчета. Възцари се тишина.

Тай сведе поглед към дясната си ръка — тя кървеше. Къс от строшеното радио бе отхвъркнало настрани и го бе порязало. Мръщейки се, той отиде до една от колоните. Ливи го проследи с нещастен поглед, а Джулиън понечи да тръгне след него, но Ема го улови за китката.

— Недей. Дай му минутка.

— Мой ред е — заяви Марк и Даяна се обърна изненадано към него. Той вече бе тръгнал към манекена с решителна стъпка.

Отиде право до него, разпилявайки пепелта и солта под ботушите си.

— Марк — каза Даяна, — не трябва да...

Марк улови куклата и я издърпа към себе си, откъсвайки главата от тялото ѝ. Около него се посипа слама. Той захвърли главата настрани, сграбчи двете ръце и ги изви, докато не ги строши. След това отстъпи назад, подпря крак в средата на дървеното туловище и натисна. Куклата се сгромоляса на пода с трясък.

„Би могло да бъде почти забавно — помисли си Ема, — ако не беше изражението върху лицето на Марк.“

— Това са оръжията на моите събрата — заяви той и протегна ръце. Върху едната бе зейнала кървяща рана.

— Трябваше да го направиш, без да докоснеш кръга — каза Даяна. — Условиата са такива и не аз ги определям. Клейвът...

— *Lex malia, lex nulla* — студено отвърна Марк и се отдалечи от куклата.

Ема чу как Артър си пое рязко дъх при мотото на семейство Блекторн. Без да каже нито дума, той се обърна и излезе от стаята.

Джулиън проследи с поглед брат си, който отиде при Тай и се облегна на колоната до него.

Тай, който държеше дясната си ръка с лявата, стиснал здраво челюсти, вдигна учудено очи.

— Марк?

Марк докосна леко ръката му и Тай не се отдръпна. И двамата имаха пръстите на семейство Блекторн — дълги и изящни, с остри, добре очертани кости.

Постепенно гневът върху изражението на Тай се стопи и той погледна косо към по-големия си брат, сякаш върху лицето на Марк можеше да прочете отговора на въпрос, който Ема не знаеше.

Тя си спомни какво бе казал Тай в библиотеката.

„Не е виновен, че не разбира всичко. Или че нещата му идват в повече. Вината не е негова.“

— Сега и двамата сме с ранени ръце — отбеляза Марк.

— Джулиън — каза Даяна, — трябва да поговорим за Тай.

Джулиън стоеше неподвижен пред бюрото й, зареял поглед през големия прозорец зад нея, към магистралата, плажа и океана, който се простираше отвъд.

Споменът бе изключително ярък, макар вече да не помнеше на колко години бе тогава. Беше на плажа и рисуваше залязващото слънце и сърфистите, носещи се по водата.

Небрежна скица, с която искаше да улови радостта от движението, а не да предаде всичко съвършено точно. Тай също беше там и си играеше — строеше редица от малки съвършени квадрати от мокър пясък, с еднаква форма и размер.

Джулиън бе погледнал своята неточна, разхвърляна рисунка и прецизните редици на Тай и си бе помислил: „И двамата виждаме един и същи свят, но по различен начин. Тай изпитва същата радост,

която и аз, радостта от творчеството. Чувстваме едно и също, само формата, която приемат чувствата ни, е различна“.

— Вината беше на Артър... има един от лошите си дни...

— Не го отричам — отвърна Даяна. — И ще го имам предвид в оценката на Тай. Не е нужно да се тревожиш за Клейва.

От облекчение гласът на Джулиън изтъня.

— Тогава за какво става дума?

— Чу какво каза Тай. Не иска да бъде „такъв ловец на сенки“. Исква да отиде в Сколоманса. Затова отказва да стане парабатай на Ливи. А ти знаеш, че за нея е готов да направи почти всичко.

Тай и Ливи бяха в компютърната стая, опитвайки се да издирят информация за Станли Уелс. Тай като че ли беше забравил гнева си от изпита, дори се бе усмихнал, след като Марк дойде да поговори с него.

Джулиън се запита дали бе лошо да изпитва ирационална ревност, задето Марк, който се бе върнал в живота им едва вчера, бе в състояние да разговаря с по-малкия им брат, докато той не можеше. Джулиън обичаше Тай повече, отколкото собствения си живот, и все пак не се бе сетил да му каже нещо така простичко и елегантно като „сега и двамата сме с ранени ръце“.

— Не може да отиде — заяви на глас. — Той е само на петнайсет години. Останалите ученици са над осемнайсет. Мястото е предназначено за онези, които са завършили Академията.

— Той е не по-малко умен от който и да било възпитаник на Академията — изтъкна Даяна. — И знае колкото тях.

Тя се приведе напред, опряла лакти на стъкленото си бюро. Зад нея океанът се простираше до хоризонта. Следобедът напредваше и водата имаше тъмен сребристосин цвят. Джулиън си помисли какво би станало, ако стовари юмрук върху бюрото, дали притежаваше силата да строши стъклото?

— Не става дума за това, което знае — каза, а после спря. Сигнал бе опасно близо до онова, за което никога не говореха: за това, колко различен бе Тай.

Джулиън често мислеше за Клейва като за черна сянка, надвиснала над живота му. Те бяха отговорни за това, че бе изгубил по-големите си брат и сестра, толкова, колкото и елфите. През вековете държанието на ловците на сенки бе строго регламентирано. Разкажеш

ли на мундан за Света на сенките, очаква те наказание, може би дори изгнание.

Влюбиш ли се в мундан или в своя парабатай, ще бъдеш лишен от Знаците си — мъчителен процес, който не всеки преживяваше.

Изкуството на Джулиън, интересът на баща му към класическите произведения — на всичко това се гледаше с дълбоко подозрение. Ловците на сенки не би трябвало да имат странични интереси. Ловците на сенки не бяха творци. Те бяха воители, родени и възпитани като такива, досущ като спартанците. А индивидуалността не бе нещо, което се ценеше.

Мислите на Тай, неговият прекрасен любопитен ум, не бяха като тези на останалите. Джулиън бе чувал истории, слухове по-скоро, за други нефилимски деца, които мислели или чувствали по различен начин. На които им било трудно да се съсредоточат. Които твърдели, че когато се опитват да четат, буквите върху страниците разменят местата си. Които били обземани от дълбока тъга без видима причина или имали пристъпи на енергия, които не можели да контролират.

Ала това си оставаха единствено тихо прошепнати истории, защото Клейвът ненавиждаше да признава, че съществуват подобни нефилими. Те изчезваха сред *утайката* на Академията, обучаваха ги да не се пречат на останалите ловци на сенки. Изпращаха ги в най-затътените краища на света, като срамна тайна, която трябваше да бъде скрита. Не съществуваша думи, които да опишат ловците на сенки, чиито умове работеха по по-различен начин, нямаше думи за различното.

„Защото, ако такива съществуваша — помисли си Джулиън, — това би било равносилно на признание. А имаше неща, които Клейвът отказваше да признае.“

— Ще го накарат да се почувства така, сякаш нещо с него не е наред — каза той. — *А това не е вярно.*

— Знаем. — Гласът на Даяна беше тъжен. Уморен. Джулиън се зачуди къде ли бе отишла предишния ден, докато те бяха при Малкълм. Кой й бе помогнал да постави Средоточието под наблюдение.

— Ще се опитат да го вкарат в калъпа на своите представи за това, какъв трябва да бъде един ловец на сенки. Той няма идея какво ще направят...

— Защото ти не си му казал — изтъкна Даяна. — Ако има идеализирана представа за Сколоманса, то е, защото ти никога не си я поправил. Да, Сколомансът е сурово, жестоко място. Кажи му го.

— Искаш да му обясня, че е различен — студено каза Джулиън. — Той го знае, Даяна, не е глупав.

— Не — заяви Даяна и се изправи. — Искам да му кажеш какво мисли Клейвът за различните. За ловците на сенки, които са различни. Защото как би могъл да направи правилната преценка, ако не разполага с цялата информация?

— Той е *малкият ми* брат — сопна се Джулиън. Денят отвън бе мъглив, част от прозореца се бе превърнала в огледало и той виждаше късчета от себе си — крайчеца на скула, стисната челюст, разрошена коса. Погледът в очите му го уплаши.

— Остават му три години, докато се дипломира. — Кафявите очи на Даяна грееха яростно. — Знам, че на практика ти си го отгледал от десетгодишен, Джулиън. Знам, че гледаш на тях като на свои деца. И те наистина са. Само че Ливи и Тай вече не са деца. Ще трябва да ги оставиш...

— *Ти* се опитваш да ми кажеш да бъда по-откровен? — не повярва на ушите си Джулиън. — Сериозно?

Даяна стисна челюст.

— Вървиш по ръба на бръснача, Джулиън, с всичко онова, което криеш. Вярвай ми. Самата аз вече половин живот вървя по същия този ръб. Свикваш с него, свикваш така, че понякога забравяш, че кървиш.

— Да разбирам, че няма да бъдеш по-точна от това?

— Ти си имаш своите тайни, аз — моите.

— Не мога да повярвам. — На Джулиън му идваше да се разкрещи, да удари стената. — Ти не правиш нищо друго, освен да пазиш тайни. Помниш ли, когато те попитах дали искаш да оглавиш Института? Помниш ли как отказа и ме посъветва да не питам защо?

Даяна въздъхна и прокара пръст по гърба на стола си.

— Гневът ти към мен няма да реши нищо, Джулс.

— Може би си права. Ала това е единственото, което можеше да сториш, което навярно би ми помогнало. А ти не го направи. Така че ще ме извиниш, ако имам чувството, че съм съвсем сам във всичко това. Обичам Тай и вярвай ми, искам той да има онова, за което мечтае. Но да кажем, че му обясня колко суров е Сколомансът, а той

въпреки това поиска да отиде? Можеш ли да ми обещаеш, че с него и с Ливи всичко ще бъде наред, когато се разделят, след като през целия си живот не са прекарали и ден далеч един от друг? Можеш ли да ми го гарантираш?

Даяна поклати глава. Изглеждаше победена, ала Джулиън не усещаше нито следа от триумф.

— Бих могла да ти кажа, че в живота няма никакви гаранции, Джулиън Блекторн, но виждам, че не искаш да чуеш нищо, което имам да ти кажа за Тай. Затова ще ти кажа нещо друго. Ти може и да си най-непоколебимият човек, когото познавам. В продължение на пет години успяваш да се справяш с всичко и всички в тази къща по начин, който не вярвах, че е възможен. — Даяна го погледна право в очите. — Ала това не може да продължава до безкрай. То е като разломна линия — рано или късно, ще поддаде под напрежението и тогава какво? Какво ще изгубиш, какво ще изгубим всички ние, когато това се случи?

— Какво е това? — Марк вдигна от пода Господин Лимпет, плюшения лемур на Тави, и го улови предпазливо за единия крак. Беше се настанил на пода в компютърната зала заедно с Ема, Тави и Дру. Дру държеше книга, на име „Танцът на смъртта“, и не им обръщаше особено внимание. Тави се опитваше да накара Марк, с влажна коса и бос, да си играе с него.

Кристина все още не се бе върнала, след като бе отишла да смени тренировъчното си облекло. Тай и Ливи пък бяха на бюрото — Тай печаташе, а Ливи се бе настанила до клавиатурата и даваше нареждания и предложения. Оказало се бе, че адреса на Станли Уелс го няма в указателя, и Ема подозираше, че методите, които близнаците използваша, за да го издирят, каквито и да бяха те, надали бяха законни.

— Хайде. — Ема протегна ръка към Марк. — Дай ми Господин Лимпет.

Чувстваше се неспокойна и обърквана. Даяна бе сложила край на изпита малко след като Артър си тръгна, и бе повикала Джулиън в кабинета си. От начина, по който той бе метнал нещата си в ъгъла, преди да я последва, Ема се бе досетила, че това не е разговор, който очаква с нетърпение.

Кристина се появи в библиотеката, прокарвайки пръсти през дългата си, мокра черна коса. Марк, който тъкмо подаваше Господин Лимпет на Ема, вдигна поглед... и в стаята се разнесе раздиращ звук. Кракът на лемура се отдели от тялото му и то тупна на земята, а пълнежът му се разпиля наоколо.

Марк каза нещо на някакъв непознат език.

— Ти уби Господин Лимпет — отбеляза Тави.

— Според мен той умря от старост, Тав. — Ема взе плюшеното тяло. — Имаш го от раждането си.

— Или от гангрена — обади се Друзила, вдигайки очи от книгата си. — Може да е било гангрена.

— О, не! — Очите на Кристина се разшириха. — Почакайте... Ей сега се връщам.

— Недей... — започна Марк, ала Кристина вече бе излязла. — Ама че съм дръвник — печално каза той и разроши косата на Тави. — Съжалявам, малкият.

— Успяхте ли да откриете адреса на Уелс? — попита Джулиън още с влизането си. Ливи вдигна тържествуващо ръце.

— Да. В Холивуд Хилс е.

— Защо ли не се учудвам — подхвърли Ема. Богатите често живееха в Холивуд Хилс. Самата тя също харесваше този квартал, въпреки че беше толкова скъп. Харесваха ѝ криволичещите улици, водопадите от цветя, които се спускаха по стените и къщите, както и изгледът към обляния в електрически светлини град. Нощем въздухът ухаеше на бели цветя — олеандри и орлови нокти, както и на сухо загатване за пустинята на мили от там.

— В Лос Анджелис и околностите му живеят шестнайсет души, на име Станли Уелс. — Тай се обърна към тях на стола си. — Успяхме да съкратим списъка.

— Браво на вас — каза Джулиън.

Тави скочи на крака и се приближи до него.

— Господин Лимпет умря — оповести той и го подръпна за дънките.

Джулс се наведе и го вдигна на ръце.

— Съжалявам, хлапе. — Той опря брадичка в къдриците на Тави. — Ще ти намерим друга играчка.

— Аз съм убиец — унило заяви Марк.

— Не драматизирай — прошепна Ема и го ритна по голия глезен. Марк я изгледа накриво.

— Елфите винаги драматизират. То ни е в кръвта.

— Обичах Господин Лимпет — заяви Тави. — Той беше добър лемур.

— Има много други добри животни — намеси се Тиберий сериозно; животните бяха една от любимите му теми, заедно с детективите и престъпленията. Тави му се усмихна, личицето му преливаше от доверие и обич. — Лисиците са по-умни от кучетата. Можеш да чуеш рева на лъвовете от четиресет километра разстояние. Пингвините...

— Да не забравяме и мечките. — Кристина се появи на прага, останала без дъх, и подаде плюшено сиво мече на Тави. Той го погледна несигурно. — Беше мое, когато бях малка — обясни тя.

— Как се казва? — попита Тави.

— Осо — отвърна Кристина и сви рамене. — Означава „мечка“ на испански. Не бях особено изобретателна.

— Осо. — Тави пое мечето и се усмихна с щърбата си усмивка, а Джулиън погледна Кристина така, сякаш му бе донесла вода в пустинята. Ема неволно си спомни какво бе казала Ливи за Джулс и Кристина в тренировъчната стая и почувства леко, необяснимо жегване в сърцето.

Междувременно Ливи бърбеше, полюшвайки нехайно крака от бюрото:

— Така че всички трябва да отидем. Тай и аз можем да дойдем с колата заедно с Ема и Марк, ти би могъл да отидеш с Кристина, а Даяна ще остане тук...

Джулиън пусна Тави на земята.

— Добър опит. Само че това е работа за двама души. Ема и аз ще отидем и ще проверим дали в къщата има нещо необичайно, това е всичко.

— Ние никога не ходим, когато има нещо забавно — възнегодува Ливи.

— Важно е аз да разгледам къщата — обади се Тай. — Вие ще пропуснете всички съществени неща. Всички улики.

— Благодаря за вота на доверие — сухо отвърна Джулиън. — Вижте, Лив, Тай-Тай, нуждаем се от вас тук. Трябва да прегледате

снимките от пещерата. Да видите дали ще успеете да разпознаете езиците и да ги преведете...

— Още превод — каза Ливи. — Звучи вълнуващо.

— Ще бъде забавно — обеща Кристина. — Ще си направим топъл шоколад и ще работим в библиотеката. — Тя се усмихна и Джулиън отново я погледна с благодарност.

— Това е отговорна работа — увери ги Джулиън. — Вие умеете неща, на които ние не сме способни. — Той кимна към компютъра.

Ливи се изчерви. Тай изглеждаше доволен. Но не и Марк.

— Аз също трябва да дойда с вас — каза той. — Елфите искаха да бъда част от разследването. Да ви придружавам.

Джулиън поклати глава.

— Не и тази вечер. Първо трябва да измислим как ще се оправим с това, че не можем да използваме руни върху теб.

— Нямам нужда от тях... — започна Марк.

— Имаш. — В гласа на Джулиън звъннаха стоманени нотки. — Нуждаеш се от руни за магически прах, ако искаш да останеш незабелязан. А и нараняванията ти от снощи все още не са зараснали. Дори и да оздравяваш бързо, видях, че в тренировъчната зала раната ти отново се отвори... течеше ти кръв...

— Моята кръв не те засяга — заяви Марк.

— Напротив. Именно това означава да бъдем семейство.

— *Семейство* — с горчивина повтори Марк, но после като че ли си даде сметка, че по-малките му братя и сестри също са там и го гледат, безмълвни и неподвижни.

Кристина също се беше смълчала, приковала тъмен, разтревожен поглед в Ема.

Марк като че ли преглътна онова, което се канеше да каже.

— Ако исках да ми заповядват, щях да си остана в Лова — заяви вместо това с нисък глас и излезе.

---

[1] Нож пеперуда (или балисонг) — сгъваем нож с двойна дръжка; мизерикорд — дълъг средновековен кинжал. — Б.пр. ↑

11. ДЕВОЙКА ЖИВЯ

— Струва ми се, че Тай чете два пъти повече детективски романи от обикновено — каза Джулиън с усмивка. Беше свалил прозореца и вятърът повдигаше къдриците му от челото. — Попита ме дали според мен убийствата са вътрешна работа.

— Дали са какво? — усмихна се Ема.

Беше се облегнала в седалката си, вдигнала крака върху таблото. Прозорците бяха отворени към нощта и тя чу как звуците на града се усилиха, когато колата намали и спря на един червен светофар.

Бяха отбили от „Коуст Хайуей“, за да излязат на „Сънсет“. В началото, докато си проправяха път между каньоните и минаваха през Бевърли Хилс и Бел Еър, предградията наоколо тънеха в тишина, ала сега се намираха в сърцето на Холивуд, на „Сънсет Стрип“, от двете страни на който се издигаха скъпи ресторанти и огромни билбордове с реклами за филми и телевизионни програми. Улиците бяха пълни с хора и шумове: туристи, позиращи за снимки с имитатори на различни знаменитости, улични музиканти, пешеходци, които забързано отиваха или се прибираха от работа.

Джулиън изглеждаше по-спокоен, отколкото бе през последните няколко дни, облегат в седалката и положил нехайно ръце върху волана. Ема знаеше точно как се чувства. Тук, облечена в бойно облекло, с Кортана в багажника и Джулиън до себе си, тя се усещаше на мястото си.

Когато се качиха в колата, тя се бе опитала да заговори за Марк, но Джулиън бе поклатил глава с думите: „Той свиква“, и това бе всичко. Ема усещаше, че не му се говори за Марк, и не настоя — така или иначе, нямаше какво да предложи. А и беше толкова лесно отново да превключат на обичайните си шеговити закачки. За първи път от дълго време насам Ема имаше чувството, че е там, където трябва да бъде.

— Мисля, че ме питаше дали според мен убиецът е ловец на сенки. — Трафикът се усили, когато стигнаха пресечката на „Сънсет“ и „Вайн“, така че колата се носеше бавно под палмовите дървета и неоновите светлини. — Отвърнах, че не е. Очевидно става въпрос за някой, който владее магии, а според мен един ловец на сенки едва ли би наел магьосник, за да убива вместо него. Обикновено нямаме нужда от чужда помощ за това.

Ема се изкиска.

— Казал си ми, че когато става дума за убийства, ловците на сенки са на принципа „Направи си сам“?

— Във всичко сме на принципа „Направи си сам“.

Колоната от коли отново потегли; Ема погледна надолу, към движенията на мускулите и сухожилията по ръцете на Джулс, докато сменяше скоростта. Колата се плъзна напред и Ема хвърли поглед през прозореца към хората, чакащи на опашка пред Китайския театър на Грауман. Какво ли биха си помислили, зачуди се за миг, ако знаеха, че двамата тийнейджъри в тойотата всъщност са ловци на демони, а багажникът им е пълен с арбалети, алебарди, ками, катани и метателни ножове.

— С Даяна всичко наред ли е? — попита тя.

— Искаше да говорим за Тай. — Гласът на Джулиън беше овладян, но Ема го видя да преглъща. — Така му се иска да отиде да учи в Сколоманса. Те имат достъп до библиотеките на Спираловидния лабиринт, архивите на Мълчаливите братя... Само си представи всичко, което не знаем за руни и ритуали, загадките, които би могъл да разреши. Ала в същото време...

— Би бил най-малкият там — довърши Ема. — Това би било трудно за всекиго. Тай никога не е живял с друго, освен с нас. — Тя го докосна лекичко по китката. — Радвам се, че не отидох в Академията. А казват, че в Сколоманса е много по-трудно. И по-самотно. Някои от възпитаниците са били принудени да напуснат заради... е, Клеъри го нарече „нервен срыв“. Мисля, че е мундански термин.

Джулиън сведе поглед към GPS-а и зави наляво, отправяйки се към хълмовете.

— Често ли се чуваш с Клеъри?

— Около веднъж в месеца. — Клеъри ѝ се обаждаше, за да види как е, откакто се бяха запознали в Идрис, когато Ема бе на дванайсет години. Това бе едно от малкото неща, които Ема не споделяше с Джулс — разговорите с Клеъри ѝ се струаха нещо, което принадлежеше единствено на нея.

— Още ли е с Джейс?

Ема се засмя и усети как напрежението ѝ се отцежда. Клеъри и Джейс бяха институция, легенда. Създадени един за друг.

— Кой би скъсал с него?

— Аз бих го направил, ако не обръща достатъчно внимание на моите нужди.

— Е, тя не ми разказва за любовния си живот. Но, да, все още са заедно. Ако скъсат, като нищо завинаги ще съм престанала да вярвам в любовта.

— Не знаех, че изобщо вярваш в нея — подхвърли Джулс, а после замълча, сякаш изведнъж бе осъзнал какво бе казал. — Нямах това предвид.

— Само защото не бях влюбена в Камерън... — започна Ема възмутено.

— Не беше? — Колоната тръгна по-бързо и колата се стрелна напред. Джулиън удари с ръка по волана. — Виж, това не ми влиза в работата. Забрави. Забрави, че попитах за Джейс и Клеъри или за Саймън и Изабел...

— Не си ме питал за Саймън и Изабел.

— Не съм ли? — Тъглчето на устата му потръпна. — Знаеш ли, че Изабел беше първото ми увлечение?

— Естествено, че знам. — Ема го замери с капачката на бутилката си с вода. — Беше толкова очевидно! Как само я зяпаше на партито след сватбата на Ейлийн и Хелън.

Той се дръпна, за да избегне капачката.

— Не съм я зяпал.

— Зяпаше я и още как. Е, ще обсъдим ли какво ще търсим в къщата на Уелс?

— Мисля да действаме по вдъхновение.

— „Успешното решение е в своевременното действие — тъй както сокол връхлита ненадейно, което му позволява да порази и унищожи жертвата си“^[1] — каза Ема и Джулиън я погледна слисано.

— Това да не беше цитат от „Изкуството на войната“?

— Може би. — Ема почувства прилив на толкова силно щастие, че почти приличаше на мъка: беше заедно с Джулс, двамата се шегуваха, всичко бе такова, каквото би трябвало да бъде между парабатай. Бяха навлезли в жилищна част — просторни имения, потънали в цветя, се издигаха над високи плетове, сгущени зад широки алеи.

— Да не се опитваш да бъдеш лаконична? Знаеш как гледам на опитите за лаконичност в колата ми.

— Колата не е твоя.

— Така или иначе, ето че пристигнахме — заяви Джулс и като отби до бордюра, угаси двигателя. Беше се смрачило, но все още не бе съвсем тъмно и Ема видя къщата на Уелс.

Изглеждаше точно така, както на сателитните снимки на компютъра — върховете на покрива едва се показваха иззад внушителната стена, обрасла в бугенвиллии. Джулиън натисна копчето, което затваряше прозорците, и Ема го погледна.

— Много скоро ще се стъмни. Трябва ли да се безпокоим за демонска активност?

— Може би. — Той провери в жабката. — Сензорът не показва нищо, но няколко руни няма да ни навредят.

— Добре.

Ема запретна ръкави и протегна ръце. Джулиън извади обгърнатото си от меко сияние стили и в тъмнината на колата се наведе, допря върха до кожата ѝ и започна да рисува. Ема усещаше допира на косата му до шията и бузата си и вдъхваше слабото ухание на карамфил, което го обгръщаше.

Сведе поглед надолу и докато черните линии на руните плъзваха по кожата ѝ, си спомни какво бе казала Кристина за Джулс: „Има красиви ръце“. Зачуди се дали досега ги бе поглеждала наистина. Бяха ли красиви? Те бяха ръцете на Джулиън. Ръце, които рисуваха и се биеха; ръце, които винаги му бяха верни. И затова бяха красиви.

— Готово.

Той се облегна назад, възхищавайки се на работата си. Спретнати руни за прецизност и потайност, за безшумност и равновесие украсяваха ръцете ѝ. Ема свали ръкавите си и извади стилито си.

Джулс потрепери, когато острието се докосна до кожата му. Сигурно беше студено.

— Извинявай — прошепна Ема и подпря свободната си ръка на рамото му. Под палеца си усещаше очертанията на ключицата му, памукът на тениската му бе мек под допира ѝ; стисна го по-силно и връхчетата на пръстите ѝ се плъзнаха по голата кожа над яката му. Джулиън си пое рязко дъх и тя спря. — Заболя ли те?

Той поклати глава, ала Ема не можеше да види лицето му.

— Нищо ми няма.

И като посегна зад себе си, той отвори вратата и след миг вече беше слязъл от колата и си обличаше якето.

Ема го последва навън.

— Още не съм довършила руната за сигурен удар...

Джулиън вече беше отишъл до багажника и го беше отворил. Извади арбалета си и ѝ подаде Кортана и ножницата му.

— Няма проблем — заяви и затвори багажника. Не изглеждаше разтревожен; същият Джулиън, същата спокойна усмивка. — Пък и не се нуждая от нея.

Вдигна нехайно арбалета и след миг една стрела се заби право в охранителната камера над портата. Тя се пръсна сред скрибуцане на строшен метал и струйка дим.

— Фукльо — подхвърли Ема и прибра меча си в ножницата.

— Аз съм *твоят* парабатай. Понякога се налага да се поизфукам. Иначе всички има да се чудят защо не си се отървала от мен.

По една алея наблизко се зададе възрастна двойка, разхождаща немска овчарка, и Ема с усилие потисна желанието да скрие Кортана, макар да знаеше, че оръжието е замаскирано с магически прах. В очите на минаващите наоколо мундани двамата с Джулиън изглеждаха като обикновени тийнейджъри, дългите ръкави скриваха руните им. Двойката сви зад ъгъла и се скри от погледите им.

— Не съм се отървала от теб, защото се нуждая от публика за остроумните си забележки — заяви Ема, когато отидоха до портата и Джулиън извади стилито си, за да нарисува руна за отваряне.

Портата се откряна и той се обърна странично, за да мине през нея.

— Какви остроумни забележки?

— О, ще ми платиш за това — измърмори Ема и го последва. —
Аз съм невероятно остроумна.

Джулиън се засмя. Бяха стигнали до алея, отвеждаща до къща със сводеста входна врата, от двете страни на която имаше огромни прозорци. Осветлението по протежение на алеята беше запалено, ала къщата тънеше в мрак и тишина.

Ема изкачи стъпалата на бегом и надниква през един от прозорците. Не видя нищо, освен неясни, тъмни очертания.

— Вкъщи няма никой... ау! — Тя отскочи назад, когато нещо се блъсна в прозореца. Беше малка космата топка. Слуз оплиска стъклото. Приклекнала, Ема вече вадеше тънка кама от ботуша си. — Какво е? — Тя се изправи. — Демон раум? Или...

— Според мен е мини пудел — отвърна Джулиън; ъгълчето на устата му потръпваше. — И не мисля, че е въоръжен — добави, когато Ема се обърна и впери обвинителен поглед в това, което действително се оказа малко куче, долепило муцуна до стъклото. — Всъщност почти напълно съм сигурен.

Ема го удари по рамото, а после нарисова руна за отваряне върху входната врата. Разнесе се изщракване на ключалка и вратата зейна.

Кучето престана да ближе прозореца и изскочи навън с лай. Описа кръг около тях, а после се втурна към единия край на двора. Джулиън хукна след него.

Ема го последва, нагазвайки във високата до глезените трева. Беше приятна градина, ала никой не се бе грижил наистина сериозно за нея. Растенията бяха оставени на произвола, нацъфтелите живи плетове имаха нужда от подкастриране. Около басейна се издигаше висока до кръста желязна ограда, чиято порта зееше отворена. Когато се приближи, Ема видя, че Джулиън бе застанал до нея, съвършено неподвижен. Басейнът бе от онези, в които имаше светодиодни лампи, преминаващи през дъга от ярки цветове. Край него бяха наредени метални шезлонги с бели възглавници, върху които бяха изпопадали борови иглички и цветове на джакаранда.

Ема забави крачка, когато наближи водата. Кучето бе приклекнало до стълбата на басейна и скимтеше. За миг Ема си помисли, че вижда просто сянка, паднала над водата, но после осъзна, че е тяло. Мъртва жена с бял бански се носеше на повърхността на басейна надолу с лицето. Дълга черна коса се разстиляше около

главата ѝ, ръцете ѝ бяха разперени. На лилавата светлина на лампите кожата ѝ изглеждаше синкава.

— В името на Ангела, Джулс... — ахна Ема.

Не че не беше виждала мъртви тела и преди. Всъщност беше виждала цял куп. Мундани, ловци на сенки, убити деца в Залата на Съглашението. И все пак в това тяло имаше нещо особено тъжно — жената бе толкова дребна, толкова слабичка, че можеха да се видят линиите на гръбначния ѝ стълб.

На един от шезлонгите имаше червено петно и Ема се приближи, мислейки, че е кръв. Оказа се обаче ръчна чанта на „Валентино“, изработена от яркочервена кожа. Беше полуразкопчана и от вътрешността ѝ бяха изпаднали златно портмоне и розов телефон.

Ема погледна телефона, а после вдигна портмонето и го отвори.

— Казва се Ава Ли. На... била е на двайсет и две години. Това е домашният ѝ адрес. Трябва да е била приятелката му.

Кучето отново изскимтя и легна, отпуснало лапички на ръба на басейна.

— Според него тя се дави — каза Джулиън. — Иска да я спасим.

— Не бихме могли — меко отвърна Ема. — Погледни телефона. От два дни насам няма прието обаждане. Според мен е мъртва поне оттогава. Нищо не бихме могли да направим, Джулс.

Тя върна портмонето в чантата. Тъкмо посягаше към дръжките ѝ, когато го чу — звука от зареждане на арбалет.

Без да поглежда и без да мисли, тя се хвърли към Джулс и го събори на земята. Стовариха се тежко върху испанските плочки в същия миг, в който над тях профуча стрела и се изгуби в живия плет.

Джулиън се отгласна от земята и ги издърпа между два от шезлонгите. Телефонът, който Ема бе взела, изхвърча от ръката ѝ; тя го чу как цопва в басейна и изруга наум. Джулиън се надигна, стиснал раменете ѝ с ръце; очите му бяха диви, тялото му я притискаше към земята.

— Добре ли си? Улучиха ли те?

— Не... Добре съм — с усилие отвърна тя.

Кучето се бе сгушило до оградата и виеше, когато втора стрела изсвистя във въздуха и се заби в трупа във водата. Тялото на Ава се преобърна, разкривайки подпухналото ѝ, потъмняло от удавянето лице под нощното небе. С моментен пристъп на ужас, Ема видя, че дясната

й ръка липсва; не просто я нямаше, а изглеждаше така, сякаш бе отсечена, кожата около китката беше назъбена и останала без капчица кръв в хлорираната вода.

Ема се измъкна изпод Джулиън и скочи на крака. На покрива на къщата се бе изправил силует; тя виждаше единствено очертанията му. Висок, най-вероятно мъжки, облечен изцяло в черно, той стискаше арбалет. В същия миг силуетът отново вдигна оръжието си и се прицели. Поредната стрела профуча наблизо.

Ема усети как я обзема ярост, ледена и сурова. Как смееше да стреля по тях, как смееше да стреля по *Джулс*? Засили се и прелетя над басейна. Прехвърли се над портата, втурна се към къщата и подскочи високо, улавяйки се за решетките от кована стомана пред прозорците на долния етаж. Изтегли се нагоре, без да обръща внимание на метала, врязал се в дланите й, и на виковете на Джулиън да слезе. Изкатери се нагоре и като се отгласна от стената, се преметна на покрива.

Летвите, с които беше застлан, изхрущяха под краката й, когато се приземи, приклепнала. Огледа се и видя облечения в черно силует да се отдръпва назад. Лицето му бе закрито с маска.

Тя извади Кортана от ножницата и острието засия, дълго и опасно в угасващата светлина.

— Кой си ти? Вампир? Долноземец? Ти ли уби Ава Ли? — Ема направи крачка напред; непознатият отстъпи назад. Движеше се спокойно, целенасочено, което още повече я разгневи. В басейна под тях лежеше мъртво момиче, а тя бе пристигнала прекалено късно, за да я спаси. Тялото й вибрираше от желание да стори *нещо*, за да оправи станалото.

Тя присви очи.

— Слушай сега. Аз съм ловец на сенки. Можеш или да се предадеш на Клейва, или ще забия това оръжие право в сърцето ти. Ти избираш.

Той пристъпи към нея и за миг Ема си помисли, че е подействало, че наистина се кани да се предаде. А после се метна настрана. Тя се хвърли напред в същия миг, в който непознатият политна заднешком от покрива. Падна безмълвно като звезда.

Ема изруга и изтича до ръба на покрива. Нищо. Тишина и мрак, нито следа от когото или каквото и да било, единствено блещукането

на басейна. Тя отиде в другия край на покрива и видя Джулиън да прикляка, за да погали кучето.

Съвсем в стила на Джулс беше да се опита да успокои кученце в момент като този. Тя скочи (при което образът на тренировъчната стая припламна за миг пред очите ѝ) и се приземи в гъстата трева, усещайки съвсем лека болка.

— Джулс? — повика го, докато се приближаваше. Кучето изскимтя и изчезна в сенките. — Той избяга.

— Така ли? — Джулиън се изправи с разтревожен вид. — Какво правеше тук според теб?

— Не знам. Предположих, че е вампир, само че Найтшейд ги държи доста изкъсо, а пък... Джулс? — Чу как гласът ѝ се повиши с една октава, когато дойде малко по-близо и видя, че Джулс притиска едната си ръка до тялото. Черното му яке беше скъсано. — Джулс? Добре ли си?

Той свали ръка. На светлината от лампите на басейна дланта му бе черна от облялата я кръв.

— Добре съм. — Той се изправи, направи крачка към нея... и залитна. — Всичко е наред. Сърцето на Ема прескочи един удар. Той стискаше нещо в окървавената си ръка и вътрешностите ѝ се вледениха, когато видя какво е то. Къса метална стрела с широк триъгълен връх, мокър от кръв. Трябва да го беше извадил от тялото си.

Никога, никога не бива да вадиш стрела от тялото — тя причинява повече поражения, докато излиза от теб, отколкото, докато влиза. Джулиън много добре го знаеше.

— Какво направи? — прошепна Ема с пресъхнала уста. От дупката в якето му продължаваше да тече кръв.

— Изгаряше ме. Не беше като обикновена стрела. Ема...

Джулиън се свлече на колене. Изглеждаше замаян, макар да беше очевидно, че се опитва да се съпротивлява.

— Трябва да се махнем от тук — каза дрезгаво. — Стрелецът може да се върне, сам или с още...

Гласът му секна. Той политна назад и се простря в тревата. По-бързо, отколкото се бе движила някога, Ема прескочи басейна, но дори така не успя да стигне навреме, за да го улови, преди да падне.

Над океана се събираха облаци. Вятърът на покрива беше хладен, океанът действаше като гигантски климатик. Докато вървеше предпазливо по керемидите, Кристина чуваше грохота на разбиващите се вълни в далечината. Какво бе онова у семейство Блекторн и Ема, заради което поне половината от времето, откакто беше в Лос Анджелис, тя бе прекарала по покривите?

Марк седеше близо до един от медните улуци, провесил крака през ръба, а вятърът развяваше русата коса около лицето му. Ръцете му, дълги, бели и голи, се подпираха на керемидите зад него.

В едната от тях имаше телефон. Изглеждаше несъвместимо... беше несъвместимо — елфическо момче с дълга, разрошена коса на фона на звездите зад него, а в ръката му — телефон.

— Толкова съжалявам, Хелън — чу го да казва и думите бяха пропити с толкова дълбока обич и самота, че Кристина едва не се обърна, за да си тръгне.

Да се отдалечи незабелязано обаче беше невъзможно — Марк я беше чул да се приближава. Завъртя глава към нея и ѝ даде знак да остане.

Кристина се спря колебливо. Дру ѝ бе казала, че ще открие Марк на покрива, а останалите бяха настояли да отиде при него и да провери дали всичко е наред. Беше се зачудила дали точно тя е тази, която би трябвало да го направи, ала Тай и Ливи бяха погълнати от превода си, а Дру, усетила бе тя, като че ли се боеше от резките думи на Марк. А не можеха да изпратят Тави да доведе големия си брат от покрива. И така, макар и малко неохотно, Кристина се беше покачила горе.

Сега обаче, когато беше тук, усети, че я обзема мъчително състрадание към момчето, което седеше на ръба. Лицето му, докато говореше с Хелън... не можеше да си представи какво изпитва — да знае, че в семейството му има още някой досуц като него, със същата кръв във вените и същите предци, и да бъде разделен от него от жесток, неотменим закон.

— И аз те обичам, сестро — каза Марк и свали телефона. Беше стар модел, с екран, който проблесна и угасна, когато разговорът приключи.

Той го прибра в джоба си и се обърна към Кристина, а вятърът все така развяваше светлата му коса.

— Ако си дошла да ми кажеш, че се държах зле, вече го знам.

— Не заради това съм тук. — Кристина дойде по-близо, но не седна.

— Ала и ти мислиш така. Държах се зле. Не биваше да говоря на Джулиън по този начин, особено пред малките.

— Аз не го познавам добре — отвърна Кристина предпазливо. — Но смятам, че се безпокои за теб и затова не искаше да отидеш с тях.

— Знам. — Отговорът му я изненада. — Имаш ли представа какво е по-малкият ти брат да се безпокои за теб, сякаш ти си детето? — Той зарови пръсти в косата си. — Докато ме нямаше, мислех, че Хелън ще се грижи за тях. Нито за миг не съм предполагал, че целият товар ще легне върху раменете на Джулиън. Сега той е родителят. Непознаваем за мен.

Кристина си помисли за Джулиън, за тихата му компетентност и грижовните усмивки. Спомни си как се бе пошегувала с Ема, че като нищо ще се влюби в Джулиън, когато се запознае с него. А той се бе оказал много по-красив, отколкото си го бе представяла благодарение на размазаните снимки и неясните описания на Ема. Ала, макар да го харесваше, се съмняваше, че би могла да го обикне. Твърде голяма част от него бе скрита зад това.

— Голяма част от него, струва ми се, е скътана дълбоко, далеч от чужди очи — каза тя на глас. — Виждал ли си стенописа в стаята му? Онзи с приказния мотив? Струва ми се, че Джулиън е като онзи замък, обграден от тръни, които е насадил, за да се предпази. Ала с течение на времето тези тръни може да бъдат отрязани. Вярвам, че отново ще познаеш брат си.

— Не знам с колко време разполагам. Ако не разрешим загадката им, Дивият лов отново ще ме повика при себе си.

— Искаш ли да се върнеш при тях? — меко попита Кристина.

Вместо отговор, Марк вдигна очи към небето.

— Затова ли идваш на покрива? Защото от тук можеш да видиш Лова, ако минат наблизко?

Марк дълго мълча, а после каза:

— Понякога ми се струва, че ги чувам. Че мога да чуя звука от копитата им по облаците.

Кристина се усмихна.

— Харесва ми как говориш. Прилича на поезия.

— Говоря така, както ме научиха те. Толкова много години, прекарани под тяхно влияние. — Той обърна длани и ги сложи върху коленете си. От вътрешната страна на китките му имаше причудливи издължени белези.

— Колко години? Знаеш ли?

Той сви рамене.

— Времето там не се измерва по същия начин, както тук. Нямам представа.

— Годините не си личат върху лицето ти — тихо каза Кристина. — Понякога изглеждаш не по-голям от Джулиън, а друг път приличаш на тях — без възраст.

Той я погледна косо.

— Не мислиш, че приличам на ловец на сенки?

— А искаш ли?

— Искам да изглеждам като семейството ми. Не мога да имам кожата и косата на семейство Блекторн, но бих могъл да изглеждам като нефилим, доколкото е възможно. Джулиън беше прав. Ако искам да бъда част от това разследване, не бива да изпъквам.

Кристина се въздържа да му каже, че няма свят, в който той не би изпъквал.

— Мога да направя така, че да приличаш на ловец на сенки. Ако слезеш заедно с мен.

Стъпките му по покрива бяха съвършено безшумни, сякаш имаше меки котешки лапи или пък носеше руна за безшумност. Отдръпна се, за да може тя да го поведе надолу, и дори това движение беше беззвучно, а когато го докосна леко, кожата му беше хладна като нощен въздух.

Влязоха в стаята му; беше оставил лампата угасена, така че Кристина запали магическата си светлина и я сложи до леглото.

— Този стол — посочи му тя. — Донеси го в средата на стаята и седни на него. Ей сега се връщам.

Тя излезе, съпроводена от въпросителния му поглед, а когато се върна, понесла влажен гребен, кърпа и ножица, Марк вече се беше настанил на стола, с все същото въпросително изражение. Не седеше така, както правеха много други тийнейджъри — изтегнат, с разперени ръце и крака. По-скоро приличаше на крал от някоя картина — изправен, ала решителен, сякаш на главата си носеше тежка корона.

— Гърлото ми ли ще прережеш? — попита той, когато Кристина тръгна към него с кърпата и проблясващата остра ножица.

— Ще ти отрежа *косата*.

Тя уви кърпата около врата му и застана зад него. Марк отметна глава назад, за да проследи движенията ѝ, докато тя улавяше косата му и прокарваше пръсти през нея. Коса, която би била къдрава, ако не беше толкова дълга и оплетена.

— Не мърдай. Това е височайша заповед.

Плъзна гребена през косата му и започна да я подкъсява, като внимаваше дължината да е еднаква. Освободена от прекомерния си обем, сребристорусата му грива се разпиля в очарователни къдрици като тези на Джулиън. Те се навиваха по тила му, сякаш искаха да са по-близо до него.

Кристина си спомни как докосва тъмната коса на Диего, гъста и дебела под пръстите ѝ. Косата на Марк бе фина като царевична свила и се сипеше като искряща слама, уловила лъчите на магическата светлина.

— Разкажи ми за Двора на феите — помоли тя. — Чувала съм толкова истории. От майка ми, от чичо ми.

— Не го посещавахме често. — За миг гласът му прозвуча съвсем обикновено. — Гуин и Ловците не принадлежат към никой от Дворовете. Той страни от всички. Присъединявахме се към придворните и благородниците само когато имаше празненства. Ала те...

Мълчанието му се проточи толкова дълго, че Кристина започна да се чуди дали не бе заспал, или просто бе смъртно отегчен.

— Ако си бил на някое от тях, не можеш да го забравиш — продължи той най-сетне. — Просторни искрящи пещери или безлюдни горички в земи, пълни със светлините на блуждаещи огънове. На този свят все още има места, където никога не е стъпвал друг, освен феите. Имаше танци, от които краката омаляват, и прекрасни момчета и момичета, и целувки, по-евтини от вино, ала виното бе сладко, а плодовете — още по-сладки. Когато се събудиш на сутринта, всичко си е отишло, но музиката все още отеква в главата ти.

— Мисля, че би ми се сторило ужасно плашещо. — Кристина застана пред него.

Той я погледна с интересните си разноцветни очи и тя усети как по ръката ѝ пробягва тръпка, каквато никога не бе изпитвала, когато подстригваше Диего или брат си Хайме, или когото и да било от малките си братовчеди. Естествено, тогава тя беше на дванайсет години, изгаряща от желание да се похвали с онова, на което майка ѝ я бе научила, така че навярно бе различно, когато си по-голям.

— Всичко е толкова бляскаво и красиво. Как би могъл един човек да се сравнява с него? Марк изглеждаше изненадан.

— Ала ти би изглеждала очарователно в Двора на феите. Те биха ти направили корона със скъпоценни камъни и сандали за краката ти от листа и цветя. Щеше да блестиш и всички щяха да ти се дивят. Няма друго, на което елфите да се възхищават така, както на красотата на смъртните.

— Защото е преходна — каза Кристина.

— Така е — призна той. — Вярно е, че един ден ще посивееш, ще се съсухриш и ще се прегърбиш, възможно е от брадичката ти да пораснат косми. Да не говорим за проблема с брадавиците. Но — побърза да добави той, уловил сърдития ѝ поглед — дотогава има още много, много време.

Кристина изсумтя.

— Мислех, че елфите са очарователни.

Тя сложи ръка под брадичката му, за да не мърда, докато подрязваше последните непокорни кичури. Тя също беше различна — кожата му бе гладка като нейната, без следа от набола брада или грапавина. Очите му се присвиха и цветът им избледня, когато тя остави ножицата настрана и се прокашля.

— Готово. Искаш ли да се видиш?

Той се изпъна в стола, тъкмо когато Кристина се навеждаше и лицата им се озоваха на едно ниво.

— Ела по-близо — каза той. — В продължение на години няхах огледало; научих се да се оправям както мога. Чуждите очи могат да бъдат по-вярно огледало от водата. Ако ме погледнеш, бих могъл да видя отражението си в твоите.

„Трябваше да се оправям както мога.“ В чии ли очи се бе оглеждал през всички тези години, запита се Кристина, докато се привеждаше напред. Не бе сигурна защо го направи; може би заради начина, по който очите му останаха приковани в нейните, сякаш не би

могъл да си представи нищо по-вълнуващо от това, да я съзерцава. И нито за миг не се отклониха — не се спуснаха нито към яката на блузата ѝ, нито към голите ѝ крака, нито дори към ръцете ѝ, докато тя се взираше в него, отворила широко очи.

— Прекрасно — каза той най-сетне.

— За прическата ли говориш? — попита Кристина, опитвайки се да придаде закачливо звучене на гласа си, ала той потрепери. Може би не биваше да предлага да се докосне толкова интимно до един непознат, дори ако той изглеждаше безопасен, дори ако не бе вложила нищо в постъпката си... или пък?

— Не — отвърна Марк с тиха въздишка и тя усети топлия му дъх върху шията си; ръката му, корава, мазолеста и нашарена с белези, се плъзна върху нейната. Сърцето на Кристина подскочи в гърдите ѝ и в същия миг вратата на стаята се отвори.

Тя се дръпна рязко от Марк, докато Тай и Ливи заставаха на прага. Ливи държеше телефон, а очите ѝ бяха разширени от тревога.

— Ема е — каза тя и вдигна телефона. — Изпрати съобщение за помощ. Трябва незабавно да отидем при тях.

---

[1] Превод Христо Шемтов. — Б.пр. ↑

12. МНОГО ПО-СИЛНА

Ема отби рязко от „Феърфакс“ и влезе в един паркинг недалеч от деликатесния магазин на „Кантър“. Паркингът принадлежеше на магазин за бои, който в момента беше затворен. Тя отиде в далечния край, където нямаше други коли, и спря рязко, при което Джулс изруга.

Тя го погледна, докато разкопчаваше предпазния си колан. Беше пребледнял и притискаше ръка до тялото си. Трудно ѝ бе да види кой знае какво заради мрака в колата и тъмните му дрехи, ала все пак забеляза, че кръвта продължава да се процежда между пръстите му на бавни тласъци. Вътрешностите ѝ се вледениха.

Първото, което бе сторила, когато бе паднал в къщата на Уелс, бе да нарисова целителна руна върху кожата му. Второто бе да го изправи на крака и да го отведе, като почти го влачеше, до задната седалка на колата, заедно с оръжията им и чантата на Ава.

Едва няколко пресечки по-късно, когато го бе чула да простенва и бе погледнала назад, си бе дала сметка, че той все още кърви. Беше отбила и бе нарисувала още една целителна руна, а после още една. Това щеше да подейства. Трябваше да подейства.

Много малко бяха раните, които целителните руни не можеха да излекуват. Онези, които бяха причинени от демонски отрови, и онези, които бяха достатъчно сериозни, за да те убият. Умът ѝ се бе вцепенил при мисълта за която и да било от тези възможности и тя начаса бе извадила телефона си. Изпратила бе на Ливи първия адрес, който ѝ беше хрумнал (те всички познаваха и обичаха заведението на „Кантър“), а после бе подкарала натам с цялата бързина, на която беше способна.

Угаси двигателя с рязко движение на китката и се прекрачи през седалката, за да отиде при Джулс. Той се беше свил в ъгъла, блед и изпотен от болка.

— Добре — каза Ема с разтреперан глас. — Ще трябва да погледна раната ти.

Той беше прехапал долната си устна. Уличните лампи на „Феърфакс“ осветяваха задната седалка, но не достатъчно, за да може Ема да го види добре. Той посегна към ръба на тениската си... и се поколеба.

Ема извади магическата светлина от джоба си и я запали, изпълвайки колата с ярко сияние. Тениската на Джулс беше подгизнала от кръв, а най-страшното бе, че целителните руни бяха изчезнали от кожата му.

Не действаха.

— Джулс — каза тя. — Трябва да повикам Мълчаливите братя. Те ще могат да ти помогнат. Нямаме друг избор.

Очите му се затвориха от болка.

— Не можеш да го направиш. Знаеш, че не можем да повикаме Мълчаливите братя. Те докладват директно на Клейва.

— Значи, ще ги излъжем. Ще кажем, че е било обикновено демонско нападение. Ще им се обадя. — Тя посегна към телефона си.

— Не! — Гласът на Джулиън бе достатъчно енергичен, за да я спре. — Мълчаливите братя знаят, когато ги лъжеш! Те притежават Меча на смъртните, Ема. Ще разберат за разследването ни. За Марк...

— Няма да допусна да ти изтече кръвта в някаква кола заради Марк!

— Не — отвърна той, приковал очи в нейните. Те бяха наситено синьо-зелени — единственият ярък цвят в огряната от магическа светлина кола. — Ти ще ме излекуваш.

Ема усещаше, когато Джулс беше ранен, като треска, забила се в кожата ѝ.

Физическата болка нямаше значение, а ужасът, единственият ужас, който бе по-силен от страха ѝ пред океана. Страхът, че Джулиън е ранен, че умира. Тя би се отказала от всичко, би понесла всякаква рана, за да не допусне това да се случи.

— Добре — каза, а гласът ѝ прозвуча изтънял и сух в собствените ѝ уши. — Добре. — Пое си дълбоко дъх. — Дръж се.

Разкопча якето си и го метна настрани, а после се наведе между седалките, за да закрепил магическата светлина върху таблото. След това посегна към Джулс. Следващите няколко секунди бяха като някакъв сън, изпълнен с кръвта на Джулс и тежкото му дишане, докато тя го повдигаше нагоре и го подпираше на задната врата. Той не

пророни нито звук, докато го местеше, ала от начина, по който хапеше устната си, и от вида на кръвта по устата и брадичката му, Ема изпита усещането, че костите ѝ се трошат в тялото ѝ.

— Якето ти — каза през стиснати зъби. — Ще трябва да го срежа.

Джулс кимна и отметна глава назад, а тя посегна към Кортана. Въпреки че материята бе много здрава, острието премина през нея като нож през хартия. Дрехата се разпадна на парчета, а Ема срязва внимателно предницата на тениската и я подръпна настрани, сякаш белеше плод.

Неведнъж бе виждала кръв, ала този път беше различно. Това бе кръвта на Джулиън и беше толкова много. Беше обляла гърдите и ребрата му; виждаше се мястото, където се беше забила стрелата, както и разкъсаната кожа, когато той я беше издърпал.

— Защо я извади? — попита Ема, докато сваляше пуловера си през главата, оставайки по потничето, което носеше отдолу. Докосна гърдите и тялото му с пуловера си, попивайки част от кръвта.

Дишането на Джулс ставаше все по-накъсано.

— Защото, когато някой... те простреля с лък... — с усилие отвърна той, — първата ти реакция не е... „Благодаря за стрелата, мисля да си я задържа за малко“.

— Радвам се да видя, че чувството ти за хумор не е пострадало.

— Както ти казах, тя пареше — обясни той. — Не беше като обикновена стрела. Сякаш във върха ѝ имаше нещо, киселина или нещо такова.

Ема избърса колкото можа от кръвта, която продължаваше да блика от раната и да се стича на тънки струйки по стомаха му, събирайки се в линиите между коремните му мускули. Той имаше дълбоки бразди над костите на таза, тялото му беше кораво и гладко под допира ѝ.

Ема си пое дълбоко дъх.

— Ужасно си кльощав — заяви тя толкова бодро, колкото можа. — Твърде много кафе и недостатъчно палачинки.

— Надявам се да го напишат на гроба ми. — Джулиън простена, когато Ема се премести и тя изведнъж си даде сметка, че се намира в скута му с колене около неговите бедра. Беше странно интимна поза.

— Аз... причинявам ли ти болка?

Той преглътна видимо.

— Опитай отново с иратце.

— Добре. Хвани се за ръкохватката.

— За кое? — Той отвори очи и я погледна.

— Пластмасовата дръжка! Там горе, над прозореца! — посочи Ема. — Хващаш се за нея, когато колата прави завои.

— Сигурна ли си? Аз пък винаги съм си мислил, че е, за да закачаш разни неща.

— Джулиън, *сега не е моментът да бъдеш педантичен*. Хвани се за дръжката или, кълна се...

— Добре де! — Той улови пластмасовата ръчка и потръпна. — Готов съм.

Ема кимна, остави Кортана настрана и извади стилито си. Може би предишните ѝ руни бяха направени прекалено набързо, прекалено небрежно. Тя винаги бе обръщала много повече внимание на физическата страна на обучението си като ловец на сенки, не толкова на умствените и артистичните аспекти, като уменията да прозира под магически прах или да рисува руни.

Допря върха на стилито до рамото на Джулс и започна да рисува, бавно и грижливо. Трябваше да се подпре на него с другата си ръка и макар да се опита да го направи възможно най-леко, усети как той се напряга под пръстите ѝ. Кожата на рамото му беше гладка под допира ѝ, искаше ѝ се да бъде още по-близо до него, да положи ръка върху раната му и да я излекува със силата на волята си...

Достатъчно. Беше довършила иратцето. Облегна се назад, стиснала стилито в ръката си. Джулиън се надигна, разкъсаните остатъци от тениската му висяха около раменете му. Пое си дълбоко дъх и сведе поглед към тялото си... и в същия миг иратцето изчезна в кожата му, като топящ се черен лед, погълнат от морето.

Очите му се вдигнаха към Ема и тя видя отражението си в тях — изглеждаше съсипана, обзета от паника, по шията и бялата ѝ блузка имаше кръв.

— Болката отслабна — прошепна той.

От раната отново бликна кръв и се стече по ребрата му, опръсквайки кожата му колан и дънките. Ема положи ръце върху голата му кожа, в гърдите ѝ се надигна паника. Беше горещ, прекалено горещ. Сякаш имаше треска.

— Лъжеш — каза тя. — Джулс. Стига толкова. Ще повикам помощ...

Понечи да слезе от него, ала ръката му се стрелна и се обви около кръста ѝ.

— Ем. Ема, погледни ме.

И тя го погледна. Бузата му беше изцапана с кръв, косата му падаше на влажни тъмни къдрици, ала иначе си беше Джулс, изглеждащ така, както винаги. Лявата му ръка се притискаше до тялото му, ала дясната се вдигна и пръстите му се обвиха около тила ѝ.

— Ем — повтори той, а очите му бяха широко отворени и тъмносини в мътната светлина. — Целува ли се с Марк онази нощ?

— Какво? — Ема зяпна. — Добре, *определено* си изгубил прекалено много кръв.

Той се раздвижи съвсем леко под нея, но ръката му си остана на мястото, нежна, гъделичкаща фините косъмчета на тила ѝ. — Видях те как го гледаш. Пред „Тризьбеца на Посейдон“.

— Ако се притесняваш за Марк, недей. Животът му и така е достатъчно объркан. Не мисля, че има нужда да го объркваме допълнително.

— Не е това. Не се тревожеш за Марк. — Джулиън затвори очи, сякаш броеше наум. Когато отново ги отвори, зениците му се бяха превърнали в широки черни кръгове, очертани върху ирисите му. — Навярно би трябвало да е това. Ала не беше.

Да не би да халюцинира, помисли си Ема в паника. Не беше типично за него да говори така несвързано, без никакъв смисъл в думите.

— Ще повикам Мълчаливите братя — заяви тя. — Не ме интересува дали ще ме намразиш завинаги, или пък разследването ще се провали...

— Моля те. — В гласа му ясно се долавяше отчаяние. — Само... само още един опит.

— Още един? — повтори тя.

— Ти ще оправиш това. Ще ме излекуваш, защото сме парабатаи. Връзката ни е завинаги. Веднъж ти го казах, помниш ли?

Ема кимна предпазливо с ръка върху телефона си.

— А силата на руна, дадена ти от твоя парабатай, е специална. С каквото и да е била напоена стрелата, то е целяло да предотврати

раната да бъде изцелена, но ти можеш да го поправиш, Ема. Можеш да ме излекуваш. Ние сме парабатай, а това означава, че нещата, които можем да сторим заедно, са... невероятни. — Дънките ѝ бяха изцапани с кръв, кръв имаше и по ръцете и блузата ѝ, кръв, която не спираше да блика от раната, зейнала грозно върху гладката му кожа. — Опитай — прошепна той с пресъхнала уста. — Ще опиташ ли, заради мен?

Гласът му се извиси при въпроса и в него Ема долови гласа на момчето, което бе някога; спомни си го по-дребен, по-слабичък, по-малък, застанал пред братята и сестрите си в Залата в Аликанте, докато баща му се приближаваше към тях с извадено оръжие. Спомни си какво бе сторил Джулиън тогава. Направил го бе, за да я защити, да защити всички тях, защото той винаги щеше да прави всичко, за да ги защити.

Ема свали ръка от телефона и стисна стилито, толкова силно, че усети как дръжката се заби във влажната ѝ длан.

— Погледни ме, Джулс — каза и очите му срещнаха нейните. Допря върха до кожата му и за миг остана така; неподвижна, тя дишаше и си спомняше.

Джулиън. Част от живота ѝ, откакто се помнеше: двамата се пръскаха с вода в морето и копаеха заедно в пясъка; той слагаше ръка върху нейната и те се дивяха на разликата във формата и дължината на пръстите им. Джулиън, който пееше, ужасно фалшиво, докато шофира; пръстите му в косата ѝ — измъквачи листото, оплело се в нея; ръцете му, които я улавяха в тренировъчната зала, когато тя падаше, отново и отново, и отново. Първия път след парабатайската им церемония, когато, обзета от ярост, задето не можеше да изпълни както трябва едно движение с меча, тя бе забила юмрук в стената, а той се бе приближил, взел бе все още треперещото ѝ тяло в прегръдките си и бе казал: „Ема, Ема, недей да си причиняваш болка. Когато го правиш, аз също я усещам.“

В гърдите ѝ нещо сякаш се пропука и тя се учуди, че звукът не отекна в колата. По вените ѝ се разля енергия и стилито се раздвижи в ръката ѝ, прокарвайки изящните очертания на целителна руна върху гърдите на Джулиън. Чу как той изохка и очите му се отвориха. Ръката му се плъзна по гърба ѝ и я притисна към него, зъбите му бяха стиснати.

— Не *спирай*.

Ема не би могла да спре, дори да искаше. Стилито като че ли се движеше по своя собствена воля; тя беше заслепена от същински калейдоскоп от спомени, които до един бяха за Джулиън. Слънце в очите ѝ и Джулиън, заспал на плажа по стара тениска; не искаше да го събуди, но той се бе събудил сам веднага щом слънцето беше залязло и незабавно я беше потърсил, усмихнал се бе едва когато я бе видял, едва когато се бе убедил, че и тя е там. Двамата, заспали, както си говорят, и събудили се с преплетени ръце; някога те бяха деца, заедно в тъмното, ала сега бяха нещо различно, нещо интимно и могъщо и Ема усещаше, че се е докоснала едва до самия му край, когато довърши руната и стилито изпадна измежду пръстите ѝ.

— О! — тихо каза тя.

Руната като че ли грееше, огряна отвътре от меко сияние. Джулиън дишаше тежко, мускулите на стомаха му се повдигаха и спускаха учестено, но кървенето беше спряло. Раната се затваряше, запечатваше се като плик.

— Боли... боли ли те?

По лицето на Джулиън плъзна усмивка. Ръката му все още беше върху хълбока ѝ и го стискаше здраво; трябва да беше забравил, че е там.

— Не — отвърна, а гласът му беше приглушен, мек, сякаш се намираще в църква. — Ти успя, излекува ме. — Гледаше я така, сякаш тя бе някакво чудо. — Ема, господи, Ема.

Напрежението се отцеди от тялото ѝ и тя се свлече върху рамото му. Отпусна глава върху него, а ръцете му се обвиха около тялото ѝ.

— Всичко е наред. — Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ, очевидно усещаше, че тя трепери. — Всичко е наред, аз съм добре.

— Джулс — прошепна тя.

Лицето му беше толкова близо до нейното, че можеше да види светлите лунички върху скулите му под петната от кръв. Усещаше тялото му до своето, ослепително живо, ударите на сърцето му, топлината на кожата му, сякаш силата на иратцето бе запалила огън в нея. Собственото ѝ сърце се блъскаше в гърдите ѝ, когато ръцете ѝ откриха раменете му...

Предната врата на колата се отвори. Нахлу светлина и Ема се дръпна рязко от Джулиън, докато Ливи се покатерваше на седалката.

В дясната си ръка държеше магическа светлина и неравномерните ѝ лъчи огряха странната сцена на задната седалка на тойотата: Ема с окървавени дрехи и Джулиън, гол до кръста и притиснат до вратата. Той свали ръце от Ема.

— Всичко наред ли е? — попита Ливи. В едната си ръка стискаше телефона си. „Сигурно бе чакала още съобщения“, гузно си помисли Ема. — Изпрати ми съобщение за помощ...

— Всичко е наред. — Ема се плъзна по седалката, встрани от Джулс.

Той се поизправи и сведе несигурен поглед към разкъсаната си тениска.

— Някой ме простреля с арбалет. Иратцетата не действаша.

— Е, сега ми се струваш добре. — Ливи го огледа озадачено. — Окървавен, но...

— Малко парабатайска магия — обясни Джулс. — В началото не действаша, но после се получи. Съжалявам, че ви уплашихме.

— Тук прилича на шантава научна лаборатория. — По лицето на Ливи се разля облекчение. — Кой те простреля всъщност?

— Дълга история — отвърна Джулс. — Как дойдохте до тук? Да не си шофирала?

Още една глава се появи до тази на Ливи. Беше Марк, чиято руса коса приличаше на ореол на магическата светлина.

— Дойде с мен — обяви той. — На гърба на елфически жребец.

— Какво? Но... но твоят елфически жребец беше разкъсан от демони!

— Съществуват толкова елфически жребци, колкото и ездачи. — Марк изглеждаше доволен, че може да бъде толкова загадъчен. — Не съм казал, че беше *моят* елфически жребец. Просто *един* елфически жребец.

Лицето на Марк изчезна и преди Ема да успее да прецени къде е отишъл, вратата зад Джулиън се отвори. Марк се пъкна вътре, вдигна по-малкия си брат и го изнесе от колата.

— Какво...? — Ема грабна стилито си и побърза да излезе след тях.

На паркинга стояха две фигури, осветени от фаровете на един мотоциклет. Всъщност целият мотоциклет сияеше. Не беше моторът на Марк — този беше черен, с нарисувани върху шасито рога.

— Джулс? — Пребледнял и уплашен, Тай гледаше как Джулиън се освободи от Марк и подръпна раздраните останки от фланелката си.

Кристина побърза да отиде при Ема, докато Джулиън се обръщаше към по-малкия си брат.

— Всичко е наред, Тай. Добре съм.

— Но ти си облян в кръв. — Тай не го поглеждаше направо, ала Ема не можеше да не се зачуди дали не се бе върнал назад във времето, към Тъмната война и спомените за реките от кръв и гибелта около него. — Има само известно количество кръв, което можеш да изгубиш, преди...

— Ще си сложа няколко руни за възстановяване на кръвта — отвърна Джулиън. — Не забравяй, че сме ловци на сенки, Тай. Можем да понесем много.

— Ти също цялата си в кръв — прошепна Кристина на Ема и като свали якето си, го преметна през раменете ѝ и го закопча, скривайки окървавеното ѝ потниче. След това прокара пръсти през косата ѝ и я погледна притеснено. — Сигурна ли си, че не си ранена?

— Кръвта е на Джулиън — промълви Ема и Кристина я притегли в прегръдките си със задавен звук. Помилва я по гърба, а Ема се вкопчи отчаяно в нея и в този миг реши, че ако някой някога се опита да нарани Кристина, тя ще го направи на пух и прах и ще построи смешни замъци от пясък от останките му.

Междувременно Ливи се беше приближила до Тай и го държеше за ръка, шепнейки му, че кръвта е просто кръв, че Джулиън не е ранен сериозно и че всичко е наред. Тай дишаше учестено, а пръстите му ту се свиваха, ту се разпускаха около дланта на Ливи.

— Вземи. — Марк свали синята си тениска, под която носеше още една, само че сива. Джулиън примига насреща му. — Подобаващо облекло. — Той подаде дрехата на брат си.

— Защо носиш две фланелки една върху друга? — попита Ливи, разсеяла се за малко.

— В случай че едната бъде открадната — обясни Марк така, сякаш това бе най-нормалното нещо на света. Всички го зяпнаха за миг, дори Джулиън, който бе свалил останките от своята тениска и бе нахлузил тази на брат си.

— Благодаря — каза той, издърпвайки я над колана си, след което метна парчетата от своята върху контейнера за боклук.

Марк изглеждаше доволен и — както Ема осъзна със закъснение — различен. Косата му вече не стигаше чак до раменете — подкъсена, тя се къдреше около ушите му. Това го правеше да изглежда едновременно по-млад и по-съвременен, по намясто в дънките и ботушите си.

Правеше го да прилича на ловец на сенки.

Марк я погледна. В очите му Ема все така виждаше вятъра и звездите, и безбрежно море от облаци. Необузданост и свобода. Зачуди се колко ли дълбоко стигаше преобразяването му обратно в ловец на сенки. Колко дълбоко би могло да стигне изобщо.

Тя докосна главата си.

— Вие ми се свят.

— Нуждаеш се от храна. — Ливи улови ръката ѝ. — Всички се нуждаем. Никой от нас не е вечерял, а на теб, Джулс, ти е забранено да готвиш днес. Да отидем в „Кантър“, да си вземем нещо за хапване и да решим какъв ще бъде следващият ни ход.

Всичко в „Кантър“ беше жълто — стените, сепаретата, дори по-голямата част от храната беше жълта. Не че Ема имаше нещо против — посещаваше „Кантър“ от четиригодишна, когато идваше с родителите си за палачинки с парченца шоколад и пържени филийки.

Насядаха в едно сепаре в ъгъла и в продължение на няколко минути всичко бе съвсем обикновено: сервитьорката (висока жена със сива коса) се появи с купчинка ламинирани менюта; Ливи и Тай си поръчаха еднакви неща, а Кристина попита тихичко Ема какво е *matzi brei*. Бяха се сбутали в сепарето и Ема се бе оказала притисната до Джулиън, който все още ѝ се струваше горещ, сякаш иратцето още действаше в тялото му.

Освен това чувствителността на кожата ѝ бе изострена до краен предел, сякаш би подскочила или изкрещяла в мига, в който някой я докосне. И наистина едва не изпищя, когато сервитьорката се върна да вземе поръчката им. Тя просто гледеше разсеяно, докато Джулиън не ѝ поръча гофрети и топъл шоколад, след което върна менюто на сервитьорката и я погледна разтревожено.

Д-О-Б-Р-Е Л-И С-И? — написа той на гърба ѝ.

Ема кимна и посегна към пластмасовата си чаша с вода в същия миг, в който Марк се усмихна на сервитьорката и си поръча чиния ягоди.

Жената, на чиято табелка с името пишеше „ДЖИЙН“, примига насреща му.

— Това го няма в менюто.

— Но има ягоди — отвърна Марк. — Видях и чинии, разнасяни напред-назад. Логично е да може да поставите ягодите върху една чиния и да ми я донесете.

Джийн го зяпна.

— Прав е — обади се Тай. — Ягодите се предлагат към няколко ястия. Несъмнено може да ги отделите.

— Чиния с ягоди — повтори Джийн.

— Ако може — в купичка — помоли Марк, поглеждайки я очарователно. — От много години не съм се хранил обилно с това, което искам, прекрасна лейди, и чиния с ягоди е всичко, което бих желал.

Джийн изглеждаше позамаяна.

— Добре — отвърна тя и изчезна заедно с менютата.

— Марк — каза Джулиън. — Наистина ли беше нужно?

— Кое?

— Не е *задължително* да говориш като в средновековна елфическа поема. През половината от времето звучиш съвсем нормално. Май трябва да обсъдим как да не се набиваш в очи.

— То е по-силно от мен — подсмихна се Марк. — У мунданите има нещо...

— Трябва да се държиш малко повече като нормално човешко същество — настоя Джулс. — Когато сме на обществено място.

— Не е нужно да се държиш нормално — обади се Тай рязко.

— Докато влизахме, се бутна в един уличен телефон и каза: „Извинете, госпожице“ — изтъкна Джулиън.

— Възпитано е да се извиниш — отвърна Марк с все същата усмивчица.

— Не и на неодушевени предмети.

— Достатъчно — обяви Ема и им разказа набързо за онова, което се бе разиграло в къщата на Станли Уелс, включително и за тялото на Ава и загадъчната фигура на покрива.

— Значи, е била мъртва, но не като при останалите убийства? — попита Ливи, мръщейки се. — Не изглежда да има връзка, няма

никакви надписи по тялото, а и то е било захвърлено в собствения ѝ басейн, а не върху лей-линия...

— Ами типът на покрива? — попита Кристина. — Мислиш ли, че е убиецът?

— Съмнявам се — отвърна Ема. — Носеше арбалет, а никоя от жертвите не е била убита с арбалет. Само че той рани Джулс, така че, когато го открием, ще го накълцам на парчета и ще нахраня рибките си с него.

— Ти нямаш рибки — напомни ѝ Джулс.

— Значи, ще си купя няколко — заяви Ема. — Ще си купя златни рибки и ще ги храня с кръв, докато не им се отвори апетит за човешка плът.

— Ама че отвратително — каза Ливи. — Означаваш ли това, че трябва да се върнем в къщата на Уелс и да я претърсим?

— Стига само първо да проверим покрива — отговори Ема.

— Няма да можем. — Тай вдигна телефона си. — Проверях новините. Някой е съобщил за тялото. Мястото е пълно с мундански полицаи. Поне няколко дни няма да можем да припарим до там.

Ема изпусна дъха си ядосано.

— Е, поне имаме това. — Тя вдигна чантата на Ава и изсипа съдържанието ѝ на масата: портмоне, несесер за грим, балсам за устни, огледалце, четка за коса и нещо плоско, златно и лъскаво.

— Няма телефон — отбеляза Тай; между веждите му се беше врязала бръчка на раздразнение и Ема не го винеше — би могъл да научи много от телефона. Твърде жалко, че той лежеше на дъното на басейна.

— Какво е това? — Ливи вдигна лъскавото квадратче. Беше празно.

— Не съм сигурна. — Ема взе портмонето и го прерови. Кредитни карти, шофьорска книжка, около единайсет долара в брой, от които мъничко ѝ се повдигна. Да прибереш улики, бе едно, да вземеш пари — съвсем друго. Не че биха могли да ги върнат на Ава.

— Никакви снимки или нещо такова? — Джулиън надникна над рамото ѝ.

— Не мисля, че хората държат снимки в портмонетата си, освен по филмите — каза тя. — Не и откакто има смартфони.

— И като стана дума за филми. — Ливи сбърчи чело и както се случваше понякога, за миг заприлича на Тай. — Това ми прилича на златен билет. Нали се сещате, от „Чарли и шоколадовата фабрика“. — Тя размаха лъскавото парче ламинирана хартия.

— Нека да погледна. — Кристина протегна ръка и Ливи ѝ го подаде тъкмо когато сервитьорката се върна с храната им: сандвичи със сирене за Тай и Ливи, сандвич с пуешко за Кристина, сандвич с бекон, маруля и домати за Джулиън, гофрета за Ема и чиния с ягоди за Марк.

Кристина извади стилито си и като си тананикаше, започна да драска нещо в ъгълчето на златната хартия. Придобил блажен вид, Марк взе каничката с кленов сироп от масата и я обърна над ягодите си, след което взе една и я напъха в устата си цялата, заедно с дръжката.

Джулиън го зяпна.

— Какво? — попита Марк. — Това е съвършено нормална храна.

— Ама, разбира се — отвърна Джулиън. — Ако си колибри.

Едната вежда на Марк подскочи.

— Погледнете — каза Кристина и бутна златния лист в средата на масата. Той вече не беше празен. Сега върху него се виждаше блещукащата снимка на сграда, а до нея имаше думи, написани с дебели букви.

ПОСЛЕДОВАТЕЛИТЕ НА ПАЗИТЕЛЯ ВИ КАНЯТ
НА ЛОТАРИЯТА. ТАЗМЕСЕЧНОТО ПРЕДСТАВЛЕНИЕ:
11 АВГУСТ, 19,00 ч. ТЕАТЪР „ПОЛУНОЩ“

Този билет важи за една група. Полуофициално облекло.

— *Лотарията?* — повтори Джулиън. — Това е заглавието на прочут разказ на ужасите. Да не са го превърнали в пиеса или нещо такова?

— Не ми звучи като пиеса — каза Ливи. — Звучи ми зловещо.

— Може да е зловеща пиеса — подхвърли Тай.

— Също като разказа. — Джулиън взе билета. Под ноктите му имаше боя, блещукащи сини полумесеци. — А най-зловещото в случая

е, че този театър е затворен. Знам това място — след Хайланд Парк е. Затворено е от години.

— От шестнайсет години — уточни Тай, който беше овладял уменията да използва телефона си с една ръка и сега беше сбърчил вежди срещу екрана. — Имало е пожар и никога повече не е бил отварян.

— Минавала съм покрай него — каза Ема. — Закован е с дъски, нали? Джулиън кимна.

— Веднъж го нарисувах. Рисувах изоставени постройките, места като ранчото „Мърфи“, затворени търговски сгради и други такива. Спомням си го. Имаше наистина призрачно излъчване.

— Това е интересно — обади се Марк. — Но има ли нещо общо с разследването? С убийствата?

Ема изглеждаше леко учудена, че Марк бе задал толкова практичен въпрос.

— Според мен може и да има — отвърна тя. — Миналата седмица бях на Пазара на сенките...

— Ще ми се да престанеш да ходиш там — измърмори Джулиън. — Опасно е.

— А, не! — заяви Ема. — Ти ли ще ми говориш за *опасности*, господин Току-Що-Замалко-Не-Ми-Изтече-Кръвта.

Джулиън въздъхна и посегна към безалкохолното си.

— Не мога да повярвам, че някога се оплаквах от „Джулс“ като прякор.

— Може би трябва да поговорим за Пазара на сенките — побърза да се намеси Кристина. — Именно там Ема за първи път чу за убийствата.

— Е, може да си представите колко се зарадваха останалите на Пазара, когато двамата с Камерън се появихме...

— Отишла си с *Камерън*? — попита Джулиън.

Ливи вдигна ръка.

— За оправдание на Ема, Камерън може да е дразнец, но е готин. — Джулиън я стрелна с поглед. — Искам да кажа, ако си падате по момчета, които приличат на червенокос Капитан Америка, по каквито аз... не си падам.

— Капитан Америка определено е най-красивият Отмъстител — отбеляза Кристина. — Но на мен ми харесва Хълк. Ще ми се да

излекувам разбитото му сърце.

— Вие сте *нефилими* — каза Джулиън. — Изобщо не би трябвало да сте чували за Отмъстителите. Освен това — добави той, — много ясно, че най-добре изглежда Железният човек.

— Мога ли да си довърша разказа? — попита Ема. — С Камерън бяхме на Пазара и сега си спомням, че на една сергия видях афиш, на който пишеше нещо от рода на „Запишете се за Лотарията“. Така че според мен става дума за нещо свръхестествено, а не за експериментален театър или разни такива.

— Нямам представа кои са Отмъстителите — отбеляза Марк, който бе довършил ягодите си и сега ядеше захар от едно пакетче. Тай изглеждаше доволен — той нямаше никакво време за супергерои. — Но съм съгласен с вас. Това е улика. Някой е убил Станли Уелс, а сега и приятелката му е мъртва. Дори и да е умряла по съвсем друг начин.

— Според мен можем да приемем, че не става дума за съвпадение — каза Ема. — Това, че и двамата са мъртви.

— Действително — съгласи се Марк. — Само че тя може да е била убита, защото е знаела нещо, а не за да бъде принесена в жертва или да бъде част от същия ритуал като него. В края на краищата, смъртта ражда смърт. — Той придоби замислено изражение. — Била е поканена на тази Лотария. И то е било достатъчно важно за нея, за да носи билета у себе си. Струва ми се, че това е нишка, която бихме могли да проследим.

— Би могло да се окаже и нищо — каза Джулс.

— Не разполагаме с друго, което да разследваме — напомни му Ема.

— Всъщност разполагаме. Все още имаме твоите снимки от пещерата при Средоточието. А сега разполагаме и с онзи, който и да беше той, който беше в къщата на Уелс и стреля по мен — все още имаме якето ми с отровата, която той използва, по него. Навярно Малкълм би могъл да я проучи, да види дали не е свързана с някой демон или магьосник, който я продава.

— Страхотно — заяви Ема. — Можем да опитаме и двете. Единайсети август е утре. — Тя се намръщи срещу билета. — О, господи, полуофициално облекло. Не мисля, че притежавам толкова елегантна рокля, а на Марк ще му трябва костюм...

— Не е нужно Марк да ходи — побърза да се намеси Джулиън.
— Може да си остане в Института.

— Не — отсече Марк. Гласът му беше спокоен, ала очите му хвърляха искри. — Няма да си остана в Института. Доведоха ме тук, за да ви помогна в разследването на убийствата, и именно това смятам да направя.

Джулиън се облегна назад.

— Не и ако не можеш да носиш руни. Не е безопасно.

— В продължение на много години се предпазвах и без руни. Ако не отида с вас, онези в царството на елфите, които ме изпратиха тук, ще научат и няма да бъдат доволни. Наказанието ще бъде сурово.

— О, нека да отиде. — Ливи изглеждаше разтревожена. — Джулс...

Полунесъзнателно Джулиън докосна ръба на тениската си.

— Откъде ще научат, ако ти не им кажеш?

— Мислиш ли, че е лесно да лъжеш, когато си израснал сред хора, които не лъжат? — Бузите на Марк пламнаха от гняв. — И мислиш ли, че не разполагат с похвати, с които да надушат лъжите на хората?

— Ти също си човек — отвърна Джулиън разгорещено. — Не си един от тях, не се държиш като един от тях...

Марк изскочи иззад масата и тръгна през стаята.

— Какво прави? — зяпна Ема.

Той се беше приближил до една от съседните маси, където седяха групичка мундански момичета с пиърсинги и татуировки. Изглеждаха така, сякаш идват от някой нощен клуб, и се кискаха като луди, докато той им говореше нещо.

— В името на Ангела! — Джулиън хвърли някакви пари на масата и изскочи от сепарето. Ема натъпка всичко обратно в чантата на Ава и хукна след него, следвана от останалите.

— Мога ли да опитам от марулята ви, милейди? — тъкмо казваше Марк на едно момиче с яркорозова коса и купчина салата в чинията пред себе си. Широко усмихнато, то я побутна към него.

— Адски си готин — каза тя. — Дори и с изкуствените елфически уши. Забрави за марулята, можеш да опиташ от...

— Добре, прав беше, достатъчно. — Джулиън улови Марк (който похапваше блажено едно морковче) за китката и се опита да го издърпа

към вратата. — Съжалявам, дами — заяви, когато от масата се надигнаха недоволни възгласи.

Момичето с розовата коса се изправи.

— Ако иска, може да остане. Кой си ти, така или иначе?

— Брат му — отвърна Джулиън.

— Човече, изобщо не си приличате — заяви момичето по начин, от който Ема настръхна. Беше нарекла Марк „адски готин“... е, Джулиън бе също толкова привлекателен, само че по един по-ненатрапчив, не така демонстративен начин. Може и да нямаше острите скули на Марк, нито елфическия му чар, но пък имаше искрящи очи и красива уста, която...

Ема се сепна. Какво не беше *наред* с нея? Какво не беше наред с *мислите* ѝ?

Ливи издаде подразнен звук и като пристъпи напред, улови Марк за яката на тениската.

— Не ви трябва — каза тя на момичето с розовата коса. — Има сифилис.

Момичето я зяпна.

— *Сифилис?*

— Пет процента от жителите на Америка са заразени — обясни Тай услужливо.

— Нямам сифилис — сърдито каза Марк. — В кралството на елфите няма заболявания, предавани по полов път!

Мунданските момичета начаса млъкнаха.

— Съжалявам — извини се Джулс. — Нали знаете как е със сифилиса. Атакува мозъка.

Пред погледите на момичетата, които ги зяпаха с широко отворена уста, Ливи изтегли Марк от ресторанта на паркинга отвън, следвана от останалите.

В мига, в който излязоха и вратата се затвори зад тях, Ема избухна в смях. Облегна се на Кристина, която също се кискаше, докато Ливи, която най-сетне бе пуснала Марк, невъзмутимо опъна полата си.

— Съжалявам — каза Ема. — Просто... *сифилис?*

— Тай четеше за това днес — обясни Ливи.

Джулиън, който се опитваше да скрие усмивката си, погледна към Тай. Брат му сви рамене.

— Проучване.

— Наистина ли беше необходимо? — каза Марк. — Просто си приказвахме. Реших да поупражнявам изисканата си елфическа реч с тях.

— Нарочно се държеше нелепо — заяви Ема. — Започвам да подозирам, че според теб елфите звучат глупаво.

— В началото действително мислех така — призна си Марк откровено. — Но с времето се свиква. Сега... сега не знам какво да мисля. — Звучеше мъничко изгубен.

— Не би трябвало да говорим с мунданите. — Усмивката на Джулиън се изпари. Това е... това е основно правило, Марк. Едно от първите, които научаваме. *Особено пък* за неща, свързани с елфите.

— Е, аз разговарях с онези мундани и никой не експлодира, нито избухна в пламъци. Не ни сполетя смърт. Те си помислиха, че съм се маскирал. — Марк наведе глава, а после отново вдигна поглед към Джулиън. — Прав си, че се набивам на очи, ала хората виждат само онова, което искат да виждат.

— Може би правилото, че не бива да влизаме в битка без руни, е глупаво — обади се Тай и Ема си спомни какво му бе казал Марк в тренировъчната зала: „Сега и двамата сме с ранени ръце“.

— Може би много от правилата са глупави. — Горчивината в гласа на Джулиън изненада Ема. — Може би въпреки това трябва да ги следваме. Може би именно това ни прави ловци на сенки.

Ливи изглеждаше объркана.

— Следването на глупави правила ни прави ловци на сенки?

— Не правилата — отвърна Джулиън. — Наказанието за тяхното нарушаване.

— Наказанията за нарушаването на правилата в царството на елфите са също толкова сурови, ако не и повече — каза Марк. — Вярвай ми, Джулиън. Ако решат, че не участвам в разследването, ще накажат не само мен, но и всички вас. Няма да е нужно аз да им казвам. Те ще научат. — Очите му горяха. — Разбираш ли ме, Джулс?

— Разбирам те, Марк — тихо отговори Джулиън. — И ти вярвам. — А после неочаквано се усмихна на брат си и усмивката му бе още по-лъчезарна, защото бе толкова неочаквана. — Както и да е. Всички в колата. Време е да се връщаме вкъщи.

— Аз трябва да се прибера с жребца — каза Марк. — Не мога да го оставя тук. Ако се изгуби, на Дивия лов никак няма да му хареса.

— Е, добре — отвърна Джулиън. — Ще го прибереш сам. Тай и Ливи няма отново да се возят на него, ясно? Прекалено е опасно.

Ливи изглеждаше разочарована, Тай — облекчен. Марк кимна почти незабележимо.

— Аз ще отида с Марк — обади се Кристина неочаквано.

За своя изненада, Ема видя как лицето на Марк грейна.

— Ще отида да доведа жребца — каза той. — Изпълва ме желание да летя.

— И не надвишавай разрешената скорост! — извика Джулиън след брат си, докато той се скриваше зад ъгъла.

— Говорим за небето, Джулиън — напомни му Ема. — Там горе няма ограничения на скоростта.

— Знам — отвърна той и ѝ отправи онази усмивка, която тя обожаваше, онази, която ѝ се струваше, че е единствено за нея, онази, която казваше, че макар животът често да го принуждаваше да бъде сериозен, той всъщност не беше толкова сериозен по природа. Изведнъж толкова отчаяно ѝ се прииска да го прегърне или да го докосне по рамото, че с усилие свали ръцете си надолу и ги стисна.

Сведе очи към пръстите си и видя, че по някаква причина ги беше сплела и те образуваха клетка, която сякаш би могла да задържи чувствата ѝ.

Луната се бе издигнала високо в небето, когато Марк спря плавно в пясъка зад Института.

Пътуването към града бе изтъкано от паника, Ливи — вкопчила се в колана на Кристина с малки, уплашени ръце; Тай, който казваше на Марк да не кара прекалено бързо; магистралата — изчезваща под краката им. Едва не се бяха блъснали в контейнера за боклук на паркинга.

Пътуването обратно бе спокойно. Обвила ръце около кръста на Марк, Кристина си мислеше колко близо изглеждаха облаците. Градът под тях бе плетеница от цветни светлини. Кристина открай време не обичаше лунапарковете и самолетните полети, ала това не приличаше

на никое от тях — чувстваше се част от въздуха, поддържана от него, като лодка върху водата.

Марк скочи от мотоциклета и ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да слезе. Кристина я пое, очите ѝ — все още пълни с гледката на кея Санта Моника под нея и ярките светлини на въртящото се виенско колело. Никога не се бе чувствала толкова далеч от майка си, от Института в Мексико, от семейство Росалес.

И това ѝ харесваше.

— Милейди — каза Марк, когато стъпалата ѝ докоснаха пясъка. Крайчетата на устните ѝ подскочиха.

— Звучи толкова формално.

— Елфите обичат формалностите — съгласи се той. — Благодаря ти, че се върна заедно с мен. Не беше нужно да го правиш.

— Стори ми се, че не искаш да бъдеш сам — отвърна Кристина.

От пустинята подухваше лек ветреца, раздвижваше пясъка и повдигаше подстриганата му коса от лицето. Подкъсена, тя приличаше на ореол, толкова бледоруса, че изглеждаше сребърна.

— Ти виждаш много неща. — Очите му се взряха в нея и Кристина се зачуди как ли бе изглеждал, докато и двете му очи бяха синьо-зелените очи на семейство Блекторн. Зачуди се дали причудливостта им сега прибавяше към красотата му.

— Когато никой от хората, които познаваш, не казва истината, се научаваш да виждаш под повърхността — отвърна тя и си помисли за майка си и жълтите цветове на рози.

— Да. Разбира се, аз идвам от място, където всички казват истината, независимо колко е ужасна.

— Липсва ли ти това от царството на феите? — попита Кристина. — Това, че там никой не лъже?

— Защо мислиш, че царството на феите ми липсва?

— Сърцето ти не е изцяло тук — отвърна Кристина. — И ми се струва, че не само познатото те тегли назад. Каза, че там си се чувствал свободен... но освен това спомена, че са издълбали руни на гърба ти. Опитвам се да разбера как би могло да ти липсва подобно нещо.

— Това беше в Двора на тъмните феи, не в Дивия лов — обясни Марк. — Пък и не мога да говоря за онова, което ми липсва. Не мога да говоря за Лова, не и наистина. Забранено ми е.

— Това е ужасно. Как би могъл да направиш избор, когато нямаш право да говориш за него.

— Светът е ужасен — глухо каза Марк. — Някои се оказват повлечени в бездните му и се удавят в тях, а някои се извисяват и издигат и други със себе си. Ала те са малцина. Не всеки може да бъде Джулиън.

— Джулиън? — учуди се Кристина. — Но аз мислех, че може би дори не го харесваш. Мислех...

— Мислеше? — Сребристите му вежди подскочиха.

— Мислех, че не харесваш никого от нас — довърши тя смутено. Стори й се глупаво да го каже, ала лицето на Марк омекна.

Той улови ръката й и плъзна пръсти по дланта й. По тялото й се разля тръпка — докосването му беше като електричество.

— Аз те харесвам — каза той. — Кристина Мендоса Росалес. Харесвам те страшно много. — Приведе се към нея и ето че очите му бяха всичко, което тя виждаше, синьо и златно...

— Марк Блекторн. — Разнеслият се глас беше остър, отсечен. Кристина и Марк се обърнаха рязко.

Високият елфически воин, който бе довел Марк в Института, стоеше пред тях, сякаш просто бе изникнал от черно-белия пясък и небето. Самият той изглеждаше черно-бял, косата му с цвят на мастило се извиваше мрачно около слепоочията му. Сребърното му око сияеше на лунната светлина, черното приличаше на ирис без зеница. Носеше сиви туника и панталон, а в колана му бяха втъкнати ками. Беше нечовешки прекрасен, като статуя.

— Кийрън — каза Марк, изпускайки сепнато дъха си. — Но аз...

— Би трябвало да ме очакваш. — Кийрън пристъпи напред. — Поиска да вземеш жребца ми назаем и аз ти го дадох. Колкото по-дълго съм без него, толкова по-вероятно е Гуин да се усъмни. Да не би да искаш да събудиш подозренията му?

— Възнамерявах да го върна — отвърна Марк с нисък глас.

— Нима? — Кийрън скръсти ръце на гърдите си.

— Кристина, влез вътре — каза Марк. Беше пуснал ръката й и гледаше към Кийрън с безизразно лице.

— Марк...

— Моля те. Искам да кажа... ако уважаваш личното ми пространство, моля те, влез вътре.

Кристина се поколеба, ала изражението му беше недвусмислено. Знаеше за какво я моли. Тя се обърна и влезе през задния вход на Института, оставяйки вратата да се затръшне шумно зад нея.

Стълбището се издигаше пред нея, но тя не бе в състояние да го изкачи. Познаваше Марк Блекторн съвсем бегло, ала докато поставяше крак на първото стъпало, си мислеше за белезите по гърба му. За начина, по който се беше свил на кълбо в стаята си през първия ден; как бе обвинил Джулиън, че е сън или кошмар, изпратен от Дивия лов, за да го измъчва.

Тя не вярваше в справедливостта на Студения мир, никога не бе вярвала в нея, ала болката на Марк се опитваше да подкопае убежденията ѝ. Може би елфите действително бяха толкова жестоки. Може би у тях действително нямаше нищо добро, никаква чест. И ако наистина беше така, как би могла да остави Марк сам с един от тях?

Обърна се, отвори вратата... и се вкамени.

Отне ѝ миг, докато ги открие, ала когато това стана, Марк и Кийрън изпълниха погледа ѝ, като образи върху осветен екран. Намираха се в края на паркинга, облени от лунна светлина. Марк беше опрял гръб в един от калифорнийските дъбове. Кийрън го бе притиснал към дървото и двамата се целуваха.

Кристина се поколеба за миг, кръв нахлу в лицето ѝ, но беше очевидно, че Марк не бе докосван против волята му. Беше заровил ръце в косата на Кийрън и го целуваше така яростно, сякаш умираше от жажда. Телата им бяха плътно долепени, ала въпреки това ръцете на Кийрън бяха обвинили кръста Марк и се движеха неспокойно, отчаяно, сякаш би могъл да го притегли още по-близо до себе си. А после се вдигнаха нагоре и смъкнаха якето на Марк от раменете му, за да помилват кожата над яката му. От гърлото му се откъсна ниско стенание, като вик на скръб, и той се отдръпна.

Взираше се в Марк с жаден, безнадежден поглед. Никога досега Кристина не бе виждала елф толкова много да прилича на човек. Марк отвърна на погледа му, а широко отворените му очи грееха на лунната светлина. Споделен поглед на обич, копнеж и ужасяваща тъга. То бе прекалено много. Отдавна бе прекалено много — Кристина знаеше, че не бива да ги гледа, ала не бе могла да спре, смесица от шок и заплепеност я бяха приковали на мястото ѝ.

И копнеж. Имаше и копнеж. Дали за Марк, или за двамата, или просто при мисълта да жадуваш някого толкова силно, тя не бе сигурна. Дръпна се назад с разтуптяно сърце и тъкмо се канеше да затвори вратата зад себе си...

... когато целият паркинг бе облян от ярка светлина. Една кола се показа иззад ъгъла и навлезе в него. От прозорците ехтеше музика, през която Кристина долови гласовете на Ема и Джулиън.

Погледът ѝ се стрелна обратно към Марк и Кийрън, ала Кийрън беше изчезнал, сянка сред сенките, а Марк се навеждаше, за да вдигне якето си, докато Ема и останалите излизаха от колата.

Кристина затвори вратата. Чу как Ема пита за нея, чу как Марк ѝ отговори, че си е влязла. Звучеше нехайно, съвсем спокоен, сякаш нищо не се беше случило. Ала беше тъкмо обратното.

Кристина се бе запитала, когато той бе погледнал в очите ѝ и бе казал, че в Дивия лов си принуден да се оправяш без огледала, в чии ли очи се бе оглеждал през всички тези години.

Сега вече знаеше.

Дивия лов, няколко години по-рано

Марк Блекторн се присъедини към Дивия лов, когато бе на шестнайсет години, и то не по собствено желание.

Помнеше единствено мрак, след като го отведоха от Института, неговия дом, преди да се събуди в подземни пещери, заобиколен от лишеи и мъх. Огромен мъж с разноцветни очи се бе надвесил над него, стиснал в ръката си шлем с рога.

Марк го разпозна, естествено. Невъзможно бе да си ловец на сенки и да не знаеш за Дивия лов. Невъзможно бе да си наполовина елф и да не си чел за Гуин Ловеца, който го предвождаше от векове. На кръста му висеше дълго острие от кован метал, почерняло и изкривено, сякаш бе преминало през много огньове.

— Марк Блекторн — каза той. — Сега ти си част от Лова, защото семейството ти е мъртво. Сега ние сме твоята плът и кръв.

И като изтегли меча, прокара го по дланта си и остави кръвта да се смеси с вода, която даде на Марк да изпие.

През последвалите години и други се присъединиха към Лова; Марк чу Гуин да им казва същите думи, видя ги да пият от кръвта му.

Видя и как очите им се променят, как придобиват два различни цвята, сякаш символ на разделението на душите им.

Гуин вярваше, че всеки новопостъпил трябва да бъде прекършен, за да бъде съграден наново като Ловец, някой, който бе в състояние да язди цяла нощ, без да склопи очи, да понася почти смъртен глад и да изтърпява болка, която би унищожила един мундан. Вярваше също така, че лоялността им трябваше да бъде неизменна. Не биха могли да изберат никой друг пред Лова.

Марк отдаде лоялността и службата си на Гуин, но не се сблизил с никого. Те не бяха ловци на сенки, а той бе именно това. Останалите до един бяха елфически благородници, принудени да служат в Лова като наказание. Не им харесваше това, че Марк бе нефилим, той усещаше презрението им и им отвърщаше със същото.

Яздеше сам в нощта, върху сребриста кобила, която бе получил от Гуин. Колкото и да бе странно, Гуин като че ли го харесваше, може би за да направи напук на останалите в Лова. Той научи Марк да се ориентира по звездите и да долавя звуците от битка, долитащи от стотици, дори хиляди мили: викове на гняв и писъците на умиращите. Те препускаха към бойното поле и невидими за очите на мунданите, смъкваша всичко ценно от телата на загиналите. Повечето от пляката беше дан за двата елфически Двора, ала някои неща Гуин задържаше за себе си.

Всяка нощ Марк спеше сам върху коравата земя, увит в одеяло, с камък вместо възглавница. Когато беше студено, зъзнеше и мечтаеше за руни, които да го стоплят, за горещото сияние на серафимски ками. В джоба си носеше руническият камък за магическа светлина, който му бе дал Джейс Херондейл, ала не смееше да го запали, освен когато беше сам.

Всяка нощ заспиваше, изреждайки имената на братята и сестрите си по възраст. Всяка дума тежеше като котва, приковаваше го към земята. Поддържаше го жив. Хелън. Джулиън, Тиберий. Ливия. Друзила. Октавиан.

Дните се сляха в месеци. Времето тук не бе като времето в мунданския свят. Марк бе престанал да брои дните — нямаше как да си ги отбелязва, а Гуин мразеше подобни неща. Ето защо нямаше представа от колко отдавна бе с Лова, когато се появи Кийрън.

Беше научил, че се очаква нов Ловец: слуховете се разпространяваха бързо, пък и Гуин винаги превръщаше новите членове в Ловци на едно и също място — пещера, близо до входа на Двора на тъмните феи, където стените бяха покрити с дебели изумрудени лишеи, а между скалите извираше малко естествено езерце.

Когато пристигнаха, го завариха там — оставен за Гуин. В началото Марк виждаше единствено очертанията на момче с разрешена черна коса и стройно тяло, извито странно под тежестта на веригите около китките и глезените му. Изглеждаше изтъкан от кости и остри ъгли.

— Принц Кийрън — каза Гуин, докато се приближаваше до момчето, и сред Лова се разнесе шепот. Ако новодошлият беше принц, значи, бе по-знатен от обикновените дворяни. Какво ли трябва да бе сторил един принц, за да бъде така жестоко прокуден от Двора, лишен от семейство и име, от близки и приятели?

Момчето вдигна глава, когато Гуин се приближи до него, откривайки лицето си. Несъмнено беше един от дворянството. Притежаваше техните странни, озарени, почти нечовешки красиви черти, с високи скули и черни очи. Косата му имаше цвета на нощен океан — непрогледно черно, прошарено със синьо-зелени отблясъци. Извърна лице, когато водата, примесена с кръв, се притисна до устните му, но Гуин надделя и я изсипа в гърлото му. Марк гледаше като омагьосан как дясното око на Кийрън от черно стана сребърно, а веригите паднаха от разранените му глезени и китки.

— Сега ти си част от Лова — заяви Гуин с необичайно мрачен глас. — Стани и се присъедини към нас.

Кийрън беше странна добавка към групата. Въпреки че бе лишен от титлата си на принц, когато бе изгнан в Лова, от него все още се излъчваше неопределимо усещане за арогантност и кралска кръв, което никак не се нравеше на останалите. Те му се подиграваха, наричаха го „принцчето“ и едва ли биха спрели дотам, ако Гуин не им беше попречил. Като чели в Дворовете все още имаше някой, който се грижеше за Кийрън, въпреки изгнанието му.

Марк непрекъснато се улавяше, че го гледа. Нещо в Кийрън го заплениваше. Скоро откри, че косата на принца променя цвета си в зависимост от неговото настроение: от среднощно черно (когато бе

изпаднал в отчаяние) до бледосиньо (когато се смееше, което не се случваше често) — винаги в багрите на морето. Тя бе гъста и се къдреше и понякога на Марк му се искаше да я докосне и да види дали на допир е като коса или нещо друго, като шанжан, материя, която променяше цвета си според светлината. Кийрън яздеше коня си (дар от Гуин, той бе най-свирепият ат, който Марк бе виждал някога, черен и подобен на скелет, истински жребец на мъртвите) така, сякаш бе роден за това. Също като Марк, и той изглеждаше твърдо решен да се справи с болката от изгнанието и липсата на приятели сам; рядко говореше с останалите от Лова, почти не ги поглеждаше.

Само че понякога поглеждаше Марк, когато другите го наричаха нефилим или изчадие на сенките, или ангелско момче, и други, много по-грозни имена. Един ден до тях достигна новината, че Клейвът бе обесил група елфи в Идрис за измяна. Убитите имаха приятели в редиците на Лова и обзети от ярост, другарите на Марк му заповядаха да коленичи и да каже: „Аз не съм ловец на сенки“.

Когато той отказа да се подчини, те смъкнаха ризата му и го бичуваха до кръв. Оставиха го рухнал под едно дърво на сред затрупано със сняг поле, а кръвта му обагреше белите снежинки в алено.

Когато се събуди, край него имаше светлина от огън и топлина, а главата му почиваше в нечий скут. Замаян, той все пак се бе посъзвел достатъчно, за да осъзнае, че това бе скутът на Кийрън. Той го взе в прегръдките си, даде му вода и обви одеяло около раменете му. Докосването му беше нежно и леко.

— Вярвам, че сред твоите събратя — каза той — съществуват целителни руни.

— Да — отвърна Марк прегракнало, помръдвайки едва-едва. Болката от раздраната му кожа го прониза като електричество — Наричат се иратце. Дори една от тях би излекувала раните ми. Ала те не може да бъдат нарисувани без етили, а моето бе строшено преди много години.

— Колко жалко. Кожата ти ще бъде белязана завинаги.

— Какво ме е грижа? — равнодушно каза Марк. — Сякаш има някакво значение тук, в Лова, дали съм красив, или не.

— Кийрън се подсмихна потайно при тези думи и го докосна леко по косата. Марк затвори очи. От години никой не го бе докосвал

и от допира по тялото му пробягаха тръпки, въпреки болката от раните му.

След тази нощ те язدهа заедно. Кийрън превърна Лова в приключение за двамата. Показа на Марк чудеса, за които знаеха единствено елфите: ледени поля, ширнали се безмълвни и сребърни под лунната светлина, скрити долчинки, разцъфтели с нощни цветя. Яздеха под пръските на водопади и сред кули от облаци. И Марк беше, ако не щастлив, то поне свободен от мъченията на самотата.

Нощем спяха сгушени под одеялото на Кийрън, направено от гъсто изтъкана материя, която винаги бе топла. Една нощ спряха на върха на някакъв хълм в зелени, северни земи. Върхът на хълма беше увенчан от каменна грамада, издигната от мундани преди хиляда години. Марк се облегна на един от тях и зарея поглед над зелените земи, сребреещи в мрака, към далечното море. То навсякъде бе едно и също, помисли си той, същото море се разбиваше в бреговете на мястото, за което все още мислеше като за свой дом.

— Белезите ти зараснаха — каза Кийрън и докосна с тънкия си деликатен пръст скъсаната риза на Марк, под която се виждаше кожата му.

— Но все още са грозни — отвърна Марк. Той чакаше звездите да изплуват на небето, за да изброи имената на семейството си върху тях. Затова не видя, че Кийрън се приближава, не и докато другото момче не застана пред него, лицето му беше очертано изящно в полумрака.

— У теб няма нищо грозно. — Той се приведе, за да го целуне, и след миг на изненада, Марк вдигна лице и срещна устните му със своите.

Това бе първата целувка в живота му. Никога не бе предполагал, че ще я получи от момче, но се радваше, че е Кийрън. Не бе очаквал, че една целувка може да бъде едновременно толкова мъчителна и толкова прекрасна. От месеци насам бе искал да докосне косата на Кийрън и сега го стори — зарови пръсти в кичурите, които от черни ставаха сини, поръбени със злато. Допирът им до кожата му бе като опарване от огън.

Тази нощ те отново се свиха под одеялото на Кийрън, ала почти не спаха, а Марк забрави да изброи имената на семейството си върху звездите... и тази нощ, и повечето нощи след нея. Много скоро свикна

да се събужда, праметнал ръка около тялото на Кийрън или заровил пръсти в синьо-белите му къдрици.

Откри, че целувките и допирът, и любовните думи могат да ти помогнат да забравиш и че колкото повече време прекарваше с Кийрън, толкова повече искаше да бъде с него и с никой друг. Живееше единствено за миговете, когато двамата оставаха сами, обикновено нощем, и си шепнеха, така че никой да не може да ги чуе.

„Разкажи ми за Двора на тъмните феи“, молеше го Марк и Кийрън му разказваше тихо прошепнати истории за тъмния двор и бледия крал, неговия баща, който властваше над него.

„Разкажи ми за нефилимите“, молеше на свой ред Кийрън и Марк му разказваше за Ангела и за Тъмната война, и за онова, което бе сполетяло него и братята и сестрите му.

— Не ме ли мразиш? — Марк лежеше в прегръдките на Кийрън на една поляна високо в планините. Рошавата му руса коса погали рамото на Кийрън, когато обърна глава. — Заради това, че съм нефилим? Останалите ме мразят.

— Вече не е нужно да бъдеш нефилим. Можеш да бъдеш един от Дивия лов. Приеми елфическата си същност.

Марк поклати глава.

— Докато ме биеха, задето казвах, че съм ловец на сенки, те само затвърдиха увереността ми. Знам, че съм нефилим, дори и да не мога да го изрека на глас.

— Можеш да го изречеш единствено пред мен. — Дългите пръсти на Кийрън пробягаха по бузата на Марк. — Тук, в това пространство между нас. То е безопасно.

Така че Марк се притисна до своя любим и единствен приятел и прошепна в пространството между тях, където студеното му тяло се допираше до топлото тяло на Кийрън:

— Аз съм ловец на сенки. Аз съм ловец на сенки. Аз съм ловец на сенки.

13. С МИСЪЛ ЕДНА

Застанала пред огледалото в банята, Ема бавно отлепваше блузката от кожата си.

Двайсет минути и бутилка белина бяха изчистили кръвта от вътрешността на тойотата. Там всичко беше наред. Ема беше свикнала с петната от кръв. Ала това беше различно — засъхналата кръв на Джулиън по кожата ѝ, червеникавокафявите петна по ребрата и раменете ѝ. Докато си сваляше дънките, видя засъхнала кръв и по тях, пръски по талията и шевовете им.

Направи дънките на топка и ги изхвърли в кошчето за боклук, а после се пъкна под горещата струя на душа и яростно се зае да отмие кръвта, мръсотията и потта от себе си. Видя как водата порозовява и се стича в канала. Дори не знаеше колко пъти ѝ се бе случвало, колко пъти ѝ бе потичало кръв по време на тренировка или на битка. Белези набраздяваха корема и раменете ѝ, ръцете ѝ, сгъвките на коленете.

Ала с кръвта на Джулиън беше различно.

Ема отново си го спомни — прострелян и рухнал, видя как кръвта блика като вода между пръстите му. За първи път от години насам си бе помислила, че наистина може да умре, че може да го изгуби. Знаеше какво казваха хората за парабатаите, знаеше, че загубата на парабатай бе съизмерима с тази на съпруг или съпруга, на брат или сестра. Ема бе изгубила родителите си; мислила си бе, че знае какво представлява загубата, че е готова за нея.

Ала нищо не я бе подготвило за чувството, което мисълта, че може да изгуби Джулс, бе изтръгнало от нея: усещането, че небето ще потъмнее завинаги, че никога вече няма да усети твърда почва под краката си. Още по-странно бе чувството, разляло се по тялото ѝ, когато бе разбрала, че той ще се оправи. Беше си дала сметка за физическото му присъствие по начин, от който почти бе изпитала болка. Поискала бе да обвие ръце около него, да се вкопчи с всички сили, впивайки пръсти в кожата му, сякаш би могла да притисне телата

им толкова плътно, че да слепи кожата им и да преплете костите им. Знаеше, че в това няма никакъв смисъл, ала не би могла да го обясни по друг начин.

Знаеше единствено, че то бе могъщо и мъчително и че никога досега не бе изпитвала нещо такова към Джулиън. И това я плашеше.

Водата бе станала студена. Ема завъртя кранчето с едно яростно движение на китката, излезе изпод душа и подсуши косата си. Намери чист потник и боксерки, сгънати върху коша за пране, облече се и мина в стаята.

Кристина седеше на леглото ѝ.

— Ау! Не знаех, че си тук! Ами ако бях излязла от банята чисто гола!

— Съмнявам се, че имаш нещо, което аз нямам. — Кристина изглеждаше така, сякаш мислите ѝ бяха другаде; тъмната ѝ коса беше прибрана на плитки, беше сплела пръсти, както правеше, когато беше разтревожена.

— Всичко наред ли е? — Ема приседна на ръба на леглото. — Изглеждаш... притеснена.

— Мислиш ли, че Марк е имал приятели в Дивия лов? — рязко попита Кристина.

— Не. — Ема изглеждаше изненадана. — Или поне не е споменал. А е логично да го направи, ако има някой, който му липсва. — Тя се намръщи. — Защо?

Кристина се поколеба.

— Е, нали тази нощ зае мотоциклета от някого. Просто се надявам да не си е навлякъл неприятности.

— Марк не е глупав — каза Ема. — Съмнявам се, че е продал душата си за временното ползване на мотоциклет или нещо такова.

— Сигурна съм, че си права — промълви Кристина и погледна към гардероба ѝ. — Мога ли да взема назаем някоя рокля?

— Сега? Да нямаш среднощна среща?

— Не, за утре вечер. — Кристина стана и отиде да надникне в гардероба. Отвътре изпаднаха няколко лошо сгънати вискозни рокли. — Предполага се, че ще е официално, а аз не си взех никакви официални дрехи от къщи.

— Някоя от моите няма да ти стане — каза Ема, докато Кристина вдигна една рокля с шарка на ракети и се намръщи. — Имаме

различни фигури. Ти си много по-надарена.

— Надарена? — Свъсена, Кристина метна роклята обратно на рафта и затвори вратата на гардероба. — С какво съм надарена?

Ема й се усмихна.

— Утре ще те заведе на пазар. Съгласна?

— Изглежда толкова нормално. — Кристина приглади плитките си назад. — След тази нощ...

— Камерън ми се обади — заяви Ема.

— Знам — отвърна Кристина. — Бях в кухнята. Защо ми го казваш сега? Да не би отново да сте заедно?

Ема се сепна.

— Не! Той ме предупреди. Каза ми, че има хора, които не искат да разследвам убийствата.

— Ема — въздъхна Кристина. — И ти не спомена нищо?

— Той го каза за мен. Реших, че каквато и да е опасността, тя заплашва само мен.

— Ала ето че пострада Джулиън. — Кристина знаеше какво ще каже Ема, преди тя да го беше изрекла. — И ти се боиш, че вината е твоя.

Ема се заигра с ръба на одеялото си.

— А нима не е? Искам да кажа, Камерън ме предупреди, каза, че го е чул на Пазара на сенките, така че няма откъде да знам дали са били мундани, елфи или магьосници, но факт е, че той ме предупреди, а аз не му обърнах внимание.

— Вината не е твоя. Вече знаем, че има някой, най-вероятно некромант, който убива и принася в жертва мундани и долноземци. Знаем също така, че разполага с армия от мантиди. Не може да се каже, че Джулиън не е очаквал, нито е бил подготвен за опасност.

— Едва не умря в ръцете ми. Имаше толкова много кръв.

— Но ти го излекува. Той е добре. Ти му спаси живота. — Кристина махна с ръка. Ноктите й бяха свършени, лъскави овали, докато тези на Ема бяха нацърбени от битки и тренировки. — Защо изведнъж започна да се съмняваш в себе си? Понеже Джулиън пострада и това те уплаши? Та ти поемаш рискове, откакто те познавам. То е част от теб. И Джулиън го знае. Не просто го знае, а го харесва.

— Нима? Непрекъснато ми повтаря да не се излагам на риск...

— Няма друг избор — отвърна Кристина. — Вие сте двете половини на едно цяло. Трябва да бъдете различни, като светлина и сянка. Той ти дава предпазливост, която да смекчи твоето безразсъдство, а ти смекчаваш неговата предпазливост със своето безразсъдство. Поотделно няма да действате толкова добре. Именно това представлява парабатайската връзка. — Тя подръпна лекичко мократа коса на Ема. — Не мисля, че се тревожиш заради Камерън. Той е просто повод да се сърдиш на себе си. Според мен става въпрос за това, че Джулиън пострада.

— Може би — отвърна Ема напрегнато.

— Сигурна ли си, че си добре? — Тъмнокафявите очи на Кристина бяха разтревожени.

— Добре съм. — Ема се отпусна върху възглавниците. Колекционираше кичозни калифорнийски възглавници — някои приличаха на пощенски картички, други бяха с формата на щата или пък имаха надпис „ОБИЧАМ КАЛИ“.

— Не изглеждаш добре. Изглеждаш... майка ми казваше, че има изражение, което хората придобиват, когато осъзнаят нещо. Ти изглеждаш като някой, който е осъзнал нещо.

На Ема ѝ се искаше да затвори очи, да скрие мислите си от Кристина. Мисли, които бяха коварни и опасни, мисли, които не би трябвало да има.

— От шока е — отвърна тя. — Бях близо до това, да изгубя Джулиън, и то... то ме разтърси. Утре ще бъда съвсем добре. — Тя се насили да се усмихне.

— Щом казваш, *manitan* — въздъхна Кристина, — щом казваш.

След като се поизчисти, изми кръвта и се погрижи останките от опръсканото му с отрова яке да бъдат изпратени на Малкълм, Джулиън се отправи по коридора към стаята на Ема.

И спря по средата. Искеше да легне до нея и да обсъдят случилото се тази нощ, да затворят заедно очи и дишането им, досущ като шума на океана да отброява стъпките им към съня.

Само че когато си помислеше за станалото на задната седалка на колата, за Ема, надвесена над него с паника върху лицето и кръв по

ръцете, той не изпитваше онова, което знаеше, че би трябвало да изпитва: страх, спомен за болка, облекчение, че бе излекуван.

Вместо това усещаше напрежение в тялото си, от което го пронизваше болка до мозъка на костите. Когато затвореше очи, виждаше Ема, огряна от магическата светлина, косата ѝ се бе измъкнала от опашката и лъчите на уличните лампи прозираха през кичурите и ги превръщаха в завеса от блед, огрян от слънцето лед.

Косата на Ема. Може би защото тя почти винаги я носеше вързана, може би защото Ема с разпуснатата коса бе едно от първите неща, които бе поискал да нарисува, ала нейните дълги, извиващи се светли кичури открай време бяха нишки, свързани директно с нервните му окончания.

Главата го болеше, болеше го и тялото, толкова силно копнееше отново да бъде в онази кола заедно с нея. В това нямаше никаква логика, затова си заповяда да подмине стаята и да продължи нататък, към библиотеката. Вътре беше тъмно и студено и миришеше на стара хартия. Въпреки това на Джулиън не му трябваше светлина — знаеше точно към коя част на стаята се бе насочил.

Право.

Тъкмо вадеше книга с червени корици от една висока полица, когато откъм коридора долетя писклив вик. Джулиън грабна книгата, изскочи от стаята и се втурна по коридора. Зави зад ъгъла и видя вратата на Друзила да се отваря. Тя се показа навън по пижама със страховити маски по нея, а магическата светлина в ръката ѝ огряваше кръглото ѝ лице.

— Тави плаче — обясни. — Спря за малко, но после отново започна.

— Благодаря, че ми каза. — Джулиън я целуна по челото. — Върви да спиш, аз ще се погрижа. Друзила се прибра, а Джулиън се вмъкна в стаята на Тави, затваряйки след себе си. Тави се беше свил на кълбо под завивките и спеше, увит около една от възглавниците си. Хлипаше с отворена уста, по бузите му се стичаха сълзи. Джулиън приседна на леглото и сложи ръка на рамото му.

— Октавиан. Събуди се. Сънуваш кошмар, събуди се.

Тави се надигна рязко, кестенявата му коса стърчеше навсякъде. Виждайки по-големия си брат, той изхълца и се хвърли на врата му.

Джулс го прегърна и го погали по гърба, разтърквайки нежно остриите издатини на гръбнака му. Прекалено дребен, прекалено слаб, казваше умът му. От Тъмната война насам бе истинска битка да накарат Тави да яде и да спи.

Спомни си как тича по улиците на Аликанте, понесъл Тави на ръце, как се препъва по неравния паваж, притиснал лицето на брат си към рамото си, та той да не види кървавите реки и смъртта навсякъде около тях. Как си мисли, че ако просто успеят да се измъкнат, без Тави да види какво се случва, всичко ще бъде наред. Той нямаше да си спомня. Нямаше да знае.

Въпреки това Тави всяка седмица се събуждаше от кошмари, треперещ, облян в пот и разплакан. И всеки път, когато това се случеше, вцепеняващата мисъл, че в крайна сметка изобщо не бе успял да спаси малкия си брат, се забиваше в Джулиън като остър шип.

Постепенно дишането на Тави се успокои, докато Джулиън го държеше в прегръдките си. Искаше му се да легне до него, да се сгуши до по-малкия си брат и да заспи. Толкова отчаяно се нуждаеше от почивка, че умората сякаш го дърпаше, като вълна, опитваща се да го повлече в дълбините.

Само че не можеше да заспи. Тялото му беше неспокойно, напрегнато. Стрелата, забила се в него, бе истинска агония; изваждането ѝ — още по-мъчително. Усетил бе как кожата му се разкъсва и за миг бе обзет от неподправена, първична паника, убеденост, че ще умре, и какво щеше да стане тогава с тях, *Ливи и Тай и Друзила и Тави и Марк?*

А после дойдоха гласът на Ема в ухото му, ръцете ѝ върху него и той бе разбрал, че ще живее. Сведе поглед към тялото си — раната върху ребрата му бе изчезнала... е, да, беше оставила бледа следа върху загорялата му кожа, ала това бе нищо. Ловците на сенки живееха с белезите си. Понякога на Джулиън му се струваше, че живеят за тях.

Без да го е канил, в ума му се надигна образът, който се опитваше да пропъди, откакто се бе прибрал в Института: Ема в скута му, сложила ръце на раменете му, косата ѝ беше като преспи от бледо злато около лицето ѝ.

Спомни си как си бе помислил, че ако умре, поне ще умре, докато тя е толкова близо до него, колкото изобщо бе възможно. Колкото бе позволено от закона.

Докато Тави спеше, Джулиън посегна към юридическата книга, която беше донесъл от библиотеката. Толкова пъти и беше вземал, че сега тя сама се отваряше на една и съща страница. *За парабатаите*, пишеше на нея.

Постановява се, че онези, които са преминали през парабатайската церемония и завинаги са свързани съгласно условията на клетвите на Саул и Давид, на Рут и Ноемин, не могат да встъпват в брак, нито да имат деца един от друг; обичта, която им е разрешена, е единствено филиа и агапе, но не и ерос.

Наказанието за престъпването на този закон се оставя на усмотрението на Клейва: разделяне на въпросните парабатаи, прокуждане от семействата им, а ако престъпното поведение продължи — отнемане на Знаците им и изключване от редиците на нефилимите. Те никога вече няма да бъдат ловци на сенки.

Така е волята на Разиел.

Dura lex, sed lex. Законът е суров, но е закон.

Когато Ема влезе в кухнята, Джулиън стоеше до мивката и разчистваше остатъците от закуската. Облечен с тъмни дънки и черна тениска, Марк се бе облегал на кухненския остров. С късата си коса на дневната светлина той изглеждаше поразително различен от окъсаното полудиво момче, което бе свалило качулката си в светилището.

Тази сутрин Ема бе отишла да потича на брега, като нарочно се бе забавила повече от друг път и бе пропуснала семейната закуска, в опит да проясни мислите си. Извади едно бутилирано смути от хладилника, а когато се обърна, видя Марк да се усмихва широко.

— Доколкото разбирам, дрехите, с които съм облечен в момента, не са достатъчно полуофициални за представлението тази вечер, така ли? — попита той.

Ема премести поглед от него към Джулиън.

— Значи, господин Законност все пак отстъпи и реши, че може да дойдеш?

Джулиън сви рамене.

— Аз съм разбран човек.

— Тай и Ливи обещаха да ми помогнат да намеря нещо, което да облека — каза Марк и се отпрати към вратата.

— Не им се доверявай — извика Джулиън след него. — Не... — Вратата се затвори и той поклати глава. — Предполагам, че ще трябва сам да се научи.

— Което ми напомня... — Ема се облегна на плота. — Имаме извънредна ситуация.

— Извънредна ситуация? — Джулиън спря чешмата с разтревожен поглед и се обърна към нея.

Ема остави напитката си на плота. Сапунени мехури бяха полепнали по ръцете на Джулс, тениската му беше влажна от топлата вода. За миг пред очите ѝ изникна спомен: Джулс на задната седалка на колата, вдигнал очи към нея със стиснати зъби. Усещането от допира на кожата му под ръцете ѝ, хлъзгавостта на кръвта му.

— Даяна ли е? — попита той и посегна към хартиените кърпи.

— Какво? — Думите му я изтръгнаха от унеса. — Даяна добре ли е?

— Предполагам. Оставила е бележка, че днес ще отсъства. Щяла да ходи в Охай, за да се види с приятеля си магьосник.

— Не знае за тази вечер. — Ема се облегна на плота. — Нали?

Джулс поклати глава. Една влажна къдрица бе залепнала за скулата му.

— Нямаше кога да ѝ кажа.

— Би могъл да ѝ пратиш съобщение — изтъкна Ема. — Или да ѝ се обадиш.

— Да, бих могъл — отвърна той неутрално. — Но тогава сигурно би трябвало да ѝ кажа и за това, как пострадах снощи.

— Навярно би трябвало.

— Добре съм — заяви той. — Наистина, съвсем добре съм. Сякаш нищо не се е случило. — Той поклати глава. — Не искам тя да каже да не дойда тази вечер. Това в театъра може и да не се окаже нищо, но ако изскочи нещо, искам да съм там. — Той пусна хартиените кърпи в кошчето за боклук. — Ако *ти* си там, аз също искам да бъда.

— Харесва ми, когато лъжеш. — Ема се изпъна на пръсти, сложила ръце зад главата си, мъчейки се да раздвижи мускулите на гърба си. Хладен въздух докосна голата кожа на корема ѝ, когато блузката ѝ се повдигна. — Но ако наистина си съвсем добре, може би изобщо няма защо да казваш на Даяна? Просто предложение.

Когато Джулиън не отговори, тя вдигна очи към него.

Той бе спрял посред движението си, приковал поглед в нея. Всяка от ресниците му беше съвършена тъмна линия; лицето му беше безизразно, очите му — затворени в себе си, сякаш бе в плен на някаква особена вкамененост.

Беше красив. Най-красивото нещо, което Ема бе виждала някога. Искеше ѝ се да пропълзи в кожата му, да живее там, където той диша. *Искаше*. Испита ужас. Никога досега не бе *искала* по този начин в присъствието на Джулиън. Беше, защото той едва не бе умрял, каза си. Нуждаеше се той да е жив. Джулиън замалко не бе умрял и всичко в нея даваше накъсо.

Той би бил ужасен, каза си Ема. Разбереше ли какво изпитва тя, би се отворил. Отново щеше да стане както след връщането му от Англия, когато ѝ се струваше, че ѝ е сърдит. Че може би я мрази.

„Той знаеше още тогава — обади се тъничко гласче в главата ѝ. — Знаеше за чувствата ти. Знаеше онова, за което ти нямаше представа.“

Ема притисна ръце към плота, мраморът се впи в дланите ѝ и болката проясни главата ѝ.

„Млъкни — заповяда тя на гласчето в главата си. — Млъкни.“

— Извънредна ситуация. — Гласът му беше нисък. — Каза, че имало извънредна ситуация?

— Моден спешен случай. Кристина има нужда от рокля, за да се впише тази вечер, а в къщата няма нищичко. — Погледна си часовника. — Няма да ни отнеме повече от трийсет минути.

Джулиън се отпусна, видимо облекчен.

— „Скрити съкровища“? — попита той. Предположението му беше добро — любимият ѝ ретро магазин бе известен на всички в семейството. Всеки път, когато го посетеше, тя им купуваше по нещо: папийонка за Тави, лента за коса на цветя за Ливи, стар афиш за филм на ужасите за Дру.

— Аха. Искаш ли нещо?

— Открай време ми се ще да имам часовник с Батман, който казва „Събуди се, Момче чудо“ — заяви той. — Страшно ще освежи стаята ми.

— Открихме го! — оповести Ливи, нахлувайки в кухнята. — Е, поне част от него. Но е странно.

Ема се обърна към нея с облекчение.

— Какво открихте?

— Говори по-разбираемо, Ливи. Кое е странно?

— Преведохме част от надписите в пещерата — обясни Тай, влизайки след Ливи. Носеше прекалено голям сив суитшърт, в който ръцете му се губеха. Тъмната му коса падаше над ръба на качулката. — Само че нямат смисъл.

— Някакво послание ли е? — попита Ема. Ливи поклати глава.

— Част от стихотворение. — Тя разгъна листа, който държеше.

*Но нашта любов бе по-силна от тази на онези,
по-древни от нас и много по-мъдри от нас,
затуй нито демони, скрити под морски талози,
ни ангели в райската вие
не ще разделят вече мойта душа
от прекрасната Анабел Ли.*

— „Анабел Ли“ — каза Джулиън. — Едгар Алан По.

— Знам откъде е — сбърчи вежди Ливи. — Но нямам представа защо е написано върху стените на пещерата.

— Хрумна ми, че може да е шифър — добави Тай. — Но това би означавало, че има още една част. Може би на друго място. Навярно си струва да го проверите с Малкълм.

— Ще го добавя към списъка — увери го Джулиън. Кристина подаде глава през вратата на кухнята.

— Ема? Ще тръгваме ли?

— Изглеждаш притеснена — отбеляза Ливи. — Да не би Ема да те води някъде, за да те убие?

— Още по-лошо — отвърна Ема и тръгна към Кристина. — Отиваме да пазаруваме.

— За тази вечер? Първо, ужасно ви завиждам и второ, не ѝ позволявай да те заведе на онова място в Топанга Каньон...

— Достатъчно! — Ема запуши ушите на Кристина. — Не я слушай. Изгубила си е ума от цялото това разгадаване на шифри.

— Вземи ми някакви копчета за ръкавели — извика Джулиън след нея, докато се отправяше обратно към умивалника.

— Какъв цвят? — Ема поспря на вратата заедно с Кристина.

— Не ме е грижа, стига само да могат да закопчат ръкавелите ми. Иначе те ще си останат разкопчани и нещастни. И се върни възможно най-бързо.

Звукът на чешмата бе заглушен от Ливи, която започна да рецитира още от стихотворението:

*Отдавна, преди много, тъй много лета,
в едно царство в приморски земи...*

— Оттук ли искаш да си купим дрехи? — попита Кристина и веждите ѝ подскочиха, докато Ема спираше тойотата на един неасфалтиран паркинг, заобиколен от дървета.

— Най-близо ни е. — Ема угаси двигателя. Пред тях се издигаше една-единствена сграда с табела, върху която с огромни блещукащи букви пишеше СКРИТИ СЪКРОВИЩА. До нея имаше голяма червено-бяла машина за пуканки, както и нарисуван модел на каравана със завески, рекламираща услугите на Великия Гаргантюа. — Освен това страшно си го бива.

— Не ми прилича на място, откъдето можеш да си купиш ефективна рокля — сбърчи нос Кристина. — Прилича ми на място, където има опасност да те отвлекат и продадат на някой цирк.

Ема я улови за китката.

— Нямах ли ми доверие? — опита се да я придума тя.

— Естествено, че не — заяви Кристина. — Ти си луда.

Ала въпреки това позволи на Ема да я издърпа в магазина, който беше пълен с кичозни дреболии: пъстроцветни чинии, стари порцеланови кукли, а до касата — стойки със старинни бижута и часовници. Това помещение водеше в друго, което бе пълно с дрехи...

невероятни дрехи. Класически дънки втора употреба, прави туидени и камгарени поли от 50-те и блузки от коприна, дантела и кадифе.

Друга, по-малка стая, бе посветена изцяло на роклите. Приличаха на пеперуди: редици от червена органза, акварелен шармьоз, подгъвт на рокля от „Пиер Балмен“, приличният на морска пяна тюл върху модна фуста.

— Джулиън не спомена ли, че се нуждае от копчета за ръкавели?
— Кристина я дръпна да спре до касата. Момичето зад щанда с очила с котешки рамки и табелка с името, на която пишеше САРА, упорито не им обръщаше внимание.

Ема плъзна поглед по изложените копчета за ръкавели — повечето бяха за шега, с формата на зарчета, пистолети или пък котки, но имаше и една редичка с по-хубави на „Пол Смит“, „Бърбъри“ и „Ланвен“.

Докато ги разглеждаше, изведнъж се почувства неловко. Да избира копчета за ръкавели, й се струваше нещо, което момиче би направило за гаджето си. Не че го беше правила за Камерън или за когото и да било от онези, с които беше излизала — никога не бе държала на тях достатъчно, че да поиска да го направи. Когато Джулиън тръгнеше с някое момиче, сигурна бе Ема, то определено щеше да бъде от онези, които биха му избирали копчета за ръкавели. Щеше да си спомня рождения му ден и да му се обажда ежедневно. Щеше да го обожаваше. Не би могло да бъде другояче.

Почти слепешком Ема избра чифт позлатени копчета, инкрустирани с черни камъни. Мисълта за Джулиън, който си има приятелка, я изпълваше с болка, която не можеше да си обясни.

Остави копчетата до касата и отиде в малката стаичка, пълна с рокли. Кристина я последва с разтревожен вид.

„Някога идвах тук с мама — помисли си Ема, прокарвайки опакото на дланта си по редицата от сатен, тафта и ярка изкуствена коприна. — Тя обожаваше щурите стари неща, саката на «Шанел», роклите с мъниста.“

На глас обаче каза просто:

— Трябва да побързаме. Докато трае разследването, не бива да се отделяме от Института задълго.

Кристина грабна блещукаща коктейлна рокля от розов бродат, поръсена с миниатюрни златни цветчета.

— Ще пробвам тази.

Тя изчезна в една пробна със завеса, направена от чаршаф с мотив от „Междувездни войни“, а Ема откачи друга рокля — бледа коприна със сребърни презрамки с мъниста. Видът ѝ я изпълваше със същото чувство, с което гледката на някой особено прекрасен залез или пък една от картините на Джулиън, или пък ръцете му, движещи се между четките и шишенцата с боя.

Тя влезе в пробната, за да се преоблече, а когато излезе, завари Кристина да стои наред стаята и да се мръщи на розовата си рокля, която прилепваше като целофан по всяка извивка на тялото ѝ.

— Май е прекалено тясна — каза тя.

— Според мен се очаква да е толкова тясна — отвърна Ема. — Бомбите ти изглеждат страхотно.

— Ема! — Кристина вдигна поглед, скандализирана, и ахна. — О, изглеждаш прелестно!

Ема докосна колебливо материята с цвят на сребро и слонова кост. За ловците на сенки бялото символизираше смърт и траур; те рядко се обличаха в бяло, макар че това бе слонова кост, което значеше, че би могло да мине.

— Мислиш ли?

Кристина се усмихна.

— Знаеш ли, понякога си точно такава, каквато очаквах, че ще бъдеш, а друг път си толкова различна.

Ема застана пред огледалото.

— Какво искаш да кажеш с това „каквато очаквах, че ще бъдеш“?

Кристина взе един снежен глобус и се намръщи.

— Ами Марк не беше единственият, за когото бях чувала, преди да дойда тук. Чувала бях и за теб. Всички говореха, че ти ще бъдеш следващият Джейс Херондейл. Следващият велик боец на ловците на сенки.

— Няма да бъда нищо толкова — заяви Ема. Гласът ѝ звучеше спокоен, слаб и далечен в собствените ѝ уши. Не можеше да повярва, че казва онова, което казваше. Думите като че ли излизаха, без преди това да бъдат оформени от мислите ѝ, сякаш създаваха своя собствена реалност, като биваха изричани. — Аз не съм специална, Кристина. Нямам допълнителна ангелска кръв или уникални умения. Аз съм обикновен ловец на сенки.

— Не си обикновена.

— Напротив. Не притежавам магическа сила, не съм прокълнатата или благословена. Мога да правя съвсем същото, което и всички останали. Единствената причина да съм добра е понеже тренирам.

Продавачката, Сара, надникна в стаичката с широко отворени очи. Ема беше забравила за нея.

— Имате ли нужда от помощ?

— Имам нужда от толкова много помощ, че идея си нямаш — отвърна Ема.

Стресната, Сара се върна зад щанда.

— Това е смущаващо — прошепна Кристина. — Сигурно си мисли, че сме някакви откачалки. Да си вървим.

Ема въздъхна.

— Съжалявам, Тина. Аз ще платя за всичко.

— Но аз дори не съм сигурна, че искам тази рокля! — извика Кристина, докато Ема отново потъваше в пробната.

Ема се обърна и насочи пръст към нея.

— О, да, искаш я. Сериозно говорех за бомбите ти. Изглеждат страхотно. Не мисля, че досега бях виждала толкова много от тях. Ако аз имах такива гърди, определено щях да ги показвам.

— Моля те, престани да казваш „бомби“ — възропта Кристина. — Отвратителна дума. Звучи абсурдно.

— Може и да е така — отвърна Ема и затвори вратата на пробната. — Но изглеждат страхотно.

Десет минути по-късно, с роклите в две торби, те се носеха обратно към океана. Кристина седеше на мястото до шофьора, а краката ѝ бяха скромно кръстосани в глезените, не вдигнати върху таблото, както правеше Ема.

Познатият пейзаж на каньона ги заобикаляше от всички страни: сиви скали, зелени храсти и шубраци. Дъбове и див морков. Веднъж Ема и Джулс бяха изкатерили тези планини и бяха открили орлово гнездо, в което имаше купчинка кости от мишки и прилепи.

— Не си права. Причината да си толкова добра в това, което правиш, не са само тренировките. Всички тренират, Ема.

— Да, но аз направо се съсипвам от тренировки. То май е единственото, което правя. Събуждам се и тренирам, и бягам, и си разранявам ръцете с боксовия чувал, и тренирам до късно през нощта, и съм принудена да го правя, защото у мен няма нищо специално и нищо друго, което да има значение. Единственото, което има значение, са тренировките и да открия кой уби родителите ми. Защото те бяха онези, които мислеха, че съм специална, и който и да е този, който ми ги отне...

— И други хора смятат, че си специална, Ема. — Повече от всякога Кристина звучеше като по-голяма сестра.

— Единственото, което имам, са *усилията ми*. — В гласа на Ема се долавяха горчиви нотки. Мислеше си за миниатюрните кости в онова гнездо, колко крехки ѝ се бяха сторили, колко лесно можеха да бъдат строшени между два пръста. — Мога единствено да полагам повече усилия от всеки друг на света. Мога да превърна отмъщението в единственото нещо в живота си. Мога да го направя, защото нямам друг избор. Но то означава, че нямам нищо друго.

— Не е вярно — възрази Кристина. — Онова, което все още не си имала, е твоят миг. Твоят шанс да бъдеш велика. Джейс Херондейл и Клеъри Феърчайлд не станаха герои в някакъв вакуум. Имаше война. Бяха принудени да избират. Тези моменти настъпват за всекиго от нас. Ще настъпят и за теб. — Тя сплете пръсти. — Ангелът има план за теб. Уверявам те. По-готова си, отколкото си мислиш. Останала си силна не само благодарение на тренировките, но и благодарение на хората около теб, на това, че ги обичаш и си обичана. Джулиън и останалите, те не са ти позволили да се изолираш, сама със своето отмъщение и горчивите си мисли. Морето изронва скалите, Ема, и ги превръща в пясък; по същия начин любовта подкопава защитните ни стени и ги срива. Ти не знаеш колко много означава да имаш хора, които да се борят за теб, когато нещата се объркат...

Гласът ѝ се прекърши и тя извърна глава към прозореца. Бяха стигнали магистралата и Ема едва не се вряза в колоната от коли от тревога.

— Кристина? Какво има? Какво е станало?

Кристина поклати глава.

— Знам, че в Мексико ти се е случило нещо — не отстъпваше Ема. — Знам, че някой те е наранил. Моля те, кажи ми кой е бил и

какво е направил. Обещавам ти, че няма да го открия и да нахраня въображаемите си рибки с него. Просто... — Тя въздъхна. — Искам да ти помогна.

— Не можеш. — Кристина сведе очи към сплетените си пръсти. — Някои предателства не може да бъдат простени.

— Съвършения Диего ли беше?

— Не ме питай повече, Ема — помоли Кристина.

Ема се подчини и до края на пътуването към Института те обсъждаха роклите си и най-добрите начини за скриване на оръжие в дрехи, които не бяха предвидени за укриване на цял арсенал. Ала Ема бе забелязала как бе потръпнала Кристина при споменаването на Диего. Може би не сега, не днес, помисли си тя, ала един ден *щеше* да научи какво се е случило.

Силно думкане по входната врата накара Джулиън да се втурне на долния етаж. Все още беше бос — така и не бе имал възможност да се обуе. След като разтреби след закуската, прекара цял час, опитвайки се да убеди чичо Артър, че никой не е откраднал бюста му на Хермес (намериха го под бюрото му). После установи, че Друзила се бе заключила нацупена в къщичката за игра на Тави, защото не я бяха поканили в закусвалнята предишната вечер. Тави се беше натъкнал на скункса, който Тай криеше в стаята си, и се беше разпищял. Ливи се опитваше да убеди Тай да пусне скункса на свобода; според Тай това, че двамата с Ливи бяха превели стиховете от По, му беше спечелило правото да си го задържи.

Марк, единственият от братята и сестрите на Джулиън, който днес не му беше създавал проблеми, се криеше.

Джулиън отвори вратата. Отвън стоеше Малкълм Фейд по дънки и суитшърт, който очевидно беше скъп, защото изглеждаше мръсен и раздърпан, но по един артистичен начин. Някой бе вложил време и пари в това, да раздърпа този пуловер.

— Знаеш ли, не е особено добра идея да блъскаш така по вратата — заяви Джулиън. — Държим цял куп оръжия тук долу, в случай че някой се опита да проникне с взлом.

— Хм — отвърна Малкълм. — Не съм сигурен какво общо има първото ти изречение с второто.

— Нима? Според мен е очевидно.

Очите на Малкълм имаха ярък лилав цвят, което обикновено означаваше, че е в особено настроение.

— Ще ме пуснеш ли да вляза?

— Не. — В главата на Джулиън запрепусаха мисли за Марк. Той беше на горния етаж и Малкълм не биваше да го вижда. Завръщането му бе прекалено голяма тайна, за да поискат от Малкълм да я запази... и прекалено голяма улика за причината за тяхното разследване.

Джулиън си придаде любезно изражение, но не помръдна от мястото си.

— Тай донесе скункс в къщата. Вярвай ми, не искаш да влезеш.

Малкълм изглеждаше разтревожен.

— Скункс?

— Скункс. — Джулиън бе убеден, че в най-добрите лъжи винаги има зрънце истина. — Успя ли да преведеш написаното?

— Още не. — Малкълм помръдна ръка с едва забележимо движение, ала листовете с частично преведените символи, които те му бяха дали, в миг се появиха между пръстите му. Понякога, помисли си Джулиън, бе лесно да забравиш, че Малкълм владееше могъщи магии. — Но пък открих произхода им.

— Наистина? — Джулиън се опита да изглежда впечатлен. Те вече знаеха, че става дума за древен елфически език, макар че не можеха да го кажат на Малкълм.

От друга страна, това беше възможност да проверят дали елфите не ги бяха излъгали. Джулиън погледна Малкълм с подновен интерес.

— Я чакай малко, това май не са символите. — Малкълм се вгледа в листовете. — Прилича ми на рецепта за портокалова торта.

Джулиън скръсти ръце на гърдите си.

— Не, не е.

Малкълм се намръщи.

— Сигурен съм, че наскоро четох рецепта за портокалова торта.

Джулиън извъртя очи безмълвно. Понякога с Малкълм просто трябваше да бъдеш търпелив.

— О, забрави — каза Малкълм. — Онова беше списанието на Опра. Това тук... — Той докосна хартията. — Древен елфически език. Бяхте прави; по-стар от ловците на сенки. Както и да е, това е

произходът на езика. През следващите няколко дни вероятно ще открия още. Но не затова съм тук.

Джулиън се оживи.

— Проучих отровата в плата, който ми изпрати снощи. Сравних я с различни токсини. Оказа се катаплазма, концентрат от рядък вид беладона и демонски отрови. Би трябвало да те убие.

— Само че Ема ме излекува — каза Джулиън. — Значи, според теб търсим...

— Не съм споменавал никакво търсене — прекъсна го Малкълм. — Просто ти казвам, че никакво иратце не би трябвало да е в състояние да те излекува. Дори и със силата на парабатайските руни не би трябвало да оцелееш. — Странните му виолетови очи се впиха в Джулиън. — Не знам дали е нещо, което ти си направил, или нещо, което Ема е направила, но каквото и да е било... било е невъзможно. Сега не би трябвало да стоиш пред мен и да дишаш.

Джулиън бавно пое по стълбите. От горния етаж се носеха виковете, но не от онези, които говореха, че някой действително е загазил. Да си в състояние да различиш крясъците на шега от истинските, бе жизненоважно, когато отговаряш за четири деца.

Мислите му все още бяха заети с онова, което беше научил от Малкълм за катаплазмата. Страшно си беше да ти кажат, че не би трябвало да си между живите. Естествено, винаги съществуваше възможността Малкълм да греши, но Джулиън се съмняваше. Нима Ема не беше споменала нещо за беладона, растяща край Средоточието?

Всякакви мисли за отрови и средоточия се изпариха от ума му, когато зави по коридора. Стаята, в която държаха компютъра на Тиберий, беше пълна със светлина и звуци. Джулиън се приближи до прага и зяпна.

На монитора на компютъра течеше видео игра. Марк седеше срещу него и отчаяно блъскаше по клавишите на контролера, докато един камион се носеше стремително към екрана. Камионът смачка героя му и той запрати контролера настрани.

— Тази кутия служи на Повелителя на лъжите! — заяви той възмутено.

Тай се засмя и Джулиън усети как нещо го жегва в сърцето. Смехът на брат му бе един любимите му звуци, отчасти защото Тай го правеше толкова искрено, без да се опитва да го скрие и без през ум да

му мине, че би трябвало да го крие. Игрите на думи и иронията много често не му се струваха смешни, за разлика от шантавото държание на хората; освен това черпеше безкрайно и непресторено забавление от поведението на животните (Чърч, мъчещ се да запази достойнство, след като беше паднал от масата), което Джулиън намираще за истински красиво.

Посред нощ, докато лежеше и се взираше в тръните, изрисувани по стените на стаята му, на Джулиън понякога му се искаше да може да зареже ролята, която го задължаваше винаги да бъде онзи, който казваше на Тай, че не може да държи скунксове в стаята си, или да му напомня, че е време за учене, или пък да се показва на вратата, за да му каже да загаси лампата, когато четеше, вместо да спи. Какво ли би било, ако, като обикновен брат, той можеше да гледа филми за Шерлок Холмс с Тай и да му помага да събира гущери, без да се притеснява, че те ще избягат и ще хукнат из Института.

Майката на Джулиън винаги бе подчертавала разликата между това, да направиш нещо за някого, и това, да му дадеш необходимите инструменти, за да го направи сам. Именно така бе научила Джулиън да рисува. Джулиън се опитваше да стори същото за Тай, макар нерядко да му се струваше, че се движи опипом в тъмното: правеше му играчки, книги, уроци, пригодени към особения начин, по който Тай мислеше... Беше ли това правилният подход? Джулиън си мислеше, че бе помогнало. Надяваше се да е така. Понякога надеждата е всичко, което имаме.

Надеждата и гледката на Тай. Доставяше му удоволствие да вижда как Тай става все по-самостоятелен, как се нуждае от все по-малко помощ и ръководство. Ала то му носеше и тъга, защото един ден брат му повече нямаше да има нужда от него. Понякога, дълбоко в сърцето си, Джулиън се чудеше дали, когато този ден настъпи, Тай щеше да иска да прекарва каквото и да било време с него, брата, който винаги го бе карал да прави неща, които изобщо не бяха забавни.

— Не е кутия — обясни Тай. — А контролер.

— Е, той лъже. — Марк се завъртя в стола си и виждайки Джулиън, облегнат на вратата, кимна. — Добра среща, Джулс.

Джулиън знаеше, че това е елфически поздрав, и поведе битка със себе си, за да не напомни на Марк, че тази сутрин вече се бяха

срещнали в кухнята, да не говорим за няколкото хиляди пъти преди това. Надделя над първичните си импулси, макар и с усилие.

— Здравсти, Марк.

— Всичко наред ли е?

Джулиън кимна.

— Може ли да говоря с Тай за минутка.

Тиберий се изправи. Черната му коса беше разрошена, започваше да става прекалено дълга. Джулиън си напомни да планира подстригване за двамата близнаци. Още нещо, което да добави към списъка със задачи.

Тай излезе в коридора, затваряйки вратата след себе си. Изражението му беше предпазливо.

— За скункса ли става въпрос? Защото Ливи го пусна навън.

Джулиън поклати глава.

— Не, не става въпрос за скункса.

Тай вдигна глава. Открай време имаше деликатни черти, поелфически от тези на Хелън и Марк. Баща им казваше, че Тай сякаш бе дошъл от някое от отдавнашните поколения на рода Блекторн, и той действително приличаше на някои от семейните портрети в трапезарията, която рядко използваша — стройни викторианци в ушити по мярка дрехи, с порцеланови лица и къдрави черни коси.

— За какво тогава?

Джулиън се поколеба. Цялата къща беше притихнала, от другата страна на вратата все още чуваше приглушените звуци на компютъра.

Беше възнамерявал да помоли Тай да проучи отровата, с която бе прострелян. Ала това би означавало да каже: *Аз умирах, би трябвало да съм мъртъв.* Думите не идваха. Те бяха като язовирна стена, зад която се тълпяха толкова много други думи: *Не съм сигурен за нищо. Ненавиждам аз да съм отговорен за всичко. Ненавиждам да вземам решения. Боя се, че един ден вие всички ще ме намразите. Боя се да не те изгубя. Боя се да не изгубя Марк. Боя се да не изгубя Ема. Искam някой друг да се нагърби. Не съм толкова силен, колкото си мислите. Нещата, които искам, са погрешни и не би трябвало да ги искам.*

Знаеше, че не би могъл да изрече нищо от това. Фасадата, която показваше на децата, трябваше да бъде съвършена: една пукнатина в него за тях би била равносилна на пукнатина в света.

— Знаеш, че те обичам — каза вместо това и Тай го погледна сепнато, срещайки очите му за частица от секундата. През годините Джулиън бе разбрал защо Тай не обичаше да поглежда право в очите на другите. Твърде много движения, цветове, изражения, като да погледнеш в надут докрай телевизор. *Можеше* да го направи, знаеше, че то е нещо, което хората харесват и което е важно за тях, но не разбираше какво толкова намират в него.

Сега обаче се опитваше да открие върху лицето на брат си обяснение за странната му нерешителност.

— Да, знам го — отвърна той най-сетне.

По лицето на Джулиън пробяга бегла усмивка. Именно това искаш да чуеш от децата си, нали? Че знаят, че са обичани. Спомни си как веднъж, когато беше на тринайсет години, се бе препънал, докато носеше Тави по стълбите. Беше паднал, извивайки тялото си така, че да се приземи по гръб и глава, без да го е грижа, че ще се нарани, стига само Тави да е добре. Здравата си беше ударил главата, но мигновено се беше надигнал, а в главата му отекваше само една мисъл: *Тави, бебето ми, добре ли е?*

Това бе първият път, в който бе помислил за него като за „моето бебе“, а не просто „бебето“.

— Не разбирам обаче за какво искаше да говорим — продължи Тай, сбърчил объркано тъмните си вежди. — Имаше ли причина?

Джулиън поклати глава. В далечината чу звука от отварянето на входната врата, последван от смеха на Ема и Кристина. Бяха се върнали.

— Не, никаква друга причина — отвърна той.

14.

БЛЕСТЯЩИ ОЧИ

Докато стоеше в мраморното преддверие, Джулиън рискува да хвърли един последен поглед в огледалото.

Беше накарал Ливи да потърси какво означава „полуофициално“ и мрачните му подозрения се бяха потвърдили: означаваше тъмен костюм. Единственият, с който разполагаше, бе черен ретро костюм, който Ема беше изровила от един кош в „Скрити съкровища“. Когато го беше видяла, облечен в него, тя бе плеснала с ръце и бе заявила, че прилича на филмова звезда, така че той, естествено, го беше купил.

— Изглеждаш прекрасно, Андрю.

Джулиън се обърна рязко. Беше чичо Артър. Окапаният му сив халат бе препасан хлабаво през кръста над провиснали дънки и скъсана тениска. Набола сива брада покриваше челюстта му.

Джулиън не си направи труда да го поправи. Знаеше колко много прилича на баща си като млад. Може би за Артър бе утеха да си въобразява, че брат му все още е жив. Може би гледката на Джулиън в официално облекло му напомняше за младостта им, когато двамата бяха ходили по партита, преди всичко да се разпадне.

— Здравей, Артър.

Артър кимна решително и сложи длан върху гърдите му.

— Имам среща с Анселм Найтшейд — каза той с дълбок глас.

— Радвам се да го чуя.

И наистина се радваше. Артър и Анселм бяха приятели, свързани от любовта си към Класическия период. Всичко, което ангажираше Артър, беше добре дошло. Той се обърна с почти военна прецизност, прекоси фойето и излезе през вратата, отвеждаща в светилището. Тя се затвори след него с трясък.

Разнесе се смях и Джулиън се извърна от огледалото тъкмо навреме, за да види как Кристина слиза по стълбите. Мургавата ѝ кожа сияеше на фона на старомодния розов брокат на роклята ѝ. Пищни златни обици се полюшваха от ушите ѝ.

След нея вървеше Ема. Джулиън забеляза мимоходом роклята ѝ — беше с цвят на слонова кост и се рееше около нея като ангелски крила. Изпод ръба ѝ, който се спускаше до глезените, се подаваха връхчетата на бели ботуши — Джулиън знаеше, че в тях бяха втъкнати ножове, чиито дръжки се притискаха до прасците ѝ.

Косата ѝ беше разпусната и падаше по гърба ѝ на вълни с цвят на тъмно злато. В нея имаше раздвиженост и мекота, които Джулиън знаеше, че никога няма да съумее да предаде върху платното. Позлата, може би, ако рисуваше като Климт^[1], но дори това би бледнеело в сравнение с оригинала.

Ема стигна до подножието на стълбите и той осъзна, че материята на роклята ѝ бе толкова фина, че можеше да види очертанията на тялото ѝ, загатнати под нея. Пулсът му задумка от вътрешната страна на ръкавелите; костюмът като че ли го стягаше, кожата му бе гореща и го сърбеше.

Ема му се усмихна. Кафявите ѝ очи бяха очертани със златна линия, от която светлите пръски в ирисите ѝ изпъкваха — онези капчици от мед, които Джулиън бе прекарал цялото си детство, мъчейки се да преброи, да научи наизуст.

— Взех ги — каза тя и за миг Джулиън не разбра за какво му говори. А после си спомни и ѝ протегна китките си.

Ема разтвори пръсти. Златни копчета за ръкавели, инкрустирани с черни камъни, проблясваха върху дланта ѝ. Докосването ѝ беше нежно, когато взе ръцете му в своите, обърна ги и внимателно закопча френските ръкавели на ризата му. Направи го бързо и сръчно, ала Джулиън почувства всяко движение, всяко плъзгане на пръстите ѝ по кожата на китките му като допир на нагорещена тел.

Тя пусна ръцете му и като отстъпи назад, се престори, че го оглежда замислено.

— Е, предполагам, че ставаш — каза.

Изведнъж Кристина ахна. Беше вдигнала очи нагоре, към върха на стълбите, и Джулиън проследи погледа ѝ.

Марк слизаше по стъпалата и Джулиън примига, не вярвайки съвсем на очите си. По-големият му брат като че ли носеше дълго, малко поовехтяло палто от изкуствена кожа... и нищо друго.

Не че той можеше да види *всичко*. Но виждаше достатъчно, и то му стигаше.

— Марк! Какво си *облякъл*?

Марк спря по средата на стълбището. Краката му бяха голи, стъпалата му — боси. Джулиън бе деветдесет и девет — процента сигурен, че и останалата част от него е гола под палтото, което бе доста широко. Не бе виждал толкова много от брат си от времето, когато двамата делеяха една стая, когато той беше на две години. Марк изглеждаше озадачен.

— Тай и Ливи ми казаха, че това е полуофициално.

В този миг Джулиън чу гръмогласния смях, който се разнесе над тях. Тай и Ливи седяха до парапета на горния етаж и се кискаха.

— А аз ти казах да не им вярваш!

Устните на Ема потръпваха.

— Марк, просто... — Тя вдигна ръка. Кристина го беше зяпнала с пламнали бузи, затулила устата си с ръка. — Върни се горе, става ли? — След това се обърна към Джулиън и понижи глас. — Трябва да му намериш нещо друго, което да облече!

— Хайде бе!

Ема го изгледа свирепо.

— Джулс. Отиди в моята стая. Раклата до леглото — в нея има дрехи на родителите ми. На маншетите има руни, така че ще се наложи да ги откъснем.

— Но това е смокингът на баща ти... Тя го изгледа косо.

— Не се тревожи за това.

Дванайсет златни пръски в лявото ѝ око, само седем в дясното. Всяка от тях приличаше на мъничка звезда.

— Ей сега се връщам. — Джулиън се затича по стълбите към брат си.

Марк се бе качил на площадката на горния етаж с озадачено изражение, протегнал ръце пред себе си, сякаш разглеждаше ръкавите на коженото палто, решил, че именно в тях е проблемът.

Дру, стиснала Тави за ръка, се бе присъединила към близнаците. Те всички се кискаха. При вида на грейналото лице на Тай, когато погледна към Марк, Джулиън усети едновременно топлина и хлад.

Ами ако Марк решише, че не иска да остане? Ами ако не успееш да открият убиеца и той бъде принуден да се върне при Дивия лов? *Ами ако?*

— Според теб дали тоалетът ми е прекален, или недостатъчен?
— попита Марк, повдигайки вежди.

Ема избухна в смях и се свлече на най-долното стъпало. Миг покъсно Кристина се присъедини към нея. Двете се вкопчиха една в друга, останали без сили от смях.

Джулиън също искаше да се разсмее. Щеше му се да можеше да го направи. Щеше му се да можеше да забрави мрака, който дебнеше в периферното му зрение. Щеше му се да можеше да затвори очи и да падне, забравяйки за миг, че под него няма мрежа, опъната, за да го хване.

— Готов ли си? — попита той през затворената врата на банята. Беше извадил костюма на Джон Карстерс от раклата на Ема и бе завлякъл Марк в стаята си, за да се преоблече.

Мисълта за брат му гол, в спалнята на Ема, никак не му харесваше, дори и Ема да не беше там.

Вратата на банята се отвори и Марк пристъпи навън. Смокингът беше черен и сепъл. Изобщо не личеше мястото, от което бяха откъснали ивиците с руни. Елегантните му линии сякаш се издигаха нагоре и караха Марк да изглежда по-висок, по-изискан. За първи път, откакто се бе завърнал, всяка следа от дивото елфическо дете бе изчезнала, като паяжини, които някой бе изчистил. Той изглеждаше като човек. Като някой, който цял живот е бил човек.

— Защо си гризеш ноктите? — попита той.

Джулиън, който дори не си беше дал сметка, че си дъвче палеца (*приятната болка на кожа между зъбите му, металическият вкус на кръв в устата му*), отпусна ръце в скута си.

— Гаден навик.

— Нещо, което хората правят, когато са нервни — каза Марк. — Дори аз го знам. — Пръстите му се забориха безуспешно с вратовръзката.

Джулиън се изправи и отиде при него, поемайки я от ръцете му. Не си спомняше кой го бе научил как се връзва вратовръзка. Малкълм, помисли си. Почти бе сигурен, че беше Малкълм.

— Но от какво толкова си нервен, малки братко? Не си бил отвлечен от елфите. Прекарал си живота си тук. Не че животът на

ловците на сенки не е стресиращ, но защо ти си този, чиито пръсти са окървавени?

Ръцете на Джулиън спряха за миг.

— Не знаеш всичко за мен, Марк. Така както съм готов да се обзаложа, че и аз не знам всичко за теб.

Синьо-златните очи на Марк бяха широко отворени и откровени.

— Попитай ме.

— Предпочитам да го науча, когато му дойде времето. — Джулиън подръпна вратовръзката за последен път и се отдръпна, за да погледне произведението си. Марк изглеждаше така, сякаш бе слязъл от страниците на каталог, рекламиращ смокинги... ако моделите имаха заострени уши.

— Но не и аз. Каж ми поне едно нещо, което не знам и което те кара да си хапеш пръстите.

Джулиън се обърна към вратата, а после спря с ръка върху бравата.

— Баща ни. Знаеш ли какво се случи с него?

— Беше превърнат в един от Помрачените от Себастиан Моргенстърн — отвърна Марк. — Как бих могъл да забравя?

— А после?

— После? — Марк изглеждаше объркан. — А после той загина в Тъмната война.

— Да, загина — потвърди Джулиън. — Защото аз го убих.

Марк си пое рязко дъх. В звука имаше шок и съжаление. Джулиън настръхна. Не можеше да понесе да го съжالياват.

— Опитваше да се добере до Тай — каза той. — Направих това, което трябваше.

— Не е бил той — бързо рече Марк.

— Всички това повтарят. — Джулиън все още стоеше обърнат към вратата. Усети леко докосване по рамото и когато се обърна, срещна погледа на Марк.

— Ала не всички видяха как то се случи, Джулиън. Как баща ни бе Превърнат. Аз видях. — Гласът на Марк изведнъж стана гласът на по-големия брат, който бе някога, онзи, който знаеше повече, който бе живял повече. — Светлината в очите му угасна като свещ, погълната от мрака. Той вече беше мъртъв отвътре. Ти просто си погребал тялото.

В очите на Марк имаше тъга и познание, познание за мрачни неща. И неговите ръце бяха изцапани с кръв, помисли си Джулиън и за миг почувства такова облекчение, че товарът, легнал на раменете му, като че ли олекна едва забележимо.

— Благодаря ти за съдействието — заяви Марк официално. — С облеклото ми. Вече няма да се доверявам на близнаците, когато става дума за важни въпроси на човешките традиции.

Джулиън усети как крайчетата на устните му потръпват.

— Мъдро решение.

Марк плъзна поглед по тялото си.

— Имам ли достатъчно приличен вид?

— Приличаш на Джеймс Бонд.

Марк се усмихна и Джулиън усети моментен прилив на нелепо удовлетворение, че брат му бе разбрал думите му, че бе доволен.

Поеха обратно към преддверието в мълчание, което бе прорязано от пронизителни звуци, когато стигнаха до площадката на стълбището. Двамата се заковаха на място.

— Зрението ти разкрива ли ти същото, което и моето, братко? — попита Марк.

— Ако това означаваше дали виждам същото, което и ти...? — предположи Джулиън. — Отговорът е „да“, ако имаш предвид, че фоайето е пълно с цял куп чихуахуа.

— Не само чихуахуа — обади се Тай, който седеше на най-горното стъпало и се наслаждаваше на случващото се. — Цял куп малки кученца от различни породи.

Джулиън изсумтя. Фоайето действително бе пълно с малки кученца. Те джафкаха и тичаха напред-назад.

— Не се безпокой за кучетата — каза той. — Найтшейд обича да ги затваря в преддверието, когато идва при чичо Артър.

— Найтшейд? — веждите на Марк подскочиха. — Анселм Найтшейд? Онзи, който оглавява клана на лосанджелиските вампири?

— Аха — отвърна Джулиън. — Понякога се отбива на гости. Двамата с Артър се разбират учудващо добре.

— А кучетата...?

— Обича кучета — обясни Тай.

Едно чихуахуа беше заспало до входната врата, вирнало и четирите си лапи във въздуха.

— Онова куче изглежда мъртво.

— Не е мъртво. Почива си. — Тай изглеждаше развеселен.

Джулиън разроши косата му и Тай подложи глава под ръката му, като котка.

— Къде са Ема и Кристина?

— Отидоха да докарат колата — отвърна Тай. — А Ливи се прибра в стаята си. Защо не мога да дойда с вас?

— Ако сме прекалено много, ще изглежда подозрително — обясни Джулиън. — Ще трябва да останеш тук и да пазиш Института.

Без да изглежда особено убеден, Тай ги проследи намръщено, докато те излизаха забързано през входната врата. Колата беше спряла пред Института, двигателят работеше. Ема отвори вратата откъм мястото до шофьора и подсвирна.

— Марк. Изглеждаш невероятно.

Марк се погледна изненадано. Прилив на неприятна топлина опари китките на Джулиън. Кристина беше на задната седалка и също гледаше към Марк с изражение, което Джулиън не можеше да разчете.

Ема потупа мястото до себе си. В сумрака на колата тя бе просто сянка — бяла рокля и златна коса, като избеляла илюстрация в детска книжка с картинки.

— Скачай вътре, Джулс. Ти си мой... моят навигатор.

„Ти си мой.“ Джулиън се плъзна на седалката до нея.

— Тук завий надясно — каза Джулс и се наведе покрай Ема, за да посочи.

— Човек би предположил, че Институтът ще е в състояние да си позволи да инсталира надежден GPS в тъпата кола — измърмори Ема. Беше се опитала да въведе адреса, когато се качиха в тойотата, но GPS-ът бе отказал да се включи. Веднъж седмици наред беше говорил със силен немски акцент. Джулиън бе решил, че е обладан от духове.

Кристина смотолевя нещо и утихна. В огледалото за обратно виждане, Ема зърна, че тя се бе отдръпнала съвсем лекичко от Марк; беше толкова незабележимо, че никой, който не я познаваше, не би го усетил. Марк като че ли също не го бе забелязал. Той се взираше през отворения прозорец с разрошена руса коса и си тананикаше не особено мелодично.

— Намали малко, състезателке — каза Джулиън, когато някой зад Ема изсвири с клаксон.

— Закъсняваме — отвърна тя. — Представлението започва след десет минути. Ако някои хора не бяха решили, че „полуофициален“ означава „полугол“.

— Защо ме наричаш „някои хора“? — попита Марк. — Аз съм само един човек.

— Странно — подхвърли Джулиън и отново се обърна, за да погледне напред. — На тази улица няма никого.

— Има къщи — изтъкна Кристина.

— Които до една са тъмни. — Погледът на Джулиън обходи улицата. — Не мислите ли, че е малко раничко всички да са си легнали? — Той посочи. — Ето го и театъра.

Имаше право. На известно разстояние пред тях Ема видя светлини, ярък неон и електричество, знак във формата на стрела: ТЕАТЪР „ПОЛУНОЩ“. Холивуд Хилс блещукаше в далечината, сякаш поръсен със звезден прах. Всичко друго тънеше в мрак, включително и уличните лампи.

Колкото повече приближаваха театъра, толкова повече паркирани коли имаше от двете страни на улицата. Скъпи коли — БМВ-та, поршета, италиански спортни автомобили, чиито имена Ема все не успяваше да запомни. Намери едно свободно място срещу театъра и угаси двигателя.

— Готови ли сме? — Тя се обърна към задната седалка. Кристина ѝ намигна, а Марк кимна. — Да вървим тогава.

Джулиън вече беше слязъл и отваряше багажника. Порови из купчината оръжия и стилита и протегна чифт тънки ножове за хвърляне на Кристина.

— Искаш ли ги?

Кристина свали презрамката на роклята си. Към сутиена си беше закачила един от своите ножове пеперуда, върху чиято дръжка проблясваше гравирана роза.

— Дойдох подготвена.

— За разлика от мен. — Марк взе двете ками и разкопча сакото си, за да ги втъкне в колана. След това вдигна ръка към гърлото си и докосна върха на стрела, който висеше около врата му.

Джулиън го гледаше безмълвен. Синьо-зелените му очи бяха тъмни, несигурни. По лицето му Ема разбра точно какво става в него: не беше сигурен дали брат му е готов да отиде там, където може би го грозеше опасност, и това не му харесваше, ала не виждаше друг начин.

— Добре — заяви той. — Оръжията да бъдат скрити, всички руни, които бихте искали да си добавите сега, нека бъдат на места, където никой няма да ги види. Постоянните руни, уверете се, че са покрити. Не можем да рискуваме да се озовем в ситуация, където бихме могли да бъдем разпознати от всеки, надарен със Зрението.

Ема кимна. В Института бяха сложили грим за прикриване върху парабатайската й руна и онази с отвореното око. Дори бе направила, каквото можа, за да скрие малките белези, които оставаха там, където някога бе имало руни.

Някои руни бяха постоянни, други — временни. Руната с отвореното око, която позволяваше на погледа да проникне през магически прах, беше постоянна, също като брачната и парабатайската руна. Временните руни изчезваха постепенно, когато силата им бъдеше изразходена — целителните иратцета например изчезваха с различна скорост, в зависимост от това, колко сериозно бе нараняването. Една руна за сигурна стъпка бе в състояние да издържи през изкачването на цяла планина. За възможно най-добри резултати в битка руните трябваше да са възможно най-скорошни. Джулиън нави ръкава си и протегна ръка към Ема.

— Ще ми окажеш ли честта?

Ема извади едно стили от багажника и го прокара по голата му кожа. Сигурен удар, бързина и смелост. Когато приключи, повдигна косата си и се обърна, предлагайки му голия си гръб.

— Ако ги нарисуваш между лопатките на раменете, косата ми би трябвало да ги скрие. Джулиън не отговори. Ема усети как се поколеба, а после ръката му я докосна невероятно леко по гърба, за да я задържи неподвижна. Дишането му беше учестено. „Нерви“ — помисли си тя. Предстоеше им да се озоват в странна ситуация, а и се тревожеше за Марк.

Джулиън започна следващата руна и Ема почувства леко жилване, докато стилито се движеше. Тя се намръщи. Обикновено, въпреки че руните можеха да болят или парят, получените от твоя парабатай не боляха. Всъщност усещането бе едва ли не приятно —

като да те обвинят в закрилата на приятелство, усещането, че някой е запечатал своята отдаденост върху кожата ти.

Странно бе, че този път болеше.

Джулиън приключи и отстъпи назад. Ема остави косата ѝ да се посипе по гърба и като се обърна, рисува набързо една руна за пъргавост върху рамото на Кристина, под презрамката на роклята ѝ. След това погледна към Марк.

Той поклати глава, както правеше всеки път, когато му предложеха руна.

— Никакви руни.

— Всичко е наред — каза Джулиън, преди някой друг да е успял да проговори. — Той няма Знаци по себе си, освен руната с отвореното око, а тя е скрита с грим. Има нормален вид.

— Сравнително нормален — поправи го Ема. — Ушите и очите му...

Кристина пристъпи към Марк и разроши косата му, така че къдриците му се разпиляха и закриха заострените му уши.

— Не можем да направим нищо за очите му, но...

— При мунданите също се среща хетерохромия — заяви Джулс. — Най-важното, Марк, е да се опиташ да се държиш нормално.

Марк изглеждаше засегнат.

— Не го ли правя винаги?

Никой не му отговори, дори Кристина. След като напъха две ками в раменния калъф под ризата си, Джулиън затвори багажника на колата и те пресякоха улицата.

Вратите на театъра бяха отворени и върху потъналия в мрак тротоар струеше светлина. Ема чуваше смях и музика и долавяше смесицата от парфюми, вино, пушек.

На вратата млада жена в лъскава червена рокля прибираше билетите и слагаше печати върху ръцете на посетителите. Косата ѝ беше оформена на големи букли в стила на 40-те години, устните ѝ бяха кървавочервени. Носеше дълги до лактите сатенени ръкавици с цвят на слонова кост.

Ема я позна на мига. Беше я виждала на Пазара на сенките да намига на Джони Рук.

— Виждала съм я и преди — прошепна тя на Джулс. — Пазара на сенките.

Той кимна и я улови за ръка. Ема трепна, както заради неочакваната топлина около дланта ѝ, така и от изненада.

Погледна го и видя изражението върху лицето му, докато се усмихваше на познатото ѝ момиче с билетите. Мъничко отегчено, мъничко арогантно и страшно самонадеяно. Някой, който изобщо не се безпокоеше дали ще го пуснат да влезе. Играеше роля и да улови ръката ѝ, бе част от нея, нищо повече.

Той протегна билета им.

— Господин Смит плюс трима гости.

Зад тях настъпи някакво оживление, когато Марк отвори уста, несъмнено, за да попита кой е този господин Смит, а Кристина го настъпи по крака.

Момичето на вратата се усмихна, червените му устни се извиха в дъга и то бавно скъса билета надве. Ако беше разпознала Ема, с нищо не го показва.

— *Господин* Смит. Протегнете ръка.

Джулиън ѝ подаде свободната си ръка и тя щампова причудлив малък символ с червено-черно мастило — линии вода под пламък.

— Представлението закъснява малко тази вечер. Ще откриете реда и местата си върху билета. Моля ви, не сядайте на нечие чуждо място. — Погледът ѝ се отправи към Марк, пронизващ, настоятелен, преценяващ. — И добре дошли. Вярвам, ще откриете, че Последователите са много... симпатична група.

Марк изглеждаше озадачен.

С печати върху ръцете и скъсан билет, четиримата прекрачиха в театъра. В мига, в който пристъпиха прага, музиката се издигна до оглушителни нива — беше онзи тип джазов бигбенд, който баща ѝ обожаваше. „Само защото свиря на цигулка, не означава, че не обичам да танцувам“, спомняше си го да казва Ема, докато въртеше майка ѝ в ритъма на импровизиран фокстрот в кухнята.

Джулиън се обърна към нея.

— Какво има? — попита нежно.

На Ема ѝ се прииска да не бе в състояние да долавя настроенята ѝ толкова съвършено. Тя извърна глава, за да прикрие изражението си. Марк и Кристина бяха зад тях и се оглеждаха наоколо. На един павилион наблизо се продаваха пуканки и десерти. Над него висеше

знак с надпис „ЗАЛА ЗА ТАНЦИ/ТЕАТЪР“, който сочеше наляво. Хора в елегантно облекло отиваха развълнувано натам.

— Нищо. Да вървим — каза Ема и подръпна Джулиън за ръката. — Да последваме тълпата.

— И то каква тълпа — измърмори той. Не грешеше. Ема не помнеше някога да бе виждала толкова много издокарани хора на едно място. — Сякаш сме попаднали във филм ноар.

Навсякъде беше пълно с красиви хора, онази холивудска красота, която Ема бе свикнала да вижда навсякъде из Лос Анджелис: хора, които имаха достъп до фитнес салони и солариуми, скъпи фризьори и най-добрите тоалети. Тук те приличаха на статисти във филм от 50-те години. Копринени рокли и чорапи с ръб, меки мъжки шапки, тесни вратовръзки и заострени ревери. Очевидно костюмът на Джулиън се бе оказал невероятно далновиден избор.

Залата беше елегантна, с таван от щампована мед, сводести прозорци и затворени врати с надпис „ТЕАТЪР ЛЯВО“ и „ТЕАТЪР ДЯСНО“. На пода беше постлан килим за танци и няколко двойки се въртяха под музиката на група, която свиреше върху издигнат подиум в дъното на помещението. Благодарение на наученото от баща си Ема разпозна звуците на тромбони и тромпети, барабани и контрабас и (не че за него се нуждаеше от специални познания) пиано. Имаше и кларинетист, който откъсна устни от инструмента достатъчно дълго, за да се усмихне широко на Ема, когато тя прекрачи прага. Имаше червеникавокафяви къдрици и в очите му се четеше нещо особено.

— Елф — каза Марк с внезапно напрегнат глас. — Поне отчасти.

О! Ема отново се огледа наоколо, плъзвайки очи по танцьорите. Беше ги взела за най-обикновени мундани, но когато се вгледа по-внимателно в множеството, зърна заострено ухо тук, оранжеви очи или пръсти с птичи нокти там.

К-А-К-В-О И-М-А?, написа Джулс на гърба ѝ; Ема усети топлината на пръстите му през тънката материя на роклята си.

— У всички има по нещо — отвърна тя и си спомни табелата на Пазара на сенките. „ОТЧАСТИ СВРЪХЕСТЕСТВЕН? НЕ СИ САМ.“ — Добре, че прикрихме руните си. Те всички са надарени със Зрението, всички притежават някаква магия.

— Музикантите са наполовина елфи — каза Марк, — което никак не е учудващо. Няма друго, което те да ценят повече от

музиката. Ала тук има и такива, чиято кръв е смесена с тази на русалки и върколаци.

— Хайде, новобранци! — провикна се кларинетистът и внезапно четиримата ловци на сенки се оказаха облени от светлината на прожектор. — Развихрете се!

Ема го погледна неразбиращо и когато той размърда вежди, тя разбра защо очите му ѝ се бяха сторили особени. Бяха като на коза, с правоъгълни черни зеници.

— *Танцувайте!* — извика той и всички в стаята нададоха радостни възгласи и заръкопляскаха.

Движещият се ярък лъч на прожектора превръщаше лицето на Джулиън в бяло петно, когато той посегна към Кристина и я издърпа сред тълпата. Сърцето на Ема натежа.

Тя потисна надигналото се в гърдите ѝ чувство, обърна се към Марк и му протегна ръце.

— Ще танцуваме ли?

— Не умея да танцувам. — В изражението му имаше нещо, смесица от объркване и притеснение, от което Ема усети как я пронизва състрадание. Макар и несигурно, той пое ръцете ѝ. — Елфическите танци не са... такива.

Ема го притегли към множеството. Пръстите му в нейните бяха тънки и студени, много различни от топлия допир на Джулс.

— Не се тревожи, аз ще водя.

Те се смесиха с танцуващите. Ема го направляваше, опитвайки се да си спомни видяното във филмите, в които танцуваха по този начин. Въпреки обещанието си да води, тя се зачуди дали не би било по-добре да остави Марк да поеме контрола. Той притежаваше невероятно изящество, докато благодарение на годините, посветени на тренировки, тя предпочиташе да раздава удари и ритници пред това, да се върти и да пристъпва грациозно.

Погледът ѝ попадна върху момиче с къса яркозелена коса.

— Можеш ли да различиш кой какъв е? — попита тя Марк. Той примига и бледите му ресници разпръснаха светлината.

— Отчасти дриада. Горска фея. Вероятно не наполовина. Кръвта на феите може да се прояви дори след поколения. Повечето от хората, надарени със Зрението, имат феи много назад в рода си.

— Ами музикантите?

Марк, който инстинктивно бе започнал да води, я завъртя натам. В музиката имаше нещо безнадеждно, помисли си Ема, сякаш долиташе от далечно, високо място.

— Кларинетистът е отчасти сатир. Контрабасистът с бледосинята кожа има кръв на русалка. Майката на Кийрън била никси, водна фея и...

Марк не довърши. Ема виждаше Джулс и Кристина, чиято яркорозова дреха контрастираше рязко с черния му костюм. Той я завъртя и Ема ухапа устната си от вътрешната страна.

— Кийрън? Елфическият принц, който дойде заедно с теб в Института?

Под движещите се лъчи Марк сякаш бе изтъкан от остри кости и светлина. Въздухът ухаеше на тамян, като евтините пръчици, които горяха със сладникава миризма по крайбрежните алеи във „Венис“^[2].

— Бяхме приятели в Дивия лов.

— Е, би могъл и да не се държи като такъв задник с теб — промърмори Ема.

— Всъщност не мисля, че би могъл. — Марк се усмихна и Ема видя човешката му кръв, примесена с елфическата. От опит знаеше, че елфите никога не се усмихват толкова открито.

Тя направи физиономия.

— Имаше ли нещо в Лова, което да не беше ужасно? Беше ли поне нещо от него, и аз не знам, забавно?

— Това-онова. — Марк се засмя и я завъртя. Ето че елфическата му необузданост отново се проявяваше.

Ема направи крачка назад и забави ритъма.

— Например?

Той отново я завъртя.

— Не ми е разрешено да говоря за това. То е *геш*.

Ема изпусна дъха си.

— Какво означава това? Че ако ми кажеш, ще трябва да ме убиеш?

— Защо да те убивам? — Марк искрено недоумяваше.

Ема отметна глава назад и се усмихна. Понякога да говори с него бе като да говори с Тай. Неведнъж ѝ се случваше да подхвърли шега, която според нея бе напълно очевидна, само за да осъзнае, че е очевидна единствено ако си наясно с неуловимите норми на

общуването. Нямаше представа как самата тя ги беше усвоила, ала знаеше, че го е направила, докато Тай все още се затрудняваше с тях, както, поне така изглеждаше, и Марк.

Да се опиташ да погледнеш света през очите на Тай, казал бе Джулиън веднъж, бе като да надзърнеш в калейдоскоп, да го разклатиш и отново да погледнеш в него. Виждаш съвсем същите проблясващи кристали, само че приели различна форма.

— Дивият лов беше свобода — каза Марк. — А свободата е необходимост.

В очите на Марк Ема виждаше необятността на звездите и върховете на дърветата, суровото сияние на ледници, проблясващите куполи на покрива на света.

Мислите ѝ се върнаха към нощта, в която се бяха понесли над океана на неговия мотоциклет. Към свободата от това, да бъде необузdana, неспирана от нищо. Към мъчителния копнеж, който усещаше понякога, да не бъде свързана с нещо, да не отговаря за нищо, да не бъде спирана от нищо.

— Марк... — започна тя.

Внезапно изражението му се промени; гледаше към нещо покрай нея, ръцете му се напрегнаха. Ема проследи погледа му, ала видя единствено гардеробната. Отегчено на вид момиче седеше на плота и пушеше цигара в сребърно цигаре.

— Марк? — Ема отново се обърна към него, но той вече се отдалечаваше. Прескочи плота на гардеробната (за огромно удоволствие на момичето) и изчезна. Ема тъкмо се канеше да го последва, когато Кристина и Джулиън изникнаха пред очите ѝ и го скриха от погледа ѝ.

— Марк хукна нанякъде — оповести тя.

— Е, да, той все още не се е научил да играе в екип — отбеляза Джулиън. Беше поразрошен от танца, бузите му бяха зачервени. И последното косъмче върху главата на Кристина си беше на мястото. — Ще отида да го потърся, а вие може да потанцувате...

— Ще позволите ли? — Пред тях изникна висок млад мъж. Изглеждаше на около двацет и пет години, издокаран в костюм на тънко райе и мека шапка от същия плат. Имаше платиненоруса коса и скъпи на вид обувки с червени подметки, които сякаш хвърляха искри, когато вървеше. Безвкусен пръстен с розов камък проблясваше върху

средния му пръст. Погледът му беше прикован в Кристина. — Искате ли да танцуваме?

— Извинете ни — каза Джулиън спокойно и учтиво и посегна да сложи ръка върху тази на Кристина, — с приятелката ми...

Дружелюбното изражение на непознатия се промени... почти незабележимо, но то не убягна от вниманието на Ема. Напрегнатост зад очите му, която накара Джулиън да млъкне.

— А ако *вие* нямате нищо против, в случай че сте пропуснали да забележите, аз съм Син. — Той потупа джоба си, където бе сгъната покана като онази, която бяха открили в чантата на Ава, само че неговата беше бледосиня. Той направи физиономия при вида на озадачените им изражения. — Новаци — измърмори и в тъмните му очи проблесна нещо неприятно, почти презрително.

— Но разбира се. — Кристина хвърли бърз поглед на Джулиън и Ема и отново се обърна към непознатия с усмивка. — Извиняваме се за недоразумението.

Изражението на Джулиън бе мрачно, докато Кристина се отправяше към дансинга заедно с мъжа, който току-що се бе нарекъл Син. Ема го разбираше, но се успокояваше с мисълта, че ако непознатият опита нещо, Кристина щеше да го накълца със своя нож пеперуда.

— Май ще е най-добре и ние да танцуваме — каза Джулиън. — Това като че ли е единственият начин да останем незабелязани.

„Вече бяхме забелязани“ помисли си Ема и действително беше така. Въпреки че никой не беше поставил присъствието им под въпрос, мнозина от танцуващите им хвърляха коси погледи. Доста от Последователите изглеждаха досущ като обикновени хора (Ема всъщност нямаше представа какво бе отношението им към мунданите), но като новодошли, те несъмнено бяха обект на внимание. Поведението на кларинетиста несъмнено го доказваше.

Тя улови ръката на Джулиън и двамата си проправиха път към другия край на стаята, където сенките бяха най-гъсти.

— Отчасти феи, ифрити, върколаци — промърмори Ема и хвана и другата ръка на Джулиън, така че двамата застанаха лице в лице. Той изглеждаше още по-разрошен отпреди, бузите му горяха. Не че Ема можеше да го вини, че е разтревожен. На повечето места, ако бъдеха

открити, руните им не биха означавали нищо. Това множество обаче, подозираше тя, беше различно. — Защо са се събрали тук?

— Не е лесно да притежаваш Зрението, ако не познаваш и други като теб — отвърна Джулиън тихо. — Виждаш неща, които никой друг не вижда. Не можеш да говориш за това, защото никой не би могъл да те разбере. Трябва да пазиш тайни, а тайните... те разкъсват отвътре. Раздират те. Правят те уязвим.

Ниският тембър на гласа му прониза Ема до мозъка на костите. В него имаше нещо, което я плашеше. Нещо, което ѝ напомняше за ледниците в очите на Марк, далечни и самотни.

— Джулс — каза тя.

Измърморвайки нещо като „забрави“, той я завъртя, а после отново я притегли към себе си. Дългогодишните съвместни тренировки ги бяха превърнали в почти свършени партньори за танц, осъзна Ема с изненада. Можеха да предугадят движенията на другия, телата им си пасваха съвършено. В състояние бе да отгатне накъде ще пристъпи Джулиън по ритъма на дишането и лекото стисване на пръстите му.

Тъмните къдрици на Джулиън бяха разчорлени, а когато той я притегли към себе си, Ема вдъхна уханието на карамфил на одеколона му и едва доловимия дъх на бои под него.

Песента свърши. Ема погледна към музикантите и видя, че кларинетистът ги наблюдава. Неочаквано той ѝ намигна, а после групата подхвана нова мелодия, по-бавна и нежна. Двойките се раздвижиха едновременно, като намагнетизирани — ръце се обвиха около шии, длани се отпуснаха върху хълбоци, глави се склониха една към друга.

Джулиън се беше вкаменил. Ема, чиито ръце все още бяха в неговите, не помръдваше, нито дишаше.

Мигът се проточи до безкрай. Очите на Джулиън потърсиха нейните и каквото и да откриха в тях, то явно му помогна да вземе решение. Ръцете му се обвиха около нея и я притеглиха по-близо. Брадичката ѝ се чукна неловко в рамото му. Това бе първото неловко нещо, което бяха направили заедно.

Ема почувства как той си поема дъх на пресекулки, усети го с тялото си. Ръцете му почиваха под лопатките ѝ, топли, с разперени

пръсти. Тя обърна глава и ето че чу ударите на сърцето му, забързани, яростни, усети коравината на гърдите му.

Вдигна ръце и ги обви около врата му. Между тях имаше достатъчно разлика в ръста, че когато склучи пръсти, те се заровиха в косата на тила му.

По тялото ѝ пробяга тръпка. И преди бе докосвала косата на Джулиън, ала тя бе толкова мека там, в онова уязвимо местенце, скрито от падащите къдрици. Кожата му също бе мека. Инстинктивно тя я помилва с пръсти и усети едновременно най-горната извивка на гръбнака му и рязкото му поемане на дъх.

Вдигна поглед към него. Лицето му беше бледо, очите — сведени надолу, тъмните му ресници засенчваха скулите му. Беше прехапал долната си устна, както правеше, когато беше нервен. Ема виждаше вдлъбнатините, които зъбите му бяха оставили върху нежната кожа.

Ако го целунеше, дали щеше да има вкус на кръв, или на карамфил, или пък на смесица от двете? Сладко и ароматно? Горчиво и горещо?

Заповяда си да пропъди тази мисъл. Той бе нейният парабатай. Не можеше да го целуне. Той...

Лявата му ръка се плъзна надолу по гърба ѝ и се спря върху хълбока ѝ. По тялото ѝ сякаш пробяга електричество. Чувала бе за пеперуди в стомаха и знаеше какво означава — онова пърхащо, неспокойно усещане дълбоко в теб. Само че тя го усещаше *навсякъде*. Пеперуди пърхаха под кожата ѝ и изпращаха тръпки по цялото ѝ тяло. Пръстът ѝ написа въпрос върху китката му:

Д-Ж-У-Л-И-Ъ-Н, К-А-К-В-О П-Р-А-В-И-Ш?

Ала той като че ли не забеляза. За първи път не чуваше тайния им език. Тя спря и вдигна поглед към него. Когато срещнаха нейните, очите му гледаха унесени. Пръстите на дясната му ръка бяха вплетени в косата ѝ. Ема имаше чувството, че всеки косъм е оголена жица, свързана с нервните ѝ окончания.

— Когато слезе по стълбите тази вечер — каза той, а гласът му беше нисък и дрезгав, — си мислех как бих те нарисувал. Как бих нарисувал косата ти. Че би трябвало да използвам титаниево бяло, за да уловя цвета ѝ, начина, по който улавя светлината и почти сияе. Само че няма да се получи, нали? Защото тя не е само с един цвят, твоята

коса. Не е само злато. Тя е кехлибар и охра, и карамел, и пшеница, и мед.

Нормалната Ема би се пошегувала. *Описваш ме, сякаш съм зърнена закуска.* Нормалната Ема и Нормалният Джулиън биха се разсмели. Ала това не беше Нормалният Джулиън; това бе един Джулиън, когото тя никога не беше виждала, един Джулиън, чието изражение бе оголено до изящните кости на лицето му. Обзе я отчаян копнеж, потъна в начина, по който изглеждаха очите му, като бледи пламъци, в извивките на скулите и челюстта му, в неочакваната мекота на устата му.

— Но ти никога не ме рисуваш — прошепна тя.

Джулиън не отговори. Изглеждаше изтерзан. Пулсът му туптеше тройно учестен. Виждаше го в гърлото му. Ръцете му бяха приковани в нея и Ема усещаше, че иска да я задържи, където беше, да не ѝ позволи да дойде дори на сантиметър по-близо. Разстоянието между тях беше нагорещено, наелектризирано. Пръстите му се извиха около хълбока ѝ. Другата му ръка се спусна по гърба ѝ, бавно, плъзгайки се покрай косата ѝ, докато не откри голата кожа, където деколтето на роклята ѝ тръгваше надолу.

Очите му се затвориха.

Вече не танцуваха. Стояха неподвижни; Ема почти не дишаше, ръцете на Джулиън се движеха по нея. Беше я докосвал безброй пъти преди: докато тренираха, докато се биеха, докато лекуваха раните си.

Никога не я бе докосвал по този начин.

Приличаше на омагьосан. Някой, който знаеше, че е омагьосан, и се съпротивляваше с всеки нерв от тялото си, а перкусията на една ужасяваща вътрешна борба туптеше във вените му. Ема усещаше пулса му в ръцете, които почиваха върху голата кожа на гърба ѝ.

Пристъпи към него, почти незабележимо, само няколко сантиметра. Той ахна. Гърдите му се повдигнаха и се докоснаха до връхчетата на нейните през тънката материя на роклята ѝ. Усещането я разтърси като електричество. Не бе в състояние да мисли.

— Ема — каза той задавено. Пръстите му се свиха рязко, сякаш го бяха пронизали. Притегляше я към себе си. Тялото ѝ се блъсна в неговото. Тълпата се превърна в неясно петно от светлина и цвят около тях. Главата му се наведе към нейната. Дъхът им се сля.

Отекна звън на цимбали: разтърсващ, оглушителен. Те отскочиха един от друг в същия миг, в който вратите на театъра се отвориха и стаята бе обляна от ярка светлина. Музиката спря.

Високоговорител изпраща и се събуди за живот.

— Умолява се публиката да заеме местата си в театъра — обяви зноен женски глас. — Представлението на Лотарията ще започне.

Кристина се бе откъснала от мъжа с костюма на райета и се приближаваше към тях със зачервено лице. Сърцето на Ема думкаше яростно. Осмели се да хвърли поглед към Джулиън — за един мимолетен миг той изглеждаше като човек, който се бе препъвал из пустинята под жарките лъчи на слънцето, а когато най-сетне бе зърнал вода да блещука в далечината, тя се бе оказала просто мираж.

— Все още никаква следа от Марк? — побърза да попита Ема, когато Кристина се присъедини към тях. Не че имаше причина Кристина да знае къде се беше дянал Марк; Ема просто не искаше тя да погледне Джулиън, не и когато той изглеждаше така.

Кристина поклати глава.

— Ами тогава ще е най-добре да влизаме — заяви Джулиън. Гласът му бе съвсем нормален, а изражението спокойно. — Марк ще ни намери.

Ема не можа да се сдържи и го погледна изненадано. Открай време знаеше, че Джулиън е добър актьор (ловците на сенки бяха принудени да лъжат и да играят роли през цялото време), но този път изглеждаше така, сякаш си бе въобразила изражението, което бе зърнала върху лицето му само преди миг. Сякаш си бе въобразила последните десет минути.

Сякаш нищо от това не се бе случило.

---

[1] Известен австрийски художник от края на деветнайсети и началото на двайсети век. — Б.пр. ↑

[2] Квартал в Лос Анджелис. — Б.пр. ↑

15.

НИКОЙ ОТ БЕЛИТЕ АНГЕЛИ ГОРЕ

— Какво правиш тук? — изсъска Марк в тъмнината.

Стоеше на прага на гардеробната, заобиколен от купища скъпи дрехи. Дори през лятото температурите в Лос Анджелис падаха през нощта, ала връхните дрехи бяха леки: ленени и крепонени мъжки сака, копринени и тюлени дамски шалове. Нямаше почти никаква светлина, ала Марк изобщо не помисли да се съпротивлява, когато една бледа ръка се протегна иззад кожен тренчкот и го издърпа през закачалките.

Кийрън. Днес косата му беше наситено тъмносиня, почти черна — цветът на вълни в бушуваща буря. Което означаваше, че е в отвратително настроение. Сребърночерните му очи проблясваха в мрака.

— Как иначе бих могъл да те видя? — отвърна той и го притисна до стената. Между палтата нямаше много място, беше тясно и горещо. Марк ахна и то не само заради удара в стената. Ярост струеше от Кийрън на вълни, които той можеше да усети; те се гърчеха дълбоко в него, там, където студените води на елфическото кралство някога бяха смразили сърцето му. — Не мога да вляза в Института, освен в светилището, където ще ме убият, ако ме открият. Нима трябва да прекарвам всяка нощ, спотаен в сенките на пустинята, надявайки се, че ти ще благоволиш да ме посетиш?

— Не — каза Марк, докато Кийрън го притискаше още поплътено в стената, а коляното му се вмъкна между краката му. Думите му бяха яростни, ала ръцете му върху тялото на Марк си бяха същите — тънки, хладни пръсти, които разкопчаха копчетата на ризата му и се пъгнаха между тях, за да докоснат кожата му. — Не бива да се срещаме, докато това не приключи.

— А после какво? Ще се върнеш доброволно в Лова заради мен? За глупак ли ме мислиш? Ти открай време го ненавиждаш.

— Но не мразя теб — отвърна Марк. Миризмата в гардеробната бе смесица от милион парфюми: одеколони, с които бяха пропити

палта и сака и които гъделичкаха носа му. Това бяха синтетични миризми, не бяха истински: фалшива тубероза, фалшив жасмин, фалшива лавандула. Нищо в света на мунданите не беше истинско. Но пък какво в царството на елфите бе по-истинско?

— *Не ме мразиш?* — повтори Кийрън с леден глас. — Каква чест. Чувствам се така поласкан. Липсвам ли ти изобщо?

— Липсваш ми — отвърна Марк.

— И от мен се очаква да ти повярвам? Не забравяй, нечистокръвни, много добре знам, че можеш да лъжеш.

Марк вдигна очи към тези на Кийрън. В тях бушуваше буря, ала зад нея той зърна две момчета, малки като звезди в далечно небе, сгушени под едно одеяло. Двамата бяха еднакви на ръст; достатъчно бе само да се протегне и да долепи устни до тези на Кийрън.

Елфическият принц се напрегна до него. Не помръдваше, по-скоро нерешителен, отколкото студен. Марк улови лицето му в шепите си и тогава Кийрън най-сетне се раздвижи, приведе се към него, за да го целуне толкова пламенно, че главата на Марк отново се удари в стената.

Кийрън имаше вкус на кръв и студено нощно небе и за миг Марк сякаш полетя на воля с Дивия лов. Нощното небе бе пътят, който той щеше да покори. Яздеше сребристокон, изтъкан от лунна светлина, по пътека от звезди. Заобиколен от викове и смях, той проправяше път през нощта, а светът се откриваше пред търсещите му очи; виждаше места, които човешки очи не бяха зървали, скрити водопади и потайни долини. Спираше, за да си почине на върха на айсберги, и се спускаше в галоп по пяната на водопади, а белите ръце на водни нимфи се вдигаха, за да го задържат. Лежеше до Кийрън на поляна високо в планините и уловени за ръце, двамата брояха милиарди звезди.

Кийрън се отдръпна пръв.

Марк с усилие си поемаше дъх.

— Имаше ли лъжа в тази целувка?

— Не. Ала... — Кийрън изглеждаше несигурен. — Звездите в очите ти — за мен ли са, или за Лова?

— Ловът бе болка и слава — отвърна Марк. — Ала ти си този, заради когото можах да видя не само болката, но и славата.

— Онова момиче — каза Кийрън. — Предишната нощ се върнахте заедно, яхнали моя жребец. — Марк се сепна, осъзнал, че

Кийрън говори за Кристина. — Помислих си, че може би си я обикнал.

Беше свел очи, косата му бе изсветляла, придобила сребристосиния цвят на океан след буря. Марк си спомни, че Кийрън бе на неговите години; макар да беше елф без възраст, той бе живял на този свят по-малко от двайсет години. И знаеше за хората дори по-малко, отколкото Марк.

— Не мисля, че можеш да се влюбиш толкова бързо — отвърна той. — Харесвам я.

— Не можеш да й отдадеш сърцето си — заяви Кийрън, — макар да можеш да сториш с нея всичко друго, което поискаш.

Марк трябваше да потисне смеха си. Кийрън, проявяващ своя особен вид доброта. Елфите вярваха в обещанията за вярност — на тялото или на сърцето. Те се вричаха на своите любими и оставаха верни на даденото обещание.

Да поискаш обещание за физическа вярност, бе рядкост, но да поискаш вярност със сърцето, бе нормално и те обикновено го правеха. Наказанието за нарушаване на обещание за любов бе сурово.

— Тя произхожда от стар род — каза той. — Нещо като принцеса. Не мисля, че изобщо би ме погледнала.

— Погледна те няколко пъти, докато ти танцуваше с русокосото момиче.

Марк примига. Донякъде от изненада, че толкова бързо бе забравил колко буквално приемаха всичко елфите, донякъде и затова че изобщо си бе спомнил този човешки израз и го бе използвал, без дори да се замисли.

Безсмислено бе да се опитва да обясни на Кийрън всички причини, поради които Кристина не би го искала. Тя бе прекалено мила, за да покаже погнусата си от елфическата му кръв, ала той бе сигурен, че не може да не се отвращава от него. Вместо това пъхна пръсти в колана на Кийрън и го притегли към себе си, за да си вземе още една целувка, а с нея и спомени за Лова, сладостни като вино.

Целувките им бяха горещи, хаотични. Две момчета под одеялото, опитващи се да не вдигат никакъв шум, да не събудят никого. Целуващи се, за да заглушат спомените, да отмият кръвта и мръсотията, и сълзите. Ръцете на Марк се плъзнаха под ризата на Кийрън и проследиха белезите по гърба му. В това двамата бяха равни

в болката, макар онези, които бяха бичували Марк, да не бяха собственото му семейство.

Пръстите на Кийрън се бореха безуспешно с перлените копчета на Марк.

— Тези мундански дрехи — процеди той през зъби. — Мразя ги.

— Свали ги тогава — прошепна Марк, замаян и изгубен в Лова. Ръцете му почиваха върху Кийрън, ала в мислите си той се носеше през северното сияние, оцветило небето в синьо и зелено, като сърцето на океана. Като очите на Блекторн.

— Не. — Кийрън се усмихна и отстъпи назад. Беше разчорлен, ризата му зееше отворена. Копнеж пулсираше във вените на Марк, да се изгуби в Кийрън и да забрави. — Веднъж ми каза, че хората искат онова, което не могат да имат. А ти си наполовина човек.

— Наистина искаме онова, което не можем да имаме — отвърна Марк. — Ала обичаме онези, които ни дават своята доброта.

— Засега ще се задоволя с искане — каза Кийрън и сложи ръка върху медальона около врата на Марк. — И със спомена за подаръка, който ти направих.

За изработването на елфически стрели бе нужна много магия, което ги правеше много ценни. Кийрън му я беше подарил скоро след като се бе присъединил към Дивия лов и я бе закачил на верижка, така че Марк да може да я носи близо до сърцето си.

— Стреляй сигурно и безпогрешно — заяви той. — Намери убиеца и се върни при мен.

— Ала семейството ми... — Пръстите на Марк инстинктивно се заключиха около тези на Кийрън. — Кийр, ти трябва...

— Върни се при мен — повтори Кийрън и като целуна ръката на Марк върху своята, се шмугна между окачените палта. Въпреки че Марк незабавно се втурна след него, той вече беше изчезнал.

Вътрешността на театъра се оказа великолепна романтична ода, възпяваща златните години на киното. Позлатени греди разделяха сводестия таван на осем части, върху всяка от които беше нарисувана сцена от класически филм, издържан в ярки барокови тонове. Ема разпозна „Отнесени от вихъра“ и „Казабланка“, но не и останалите: мъж, носещ друг мъж през горящи златни пясъци; момиче, коленичило

в краката на момче с праметната през раменете пушка; жена, чиято бяла рокля се развяваше около нея като цветчетата на орхидея.

Силно ухание тегнеше във въздуха, докато хората бързаха да заемат местата си в разположените в полукръг редове. Седалките бяха тапицирани с лилаво кадифе, на гърбовете им беше избродирано златно П. Както момичето на входа ги беше уверило, върху билета им се бяха появили номерът на реда и местата им. Те ги откриха и се настаниха един по един, първо Кристина, после Ема и накрая Джулиън, който седна до Ема.

— „П“ като „Полунощ“? — предположи тя и посочи гърбовете на седалките.

— Вероятно — отвърна Джулиън и отново насочи вниманието си към сцената. Завесата беше вдигната, разкривайки огромна картина с океански изглед, покриваща задната стена. Самата сцена беше празна, дъските на пода бяха излъскани до блясък.

Ема усети, че пламти. Гласът на Джулиън беше спокоен, неутрален, ала тя все още виждаше лицето му такова, каквото беше само преди няколко минути, докато я държеше на дансинга, онзи неприкрит поглед в очите му, когато всяка преструвка бе захвърлена далеч настрана.

В този поглед тя бе съзряла един пламенен и измъчван от болка Джулиън, когото не познаваше. Скрито лице, което не бе виждала досега, което подозираше, че никой не бе виждал.

Усети как Кристина се размърда до нея и се обърна, обзета от внезапно чувство на вина. Толкова бе погълната от собственото си объркване, че бе забравила да я попита защо е толкова развълнувана.

Кристина бе вперила яростен поглед към мъжа с костюма на райета, който тъкмо се настаняваше до елегантна русокоса жена в сребриста рокля и обувки на високи токчета.

— Ама че гадост — каза тя. — Буквално трябваше да го отлепя от себе си. Ама че перверзник. Майка ми направо би го намушкала.

— Искаш ли да го убием? — предложи Ема, само донякъде на шега. — Бихме могли да го направим след представлението.

— Би било загуба на енергия — отвърна Кристина пренебрежително. — Но ще ти кажа какво открих: той е наполовина върколак. И е член на Последователите, както ги нарече, от шест месеца. Ето какво имаше предвид, когато каза, че е Син.

— Това, че от дълго време насам е от Последователите, или това, че е отчасти ликантроп? — попита Джулиън.

— Според мен и двете. Разказа ми надълго и нашироко какво означавало да си наполовина върколак. Как бил по-силен и по-бърз от обикновен човек. Твърди, че можел да пробие тухлена стена с ритник. — Кристина направи физиономия.

— Нещо не разбирам — каза Ема. — Как точно се става наполовина върколак?

— Означава, че имаш върколашкия вирус, но той е латентен — обясни Джулиън. — Можеш да го предадеш, но самият ти не можеш да се преобразяваш. Никога няма да се превърнеш във вълк, но притежаваш по-голяма бързина и сила.

— Според него те всички притежавали по-голяма бързина и сила — продължи Кристина. — Твърди, че всеки път, когато се провежда Лотарията, Последователите ставали по-силни.

— Симпатикова магия — каза Джулиън.

Изведнъж на техния ред настана суматоха.

— Закъснях ли? — Сякаш посмутен, Марк се настани до Джулиън. Косата му изглеждаше така, сякаш бе стоял до огромен вентилатор. — Извинявайте, разсеях се.

Джулиън го изгледа продължително.

— Не ми казвай — заяви той най-сетне. — Не искам да знам.

Марк придоби учуден вид.

— Така ли? Аз пък бих искал.

— Аз също — обади се Ема, но преди Марк да успее да ѝ отговори, осветлението в салона угасна. Начаса се възцари пълно мълчание — не бавно утихване на гласовете, което Ема би очаквала, а рязко, неестествено преустановяване на всякакъв шум.

По тила ѝ пробяга тръпка в същия миг, в който лъчът на един-единствен прожектор падна върху сцената.

Музикантите, които се бяха събрали в мястото за оркестъра, подхванаха тиха, почти печална мелодия, докато двама униформени мъже избутаха на сцената предмет, обвит в черно кадифе. Музиката замря, разнесе се потракване на високи токчета. Миг по-късно се появи жената, която бе проверявала билетите на входа. Беше се преоблякла и сега носеше великолепна дълга рокля от черна и

тъмносиня дантела, която приличаше на морска пяна. Дори от това разстояние Ема видя тъмния молив, с който бяха очертани очите ѝ.

Жената протегна ръка с яркочервени нокти, улови черното кадифе и го дръпна, захвърляйки го драматично на пода. Отдолу се показва машина. Внушителен прозрачен цилиндър почиваше върху метална поставка; във вътрешността му имаше стотици цветни топчета с цифри върху тях. От единия край на машината излизаше метален улей, а пред него стоеше поднос.

— Дами и господа — започна жената на сцената. — Аз съм Белинда Бел.

— Белинда Бел? — прошепна Джулиън. — Фалшиво име.

— Ти си направо гениален детектив — отвърна Ема също шепнешком. — Гениален. Джулиън направи физиономия насреща ѝ и Ема почувства как я залива вълна на облекчение. Това бяха тя и Джулиън, които гримасничеха насреща си и се смееха. Това беше нормално.

Жената на сцената продължи:

— Добре дошли на Лотарията.

Залата беше притихнала. Белинда се усмихна и сложи ръка върху устройството, съвършено неподвижна.

— Лотарийна машина — промърмори Джулиън. — Това е съвсем буквално.

— Пазителят не можа да се присъедини към нас тази вечер — каза Белинда. — Мерките за сигурност трябваше да бъдат затегнати. Последният лов бе прекъснат от нефилими и жертвоприношението бе изложено на опасност.

Думите ѝ бяха последвани от тихо оживление. През тялото на Ема пробяга тръпка. *Нефилими*. Жената беше казала „нефилими“. Тези хора знаеха за ловците на сенки. Което беше не толкова изненада, колкото потвърждение на онова, което Ема подозираше от самото начало. Тук се случваше нещо, чиито пипала се простираха до света на долноземците и подкопаваха корените на всичко, което те познаваха.

— Жертвоприношението? — повтори тя шепнешком. — Да не би да има предвид *човешко* жертвоприношение?

Ш-Ш-Т, написа Джулиън на ръката ѝ. Ема усети как я жегна болка, когато видя, че ноктите на пръстите, докоснали кожата ѝ, бяха изгризани до кръв.

Музиката се усили. На сцената Белинда натисна някакво копче върху устройството. Металните ръце се раздвижиха. Топките в прозрачния глобус се завъртяха, превръщайки се в неясно петно от цветовете, като вътрешността на калейдоскоп.

Завъртане след завъртане. Ема беше на брега, ръката на баща ѝ се обвиваше около нея. Калейдоскопите са като магия, Ема. Няма двама души на този свят, които да видят едно и също, когато погледнат в тях.

Сърцето на Ема се сви от болка при спомена. Машината се въртеше все по-бързо и по-бързо, а после изведнъж изплю една червена топка. Тя се търкулна по улея и тупна в подноса.

Белинда я вдигна деликатно. Множеството бе застинало неподвижно. Неподвижността на котка, готвеща се за скок.

— Синьо — отекна гласът на Белинда в тишината. — Синьо 304.

Мигът се проточи, сякаш бе замръзнал. А после един мъж се изправи на крака. Движеше се сковано, като статуя, събудена внезапно и неохотно за живот.

Беше мъжът, с когото бе танцувала Кристина, онзи с костюма на ситно райе. Беше ужасно преbledнял, а жената в сребрилата рокля се отдръпваше от него.

— Господин Стърлинг. — Белинда пусна топката обратно в подноса и тя издрънча. — Лотарията избра вас.

Ема не може да се въздържи и скришом се огледа наоколо. Публиката седеше като вкаменена, повечето — с безизразни лица, макар върху някои да се четеше облекчение. Мъжът в костюма на райета, Стърлинг, изглеждаше зашеметен, сякаш го бяха ударили в слънчевия сплит и не можеше да си поеме дъх.

— Правилата са ви известни — заяви Белинда. — Господин Стърлинг разполага с два дни свобода, преди ловът да започне. Никой няма право да му помага. Никой няма право да се намесва в лова. — Очите ѝ обходиха множеството. — Нека Онези, Които Са По-Древни, дарят всички ни със сполука.

Музикантите засвириха отново и всички започнаха да се изправят, помещението се изпълни с жуженето на десетки гласове. Ема скочи на крака, но ръката на Джулиън се обви около нейната, преди да бе успяла да изхвърчи от залата. Върху лицето му имаше усмивка — за

Ема бе съвършено очевидно, че тя е фалшива, но вероятно можеше да заблуди всеки, който не го познаваше.

— Ще го убият — прошепна тя настойчиво. — Всичко, което онази жена каза... *лова*...

— Не можем да сме сигурни — отвърна Джулиън, без да движи устните си.

— Ема е права — намеси се Марк. Вървяха напред, тласкани към изхода от множеството. Музикантите свиреха „Докато времето минава“ от „Казабланка“, приятна мелодия, която рязко контрастираше с напрежението, тегнещо във въздуха. — „Лов“ означава „смърт“.

— Трябва да му предложим помощта си — глухо каза Кристина.

— Въпреки че е перверзник — съгласи се Ема. — Това ни е работата...

— Чу правилата — заяви Джулиън. — Никой няма право да се намесва.

Ема се обърна рязко и се закова на място. Очите ѝ срещнаха тези на Джулиън.

— Онези правила — каза, а после улови ръката му и пръстите ѝ се плъзнаха по кожата му. *Т-Е Н-Е В-А-Ж-А-Т З-А Н-А-С*.

Тъмнина разцъфна в синьо-зелените ириса, които Ема познаваше толкова добре: признаваше се за победен.

— Върви — каза той. — Вземи Кристина.

Ема хвана ръката на Кристина и двете си запроправяха път през тълпата. Ема използваше лактите и ботушите си (настъпвайки жестоко няколко крака), за да се добере до средната пътека. Даде си сметка, че Кристина я пита шепнешком как ще открият Марк и Джулиън.

— При колата — отвърна тя. Видя озадаченото изражение на Кристина, но не си направи труда да обясни, че знае плана така, както винаги знаеше всички планове на Джулиън. Знаеше ги, защото познаваше него самия.

— Ето го — посочи Кристина със свободната си ръка, когато стигнаха във фойето. Ема проследи ръката ѝ и видя проблясването на червени подметки. Господин Стърлинг се измъкваше през вратата. Жената, с която беше дошъл, не се виждаше никъде.

Те се втурнаха след него, провирайки се из множеството. Ема се блъсна в момиче с коса, боядисана в цветовете на дъгата, и то изохка изненадано.

— Съжалявам! — извика Ема, докато двете с Кристина се мушваха през малкия обръч хора, наобиколили входа на театъра.

Знакът на Холивуд светеше ярко над тях. Ема зърна Стърлинг да завива зад ъгъла на улицата и се втурна натам, следвана плътно от Кристина.

Ето затова всеки ден тичаше по плажа. За да може да спринтира по паважа, без да усеща напрежение и да остава без дъх, за да може тичането да ѝ се струва като летене. Кристина беше зад нея, тъмната ѝ коса се бе измъкнала от грижливо оформения ѝ кок и се развяваше зад гърба ѝ като знаме.

Свиха зад ъгъла и се озоваха в една странична уличка, от двете страни на която се издигаха притъмнели едноетажни къщи. Стърлинг стоеше до внушителен, очевидно скъп сребрист джип, с ръка върху дистанционното му. Взря се изумено в тях, когато те спряха пред него.

— Какво...? — изломоти той. Толкова отблизо съвсем ясно се виждаше колко е разтърсен.

Беше преbledнял и облян в пот, гърлото му се движеше конвулсивно. — Какво правите?

Очите му проблясваха в жълто-зелено на светлината от уличните лампи. „Може и да е наполовина върколак — помисли си Ема, — но изглежда досущ като уплашен мундан.“

— Можем да ти помогнем — заяви тя.

Гърлото му отново се раздвижи.

— За какво говориш? — Гласът му беше толкова свиреп, че до Ема се разнесе тихо изщракване и тя си даде сметка, че Кристина бе отворила своя нож пеперуда. Изобщо не беше помръднала, ала ето че острието сияеше в ръката ѝ, безмълвна заплаха, в случай че Стърлинг направеше и една крачка към Ема.

— Лотарията — обясни тя. — Изтеглиха твоето име.

— Знам. Да не мислиш, че не знам? — озъби се Стърлинг. — Изобщо не би трябвало да говорите с мен. — Той прокара пръсти през косата си като обезумял. Ключодържателят се изплъзна от ръката му и падна с дрънчене на земята. Ема пристъпи напред, за да го вдигне, и му го подаде. — Не! — изкрещя той дрезгаво и отскочи назад, като някакъв гигантски рак. — Не ме докосвай! Не се приближавай до мен!

Ема хвърли ключовете в краката му и вдигна ръце с дланите към него. Съвсем ясно усещаше къде са всичките ѝ оръжия — камите,

скрити в ботушите под ръба на роклята ѝ. Ала Кортана ѝ липсваше.

— Не искаме да те нараним — каза тя. — Искаме да ти помогнем, това е всичко. Стърлинг се наведе и предпазливо вдигна ключовете си.

— Не можете да ми помогнете. Никой не може да ми помогне.

— Липсата ти на вяра в нас ме наранява — заяви Ема.

— Нямате представа какво се случва тук. — Той се изсмя рязко, неестествено. — Не схващате ли? *Никой не може да ми помогне*, най-малко някакви глупави хлапета... — Той млъкна изведнъж, приковал очи в Ема. И по-точно, в ръката ѝ. Тя погледна надолу и изруга под носа си. Гримът, с който беше покрила парабатайската си руна, се беше размазал (вероятно когато се беше сблъскала с онова момиче във фойето) и Знакът се виждаше съвсем ясно.

Стърлинг изобщо не изглеждаше във възторг.

— Нефилими — изръмжа той. — Исусе, точно каквото ми трябваше.

— Знаем, че Белинда забрани всякаква намеса — побърза да каже Ема. — Но тъй като действително сме нефилими...

— Тя дори не се казва така. — Стърлинг се изплю в канавката. — Нищичко не знаете, нали? Проклети ловци на сенки, които се имат за господари на Долния свят и всичко объркват. Белинда изобщо не трябваше да ви пуска да влезете.

— Би могъл да бъдеш малко по-любезен. — Ема усети как в гласа ѝ се прокрадват остри нотки. — Като се има предвид, че се опитваме да ти помогнем. И че по-рано опипа Кристина.

— Не съм. — Очите на Стърлинг се стрелнаха между двете.

— Направи го, и още как — настоя Кристина. — Беше отвратително.

— Тогава защо се опитвате да ми помогнете?

— Защото никой не заслужава да умре — каза Ема. — Пък и ако трябва да съм честна, има неща, които искаме да знаем. Каква е целта на Лотарията? Как така от нея всички ставате по-силни?

Стърлинг ги зяпна и поклати глава.

— Вие сте луди. — Натисна с палец копчето на дистанционното и фаровете на джипа му присветнаха, когато отключи. — Стойте настрана от мен. Както Белинда каза, никаква намеса.

Той отвори вратата и се метна зад волана. Секунда по-късно джипът се отдалечи по улицата със свистящи гуми, оставяйки черни ивици върху асфалта. Ема изпусна дъха си.

— Никак не е лесно да останеш дълбоко загрижен за безопасността му, а? Кристина гледаше след джипа.

— Това е изпитание. — Ножът бе изчезнал, прибран обратно под презрамката ѝ. — Ангелът би ни напомнил, че сме тук, за да спасяваме не само онези, които харесваме, но и неприятните и отблъскващите.

— Каза, че майка ти би го намущкала.

— Е — отвърна Кристина, — с нея невинаги сме на едно и също мнение.

Преди Ема да успее да отговори, тойотата на Института спря пред тях и Марк се показва от задния прозорец. Въпреки всичко, което се случваше, Ема усети искрица щастие, че Джулс бе запазил мястото до себе си за нея.

— Колесницата ви е тук, прекрасни дами — заяви Марк. — Качвайте се и нека препуснем, преди да са ни проследили.

— Колесница? — повтори Кристина, докато се настаняваше до него. Ема изтича и се плъзна на предната седалка.

Джулиън я погледна.

— Разговорът май беше доста драматичен.

Колата потегли, минавайки през следите от гумите на джипа, докато се отдалечаваха от странната уличка и необикновения театър.

— Не прие помощта ни — отвърна Ема.

— Но така или иначе, ще я получи — каза Джулиън. — Нали?

— Ако успеем да го издирим. Като нищо всички са използвали измислени имена. — Тя вдигна крака на таблото. — Може би си струва да попитаме Джони Рук. След като се рекламират на Пазара на сенките, а той знае всичко, което се случва там.

— Даяна не те ли предупреди да стоиш настрани от Джони Рук? — попита Джулиън.

— Даяна не е ли далеч от тук? — отвърна Ема сладко-сладко.

Джулиън придоби примирено, но и развеселено изражение.

— Е, добре. Ще ти се доверя. Ако смяташ, че се налага, нека отидем да говорим с Рук. Качиха се на „Ла Сиенега“. Светлините и шумът на лосанджелиския трафик изригнаха около тях. Ема плесна с ръце.

— Ето защо те обичам.

Думите ѝ се изплъзнаха несъзнателно. Нито Кристина, нито Марк им обърнаха внимание (те бяха погълнати от собствения си разговор), ала бузите на Джулиън пламнаха, а ръцете му се вкопчиха във волана.

Когато стигнаха до Института, над океана се надигаше буря — завеса от синьо-черни облаци, раздирани от мълнии. Лампите в Института бяха запалени. Кристина пое изтощено по стъпалата. Свикнала бе да ловува до късно през нощта, ала нещо от случилото се в театъра ужасно бе уморило душата ѝ.

— Кристина.

Беше Марк, застанал на стъпалото под нея. Едно от първите неща, които Кристина беше забелязала в Института, бе, че в зависимост от посоката на вятъра, той миришеше или на океан, или на пустиня. На морска сол или на калифорнийски пелин. Тази нощ въздухът ухаеше на пелин. Вятърът рошеше косата на Марк — къдриците на рода Блекторн, изгубили своя тъмен цвят, сребристи като лунните лъчи върху водата.

— Изпусна ги пред театъра — каза той и протегна ръка.

За миг Кристина погледна покрай него, към Джулиън и Ема, които стояха в подножието на стъпалата. Джулиън извади Кортана от багажника и мечът улови светлината, проблясвайки като косата на Ема. Ема посегна към оръжието и прокара ръка по ножницата и в същия миг Кристина видя как Джулиън поглежда неволно към извивката на шията ѝ. Сякаш то бе по-силно от него.

Кристина почувства как вътрешностите ѝ се вледеняват от страх; струваше ѝ се, че гледа как два влака се носят стремглаво един срещу друг върху едни и същи релси, без да може да ги спре.

— Кристина? — повика я Марк отново и гласът му се издигна във въпрос. Върху отворената му длан проблясваше нещо. Две неща. Златните ѝ обици, които бяха паднали, докато тичаше и които тя бе помислила, че са изгубени завинаги върху паважа на един лосанджелиски площад.

— О! — Тя ги взе и ги пъкна в джоба на връхната си дреха. Марк я гледаше с любопитство в разноцветните очи. — Те са ми подарък.

От... от един стар приятел.

Спомни си как Диего ги бе сложил в ръката ѝ, а в тъмните му очи имаше безпокойство: дали щяха да ѝ харесат? Ала те бяха подарък от него и Кристина ги беше харесала.

— Хубави са — каза Марк. — Особено на фона на косата ти. Тя прилича на черна коприна.

Кристина изпусна дъха си. Ема бе вдигнала очи към Джулиън и се усмихваше. Върху лицето ѝ се четеше колебание, което жегна Кристина в сърцето. Ема ѝ напомняше за нея самата, помисли си тя, миг преди да завие зад онзи ъгъл в градината и да чуе разговора на Хайме и Диего. Преди всичко да рухне.

— Не бива да ми говориш подобни неща — каза тя на Марк.

Вятърът духна косата в лицето му и той я отметна назад.

— Мислех, че смъртните жени обичат комплименти. — Звучеше искрено объркан.

— А елфическите жени, те харесват ли ги?

— Не познавам много — отвърна Марк. — На кралицата на феите те със сигурност доставят удоволствие. Ала в Дивия лов нямаше жени.

— Имаше обаче Кийрън. Как би реагирал той, ако знаеше, че ми казваш, че съм красива? Защото начинът, по който той те гледа...

Марк изглеждаше шокиран. Погледна към Джулиън, ала брат му беше погълнат от Ема.

— Откъде...?

— Видях ви — обясни Кристина. — На паркинга. А когато днес изчезна в театъра, предполагам, че е било заради него?

— Моля те, не казвай на никого, Кристина. — Страхът върху лицето му разби сърцето на Кристина. — Те ще го накажат, мен също. Забранено му е да се вижда с мен сега, когато не съм в Лова.

— На никого няма да кажа — увери го Кристина. — Не съм го споменала никому, нито дори на Ема.

— Ти си толкова мила, колкото и очарователна. — Думите на Марк прозвучаха заучено.

— Знам, че според теб не можеш да имаш доверие на никой смъртен. Но аз няма да те предам.

В погледа, който Марк ѝ отпрати при тези думи, нямаше нищо заучено.

— Наистина го мислех, когато казах, че си красива. Желая те, а Кийрън няма да има нищо против...

— *Желаете* ме?

— Да — отвърна Марк протичко и Кристина извърна очи, почувствала изведнъж колко близо бе тялото му до нейното. Очертанията на раменете му под сакото. Беше прекрасен, така както можеха да бъдат само елфите, по един неземеен начин, така приличен на живо сребро, както лунни лъчи върху водата. Не изглеждаше съвсем досегаем, ала Кристина го бе виждала да целува Кийрън и знаеше, че не е така. — Не искаш ли да бъдеш желана?

Някога, в едно отминало време, Кристина би се изчервила.

— Не точно такива комплименти харесват смъртните жени.

— Защо не? — попита Марк.

— Защото звучи, сякаш съм предмет, който искаш да използваш. А когато казваш, че Кийрън няма да има нищо против, звучи, сякаш няма да има нищо против, понеже аз съм без значение.

— Това е толкова типично за хората. Да ревнуват тялото, но не и сърцето.

Кристина бе изучавала елфите много задълбочено. Вярно бе, че неженените елфи, независимо от сексуалната си ориентация, не отдаваха почти никакво значение на физическата вяръност, но за сметка на това държаха на емоционалната вяръност много повече, отколкото хората. Нямаше почти никакви обети, свързани със секса, и цял куп, които се отнасяха до истинската любов.

— Виждаш ли, аз не искам тяло без сърце — каза Кристина.

Марк не отговори, ала погледът му бе красноречив. Стига само да поискаше, тя би могла да има Марк Блекторн, просто за да бъде неин. Странно бе да го знае, дори и да не искаше онова, което той ѝ предлагаше. Но ако ѝ предложеше нещо *повече...* е, имаше време, когато Кристина вярваше, че никога няма да пожелае никого друго.

Хубаво бе да знае, че е грешала.

— Кийрън ли е причината? — попита тя. — Заради него ли може да се върнеш в Дивия лов, дори ако убиецът бъде заловен?

— Кийрън ми спаси живота — отвърна Марк. — Аз бях никой в Дивия лов.

— Ти не си никой. Ти си синът на лейди Нериса.

— А Кийрън е синът на краля на тъмните феи — глухо каза Марк. — Той правеше всичко за мен в Дивия лов. Закриляше ме и ме опази жив. А и има единствено мен. Джулиън и останалите... те са заедно. Не се нуждаят от мен.

Ала не звучеше убедено. Думите сякаш бяха мъртви листа, навявани в някакво пусто, изпълнено с болка пространство в него. Никога досега Кристина не бе изпитвала по-силен копнеж към него, отколкото в този миг, защото и тя познаваше това усещане, да бъдеш така опустошен от загуба, че сякаш вятърът може да мине през теб.

— Това не е любов — каза тя. — Това е дълг.

Марк стисна челюст. Никога не бе приличал толкова много на един Блекторн.

— Ако има нещо, което съм научил в живота си, а си признавам, че не съм научил много, то е, че нито елфите, нито смъртните знаят какво е и какво не е любовта. Никой не знае.

16. ДО НЕЯ

— Значи, в общи линии, вие го разгадахте — каза Ливи, излегнала се върху килима в стаята на Джулиън. Те всички бяха в стаята му: Кристина се бе настанила благовъзпитано на един стол, Тай седеше, опрял гръб в стената, със слушалки на ушите, а Джулиън се бе разположил по турски на леглото си. Беше си свалил сакото и бе навил ръкави. Копчетата за ръкавели, които Ема му беше подарила, проблясваха върху нощното шкафче. Марк лежеше по корем в долната част на леглото, лице в лице с Чърч, който бе решил да ги навести, най-вероятно — заради времето. — Искам да кажа, вече знаем кой ги е извършил. Убийствата.

— Не съвсем — възрази Ема, която седеше на пода, облегнала гръб на нощното шкафче. — Искам да кажа, ето какво знаем наистина. Тази група, тези Последователи или както и да се наричат, е отговорна за убийството на Станли Уелс. Последователите са предимно хора, които са имали някакъв досег до свръхестественото. Притежават Зрението, имат елфическа кръв... Стърлинг е нещо като върколак. Всеки месец провеждат лотария, в която някой бива избран, и се превръща в жертвоприношение.

— Уелс е бил принесен в жертва — добави Джулиън. — Така че е логично да приемем, че същото важи и за останалите единайсет убийства.

— Освен това обяснява елфическите трупове — каза Кристина. — Тъй като много от тях са със смесена кръв, логично е да бъдат избрани за тези жертвоприношения.

Джулиън погледна към Марк.

— Мислиш ли, че Дворовете знаят дали телата са били чистокръвни, или не?

— Трудно е да се каже — отвърна Марк, все така загледан в котарака. — Те често пъти не могат да различат кой какъв е само по външния вид, а някои от Последователите бяха чистокръвни елфи.

— Човек би си помислил, че чистокръвните елфи си имат по-важни неща за правене — обади се Тай. Беше свалил слушалките от ушите си и Ема долавяше тиха класическа музика. — Защо им е да се присъединяват към нещо такова?

— То е място за изгубени души — каза Марк. — А от Студения мир насам много от елфите са изгубени. Не е толкова странно.

— Видях ги да се рекламират на Пазара на сенките — каза Ема. — Белинда също беше там. Като че ли нарочно търсят хора, надарени със Зрението, хора, които изглеждат уплашени или самотни. Да имаш група, към която да принадлежиш, да ти бъдат обещавани богатство и късмет, да черпиш сила от жертвоприношенията... Не е трудно да се разбере защо идеята ги привлича.

— Действително изглеждат много уверени в себе си — подхвърли Кристина. — Чудя се колко точно знаят за нефилимите?

— Стърлинг като че ли се боеше от нас — отвърна Ема. — Доста странно. Беше избран, което означава, че ще бъде принесен в жертва. Човек би си помислил, че ще се зарадва на всяка помощ, която му предложат, дори да идва от ловци на сенки.

— Само че е забранено да получаваш помощ, нали? — попита Ливи. — Ако го заловят да приема помощ, може да го измъчват. Да му сторят нещо по-ужасно от това, просто да го убият.

Кристина потрепери.

— А може би е истински вярващ. Може би смята, че е грях да приеме помощ.

— Хора са избирали смъртта и за по-малко — подхвърли Марк.

— Колко бяха според вас? Последователите?

— Около триста — отвърна Джулиън.

— Е, ако все още не можем да съобщим на елфите какво сме открили, разполагаме с две възможности — каза Ема. — Първо, да издирим всеки един от тези триста загубеняци и да им дръпнем един хубав бой, докато не ни кажат кой е извършил самите убийства.

— Не ми се струва особено практично — заяви Тай. — А и ще отнеме доста време.

— Бихме могли и да се насочим направо към лидера им — продължи Ема. — Ако някой знае кой е той, то това е Белинда.

Джулиън прокара пръсти през косата си.

— Това не е истинското ѝ име...

— Казвам ти, Джони Рук я познава — заяви Ема. — Всъщност той вероятно знае още много, като се има предвид, че бизнесът му е именно информация за света на сенките. Ще го попитаме.

— Да, вече се разбрахте за това в колата. — Марк се намръщи. — Този котарак ме гледа укоризнено.

— Не, лицето му си е такова — успокои го Джулс.

— Ти ме гледаш по същия начин. — Марк хвърли поглед към него. — Укорително.

— Все пак е напредък — настоя Ливи упорито и хвърли кос поглед на Марк. Очите ѝ бяха разтревожени и Ема се сепна — истинска рядкост бе за Ливи да покаже тревогата си. — Би трябвало да се свържем с пратениците на елфите и да им кажем, че Последователите са отговорни...

— Не можем — заяви Даяна, появявайки се на прага. — Елфите бяха изключително ясни. „Онзи, чиито ръце са окъпани с кръв“. Може и да си мислите, че искат да им докладвате за напредъка си, но аз не смятам така. Те искат резултати и нищо друго.

— От колко време ни подслушваш? — попита Джулиън, ала в гласа му нямаше враждебност. Погледна си часовника. — Ужасно късно е, за да бъдеш тук.

Даяна въздъхна. Изглеждаше капнала от умора. Косата ѝ беше разрошена, а дрехите ѝ, суитшърт и дънки — нетипично ежедневни за нея. Върху едната ѝ буза имаше дълга драскотина.

— Минах през Средоточието на връщане от Охай — обясни тя. — Влязох за малко и бързо излязох. Наложих се да убия само един мантид. — Тя отново въздъхна. — Като че ли никой не се е връщал в пещерата от нощта, в която я открихте. Боя се, че некромантът си е намерил друго място.

— Е, ако не използва Средоточие, следващия път, когато прибягне до черна магия, ще се появи върху картата на Магнус — каза Тай.

— Научи ли нещо полезно в Охай? — попита Ема. — Кой магьосник е там? Не е някой, когото познаваме, нали?

— Не. — Даяна се облегна на касата на вратата; очевидно нямаше намерение да каже нищо повече. — Чух за Последователите; предполагам, не би трябвало да се учудвам, че сте ги проследили. Ще ми се да ми бяхте казали, но...

— Ти вече беше заминала — обясни Джулс и се подпря на ръцете си, при което ризата се опъна върху гърдите му. Това, че знаеше точно как изглежда тялото му под памучната материя, изобщо не помагаше на Ема да се съсредоточи. Тя извърна поглед, мразейки неконтролираните си мисли. — Но мога да ти кажа накратко какво се случи.

Той заразказва, а Ема се обърна и излезе от стаята. Зад себе си чуваше гласа на Джулиън, описващ събитията от тази нощ. Знаеше, че ще разкаже всичко свършено точно и че няма защо да се притеснява. Ала точно в този момент имаше двама души, с които спешно се налагаше да поговори и трябваше да го стори сама.

— Мамо — прошепна Ема. — Татко. Имам нужда от помощта ви.

Беше свалила роклята и ботушите си и ги беше сложила в ъгъла, заедно с оръжията си. Времето се беше влошило — яростни пориви на вятъра бушуваха около Института, така че медните улуци дрънчаха, а по стъклата на прозорците се стичаха сребърни вадички. Над океана в далечината припламваха мълнии и осветяваха водите му, превръщайки ги в стъкло. Облечена с пижама, Ема се беше настанила по турски с лице срещу отворения си дрешник.

На някой непознат дрешникът навярно би се сторил неразбория от снимки и надраскани бележки, но за Ема той беше любовно писмо. Любовно писмо до родителите ѝ, чиято снимка стоеше в центъра на всичко това. Снимка, на която двамата се усмихваха един на друг; баща ѝ бе уловен, докато се смееше, русата му коса грееше на слънцето.

— Чувствам се изгубена — каза тя. — Започнах всичко това, защото вярвах, че има връзка между тези убийства и онова, което се случи с вас. Но ако тя действително съществува, мисля, че я губя. Нищо не е свързано с нападението на Института. Струва ми се, че се лутам в мъгла и нищо не мога да видя ясно.

Имаше чувството, че в гърлото ѝ е заседнало нещо, нещо кораво и болезнено. Част от нея не искаше нищо друго, освен да се втурне под дъжда и да го остави да я залее. Да изтича до брега, където океанът и

небето щяха да се слоят в едно, и да остави крясъците ѝ да бъдат удавени от гръмотевиците.

— Има и друго — прошепна тя. — Струва ми се, че всичко обърквам. Като... като ловец на сенки. Откакто Джулс пострада и аз го излекувах, всеки път щом го погледна, чувствам... неща, които не би трябвало. Мисля за него по начин, по който не би трябвало да мисля за своя парабатай. Сигурна съм, че той не изпитва същото, ала само за няколко минути тази вечер, докато танцувахме, аз бях... щастлива. — Тя затвори очи. — Любовта би трябвало да те прави щастлив, нали? Не би трябвало да боли?

На вратата се почука.

„Джулс“, помисли си Ема и скочи на крака, докато вратата се отваряше. Беше Марк.

Все още носеше официалните си дрехи, които изглеждаха още по-тъмни на фона на русата му коса. Всеки друг би се почувствал неловко, помисли си Ема, докато той влизаше в стаята, хвърляйки поглед първо към дрешника, а после към нея. Всеки друг би попитал дали не я прекъсва или не пречи, като се имаше предвид, че тя бе по пижама. Марк обаче се държеше така, сякаш имаха уговорена среща.

— Денят, в който ме отведоха — каза той. — Това бе същият ден, в който родителите ти загинаха.

Ема кимна и хвърли поглед към дрешника. Така отворен, той я караше да се чувства странно уязвима.

— Казах ти, че съжалявам за онова, което се случи с тях — продължи Марк, — ала то не е достатъчно. Не знаех, че разследването ще бъде заради мен, опит на семейството ми да ме задържи тук. Че присъствието ми ще ти отнеме смисъла на онова, което правиш.

Ема се отпусна на леглото.

— Марк... Това не е вярно.

— Напротив. — Очите му грееха на необикновената светлина. Прозорецът ѝ беше отворен и лъчите, които струяха в стаята, бяха докоснати от сиянието на пращящите от мълнии облаци. — Те не би трябвало да работят върху това, само за да ме задържат, при положение че може и да не остана.

— Ти не би се върнал в царството на елфите. Не би го направил.

— Обещано бе единствено, че ще мога да избира сам. Не съм... не мога... — Ръцете му се свиха в юмруци до тялото, по лицето му се

четеше безсилно раздражение. — Мислех, че ти ще разбереш. Ти не си Блекторн.

— Аз съм парабатаят на Джулиън. А Джулиън има нужда да си тук.

— Джулиън е силен — отвърна Марк.

— Джулиън наистина е силен — съгласи се тя. — Но ти си му брат. И ако си тръгнеш... не знам дали ще мога да събера парчетата.

Очите на Марк се стрелнаха към дрешника.

— Всички преживяваме загуби — прошепна той.

— Така е. Ала моите родители не ме изоставиха по своя воля. Не знам какво би станало с мен, ако го бяха направили.

Изтрещя гръмотевица и отекна в стаята. Ръката на Марк се вдигна към врата му.

— Когато чуя гръм или видя мълния, си мисля, че би трябвало да препускам през тях. Кръвта ми плаче за небето.

— Откъде имаш този медальон? — попита Ема. — Това е елфическа стрела, нали?

— В Дивия лов бях много умел с тях — отвърна той. — Можех да стрелям по врага, докато яздя, и улучвах девет от всеки десет пъти. Той ме нарече „елфически стрелец“, защото... — Марк не довърши и се обърна към Ема, която все така седеше на леглото. — Дватамата с теб си приличаме. Бурята те зове така, както зове и мен, нали? Видях го в очите ти по-рано — искаше да бъдеш навън, в нея. Да тичаш по брега навярно, докато наоколо падат мълнии.

Ема си пое накъсано дъх.

— Марк, аз не...

— Какво става? — Джулиън се беше преоблякъл и стоеше на прага. Изражението му, докато местеше поглед между Марк и Ема... Тя не бе в състояние да го опише. Никога не го бе виждала да изглежда по този начин.

— Ако сте заети — продължи той, а гласът му бе като острие на нож, — бих могъл да дойда друг път.

Марк изглеждаше озадачен, а Ема го зяпна.

— С Марк просто си говорехме — каза тя. — Това е всичко.

— Вече приключихме. — Марк се изправи на крака, едната му ръка почиваше върху елфическата стрела.

Джулиън ги погледна спокойно.

— Утре следобед Даяна ще заведе Кристина у Малкълм. Кристина трябвало да обсъди с върховния магьосник разликите между това, как правим нещата тук и в Мексико. Даяна най-вероятно иска да провери как напредва Малкълм с превода и си търси повод.

— Добре, в такъв случай ние можем да отидем при Рук — каза Ема. — Ако искаш, мога да ида и сама, той е свикнал с мен. Не че последната среща протече особено приятелски. — Тя се намръщи.

— Не, ще дойда с теб — заяви Джулиън. — Рук трябва да разбере, че наистина е сериозно.

— Ами аз? — попита Марк. — Ще участвам ли в тази експедиция?

— Не — отвърна Джулиън. — Джони Рук не бива да научи, че си се върнал. Клейвът не знае, а Рук не е човек, който пази тайни. Той ги продава.

Марк погледна брат си през падналата пред лицето му коса, необикновените му разноцветни очи искряха.

— В такъв случай, значи, ще си отспя.

Той хвърли един последен поглед към дрешника на Ема (в изражението му имаше нещо, някаква тревога) и си тръгна, затваряйки вратата след себе си.

— Джулс — каза Ема. — Какво ти става? Какво беше това „ако сте заети“? Да не мислиш, че с Марк се натискахме на пода, преди ти да се появиш?

— И така да е било, то не ми влиза в работата — отвърна Джулиън. — Не исках да се бъркам в личния ти живот.

— Държа се като задник. — Ема слезе от леглото и отиде до тоалетката, за да си свали обиците. Докато го правеше, погледна Джулиън в огледалото. — И аз знам защо.

Видя как изражението му се промени, как се напрегна; изненада, изместена от непроницаемост.

— Защо?

— Защото се безпокоиш. Не обичаш да нарушаваш правилата и не мислиш, че е добра идея да се срещаме с Рук.

Джулиън пристъпи неспокойно в стаята и приседна на леглото й.

— Такова ли е мнението ти за мен? Ема, ако се налага да отидем при Рук, аз ще бъда до теб. Насреща съм, безрезервно.

Ема се взря в отражението си. Дълга коса, която не можеше да скрие Знаците върху раменете ѝ; мускулести ръце; силни, здрави китки. Тя беше същинска карта от белези: старите бледи белези, останали от изхабени руни, криволичещите следи от порязвания и петната, където я бе изгорила киселинна демонска кръв.

Изведнъж се почувства стара, не просто защото бе на седемнайсет, а не на дванайсет години, а наистина стара. Стара в сърцето си и ужасно закъсняла. Несъмнено, ако щеше да открие убийците на родителите си, би трябвало да го е направила досега.

— Съжалявам — каза тя.

Джулиън се облегна на таблата на леглото. Носеше стара тениска и долнище на пижама.

— За какво?

За онова, което изпитвам. Ема натика думите обратно. Ако тя изпитваше странни чувства към Джулс, не би било честно да му каже за тях. Тя бе тази, която грешеше.

А и нещо го измъчваше. Виждаше го в начина, по който бяха стиснати устните му, в мрака зад светлите му очи.

— За това, че се усъмних в теб — отвърна тя.

— Аз също. — Той се отпусна тежко върху възглавниците ѝ, при което тениската му се вдигна нагоре и Ема видя корема му, плочките на мускулите му, златните лунички на хълбока му...

— Не мисля, че някога ще разбере какво се е случило с родителите ми.

При тези думи Джулс се надигна, което си беше облекчение.

— Ема — започна, а после млъкна. Не каза „Не говори така!“ или „Какво имаш предвид?“ нито някое от нещата, които хората казваха, просто за да кажат нещо. — Ще разбереш. Ти си най-несломимият човек, когото познавам.

— Чувствам се по-далеч от отговора, откогато и да било.

Въпреки че най-сетне имаме следа, въпреки че сме тръгнали по нея. Не виждам как е възможно тяхната смърт да има нещо общо с театър „Полунощ“ или Лотарията. Не виждам...

— Страхуваш се — каза Джулс.

Ема се облегна на тоалетката.

— От какво?

— Страхуваш се, че ще открием за тях нещо, което не искаш да знаеш. В твоите мисли родителите ти са свършени. Сега, когато се доближаваме до някои от отговорите, ти се тревожиш да не откриеш, че са били...

— Несвършени? — Ема трябваше да положи усилие, за да не допусне в гласа ѝ да се прокрадне напрежение. — Лоши хора?

— Човешки същества — отвърна Джулс. — Всички ние, рано или късно, откриваме, че онези, които се грижат за нас, са просто човешки същества. Че допускат грешки. — Той отметна косата от очите си. — Самият аз с ужас очаквам деня, в който децата ще го разберат за мен.

— Джулиън — заяви Ема, — неприятно ми е да ти го кажа, но според мен те вече го знаят.

Той се усмихна и стана от леглото.

— Обиди. Това, предполагам, означава, че си добре. — Той тръгна към вратата.

— Не можем да кажем на Даяна, че ще ходим при Рук. Според нея той е мошеник.

— И не греши. — Гривната на Джулиън проблесна на приглушената светлина в стаята. — Ема, искаш ли да...

Той се поколеба, ала Ема чу неизречените му думи: ... *да остана с теб? Остани с мен* — щеше ѝ се да отвърне. — *Остани с мен и ме накарай да забравя кошмарите си. Остани и спи до мен. Остани и прогони лошите сънища, спомените за кръв.* Вместо това се усмихна с усилие.

— Трябва да поспя, Джулс.

Не можа да види изражението му, защото той се обърна, за да си върви.

— Лека нощ, Ема.

На другия ден Ема се събуди късно; по някое време през нощта бурята бе прогонила облаците от небето и следобедното слънце грееше ярко. Главата я болеше, ала тя скочи от леглото, взе душ и си облече дънки и бойно яке, след което едва не се сблъска с Кристина пред вратата на стаята си.

— Спа толкова дълго, че се притесних — укори я тя. — Добре ли си?

— Ще бъда, след като закуся. Може би нещо с шоколад.

— Твърде късно е за закуска. Минава обяд. Джулиън ме изпрати да те повикам — каза, че в колата имало сандвичи и нещо за пиене, но трябвало да тръгвате.

— Мислиш ли, че са шоколадови сандвичи? — попита Ема, докато двете с Кристина отиваха към стълбището.

— Какво е шоколадов сандвич?

— Е, нали се сещаш: хляб, парче шоколад, масло.

— Това е отвратително. — Кристина поклати глава и перлите на ушите ѝ проблеснаха.

— Не толкова отвратително, колкото кафето. Ами ти, при Малкълм ли ще ходиш?

Кристина се усмихна широко.

— Ще задам един милион въпроси на вашия лилавоок магьосник, така че Даяна да няма възможност да мисли за теб и Джулиън и дали случайно не сте отишли при господин Рук.

— Не съм сигурна, че е господин — отвърна Ема, потискайки една прозявка. — Никога не съм чувала да го наричат другояче, освен „ей, Рук“, а понякога и „онова копеле“.

— Това е ужасно грубо. — В тъмните очи на Кристина имаше палави пламъчета. — Според мен Марк се притеснява да остане сам с малките. Ще бъде забавно. — Тя подръпна една от влажните плитки на Ема. — Джулиън те чака долу.

— Успех с отвличането на вниманието на Малкълм — извика Ема, докато Кристина поемаше по коридора към кухнята, където вероятно я чакаше Даяна.

Кристина ѝ намигна.

— Успех с получаването на информация, *cuata*.

Ема поклати глава и се отправи към паркинга. Завари Джулиън до тойотата да разглежда съдържанието на багажника. Марк стоеше до него.

— Мислех, че Кристина ще бъде тук — тъкмо казваше Марк. — Не знаех, че ще ходи у Малкълм. Не смятам, че би трябвало да оставам сам с децата.

— Те не са деца — отвърна Джулиън и кимна за поздрав на Ема. — Тай и Ливи са на петнайсет години. И друг път са се грижили за останалите.

— Тиберий е сърдит, задето не му разреши да дойде с вас при Рук. Каза, че ще се заключи в стаята си.

— Страхотно. — Гласът на Джулиън беше пресипнал; изглеждаше така, сякаш не беше спал, и Ема се зачуди какво ли го бе държало буден. Проучвания? — Значи, ще знаеш къде е през цялото време. Виж, единственият, който има нужда да го наглеждат, е Тави.

Марк изглеждаше така, сякаш щеше да се поболее от ужас.

— Знам.

— Той е дете, не бомба — обади се Ема, препасвайки колан за оръжия, в който бяха втъкнати няколко серафимски ками и едно стили. Не беше в бойно облекло, само с дънки и яке, което да скрие меча, препасан на гърба ѝ. Не че очакваше неприятности, просто не обичаше да излиза без Кортана, който в момента почиваше в багажника. — Всичко ще е наред. Дру и Ливи ще ти помагат.

— Може би тази ваша мисия е прекалено опасна — каза Марк, докато Джулиън затваряше багажника. — Един елф би ви казал, че „рук“ означава „черна врана“, птица, която е зла поличба.

— Знам — отвърна Джулиън и пъкна една последна тънка кама в калъфа около китката си. — Освен това означава „мошеник“ или „измамник“. Миналата година беше думата ми за деня от Даяна.

— Джони Рук е мошеник, така си е — съгласи се Ема. — Той мами *мунданите*. Ние ще се справим.

— Децата могат да се подпалят. — Марк изобщо не звучеше така, сякаш се шегува.

— Тай и Ливи са на *петнайсет* години — каза Ема. — Почти на същата възраст, на която беше ти, когато се присъедини към Дивия лов. — А с теб...

— Какво? — Марк обърна разноцветните си очи към нея. — С мен всичко беше наред?

Ема усети, че се изчервява.

— Един следобед в собствената им къща не е съвсем същото, като да бъдеш отвлечен от човекоядни елфически злодеи.

— Ние не ядяхме хора — възмути се Марк. — Поне доколкото знам.

Джулиън отключи колата и се настани зад волана. Докато Ема се качваше на мястото до него, той се показа през прозореца и погледна съчувствено към брат си.

— Марк, трябва да вървим. Ако нещо се обърка, нека Ливи да ни изпрати съобщение, но в момента Рук е най-голямата ни надежда. Окей?

Марк изпъна гръб, сякаш се приготвяше за битка.

— Окей.

— А ако те все пак успеят да се подпалят...

— Да? — попита Марк.

— Гледай да намериш начин да ги угасиш.

Джони Рук живееше в неголяма къща с прашни прозорци, сгушена между две големи имения във Виктор Хайтс. Изглеждаше запусната, което според Ема беше нарочно. Приличаше на къща, която децата от квартала винаги пропускаха, когато обикаляха за сладкиши на Хелоуин.

Иначе улицата беше хубава. Недалеч от там деца играеха на дама, а един възрастен мъж четеше вестник в беседка, заобиколена от градински джуджета. Когато Джулиън си представяше живота на мунданите, той доста приличаше на това. Понякога си мислеше, че не би било толкова зле.

Ема тъкмо препасваше Кортана. Двамата вече бяха покрити с магически прах, така че нямаше защо да се притесняват да не би децата, които играеха на улицата, да ги видят, докато тя затягаше ножницата, смръщила вежди. Косата ѝ грееше на калифорнийското слънце, по-ослепителна от златото върху дръжката на Кортана. Светлите белези по ръцете ѝ също проблясваха, подобни на дантелена плетеница.

Не, мунданският живот не бе за него.

Ема вдигна глава и му се усмихна. Позната, спокойна усмивка. Сякаш предишната нощ, с танците и музиката, които все още му приличаха на трескав сън, изобщо не се бе случила.

— Готов ли си? — попита тя.

Плочките на пътеката, водеща до входната врата, бяха напукани от корените на дърветата, разпрострели се под тях с неумолима сила.

Настойчивостта на растящите неща, помисли си Джулиън и му се прииска да имаше платно и бои. Тъкмо посягаше към телефона си, за да направи снимка, когато той издаде приглушен звук — беше получил съобщение.

Марк.

НЕ МОГА ДА НАМЕРЯ ТАЙ.

Джулиън се намръщи и написа отговор с една ръка, докато се качваше на бегом по стъпалата след Ема.

ПОГЛЕДНА ЛИ В СТАЯТА МУ?

На входната врата имаше богато украсено чукче във формата на Зелен човек с необузdana коса и диви очи. Ема го повдигна и потропа с него в същия миг, в който телефонът на Джулиън се обади отново.

ЗА НЯКАКЪВ ДРЪВНИК ЛИ МЕ МИСЛИШ? ЕСТЕСТВЕНО, ЧЕ ПОГЛЕДНАХ.

— Джулс? — обади се Ема. — Всичко наред ли е?

— Дръвник? — промърмори Джулиън, докато пръстите му се носеха по клавишите.

КАКВО КАЗВА ЛИВИ?

— Наистина ли току-що измърмори „дръвник“? — попита Ема. От другата страна на вратата се разнесе звук от стъпки. — Джулиън, *опитай* да не се държиш странно, става ли?

Вратата се отвори. Мъжът, застанал на прага, беше висок и източен, облечен в дънки и кожено яке. Косата му беше толкова ниско подстригана, че беше трудно да се каже какъв е цветът ѝ, тъмни очила скриваха очите му.

В мига, в който видя Ема, той се облегна тежко на вратата.

— Карстерс. — Звукът беше нещо средно между молитва и стон. Телефонът на Джулиън отново се обади.

ЛИВИ КАЗВА, ЧЕ НЕ ЗНАЕ.

Високият мъж повдигна вежди.

— Май сме заети? — подхвърли той саркастично и отново се обърна към Ема. — Предишното Ти гадже беше по-любезно.

Ема пламна.

— Не сме гаджета. Това е Джулс.

— Разбира се. Би трябвало да разпознаеш очите на Блекторн. — В гласа на Рук се появиха кадифени нотки. — Досущ приличаш на баща си, Джулиън.

Усмивчицата му никак не се хареса на Джулиън. Разбира се, нищо в отношенията на Ема с този човек не му харесваше. Мунданите, които се занимаваха с магия, дори онези, които притежаваха Зрението, бяха нещо като сива зона за Клейва — не съществуваше изричен закон, но пък и не се очакваше ловците на сенки да си имат вземане-даване с тях. Нуждаеха ли се от магия, те си наемаха някой почтен, одобрен от Клейва магьосник.

Не че Ема я беше особено грижа за одобрението на Клейва.

ЛИВИ ЛЪЖЕ. ТЯ ВИНАГИ ЗНАЕ КЪДЕ Е ТАЙ. НАКАРАЙ Я ДА ТИ КАЖЕ.

Джулс напъха телефона в джоба си. Не беше необичайно — за Тай да изчезне — в някой ъгъл на библиотеката или пък из хълмовете, където се опитваше да подмами гущери да изпълзят изпод камъните си. Освен това беше ядосан, което означаваше, че е още по-вероятно да се скрие.

Мъжът отвори вратата по-широко.

— Влизайте — покани ги примирено. — Знаеш правилата. Никакво вадене на оръжия, Карстерс. И никакво остроумничене.

— Какво точно разбираш под „остроумничене“? — Ема прекрачи прага и Джулиън я последва.

Начаса го блъсна вълна от магия, гъста като пушек в горяща сграда. Тя висеше във въздуха на малката дневна, почти видима на мътната светлина, която се процеждаше през пожълтелите пердета. Върху високи дървени етажерки бяха наредени книги със заклинания и гримоари, копия на „Malleus Maleficarum“, „Pseudomonarchia Daemonum“, „Малкият ключ на Соломон“ и кървавочервено томче с думите „Dragon Rouge“ върху гръбчето. Жълтеникава черга със същия цвят като пердетата беше метната накриво върху пода.

Рук я подритна с неприятна усмивка и отдолу се показа заклинателен кръг, очертан върху дъските. Беше от онези кръгове, които създаваха нещо като защитна стена и в които магьосниците заставаха, когато призоваваха демони. Всъщност бяха два кръга един в друг, образуващи нещо като рамка, в която бяха надраскани знаците на седемдесетте Принцове на Ада. Под намръщения поглед на Джулиън, Рук пристъпи вътре и скръсти ръце на гърдите си.

— Защитен кръг — заяви той ненужно. — Не можете да влезете в него.

— А ти не можеш да излезеш — отбеляза Джулиън. — Не и току-така.

Рук сви рамене.

— И защо ми е да го правя?

— Защото си играеш с могъща магия.

— Не ме съди — каза Рук. — Тези от нас, които не владеят агията на Небето, сме принудени да използваме каквото ни попадне подръка.

— Знаците на Ада? — попита Джулиън. — Несъмнено има и нещо по средата между Небето и Ада.

Рук се ухили.

— Да — целият свят. Объркано място е той, ловecto на сенки, и не на всички ни е дадено да опазим ръцете си чисти.

— Има разлика между омърсен и окървавен — каза Джулиън и Ема го стрелна с възпиращ поглед, който казваше: *Тук сме, защото се нуждаем от нещо*. Понякога можеше да прочете мислите ѝ и без да се налага тя да пише върху кожата му.

Завесите прошумоляха, въпреки че нямаше вятър.

— Виж, не сме дошли, за да ти създаваме неприятности — заяви Ема. — Нуждаем се от малко информация и веднага ще си тръгнем.

— Информацията не е безплатна — каза Рук.

— Този път имам нещо хубаво за теб. По-хубаво от пари в брой. — Избягвайки очите на Джулиън, Ема извади от джоба на якето си бледа пръчка от сребристойбял камък. Изчерви се леко под погледа на Джулиън, докато той си даваше сметка какво вижда в ръцете ѝ: неназована серафимска кама.

— За какво му е на него адамас? — попита той.

— Адамас, обработен от Железните сестри, се продава много скъпо на Пазара на сенките. — Рук не откъсваше очи от обещаното му възнаграждение. — Ала въпреки това зависи какво искате да знаете.

— Театър „Полунощ“ и Последователите — отвърна Ема. — Искаме да знаем за тях.

Рук присви очи.

— Какво искате да знаете?

Ема разказа накратко събитията от предишната нощ, без да споменава Марк и как всъщност бяха научили за Лотарията. Когато тя приключи, Рук подсвири.

— Каспър Стърлинг. Открай време смятам, че този тип е истински задник. И все дрънка как бил по-добър и от върколаците, и от хората. Не бих могъл да кажа, че съжалявам, задето му е дошло времето.

— Джони — сурово каза Ема. — Те ще го убият.

По лицето на Рук пробяга странно изражение, но бързо се изпари.

— И какво точно искаш да направя аз? Те са цяла организация, Карстерс.

— Искаме да знаем кой ги ръководи — обясни Джулиън. — Белинда го нарече Пазителя. Той е този, когото трябва да открием.

— Не знам — каза Рук. — Не съм сигурен, че дори за парче адамас си струва да си навлека гнева на Последователите.

Ала очите му бяха приковани с копнеж в сребристоробелия къс. Ема побърза да се възползва.

— Те никога няма да научат, че си бил замесен — увери го. — Само че аз те видях да флиртуваш с Белинда на Пазара на сенките. Тя със сигурност знае.

Рук поклати глава.

— Не знае.

— Хм. Е, добре, кой от тях знае тогава?

— Никой. Самоличността на водача се пази в пълна тайна. Не знам дори дали е мъж, или жена. Би могло да е и двете.

— Ако разбере, че криеш нещо от мен, Джони — предупреди го Ема студено, — ще има последствия. Даяна знае, че съм тук. Не можеш да ми създадеш проблеми с Клейва. Аз обаче мога да ти навлека неприятности. Сериозни неприятности.

— Откажи се, Ема — подхвърли Джулиън отегчено. — Той не знае нищо. Да си вземем адамаса и да си вървим.

— Дават им два дни. — Гласът на Рук беше изтънял, ядосан. — Когато изтеглят номера им. Дават им два дни преди убийството. — Той ги изгледа сърдито, сякаш по някакъв начин вината беше тяхна. — Симпатикова магия. Енергията от смъртта на едно свръхестествено създание подхранва магията, от която те всички стават по-силни. Водачът им присъства на убийството. Това поне знам. Ако сте там, когато настъпи смъртта, ще го видите. Или нея. Или каквото и да е то.

— Пазителят присъства на убийството? — повтори Ема. — За да прибере енергията?

— Значи, ако следим Стърлинг, докато някой не се появи, за да го убие, ще видим Пазителя? — обади се и Джулиън.

— Аха. Би трябвало да подейства. Искам да кажа, трябва да не сте с всичкия си, за да искате да присъствате на някакво голямо некромантско парти, но то си е ваша работа.

— Така е — съгласи се Джулиън и в същия миг телефонът му отново се обади.

ЛИВИ НЕ ИСКА ДА МИ КАЖЕ НИЩО. ЗАКЛЮЧИ СЕ В СТАЯТА СИ. ПОМОЩ.

Джулиън усети как в стомаха му покълва тревога. Каза си да не става глупав. Знаеше, че прекалено много се притеснява за братята и сестрите си. Тай вероятно беше тръгнал след някое животно, сигурно галеше катеричка или гушкеше бездомна котка. Или пък се беше затворил с някоя книга и не искаше да общува с никого. Написа отговор с палеца си.

ИЗЛЕЗ НАВЪН И ГО ПОТЪРСИ В ЗАДНАТА ГРАДИНА.

— Още есемеси? — подхвърли Рук насмешливо. — Май водиш страшно активен социален живот.

— Не се притеснявай — отвърна Джулиън. — Батерията ми почти свърши.

Телефонът отново избръмча. *ИЗЛИЗАМ НАВЪН*, прочете Джулиън върху екрана, преди той да угасне. Напъха го в джоба си и в същия миг от долния етаж долетя оглушителен трясък, последван от прекъснат по средата вик.

— Какво, по дяволите? — изруга Рук.

Ужасът в гласа му беше истински. Ема също трябва да го беше чула, защото вече бързаше към стъпалата, водещи надолу. Рук изкрещя след тях, ала Джулиън знаеше, че ще му отнеме известно време, докато се освободи от защитния си кръг. Без да го поглежда повече, той се втурна след Ема.

Кит Рук се беше спотаил в сянката на стълбището. От горния етаж долитаха гласове, както и приглушена слънчева светлина. Баща му винаги го изпращаше в мазето, когато имаха посетители. Особено посетители, заради които грабваше тебешира, за да нарисува защитен кръг на пода.

Кит виждаше единствено сенки, движещи се на горния етаж, но за сметка на това чу два гласа. Младежки гласове, колкото и да бе странно. Момче и момиче.

Не му беше трудно да се досети какви бяха и знаеше, че не са долноземци. Баща му не бе казал нищо, когато те почукаха на вратата, ала Кит бе видял изражението му. Изражение, което можеше да бъде предизвикано само от едно — ловци на сенки.

Нефилими. Кит усети как в гърдите му бавно се надига парещ гняв. Допреди малко седеше на дивана и гледаше телевизия, а сега се бе свил в подземиято като крадец в собствената си къща, защото ловците на сенки смятаха, че имат правото да се разпореждат с магията. Да казват на всички какво да правят. Да...

От сенките изскочи някаква фигура и се нахвърли върху него. Удари го в гърдите и той политна назад. Блъсна се в стената зад себе си и докато се бореше за въздух, наоколо лумна светлина — бледа светлина, уловена в шепата на човешка ръка.

Нещо остро докосна основата на врата му. Той си пое дъх и вдигна очи.

Взираше се в момче на неговите години. Мاستиленочерна коса и очи с цвета на острието на нож; очи, които се извърнаха рязко от неговите, когато момчето се намръщи. То имаше високо, слабо тяло, облечено в черни дрехи и бледа кожа, покрита с руните на нефилимите.

Кит никога не се бе намирал толкова близо до ловец на сенки. В едната си ръка момчето държеше светлина (не беше фенерче или нещо електронно; Кит можеше да разпознае магия, когато я видеше), а с другата стискаше дръжката на кама, чийто връх беше опрян в гърлото му.

Кит си беше представял какво ще направи, ако някога го сграбчи нефилим. Как ще го настъпи по краката, ще строши костите му, ще прекърши китките му, ще го заплуе в лицето. Не направи никое от тези неща, дори не си помисли за тях. Докато гледаше момчето, опряло нож в гърлото му, момче, чиито черни ресници погалиха скулите му, когато то извърна очи от него, Кит почувства как през тялото му пробягва нещо като разпознаване.

„Колко красиво“, помисли си и примига. Въпреки че другото момче не го гледаше право в очите, очевидно долови движението му.

— Кой си ти? — попита то със суров шепот. — Какво правиш тук? Твърде малък си, за да бъдеш Джони Рук.

Гласът му беше прекрасен. Ясен и нисък, с лека дрезгавина, която го караше да звучи по-голям, отколкото бе. Гласът на богато момче.

— Не — отвърна Кит. Чувстваше се замаян и объркан, сякаш в очите му беше припламнала ярката светкавица на фотоапарат. — Не съм.

Другото момче все още не го гледаше в очите. Сякаш Кит не си заслужаваше да го погледнеш. Замайването му започна да отслабва, отстъпвайки място на гняв.

— Е, хайде, де — каза той подигравателно. — Отгатни.

Лицето на другото момче потъмня, а после отново се проясни. — Ти си синът му. Синът на Джони Рук.

И тогава устните му потръпнаха, извиха се едва забележимо от презрение и в гърдите на Кит кипна гняв. Той се дръпна рязко настрана от камата и ритна. Другото момче се завъртя, ала Кит го улучи с кос удар. Разнесе се вик на болка, светлината се търкулна от ръката на момчето и угасна, а после Кит се блъсна в стената; пръсти се свиха в юмрук, сграбчили ризата му, камата отново се допря до гърлото му, момчето прошепна в ухото му: „Мълчи, мълчи, мълчи“ и в стаята лумна светлина.

Непознатото момче се вкамени. Кит вдигна очи и видя другите двама ловци на сенки, застанали на стъпалата на мазето: момче с искрящи синьо-зелени очи и русокосото момиче, което бе дошло на Пазара на сенките предишната седмица. И двамата бяха зяпнали — не него, а момчето, стиснало ризата му.

То потръпна, но остана на мястото си; тревога отстъпи място на предизвикателство върху лицето му.

„Аха — просветна му на Кит. — Не би трябвало да си тук, нали?“

— Тиберий Блекторн — каза момчето със синьо-зелените очи. — Какво, за бога, правиш?

Ема стоеше като вкаменена и се взираше слисано в Тай. Беше, сякаш Институтът изведнъж се е появил наред мазето на Джони Рук — гледката на Тай бе позната и въпреки това — съвсем не на място.

Тай бе по-раздърпан и развълнуван, отколкото го беше виждала от години, ала въпреки това хватката му около камата бе сигурна. Даяна би останала доволна. За сметка на това едва ли би останала доволна, че острието ѝ е насочено към гърлото на мунданско момче, което изглеждаше на около петнайсет години... и ѝ се струваше странно познато. Беше го виждала и преди, осъзна Ема, на Пазара на сенките. Имаше рошава руса коса, ризата му беше чиста, но окъсана, дънките му бяха избелели от носене. И изглеждаше готов да цапардоса Тай в лицето, което бе необичайно за мундан в неговото положение. Те обикновено доста повече се плашеха, когато някой опреше нож в гърлото им.

— Тай — повтори Джулиън. Изглеждаше бесен... бяс, примесен с паника. — Тай, пусни сина на Джони Рук.

Очите на русото момче се разшириха.

— Откъде... откъде знаете кой съм?

Джулиън сви рамене.

— Кой друг би могъл да бъдеш? — Той наклони глава на една страна. — Може би ти знаеш нещо за Лотарията в театър „Полунощ“?

— Джулс — каза Ема. — Той е просто дете.

— Не съм дете! — възмути се момчето. — И се казвам Кит.

— Опитваме се да помогнем — обясни Джулиън. Русокосото момче, Кит, се намръщи и Джулиън смекчи гласа си: — Опитваме се да спасим живот.

— Баща ми твърди, че ловците на сенки все така разправят.

— Вярваш ли на всичко, което той ти казва?

— Е, този път се оказа прав, нали? — изтъкна Кит. Погледът му се плъзна към Ема и тя си спомни как бе забелязала, че притежава Зрението. Само че го беше сметнала за помощник на Рук, не за негов син. Изобщо не си приличаха. — Ти наистина го каза.

— Имах предвид... — започна Джулиън.

— Не знам нищо за никаква лотария — сопна се Кит и погледна към Тиберий. По-странното обаче бе, че и Тай го гледаше. Ема си спомни какво бе казал Тай веднъж, преди много години. „Защо хората казват «погледни ме», когато имат предвид «погледни ме в очите»? Би могъл да гледаш която и да било част от тялото на един човек и пак ще го гледаш.“ Ала сега той гледаше с любопитство в очите на Кит, сякаш те му напомняха за нещо.

— Кит! — Гласът бе истински рев. Ема чу препускащи стъпки по стълбището, а после се появи Джони Рук. Един от ръкавите му беше опърлен. Ема никога не го бе виждала толкова освирепял. — Оставете сина ми *на мира!*

Тай стисна още по-здраво ножа и като изпъна рамене, се обърна към Джони Рук без следа от страх.

— Разкажи ни за Лотарията.

Дори в сумрака Ема видя как Кит потръпна. На нея самата Тай не ѝ се струваше никак страшен, но пък тя го бе държала на ръце, когато той бе едва на три години. Ала по лицето на Джони Рук ясно се четеше страх — що се отнасяше до него, нефилимите бяха вкарали ловец на сенки в мазето му, за да убият сина му.

— Ще ви дам адреса на Каспър Стърлинг — каза той, докато Кит се взираше объркано в него. Явно бе, че рядко бе виждал баща си толкова разтърсен. — Знам го, окей? Той има цял куп самоличности и не е лесно да бъде открит, но аз знам къде живее. Това стига ли ви? *Пуснете сина ми!*

Тай свали ножа и отстъпи назад, без обаче да го прибере, нито да свали очи от Кит, който разтърка унило гърлото си.

— Татко, аз...

— Млъкни, Кит — изплющя гласът на Джони Рук. — И преди съм те предупреждавал. Не казвай нищичко пред нефилимите.

— Ние сме на една и съща страна. — Джулиън използва възможно най-спокойния си глас, ала Джони Рук се завъртя рязко към него. Лицето му беше алено, гърлото му се движеше трескаво.

— Да не си посмял да ми обясняваш на коя страна съм, ти не знаеш нищо, *нищо...*

— *Достатъчно!* — изкрещя Ема. — В името на Ангела, от какво толкова се страхуваш?

Джони рязко стисна устни.

— Не се страхувам — процеди през стиснати зъби. — Махайте се от тук. Махайте се и никога повече не се връщайте. Ще ви изпратя адреса, но след това никога вече не ми се обаждайте, никога повече не ме търсете за услуги. Приключихме, нефилими.

— Много добре. — Ема даде знак на Тай да дойде при тях с Джулиън. — Ще си вървим. Тай...

Тай пъкна ножа, който държеше, в колана си и изтича нагоре по стълбите. Джулиън се обърна и го последва. Момчето в подножието на стълбището не гледаше към тях; очите му бяха приковани в баща му.

Не беше много по-малък от Ема, навярно само една-две години, но тя изведнъж почувства необяснимо желание да закриля сина на Джони Рук. Ако действително притежаваше Зрението, целият Долен свят бе открит пред него — ужасяващ и необясним. По свой собствен начин той беше като Тиберий, живеещ в свят, различен от този на всички останали.

— Много добре, Джони — повтори Ема високо. — Но ако размислиш, имаш номера ми в телефона си. Под името „Карстерс“.

Джони Рук я изгледа свирепо.

— Обади ми се — каза тя и този път гледаше право в Кит. — Ако имаш нужда от каквото и да било.

— *МАХАЙ СЕ!* — Джони Рук изглеждаше така, сякаш ще експлодира или ще получи инфаркт, затова с един последен поглед през рамо Ема си тръгна.

Откри Тай навън, до колата. Бяха се появили облаци, пробягващи бързо по небето. Тай се беше облегал на багажника, а вятърът рошеше черната му коса.

— Къде е Джулс? — попита Ема, когато се приближи.

— Ей там — посочи той. — Влязох в къщата с помощта на руна за отваряне. Строших ключалката на вратата за мазето. Той я оправя.

Ема погледна към дома на Джони Рук и видя високата, слаба фигура на Джулс на фона на хоросановата стена. Тя отвори багажника и разкопча колана с оръжията си.

— Как дойде до тук?

— Скрих се на задната седалка. Под това одеяло — посочи Тай и Ема зърна чифт слушалки да се подават изпод разнищения ръб на одеялото. — Мислиш ли, че Джулиън ми е ядосан? — Без ножа в ръка, той изглеждаше много малък, ясните му сиви очи бяха приковани в облаците над тях.

— Тай — въздъхна Ема. — Той ще те унищожи.

Джулиън се запъти към тях.

— Това е неологизъм — отбеляза Тай и Ема примига.

— Какво е?

— Дума, която си измисли. Шекспир непрекъснато си е измислял думи.

Ема му се усмихна, странно трогната.

— Е, „унищожавам“ не е точно Шекспир.

Тай се стегна, когато Джулиън се насочи право към него с решителна крачка; беше стиснал челюст, синьо-зелените му очи бяха тъмни като океански дълбини.

Когато стигна до Тай, той го сграбчи и го прегърна с всички сили. Зарови лице в черната коса на по-малкия си брат, който се беше вкаменил, изумен от липсата на гняв.

— Джулс? — повика го той. — Добре ли си?

Тръпка пробяга по раменете на Джулиън и той още по-здраво прегърна брат си, сякаш искаше да го смачка в себе си, да го задържи там, където той винаги щеше да бъде в безопасност. Допря буза до къдриците на Тай, стисна очи и каза задавено:

— Помислих, че ти се е случило нещо. Помислих си, че Джони Рук може...

Той не довърши. Тай обви предпазливо ръце около него и го потупа лекичко по гърба с тънките си ръце. За първи път през живота си Ема виждаше Тай да утешава по-големия си брат... рядко бе виждала Джулиън да остави някой друг да се погрижи за него.

Мълчаха през дългото пътуване обратно към Института, докато облаците се разпръскваха, подгонени навътре в сушата от океанския въздух. Слънцето се бе спуснало ниско над водата, докато те се носеха по магистралата. Мълчаха и докато слизаха от колата, а после Джулиън най-сетне проговори:

— Не биваше да го правиш — каза той, обръщайки се към Тиберий. Беше престанал да трепери (за щастие, при положение че именно той шофираше), а гласът му беше овладян и мек. — Прекалено опасно бе да идваш с нас.

Тай напъха ръце в джобовете си.

— Знам какво си мислиш. Но аз също съм част от това разследване.

— Марк ми писа, за да ми каже, че си изчезнал — продължи Джулиън и Ема се сепна; би трябвало да се досети за какво бяха

всички онези съобщения. — Замалко да си тръгна от къщата на Рук. А не мисля, че той би ни пуснал да влезем отново.

— Съжалявам, че си се притеснил — отвърна Тай. — Ето защо те прегърнах пред къщата на Рук, защото съжалявах, че си се притеснил. Но аз не съм Тави. Не съм дете. Не е нужно винаги да бъда там, където ти или Марк можете да ме откриете.

— Но и не биваше да идваш в къщата на Рук — повиши глас Джулиън. — Не беше безопасно.

— Нямах намерение да влизам вътре. Искях просто да огледам мястото. Да го наблюдавам. — Устата на Тай стана сурова. — А после вие влязохте и аз видях как някой се движи на долния етаж. Помислих си, че може да се качи при вас и да ви нападне неочаквано. Знаех, че нямате представа, че долу има някой.

— Джулс — обади се Ема. — Ти би постъпил по същия начин.

Джулиън я изгледа подразнено.

— Тай е само на петнайсет години.

— Не ми обяснявай, че е опасно, защото съм на петнайсет — заяви Тай. — Ти си правил не по-малко опасни неща, когато си бил на петнайсет години. А и Рук нямаше да ви даде адреса на Стърлинг, ако не бях опрял нож в гърлото на сина му.

— Това е вярно — призна Ема. — Прекалено бързо влезе в онзи защитен кръг.

— Не би могъл да знаеш, че синът му се крие там — каза Джулиън. — Не би могъл да предскажеш какво ще се случи, Тай. Беше си просто късмет.

— Предсказанията са магия — отвърна Тай. — Не беше това, но не беше и късмет. Чувал съм Ема да говори за Рук, Даяна също. Стори ми се човек, който крие разни неща. На когото не може да се има доверие. И се оказах прав. — Той се вгледа в Джулс, не в очите му, но погледът му беше категоричен. — Винаги искаш да ме защитиш. Ала никога не ми казваш, когато съм прав. Ако ме оставяше сам да вземам решения, може би нямаше да се притесняваш толкова за мен.

Джулиън беше занемял.

— Да знаем, че Рук има син, може да ни се окаже от полза — продължи Тай уверено. — Не може да си сигурен, че няма да ни е полезно. Освен това благодарение на мен разполагате с адреса на Стърлинг. Помогнах ви, дори и ти да не ме искаше там.

Ема рядко бе виждала Джулиън толкова уязвим, колкото изглеждаше сега в мътната светлина, долитаща от Института.

— Съжалявам — каза той, почти официално. — Не исках да прозвучи така, сякаш не ни помогна.

— Познавам законите — заяви Тай. — Знам, че на петнайсет години все още не си достатъчно пораснал. Знам, че се нуждаем от чичо Артър и от теб. — Той се намръщи. — Искам да кажа, аз изобщо не мога да готвя, Ливи — също. Нямам представа как да сложа Тави да си легне. Не казвам, че трябва да ме оставиш да отговарям за всичко или да правя каквото си поискам. Ясно ми е, че съществуват правила. Но някои неща... не може ли Марк да ги прави?

— Само че Марк... — започна Джулиън и Ема разбра от какво се бои. *Марк може и да не остане. Може да не поиска да остане.* — Марк отново трябва да ви опознае и да свикне с живота тук. Не съм сигурен дали би трябвало да искаме от него да прави прекалено много.

— Той няма да има нищо против — каза Тай. — Той ме харесва. Харесва всички ни.

— Той те обича — отвърна Джулиън. — Аз също те обичам. Ала, Тай, Марк може и да не... Ако не открием убиеца, на Марк може и да не му позволят да остане тук.

— Ето защо искам да помогна да разрешим загадката — заяви Тай. — Та Марк да може да остане. Той би могъл да се грижи за нас, а ти би могъл да си починеш. — Той се загърна в якето си и потрепери; вятърът, появяващ откъм океана, беше ужасно студен. — Ще отида да намеря Ливи. И Марк. Той сигурно се тревожи.

Джулиън зяпна след Тай, докато той се прибираше в Института. Изражението върху лицето му... Ема имаше чувството, че гледа някоя от картините му, ала тя бе смачкана и разпокъсана, а цветовете и линиите ѝ — разбъркани.

— Те всички смятат така, нали? — промълви той. — Всички са убедени, че Марк ще остане?

Ема се поколеба. Само преди няколко дена би му казала да не говори глупости. Че Марк ще остане при семейството си, каквото и да става. Ала тя бе видяла нощното небе в очите на Марк, когато говореше за Дивия лов, чула бе студената свобода в гласа му. Понякога ѝ се струваше, че в Марк има двама души: човек и елф. Марк човекът щеше да остане. Марк елфът бе непредсказуем.

— Нима би могло да бъде другояче? — попита тя в отговор. — Ако един от родителите ми се върнеше при мен... а после си помислех, че отново ще си тръгне, доброволно...

Лицето на Джулиън имаше пепелив цвят.

— Живеем в свят на демони и чудовища, а онова, което ме плаши най-много, е да не би Марк да реши, че мястото му е в Дивия лов, и да си тръгне. Дори ако разрешим загадката и удовлетворим елфите, той може да си отиде. И ще разбие сърцата им. Те никога няма да се съвземат.

Ема се приближи до него и сложи ръка на рамото му.

— Не можеш да предпазиш децата от всичко. Те трябва да живеят в истинския свят и да се изправят срещу онова, което се случва в него. А това понякога означава и загуба. Ужасно би било, ако Марк реши да си тръгне, ала те са силни. Ще го преживеят.

Думите ѝ бяха последвани от дълго мълчание. Най-сетне Джулиън го наруши:

— Понякога почти ми се иска Марк изобщо да не се беше връщал — пророни той с глух, напрегнат глас. — Какво говори това за мен?

Ч-Е С-И Ч-О-В-Е-К, написа Ема на гърба му и за миг той се облегна на нея, сякаш за да почерпи утеха, както правеха парабатаите. Звуците на пустинята около тях утихнаха — това също бе нещо, което парабатаите можеха да правят, да си създадат тихо пространство, в което не съществуваше нищо друго, освен тях двамата и мощната магия, която ги свързваше.

Силен трясък раздра тишината. Джулиън се сепна и се отдръпна от Ема. Последва още един трясък, очевидно долетял от вътрешността на Института. Джулиън се обърна рязко и само след миг вече тичаше по задните стъпала на къщата.

Ема се втурна след него. Шумът продължаваше — тя го чуваше съвсем ясно дори на стълбите, дрънчене на чинии, смеещи се гласове. Двамата забързаха нагоре един до друг. Ема стигна първа, отвори вратата на кухнята...

И ахна.

17.

ДЕМОНИ, СКРИТИ ПОД МОРСКИ ТАЛАЗИ

В кухнята сякаш беше избухнала бомба.

Хладилникът беше изпразнен и някога бялата му повърхност беше нашарена с алени петна от кетчуп. Едното крило на вратата на килера висеше на пантите си. Някой бе измъкнал голямото шише с кленов сироп и почти всяка повърхност в кухнята бе залята с него. Един огромен пакет с пудра захар беше разкъсан и Тави седеше вътре, покрит с бял прах от глава до пети. Приличаше на миниатюрен Йети.

Марк като че ли се бе опитал да готви, защото на печката имаше тигани, пълни с изгорени субстанции, които изпълваха стаята с пушек. Газовите котлони все още работеха и Джулиън се втурна да ги изключи, докато Ема стоеше с широко отворени очи.

Кухнята на Джулиън, която той от пет години зареждаше с храна и държеше чиста, в която готвеше и правеше своите палачинки... беше унищожена. Торбички с бонбони бяха разкъсани и осейваха пода. Дру седеше на плота и си тананикаше щастливо, побутвайки чаша, пълна с нещо отвратително. Ливи се беше свила на една от пейките и се кискаше, стиснала лакрицова пръчка в ръка. Тай стоеше до нея и ближеше вътрешната страна на китката си, изцапана със захар.

Марк се показва от килера. Беше препасал бяла престилка с червени сърца и носеше две опърлени филийки.

— Печени филийки! — оповести той щастливо, а после забеляза Джулиън и Ема. Възцари се тишина. Джулиън като че ли се мъчеше да намери думи; Ема усети, че отстъпва бавно към вратата. Внезапно си бе спомнила караниците на Марк и Джулиън, когато бяха деца. Те бяха ожесточени и често стигаха до кръв, и Джулиън изобщо не оставаше длъжен на брат си.

Всъщност понякога именно той започваше всичко.

Марк повдигна вежди.

— Печени филийки? — предложи им той.

— Това са *moite* филийки — напомни му Тай.

— А, да. — Марк прекоси стаята, хвърляйки коси погледи на Джулиън, който все още не си беше възвърнал дар словото, облегнат тежко на печката. — Какво искаш върху тях?

— Пудинг — отвърна Тай незабавно.

— Пудинг? — повтори Джулиън. Ема трябваше да си признае, че „пудинг“ определено не бе първата дума, която бе очаквала да излезе от устата на Джулиън в тази ситуация.

— Защо не пудинг? — обади се Ливи спокойно, след което намери един буркан с пудинг от тапиока и го подаде на своя близник, който се залови да сипва добре премерени дози върху хляба.

Джулиън се обърна към Марк.

— Нали каза, че се била заключила в стаята си?

— Излезе, когато ми пуснахте съобщение, че сте намерили Тай — отвърна Марк.

— Не виждах причина да не го направя — добави Ливи.

— И защо тостерът е в килера? — попита Джулиън.

— Не можах да намеря друг... — Марк като че ли опитваше да открие правилната дума — електрически контакт.

— И защо Тави е седнал в торба със захар?

Марк сви рамене.

— Искаше да седне в торба със захар.

— Това не означава, че ти *трябва* да го сложиш в нея — извиси се гласът на Джулиън. — Нито да съсипеш печката. Нито да оставиш Друзила да пие... какво всъщност *има* в тази чаша, Дру?

— Шоколадово мляко — отвърна Дру веднага. — С квасена сметана и пепси. Джулиън въздъхна.

— Не би трябвало да пие това.

— Защо не? — Марк развърза престилката и я метна настрана. — Не разбирам на какво се дължи гневът ти, братко. Те всички са живи, нали така?

— Това е доста нисък критерий — отбеляза Джулиън. — Ако знаех, че според теб е достатъчно просто да ги опазиш живи...

— Нали това каза — изтъкна Марк, наполовина ядосан, наполовина объркан. — Шегуваше се, каза, че и сами можели да се грижат за себе си...

— И наистина е така! — Джулиън се бе изпънал и сякаш се извисяваше над Марк, по-висок, по-едър и по-зрял от брат си. — Ти си

този, който причинява хаос! Ти си техният по-голям брат, знаеш ли изобщо какво означава това? Трябва да се грижиш по-добре за тях!

— Джулс, всичко е наред — обади се Ливи. — Ние сме добре.

— Добре? — повтори Джулиън. — Тай излезе тайно (и по-късно с теб ще си поговорим за това, Ливия), промъкна се в къщата на Джони Рук и допря нож до гърлото на сина му; Ливи се заключи в стаята си, а Тави като нищо е перманентно захаросан. Що се отнася до Дру, разполагаме с около пет минути, преди да започне да повръща.

— Няма да повърна — намръщи се Дру.

— Аз ще изчистя — каза Марк.

— Не знаеш как! — Джулиън беше пребледнял и бесен. Ема рядко го бе виждала толкова ядосан. — Ти — продължи той, все така гледайки към Марк, — ти някога се грижеше за тях, но предполагам, си го забравил. Предполагам, че си забравил как да правиш каквото и да било нормално нещо.

Марк потръпна. Тиберий се изправи; сивите му очи горяха напред бледото лице, ръцете, отпуснати до тялото му, трепкаха неспокойно. Крила на нощна пеперуда... крила, които можеха да държат нож, можеха да прережат гърло.

— Стига — каза той.

Ема не бе сигурна дали говореше на Джулиън, на Марк или на всички в стаята, ала видя как Джулиън замръзна. Сърцето ѝ се сви, когато го видя да плъзва поглед по лицата на братята и сестрите си. Дру седеше напълно неподвижно; Тави се бе измъкнал от торбата със захар и се взираше в Джулиън с широко отворени синьо-зелени очи.

Марк не помръдваше; беше пребледнял, ала високите му скули, които издаваха елфическото му потекло, пламтяха.

В очите на семейството му, обърнати към Джулиън, имаше обич и тревога, и страх, ала Ема се зачуди дали той може да го види. Дали единственото, което виждаше, не бяха децата, заради които се бе отказал от толкова много неща в живота си, щастливи с другиго. Дали също като нея, когато се оглеждаше из кухнята, той си спомняше как се бе научил да я почиства, когато бе едва на дванайсет години. Как се бе научил да готви, първоначално съвсем простички неща — спагети и масло, печени филийки със сирене. Милион сандвичи със сирене, милион рани от изгаряния по дланите и китките от котлона и пръскащата мазнина. Как на всеки няколко дни слизаше до

магистралата, за да приеме доставката от хранителния магазин, докато все още не можеше да шофира. Как влачеше цялата им храна нагоре по хълма.

Джулиън на колене, кльощав в дънките и тениската си, търка пода. Кухнята бе обзаведена от майка му, беше част от нея, ала освен това бе част от всичко, което той бе отдал на семейството си през годините.

И отново би го сторил, помисли Ема. Естествено, че би го сторил — защото ги обичаше с цялото си същество. Единственото, което го изпълваше с гняв, бе страхът, страхът за братята и сестрите му.

Боеше се и сега, макар Ема да не беше сигурна защо. Тя виждаше единствено изражението му, когато той забеляза негодуванието им към него, тяхното разочарование. Гневът му се изпари и той се плъзна надолу по печката, докато не се озова седнал на пода.

— Джулс? — Беше Тави, с побеляла от захар коса. Доцапука до него и обви ръце около врата му.

Джулс издаде странен звук, а после притегли брат си към себе си и го прегърна с всички сили. Върху черното му бойно облекло се посипа бяла захар.

Вратата на кухнята се отвори и до ушите на Ема долетя изненадано ахване. Обърна се и видя Кристина да се взира в бъркотията.

— *Que desastre!*^[1]

Нямаше нужда от превод. Марк се прокашля и започна да нарежда мръсните чинии в мивката. Не толкова да ги нарежда, колкото да ги мята. Ливи отиде да му помогне, докато Кристина продължаваше да гледа изумено.

— Къде е Даяна? — попита Ема.

— Прибра се вкъщи. Малкълм ни отвори Портал — обясни Кристина, без да откъсва очи от загорелите тигани на печката. — Даяна каза, че трябвало да си отспи.

Без да пуска Тави, Джулиън се изправи. По ризата и в косата му имаше захар, ала лицето му беше спокойно, безизразно.

— Извинявай за бъркотията, Кристина.

— Няма проблем — отговори тя, като се оглеждаше наоколо. — Кухнята не е моя. Макар че — побърза да добави — мога да ви

помогна да изчистите.

— Марк ще изчисти — каза Джулиън, без да поглежда към брат си. — Научихте ли нещо от Малкълм?

— Беше се срещнал с някои магьосници, които според него биха могли да помогнат — отвърна Кристина. — Говорихме за Катарина Лос. Чувала съм за нея — понякога преподава в Академията, курс за долноземците. Очевидно и Малкълм, и Даяна са нейни близки приятели, така че обмениха цял куп истории, които не разбрах съвсем.

— Е, ето какво научихме ние от Рук. — Ема се залови да разказва, пропускайки частта, в която Тай едва не беше прерязал гърлото на Кит Рук.

— Значи, някой трябва да следи Стърлинг — заяви нетърпеливо Ливи, когато Ема приключи. — Двата с Тай можем да го направим.

— Не знаете да шофирате — напомни й Ема. — А и се нуждаем от вас за проучванията.

Ливи направи физиономия.

— Значи, да си висим тук и да четем „преди много, много години“ още девет хиляди пъти?

— Няма причина да не можем да се научим да шофираме — заяви Тай с упорито изражение. — Марк каза, че няма значение, дето не сме на шестнайсет години, нали и без това не е нужно да се подчиняваме на мунданските закони...

— Така ли каза Марк? — тихо попита Джулиън. — Е, добре. Марк може да ви научи да шофирате.

Марк изпусна с трясък една чиния в умивалника.

— Джулиън...

— Какво има, Марк? — попита Джулс. — О, да, ти всъщност не можеш да шофираш. А и да научиш някого да го прави отнема време, а ти може и да не останеш тук. Защото няма никаква гаранция, че ще останеш.

— Това не е вярно — обади се Ливи. — На практика разрешихме случая...

— Само че Марк трябва да избере. — Джулиън бе впил поглед в по-големия си брат над главата на Таби. Синьо-зелените му очи горяха. — Кажим им, Марк. Кажим им, че си сигурен, че ще избереш нас.

Обещай им — казваше погледът му, — *обещай им, че няма да ги нараниш.*

Марк не каза нищо.

О, помисли си Ема, спомнила си думите на Джулиън навън. Ето от какво се боеше — че вече са обикнали Марк прекалено силно. Той би отстъпил децата, които обичаше, на Марк, без да се оплаква, ако те наистина го искаха... ако, както Тай бе казал, предпочитаха Марк да се грижи за тях. Щеше да ги отстъпи, защото ги обичаше, защото тяхното щастие бе и негово, защото те бяха неговият дъх и кръв.

Ала Марк също му беше брат и той го обичаше. Какво би могъл да сториш, когато онова, което заплашва хората, които обичаш, е нещо, което обичаш също толкова силно?

— Джулиън. — За всеобща изненада беше чичо Артър, застанал на прага. Той хвърли бърз, незаинтересуван поглед на бъркотията в кухнята, а после прикова очи в племенника си. — Джулиън, трябва да говоря с теб. Насаме.

Слаба тревога припламна в очите на Джулиън и той кимна на чичо си в същия миг, в който нещо в джоба на Ема избръмча. Телефонът ѝ.

Стомахът ѝ се сви. Беше само една дума, получена не от някой номер, а от поредица от нули.

СРЕДОТОЧИЕТО.

Нещо беше задействало наблюдението на Средоточието. Мислите ѝ запрепускаха. Слънцето скоро щеше да залезе. Вратата на Средоточието щеше да се отвори... но и мантидите щяха да се размърдат. Трябваше да тръгне незабавно, за да пристигне в най-безопасния момент.

— Обадиха ли ти се? — попита Джулиън и погледна към нея, докато оставяше Тави на пода. Разроши косата му и нежно го побутна към Дру, която определено беше позеленяла.

Ема потисна озадаченото си смръщване — не трябваше ли и той да получи същото съобщение? О, да, спомни си изведнъж — нали докато бяха в къщата на Джони Рук, беше споменал, че батерията му ще падне. А един господ знаеше къде е Даяна. Ема си даде сметка, че като нищо е единственият човек, получил съобщението за Средоточието.

— Просто Камерън — вкопчи се тя в първото име, което ѝ дойде на ума. Очите на Джулиън станаха безизразни; може би все още се тревожеше тя да не каже на Камерън за Марк. Беше блед. Лицето му

беше спокойно, ала Ема усещаше как от него струи напрегнато нещастие. Спомни си как се бе вкопчил в Тай пред къщата на Джони Рук, как бе погледнал към Марк. Към Артър.

Подготовката ѝ казваше, че трябва да отиде при Средоточието заедно с него. Той бе нейният парабатай. Само че не можеше да го откъсне от семейството му точно сега. Просто не можеше. Умът ѝ се разбунтува срещу тази мисъл по начин, в който не искаше да се вгледа по-отблизо.

— Кристина — обърна се тя към своята приятелка. — Може ли да поговорим в коридора?

С разтревожено изражение Кристина я последва навън.

— За Камерън ли става дума? — попита тя в мига, в който кухненската врата се затвори зад тях. — Не мисля, че в момента съм в състояние да давам романтични съвети...

— Действително трябва да се видя с Камерън — отвърна Ема, а мозъкът ѝ работеше трескаво. Би могла да вземе Кристина със себе си. Можеше да ѝ има доверие, тя нямаше да спомене на никого какво правят. Ала Джулиън бе така наранен, не просто наранен, а съкрушен, когато бе отишла в пещерата заедно с Марк, без да му каже. А толкова много неща бяха обтегнали и смутили парабатайската им връзка... Не би могла отново да му го причини, като заведе някой друг със себе си. — Само че не става дума за това. Виж, някой трябва да следи Стърлинг. Не мисля, че ще му се случи нещо. Двата дни още не са изтекли, но за всеки случай.

Кристина кимна.

— Мога да го направя. Даяна остави пикапа, ще отида с него. Само че ще имам нужда от адреса.

— Той е у Джулиън. Ще ти напиша бележка за него.

— Добре, защото той ще попита — сухо каза Кристина.

Внезапно иззад вратата се разнесе ужасен звук — Дру прекоси на бегом кухнята и повърна в мивката.

— Горката — подхвърли Ема. — Но онова, което изпи, беше наистина отвратително.

— Ема, знам, че не ми казваш истината. Знам, че не отиваш да се видиш с Камерън Ашдаун. — Кристина вдигна ръка, за да спре възраженията ѝ. — Не те укорявам. Ти не би ме излъгала без основателна причина. Просто...

— Да? — Ема се опита да си придаде непресторено откровено изражение. Така беше най-добре, казваше си тя. Ако Даяна я хванеше, ако си навлечеше неприятности, щеше да загази само тя — Кристина и Джулиън не го заслужаваха. Тя можеше да го понесе сама.

— Бъди внимателна — каза Кристина. — Не ме карай да се разкайвам, че съм излъгала заради теб, Ема Карстерс.

Слънцето бе ярка огнена топка над океана, докато Ема изкачваше черния път, отвеждащ до Средоточието. Небето бързо притъмняваше. Друсайки, тойотата взе последните няколко метра през поляната и едва не хлътна в една плитка канавка, преди Ема да удари спирачки и да угаси двигателя.

Слезе и посегна да извади оръжията. Беше оставила Кортана в Института. Беше я заболяло, но да излезе с меч на гръб, би предизвикало въпроси. Поне имаше серафимски ками. Втъкна една в колана си и извади магическата светлина от джоба си, като се оглеждаше наоколо. Беше странно тихо, не се чуваха нито насекоми, нито малки животинки, нито птичи песни. Единствено шумоленето на вятъра в тревата.

Мантидите. През нощта те вероятно излизаха и изяждаха всичко живо. Ема потрепери и се отправи към пещерата. Вратата на Средоточието бе започнала да се отваря, дебела черна линия върху гранита.

Тя погледна тревожно назад — слънцето бе по-ниско, отколкото ѝ се искаше, и превръщаше водите на океана в кръв. Беше паркирала колкото се може по-близо до входа на пещерата, така че да успее да се добере до колата възможно най-бързо, ако излезеше, след като се стъмни. Все по-вероятно изглеждаше обаче, че ще ѝ се наложи да убие поне няколко мантида.

Докато се приближаваше до гладката каменна стена, черната линия се разшири още малко, сякаш я приветстваше. Тя се подпря с една ръка на скалата и надникна в дупката. Лъхна я мирис на морска вода.

Мислите ѝ се върнаха към родителите ѝ.

Моля ви, нека да открия нещо — помоли се тя. — Нека да намеря някаква улика, да открия как това тук е свързано с онова,

което ви бе причинено. Моля ви, нека отмъстя за вас. За да мога да спя нощем.

През процепа зърна бледото сияние на каменния коридор, отвеждащ в сърцето на пещерата.

Стиснала здраво магическата си светлина, Ема прекрачи в Средоточието.

Нощта се беше спуснала, небето постепенно придобиваше мастилен цвят, първите звезди вече блещукаха над далечните планини. Кристина седеше с крака върху таблото на пикапа, приковала очи в двуетажната къща в стил ранчо на Каспър Стърлинг.

Познатият ѝ джип беше паркиран под старо маслиново дърво в двора, който бе опасан от ниска стена. Кварталът, който се намиреше в съседство до Ханкок Парк, бе пълен със скъпи, но не особено лъскави къщи. Тази на Стърлинг беше затворена, със спуснати капаци и тънеща в мрак. Единственият признак, че си е вкъщи, бе колата на алеята.

Кристина си помисли за Марк, а после ѝ се прииска да не го беше правила. Напоследък често ѝ се случваше — да мисли за Марк и после да съжالياва. Положила бе толкова усилия животът ѝ да потече нормално, след като напусна Мексико. Никакви любовни истории с мрачни, изтерзани мъже, независимо колко са красиви.

Не че Марк Блекторн бе мрачен и изтерзан. Само че Марк Блекторн принадлежеше на Кийрън и Дивия лов. Сърцето на Марк Блекторн беше раздвоено.

Освен това имаше мек, дрезгав глас, поразителни очи и навика да казва неща, които преобръщаха света ѝ наопаки. И беше отличен танцьор, доколкото бе видяла. За Кристина танците бяха много важни. Момчета, които танцуват добре, се целуват добре — така твърдеше майка ѝ.

По покрива на Стърлинг пробяга тъмна сянка.

Кристина изскочи от колата за броени секунди, стиснала серафимската си кама.

— *Мигел* — прошепна тя и оръжието лумна. Знаеше, че магическият ѝ прах бе достатъчно силен, та никой мундан да не може да я види, ала острието ѝ осигуряваше скъпоценна светлина.

Пое напред предпазливо, с разтуптяно сърце. Спомни си какво ѝ бе разказала Ема за нощта, в която Джулиън бе прострелян: сянката на покрива, мъжа в черно. Приблужи се до къщата. Прозорците бяха тъмни, пердетата не помръдваха. Всичко бе неподвижно и безмълвно.

Отправи се към джипа. Извади стилито си в мига, в който някаква фигура тупна на земята до нея с едно „умпф“. Кристина отскочи назад, докато сянката се изправяше — оказа се Стърлинг, облечен, предположи тя, с нещо, което според представите на мунданите приличаше на тяхното бойно облекло. Черен панталон, черни ботуши, ушито по мярка черно яке.

Стърлинг я зяпна и постепенно лицето му придоби лилав цвят.

— *Ти* — изръмжа той.

— Мога да ти помогна. — И гласът, и ръката, в която Кристина стискаше камата си, бяха спокойни. — Моля те, нека ти помогна.

Омразата в очите му я слиса.

— *Махай се* — изсъска той и извади нещо от джоба си.

Пистолет. Малокалибрен, но достатъчен, за да я накара да направи крачка назад. Пистолетите бяха нещо, което рядко се появяваше в живота на нефилимите; нещо, което принадлежеше на мунданите, на техния свят, пълен с обикновени човешки престъпления.

Ала това не означаваше, че не могат да проливат нефилимска кръв или да трошат кости. Стърлинг заотстъпва назад, прицелен в нея, докато не стигна до края на алеята.

Тогава се обърна и побягна.

Кристина се втурна след него, но докато стигне до края на алеята, той вече завиваше зад ъгъла на улицата. Очевидно не беше преувеличил — онези, в чиито вени имаше върколашка кръв, действително бяха по-бързи от хората. Дори и от ловците на сенки.

Кристина изруга не особено грубо и се запъти обратно към джипа. Извади стилито със свободната си ръка и като приклезна, нарисува малка проследяваща руна върху колата, малко над гумата.

Не беше пълен провал, помисли си, докато се връщаше към пикапа. Както Ема бе казала, двата дни, преди „ловът“ да започне, все още не бяха изтекли. А проследяващата руна върху колата на Стърлинг несъмнено щеше да им е от полза. Ако се държаха настрана от къщата

му, така че той да повярва, че са се отказали, може би щеше да стане по-непредпазлив и да използва колата си.

Едва когато се качи в пикапа и затвори вратата, видя, че телефонът ѝ присветва. Имаше пропуснато обаждане. Взе апарата и сърцето ѝ слезе в петите.

Диего Росио Росалес.

Пусна телефона така, сякаш бе хванала скорпион. Защо, защо, защо ѝ се обаждаше Диего? Беше му казала никога вече да не я търси.

Ръката ѝ се вдигна към медальона и пръстите ѝ се склучиха около него, докато устните ѝ изричаха безмълвна молитва.

„Дай ми силата да не отвърна на обаждането му.“

— По-добре ли се чувстваш, чичо? — попита Джулиън.

Прегърбен зад бюрото си, Артър го погледна с избелели, отнесенни очи.

— Джулиън. Трябва да говоря с теб.

— Знам. Вече ми каза. — Джулиън се облегна на стената. — Спомняш ли си за какво?

Чувстваше се изтощен, изстърган, празен като изсъхнала кост. Знаеше, че би трябвало да съжалява за онова, което бе казал на Марк в кухнята. Знаеше, че би трябвало да съчувства на чичо си. Ала просто не бе в състояние да изтръгне тези чувства от себе си.

Не си спомняше как бе излязъл от кухнята. Помнеше как бе предал Тави на останалите (доколкото беше възможно да го направи с едно поръсено със захар седемгодишно момче); помнеше как всички му бяха обещали да разчистят след вечерята си от сирене, шоколади, браунита и изгорени неща. Дори Дру, след като беше престанала да повръща в умивалника, се беше заклела, че ще изтърка пода и ще измие кетчупа от прозорците.

Не че до този миг Джулиън изобщо си беше дал сметка, че по прозорците има кетчуп.

Той бе кимнал и бе понечил да излезе от стаята, но после бе спрял и се бе огледал за Ема. Ала по някое време тя беше излязла заедно с Кристина. Вероятно бяха отишли някъде, за да говорят за Камерън Ашдаун. А последното, което Джулиън искаше, бе да присъства на подобен разговор.

Не знаеше кога се бе случило, откога заради мисълта за Камерън губеше желание да види Ема. *Неговата* Ема. Винаги би трябвало да искаш да видиш своя парабатай. Неговото лице бе най-прекрасната гледка на света. Имаше нещо нередно в това, да не го иска, сякаш земята изведнъж бе започнала да се върти в обратната посока.

— Като че ли не си спомням — отвърна Артър след миг. — Имаше нещо, с което исках да помогна. Нещо, свързано с разследването. Все още разследвате, нали?

— Убийствата? Онези, заради които дойдоха пратениците на елфите? Да.

— Мисля, че беше свързано със стихотворението — обясни Артър. — Онова, което Ливия рецитираше в кухнята. — Той разтърка очи, видимо уморен. — Минавах оттам и го чух.

— Стихотворението? — повтори Джулиън озадачен. — „Анабел Ли“?

Артър заговори с дълбок, тътнещ глас, рецитирайки стиховете, сякаш бяха заклинание:

*Но нашта любов бе по-силна от тази на онези,
по-древни от нас и много по-мъдри от нас,
затуй нито демони, скрити под морски талази,
ни ангели в райската вис
не ще разделят вече мойта душа
от прекрасната Анабел Ли.*

— Знам стихотворението — прекъсна го Джулиън. — Но не...

— „Онези, по-древни от нас“ — каза Артър. — И преди съм чувал нещо подобно. В Лондон. Не си спомням в каква връзка. — Той взе една химикалка от бюрото и потропа с нея по дървото. — Съжалявам. Просто... не мога да си спомня.

— Онези, Които Са По-Древни — повтори Джулиън, спомнил си изведнъж как Белинда се усмихва в театъра с яркочервените си устни. „Нека Онези, Които Са По-Древни, дарят всички ни със сполука“, беше казала тя.

В ума му разцъфна идея, ала избяга, когато се опита да я улови.

Трябваше да отиде в студиото си. Искаше да остане сам, а рисуването щеше да отключи мислите му. Тръгна да си върви, но спря, когато гласът на чичо Артър се разнесе в прашния въздух:

— Успях ли да ти помогна, момче?

— Да — отвърна Джулиън. — Помогна ми.

Когато Кристина се прибра в Института, той беше потънал в тишина и мрак. Лампите в преддверието бяха угасени и само в няколко прозореца се виждаше светлина — студиото на Джулиън, яркото петно на таванското помещение, квадратът на кухнята.

Сбърчила вежди, Кристина отиде право там, чудейки се дали Ема се беше прибрала от загадъчната си мисия. Дали останалите бяха успели да разчистят бъркотията, която бяха сътворили.

На пръв поглед кухнята ѝ се стори празна, светеше само една лампа. Мивката беше пълна с чинии и макар че някой очевидно бе изтъркал стените и плотовете, по печката все още имаше залепнала храна, а до стената бяха подпрени две големи торби за боклук, натъпкани до препълване.

— Кристина?

Тя примига в сумрака, макар че гласът не можеше да бъде сбъркан. Марк.

Седеше на пода, кръстосал крака. Тави бе заспал до него... всъщност *върху* него, отпуснал глава в сгъвката на ръката на Марк, а крачетата и ръчичките му бяха като на бръмбар. Тениската и дънките му бяха покрити с пудра захар.

Кристина бавно свали шала си и го сложи на масата.

— Ема прибра ли се?

— Не знам — отвърна Марк, милвайки предпазливо косата на Тави. — Но ако си е дошла, вероятно вече си е легнала.

Кристина въздъхна. Май щеше да се наложи да изчака до утре, за да се види с Ем и да разбере къде е била. Да ѝ разкаже за обаждането на Дието, ако успееше да събере смелост.

— Би ли могла ако не те затруднява, да ми донесеш чаша вода?
— помоли я Марк и сведе полуизвинителен поглед към момченцето в скута си. — Не искам да го събудя.

— Разбира се. — Кристина отиде до мивката, напълни една чаша и се настани по турски срещу Марк, който пое чашата с благодарно изражение. — Сигура съм, че Джулиън не ти се сърди наистина.

Марк издаде не особено изискан звук и като пресуши чашата, я остави до себе си.

— Би могъл да вдигнеш Тави — предложи Кристина. — Би могъл да го отнесеш в леглото. Ако искаш да спи.

— Харесва ми да е тук. — Марк сведе поглед към дългите си бледи пръсти, вплетени в кестенявите къдрици на момченцето. — Той просто... Те всички си тръгнаха и той заспа върху мен. — Звучеше изненадан, изумен...

— Няма нищо чудно — отвърна Кристина. — Той ти е брат. Има ти доверие.

— Никой няма доверие на един Ловец...

— В този дом ти не си Ловец. Ти си Блекторн.

— Ще ми се и Джулс да смяташе така. Мислех си, че се грижа децата да са доволни. Мислех си, че това би искал Джулс.

Тави се размърда в ръцете му и той също помръдна, така че крайчецът на ботуша му докосваше този на Кристина. Допирът и подейства като електрически импулс.

— Трябва да го разбереш — опита се да обясни тя. — Джулиън прави всичко за тези деца.

Всичко. Никога не съм виждала брат, които толкова много да прилича на родител. Той не може да им казва само „да“, понякога се налага да им каже и „не“. Трябва да раздава дисциплина и наказания, да им отказва. Докато ти... ти можеш да им дадеш всичко. Ти можеш да се забавляваш заедно с тях.

— Джулиън също може да се забавлява — отвърна Марк малко кисело.

— Не може — възрази Кристина. — Той завижда, защото ги обича, ала не може да им бъде брат. Трябва да бъде техен баща. Според него те се ужасяват от него, а теб обожават.

— Джулиън ревнува? — Марк изглеждаше изумен. — От мен?

— Така мисля. — Кристина срещна очите му. В един момент разликата между тях (това, че едното бе синьо, а другото — златно) бе престанала да й се струва странна. Така както бе престанало да й се струва странно, че е в кухнята на семейство Блекторн и говори на

английски, вместо да си е у дома, където нещата бяха топли и познати. — Бъди мил с него. Той има нежна душа. Ужасно се бои, че ти ще си тръгнеш и ще разбиеш сърцата на тези деца, които толкова много обича.

Марк сведе поглед към Тави.

— Не знам как ще постъпя. Не предполагах как ще разкъса сърцето ми да се завърна сред тях. Именно мислите за тях, за моето семейство ми помогнаха да оцелея през първите няколко години в Лова. Всеки ден препускахме и крадахме от мъртвите. Беше студен живот. Всяка нощ си лягах и извиквах лицата им пред очите си, за да ме приспят. Те бяха всичко, което имах, докато...

Той не довърши. Тави се надигна и зарови ръчички в разчорлената си коса.

— Джулс? — Той се прозя.

— Не — тихичко отвърна брат му. — Аз съм Марк.

— А, да. — Тави му се усмихна с натезжали клепачи. — Май захарта ми дойде повечко.

— Е, ти се напъха в торба с нея — каза Марк. — Това би се отразило на всекиго.

Тави се изправи и се протегна, разперил ръчички настрани. Марк го съзерцаваше, а в очите му имаше печал. Кристина се зачуди дали си мисли за всички години и важни моменти в живота на Тави, които беше пропуснал. От всичките му братя и сестри най-малкият се бе променил най-много.

— В леглото — заяви Тави и си тръгна, поспирайки на прага, за да каже срамежливо: — Лека нощ, Кристина! — преди да изприпка нагоре.

Кристина отново се обърна към Марк, който все още седеше, облегнат на хладилника. Изглеждаше изтощен, и то не просто физически, а така, сякаш душата му беше уморена.

Би могла да се изправи и да отиде да си легне, помисли си Кристина. Вероятно би трябвало да го направи. Нямаше причина да остава тук, седнала на пода до едно момче, което почти не познаваше и което вероятно щеше да изчезне от живота ѝ след няколко месеца. Което вероятно беше влюбено в другиго.

Което, каза си, навярно бе причината да е привлечена от него. Тя знаеше какво е да оставиш някого, когото обичаш.

— Докато? — подкани го.

Клепачите на Марк бавно се повдигнаха, разкривайки огъня, горящ в разноцветните му очи.

— Какво?

— Каза, че семейството ти и споменът за тях били всичко, което си имал, до какво? До Кийрън?

— Да — отвърна Марк.

— Той ли бе единственият, проявил добрина към теб?

— В Лова? В Лова няма добрина. Има уважение и нещо като другарство между братя. Разбира се, те се страхуваха от Кийрън. Той е благородник, елфически принц. Баща му, кралят, го изпрати в Лова в израз на добра воля към Гуин, ала изискал добро отношение към него. Това добро отношение се прехвърли и върху мен, но дори още преди Кийрън те постепенно започнаха да ме уважават. — Раменете му увиснаха. — Най-ужасно беше на тържествата. Идваха елфи от всички краища и не им харесваше сред тях да има ловец на сенки. Правеха всичко по силите си да ме отделят настрана, да ми се подиграват и да ме измъчват.

— Никой ли не се намесваше?

Марк се изсмя рязко.

— Елфите са сурова раса. Даже и към най-могъщите сред тях. Кралицата на феите може да бъде лишена от властта си, ако короната ѝ бъде открадната. Дори Гуин, който предвожда Дивия лов, трябва да се подчини на онзи, който открадне плаща му. Не можеш да очакваш, че биха проявили милост към едно нефилимско момче като мен. — Устните му се извиха. — Дори бяха измислили стихче, с което да ми се присмиват.

— Стихче? — Кристина вдигна ръка. — Няма значение, не е нужно да ми го казваш, не и ако не искаш.

— Вече не ме е грижа — отвърна Марк. — Беше просто бездарно стихоплетство. „Първо пламък, след него — порой и вода, а накрая — на Блекторн кръвта.“

Кристина се изпъна.

— Какво?

— Според тях означавало, че кръвта на Блекторн била разрушителна, като огън или потоп. Че който и да бил съчинил

стихчето, имал предвид, че всички от рода Блекторн носят лош късмет. Не че има някакво значение. Просто някаква безсмислица.

— Не е безсмислица — възкликна Кристина. — То означава нещо. Думите, написани върху телата... — Тя се намръщи от усилието да се съсредоточи. — Едни и същи са.

— Какво искаш да кажеш?

— „От огън до вода“ — обясни тя. — Едно и също... просто различен превод. Когато английският не е родният ти език, виждаш смисъла на думите по различен начин. Вярвай ми, „от огън до вода“ и „първо пламък, след него — порой и вода“ биха могли да означават едно и също.

— Но какъв е смисълът?

— Не съм сигурна. — Кристина отметна косата от лицето си, обзета от чувство на безсилие. — Моля те, обещавай ми, че ще го споменеш на Ема и Джулс възможно най-скоро. Може и да греша, но...

Марк изглеждаше озадачен.

— Да, разбира се...

— Обещавай ми.

— Още утре, обещавам. — Усмивката му беше объркана. — Хрумна ми, че ти знаеш много за мен, Кристина, а аз не знам почти нищо за теб. Знаем името ти, Мендоса Росалес, знам и че си оставила нещо в Мексико. Какво е то?

— Не е нещо — отвърна тя. — А някого.

— Съвършения Диего?

— И брат му Хайме. — Тя махна с ръка, виждайки как Марк повдига вежди. — В единия от тях бях влюбена, другият бе най-добрият ми приятел. И двамата разбиха сърцето ми. — Почти се изненада, чувайки се да го изрича на глас.

— Съжалявам за двойно разбитото ти сърце. Ала грешно ли е да се радвам, че то те доведе в живота ми? Ако не беше тук, когато пристигнах... не знам как щях да го понеса. Когато за първи път видях Джулиън, помислих, че е баща ми. Не познах брат си толкова пораснал. Когато ги оставих, те бяха деца, а сега вече не са. Когато разбрах какво съм изгубил, дори с Ема, всички тези години от живота им... Ти си единствената, с която не съм изгубил нищо, а спечелих ново приятелство.

— Приятелство — съгласи се Кристина.

Марк протегна ръка и тя го погледна объркано.

— Сред елфите е обичайно вричането в приятелство да бъде скрепено с ръкостискане.

Кристина сложи длан в неговата и пръстите му се обвиха около нея; макар и загрубели от мазоли, те бяха жилави и силни. И не хладни, както си ги бе представяла, а топли. Опита се да потисне тръпката, заплашваща да се разлее по ръката ѝ, осъзнала колко отдавна не бе докосвала никого по този начин.

— Кристина — каза той и името ѝ прозвуча като музика в устата му.

Никой от тях не забеляза движението зад прозореца, бледото лице, надзърнало за миг, нито звука на жълъд, смачкан яростно между тънки пръсти.

Просторната зала в пещерата не се беше променила от последния път, когато Ема беше тук. Същите бронзови стени, същият тебеширен кръг на пода. Същите големи стъклени врати, вградени в стените, и потрепващия мрак зад тях.

Енергия изпраця по кожата ѝ, когато пристъпи в кръга. Силата на магическия прах. От вътрешността на кръга мястото изглеждаше различно — стените бяха избелели и набраздени, като в стара фотография. Страничните врати бяха тъмни.

Самият кръг беше празен, макар че в него се долавяше странна миризма, смесица от сира и горена захар. Ема направи физиономия и като прекрачи очертанятията му, отиде до вратата вляво.

Отблизо тя вече не беше тъмна — зад нея имаше светлина; беше огряна отвътре, като експонат в музей. Ема дойде още по-близо и се взря през стъклото.

От другата страна видя неголямо квадратно помещение, прилично на дрешник.

Вътре имаше масивен меден канделабър, макар че в поставките нямаше свещи. От него би излязло страховито оръжие, помисли си Ема при вида на дългите шипове, направени, за да се забият в мекия восък. Имаше и малка купчинка от нещо, което ѝ приличаше на церемониални одежди — роба от тъмночервено кадифе, чифт дълги обици, върху които искряха рубини. Деликатни златни сандали.

Нима некромантът беше жена?

Ема бързо се приближи до следващата врата. Долепи нос до стъклото и видя нещо, което приличаше на вода. То се вълнуваше и в него се движеха тъмни силуети... един от тях се блъсна в стъклото и Ема отскочи назад с вик, преди да осъзнае, че е просто малка рибка на ивици с големи оранжеви очи. Те се взряха за миг в нея, а после рибата отново изчезна в тъмната вода.

Ема доближи руническия си камък до стъклото и сега вече водата наистина се виждаше — сияйна, наситено синьо-зелена, като очите на Блекторн. Видя риби и плаващи водорасли, и причудливи светлини и цветове. Очевидно си имаха работа с некромант, който харесваше аквариуми и риби. Може би дори костенурки. Ема поклати глава и отстъпи назад.

Очите ѝ попаднаха върху метален предмет, закрепен между вратите. В първия миг си помисли, че прилича на гравирен нож, стърчащ от стената, но после си даде сметка, че е лост. Посегна и обви пръсти около него. Беше студен под допира ѝ.

Тя го натисна.

В продължение на един миг не се случи нищо. А после и двете врати се отвориха.

Страховит вой отекна в стаята. Ема се обърна и зяпна ужасено. Зейнала широко, втората врата сияеше с яркосиня светлина и Ема видя, че изобщо не е аквариум... а отвор към океана. Огромна, дълбока вселена от вода зееше от другата страна, пълна с виещи се водорасли, бушуващи талази и тъмните, неясни очертания на създания, много по-големи от риби.

Миризмата на солена вода беше навсякъде. Потоп, помисли си Ема и усети как нещо я подема и я повлича към океана, сякаш бе засмукана в гигантска тръба. Можа да извика само веднъж, преди да бъде издърпана през вратата и водата да се затвори над главата ѝ.

Камерън Ашдаун.

Джулиън рисуваше. Кристина му беше дала бележката на Ема, когато той излезе от таванското помещение: кратка, сбита бележка, в която му съобщаваше просто, че отива при Камерън и да не я чака.

Той я беше смачкал в шепата си и бе измърморил нещо на Кристина, а после се бе втурнал по стълбите, право към студиото си. Отворил бе рязко шкафа с пособията си и бе извадил боите. Смъкнал бе якето си, отворил бе тубичките с бои и се бе заел да изстиска различни цветове върху палитрата, докато острата миризма на боя не изпълни стаята, разпръсквайки мъглата в главата му.

Нападна платното, вдигнал четката като оръжие, а боята шурна като кръв.

Рисуваше в черно и червено, и златно, оставяйки случилото се през последните няколко дни да се отцеди от него, сякаш бе скверна отрова. Четката се движеше яростно по празното платно и ето го Марк на брега, а лунните лъчи огряваха жестоките белези по гърба му. Ето го и Тай, опрял нож до гърлото на Кит Рук. Тави, който пицеше насън. Марк, отдръпнал се ужасено от стилито му.

Даваше си сметка, че се поти, косата лепнеше на челото му. В устата му имаше вкус на сол и боя. Знаеше, че не би трябвало да е тук; че би трябвало да прави онова, което правеше винаги: да се грижи за Тави, да търси нови книги, за да задоволи любопитството на Тай, да рисува целителни руни върху Ливи, когато тя се порежеше, докато се дуелира, да седи с Дру, докато тя гледа калпави филми на ужасите.

Би трябвало да бъде с Ема. Ала тя не беше тук; беше излязла да живее собствения си живот, и така бе правилно, това се очакваше от парабатаите. Връзката между тях не беше брак. Беше нещо, за което нямаше дума в мундански английски. Очакваше се да желае щастието на Ема повече, отколкото желаше своето собствено, и той наистина го искаше. *Наистина.*

Защо тогава имаше чувството, че го пронизват до смърт отвътре?

Потърси трескаво златната боя, защото копнежът се надигаше в него, пулсираше във вените му и единственото, което можеше да го потуши, бе да я рисува. А не можеше да я рисува без злато. Взе тубичката и...

... се задави. Четката се изгърколи от ръката му и той се свлече на колене. Задъхваше се, спазми разтърсваха гърдите му. Не можеше да поеме въздух в дробовете си. Очите му горяха, гореше и гърлото му.

Сол. Даваше се в сол. Не солта на кръвта, а тази на океана. Вкуси морето в устата си и се закашля, тялото му се напрегна и той изплю на пода морска вода.

Морска вода? Избърса уста с opakото на дланта си, сърцето се блъскаше в гърдите му. Днес изобщо не се беше приближавал до океана. И все пак го чуваше в ушите си, сякаш държеше раковина. Тялото го болеше, парабатайската му руна пулсираше.

Потресен и замаян, той сложи ръка върху нея. И *разбра*. Знаеше го, без да знае как, знаеше го до дъното на душата си, където връзката му с Ема бе изкована в кръв и огън. Знаеше го така, както знаеше, че тя е част от него, че дишането ѝ е неговото дишане, сънищата ѝ — неговите сънища, кръвта ѝ — неговата кръв, а когато сърцето ѝ спре, знаеше, че и неговото ще спре, и той щеше да е щастлив, защото не би искал да живее дори една секунда в свят, от който тя си беше отишла.

Затвори очи и видя океанът да се надига зад клепачите му, синьочерен и бездънен, зареден със силата на първата вълна на земята, разбила се на първия самотен плаж. И *разбра*.

Гдето идеш ти, и аз ще ида.

— Ема — прошепна той и се втурна навън.

Ема не бе сигурна какво най-много я ужасява в океана. Яростта на вълните, тъмносини и увенчани с бяло като дантела, те бяха измамно красиви, ала щом приближеха брега, се свиваха като юмрук. Веднъж бе уловена от разбиваща се вълна и не бе забравила усещането, че пада, сякаш полита в асансьорна шахта, а после силата на водата я бе повалила в пясъка. Давейки се, тя бе опитала да се съпротивлява, да се освободи, да се изправи и да си поеме въздух.

И дълбочината му. Беше чела за хора, изгубени в открито море, които полудели, мислейки за километрите вода под тях и за тъмните, зъбати, хлъзгави неща, живеещи в нея.

Всмукана през стъклената врата, Ема почувства как солената вода я поглъща, как изпълва очите и ушите ѝ. Беше заобиколена от вода, мрак зейна под нея като черна бездна. Виждаше как бледият квадрат на вратата се смалва в далечината, ала колкото и да се мъчеше, колкото и да риташе с крака, не можеше да се върне. Течението беше прекалено силно.

Изгубила надежда, тя погледна нагоре. Руническият ѝ камък го нямаше, потънал във водите под нея. Светлината от отдалечаващата се

врата огряваше мястото около нея, ала над себе си виждаше единствено мрак. Ушите ѝ пищяха. Един Разиел знаеше колко дълбоко се намира. Водата около стъклената врата беше бледозелена, цвета на нефрит, ала всичко друго бе черно като смъртта.

Посегна към стилито си. Дробовете вече я боляха. Носейки се във водата, ритайки с крака против течението, тя допря върха му до ръката си и надраска руна за дишане.

Болката в дробовете ѝ отслабна, отстъпвайки място на заслепяващ страх. Благодарение на руната за дишане вече не се задушаваше, но ужасът от онова, което може би я заобикаляше, бе не по-малко сковаваш. Посегна към серафимската кама в колана си и я извади.

„Манукел“, помисли си и оръжието се събуди за живот, плисвайки светлина, от която водата наоколо се превърна в тъмно злато. За миг Ема беше заслепена, а после зрението ѝ се проясни и тя ги видя. Демони.

Изпищя и от нея се откъснаха беззвучни мехурчета. Бяха под нея, като надигащи се кошмари: масивни, слузести създания. Гънеци се пипала, увенчани с остри зъби, се протягаха към нея. Тя замахна с Манукел и посече няколко от крайниците, опитващи се да сграбчат крака ѝ. Черна кръв шурна във водата, издигайки се на облаци.

Алено, змиеподобно създание се стрелна към нея през водата. Тя ритна и кракът ѝ срещна нещо месесто и меко. Задави се от погнуса и отново замахна с камата си. Рукна още кръв; морето около нея започваше да почернява като въглен.

Ритайки, тя се понесе нагоре, издигайки се върху облак демонска кръв. Виждаше бялата луна над себе си, размазана перла на повърхността на водата. Руната за дишане се беше изхабила, дробовете ѝ сякаш всеки миг щяха да се пръснат. Усещаше клокоченето на водата под краката си, ала не смееше да погледне надолу. Протегна ръце нагоре, там, където водата свършваше, почувства как пръстите ѝ прорязаха повърхността, лъхна ги хлад.

Нещо я сграбчи за китката. Серафимската кама изпадна от ръката ѝ, сияеща точица светлина, изтърколила се от нея, докато я издърпваха над водата. Отвори уста, за да си поеме въздух, но беше прекалено рано. Вода изпълни дробовете ѝ, гърдите ѝ и мракът се стовари отгоре ѝ със силата на камион.

Идрис, 2009 г.

По време на парабатайската си церемония Ема научи две важни неща. Първото бе, че не е единствената Карстерс, останала на света.

Церемонията се състоя в Идрис, защото двамата се бяха били в Тъмната война и смелостта им беше почетена. Или поне, каза Джулиън, беше почитана понякога — не когато искаха нещо наистина важно, като например сестра му да се върне от остров Врангел, а когато на нефилимите им се приискаше да устроят тържество, целящо да покаже колко са страхотни.

Когато пристигнаха в Аликанте, те се огледаха слисано наоколо. Последния път, когато бяха в столицата на Идрис, той бе разрушен от Тъмната война. Улиците бяха разбити, от стените стърчаха гвоздеи, за да държат елфите настрана, вратите на Залата на Съглашението бяха изкъртени. Сега градът беше напълно възстановен, улиците бяха застлани с калдъръм, каналите криволичеха покрай къщите, а над всичко това проблясваха демонските кули.

— Всичко сякаш се е смалило. — Застанал на стъпалата на Залата, Джулиън се оглеждаше наоколо.

— Нищо не се е смалило. — Разнеслият се глас принадлежеше на млад мъж с тъмна коса и тъмни очи, който ги гледаше с усмивка. — Вие сте пораснали.

Те го зяпнаха.

— Не ме ли помните? — каза той. — Ема Корделия Карстерс. Остани със своя парабатай. Понякога е нужна повече храброст, за да не се биеш. Защиатавай ги и остави отмъщението за друг ден.

— Брат Закарая? — Ема беше слисана. — Ти ми помогна през Тъмната война...

— Вече не съм Мълчалив брат — отвърна той. — Просто обикновен човек. Името ми е Джеймс. Джеймс Карстерс. Ала ми казват Джем.

Думите му бяха посрещнати с изумление, а после — с порой от приказки; Джулиън остави Ема да се чуди и да обсипе някогашния брат Закарая с въпроси. Джем обясни, че се е присъединил към

Мълчаливите братя през 1878 г., ала сега бе изоставил това призвание, за да се ожени за онази, която обичаше, магьосницата Теса Грей. Джулиън го попита дали това означава, че е на сто и петдесет години, и Джем призна, че е почти на толкова, макар да не му личеше. Изглеждаше на около двацет и три.

— Защо не ми го каза още тогава? — попита Ема, докато се спускаха по дългите каменни стълби, отвещащи в Града на тишината. — Че си Карстертс?

— Мислех, че може да загина — отговори той откровенно. — Кипеше битка. Стори ми се жестоко да ти го кажа, ако нямаше да доживея до края на деня. А след това Теса ме предупреди, че трябва да ти дам време, за да оплачеш родителите си, да свикнеш с новия си живот. — Той се обърна, за да я погледне, изражението му бе едновременно печално и изпълнено с топлина. — Ти си ловец на сенки, Ема. А нито Теса, нито аз сме нефилими, вече не. За да дойдеш да живееш с мен, а аз бих те приел на драго сърце, щеше да се наложи да се откажеш да бъдеш ловец на сенки. А това бе прекалено жесток избор, пред който не бих могъл да те изправа.

— Да дойде да живее с теб? — В гласа на Джулиън имаше предупредителна острота. — Защо да го прави? Тя си има дом и семейство.

— Именно — отвърна Джем. — А и не е само това. Ще ни оставиш ли за малко насаме? Джулиън погледна Ема и когато я видя да кимва, пое надолу по стълбите, обръщайки се няколко пъти назад, за да се увери, че тя е добре.

Джем докосна ръката ѝ с леки пръсти. Ема носеше церемониално облекло за ритуала, ала въпреки това усети парване в белега, който си бе оставила сама с Кортана, сякаш бе разпознал общата им кръв.

— Исках да бъда до теб в този ден — каза той. — Защото някога и аз имах парабатай и тази връзка означава много за мен.

Ема не попита какво се бе случило с неговия парабатай. На Мълчаливите братя беше забранено да имат парабатай, пък и сто и трийсет години беше страшно дълго време.

— Само че не знам кога отново ще те видя — продължи той. — Двамата с Теса трябва да открием нещо. Нещо важно. — Той се поколеба. — Издирването ще бъде опасно, ала намерим ли го веднъж,

бих искал отново да стана част от живота ти. Нещо като чичо. — Той ѝ се усмихна лекичко. — Ако щеш, вярвай, аз имам голям опит в това, да бъда чичо.

Гледаше я право в очите и макар между двамата да нямаше физическа прилика, в този миг ѝ напомни за баща ѝ, за спокойния му поглед и добро лице.

— Много бих се радвала — отвърна Ема. — Може ли да те попитам още нещо?

Той кимна, изражението му беше сериозно. Не беше трудно да си го представи като чичо: сякаш бе съвсем млад, ала у него се долавяше една спокойна увереност, която го караше да изглежда без възраст, като елф или магьосник.

— Да?

— Ти ли ми изпрати котарака си?

— Чърч? — Той се засмя. — Да. Грижи ли се за теб? Донесе ли ти подаръците, които ти изпратих?

— Раковините и морското стъкло? — Ема кимна. — Гривната, която Джзулиън носи, е направена от морското стъкло, което ми донесе Чърч.

Смехът на Джем се превърна в мъничко тъжна усмивка.

— Както и трябва да бъде. Онова, което принадлежи на един парабатай, принадлежи и на другия. Защото сега двамата имате едно сърце. И една душа.

Джем остана с Ема през цялата церемония, свидетели на която бяха Саймън и Клеъри, които, подозираше тя, един ден също щяха да станат парабатай.

След церемонията Джзулиън и Ема бяха отведени в Залата на Съглашението, където щеше да се състои специална вечеря в тяхна чест. Теса, хубаво момиче с кестенява коса, което изглеждаше на годините на Клеъри, се бе присъединила към тях. Тя прегърна Ема с всичка сила, възкликвайки при вида на Кортана, който била виждала преди много години. Други парабатаи се изправиха, за да разкажат за своята връзка и своя опит. Вълни от сияйно щастие като че ли струяха от двойките най-добри приятели, докато говореха. Широко усмихнати, Джейс и Алек разказаха как едва не бяха загинали заедно в демонските земи и Ема усети как я изпълва щастие при мисълта, че един ден двамата с Джулс ще стоят там, ще се усмихват глуповато

един на друг и ще разказват как благодарение на връзката си са преживели времена, в които са били сигурни, че ще умрат.

По някое време Джем стана тихичко от стола си и изчезна през вратата, извеждаща към Площада на Ангела. Теса пусна салфетката си на масата и побърза да го последва; докато вратата се затваряше след тях, Ема ги видя да се прегръщат на слабо осветените стъпала.

Искаше ѝ се да тръгне след тях, но Клеъри вече я побутваше да излезе напред и да каже няколко думи, а Джулиън беше до нея и ѝ се усмихваше с онази спокойна усмивка, която криеше милион мисли. И Ема се чувстваше щастлива. Беше дошла в една от първите си находки от магазините за дрехи втора ръка — истинска рокля, така различна от опърпаните дънки, които обикновено носеше, докато не се разпаднат. Не, за този ден бе облякла кафява ретро рокля, опръскана с бледи златни цветчета, като слънчогледи, растящи в полето, и бе разпуснала косата си, която ѝ стигаше до кръста. През последната година бе пораснала страшно много и стигаше почти до рамото на Джейс, когато той се приближи, за да ги поздрави.

Когато беше на дванайсет, страшно си падаше по Джейс и дори и сега се чувстваше мъничко неловко в негово присъствие. Той бе почти на деветнайсет и беше дори още по-красив отпреди: по-висок, по-едър, загорял, с изрусена от слънцето коса, ала най-вече — много по-щастлив на вид. Ема си спомняше напрегнатото красиво момче, изгаряно от ангелски огън и желание за отмъщение, ала сега той изглеждала в мир със себе си.

Което беше добре. Тя се радваше за него и за Клеъри, която ѝ се усмихна и ѝ помахна от другия край на стаята. В стомаха ѝ обаче този път не запърхаха пеперуди, когато Джейс ѝ се усмихна, нито ѝ се прииска да се скрие някъде и да умре, когато той я прегърна и ѝ каза, че е много красива в новата си рокля.

— Сега носиш голяма отговорност — каза той на Джулиън. — Трябва да се увериш, че тя ще свърже живота си с някой, който я заслужава.

Джулиън беше странно пребледнял. Може би усещаше ефекта от церемонията, помисли си Ема. Магията бе силна и тя я усещаше да бълбука из тялото ѝ като мехурчета на шампанско. Джулс обаче изглеждала така, сякаш се разболява.

— Ами аз? — побърза да се намеси тя. — Не трябва ли да се погрижа Джулс да си намери момиче, което да го заслужава?

— Абсолютно. Аз го направих за Алек, а Алек за мен... е, всъщност той мразеше Клеъри в началото, но после му мина.

— Обзалагам се, че и ти не си харесвал Магнус кой знае колко — подхвърли Джулиън с все същото странно, сковано изражение.

— Може би — отвърна Джейс. — Ала никога не бих си го признал.

— Защото това би наранило чувствата на Алек? — попита Ема.

— Не. Защото Магнус би ме превърнал в закачалка за шапки — обясни Джейс и се отправи към Клеъри, която се смееше заедно с Алек; и двамата изглеждаха щастливи.

— Трябва да изляза — каза Джулиън. — Нуждая се от въздух. — И като докосна бузата на Ема с опакото на дланта си, се отправи към двукрилата врата на Залата. Докосването му беше грапаво — ноктите му бяха изгризани.

По-късно същата нощ Ема се събуди от сън, изпълнен с огнени кръгове; кожата ѝ гореше, чаршафите се бяха оплели около краката ѝ. Бяха ги настанили в старото имение на семейство Блекторн и Джулиън го нямаше, разделяха ги коридори, които тя не познаваше така, както познаваше коридорите в Института. Приблужи се до прозореца. Малко я делеше от градинската пътека отдолу. Обу си пантофи и се спусна навън.

Пътеката лъкатушеше из градината и Ема тръгна по нея, вдъхвайки хладния чист въздух на Идрис, недокоснат от смог. Върху небето над главата ѝ грееха милион звезди, недокоснати от светлината на човешките градове. Прииска ѝ се Джулиън да беше с нея, за да може да му ги покаже, и в този миг до ушите ѝ достигнаха гласове.

Имението на семейство Блекторн беше изгоряло до основи преди доста време и бе построено наново близо до това на рода Херондейл. Ема повървя по няколко прелестни пътечки, докато не се озова пред една стена.

Когато се доблужи до портата, гласовете се усилиха. Тя се прокрадна встрани и надникна между решетките.

От другата страна зелена морава се спускаше към грамада от бял и жълтеникавокафяв камък — имението на Херондейл. Капчици роса блещукаха под звездната светлина по тревата, осеяна с белите цветя, които растяха единствено в Идрис.

— А онова съзвездие ей там, това е Заекът. Виждаш ли ушите му? — Беше Джейс. — Двамата с Клеъри седяха един до друг на тревата. Той носеше дънки и тениска, а Клеъри беше по нощничка, наметнала якето на Джейс върху раменете си. Джейс сочеше към небето.

— Почти съм сигурна, че няма съзвездие, наречено Заекът. — Клеъри не се беше променила, колкото Джейс, през изминалите години — все още си беше дребничка, с коледно червена коса и сериозно, осеяно с лунички лице. Беше отпуснала глава върху рамото на Джейс.

— Естествено, че има — настоя той и когато светлината на звездите докосна светлите му къдрици, Ема почувства далечен отзвук от някогашното си увлечение. — Онова е Джантата. А ей там е Голямата палачинка.

— Прибирам се — заяви Клеъри. — Беше ми обещан урок по астрономия.

— Какво? Някога моряците са се водили по Голямата палачинка — каза Джейс. Клеъри поклати глава и понечи да се изправи. Джейс ялови за глезена и тя падна върху него, като се смееше. В следващия миг двамата вече се целуваха и Ема се вкамени, защото онова, което беше непринуден момент, който би могла да прекъсне с едно приятелско „здрости“, изведнъж се бе превърнал в нещо друго.

Джейс се претърколи върху Клеъри в тревата; тя бе обвила ръце около него, заровила пръсти в косата му. Якето му беше паднало от раменете ѝ, презрамките на нощничката ѝ се смъкваха по бледите ѝ ръце.

Тя се смееше и повтаряше името му, навярно му казваше, че трябва да се приберат вътре. Джейс я целуна по шията и тя простена, а после Ема чу Джейс да казва:

— Помниш ли имението на Уейланд? Онзи път навън?

— Да. — Гласът на Клеъри беше нисък и гърлен.

— Не мислех, че бих могъл да те имам. — Джейс се бе надигнал на лакти над нея и проследяваше линията на бузата ѝ с пръст. — Сякаш бях в Ада. Бих направил всичко за теб. И досега е така.

Клеъри сложи ръка върху гърдите му, точно над сърцето, и каза:

— Обичам те.

Той издаде един съвсем не-Джейсов звук и Ема се отдръпна от портата и затича обратно към къщата на семейство Блекторн.

Стигна до прозореца и се покатери задъхана в стаята си. Ярки лунни лъчи струяха през прозореца. Ема свали пантофите си и приседна на леглото. Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите.

Начинът, по който Джейс гледаше Клеъри, начинът, по който тя бе докоснала лицето му. Дали един ден някой щеше да я гледа по същия начин? Струваше ѝ се невъзможно. Не можеше да си представи да обича когото и да било толкова силно.

Когото и да било, освен Джулс.

Ала то беше различно. Нали? Не можеше да си представи Джулиън върху себе си, да я целува по този начин. Те бяха различни, бяха нещо друго, нали?

Изтегна се върху леглото и отправи поглед към вратата. Част от нея очакваше Джулс да се появи, да дойде в стаята ѝ, защото беше нещастна, както правеше често, сякаш го усещаше, без тя да му казва. Но защо би предположил, че е нещастна? Днес се бе състояла парабатайската им церемония; би трябвало да бъде един от най-щастливите дни в живота ѝ, с изключение може би на сватбения ѝ ден. Вместо това ѝ се струваше, че гори, чувстваше се особено, обзета от странно желание да заплаче.

„Джулс“, помисли си, ала вратата не се отвори и той не дойде. Вместо това Ема прегърна възглавницата си и не мигна до сутринта.

---

[1] Какво бедствие! (Исп.) — Б.пр. ↑

18.

СРЕД НОЩНИЯ ПРИЛИВ

След мрака лумна светлина. Сияйно бяла и сребърна — звездна светлина, огряла вода и пясък. А тя летеше. Носеше се над повърхността на водата, вече плитка... виждаше пясъка на плажа под себе си и езерце от огън там, където се отразяваше луната.

В гърдите си усещаше болка. Завъртя се, за да я прогони, и разбра, че всъщност не лети; носеха я. Беше притисната до корави гърди, а две силни ръце се обвиваха около нея. Зърна блясъка на синьо-зелени очи.

Джулиън. Джулиън я носеше. Мокри, тъмни къдрици увенчаваха главата му.

Опита да си поеме дъх, за да проговори, и се задави. Спазми разтърсиха гърдите ѝ, устата ѝ се напълни с вода, горчица и солена като кръв. Видя как лицето на Джулс се разкриви от ужас и той се затича към брега, докато не рухна на колене, пускайки я върху пясъка. Тя все още кашляше, давеше се, вдигнала уплашени очи към него. Върху лицето му видя отразен собствения си страх; искаше да му каже, че всичко ще се оправи, всичко ще бъде наред, но водата в гърлото ѝ пречеше да говори.

Джулиън извади стили от колана си и връхчето му опари кожата ѝ. Тя отметна глава назад, докато руната се оформяше. Видя луната над тях, обгръщаща главата на Джулиън с ореол. Искеше да му каже, че има ореол. Може би щеше да му се стори забавно. Само че думите се давеха в гърдите ѝ. Тя се давеше. Умираще на сушата.

Руната беше довършена. Джулиън прибра стилито си и гърдите на Ема хлътнаха. Тя извика и водата изригна от дробовете ѝ. Сгърчи се, разтърсвана от дълбока кашлица. Болеше я, докато тялото ѝ изхвърляше морската вода, сякаш обръщаха вътрешностите ѝ наопаки. Усети ръката на Джулиън върху гърба си, пръстите му бяха между лопатките ѝ и я подкрепяха.

Най-сетне кашлицата отслабна. Тя се претърколи по гръб и вдигна очи към Джулиън и небето зад него. Виждаше милион звезди, а около главата му все още имаше ореол, ала този път в това нямаше нищо смешно. Целият трепереше, черната му риза и дънките бяха залепнали за тялото му, лицето му бе по-бяло от луната.

— Ема? — прошепна той.

— Джулс. — Гласът ѝ бе немошен и пресипнал в собствените ѝ уши. — Аз... аз съм добре.

— Какво стана, по дяволите? Какво правеше във водата?

— Отидох при Средоточието — прошепна тя. — Имаше някаква магия... тя ме засмука в океана...

— Отишла си в Средоточието сама? — Гласът му се извиси. — Как можа да постъпиш толкова глупаво?

— Трябваше да опитам...

— *Не е трябвало да опитваш сама!* — Гласът му сякаш отекна от водата. Ръцете му бяха стиснати в юмруци и Ема си даде сметка, че всъщност не трепери от студ... а от ярост. — Какъв, по дяволите, е смисълът да бъдем парабатай, ако тръгваш нанякъде и рискуваш живота си без мен?

— Не исках да те изложам на опасност...

— Едва не се удавих в Института! Изкашлях вода! Вода, която *ти* беше глътнала!

Ема го зяпна потресена. Привдигна се на лакти, косата ѝ, подгизнала от вода, падаше тежка по гърба ѝ.

— Как е възможно?

— Естествено, че е възможно! — Гласът му сякаш изригна от тялото. — Ние сме свързани, Ема, свързани сме един с друг... дишам, когато ти дишаш, кървя, когато ти кървиш, аз съм твой, а ти — моя, ти винаги си била моя, а аз винаги, *винаги* съм ти принадлежал!

Ема никога не го бе чувала да говори по този начин, да изрича подобни неща, никога не го бе виждала толкова близо до това, да изгуби контрол.

— Не исках да те нараня. — Понечи да седне, посегна към него.

Той стисна китката ѝ.

— Ти шегуваш ли се? — Дори в мрака синьо-зелените му очи не бяха изгубили цвета си. — Това някаква шега ли е за теб, Ема? Не

разбираш ли? — Гласът му се превърна в шепот: — *Умреш ли, аз вече няма да съм жив.*

Очите ѝ обходиха лицето му.

— Джулс, толкова съжалявам, Джулс...

Стената, която обикновено криеше истината дълбоко в очите му, бе рухнала и тя виждаше паниката в тях, отчаянието, облекчението, сринало защитата му.

Все още стискаше китката ѝ. Ема не бе сигурна дали тя първа се приведе към него, или той я придърпа към себе си. Може би и двете. Те се сблъскаха като две звезди и ето че той я целуваше.

Джулс. Джулиън. Целуваше я.

Устните му се движеха до нейните, горещи и неспокойни, превръщайки тялото ѝ във втечен огън. Тя задраци по гърба му, притегляйки го към себе си. Дрехите му бяха мокри, ала кожата под тях бе гореща, където и да я докоснеше. Когато сложи ръце на кръста му, той изохка в устата ѝ, звук, който бе смесица от изумление и копнеж.

— Ема — каза той и думата бе нещо средно между молитва и стон. Устните му върху нейните бяха необуздани; целуваха се така, сякаш се опитваха да строшат решетките, които ги държаха в плен. Сякаш и двамата се давеха и можеха да дишат единствено чрез другия.

Струваше ѝ се, че костите ѝ са се превърнали в стъкло. Те сякаш се трошаха в тялото ѝ и тя политна назад, повличайки Джулиън със себе си, оставяйки тежестта му да ги събори в пясъка. Вкопчи се в раменете му и си спомни объркващия миг, в който я беше извадил от водата, мига, в който не бе съвсем сигурна кой е. Беше по-силен, по-едър, отколкото тя помнеше. По-пораснал, отколкото си бе позволявала да осъзнае, макар че всяка целувка изпепеляваше спомените за момчето, което той бе някога.

Джулиън се притисна в нея и тя подскочи при допира на студената мокра тениска. Той сграбчи яката и я издърпа през главата си, а когато отново се приведе над нея, голото му тяло я порази и ръцете ѝ се плъзнаха нагоре по него, по гърба му, сякаш придаваше форма на очертанятията му, създаваше го с допира на дланите и пръстите си. Бледите белези от стари Знаци; горещината на кожата му, покрита със солена океанска вода; усещането от гладката гривна от морско стъкло — той ѝ отнемаше дъха със своята *джулиънност*. Не би могъл

да бъде никой друг. Тя го познаваше на допир, по дишането му, по ударите на сърцето му до нейното.

Докосването на ръцете ѝ го погубваше, виждаше как той се разпада на късчета. Коленете ѝ се повдигнаха, за да се обвият около хълбоците му; ръката ѝ обхвана голата кожа над колана на дънките му, нежно като океана при отлив, и Джулиън потрепери под допира ѝ, сякаш умираше.

Задъхан, той откъсна устни от нейните, заповядвайки си да спре, да остане неподвижен. Ема виждаше какво му струва това в очите му, почернели от глад и нетърпение. В начина, по който, когато вдигна ръце от нея, те потънаха в пясъка от двете ѝ страни, а пръстите му дращеха земята.

— Ема — прошепна той. — Сигурна ли си?

Ема кимна и посегна към него. Той издаде звук на отчаяно облекчение и благодарност и я притегли към себе си и този път нямаше никакво колебание. Ръцете ѝ бяха разтворени и той потъна в тях, притисна я в себе си, потрепервайки до мозъка на костите си, когато глезените ѝ се обвиха около прасците му, приковавайки го към нея. Когато тя се отвори, превръщайки тялото си в люлка за него.

Отново намери устата ѝ със своята и устните ѝ сякаш бяха свързани с всяко нервно окончание в тялото ѝ, цялото ѝ същество сякаш заискри и затанцува. Ето, значи, какви трябвало да бъдат целувките, какво би трябвало да бъде *всичко*.

Той се наведе, за да проследи с целувки очертанията на устата ѝ, на бузата ѝ, на полепналата с пясък линия на челюстта ѝ. Целувките му се спуснаха по гърлото ѝ, дъхът му пареше кожата ѝ. Заровила пръсти в мокрите му къдрици, Ема се взираше удивено в небето над тях, рееше се сред звездите, блещукащи и студени, и си мислеше, че това не би могло да се случва, че хората не получаваха онова, което искат, просто така.

— Джулс — прошепна тя. — Моят Джулиън.

— Винаги — прошепна той в отговор и отново намери устата ѝ, — винаги.

А после двамата потънаха един в друг с неизбежността на вълна, разбиваща се в брега. Огън се разля по вените на Ема, когато бариерите между тях изчезнаха; тя се опитваше да запечата в паметта си всеки миг, всеки жест — усещането на ръцете му, стиснали

раменете ѝ, задавения му стон, начина, по който той се разтопи в нея, напълно изгубен. До последния миг в живота си, мислеше си Ема, щеше да си спомня как той зарови лице в шията ѝ, повтаряйки името ѝ отново и отново, сякаш всички други думи бяха забравени завинаги в дълбините на океана. До последния си час.

Когато звездите престанаха да се въртят, Ема лежеше в сгъвката на ръката му, вдигнала очи нагоре. Сухото му яке беше метнато върху тях. Джулиън се взираше в нея, подпрял глава на едната си ръка. Изглеждаше замаян, клепачите му бяха натезжали. Пръстите му описваха бавни кръгове върху голото ѝ рамо. Сърцето му все още биеше лудо, блъскаше се до нейното. Толкова много го обичаше, че ѝ се струваше, че гърдите ѝ се разкъсват.

Искаше да му го каже, ала думите заседнаха в гърлото ѝ.

— Това... — започна тя. — Това първата ти целувка ли беше?

— Не, упражнявах се на случайни минувачи. — Той се усмихна широко, необуздан и красив на лунната светлина. — Да. Това беше първата ми целувка.

По тялото на Ема пробяга тръпка. „Обичам те, Джулиън Блекторн — помисли си тя. — Обичам те повече от светлината на звездите.“

— Не беше зле — изрече на глас и му се усмихна.

Джулиън се разсмя и я притегли към себе си. Тя се отпусна в извивката на тялото му.

Въздухът беше студен, ала на нея ѝ беше топло тук, в този малък кръг с Джулиън, скрити от една скала, увити в дебелото яке, което миришеше на него. Ръката му бе нежна в косата ѝ.

— Шшт, Ема. Заспивай. Тя затвори очи.

Ема заспа до океана и този път не ѝ се присъниха кошмари.

— Ема. — Ръката му беше на рамото ѝ и я разтърсваше. — Ема, събуди се.

Обърна се и примига, а после замръзна от изненада. Над тях нямаше таван, а само ярко, синьо небе. Тялото ѝ беше схванато и я болеше, кожата ѝ бе ожулена от пясъка.

Джулиън се бе надвесил над нея. Беше облечен, лицето му имаше сивкавобелия цвят на пепел. Ръцете му пърхаха около нея, без да я докосват съвсем, като пеперудите на Тай.

— Някой беше тук.

Сега вече тя се надигна. Седеше на плажа, малък, пуст полукръг, ограден от двете страни от скали, протягащи се към океана. Пясъкът около нея бе изровен и тя се изчерви, заляна от вълната на спомена. Трябва да бе около обед, макар че, за щастие, плажът беше празен. Освен това й беше познат. Бяха близо до Института, по-близо, отколкото бе предполагала. Не че се беше замислила особено за това.

Пое си дълбоко дъх.

— О, господи.

Джулиън не каза нищо. Дрехите му бяха мокри, в гънките им беше полепнал пясък. Самата тя също беше облечена, осъзна тя със закъснение. Джулиън трябва да я беше облякъл. Единствено краката й бяха боси.

Морето се беше отдръпнало, оставяйки след себе си водорасли. Стъпките им от предишната нощ, отдавна бяха заличени, ала в пясъка имаше други следи. Изглеждаше така, сякаш някой се беше покатерил през една от скалите, приближил се бе до тях, а после се бе върнал по същия път, по който беше дошъл. Две пътечки от стъпки. Ема ги зяпна ужасено.

— Някой ни е видял?

— Докато сме спали — отвърна Джулиън. — Аз също не се събудих. — Ръцете му се свиха до тялото. — Някой мундан, надявам се, решил, че сме двойка глупави тийнейджъри. — Той изпусна дъха си и повтори: — Надявам се.

Спомени от предишната нощ изникнаха в главата на Ема — студената вода, демоните, Джулиън, който я носеше, Джулиън, който я целуваше. Тя и Джулиън, вплетени един в друг върху пясъка.

Джулиън. Струваше й, че никога вече няма да може да мисли за него като *Джулс*. Джулс бе нейното детско име за него. А те бяха оставили детството зад гърба си.

Джулиън се обърна, за да я погледне и тя видя страданието в очите му с цвят на море.

— Толкова съжалявам — прошепна. — Ема, толкова много съжалявам.

— За какво?

— Не помислих. — Беше започнал да крачи напред-назад и пясъкът хвърчеше под стъпките му. — За... за това, да бъде безопасно. За защита. Не помислих за това.

— Аз съм защитена.

Той се обърна рязко, за да я погледне.

— Какво?

— Нося руната — обясни тя. — И съм здрава, ти също, нали?

— Аз... да. — Облекчението върху лицето му беше осезаемо и по някаква причина стомахът на Ема се сви от болка. — Беше ми за първи път, Ема.

— Знам — прошепна тя в отговор. — Както и да е, няма за какво да се извиняваш.

— Има. Искам да кажа, всичко е наред. Извадихме късмет. Но трябваше да помисля за това. Нямам извинение. Бях полудял.

Ема отвори уста, а после отново я затвори.

— Трябва да съм бил полудял, за да го направя — продължи той.

— Да направиш какво? — Изненада се колко ясно и спокойно прозвуча всяка дума. Тревога думкаше в тялото ѝ като барабан.

— Онова, което направихме. — Той изпусна дъха си. — Знаеш какво имам предвид.

— Искаш да кажеш, че онова, което направихме, беше грешка.

— Искам да кажа... — Изглеждаше така, сякаш се опитва да удържи нещо, което се мъчеше да се изтръгне от него. — От морална гледна точка няма нищо грешно. Законът е глупав. Но си остава закон. И не бива да го нарушаваме. Това е един от най-древните закони.

— Но е безсмислен.

Джулиън я погледна с невиждащи очи.

— Законът е суров, но е закон. Ема се изправи.

— Не — заяви тя, — никой закон не може да управлява чувствата ни.

— Не съм споменавал чувства — отвърна Джулиън.

Гърлото на Ема пресъхна.

— Какво искаш да кажеш?

— Не трябва да спим заедно. Знам, че то означаваше нещо за мен, лъжа би било да го отрека. Само че законът не забранява секса, а *любовта. Влюбването.*

— Почти съм сигурна, че да спим заедно също е в разрез с правилата.

— Да, но не заради това могат да те изпратят в изгнание! Не заради това ти отнемат Знаците! — Джулиън прокара пръсти през разчорлената си коса. — То противоречи на правилата, защото... подобна физическа близост... тя те излага на опасността от емоционална близост, а именно за *това* ги е грижа тях.

— Но ние *сме* емоционално близки.

— Знаеш какво имам предвид. Не се преструвай, че не знаеш. Има различни видове близост, различна интимност. Те *искат* да бъдем близки. Но не и *така*. — Той махна наоколо, сякаш за да обхване изминалата нощ.

Ема бе започнала да трепери.

— *Ерос*. Вместо *филиа* или *агапе*.

Джулиън изглеждаше облекчен, сякаш обяснението означаваше, че разбира, че е съгласна. Сякаш заедно бяха взели някакво решение. На Ема ѝ се искаше да закрепци.

— *Филиа* — каза той. — Това има между нас... приятелска обич... и съжалявам, ако съм направил нещо, с което да го разваля...

— Аз също бях тук. — Гласът на Ема беше студен като водата.

Джулиън я погледна спокойно.

— Ние се обичаме. Парабатай сме и обичта е част от връзката. Освен това съм привлечен от теб. Как бих могъл да не бъда? Ти си красива. А и не е, като...

Той замълча, ала Ема допълни края на изречението му. Думите бяха толкова болезнени, че се забиха като ножове в мозъка ѝ: *Не е, като да има къде да срещна други момичета, да ходя по срещи, ти си единственото, което имам, само ти си наоколо, Кристина вероятно все още е влюбена в някого в Мексико, за мен няма никого. Просто ти.*

— Не е, като да съм сляп — довърши Джулиън. — Виждам те и те желая, ала... не бива. Направим ли го, ще се влюбим, а това би било катастрофа.

— Ще се влюбим — повтори Ема. Как бе възможно да не вижда, че тя вече е влюбена, изцяло и безвъзвратно? — Не ти ли казах, че те обичам? Миналата нощ?

Той поклати глава.

— Не казахме, че се обичаме. Нито веднъж.

Не може да беше вярно. Ема претърси спомените си, сякаш преравяше джобовете си, за да открие изгубен ключ. Беше си го помислила. „Джулиън Блекторн. Обичам те повече от светлината на звездите.“ Беше си го помислила, но не го беше изрекла на глас. Нито пък той. „Ние сме свързани“, казал бе той. Но не и: „Обичам те“.

Зачака го да каже „Бях полудял, защото ти рискува живота си“ или „Ти едва не умря и аз замалко да полудея“, или пък някаква разновидност на „Ти си виновна“. Струваше й се, че ако го направи, тя ще изригне като взривена мина.

Ала той не го стори. Стоеше и я гледаше, вдигнал ръкавите на якето си до лактите, а по голата му кожа, зачервена от студената вода, бяха полепнали песъчинки.

Никога досега не го бе виждала да изглежда толкова нещастен.

Ема вирна брадичка.

— Имаш право. Най-добре да го забравим.

Думите й го накараха да потръпне.

— Аз действително те обичам, Ема.

Ема потърка ръце, за да се стопли, и си помисли как с годините океанът може да срине дори каменни стени, изтръгвайки късчета от онова, което някога е било непревземаемо.

Първото, което Ема видя, когато се върнаха в Института (по пътя натам разказа на Джулиън за случилото се в Средоточието), бе, че колата, която бе оставила пред входа на пещерата, е паркирана пред входните стъпала. Второто бе, че Даяна седеше върху капака й и изглеждаше освирепяла като оса.

— Какво си мислехте? — попита тя и Ема и Джулиън се заковаха на място. — Сериозно, Ема, да не сте си изгубили ума?

За миг на Ема буквално й се зави свят — възможно ли бе Даяна да говори за тях с Джулиън? Да не би тя да бе тази, която ги беше намерила на плажа? Хвърли страничен поглед на Джулиън и видя, че той бе точно толкова пребледнял от шок, колкото се чувстваше и тя.

Тъмните очи на Даяна се впиха в нея.

— Чакам обяснение. Как можахте да си помислите, че е добра идея да отидете при Средоточието сами?

Ема бе прекалено изненадана, за да измисли отговор.

— Какво?

Очите на Даяна се местеха между нея и Джулиън.

— Получих съобщението за Средоточието едва тази сутрин — каза тя. — Втурнах се насам и открих колата празна. Изоставена. Помислих си... нямате представа какво си помислих, но... — Ема усети как я жегва чувство на вина. Даяна се бе тревожила за нея. И за Джулиън, който дори не бе отишъл при Средоточието.

— Съжалявам — отвърна тя и наистина го мислеше. Убедеността ѝ от предишната вечер, увереността, че постъпва правилно, като отива при Средоточието, се беше изпарила. Сега се чувстваше изтощена и не по-близо до отговора отпреди. — Получих съобщението и просто отидох... не исках да чакам. И моля те, не се сърди на Джулиън. Той не беше с мен. Откри ме по-късно.

— Откри те? — Даяна изглеждаше озадачена. — Къде те откри?

— На брега. В пещерата има врати... нещо като Портали... и един от тях отвежда право в океана.

Изречението на Даяна стана наистина загрижено.

— Озовала си се във водата? Но ти ненавиждаш океана. Как...

— Джулиън дойде и ме измъкна — обясни Ема. — Почувствал ужаса ми във водата. Нали сме парабатай. — Тя хвърли поглед към Джулиън, чиито очи бяха ясни и открити. Вдъхващи доверие. Не спотаяващи нищо. — Отне ни доста време да се върнем.

— Е, това, че си се натъкнала на морска вода, е интересно. — Даяна се плъзна от капака на колата. — Предполагам, че е същата вода, намерена върху телата.

— Как прибра колата? — попита Ема, докато се отправяха нагоре по стъпалата.

— Естествено, това, което искаш да кажеш всъщност, е: „Благодаря ти, Даяна, че прибра колата“ — отвърна Даяна, докато влизаха в Института, и изгледа критично мокрите им, изцапани с пясък дрехи, драскотините по кожата им и разчорлените им коси. — Защо не събера всички в библиотеката? Крайно време е да обменим малко информация.

Джулиън се прокашля.

— Защо толкова късно?

Даяна и Ема го погледнаха озадачено.

— Толкова късно какво? — попита Даяна най-сетне.

— Защо си получила съобщението за Средоточието едва тази сутрин? Моят телефон беше останал без батерия, което бе глупаво от моя страна, но... каква е причината ти да не го получиш?

— Нищо, което да те засяга — отвърна Даяна рязко. — Вървете да се изкъпете. Разбирам, че разполагате с важна информация, но докато не измиете този пясък от себе си, не мога да се съсредоточа върху нищо, освен върху това, колко ли ви сърби навсякъде.

Ема възнамеряваше да се преоблече, когато отиде в стаята си, наистина. Ала въпреки че бе поспала на плажа, бе толкова изтощена, че рухна в мига, в който седна на леглото.

Няколко часа по-късно, след като си бе взела набързо душ, тя си обу чисти дънки и потниче и изтича в коридора, чувствайки се като мундански тийнейджър, закъсняващ за час.

Хукна към библиотеката и откри, че всички вече бяха там, всъщност изглеждаха така, сякаш бяха дошли доста отдавна. Тай се беше настанил в единия край на най-дългата маса, огрявана от лъчите на следобедното слънце, с купчина листове пред себе си. Марк седеше до него; Ливи се беше покачила върху масата, боса, и танцуваше напред-назад със сабята си. Даяна и Дру забавляваха Тави с някаква книга.

— Даяна каза, че си била при Средоточието — заяви Ливи, размахвайки сабята си, когато Ема прекрачи прага. Кристина, която стоеше до един рафт с книги, я изгледа непривично хладно.

— Да се биеш с мантиди без мен — подхвърли Марк. — Не е честно.

— Нямаше мантиди. — Ема се настани на масата срещу Тай, който все още си драскаше нещо, и се залови да им разкаже какво бе открила в пещерата. По средата на историята в стаята влезе Джулиън, чиято коса също бе влажна. Носеше тениска с цвят на нефрит, от която очите му изглеждаха наситено зелени. Погледите им се срещнаха и Ема забрави какво казваше.

— Ема? — подкани я Кристина след една доста дълга пауза. — И какво, намерила си рокля, така ли?

— Не ми се струва особено вероятно — подхвърли Ливи. — Кой би държал рокля в пещера?

— Може да бяха церемониални одежди — обясни Ема. — Беше много пищна роба... и пищни бижута.

— Значи, е възможно некромантът да е жена — каза Кристина. — Възможно е наистина да е Белинда.

— Тя не ми се стори чак толкова могъща — отбеляза Марк.

— В състояние си да долавяш могъществото? — попита Ема. — Това елфическо качество ли е?

Марк поклати глава, ала усмивчицата, която ѝ отправи, ѝ се стори като късче от царството на феите.

— И като стана дума за елфически неща, Марк ни помогна да преведем още от символите — съобщи Ливи.

— Наистина ли? — каза Ема. — И какво означават?

Тай вдигна поглед от листовете.

— Марк ни даде втория ред, а след това вече беше по-лесно. С Ливи се справихме с по-голямата част от третия. Съдейки по символите, изглежда, че са около пет-шест реда, които се повтарят.

— Заклинание ли е? — попита Ема. — Малкълм каза, че вероятно е призоваващо заклинание.

Тай разтърка лицето си, оставяйки мастилено петно върху бузата си.

— Не прилича на призоваващо заклинание. Възможно е Малкълм да е сбъркал. Ние се справяме доста по-добре от него с превода — добави той гордо; Ливи остави сабята си настрани и като приклепна на масата до него, посегна да избърше с ръкав мастиленото петно от бузата му.

— Малкълм си няма Марк — обади се Джулиън и Марк му отправи бърза, учудена усмивка на благодарност.

— Нито пък Кристина — добави той. — Никога не бих открил връзката, ако Кристина не си беше дала сметка, че е въпрос за превод.

Кристина се изчерви.

— Е, какво казва третият ред, Тиберий? Тай отмести ръката на Ливи и изрецитира: Първо пламък, след него — порой и вода, а накрая — на Блекторн кръвта. Ако искаш миналото да забравиш...

— Това е всичко, което имаме засега — довърши той.

— „На Блекторн кръвта“? — повтори Даяна, която се беше покачила на една стълба, за да свали някаква книга за Тави.

Ема се намръщи.

— Това никак не ми харесва.

— Няма никакви признаци за традиционна кръвна магия — отбеляза Джулиън. — Върху никое от телата не са открити нужните рани или порязвания.

— Аз пък се чудя за споменаването на миналото — каза Марк. — В царството на феите в подобни стихове нерядко е заключено заклинание... като баладата за „Томас Стихотвореца“. Тя е едновременно разказ и указания как да освободиш някого от царството на феите.

За миг лицето на Даяна замръзна, сякаш изведнъж бе осъзнала или си бе спомнила нещо.

— Даяна? — повика я Джулиън. — Добре ли си?

— Да. — Тя слезе от стълбата и изтупа дрехите си от прахта. — Трябва да се обадя по телефона.

— На кого? — попита Джулиън, ала тя само поклати глава и косата ѝ докосна раменете ѝ.

— Няма да се бавя — обеща и излезе от библиотеката.

— Но какво означава? — попита Ема, без да се обръща към никого по-специално. — „Накрая на Блекторн кръвта“... какво?

— И ако е елфическо стихче, те не би ли трябвало да знаят как продължава? — обади се Дру от ъгъла, където се занимаваше с Тави. — Елфите, искам да кажа. Нали уж са на наша страна във всичко това.

— Изпратих съобщение — отвърна Марк сдържано. — Но аз съм чувал само тези два стиха.

— Най-важното е, че по някакъв начин тази ситуация — убийствата, телата, Последователите — е свързана с това семейство. — Джулиън се огледа наоколо. — По някакъв начин, всичко това е свързано с нас. С рода Блекторн.

— Това би обяснило защо всичко се случва в Лос Анджелис — добави Марк. — Домът ни е тук.

Ема видя как изражението на Джулиън се смени за миг и разбра какво става в главата му: Марк бе говорил за Лос Анджелис като място, където те всички живеете, не място, където живеете всички, освен него. Беше го нарекъл дом.

Изведнъж се разнесе силно бръмчене. Картата на Лос Анджелис на масата бе започнала да вибрира, малка червена точица се движеше върху нея.

— Стърлинг е напуснал къщата си. — Кристина посегна към картата.

— Белинда Бел каза, че разполага с два дни — напомни Джулиън. — Това би могло да означава, че ловът ще започне утре, а би могло да означава и тази вечер, в зависимост от това, как броят. Така или иначе, не можем да разчитаме само на догадките си.

— С Кристина ще го проследим. — Ема изведнъж бе обзета от отчаяно желание да се махне от къщата, да проясни главата си, да бъде далеч от Джулиън.

Марк се намръщи.

— Би трябвало да дойдем с вас...

— Не! — Ема скочи от масата и всички я погледнаха учудено; беше го казала по-рязко, отколкото бе възнамерявала — истината бе, че искаше да говори с Кристина насаме. — Ще трябва да се редуваме. Налага се да следим Стърлинг двайсет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата, докато не се случи нещо, и ако отидем заедно, всички ще капнем. Кристина и аз ще бъдем първи, а след известно време ще се сменим с Джулиън и Марк или Даяна.

— Или с мен и Тай — предложи Ливи мило. Очите на Джулиън бяха разтревожени.

— Ема, сигурна ли си...

— Ема е права — обади се Кристина неочаквано. — Най-разумно би било да се редуваме.

„Разумно“. Ема изобщо не помнеше кога за последно тази дума бе използвана за нея.

Джулиън извърна глава, скривайки изражението си.

— Е, добре — заяви най-сетне. — Ти печелиш. Ще отидете само двете. Но се закълни, че ако имате нужда от помощ, ще се обадиш незабавно.

Погледът му се впи в този на Ема. Останалите говореха, обсъждаха как трябвало отново да претърсят библиотеката, да прегледат книги, описващи различни магии, колко дълго щеше да им отнеме да довършат остатъка от превода, дали Малкълм не би могъл да дойде и да им помогне, дали да не си поръчат вампирска пица.

— Хайде, Ема. — Кристина се изправи и прибра картата в джоба на якето си. — Да вървим. Трябва да се преоблечем в бойни дрехи и да настигнем Стърлинг, който отива към магистралата.

Ема кимна и тръгна след нея. Усещаше погледа на Джулиън върху себе си като острие между раменете ѝ.

„Не се обръщай, за да го погледнеш“, заповяда си, ала то бе по-силно от нея; на вратата се обърна и изражението му едва не я сломи.

Той изглеждаше така, както тя се чувстваше. Празна и изцедена до последната си капка кръв. Не беше, защото си тръгваше от момчето, което обичаше, оставяйки хиляда неизречени думи между тях, помисли си тя, макар да правеше именно това. Беше ужасена, че изведнъж бе зейнала пропаст между нея и онзи, който бе най-добрият ѝ приятел, откакто се помнеше. А очевидно и той се боеше от съвсем същото.

— Извинявай — каза Ема, след като овладя поднесената кола.

Караха от няколко часа, докато Стърлинг се носеше из града, и ръцете започнаха да я болят от стискане на волана. Кристина въздъхна.

— Ще ми кажеш ли какво те измъчва?

Ема се размърда. Беше с яке, а в колата беше горещо. Имаше чувството, че цялата кожа я сърби.

— Ужасно съжалявам, Тина. Не помислих... не трябваше да те моля да лъжеш заради мен, когато отидох при Средоточието. Не беше честно.

Кристина помълча за миг.

— Щях да го направя. Ако ми беше казала за какво става дума.

Ема усети, че гърлото ѝ се свива.

— Не съм свикнала да се доверявам на другите. Но на теб би трябвало да се доверя. Не знам какво ще правя, когато си тръгнеш. Толкова много ще ми липсваш.

Кристина ѝ се усмихна.

— Ела в Мексико. Виж как вършим нещата там. Можеш да прекараш годината си за пътувания в моя град. — Тя замълча, а после добави: — Прощавам ти, между другото.

Ема усети, че ѝ олеква мъничко.

— Страшно бих искала да посетя Мексико. А и Джулиън би...

Тя не довърши. Естествено, повечето ловци на сенки, които имаха парабатай, ги придружаваха през годината им за пътувания. Ала мисълта за Джулиън ѝ причиняваше болка, остро жегване, като убождане с игла.

— Е, ще ми кажеш ли какво те измъчва? — повтори Кристина.

— Не.

— Окей. Тогава завий наляво по „Ентрада“.

— Сякаш имам свръхестествен GPS — отбеляза Ема. Виждаше как Кристина се мръщи над картата, разтворена върху коленете ѝ.

— Отиваме към Санта Моника. — Кристина прокара пръст по картата. — Качи се на „Седма“.

— Стърлинг е идиот — каза Ема. — Знае, че някой се опитва да го убие. Не би трябвало да обикаля из града.

— Вероятно смята, че в къщата си не е в безопасност — изтъкна Кристина не без основание. — Искам да кажа, нали именно там го хванах.

— Така е — съгласи се Ема, играейки си с една дупчица върху коляното на дънките си. Споменът за Джулиън на плажа, нещата, които ѝ беше казал, се бяха отпечатали от вътрешната страна на клепачите ѝ. Когато настъпеше моментът, щеше да се наложи да ги пропъди и да се съсредоточи върху битката.

— Да не забравяме и за огромните зайци — каза Кристина.

— Какво? — Ема рязко се завърна в настоящето.

— Говоря ти от три минути насам! Къде ти е умът, Ема?

— Спах с Джулиън.

Кристина изписка. А после затисна устата си с ръце и я зяпна така, сякаш Ема току-що ѝ бе съобщила, че на покрива на колата има граната, която всеки миг ще избухне.

— Чу ли какво казах? — попита Ема.

— Да. — Кристина свали ръце от устата си. — Спала си с Джулиън Блекторн.

Ема изпусна шумно дъха си. Да чуе думите си, повторени от друг, ѝ подежда така, сякаш я бяха цапардосали с юмрук.

— Мислех, че няма да ми кажеш какво не е наред — рече Кристина.

— Размислих.

— Защо? — Вземаха завои по улици, покрай които се издигаха палми и редици къщи. Ема знаеше, че шофира прекалено бързо, ала не я беше грижа.

— Ами... бях в океана и той ме извади, и нещата излязоха извън контрол...

— Не — поясни Кристина. — Не защо си го направила. Защо реши да ми кажеш?

— Защото съм ужасна лъжкиня — отвърна Ема. — Ти щеше да се досетиш.

— Може би. А може би не. — Кристина си пое дълбоко дъх. — Предполагам, че трябва да задам истинския въпрос. Обичаш ли го?

Ема не отговори. Не откъсваше очи от прекъснатата жълта линия по средата на пътя. Слънцето беше оранжева огнена топка, клоняща на запад. Кристина бавно изпусна дъха си.

— Обичаш го.

— Не съм казвала такова нещо.

— То е изписано върху лицето ти. Знам как изглежда любовта. — Гласът на Кристина беше тъжен.

— Не ме съжалявай, Тина. Моля те.

— Просто се страхувам за теб. Законът е категоричен, а наказанията са толкова сурови.

— Е, това няма значение. — В гласа на Ема имаше горчиви нотки. — Той не ме обича. А да бъдеш нещастно влюбен в своя парабатай не е незаконно, така че няма за какво да се тревожиш.

— Той какво? — Кристина звучеше слисана.

— Не ме обича. Беше съвсем ясен.

Кристина отвори уста и отново я затвори.

— Предполагам, би трябвало да съм поласкана, че се учудваш — добави Ема.

— Не знам какво да кажа. — Кристина сложи ръка на сърцето си. — Има неща, които се казват обикновено в подобни ситуации. Ако беше всеки друг, освен Джулиън, сега щях да те уверявам какъв щастливец е, че някой толкова храбър и умен като теб е влюбен в него. Бих планирала заедно с теб как да накараме едно толкова глупаво момче да осъзнае нещо толкова очевидно. Само че става дума за Джулиън и то е незаконно, и ти *не бива* да правиш нищо повече, Ема. Обещай ми.

— Той не ме желае по този начин. Така че то няма значение. Просто... — Тя не довърши. Не знаеше какво повече да каже, нито как да го изрече. За нея никога нямаше да има друг Джулиън.

„Недей да мислиш така. Само защото не можеш да си представиш как обикваш другото, не означава, че то няма да се случи.“ Ала този път мекият вътрешен глас на баща ѝ не ѝ вдъхна увереност.

— Просто не разбирам защо да е незаконно — довърши, макар че не това бе възнамерявала да каже. — Няма никакъв смисъл. С Джулиън от години правим всичко заедно, живеем и замалко не умряхме един за друг. Как би могло да има някой по-добър за мен от него? Някой по-добър... — Тя отново млъкна.

— Ема, моля те, недей да мислиш по този начин. Няма значение защо е незаконно. Има значение единствено, че е.

— Лошият закон не е никакъв закон — възрази Ема и като зави рязко, се качи на булевард „Пико“. Той минаваше през почти целия Лос Анджелис и понякога бе елегантен, друг път — съмнителен, понякога — опасен, друг път — изоставен и дори — индустриален. В тази част, между магистралата и океана, той беше пълен с малки заведения и ресторанти.

— Това мото не е послужило добре на семейство Блекторн — промълви Кристина и Ема тъкмо се канеше да я попита какво има предвид, когато тя се изпъна в седалката. — Ето го — заяви и посочи. — Стърлинг е тук. Току-що го видях да влиза в онази сграда.

От южната част на булеварда имаше ниска кафява сграда без прозорци, с една-единствена врата и знак, на който пишеше: „ЗАБРАНЕНО ЗА ЛИЦА ПОД ДВАЙСЕТ И ЕДНА ГОДИНИ“.

— Изглежда гостоприемно — отбеляза Ема и паркира.

Двете слязоха от колата и отидоха да извадят оръжията си. Вече си бяха сложили руни за магически прах и малкото минувачи (в Лос Анджелис почти никой не вървеше пеша и макар че наоколо бе пълно с коли, имаше съвсем малко хора) гледаха през тях, сякаш бяха прозрачни. Едно момиче с яркозелена коса хвърли поглед към Ема за миг, докато минаваше покрай нея, но не спря.

— Права си — заяви Ема, докато си слагаха серафимските ками; всяка от тях имаше мъничка кука, благодарение на която оръжието можеше да се закачи за колана и да се откачи само с едно движение. — За Джулиън. Знам, че си права.

Кристина я прегърна с една ръка.

— А ти ще постъпиш правилно. Знам, че ще го направиш.

Ема оглеждаше сградата, търсейки входове. Не се виждаха прозорци, ала една тясна уличка минаваше зад бара, скрита отчасти от избуялата трева. Махна натам и двете с Кристина се промъкнаха безшумно през ниската прашна растителност, която оцеляваше едва-едва в мръсния въздух.

Слънцето залязваше и уличката зад бара тънеше в мрак. Редица контейнери за боклук, закрепени с вериги един за друг, бяха подпрени под закован прозорец.

— Мога да сваля решетките, ако се покатеря ей там — прошепна Ема, посочвайки контейнерите.

— Добре, но почакай малко. — Кристина извади стилито си. — Руни.

Руните на Кристина бяха внимателни, прецизни и красиви. Ема усети как мощта на руната за сила я разтърси като ефекта от голяма доза кофеин. Не беше същото като от тези на Джулиън — от тях ѝ се струваше, че силата му потича по вените ѝ, удвоявайки нейната.

Кристина се обърна и свали якето си, оголвайки рамене, след което ѝ подаде стилито си и Ема се залови да рисува — две застъпващи се руни за безшумност, за сигурен удар, за гъвкавост.

— Моля те, не си мисли, че съм сърдита — каза Кристина, обърната към стената. — Безпокоя се за теб, това е всичко. Ти си толкова силна, Ема. Силна си до мозъка на костите. Хората успяват да преживеят мъката, когато сърцето им бъде разбито, а ти си достатъчно силна, за да го направиш неведнъж. Ала Джулиън не е някой, който е в състояние да се докосне единствено до сърцето ти. Той може да докосне душата ти. А има разлика между това, да разбият сърцето ти, и това, душата ти да се пръсне на парченца.

Стилито в ръката на Ема потрепери.

— Мислех, че Ангелът има план.

— Така е. Но моля те, не го обиквай, Ема. — Гласът на Кристина се прекърши. — Моля те.

Нещо бе заседнало в гърлото на Ема, когато отговори:

— Кой разби твоето сърце?

Кристина се обърна към нея и облече якето си. Кафявите ѝ очи бяха сериозни.

— Ти ми каза тайна, така че и аз ще направя същото. Бях влюбена в Диего и вярвах, че и той е влюбен в мен. Ала всичко беше лъжа. Вярвах, че брат му е най-добрият ми приятел, но и това се оказа лъжа. Ето защо избягах. Защо дойдох тук. — Тя извърна поглед. — Изгубих и двамата. Най-добрия си приятел и най-голямата си любов, в един и същи ден. Тогава ми беше трудно да повярвам, че Разиел има план.

Най-добрия ми приятел и най-голямата ми любов.

Кристина взе стилито и го прибра в колана си.

— Не аз съм силната, Тина. А ти.

Кристина ѝ се усмихна и протегна ръка.

— Върви.

Ема улови ръката ѝ и се отгласна от нея. Стъпи върху контейнерите и веригата издрънча под ботушите ѝ. Тя сграбчи решетките на прозорците и дръпна, наслаждавайки се на начина, по който металът се впи в дланите ѝ. Решетката се изтръгна от меката мазилка сред дъжд от камъчета. Ема я подаде на Кристина, която я метна върху тревата, след което улови ръката, която Ема ѝ протягаше, и миг по-късно двете вече надничаха през изцапания прозорец в една потънала в мръсотия кухня. Вода течеше в масивен метален умивалник, пълен с чаши.

Ема вдигна крак, готова да строши стъклото със стоманения връх на ботуша си, ала Кристина я улови за рамото.

— Почакай. — Тя се наведе и стисна рамката на прозореца. Руната за сила на шията ѝ се напрегна и засия, когато тя изтръгна изгнилата рамка и я пусна върху пластмасовите контейнери под тях. — Така е по-тихо — обясни.

Ема се усмихна широко и се провря през прозореца, приземявайки се върху касетка, пълна с бутилки водка. Тя скочи и Кристина я последва. Ботушите ѝ едва бяха докоснали пода, когато вратата на кухнята се отвори и нисък мъж с барманска престилка и щръкнала синя коса прекрачи прага. Сепнат вик се изтръгна от него при вида на двете момичета.

„Страхотно — помисли си Ема. — Притежава Зрението.“

— Здравсти — каза тя. — Ние сме от Здравното министерство. Знаете ли, че в тези диспенсъри не е останал никакъв антибактериален сапун?

Барманът изобщо не изглеждаше впечатлен. Очите му се преместиха от Ема към Кристина и накрая към отворения прозорец.

— Какво, по дяволите, правите тук, кучки такива? Проникнали сте с взлом. Ще извикам...

Ема грабна една дървена лъжица от дъската за отцеждане и я метна. Тя цапардоса бармана по главата с тих звук и той се свлече на пода. Ема се приближи и провери пулса му — беше равномерен.

— Мразя да ме наричат кучка — обясни на Кристина.

Кристина мина покрай нея и отвори вратата, надничайки навън, докато Ема издърпваше бармана в един ъгъл и внимателно го бутна зад купчината касетки с бутилки. Кристина сбърчи нос.

— Гадост.

Ема пусна краката на бармана, които издумкаха върху пода.

— Какво? Нещо ужасно ли се случва там?

— Не, просто това е наистина отвратителен бар — отвърна Кристина. — Защо някой би дошъл да пие тук?

Ема се присъедини към нея до вратата и двете надникнаха навън.

— Баровете в Мексико са много по-хубави — каза Кристина. — Според мен някой е повърнал в онзи ъгъл.

Тя посочи. Ема не погледна натам, но ѝ повярва. Светлината в бара не беше просто приглушена, а направо оскъдна. Циментовият под беше осеян с угарки. Имаше поцинкован барплот, а зад него — огледало, върху което с маркер бяха надраскани цените на различни напитки. Мъже във вълнени ризи и дънки се бяха скупчили около билиардна маса с опърпан филц. Други стояха край бара и пиеха мълчаливо. Мястото миришеше на вкиснала стара бира и цигарен дим.

Прегърбен, в далечния край на бара стоеше мъж с познато сако на тънко райе. Стърлинг.

— Ето го — каза Ема.

— Проследяващата руна не лъже.

Кристина се мушна под ръката ѝ и пристъпи в стаята. Ема я последва. Усети лекия натиск върху кожата си, който съпровождаше погледите на голям брой мундански очи, ала магическият прах издържа. Барманът вдигна глава, когато вратата на кухнята се затвори, вероятно търсейки колегата си, но когато не видя нищо, отново се залови да бърше чаши.

Докато Ема и Кристина се приближаваха, върху лицето на Стърлинг пробяга необикновено изражение. Смесица от шок, последван от отчаяние, последван от нещо като развеселеност. На плота пред него имаше чаша, пълна до половината със златиста течност; той я грабна и я довърши на един дъх. Когато тресна чашата на бара, очите му искряха.

— Нефилими — изръмжа той.

Барманът го погледна изненадано. Няколко от другите посетители се размърдаха неспокойно на столовете си.

— Точно така — каза Стърлинг. — *Те* си мислят, че съм луд. — Той махна към останалите в бара. — Говоря на въздуха. Ала *вас*, *вас* изобщо не ви е грижа. Тук сте, за да ме измъчвате.

Той се изправи, олюлявайки се.

— Леле — подхвърли Ема. — Ти си *пиян*.

Стърлинг направи жест, сякаш стреля с пистолет по нея.

— Много си наблюдателна, русокоске.

— Мой човек! — Барманът тресна една чаша върху плота. — Ако ще си говориш сам, върви навън. Разваляш атмосферата.

— Това място има атмосфера? — учуди се Ема.

— Ема, съсредоточи се — каза Кристина и се обърна към Стърлинг. — Не сме тук, за да те измъчваме. А за да ти помогнем. Непрекъснато ти го повтаряме.

— Повтаряйте си го на себе си — изсъска той и метна пачка банкноти на плота. — Чао, Джими — подхвърли към бармана. — До никога.

След това се отправи към вратата и я бутна. Ема и Кристина се втурнаха след него.

Ема се радваше, че отново е навън. Стърлинг вече бързаше надолу по улицата, навел глава. Слънцето беше залязло и уличните лампи бяха запалени, изпълвайки въздуха с бяло сияние. По булеварда фучаха коли.

Стърлинг се движеше *наистина* бързо. Кристина извика след него, но той не се обърна, просто се прегърби в самото си и ускори крачка. Внезапно зави наляво и изчезна между две сгради.

Ема изруга под носа си и се затича. Вълнение опари вените ѝ. Обичаше бягането, обичаше начина, по който то изличаваше всяка

мисъл от главата ѝ и я караше да забрави всичко, освен дъха, нахлуващ и изскачащ от дробовете ѝ.

Вляво от себе си видя началото на задна уличка — беше доста широка и покрай нея се издигаха редица блокове с евтини циментови балкони. Сива отводнителна тръба минаваше по средата.

Джипът на Стърлинг беше паркиран на сред уличката; самият той се бе облегал на вратата откъм шофьорското място и се мъчеше да я отвори. Ема се метна на гърба му и го издърпа от колата. Стърлинг се обърна, препъна се и падна на земята.

— По дяволите! — изруга, надигайки се на колене. — Нали уж бяхте дошли, за да ми помогнете.

— В най-общия смисъл на думата — отвърна Ема. — Защото това ни е работата. Ала никой не ме нарича „русокоске“, без да се раздели с капачките на коленете си.

— Ема — обади се Кристина предупредително.

— Ставай. — Ема му протегна ръка. — Идваш с нас. Но наречеш ли ме още веднъж „русокоске“, ще ти изтръгна коленете и ще ги превърна в миниатюрни джанти, ясно?

— Стига си му викала, Ема — отново се намеси Кристина. — Каспър... господин Стърлинг, налага се да останем с вас, окей? Знаем, че ви грози опасност, и искаме да ви помогнем.

— Ако искате да ми помогнете, ще се разкарате от тук — изкрещя Стърлинг. — Трябва да бъда оставен сам.

— За да свършиш удавен и изгорен, с изстъргани пръстови отпечатъци и тяло, надраскано с руни? — каза Ема. — Това ли искаш?

Стърлинг я зяпна.

— Какво?

— Ема! — Кристина гледеше нагоре — по покрива се промъкваше силует. Мъж в тъмни дрехи, опасна, позната сянка.

Сърцето на Ема задумка в гърдите ѝ.

— *Ставай!* — Тя сграбчи ръката на Стърлинг и го издърпа на крака. Той се олюля и се отпусна върху нея със зяпнала уста, докато тъмната фигура на покрива скочи върху един балкон. Сега вече Ема можеше да го види по-добре: мъж, облечен в черно, с тъмна качулка, която криеше лицето му.

В дясната си ръка държеше арбалет. Вдигна го и Ема блъсна Стърлинг толкова силно, че едва не го събори.

— *Бягай!* — изкрещя тя.

Стърлинг не помръдна. Беше се втренчил в черната фигура, а по лицето му се четеше пълно изумление.

Нещо профуча покрай ухото на Ема — стрела от арбалет. Изострените ѝ сетива доловиха тихото щракване, с което Кристина отвори ножа си, както и свистенето му, когато полетя във въздуха. Чу как мъжът в черно извика и арбалетът изпадна от ръката му. Оръжието тупна на земята, последвано миг по-късно от собственика си, който се приземи с глух звук върху гърба на Стърлинг.

Стърлинг се просна на улицата. Мъжът в черно приклепна над него, вдигнал ръка, в която блещукаше нещо сребристо. Нож. Острието се спусна надолу...

И Кристина връхлетя отгоре му, събаряйки го странично. Стърлинг се изправи с усилие и хукна към колата си. Хвърли се зад волана, борейки се за въздух. Ема се втурна след него, ала колата вече набираше скорост, отдалечавайки се по уличката.

Обърна се тъкмо когато мъжът в черно скочи на крака. Ема се озова отгоре му за броени секунди, приковавайки го към изпоцапаната стена на блока.

Мъжът опита да се отскубне, но Ема го беше стиснала за предницата на суитшърта.

— Ти простреля Джулиън. Би трябвало да те убия на място.

— Ема. — Кристина се бе изправила, приковала поглед в мъжа в черно. — Нека първо разберем кой е.

Ема сграбчи качулката му със свободната си ръка и я дръпна, разкривайки...

Момче. Не мъж, помисли си тя слисано, а определено момче, навярно само с година по-голямо от нея, с разчорлена тъмна коса. Беше стиснало челюст, а черните му очи хвърляха гневни искри.

Кристина ахна.

— *Dios mio, no puedo creer que eres tu!*^[1]

— Какво? — попита Ема, местейки поглед между момчето и Кристина. — Какво става?

— Ема. — Кристина изглеждаше потресена, сякаш някой бе изкарал въздуха от гърдите ѝ.

— Това е Диего. Диего Росио Росалес, запознай се с Ема Карстерс.

Въздухът извън Института беше свеж и ободряващ, пропит с дъх на калифорнийски пелин и сол. Ниската песен на цикадите приглуши звука, с който Даяна затръшна вратата на пикапа. Тя го заобиколи и спря, видяла Джулиън да седи на стъпалата.

— Джулс. Какво правиш тук?

— Бих могъл да те попитам същото — отвърна той. — Отиваш ли някъде? Отново?

Даяна прибра косата зад ушите си, ала няколко къдрици ѝ се изплъзнаха, уловени от усиливащия се вятър. Носеше тъмни дрехи, не бойно облекло, а черни дънки, както и ръкавици и ботуши.

— Трябва да вървя.

Джулиън слезе едно стъпало надолу.

— Колко дълго ще отсъстваш?

— Не знам.

— Значи, да не разчитаме на теб. — Тежестта в гърдите на Джулиън му се струваше повече, отколкото бе в състояние да понесе. Искаше му се да избухне, да изрита нещо. Искаше Ема, за да поговори с нея и тя да му вдъхне увереност. Само че не можеше да мисли за Ема.

— Ако щеш, вярвай — заяви Даяна, — но правя най-доброто за вас.

Джулиън сведе очи към ръцете си. Гривната от морско стъкло проблясваше около китката му. Спомни си как блещукаше под водата предишната нощ, докато плуваше към Ема.

— Какво искаш да им кажа? Ако ме попитат къде си.

— Измисли нещо — отвърна Даяна. — Бива те в това.

В гърдите му се надигна гняв — ако беше добър лъжец, то бе, защото никога не бе имал друг избор.

— Знам някои неща за теб — каза той. — Знам, че си заминала за годината си в чужбина, отишла си в Тайланд и си се върнала едва когато баща ти е починал.

Даяна застина с ръка върху вратата на пикапа.

— Да не би да си ме *разследвал*, Джулиън?

— Знам някои неща, защото се налага да ги знам. Трябва да бъда внимателен.

Даяна отвори вратата.

— Дойдох тук — тихо каза тя, — знаейки, че не е добра идея. Знаейки, че да се привържа към вас, означава да се свържа със съдба извън моя контрол. Направих го, защото видях колко много държите един на друг, ти и братята и сестрите ти, и то означаваше нещо за мен. Опитай се да го повярваш, Джулиън.

— Знам, че си наясно с отношенията между братя и сестри — каза Джулиън. — Някога самата ти си имала брат. Той е загинал в Тайланд и ти никога не говориш за него.

Даяна се качи в колата и затръшна вратата, ала прозорецът остана отворен.

— Не ти дължа никакви отговори, Джулиън. Ще се върна възможно най-скоро.

— Няма значение. — Внезапно Джулиън се почувства неимоверно изморен. — Те и без това няма да попитат за теб. Не очакват да бъдеш наблизо.

Видя как Даяна закри лицето си с ръце. Миг по-късно пикапът запали. Светлина обля предната част на Института и огря песъчливата трева, докато колата се спускаше по хълма. Джулиън дълго остана на мястото си. Достатъчно дълго, че слънцето да залезе напълно и последните му отблясъци да угаснат зад възвишенията. Достатъчно дълго, че той най-сетне да се обърне, за да си влезе, изпъвайки рамене. Пригответе се.

И точно в този миг чу шума. Обърна се рязко и ги видя: огромна тълпа, задаваща се по пътя към Института.

---

[1] Господи, не мога да повярвам, че си ти! (Исп.) — Б.пр. ↑

19.

БУРЯ ЕСЕННА СВИ И УБИ

— Кристина — ахна Диего, взирайки се покрай Ема. — *Pense que eras tu pero no estaba seguro. Que haces aqui? Por que estabas tratando de proteger a este hombre?*^[1]

— Диего? — Без да разбира нито дума от онова, което той каза, Ема отново го огледа, забелязвайки Знаците върху шията му, които се скриваха под яката на тениската. Действително беше ловец на сенки. — *Това е Съвършения Диего?*

— *Ема.* — Бузите на Кристина бяха пламнали. — Пусни го.

— Как ли пък не. — Ема впи яростен поглед в Съвършения Диего, който ѝ отвърна със същото; черните му очи мятаха искри. — Той простреля Джулиън.

— Не знаех, че сте нефилими — сопна се Съвършения Диего. — Носехте дълги ръкави и якета. Не можах да видя руните ви.

Английският му беше съвършен, в което вероятно нямаше нищо странно, като се имаше предвид прякорът му.

— Нима не бяха в бойно облекло? — попита Кристина, която все още се взираше в него с невярващо изражение.

— Само якетата. — Ема блъсна Съвършения Диего в стената и той потръпна. — Предполагам, че отдалеч приличат на обикновени якета. Не че това е извинение.

— Ти носеше дънки. Никога преди не те бях виждал. Претърсваше чантата на мъртвото момиче. Защо да не реша, че си една от убийците?

Отказвайки да признае, че в думите му има логика, Ема го притисна още по-силно към стената.

— Сега вече знаеш ли коя съм?

Крайчецът на устата му подскочи нагоре.

— И още как, Ема Карстерс.

— Значи, си наясно, че мога да ти изтръгна всички вътрешни органи наведнъж, да ги нанижа на връв и да ги превърна в коледни

украшения, без да ми мигне окото?

В погледа му се появи пламък.

— Би могла да опиташ.

— Престанете и двамата — заяви Кристина. — Нямаме време за това. Трябва да намерим Стърлинг.

— Тя има право — съгласи се Диего. — А сега ме пусни или ме убий, защото губим време. Знаем къде ще отиде Стърлинг. Има среща с една вещица от Пазара на сенките. Трябва да стигнем там възможно най-скоро... той е бърз, като всички полувълци.

— Вещицата ще го убие ли? — Ема го пусна и той отиде да вдигне арбалета си. Ножът на Кристина се бе забил в него.

Диего изсумтя и го извади, след което ѝ го подаде. Тя го пое безмълвно, а Диего се обърна и обходи уличката с поглед.

— Ако това беше някаква шега, изобщо не е смешна.

— Не е шега — каза Кристина. — Опитваме се да го защитим.

— *Какво?* — Диего свърна в една задънена уличка, където телена ограда ги отделяше от улицата от другата страна. Покатери се ловко по нея и тупна леко от другата страна. Ема се прехвърли след него, следвана от Кристина. Диего уж си играеше с колана с оръжието си, ала Ема виждаше, че наблюдава Кристина с крайчеца на окото си, за да е сигурен, че ще се приземи без проблеми. — *Защо защитавате един убиец?*

— Той не е убиец — отвърна Кристина. — А жертва. Освен това е ужасно неприятен, но работата ни е такава.

Бяха се озовали в друга задънена улица, от двете страни на която се издигаха къщи. По неподдържаните морави растяха плевели и кактуси. Диего се насочи решително към другия край.

— Нима не разбирате? — Той поклати глава и тъмната му коса се развя. — *Защо всички трябва да се държат настрана от него? Не мога да повярвам. Не мога да повярвам... Всичко, което сте направили... Видели сте как изтеглят номера му? На Лотарията? Видели сте как го избират?*

— Да. — Студ бе започнал да пълзи по вените на Ема. — Да, ето как разбрахме, че се налага да го защитим...

Внезапно в другия край на улицата изригна ослепителна светлина, подобна на фойерверки вихрушка от синьо-зелен огън,

прошарен с червено. Очите на Кристина се разшириха, искрите обогриха косата ѝ в алено.

Диего изруга и се втурна натам. След частица от секундата Ема и Кристина го последваха.

Ема никога досега не бе срещала ловец на сенки, когото да не може да надбяга, ала Диего беше бърз. *Наистина* бърз. Докато спрат, тя се беше запъхтяла.

Улицата свършваше с редица изоставени къщи. Колата на Стърлинг се беше блъснала в една развалена улична лампа, капакът ѝ беше смачкан, вратата откъм шофьора зееше. Една от въздушните възглавници беше експлодирала, ала Стърлинг беше невредим.

Намираше се напред пътя и се бореше с някого — момичето със зелена коса, което Ема бе видяла по-рано пред бара. То се опитваше да се откопчи от Стърлинг, ала той бе стиснал гърба на палтото ѝ с почти маниакално изражение.

— Пусни я! — изкрещя Диего.

Тримата отново се затичаха, Ема посегна към Кортана. Виждайки ги, Стърлинг задърпа момичето към другата страна на колата. Ема скочи върху капака на джипа, покатери се на покрива и се приземи от другата му страна.

Където я посрещна стена от синьо-зелен огън. Стърлинг стоеше зад него, все така стискайки момичето със зелената коса. Очите ѝ срещнаха очите на Ема. Тя имаше слабичко, деликатно лице и Ема си спомни, че я беше зърнала в театър „Полунощ“.

Хвърли се напред и синьо-зеленият огън изригна, отхвърляйки я назад. Стърлинг вдигна ръка. Между пръстите му проблясваше нещо... нож.

— Спри го! — викна Диего.

Двамата с Кристина се бяха появили от другата страна на стената от син огън. Ема се втурна напред, макар да имаше чувството, че се бори с тайфун, и в същия миг ножът на Стърлинг се спусна надолу и потъна в гърдите на момичето.

Кристина изпищя.

„Не! — помисли си Ема, потресена от ужас. — Не, не, не.“
Работата на ловците на сенки беше да спасяват хората, да ги защитават. Стърлинг не можеше да нарани момичето, не можеше...

За миг тя видя мрак в сърцето на огъня, съзря вътрешността на пещерата върху Средоточието, изрисувана с поезия и символи, а после от тъмнината се протегнаха две ръце и отскубнаха момичето от хватката на Стърлинг. Ема ги зърна само за миг, наред пламъците и хаоса, но те като че ли бяха дълги бели ръце... странно разкривени, сякаш от тях бяха останали единствено костите.

Давейки се в кръвта си, безсилно отпуснато и издъхващо, момичето бе издърпано в мрака. Стърлинг се обърна и се ухили на Ема. Върху ризата му имаше кървави отпечатащи от ръце, острието на ножа му бе алено.

— Закъсняхте! — провикна се той. — Закъсняхте, нефилими! Тя беше тринайсетата... последната!

Диего изруга и се хвърли напред, ала огнената стена лумна отново и го запрата назад, поваляйки го на колене. Стиснал зъби, той се изправи и отново тръгна напред.

Стърлинг вече не се усмихваше. В жълтеникавите му очи припламна страх. Той протегна ръка и скелетоподобната длан посегна от сърцето на огъня, за да го изтегли след момичето.

— Не! — Ема скочи и се претърколи под огнената вълна, сякаш се гмуркаше под морска вълна. Сграбчи крака на Стърлинг, впивайки пръсти в прасеца му.

— Пусни ме! — изкрещя той. — Пусни ме, пусни ме! *Пазителю, вземи ме, отведи ме от тук...* Костеливата ръка го теглеше и Ема усети как Стърлинг започва да ѝ се изплъзва.

Вдигна парещите си сълзящи очи тъкмо навреме, за да види как Кристина хвърля ножа си. Той се заби в хищническата ръка, костите изпращяха и ръката се прибра трескаво, пускайки Стърлинг, който се строполи тежко на земята.

— Не! — Стърлинг се надигна на колене, протегнал ръце напред, докато огънят угасваше.

— Моля те! Вземи ме с теб...

Тримата ловци на сенки се нахвърлиха отгоре му. Диего го сграбчи и грубо го изправи на крака. Стърлинг се изсмя болезнено.

— Не можахте да ме спрете. Глупави момичета, влачещи се подире ми, опитващи се да ме *защитят*...

Диего го блъсна силно, ала Ема поклати глава.

— Когато те избрах в Лотарията — каза му тя през пресъхнало гърло, задавайки въпроса, чийто отговор вече знаеше, — не те избрах, за да бъдеш убит. Избрах те, за да убиеш?

— О, Разиел — прошепна Кристина. Беше сложила ръка на гърлото си и стискаше медальона си; изглеждаше потресена.

Стърлинг се изплю на земята.

— Точно така. Изберат ли твоя номер, трябва да убиеш или да бъдеш убит. Също като вас, Рен не знаеше как действа Лотарията. Съгласи се да се срещнем тук. Тъпа кучка. — Очите му бяха почти обезумели. — Аз я убих и Пазителят я взе и сега ще живее вечно. Веднага щом Пазителят ме открие отново. Ще получа богатство, безсмъртие, всичко, каквото поискам.

— Убил си заради това? — попита Кристина. — Превърна се в убиец?

— Превърнах се в убиец в мига, в който изтеглиха името ми в Лотарията — каза Стърлинг. — Нямах избор.

В далечината се разнесе звук на полицейски сирени.

— Трябва да се махнем от тук. — Кристина погледна към разбитата кола на Стърлинг и кръвта на улицата. Ема вдигна Кортана и бе възнаградена с изражение на вцепеняващ страх върху лицето на Стърлинг.

— Не — изскимтя той. — Недей...

— Не можем да го убием — заяви Диего. — Нуждаем се от него. Никога досега не съм залавял един от тях жив. Трябва да го разпитаме.

— Спокойно, Съвършени Диего — каза Ема и стовари дръжката на Кортана в слепоочието на Стърлинг, който се свлече на земята. Беше в безсъзнание.

Да отнесат Стърлинг до колата, не беше лесно, тъй като той не беше покрит с магически прах; праметнаха едната му ръка през рамото на Диего, който направи всичко по силите си да изглежда така, сякаш помага на свой приятел, попрекалил с пиенето. Щом стигнаха до тойотата, завързаха китките и глезените на Стърлинг с жица от сребърно-златна сплав, преди да натъпчат безчувственото му тяло с увиснала глава на задната седалка.

Обсъдиха дали да не отидат право при Средоточието, но решиха първо да минат през Института, за да вземат още оръжия и да се посъветват с останалите. Ема, повече от всички, искаше да говори с Джулиън — беше му позвънила няколко пъти, но той не вдигаше. Каза си, че вероятно е зает с децата, ала смътна тревога се бе загнездила в гърдите ѝ, докато сядаше зад волана. Кристина се настани до нея, а Съвършения Диего се пхна до Стърлинг и опря камата си в гърлото му.

Ема потегли с яростно свистене на гуми. Беше изпълнена с гняв и поне половината от него беше насочен към самата нея. Как така не бе разбрала, че Стърлинг не е жертва, а убиец? Как така никой от тях не се бе досетил?

— Вината не е ваша — обади се Съвършения Диего от задната седалка, сякаш прочел мислите ѝ. — Логично е било да предположите, че Лотарията избира жертви, не убийци.

— А Джони Рук ни излъга — изръмжа Ема. — Или поне ни остави да вярваме, че защитаваме някого.

— Защитавахме убиец. — Кристина изглеждаше наистина нещастна, пръстите ѝ стискаха медальона на гърлото ѝ.

— Недей да виниш себе си — каза Съвършения Диего, съвършен както винаги. — Разследвали сте, без да разполагате с никаква информация. Без никаква помощ от Мълчаливите братя... нито от когото и да било.

Кристина му хвърли яростен поглед през рамо.

— Откъде знаеш всичко това?

— Защо мислиш, че сме разследвали? — попита Ема. — Само защото ме видя с Джулиън в къщата на Уелс?

— Това беше първата ми улика — отвърна Съвършения Диего. — След това поразпитах наоколо. Разговарях с един тип на Пазара на сенките...

— Отново Джони Рук — процеди Ема отвратено. — Има ли изобщо някой, пред когото той не би се разприказвал?

— Каза ми всичко — продължи Диего. — Че разследвате убийствата без знанието на Клейва. Че го пазите в тайна. Уплаших се за теб, Кристина.

Кристина изсумтя, без да се обръща.

— Тина. — Гласът на Съвършения Диего беше пропит с копнеж.
— Тина, моля те.

Чувствайки се неловко, Ема се взираше право напред.

Много скоро щяха да видят океана и тя опита да се съсредоточи върху това, вместо върху напрежението между другите двама в колата.

Кристина още по-силно стисна медальона си, но не отговори.

— Рук каза, че разследват убийствата, защото според теб те са свързани със смъртта на родителите ти — обърна се Съвършения Диего към Ема. — Знам, че не е достатъчно, но наистина съжалявам за загубата ти.

— Беше много отдавна. — Ема го виждаше в огледалото на колата. Деликатна верижка от руни опасваше врата му като огърлица. Косата му се къдреше, не като вълните на Джулиън, а с къдрици, които падаха над горната част на ушите му. Беше *секси*. И изглеждаше мил. И определено си го биваше в боя. Действително беше Съвършения Диего, помисли си тя сухо. Нищо чудно, че Кристина бе толкова наранена.

— Какво правиш *ти* тук? — попита тя. — Ема си има причини да разследва убийствата, ами ти?

— Знаеш, че бях в Сколоманса — отвърна Съвършения Диего. — Знаеш също така, че центурионите често биват изпращани да разследват въпроси, които не са точно в юрисдикцията на нефилимите...

Изведнъж се разнесе дрезгав вик. Стърлинг се беше свестил и се мяташе върху седалката. Ножът на Съвършения Диего проблесна в мрака, а колите около тях надуха клаксони, когато Ема завъртя волана надясно и те се качиха на Оушън Авеню.

— Пуснете ме! — Стърлинг се дърпаше, мъчейки се да разкъса жиците, които стягаха китките му. — Пуснете ме!

А после изскимтя от болка, когато Съвършения Диего го притисна грубо към седалката, допрял ножа си до вената на врата му.

— Махни се от мен — кресна Стърлинг. — По дяволите, махни се от мен...

Думите му се превърнаха в писък — Съвършения Диего бе забил коляно в бедрото му.

— По — заяви Диего с равен, смъртоносен глас, — кротко.

Все още се носеха по Оушън Авеню. Палмови дървета обрамчваха улицата като ресници. Ема изпревари рязко колите в лентата за ляв завой и се спусна по отклонението, отвеждащо до крайбрежната магистрала, съпроводена от яростен хор на клаксони.

— Исусе Христе! — изкрещя Стърлинг. — Къде си се учила да караш?

— Никой не те е молил за коментар! — извика Ема в отговор, докато поемаха по магистралата. За щастие, беше късно и лентите бяха полупразни.

— Не искам да умра на крайбрежната магистрала! — проплака Стърлинг.

— О, съжалявам. — От гласа на Ема капеше киселина. — Има ли някоя друга магистрала, на която би предпочел да умреш? ЗАЩОТО МОЖЕМ ДА ГО УРЕДИМ.

— Кучка — изсъска Стърлинг.

Кристина се обърна рязко в седалката. Нещо изплющя като изстрел и миг по-късно, докато профучаваха покрай групичка сърфисти, които вървяха покрай магистралата, Ема осъзна, че бе зашлевила Стърлинг през лицето.

— Да не си посмял да наричаш приятелката ми кучка — заяви Кристина. — Ясно?

Стърлинг разтърка челюстта си, присвил очи.

— Нямате право да ме докосвате. — В гласа му се долавяха хленчеци нотки. — Нефилимите се занимават единствено с въпроси, които нарушават Съглашението.

— Грещиш — каза Съвършения Диего. — Занимаваме се с каквито въпроси си поискаме.

— Но Белинда ни каза...

— И като стана дума — прекъсна го Кристина, — как точно се озова в онзи култ или каквото там се случва в театър „Полунощ“?

Стърлинг изпусна дъха си на пресекулки.

— Заклели сме се да го пазим в тайна — отвърна той най-сетне. — Ако ви кажа всичко, което знам, ще ме защитите ли?

— Може би — каза Ема. — Само че ти си вързан, а ние сме въоръжени. Какви са шансовете ти според теб, ако не ни кажеш?

Стърлинг хвърли поглед към Съвършения Диего, който държеше камата нехайно, сякаш бе химикалка. Въпреки това от него се

излъчваше усещане за спотаена сила, сякаш можеше да изригне в действие за частица от секундата. Ако изобщо имаше ум в главата си, Стърлинг би трябвало да е ужасен.

— Влязох с помощта на един мой приятел, продуцент. Каза ми, че открил начин, гарантиращ, че всичко, до което се докоснеш, се превръща в злато. Не буквално — побърза да добави той.

— Никой не си е помислял, че говориш буквално, идиот такъв — озъби се Ема. Стърлинг издаде гневен звук, който бързо секна, когато Диего натисна лекичко ножа върху шията му.

— Кой е Пазителят? — поиска да узнае Кристина. — Кой оглавява Последователите?

— Нямам представа — отвърна Стърлинг кисело. — Никой не знае. Нито дори Белинда.

— Видях я на Пазара на сенките, опитваше се да привлече и други в малкия ви култ — каза Ема. — Предполагам, че са ви обещали пари и късмет, ако дойдете на срещите им. Трябвало е само да рискувате с лотариите. Права ли съм?

— А те не изглеждаха кой знае какъв риск — обясни Стърлинг. — Провеждаха се само от време на време. Ако бъдеш избран, никой не можеше да те докосне. Никой нямаше право да се намесва, докато не отнемеш живот.

Лицето на Кристина се разкриви от отвращение.

— А онези, които отнемеха живот? Какво се случваше с тях?

— Получаваха всичко, което поискат. Богатство. Красота. След всяко жертвоприношение всички стават по-силни, но най-вече онзи, който го е извършил.

— Откъде знаеш? — попита Кристина. — Някой от онези в театъра били ли са избирани в Лотарията?

— Белинда — отвърна Стърлинг незабавно. — Тя беше първата. Повечето от останалите не се задържаха тук. Вероятно си живеят живота някъде. Е, с изключение на Ава.

— Ава Ли е спечелила Лотарията? — попита Ема. — Онази, която живееше със Станли Уелс?

Съвършения Диего притисна ножа си в гърлото на Стърлинг.

— Какво знаеш за Ава?

Стърлинг се дръпна лекичко от острието.

— Да, Ава спечели Лотарията. Вижте, нямаше значение кого си избираха да убият печелившите — никакви долноземци, освен елфи, това беше единственото правило. Някои от печелившите избраха хора, които познаваха. Ава реши да убие богатото си старо гадже. Беше й писнало от него. Обаче после се уплаши и се самоуби. Удави се в басейна му. Глупаво беше от нейна страна. Можеше да има всичко, което поиска.

— Тя не се е самоубила — възрази Ема. — Била е убита.

Стърлинг сви рамене.

— Ами, сама се е пречукала. Така казаха всички.

Кристина сякаш се мъчеше да запази спокойствие.

— Ти си я познавал. Нима не те е грижа? Нищо ли не изпитваш? Нито дори вина за момичето, което уби?

— Някакво си момиче от Пазара на сенките — сви рамене Стърлинг. — Продаваше бижута там. Казах й, че мога да я уредя в големите магазини. Да я направя богата, стига само да се срещне с мен. — Той изсумтя. — Всички са алчни.

Бяха оставили гъстия трафик зад себе си и сега се носеха покрай плаж, осеян със сините кулички на спасителите.

— Онези сини пламъци — каза Ема, мислейки на глас. — Пазителят беше в тях и отнесе тялото в Средоточието. Ти я прониза, ала Пазителят я грабна, преди да е умряла. Значи, самата смърт става на Средоточието, както и всичко останало — горенето, потапянето на тялото в морска вода, издълбаването на руните, целият ритуал?

— Аха. Аз също трябваше да бъда издърпан в Средоточието. — В гласа на Стърлинг се долавяше неприязън. — Именно там Пазителят щеше да ми благодари... да ми даде всичко, което поискам. Можех да видя ритуала. Една смърт прави всички ни по-силни.

Ема и Кристина се спогледаха. Разказът на Стърлинг не обясняваше нещата, а ги правеше още по-объркани.

— Каза, че тя била последната — обади се Диего. — Какво ще се случи след това? Каква е крайната печалба?

Стърлинг изсумтя.

— Идея си нямам. Не съм стигнал дотам, докъдето съм стигнал в живота си, задавайки въпроси, чиито отговори не ми трябват.

— Докъдето си стигнал в живота, а? — изсумтя Ема. — Имаш предвид, на задната седалка със завързани ръце и крака.

Ема видя светлините на вълнолома в Малибу да блещукат на фона на тъмната вода в далечината.

— Нищо от това няма значение. Пазителят ще ме открие — каза Стърлинг.

— Не бих разчитал на това — подхвърли Съвършения Диего с нисък глас.

Ема свърна от магистралата и пое по познатия им път. Светлините на Института грееха пред тях, осветявайки коловозите, издълбани в черния път.

— И когато те открие? — попита тя. — Пазителят? Какво мислиш, че ще направи? Ще те приветства с добре дошъл след всичко, което ни каза? Не смяташ ли, че ще те накара да му платиш?

— Има още нещо, което трябва да му дам — каза Стърлинг. — Белинда го направи. Дори Ава. Едно най-последно нещо. А после...

Стърлинг млъкна, надавайки ужасен писък. Институтът се извиси пред очите им. Съвършения Диего изруга.

— Ема! — ахна Кристина. — Ема, *спри!*

Ема виждаше познатите очертания на Института, алеята пред тях, каньона и хълмовете, извисяващи се отзад. Навсякъде имаше сенки, образували обръч около Института. Ала едва когато колата изкачи последното нанагорнище на пътя и фаровете огряха сградата, Ема почувства пълния шок на онова, което виждаше.

Институтът беше обграден.

Тъмни, човешки на вид фигури бяха обградили Института в нещо като квадрат. Стояха рамо до рамо, съвършено безмълвни и неподвижни, като старите рисунки на древногръцки воители, които Ема бе виждала.

Стърлинг изкрещя нещо нечленоразделно, а Ема натисна рязко спирачките. Фаровете огряха изпомачканите шубраци пред сградата, осветявайки фигурите, сякаш беше ден. Някои от тях ѝ бяха познати. Тя видя къдрокосото момче от групата музиканти в театър „Полунощ“; сега лицето му представляваше замръзнала озъбена маска. Жената до него, с тъмна коса и яркочервени устни, вдигна ръка, в която имаше пистолет...

— Белинда! — Стърлинг звучеше глупашки ужасен. — Тя...

Ръката на Белинда отскочи назад от рикошета на изстрела. Оглушителен звук прониза ушите на Ема и предната дясна гума се

пръсна, разкъсана от куршум. Колата се наклони рязко настрани и хлътна в канавката.

Мрак и звук на трошащо се стъкло. Воланът я удари в гърдите, изкарвайки ѝ въздуха; фаровете угаснаха. Чу как Кристина изпищя, от задната седалка се разнесоха дращеци звуци. Тя задърпа предпазния си колан и след като го изтръгна, се обърна към Кристина.

Тя беше изчезнала. На задната седалка също нямаше никого. Ема блъсна вратата и почти се изтърси върху отъпканата пръст. Изправи се на крака и рязко се обърна.

Тойотата се беше забила с носа напред в канавката, от спуканата гума се издигаше дим. Диего тъкмо идваше откъм мястото до шофьора, а сухата пръст хрущеше под ботушите му. Носеше Кристина, подпъхнал лявата си ръка под коленете ѝ; единият ѝ крак беше изкривен под странен ъгъл. Ръката ѝ лежеше върху рамото му, пръстите ѝ се бяха вкопчили в ръкава на пуловера му.

Имаше страшно героичен вид на лунната светлина. Мъничко като Супермен. Съвършения Диего. На Ема ѝ се прииска да го замери с нещо, но се боеше да не улучи Кристина. Той посочи към Института с мъжествената си брадичка.

— *Ема!*

Ема се завъртя рязко. Фигурите, наобиколили Института, се бяха обърнали и сега гледаха към нея и Диего, и разбитата кола.

На лунната светлина те имаха зловещ вид. Ярко очертани фигури в черно и сиво, неясно петно от лица. Полувърколаци и елфи, вампирски ратаи и ифрити: Последователите.

— Ема! — извика Съвършения Диего отново. Беше извадил стилито си и рисуваше целителна руна върху ръката на Кристина. — Стърлинг бяга... с меча ти...

Ема се завъртя рязко, тъкмо когато Стърлинг профуча покрай нея, движейки се с нечовешка бързина. Беше освободил китките и глезените си, ала ръбовете на крачолите му бяха изцапани с кръв.

— Белинда! — изкрещя той. — Тук съм! Помогни ми! — Вдигна нещо, докато тичаше, и то лумна със златна светлина в мрака.

Кортана.

Ярост изригна в гърдите на Ема и се разля по вените ѝ като запален барут, и ето че тя спринтираше през тревата след Стърлинг. Прескачаше камъни, профуча покрай неясни фигури. Стърлинг беше

бърз, но тя бе още по-бърза. Настигна го досами стъпалата на Института, когато той почти беше добрал до Белинда.

Врълхлетя отгоре му, сграбчи го за якето и го обърна себе си. Лицето му беше мръсно, изцапано с кръв, побеля от ужас. Тя стисна китката, която държеше Кортана. Нейния меч. Меча на баща ѝ. Единственото, което я свързваше с едно семейство, което сякаш се бе стопило в миналото като прах в дъжда.

Нещо изпука. Стърлинг изпищя и падна на колене, изпусвайки Кортана на земята. Ема посегна да вдигне оръжието си; докато се изправи, вече бе заобиколена от малка групичка Последователи, предвождани от Белинда.

— Какво ѝ разказа, Стърлинг? — попита Белинда, разкривайки ситни бели зъби зад червените си устни.

— Н-нищо. — Стърлинг стискаше китката си, която изглеждаше лошо счупена. — Взех меча, за да ти го дам... доказателство за верността ми.

— За какво ми е някакъв си меч? Идиот. — Белинда се обърна към Ема. — Дошли сме за него — обясни тя, сочейки към Стърлинг. — Дайте ни го и ще си вървим. — Тя се усмихна широко на Ема. — Ако се чудите как разбрахме, че трябва да дойдем тук, Пазителят има очи навсякъде.

— Ема! — Беше Кристина. Ема се обърна и я видя от другата страна на кръга заедно със Съвършения Диего. За нейно облекчение, Кристина накуцваше съвсем леко.

— Пуснете ги да минат — нареди Белинда и множеството се отдръпна, пропускайки Кристина и Съвършения Диего, които застанаха до Ема. Кръгът се затвори след тях.

— Какво става тук? — попита Съвършения Диего заповеднически; присвитите му очи се приковаха в Белинда. — Ти ли си Пазителят?

Белинда избухна в смях. След миг няколко от другите Последователи, включително и къдрокосото момче, също се разсмяха.

— Аз? Ама и ти си един смешник, красавецо. — Тя смигна на Съвършения Диего, сякаш одобряваше очевидното му съвършенство. — Аз не съм Пазителят, но знам какво иска. Знам какво е необходимо. Точно в този миг Пазителят се нуждае от Стърлинг. Последователите се нуждаят от него.

Стърлинг изскимтя, ала звукът бе почти удавен от смеха множеството. Ема се огледа наоколо, преценявайки разстоянието до входа на Института; ако успееш да се доберат до него. Последователите нямаше да могат да влязат след тях. Но тогава щяха да се окажат хванати в капан... а не мога да се обадя за помощ на останалите нефилими в града. Стърлинг се вкопчи в глезена на Съвършения Диего. Очевидно бе решил, че при дадените обстоятелства най-вероятно бе да очаква милост от него.

— Не ги оставяй да ме отведа — примоли се той. — Те ще ме убият. Провалих се и ще ме убият.

— Не можем да ви го дадем — заяви Съвършения Диего. Ема бе почти сигурна, че само си е въобразила нотките на съжаление, които й се стори, че долавя в гласа му. — Наш дълг е да защитаваме мунданите, освен ако не представляват опасност за живота ни.

— Не съм сигурна — подхвърли Ема, мислейки си за зеленокосото момиче, чиято кръв изтичаше. — Този ми се струва подходящ за убиване.

Алените устни на Белинда се извиха в усмивка.

— Той не е мундан. Никой от нас не е.

— Въпреки това дългът ни повелява да го защитаваме — заяви Съвършения Диего. Ема и Кристина се спогледаха, ала беше очевидно, че Кристина е съгласна с него. Милосърдието бе качество, което Ангелът очакваше ловците на сенки да притежават. Милостта бе закон за тях. Понякога Ема се тревожеше, че способността й да проявява милост бе изгубена в Тъмната война.

— Нуждаем се от него за информация — тихичко каза Кристина, ала Белинда я чу и устните й се присвиха.

— Ние се нуждаем повече от него. Предайте ни го и ще си вървим. Вие сте само трима, а ние сме триста. Помислете върху това.

Ема метна Кортана.

Оръжието изхвърча от ръката й толкова мълниеносно, че Белинда не успя да реагира; то се завъртя в обръча от Последователи като стрелка в компас, блещукащ и златен. Разнесоха се викове, писъци, наполовина от болка, наполовина от учудване, а после мечът отново се озова в дланта й с тъп звук.

Белинда се огледа наоколо с неподправено изумление. Върхът на Кортана беше одраскал ризите на обръча от Последователи; на някои

им течеше кръв, други имаха просто дупки в дрехите. Те до един бяха притиснали ръце до гърдите си и изглеждаха смаяни и ужасени.

Кристина беше възхитена, Съвършения Диего изглеждаше просто замислен.

— Численото превъзходство невинаги означава преимущество — каза Ема.

— Убийте я. — Белинда вдигна пистолета си и натисна спусъка.

Ема едва бе успяла да се подготви, когато нещо прелетя пред очите ѝ, нещо ярко и сребърно, и до ушите ѝ достигна силен трясък. Една кама тупна на земята в краката ѝ; в дръжката ѝ се бе забил куршум.

Съвършения Диего я гледаше, вдигнал ръка. Той бе хвърлил камата, отклонила предназначения за нея куршум. Може и да не беше спасил живота ѝ (бойното облекло отблъскваше куршуми), но със сигурност бе попречил да я повалят на земята и да я довършат с втори изстрел в главата.

Нямаше обаче време да му благодари. Останалите Последователи се нахвърлиха върху нея и студът на битката се разля по вените ѝ. Светът наоколо забави ход. Къдрокосото момче с елфическа кръв се метна във въздуха към нея и Ема го прониза, преди да се е приземило. Кортана се заби в гърдите му и когато тя го издърпа обратно, от раната шурна кръв — бавен, горещ дъжд от алени капки.

Къдрокосото момче рухна на земята. Острието на Кортана бе оплискано с кръв, докато Ема замахваше отново и отново, така че мечът се превърна в неясно златно петно около нея. В ушите ѝ кънтяха писъци. Стърлинг се бе свил на земята, закрил главата си с ръце.

Ема сечеше ръце и крака, отсичаше пръсти, стискащи пистолети. Диего и Кристина правеха същото, размахали своите оръжия. Кристина хвърли ножа си и той се заби в рамото на Белинда, запращайки я назад. Белинда изруга и го извади, мятайки го настрани. Въпреки че в белия ѝ пуловер зейна дупка, нямаше кръв.

Ема заотстъпва назад, докато не застана пред Стърлинг.

— Тичай в Института! — извика тя на Кристина. — Доведи останалите!

Кристина кимна и се втурна към стъпалата. Беше преодоляла половината разстояние, когато един сивокож, черноок ратай връхлетя върху нея, впивайки зъби в бездруго ранения ѝ крак.

Кристина изпищя. Ема и Диего се обърнаха и я видяха да замахва с камата си. Ратаят политна назад, давейки се в кръв. Върху крачолата на Кристина имаше дупка.

Диего се втурна към нея. Моментното разсейване струва скъпо на Ема — зърна някакво движение с крайчеца на окото си и в следващия миг видя Белинда да се носи към нея, протегнала лявата си ръка. Пръстите ѝ се сключиха около гърлото на Ема.

Тя се задави и като сграбчи другата ръка на Белинда, дръпна с всички сили. Белинда залитна и ръкавицата ѝ се смъкна.

Дясната ѝ ръка завършваше с гол чукан. Лицето на Белинда се изкриви, а Ема чу Кристина да възкликва. Стискаше камата си, въпреки че крачолът ѝ беше подгизнал от кръв. Диего стоеше до нея, внушителна сянка на фона на Института.

— Ръката ти я няма — ахна Ема, вдигнала Кортана между себе си и Белинда. — Също като на Ава...

Вратата на Института се отвори рязко и светлината, която лумна, бе толкова ярка, че Ема замръзна с окървавен меч в ръка.

Джулиън стоеше на прага, вдигнал над главата си серафимска кама, която гореше като звезда и караше небето и луната да бледнеят. Последователите се дръпнаха от нея, сякаш бе светлината на разбиващ се самолет.

В този притихнал миг Ема погледна право в Джулиън и видя, че той се вира в нея. Свирепа гордост се надигна в гърдите ѝ. Това беше нейният Джулиън. Нежно момче с нежна душа, ала всяка душа съдържа и своята противоположност, а противоположността на нежността бе безпощадност — прекрасните останки на милостта.

Виждаше го върху лицето му. За да я спаси, той би убил всички наоколо. Не би се поколебал, докато не приключи с тях, а после щеше да измие кръвта от оръжието си и тя щеше да изтече в канала като розова боя. И нямаше да се разкайва за стореното.

— Спрете — каза той и макар че не изкреця, не извика, Последователите, които все още се движеха, замръзнаха по местата си, сякаш също като Ема, и те можеха да прочетат изражението му. Сякаш се страхуваха.

Ема сграбчи Стърлинг за гърба на ризата и го изправи на крака.

— Тръгвай — нареди и си запроправя път през множеството, дърпайки го към Института. Само ако можеше да го вкара вътре.

Ала Белинда изведнъж се хвърли напред, разблъсквайки останалите Последователи, за да се приближи до стъпалата на Института. Около дупката на пуловера ѝ все още нямаше кръв. Отново бе надянала ръкавицата си, грижливо оформените ѝ букли бяха започнали да се развалят и тя изглеждаше освирепяла от гняв.

Втурна се напред и се изпречи между Ема и стъпалата. Диего и Кристина, чието лице беше преbledняло и изкривено от болка, бяха зад тях.

— Джулиън Блекторн! — провикна се Белинда. — Настоявам да ни оставиш да отведем този мъж — тя посочи Стърлинг — от тук! И да престанеш да се бъркаш в нашите работи! Последователите на Пазителя нямат нищо общо с вас и вашите закони!

Джулиън взе едно-единствено стъпало. В сиянието на серафимската кама очите му имаха загадъчен зелен цвят, като водата дълбоко в океана.

— Как се осмелявате да идвате тук — каза той решително. — Как се осмелявате да нахлувате в пространството на нефилимите; как се осмелявате да ни поставяте условия. Вашият идиотски култ не ни влизаше в работата, така е, докато не започнахте да убивате. Сега е наше задължение да ви накараме да спрете. И ние ще го сторим.

Белинда се изсмя рязко.

— Ние наброяваме триста души, а вие... вие сте една шепа... и сте деца...

— Не всички от нас са деца — разнесе се друг глас и Малкълм Фейд се появи на стълбите до Джулиън.

Последователите ахнаха. Ясно бе, че повечето от тях не знаят кой е, ала фактът, че бе обвит от ореол от припукващи виолетови пламъци, очевидно ги правеше доста неспокойни.

— Аз съм Малкълм Фейд — заяви той. — Върховен магьосник на Лос Анджелис. Знаете какво означава това, нали?

Ема се изкиска несдържано. Съвършения Диего беше зяпнал. Стърлинг беше побелял от ужас.

— Един от нас — продължи Малкълм — струва колкото петстотин от вас. Мога да ви изпепеля за шест секунди и да използвам пепелта, за да напълня плюшено мече за приятелката си. Не че в момента имам приятелка — добави той, — но надеждата крепи човека.

— Ти си върховен магьосник и служиш на нефилимите? — попита Белинда. — След всичко, което те причиниха на долноземците?

— Не се опитвай да използваш жалките си познания върху хиляда години политика срещу мен, дете. Няма да подейства. — Малкълм си погледна часовника. — Давам ви една минута. Всеки, който все още е тук след това, ще бъде подпален.

Никой не помръдна.

Малкълм въздъхна и махна към един калифорнийски пелин, израснал в подножието на стъпалата. Начаса храстът лумна в огън и от него се надигна пушек, ухаещ на пелин. По пръстите на Малкълм танцуваха пламъци.

Последователите се обърнаха и хукнаха към пътя. Ема стоеше неподвижна, докато те се носеха покрай нея, сякаш се бе озовала наскре лавина. Само след миг от тях не остана никой, освен Белинда.

Върху лицето ѝ се бяха изписали ужасяваща ярост и още по-ужасяващо отчаяние. Беше изражение, което накара всички да се вкаменят.

Белинда вдигна тъмните си очи към Джулиън.

— Ти — каза тя. — Сега може и да си мислиш, че си ни победил с опитомения си магьосник, ала нещата, които знаем за теб... о, нещата, които бихме могли да съобщим на Клейва. Истината за чичо ти. Истината за това, кой ръководи Института. Истината...

Джулиън беше пребледнял, но преди да успее да помръдне или да каже каквото и да било, въздухът бе прорязан от агонизиращ писък. Стърлинг. Беше притиснал ръце до гърдите си и докато всички, включително и Белинда, се обръщаха, за да го погледнат, той се свлече в тревата. От устата му бликна кръв и оплиска земята. Очите му сякаш щяха да изскочат от страх, коленете му се подкосиха; той задраци в пръстта, пръстенът му с розов скарабей проблесна, а после застина.

— Мъртъв е — каза Кристина слисано и се обърна към Белинда. — Какво направи?

За миг лицето на Белинда остана съвършено безизразно, сякаш и тя бе не по-малко шокирана от останалите, а после заяви:

— Много ти се ще да научиш, нали?

След това се приближи наперено до тялото и се наведе, сякаш за да го разгледа.

Миг по-късно между пръстите на лявата ѝ ръка блесна нож. Разнесе се отвратителен режещ звук, после още един и дланите на Стърлинг се отделиха от китките му. Белинда ги взе, широко усмихната.

— Благодаря. Пазителят ще се радва да узнае, че е мъртъв.

За миг Ема отново видя тялото на Ава в басейна, накълцаната кожа около отсечената ѝ длан. Дали Пазителят винаги настояваше за това много специфично и ужасяващо доказателство, че онези, чиято смърт желае, са мъртви? Ами Белинда? Тя все още беше жива. Дали това не беше някаква дан?

Белинда се усмихна и прекъсна мислите ѝ.

— Довиждане, мънички ловци на сенки — каза тя и се отправи към черния път, вдигнала високо кървавите си трофеи.

Ема направи крачка напред с намерението да изкачи стъпалата на Института, ала Малкълм я спря с жест.

— Ема, остани където си. Кристина, отдръпни се от тялото.

Кристина се подчини, докосвайки медальона на шията си. Тялото на Стърлинг лежеше сгърчено в краката ѝ. От осакатените китки вече не течеше кръв, но земята наоколо бе пропита с нея.

Кристина се дръпна рязко и се бутна в Съвършения Диего. Той вдигна ръка, за да я подкрепи, и за изненада на Ема, тя му позволи. Лицето ѝ бе разкривено от болка, обувката ѝ беше опръскана с кръв.

Малкълм свали ръка и сви пръсти. Тялото на Стърлинг избухна в пламъци. Магически огън, изгарящ яростно, бързо и чисто. За миг тялото засия наситено и се превърна в пепел. Огънят изчезна, оставяйки след себе си само едно обгорено и окървавено петно на земята.

Ема осъзна, че все още стиска Кортана. Коленичи механично, избърса острието в сухата трева и го прибра в ножницата. Когато отново се изправи, очите ѝ потърсиха тези на Джулиън. Той се бе облегал на една от колоните до входа, а серафимската кама, вече угаснала, висеше от ръката му. Срецна погледа ѝ само за миг; очите му бяха мрачни.

Извърна глава, когато вратата на Института се отвори и Марк излезе навън.

— Свърши ли? — попита той.

— Свърши — отвърна Джулиън уморено. — Поне засега.

Очите на Марк се плъзнаха по останалите — Ема, Кристина... и се приковаха в Диего, който изглеждаше озадачен от тяхната настойчивост.

— Кой е това?

— Диего — отвърна Ема. — Диего Росио Росалес.

— Съвършения Диего? — Марк сякаш не повярва на ушите си.

Диего придоби още по-озадачено изражение, но преди да успее да каже каквото и да било, Кристина се отпусна на земята, стиснала крака си.

— Имам нужда — каза тя малко задъхано — от още едно иратце...

Диего я вдигна на ръце и взе стъпалата на бегом, без да обръща внимание на протестите ѝ, че може да върви и сама.

— Трябва да я вкараме вътре — каза той, докато минаваше покрай Джулиън и Марк. — Имате ли амбулатория?

— Разбира се — отвърна Джулиън. — На втория етаж...

— Кристина! — извика Ема и се втурна след тях, ала те вече бяха влезли в Института.

— Тя ще се справи — каза Малкълм. — Най-добре ще е да не хукваш след тях и да уплашиш децата.

— Те как са? — попита тя разтревожено. — Тай, Дру...

— Всички са добре — успокой я Марк. — Аз бях с тях.

— А Артър?

— Като че ли изобщо не забеляза, че нещо става — отвърна Марк с объркано изражение. — Беше странно...

Ема се обърна към Джулиън.

— Действително е странно. Джулиън, какво искаше да каже Белинда с това, че знаела кой всъщност ръководи Института?

Джулиън поклати глава.

— Не знам.

Малкълм въздъхна подразнено.

— Джулс, кажи ѝ.

Джулиън го погледна. Изглеждаше изтощен... повече от изтощен. Веднъж Ема бе прочела някъде, че хората се удавяли, когато били прекалено уморени, за да се носят по водата. Предавали се и

оставяли морето да ги погълне. В този миг Джулиън изглеждаше точно толкова уморен.

— Малкълм, недей — прошепна той.

— Помниш ли изобщо всички лъжи, които си наприказвал. — В изражението на Малкълм нямаше и следа от обичайното му безгрижие. Очите му бяха твърди като аметист. — Не ми каза, че брат ти се е върнал...

— О... Марк! — възкликна Ема, давайки си сметка изведнъж, че до тази вечер Малкълм действително не бе предполагал за присъствието на Марк в Института. Тя запуши устата си с ръка. Марк повдигна вежди насреща ѝ. Изглеждаше забележително спокоен.

— Скри го от мен — продължи Малкълм, — знаейки, че ще се досетя, че в убийствата са замесени елфи и че вероятно нарушавам условията на Студения мир, като ви помагам.

— Не би могъл да ги нарушиш, ако не си знаел — каза Джулиън. — Защитавах и теб.

— Може би — отвърна Малкълм. — Но вече ми омръзна. Кажим истината. Или повече няма да ви помагам.

Джулиън кимна.

— Ще кажа на Ема и Марк. Не би било честно спрямо останалите.

— Чичо ти вероятно ще може да ти каже на кого принадлежат тези думи — заяви Малкълм. — „Не прави нищо скришом. Времето разкрива всичко скрито и прикрива всичко ясно.“

— И аз знам на кого принадлежат. — В очите на Джулиън гореше тих огън. — Софокъл.

— Умно момче. — В гласа на Малкълм имаше топлота, но и умора.

Той се обърна и пое надолу. Спря на последното стъпало и се загледа покрай Ема, а очите му бяха прекалено тъмни, за да може тя да разчете каквото и да било в тях. Той като че ли виждаше нещо в далечината, което ѝ убягваше, нещо прекалено напред в бъдещето, за да е в състояние тя да си го представи, или пък прекалено назад в миналото, за да си го спомня.

— Въпреки всичко ще ни помогнеш, нали? — извика Джулиън след него. — Малкълм, нали няма... — Гласът му заглъхна. Малкълм

бе потънал в сенките на нощта. — ... да ни изоставиш? — довърши той така, сякаш знаеше, че никой не може да го чуе.

Все още се облягаше на колоната така, сякаш тя бе единственото, благодарение на което се държеше на крака, и Ема отново видя дванайсетгодишния Джулиън да ридеа в шепите си, подпрял се тежко на една от колоните в Залата на Съглашението.

Беше плакал и след това, ала много рядко. Нямахше кой знае колко неща, помисли си Ема, които да се сравняват с това, да убиеш баща си.

Серафимската кама в ръката му бе угаснала и той я запрати настрана. Ема се приближи и пъкна ръка в неговата. В жеста ѝ нямаше страст, нищо, което да напомня за нощта на плажа. Единствено абсолютната непоклатимост на приятелството, което двамата споделяха вече повече от десет години.

Той я погледна и в очите му Ема видя благодарност. В продължение на един миг не съществуваше нищо друго, освен тях двамата, дишането им, върха на пръста му, танцуващ върху голата ѝ китка.

Б-Л-А-Г-О-Д-А-Р-Я Т-И.

— Малкълм каза, че трябва споделиш нещо — обади се Марк, — а ти като че ли се съгласи. Какво е то? Ако накараме децата да ни чакат още дълго, сигурно ще вдигнат бунт.

Джулиън кимна, изпъна гръб, отдръпна се от колоната. Отново беше спокойният по-голям брат, добрият воин, момчето, което имаше план.

— Ще отида да им кажа какво става. Вие двамата ме изчакайте в трапезарията — заяви той. — Малкълм имаше право. Трябва да поговорим.

Лос Анджелис, 2008 г.

Джулиън винаги щеше да помни деня, в който чичо му Артър пристигна в Лосанджелиския институт.

Идваше едва за трети път, въпреки че брат му Андрю, бащата на Джулиън, от петнайсет години оглавяваше най-големия Институт на Западното крайбрежие. Отношенията между Андрю и останалите членове на семейство Блекторн бяха обтегнати от деня,

когато една елфическа жена се бе появила на прага му с две потънали в сън дечица на ръце и заявявайки, че това са синът и дъщерята на Андрю от лейди Нериса от Двора на феите, ги бе оставила на неговите грижи.

Дори фактът, че съпругата му бързо ги бе осиновила, обожаваше ги и се отнасяше към тях така, както и към собствените си деца, не бе успял да излекува напълно разрива. Джулиън открай време подозираше, че тук се крие повече, отколкото баща му искаше да признае. Артър като че ли също смяташе така, ала никои от двамата не говореше за това и сега, когато Андрю не беше между живите, Джулиън предполагаше, че историята бе погребана заедно с него.

Джулиън стоеше на най-горното стъпало на Института и гледаше как чичо му слиза от колата, с която Даяна го беше посрещнала на летището. Артър би могъл да използва Портал, ала беше предпочел да пътува като мундан. Изглеждаше омачкан и изморен от пътуването, докато поемаше по стъпалата, следван от Даяна. Джулиън видя, че устните ѝ са свити в тънка линия, и се зачуди дали Артър не я бе раздразнил с нещо. Надяваше се да не е така; Даяна беше в Института едва от месец, а Джулиън вече ужасно я харесваше. За всички би било добре, ако двамата с чичо Артър се разбират.

Артър пристъпи във фойето на Института, примигвайки, докато заслепените му от слънцето очи привикнат към сумрака вътре. Всички от семейство Блекторн бяха тук, облечени в най-хубавите си дрехи: Дру носеше кадифе, а около гърлото на Тиберий имаше вратовръзка. Ливи държеше Тави на ръце, с грейнало от надежда лице. Ема стоеше колебливо в подножието на стълбището, очевидно напълно осъзнавайки своето положение като част от семейството и все пак — не една от тях.

Беше вдигнала плитките си и те падаха от двете страни на главата ѝ като светли обръчи. Джулиън и досега го помнеше.

Даяна ги представи и Джулиън се ръкува с чичо си, който и отблизо никак не приличаше на своя брат. Което може би беше добре — последният спомен на Джулиън за баща му не беше приятен.

Джулиън не откъсваше очи от чичо си, докато стискаше здраво ръката му. Артър имаше типичната за семейство Блекторн

кестенява коса, макар и почти посивяла, и сиво-зелени очи, скрити зад очила. Чертите му бяха едри и груби и той все още накуцваше от раната, която бе получил през Тъмната война.

Обърна се, за да поздрави останалите деца, и Джулиън усети как нещо го пронизва. Видя пълното с надежда лице на Дру, срамежливия кос поглед на Тай и си помисли: „Обикни ги. Обикни ги. В името на Ангела, обикни ги“.

Нямаше значение дали някой ще обича него. Той беше на дванайсет години. Достатъчно голям. Имаше Знаци, беше ловец на сенки. Имаше си Ема. Ала другите все още се нуждаеха някой да ги целува за лека нощ, да пропъжда кошмарите им, да превързва ожулените им колене и да успокоява наранените им чувства. Някой трябваше да ги научи как да пораснат.

Артър се приближи до Друзила и неловко се здрависа с нея. Усмивката върху лицето ѝ угасна, когато той пристъпи към Ливи, без да обръща внимание на Тави, а след това се наведе към Тиберий и му протегна ръка.

Тай нея пое.

— Погледни ме, Тиберий. — Гласът на Артър беше леко дрезгав и той се прокашля. — Тиберий! — Изправи се и се обърна към Джулиън. — Защо не иска да ме погледне?

— Той не гледа хората в очите — отвърна Джулиън.

— Защо? — попита чичо Артър. — Какво не е наред с него?

Джулиън видя как Ливи пъкна свободната си ръка в тази на Тай. Това бе единственото, което го възпря да не изблъска чичо си настрана, за да се добере до по-малкия си брат.

— Нищо. Просто си е такъв.

— Странно — отбеляза чичо Артър и се извърна от Тай, пренебрегвайки го завинаги. — Къде е кабинетът ми? — обърна се той към Даяна.

Устните на Даяна изтърнаха още повече. Джулиън имаше чувството, че нещо го дави.

— Даяна не живее тук, нито работи за нас — заяви той. — Тя е нашата учителка и работи за Клейва. Аз ще ти покажа къде е кабинетът ти.

— Много добре. — Чичо Артър вдигна куфара си от пода. — Чака ме много работа.

Джулиън пое по стъпалата с чувството, че в главата му изригват безброй миниатюрни експлозийки, заглушаващи лекцията на чичо Артър за важната монография върху „Илиадата“, над която работел. Очевидно Тъмната война бе прекъснала работата му, част от която бе унищожена в нападението над Лондонския институт.

— Страшно неудобно нещо е това войната — каза чичо Артър, прекрочвайки прага на кабинета, който някога принадлежеше на бащата на Джулиън. Стените бяха от светло дърво, десетки прозорци гледаха към океана и небето.

„Особено за онези, които загинаха в нея“, помисли си Джулиън, ала чичо му бе започнал да клати глава, а кокалчетата около дръжката на куфара му побеляха.

— О, не, не. Това изобщо не става. — Когато се извърна от прозорците, Джулиън видя, че е пребледнял и облян в пот. — Твърде много стъкло — каза, а гласът му се понижи, превръщайки се в мънкане. — Светлина... твърде ярка. Твърде много. — Той се прокашля. — Има ли таванско помещение?

Джулиън от години не се беше качвал на тавана, но помнеше как се стига до него — по едно тясно стълбище, тръгващо от четвъртия етаж. Качи се до там с чичо си, кашляйки заради прахта. Стаята имаше дървен под, потъмнял от мухъл, купчини стари куфари и внушително писалище с един счупен крак, подпряно в ъгъла.

Чичо Артър остави куфара си на земята.

— Съвършено.

Джулиън не го видя отново чак до следващата нощ, когато гладът очевидно го накара да слезе. Артър седна на масата за вечеря и се нахрани някак крадешком. Същата вечер Ема се опита да говори с него, опита и на следващата. Най-сетне се отказа.

— Не го харесвам — заяви Друзила един ден, мръщейки се, докато той се отдалечаваше по коридора. — Не може ли Клейвът да ни изпрати друг чичо?

Джулиън я прегърна.

— Боя се, че не. Той е всичко, което имаме.

С течение на времето Артър още повече се затвори в себе си. Понякога говореше със стихове или казваше няколко думи на латински; веднъж помоли Джулиън да му подаде солта на

древногръцки. Една вечер Даяна остана за вечеря и след като Артър се оттегли, тя дръпна Джулиън настрана.

— Може би ще е по-добре, ако не се храни заедно със семейството — тихо каза тя. — Можеш да му качваш поднос с храна всяка вечер.

Джулиън кимна. Гневът и страхът, изригващи като малки експлозии в главата му, бяха утихнали, превръщайки се в тихо туптене от разочарование. Чичо Артър нямаше да обикне братята и сестрите му. Нямаше да ги завива вечер и да целува ожулените им колене. С нищо нямаше да им е от полза.

Джулиън реши, че той щеше да ги обича два пъти по-силно, отколкото би могъл да го стори който и да е възрастен. Щеше да прави всичко за тях, мислеше си, докато качваше вечерята на чичо си (студени спагети, печени филийки и чай) една вечер, след като чичо му бе живял няколко месеца в Института. Щеше да се грижи да имат всичко, което поискат. Щеше да се погрижи никога да не им липсва онова, което нямат; щеше да ги обича достатъчно, за да компенсира всичко, което бяха изгубили.

Отвори вратата на тавана с рамо и за миг, примигвайки дезориентирано, му се стори, че стаята е празна. Че чичо му си беше отишъл или пък беше на долния етаж и спеше, както правеше понякога по най-различно време на деня.

— Андрю?

Гласът долетя откъм пода и ето го и чичо Артър, превит, облегнал гръб на внушителното писалище. Изглеждаше така, сякаш седеше в локва от мрак. На Джулиън му отне секунда, докато осъзнае, че това е кръв... черна на слабата светлина, лепкави локви, засъхващи навсякъде по пода, слепващи разпилените листове. Ръкавите на Артър бяха навити, ризата му беше оплискана с кръв. В дясната си ръка стискаше тъп нож.

— Андрю — каза той завалено и завъртя глава към Джулиън. — Прости ми. Трябваше да го направя. Трябваше... прекалено много мисли. Сънища. Гласовете им стигат до мен по кръвта. Когато я пролея, те замлъкват.

Без сам да знае как, Джулиън успя да си възвърне говора.

— Чии гласове?

— На ангелите в райската вис — отвърна Артър. — И на демоните, скрити под морски талази. — Той допря възглавничката на пръста си до върха на ножа и се загледа в набъбващата капка кръв.

Ала Джулиън почти не го чуваше. Все още стискаше подноса, взирайки се в като в дулото на пистолет в годините и Клейва, и законите.

„Безумие“, така го наричаха, когато някой ловец на сенки чуваше гласове, които никой друг не бе в състояние да чуе, когато виждаше неща, които никой друг не бе в състояние да види. Имаше и други думи, по-грозни, но не и разбираше, никакво състрадание и никаква търпимост. Безумието бе позорно петно, знак, че умът ти е отхвърлил съвършенството на ангелската кръв. Сметнеха ли някого за безумец, го затваряха във Василиас и никога не го пускаха.

И определено не му разрешаваха да ръководи Институт.

Изглежда, че вероятността да не ги обичат достатъчно не бе най-страшната опасност, която грозеше децата Блекторн.

---

[1] Мислех, че си ти, но не бях сигурен. Защо се опитваше да защитиш този мъж? (Исп.) — Б.пр. ↑

МНОГО ОТДАВНА

Официалната трапезария в Института не се използваше често — семейството се хранеше в кухнята, освен в редките случаи, когато чичо Артър беше с тях. По стените висяха семейни портрети, донесени от Англия; под образите бяха написани имената им. *Рупърт. Джон. Тристан. Аделаида. Джеси. Татяна.* Те се взираха невидждащо от платната към дългата дъбова маса, около която бяха наредени столове с високи облегалки.

Марк се настани на масата и плъзна поглед по стените.

— Харесвам ги — каза той. — Портретите. Винаги съм ги харесвал.

— Изглеждат ли ти дружелюбни? — Ема се бе облегнала на входа; вратата беше открената и през нея можеше да види Джулиън, който говореше с братята и сестрите си.

Ливи стискаше сабята си и изглеждаше бясна. Тай стоеше до нея с безизразно лице, ала пръстите му се сплитаха и разплитаха трескаво.

— Тави е буден и си играе горе — тъкмо казваше Друзила, която беше по пижама, с разчорлена кестенява коса. — Да се надяваме, че ще се умори и ще заспи. Обикновено може да проспие и война. Искам да кажа...

— Това не беше война — заяви Джулиън. — Макар че имаше някои неприятни моменти, преди да се появи Малкълм.

— Джулиън е повикал Малкълм, така ли? — Ема отново се обърна към трапезарията. — Въпреки че ти беше тук, а Малкълм не знаеше, че си се върнал?

— Налагаше се — отвърна Марк и Ема бе поразена от това колко човешки прозвуча. Така и изглеждаше, седнал нехайно на масата по дънки и пуловер. — Триста Последователи бяха обградили мястото, а не можем да повикаме някой от останалите нефилими в града.

— Би могъл да те помоли да се скриеш. — По якето на Ема имаше кръв и пръст и тя го праметна през облегалката на един стол

наблизо.

— Помоли ме — каза Марк. — Аз отказах.

— Какво? Защо си го направил?

Марк я погледна, без да отговори.

— Ръката ти. Тече ти кръв.

Ема сведе очи надолу. Прав беше — върху кокалчетата ѝ имаше порязване.

— Дребна работа.

Марк взе ръката ѝ в своята и се вгледа изпитателно в кръвта.

— Бих могъл да ти нарисувам иратце — предложи. — Само защото не ги искам по себе си, не означава, че не бих ги нарисувал върху никого.

Ема си прибра ръката.

— Не се тревожи — каза и отново надникна в преддверието.

— Ами следващия път? — попита Тай. — Ще се наложи да поискаме помощ от Клейва. Не можем да го направим сами или да очакваме Малкълм винаги да бъде тук.

— Клейвът не бива да научи — отсече Джулиън.

— Джулс — каза Ливи. — Всички сме наясно с това, но няма ли начин... искам да кажа... те би трябвало да разберат за Марк... той ни е брат...

— Аз ще се оправя — заяви Джулиън.

— Ами ако се върнат? — обади се Дру със слабо гласче.

— Имаш ли ми доверие? — попита Джулиън нежно и тя кимна. — Тогава не се тревожи. Те няма да се върнат.

Ема въздъхна беззвучно, докато Джулиън изпращаше братята и сестрите си на горния етаж. Той се загледа след тях за миг, а после се обърна към трапезарията. Ема се отдръпна от прага и се настани на един от столовете с високи облегалки тъкмо когато Джулиън влезе при тях.

Полилеят, греещ с магическа светлина над главите им, пръскаше ярко сияние: безпощадно бяло, като в стая за разпити. Джулиън затвори вратата зад себе си и се облегна на нея. Синьо-зелените му очи искряха върху бледото му лице. Когато вдигна ръка, за да отметне косата от челото си, Ема видя, че пръстите му кървят там, където бе изгризал ноктите си до живеца.

„Живеца“. Беше научила тази дума от Даяна, гледайки как Джулиън си хапе пръстите до кръв, докато Тай и Ливи се упражняваха в залата за тренировки.

„Да си хапе ноктите до живеца, няма да му помогне да държи меча“, каза бе Даяна и Ема бе отишла да потърси значението на думата.

Живец: меката, нежна плът под нокътя. Означава също така „същина, същност“.

Ала на Ема винаги ѝ се струваше, че означава „живот“, сякаш Джулиън се опитваше да достигне със зъби кървавата същност на живота си, да умъртви хаоса по някакъв начин. Знаеше, че го прави, когато бе разстроен или притеснен: когато Тай беше нещастен, когато чичо Артър имаше среща с Клейва, когато Хелън се обадише и той я увереше, че всичко е наред и двете с Ейлийн няма за какво да се тревожат, и да, прекрасно разбира защо не могат да се върнат от остров Врангел.

Гризеше ги и сега.

— Джулиън — обади се Ема. — Не е нужно да го правиш, ако не искаш. Не е нужно да ни казваш нищо...

— Всъщност нужно е. За известно време трябва да говоря, без да ме прекъсвате. След това ще отговоря на всичките ви въпроси. Окей?

Марк и Ема кимнаха.

— След Тъмната война ни позволиха да се върнем тук, у дома, единствено заради чичо Артър — започна той. — Разрешиха ни да останем заедно само защото имахме настойник. Настойник, който бе свързан с нас, нито прекалено млад, нито прекалено стар, някой, който бе съгласен да обещае да се грижи за шест деца и да се постарее те да бъдат обучавани и подготвени. Никой друг не би го сторил, освен Хелън, а тя бе изпратена в изгнание...

— А мен ме нямаше — подхвърли Марк горчиво.

— Вината не беше твоя... — Джулиън спря, пое си дълбоко дъх и поклати съвсем лекичко глава. — Ако ме прекъсвате, ако кажете каквото и да било, никога няма да успея да го изрека докрай.

Марк вирна брадичка.

— Моите извинения.

— Дори и ти да не беше отвлечен, Марк, щеше да си прекалено млад. Само някой над осемнайсет години може да оглави Институт или

да стане настойник на деца. — Джулиън сведе поглед към ръцете си, сякаш се бореше със себе си, и отново вдигна очи. — Клейвът смяташе, че чичо Артър ще бъде този настойник. Така мислехме всички. Вярвах го и аз, когато той пристигна тук, вярвах го и през следващите няколко седмици. Може би дори месеци. Не си спомням. Знам, че той никога не се опита да ни опознае, но си казвах, че това няма значение. Казвах си, че не се нуждаем от настойник, който да ни обича. А просто от някой, благодарение на когото да останем заедно.

Очите му срещнаха тези на Ема и следващите му думи сякаш бяха отправени само към нея.

— Ние се обичахме достатъчно, така си мислех. Достатъчно, за да няма значение. Може би той не бе в състояние да изразява привързаност, но това не би му попречило да бъде добър ръководител на Института. А после, когато той започна да слиза при нас все по-рядко и по-рядко, а писмата и обажданията от Клейва си оставаха без отговор, постепенно осъзнах, че проблемът е много по-сериозен. Качвах се на тавана, носех му храна и го умолявах да отговори на писмата, на обажданията. Умолявах го да стори онова, което е необходимо, за да попречи на Клейва да се намеси. Защото знаех какво ще стане, ако това се случи. Вече нямаше да имаме настойник, нямаше да имаме и дом. И тогава...

Той си пое дълбоко дъх.

— Щяха да изпратят Ема в новата Академия в Идрис. Нали точно това искаха да направят от самото начало. Нас вероятно щяха да ни изпратят в Лондон. Тави беше още бебе. Щяха да го дадат на някое друго семейство. Друзила — също. А Тай... само си представете какво щяха да сторят с него. В мига, в който го видяха да се държи не така, както би трябвало според тях, щяха да го натикат в програмата за „утайката“ в Академията. Щяха да го разделят от Ливи. Това би убило и двамата.

Джулиън се приближи с неспокойна стъпка до портрета на Джеси Блекторн и се взря в зелените очи на своя предшественик.

— Затова умолявах Артър да отговаря на Клейва, да направи каквото и да било, което да покаже, че наистина ръководи Института. Писмата се трупаха. Спешни съобщения. Нямахме оръжия, а той не искаше да поръча нови. Свършваха ни серафимските ками. Една вечер се качих, за да го попитам... — Гласът на Джулиън се прекърши. — За

да го попитам дали е съгласен да подписва писмата, ако аз ги съставям, това може би щеше да помогне, и го заварих на пода с нож в ръка. Разрязваше кожата си, за да се прочисти от злото. Джулиън не откъсваше очи от портрета.

— Превързах раните му, а после си поговорих с него и тогава разбрах. Действителността на чичо Артър не е нашата действителност. Той обитава един въображаем свят, в който понякога съм Джулиън, а друг път — баща ми. Разговаря с хора, които не са там. О, има и моменти, в които е наясно кой е и къде се намира. Ала те идват и си отиват. Има лоши периоди, когато в продължение на седмици не е в състояние да разпознае никого от нас. Има и периоди на прояснение, в които може да си помислиш, че се подобрява. Ала той никога няма да се оправи.

— Искаш да кажеш, че е луд — обади се Марк.

„Лудост“ бе думата, която елфите използваша; то бе елфическо наказание, предизвикването на лудост, съсипването на нечий ум. „Безумие“, така го наричаха ловците на сенки. Ема имаше чувството, че сред мунданите съществуваша и други думи, подразбрала го бе от откъслеците от филми, които беше гледала, от книги, които беше чела. Струваше ѝ се, че има не така жесток и абсолютен начин да се гледа на онези, чийто мозък работи различно от тези на повечето хора. Ала Клейвът беше жесток и абсолютен. Това бе в думите, описващи ръководния им принцип. „Законът е суров, но е закон.“

— Безумец, така би го нарекъл Клейвът, предполагам. — Устните на Джулиън се изкривиха горчиво. — Невероятно е, че си оставаш ловец на сенки, когато тялото ти е болно, но очевидно не и когато е болен умът ти. Дори дванайсетгодишен, знаех, че ако Клейвът научи истината за състоянието на Артър, ще му отнемат Института. Ще разделят семейството ни и ще ни разпръснат. *А аз нямах намерение да го допусна.*

Той премести поглед от Марк към Ема, очите му пламтяха.

— Войната ми отне достатъчно — заяви той. — Всички изгубихме толкова много. Мама, татко, Хелън, Марк. Клейвът щеше да ни раздели, докато не пораснем, а дотогава вече нямаше да бъдем семейство. Те бяха *моите* деца. Ливи. Тай. Дру. Тави. Аз ги отгледах. Превърнах се в чичо Артър. Нагърбих се с кореспонденцията. Отговарях на писмата. Плащах сметките. Поръчвах всичко

необходимо. Изготвих граfiците за патрулиране. Не допуснах никой да научи, че Артър е болен. Казах, че е ексцентричен, гений, който е загънал в работа на тавана. Истината е... — Той извърна очи. — Когато бях по-малък, го мразех. Искаше ми се изобщо да не излиза от тавана, но понякога се налагаше. Имаше срещи очи в очи, които не можеше да бъдат избегнати, а никой нямаше да провежда важните си съвещания с едно дванайсетгодишно момче. Така че отидох при Малкълм и той успя да създаде лекарство за чичо Артър. То предизвикваше периоди на прояснение, ала те траеха само няколко часа, а след това Артър получаваше главоболие.

Ема си спомни как Артър стискаше главата си след срещата с представителите на елфите в светилището. Агонията върху лицето му... не можеше да я прогони от мислите си, колкото и да искаше.

— Понякога се опитвах да го задържа настрани с други методи — продължи Джулиън, а гласът му бе пропит с омраза към себе си. — Като тази вечер. Малкълм му даде приспивателно. Знам, че не е правилно. Струвало ми се е, че ще отида в Ада заради това. Ако има Ад. Знаех, че не бива да правя онова, което правех. Малкълм си мълчеше, не каза на никого, но усещах, че не го одобрява. Искаше да кажа истината. Само че истината щеше да разруши семейството ни.

Марк се приведе напред. Изражението му беше непроницаемо.

— Ами Даяна?

— Никога не й казах — отвърна Джулиън. — Но според мен тя се досеща поне за част от истината.

— Не можеше ли тя да ръководи Института? Вместо отговорността да бъде оставена в ръцете на едно дванайсетгодишно момче?

— Попитах я. Тя отказа. Отвърна, че било невъзможно. Наистина съжаляваше и обеща да помага с всичко, което й е по силите. Даяна си има... своите тайни. — Джулиън се извърна от портрета на Джеси. — И още нещо. Споменах, че мразех Артър. Това беше отдавна. Вече не го мразя. Мразя Клейва за онова, което биха сторили с него, с нас, ако знаеха.

Той наведе глава. Необикновено ярката магическа светлина позлати краищата на косата му, белезите върху кожата му се превърнаха в сребро.

— Сега вече знаете. — Пръстите му стиснаха облегалката на стола. — Ще ви разбера, ако ме намразите. Не се сещам как другояче бих могъл да постъпя. Но бих ви разбрал.

Ема се изправи.

— Мисля, че знаехме. Не знаехме... и все пак знаехме. — Тя погледна Джулиън. — Така е, нали? Знаехме, че някой се грижи за всичко и че този някой не е Артър. Ако си вярвахме, че той ръководи Института, то бе, защото така бе по-лесно. Защото искахме да е вярно.

Джулиън затвори очи, а когато отново ги отвори, те се приковаха в брат му.

— Марк? — Тази едничка дума съдържаше неизречения му въпрос: *Марк, мразиш ли ме?* Марк слезе от масата. На магическата светлина русата му коса изглеждаше бяла.

— Нямам никакво право да те съдя, братко. Някога аз бях по-възрастният, но сега ти си по-големият от нас. Докато бях в царството на феите, всяка нощ си мислех за вас — за теб и Хелън, за Ливи и Тай, и Дру, и Тави. Нарекох звездите с вашите имена, така че, когато ги виждах да блещукат в небето, имах чувството, че сте с мен. Само това можех да сторя, за да заглуша страха, че може да сте ранени или да издъхвате, а аз никога няма да науча. А после се завърнах в едно семейство, което е не просто живо и здраво, но и сплотено от връзки, които никой не бе успял да разреже. Между вас има любов, толкова силна, че спира дъха ми. Останала ви е достатъчно дори и за мен.

Джулиън го гледаше с колебливо изумление. Ема усети вкуса на сълзи в гърлото си.

Искаше да отиде при Джулиън и да го прегърне, ала хиляди неща я възпираха.

— Ако искате да кажа и на останалите — дрезгаво предложи Джулиън, — ще го направя.

— Сега не е моментът да го решаваме — отвърна Марк и в това едничко изречение, в начина, по който гледаше Джулиън, за първи път, откакто той се бе завърнал, Ема видя един свят, в който Марк и Джулиън не бяха разделени, бяха отгледали братята и сестрите си заедно и заедно бяха решавали как да постъпят. За първи път зърна хармонията, която двамата бяха изгубили. — Не и когато врагове заобикалят и нас, и Института, не и когато животът и кръвта ни са изложени на опасност.

— Тежък товар е тази тайна — каза Джулиън и в гласа му имаше предупреждение, но и надежда. Сърцето на Ема се свиваше от болка за това, колко несправедливо бе всичко, за мъчителните и отчаяни решения, които едно дванайсетгодишно момче бе трябвало да взема, за да опази семейството си. За мрака, обгръщащ Артър Блекторн, за който той не носеше вина, ала който, бъдеше ли разкрит, щеше да му навлече наказанието на неговите управници. За тежестта на хилядите лъжи, изречени с добри намерения, защото дори така, те пак си оставаха лъжи. — А ако Последователите изпълнят заплахата си...

— Но откъде са научили? — попита Ема. — Откъде знаят за Артър?

Джулиън поклати глава.

— Нямам представа. Но мисля, че ще се наложи да разберем.

Кристина гледаше как, след като я сложи върху едно от леглата в амбулаторията, Диего осъзна, че не може да седне до нея, както е препасан с меч и арбалет, и започна да ги сваля непохватно.

Диего рядко беше непохватен. В спомените ѝ той бе грациозен, по-грациозният от двамата братя Росио Росалес, докато Хайме беше по-войнствен и свиреп. Диего окачи арбалета и меча си, след което разкопча суитшърта си и го метна на една от закачалките край вратата.

Беше с гръб към нея и през бялата му тениска Кристина видя, че има десетки нови белези и още повече Знаци отпреди, някои от които бяха постоянни. Голяма черна руна за храброст в битка покриваше дясната му лопатка и се подаваше над яката. Изглеждаше по-едър отпреди, кръстът, раменете и гърбът му бяха закоравели от още мускули. Косата му беше пораснала и стигаше до яката му. Докосна го по бузата, когато той се обърна, за да я погледне.

Във вихрушката на последвалите събития Кристина бе успяла да се отърси от изумлението да го види на онази задна уличка. Ала сега, когато бяха останали сами в амбулаторията, тя го гледаше и виждаше миналото. Миналото, от което бе избягала и което се бе опитала да забрави. Виждаше го в начина, по който той си придърпа един стол до леглото ѝ и се приведе, за да развърже внимателно ботушите ѝ, да ги сложи настрана и да навие левия ѝ крачол. Виждаше го в начина, по който ресниците докоснаха бузите му, когато се съсредоточи, докато

прокарваше върха на стилито си около раната на крака ѝ, обграждайки я с целителни руни. Виждаше го в луничката в крайчеца на устата му и в начина, по който се намръщи, когато се отдръпна и огледа критично руните си.

— Кристина, по-добре ли е така?

Болката беше отслабнала и Кристина кимна. Той се облегна в стола, стиснал стилито толкова силно, че старият белег върху опакото на дланта му побеля, и тя си спомни същия този белег и пръстите, разкопчаващи ризата му в спалнята ѝ в Сан Мигел де Айенде, докато звънът на камбаните в енорията долиташе през прозорците.

— Да — отвърна тя.

— Добре. — Той прибра стилито си. — *Tenemos que hablar.*^[1]

— На английски, ако обичаш. Трябва да го упражнявам.

По лицето му пробяга раздражение.

— Изобщо не е нужно да го упражняваш. Английският ти е съвършен, също като моя.

— Скромнен, както винаги.

Той се усмихна широко.

— Липсваха ми твоите закачки.

— Диего... — Кристина поклати глава. — Не би трябвало да си тук. И не би трябвало да казваш, че ти липсвам.

Лицето му сякаш се състоеше само от остри линии: подчертани скули и челюст, и слепоочия. Единствено устните му бяха меки, ъгълчетата им — извити лекичко надолу, сякаш бе нещастен. Кристина си спомни първия път, когато го беше целунала, в градината на Института, но бързо прогони спомена.

— Ала това е истината — отвърна той. — Кристина, защо избяга по този начин? Защо не отговори на никое от съобщенията и обажданията ми?

Тя вдигна ръка.

— Първо ти. Какво правиш в Лос Анджелис?

Диего подпря брадичка върху сгънатите си ръце.

— След като ти си тръгна, не можех да остана повече. Всичко ми напомняше за теб. Бях в почивка от Сколоманса и с теб възнамерявахме да прекараме лятото заедно. А после ти изчезна. В един миг бе част от живота ми, а в следващия бе изтръгната от него.

Чувствах се изгубен. Върнах се към обучението си, ала можех да мисля единствено за теб.

— Имаше Хайме — напомни му тя твърдо.

— Никой няма Хайме. Нима мислиш, че той не изпадна в паника, когато ти си тръгна? Очакваше да станете парабатай.

— Ще го преживее. — Гласът ѝ отекна студен и слаб в ушите ѝ, сякаш бе замръзнал, превръщайки се в миниатюрно ледено кристалче.

Диего помълча за миг.

— В Сколоманса пристигаха доклади от Лос Анджелис — продължи след малко. Некромантска дейност. Усилията на приятелката ти Ема да разследва смъртта на родителите си. Според Клейва тя вдигала шум за нищо, сигурно било, че убийствата са дело на Себастиан Моргенстърн, но тя отказвала да го приеме. Аз обаче си помислих, че може и да е права. Дойдох тук, за да разследвам, и още на първия ден отидох на Пазара на сенките. Виж, това е дълга история... озовах се в къщата на Уелс...

— Където реши, че е добра идея да простреляш друг нефилим с арбалет?

— Не знаех, че са ловци на сенки! Мислех, че са убийци... не стрелях, за да убия...

— *No manches*^[2] — прекъсна го рязко Кристина. — Трябваше да останеш и да им кажеш, че си нефилим. Стрелите бяха отровни. Джулиън замалко да умре.

— И аз така разбрах. — Диего изглеждаше изпълнен с разкаяние. — Не ги бях отровил аз. Ако имах представа, щях да остана. Оръжията, които купих от Пазара на сенките, трябва да са били отровени без моето знание.

— И защо изобщо си купувал оръжия от там? Защо не дойде в Института?

— Дойдох — отвърна Диего и тя занемя от изненада. — Дойдох, за да се видя с Артър Блекторн. Открих го в светилището. Опитах се да му кажа кой съм и защо съм тук. Той ми отвърна, че проклятието на рода Блекторн си е тяхна лична работа, че не искат ничия намеса и че ако знам какво е добро за мен, ще се махна от града, преди всичко да е изгоряло.

— Казал ти е това? — попита Кристина изумено.

— Разбрах, че не съм добре дошъл тук. Дори си помислих, че семейство Блекторн може би са замесени в забелязаната черна магия.

— Никога не биха го направили!

— Е, ти можеш да го кажеш. Ти ги познаваш. Но не и аз. Знаех единствено, че онзи, който ръководи Института, ми каза да си вървя, само че не можех да го сторя, защото *ти* беше тук. Възможно бе да те грози опасност, може би дори — от страна на семейството. Трябваше да се снабдя с оръжия на Пазара, защото се боях, че ако отида в някой от нашите складове за оръжия, може да стане ясно, че все още съм тук. Виж, Кристина, аз не съм лъжец...

— Не си *лъжец*? — повтори Кристина. — Искаш ли да знаеш защо си тръгнах, Диего? През май бяхме в Сан Мигел де Айенде. Аз бях отишла до площада, а когато се върнах, вие с Хайме седяхте на терасата. Аз прекосях двора и съвсем ясно чувах гласовете ви. Вие изобщо не подозирахте, че съм там.

Диего изглеждаше озадачен.

— Не...

— Чух го да казва как властта била в ръцете на неправилното семейство Росалес. Би трябвало да бъдете вие. Обясняваше ти своя план. Несъмнено си спомняш. Онзи, в който ти ще се ожениш за мен, а той ще стане мой парабатай и заедно двамата ще използват влиянието си над мен и майка ми, за да я свалите от поста ѝ като глава на Института в Мексико, и ще поемете властта в свои ръце. Според него твоята задача, да се ожениш за мен, била по-лесна, защото един ден можело да се разведеш. Да станеш парабатай, означава, че завинаги си вързан за другия. Спомням си как каза точно това.

— Кристина... — Диего беше пребледнял. — Значи, затова си тръгна онази нощ. Не е било, понеже майка ти беше болна и се нуждаеше от теб в Института.

— Аз бях тази, която беше болна — процеди Кристина. — Ти разби сърцето ми, Диего, ти и твоят брат. Не знам кое е по-лошо, да изгубиш най-добрия си приятел или да изгубиш момчето, в което си влюбена, но мога да ти кажа, че за мен и двамата умряхте в онзи ден. Ето защо не отговарях на обажданията и съобщенията ти. Не отговаряш на обажданията на мъртвец.

— Ами Хайме? — Нещо припламна в очите на Диего. — Ами неговите обаждания?

— Той никога не се обади. — Кристина почти изпита удоволствие при вида на изумлението, изписало се върху лицето му. — Може би има повече разум, отколкото теб.

— Хайме? *Хайме?* — Диего се беше изправил; една вена на слепоочието му туптеше. — Спомням си онзи ден, Кристина. Хайме беше пиян и бръщолевеше. Чу ли ме да казвам нещо, или чу само него?

Кристина си заповяда да се върне към онзи ден. В спомена ѝ звучеше какофония от гласове, ала...

— Чух само Хайме — призна тя. — Ти не изрече нито дума. Не ме защити. Не каза нищо.

— Нямахме смисъл да говоря на Хайме, докато беше в това състояние — горчиво отвърна Диего. — Оставих го да си говори. Не трябваше да го правя. Планът му изобщо не ме интересуваше. Аз те обичах. Искях да замина много надалеч заедно с теб. Той ми е брат, но е... Струва ми се, че нещо в него липсва от деня, в който се роди, някаква част от сърцето му, в която живее състраданието.

— Той щеше да стане мой парабатай — каза Кристина. — Щях да бъда свързана с него завинаги. А ти нямахме да кажеш нищо? С нищо нямахме да се опиташ да попречиш?

— Щях да го направя — възрази Диего. — Хайме възнамеряваше да отиде в Идрис. Изчаквах да замине. Искях да говоря с теб, когато него го няма.

Кристина поклати глава.

— Не е трябвало да чакаш.

— Кристина. — Той се приближи до нея с протегнати ръце. — Моля те, ако не искаш да повярваш на нищо друго, повярвай поне, че винаги съм те обичал. Наистина ли мислиш, че съм те лъгал, откакто бяхме деца? От първия път, когато те целунах и побягнах, като се смеех? Бях на десет години... Наистина ли мислиш, че още тогава съм кроил някакъв план?

Кристина не пое ръцете му.

— Ами Хайме? — отвърна тя. — Познавам го също толкова отдавна. Той винаги ми е бил приятел. А всъщност не е бил, нали? Изрече неща, които никой приятел не би изрекъл, а ти знаеше, че ме използва, и не каза нито дума.

— Щях да ти кажа...

— Намеренията не означават нищо. — Мислила си бе, че ще изпита облекчение, когато най-сетне каже на Диего защо го мрази, когато най-после свали от плещите си товара на онова, което беше чула. Когато най-сетне разкъса връзката между тях. Само че тя не ѝ се струваше разкъсана. Усещаше връзката помежду им така, както я бе почувствала, когато припадна в катастрофиралата кола и се свести в ръцете на Диего. Той ѝ шепнеше в ухото, че ще се оправи, че тя е неговата Кристина, че е силна. И за миг тя бе изпитала чувството, че последните няколко месеца са просто сън и че си е у дома.

— Трябва да остана — каза Диего. — Тези убийства, Последователите... прекалено са важни. Аз съм центурион, не мога да се откажа от мисията си. Но не е нужно да оставам в Института. Ако искаш да си вървя, ще го направя.

Кристина отвори уста, ала преди да успее да проговори, телефонът ѝ избръмча. Съобщение от Ема.

СТИГА СИ СЕ НАТИСКАЛА СЪС СЪВЪРШЕНИЯ
ДИЕГО И ЕЛА В КОМПЮТЪРНАТА СТАЯ, НУЖДАЕМ
СЕ ОТ ТЕБ.

Кристина направи физиономия и прибра телефона в джоба си.
— Най-добре да вървим.

---

[1] Трябва да поговорим. (Исп.) — Б.пр. ↑

[2] Как ли пък не. (исп., разг.) — Б.пр. ↑

21.

ВЯТЪР ЛЕДЕН ВРЪХЛЕТЯ

Небето навън бе придобило цвета на много късна нощ или много ранна сутрин, в зависимост от гледната точка. На Джулиън то винаги му бе приличало на син целофан или акварел: наситеното синьо на вечерта, станало прозрачно от задаващото се слънце.

Обитателите на Института (всички, освен Артър, който продължаваше да спи дълбоко на тавана) се бяха събрали в компютърната стая. Тай беше надонесъл листове и книги от библиотеката и останалите ги преглеждаха. Тави се беше свил на кълбо и спеше в ъгъла. Купчини празни кутии пица от заведението на Найтшейд се издигаха върху масата. Ема дори не помнеше кога са ги доставили, но повечето от тях вече бяха изядени. Марк бе вперил яростен поглед в Кристина и Диего, който сякаш изобщо не забелязваше. Не забелязваше и Друзила, която го беше зяпнала с очи, придобили размерите на чинийки. Май не забелязваше почти нищо, помисли си Джулиън сурово. Може би да изглеждаш абсурдно добре поглъщаше повече време, отколкото изглеждаше отстрани.

Ема беше довършила разказа си за това, как двете с Кристина бяха проследили Стърлинг и какво бяха научили от него, докато идваха насам. Тай си беше водил записки с молив, втъкнал още един зад ухото си. Черната му коса беше разрошена като котешка козина. Джулиън си спомни как, когато Тай бе малък, той можеше да се протегне и да приглади косата му, когато стане прекалено рошава. Нещо в него се сви от болка при този спомен.

— Е — заяви Тай сега и се обърна към Диего и седналата до него Кристина. Тя беше боса, единият ѝ крачол беше навит и глезенът ѝ беше превързан, и час по час поглеждаше Диего с крайчеца на окото си със смесица от подозрение и облекчение, че... ѝ беше помогнал? Че изобщо беше тук? Джулиън не беше сигурен. — Ти си центурион?

— Обучавах се в Сколоманса — отвърна Диего. — Бях най-младият кандидат в историята, станал центурион.

Всички изглеждаха впечатлени, освен Марк. Дори и Тай.

— То е, като да си детектив, нали? — попита той. — Разследвате Клейва?

— Това е едно от нещата, които правим. Ние сме над закона, забраняващ на ловците на сенки да се замесват във въпроси, свързани с феите.

— Клейвът може да направи подобно изключение за всеки ловец на сенки, ако случаят го налага — отбеляза Джулиън. — Защо Даяна ми каза, че не можем да разследваме? Защо са изпратили теб?

— Беше преценено, че семейството ви, с вашата връзка с елфите, няма да е в състояние да проведе обективно разследване на поредица от убийства, където част от жертвите са елфи.

— Това е напълно неоснователно. — Очите на Марк припламнаха.

— Нима? — Диего се огледа наоколо. — От всичко, което видях и чух, изглежда, че сте започнали тайно разследване, без да кажете на Клейва. Събрали сте доказателства, които не сте споделили. Открили сте таен култ от убийци...

— В твоята уста звучи толкова съмнително — обади се Ема. — Всичко, което ти си направил досега, е да се появиш в Лос Анджелис и да простреляш друг ловец на сенки.

Диего хвърли поглед към Джулиън.

— Почти заздравя — каза той. — Почти.

— Обзалагам се, че не си докладвал за това на Сколоманса — заяви Ема. — Нали, Съвършени Диего?

— Нищо не съм докладвал на Сколоманса — отвърна Диего. — Не и откакто открих, че Кристина също е замесена. Никога не бих я наранил.

Кристина пламна.

— Ти си центурион — каза Тай. — Давате обети...

— Обетите за приятелство и любов са по-силни — заяви Диего.

Друзила го гледаше със сърчица в очите.

— Това е красиво.

Марк направи физиономия. Очевидно бе, че не е от фен клуба на Съвършения Диего.

— Много трогателно — каза Ема. — А сега говори. Какво знаеш?

Джулиън я погледна. Изглеждаше си като Ема, обикновената Ема, интелигентна и насърчителна, и корава, и нормална. Дори му се усмихна, преди отново да насочи вниманието си към Диего. Джулиън се заслуша; половината от ума му запечатваше разказа на Диего. В другата цареше хаос.

През последните пет години беше вървял по тясна каменна пътечка над океана, от двете страни на която, далеч под него, клокочеше връщ казан. Пазеше равновесие, като пазеше тайните си.

Марк му беше простил. Ала Марк не бе единственият, когото бе излъгал. Да излъжеш своя парабатай... не беше забранено, но повечето парабатай не го правеха. Те нямаха нужда, нито желание да крият каквото и да било един от друг. Че е скрил толкова много от Ема, би трябвало да я шокира. Той се взираше скришом в лицето ѝ, опитвайки се да открие следи от шок или гняв. Само че не можеше да прочете нищо върху него; изражението ѝ бе влудяващо непроницаемо, докато Диего разказваше.

Когато им обясни, че при пристигането си бе дошъл в Института и чичо Артър го беше отпратил с думите, че не искат никой, който не е от семейството, да се намесва в проблемите му, Ливи вдигна ръка.

— Защо би го направил? — попита тя. — Чичо Артър не обича непознати, но не е лъжец.

Ема извърна очи от нея. Стомахът на Джулиън се сви. Неговите тайни, все така тежки.

— Мнозина ловци на сенки от по-старото поколение нямат доверие на центурионите — обясни той. — Сколомансът бе затворен през 1872 г., а подготовката на центуриони — преустановена. Знаете какви са възрастните, когато става дума за неща, с които не са израснали.

Ливи сви рамене, като че поуспокоена. Тай си дращеше нещо в бележника.

— Къде отиде след това, Диего?

— Срещнал се е с Джони Рук — отговори Кристина. — И Рук му казал за бар „Саркофаг“, също както на Ема.

— Незабавно отидох там — продължи Диего. — Дни наред чаках в задните улички край бара. — Погледът му се стрелна към Кристина и Джулиън се зачуди мъничко жлъчно, дали и за всички останали бе толкова очевидно, колкото и за него, че Диего бе сторил всичко това

заради Кристина... че ако не бе изпаднал в паника за нея, едва ли би прекарал дни наред, наблюдавайки бара, за да види какво ще се случи. — А после чух някакво момиче да пици.

Ема се изпъна.

— Ние не го чухме.

— Мисля, че беше, преди да се появите — обясни Диего. — Последвах звука и видях групичка Последователи, включително и Белинда (макар че тогава не знаех кои са), да нападнат едно момиче. Удряха й шамари, заплюваха я. На земята с тебешир бяха нарисувани защитни кръгове. Видях и онзи символ — линиите на водата под знака за огън. Бях го забелязал и на Пазара. Много стар знак за съживяване.

— Съживяване — повтори Тай. — Некромантство?

Диего кимна.

— Успях да отблъсна Последователите, но момичето избяга. Изтича при колата си.

— Била е Ава, нали? — досети се Ема.

— Да. Видя ме и побягна. Проследих я до дома ѝ и успях да я убедя да ми разкаже всичко, което знае за театър „Полунощ“, Последователите и Лотарията. Не беше много, но научих, че е била изтеглена в Лотарията. Че именно тя бе убила Станли Уелс, знаейки, че ако не го направи, ще бъде измъчвана и убита.

— Казала ти е всичко това? — попита Ливи изумено. — Но нали са се заклели да го пазят в тайна.

Диего сви рамене.

— Не знам защо реши да ми се довери...

— Ама ти сериозно ли? — обади се Ема. — Някога поглеждал ли си се в огледалото?

— Ема! — изсъска Кристина.

— Беше го убила няколко дни по-рано и вече бе разкъсвана от угризения. Беше отишла в онази уличка, защото искала да види тялото му. Каза нещо доста странно за тебеширените кръгове — че били безполезни, били нарисувани за заблуждение. Много малко от онова, което говореше, имаше смисъл. — Той се намръщи. — Обещах ѝ, че ще я защита. Останах да спя на верандата ѝ. На другия ден тя настоя да си тръгна. Заяви, че искала да бъде заедно с Пазителя и останалите Последователи. Че мястото ѝ било там. Настояваше и аз си тръгнах. Върнах се на Пазара, купих оръжия от Джони Рук, а когато същата

вечер се върнах в къщата ѝ, тя беше мъртва. Беше удушена и удавена в басейна, а ръката ѝ беше отрязана.

— Не разбирам какво е това с ръцете — подхвърли Ема. — Ава бе изгубила едната си ръка и бе убита; едната ръка на Белинда липсваше, но са я оставили жива, а тя отреза и двете ръце на Стърлинг, след като той умря.

— Може би са доказателство за Пазителя, че някой е умрял — предположи Ливи. — Както постъпил ловецът, който донесъл сърцето на Снежанка в кутия.

— А може би са част от заклинанието — сбърчи вежди Диего. — На Ава и Белинда им липсваше водещата ръка... може би Белинда не е знаела коя е водещата ръка на Стърлинг, затова е взела и двете.

— Парче от убиеца като част от жертвоприношението? — каза Джулиън. — Ще се наложи да се поровим по-задълбочено в отдела с некромантство в библиотеката.

— Да — отвърна Диего. — Ще ми се да бях имал достъп до библиотеката ви, след като открих Ава Ли мъртва. Бях се провалил в задължението си да защитя мундан, нуждаещ се от помощта ми. Заклех се да откроя онзи, който го беше направил. Зачаках на покрива ѝ...

— Да, знаем какво се случи — прекъсна го Джулиън. — Спомням си го всеки път щом ме прониже болка, когато времето е студено.

Диего наклони глава на една страна.

— Наистина съжалявам.

— Аз искам да знам какво се случи след това — обади се Тай, който продължаваше да си води записки със своя изящен, нечетлив почерк. Джулиън открай време смяташе, че прилича на котешки стъпки, танцуващи по страницата. Тънките му дълги пръсти вече бяха изцапани с молив. — Открил си, че Стърлинг е следващият избран, и си започнал да го следиш?

— Да — отвърна Диего. — И видях, че вие се опитвате да го защитите. Не разбирах защо. Съжалявам, но след думите на Артър подозирах всички ви. Знаех, че би трябвало да ви предам на Клейва, но не бях в състояние да го направя. — Той погледна за миг към Кристина и отново извърна очи. — Тази вечер бях пред бара с надеждата да спра Стърлинг, но си признавам, че исках да чуя и вашата страна от

историята. Сега, когато я чух, се радвам, че съм сгрешил за ролята ви във всичко това.

— И би трябвало — измърмори Марк. Диего се облегна в стола си.

— А сега може би и вие ще ми кажете какво знаете. Така би било справедливо.

Джулиън изпита чувство на благодарност, когато Марк се залови с разказа. Съвестно сподели всички подробности, включително и споразумението с елфите, засягащо собствената му съдба и резултатите от присъствието му в Института.

— „На Блекторн кръвта“ — повтори Диего замислено, когато Марк приключи. — Това е интересно. Лично аз бих предположил, че родът Карстерс ще е по-важен за тези магии, като се имат предвид убийствата отпреди пет години.

— С други думи — родителите на Ема — каза Джулиън. Прекрасно си ги спомняше, пълните им със смях очи и обичта им към Ема. За него те никога нямаше да бъдат просто „убийствата“.

С крайчеца на окото си видя как Тави слезе от креслото, в което се беше свил, отиде до вратата и тихичко се измъкна навън. Сигурно беше изтощен; вероятно бе очаквал Джулиън да го сложи да си легне. Джулиън усети как го жегва чувство на вина за най-малкия му брат, който толкова често се оказваше затворен между четири стени с по-възрастни от него, потънали в разговори за кръв и смърт.

— Да — каза Диего. — Едно от нещата, които не ми дават мира, е фактът, че те бяха убити преди пет години, след което нямаше други жертви чак до миналата година. На какво се дължи този дълъг промеждутък?

— Мислехме си, че може би магията го налага — отвърна Ливи и се прозя. Изглеждаше изтощена, под очите ѝ се открояваха тъмни сенки. Те всички изглеждаха изтощени.

— Има и още нещо: в колата Стърлинг каза, че нямало значение каква е жертвата — човек, елф... дори нефилим, ако броим убийствата на Карстерс.

— Спомена, че не можело да убиват върколаци и магьосници... — обади се Кристина.

— Предполагам, че са стояли настрана от всички, които попадат под закрилата на Съглашението — каза Джулиън. — Това би

привлякло внимание. Нашето внимание.

— Така е — съгласи се Диего. — Но иначе да няма никакво значение какви са жертвите? Хора или елфи, мъже или жени, стари или млади? Всяка магия си има тема, ако решите да го погледнете по този начин. Жертвената магия изисква нещо общо между жертвите — всички са надарени със Зрението, всички са девиси или пък всички имат еднаква кръв. Тук като че ли ги избират съвсем наслуки.

Тай гледаше Диего с неприкрито възхищение.

— Сколомансът звучи толкова готин — заяви той. — Нямах представа, че ви позволяват да научите толкова много за заклинанията и магиите.

Диего се усмихна. Друзила изглеждаше така, сякаш ще падне. Ливи имаше вид, сякаш би била впечатлена, ако не беше толкова изтощена. А Марк изглеждаше по-раздразнен от всякога.

— Може ли да видя снимки на Средоточието? — попита Диего. — Струва ми се наистина важно. Истински съм впечатлен, че сте го открили.

— Когато отидохме, мястото беше обградено от мантиди, така че имаме снимки само отвътре, но не и отвън — обясни Марк, докато Тай отиваше да донесе снимките. — Що се отнася до демоните, двамата с Ема се разправихме с тях. — Той намигна на Ема и тя му се усмихна.

Джулиън усети внезапния остър пристъп на ревност, който го жегваше винаги когато Марк флиртуваше с Ема. Знаеше, че това не означава нищо. Марк флиртуваше така, както го правеха елфите, с изтънчена шеговитост, зад която не се криеше нищо сериозно.

Само че Марк можеше да флиртува с Ема, ако поиска. Имаше избор, а непостоянството на елфите беше пословично... и ако Марк проявяваше интерес, той, Джулиън, нямаше нито причина, нито право да се противопостави.

Би трябвало да подкрепя брат си — нима нямаше да бъде истински щастливец, ако брат му и неговият парабатай се влюбеха? Нали хората си мечтаеха, онези, които обичат, да са щастливи?

При думите на Марк Диего повдигна вежди, но не каза нищо, докато Тиберий разстилаше снимките върху масичката.

— Магия за енергия — обясни Тай. — Това поне знаем.

— Да — отвърна Диего. — Енергията, особено енергията на смъртта, може да бъде съхранявана и по-късно използвана за

некромантство. Само че нямаме представа за какво му е на някого цялата тази енергия.

— За призоваваща магия. — Ливи отново се прозя. — Така поне твърди Малкълм.

Между веждите на Диего се връза малка бръчка.

— Не е много вероятно да е призоваваща магия. С енергията на смъртта се правят заклинания, свързани със смърт. Магьосникът се опитва да върне някого от мъртвите.

— Ала кого? — попита Тай след кратко мълчание. — Някой могъщ?

— Не — отвърна Друзила. — Опитва се да възкреси Анабел. Анабел Ли.

Всички изглеждаха изненадани, че Дру се бе обадила... толкова изненадани, че тя сякаш се сви в себе си. Диего обаче я дари с насърчителна усмивка.

— Стихотворението... стихотворението е написано по стените на пещерата, нали? — продължи тя, оглеждайки се притеснено наоколо. — И всички се опитваха да открият дали е някакъв шифър, или заклинание, но ако то всъщност е просто напомняне? Този човек... магьосникът... изгубил е някого, когото обича, и сега се опитва да си го върне.

— Някой е така обезумял от желание да си върне изгубената си любов, че основава култ, убива повече от дузина души, създава пещера върху Средоточието, изписва стените със стихотворението, отваря Портал, отвеждащ в океана...? — Гласът на Ливи беше пропит със съмнение.

— Аз бих го направила — заяви Дру. — Ако става дума за някого, когото наистина съм обичала. Възможно е дори да не е било романтична любов, може би майка или сестра, или нещо такова. Искам да кажа, ти би го направил за Ема, нали, Джулс? Ако тя умре?

Черен ужас се спусна като пелена пред очите на Джулиън при мисълта, че Ема може да умре.

— Ама че злокобни приказки, Дру — каза той с глас, който му се стори невероятно далечен.

— Джулиън? — повика го Ема. — Добре ли си?

За щастие, не му се наложи да отговори, защото в този миг откъм прага се разнесе сериозен глас:

— Дру е права — заяви Тави.

Значи, все пак не беше отишъл да си легне. Стоеше до вратата с широко отворени очи и разрошена кестенява коса. Открай време беше дребничък за възрастта си и сега очите му приличаха на синьо-зелени чинийки наред бледото му лице. Стискаше нещо зад гърба си.

— Тави — каза Джулиън. — Тав, какво криеш там?

Тави извади ръка иззад гърба си. Държеше книга — детска книжка, голяма, с илюстрирана корица. Заглавието бе написано с позлатени букви: „Съкровищница от приказки за нефилими“.

Детска книжка за ловци на сенки. Имаше и такива, макар и да не бяха много. Печатарските машини в Идрис бяха малки.

— Откъде я имаш? — попита Ема с искрено любопитство. Като малка и тя бе имала подобна книжка, която бе изчезнала заедно с много от вещите на родителите ѝ.

— Пралеля Марджъри ми я даде — обясни Тави. — Повечето приказки ми харесват. Тази за първите парабатай е хубава, но някои от тях са тъжни и страшни, като онази за Тобаяс Херондейл. Но най-тъжна е онази за лейди Полунощ.

— Лейди коя? — попита Кристина, привеждайки се напред.

— Полунощ. Като онзи театър, в който отидохте. Чух Марк да казва стихчето и си спомних, че съм го чел някъде.

— Чел си го някъде? — повтори Марк изумено. — Къде си виждал това елфическо стихче, Октавиан?

Тави отвори книжката.

— Имало една нефилимска дама — започна той — и тя се влюбила в някого, в когото не трябвало. Родителите ѝ я затворили в железен замък и той не могъл да проникне в него. Тя умряла от мъка, а мъжът, който я обичал, отишъл при краля на феите и попитал дали съществува начин да я върне. Кралят отвърнал, че имало стихче:

*Първо пламък, след него — порой и вода,
а накрая — на Блекторн кръвта.
Ако искаш миналото да забравиш,
първо тринайсет и още едно ще направиш.
В сивата ангелска книга недей търси,
червено и бяло ще те отведат настрани.*

*Изгубеното, за да си възвърнеш,
Черната книга търси да разгърнеш.*

— Е, какво се случило? — попита Ема. — С мъжа, който отишъл при краля на феите?

— Той вкусил от храната на елфите — отвърна Тави. — Станал техен пленник. Според легендата звукът на вълните, разбиващи се в брега, са неговите викове, молеци я да се върне.

Джулиън изпусна дъха си.

— Как така не сме го открили досега?

— Защото това е детска книжка — отвърна Ема. — Не стои в библиотеката.

— Ама че глупаво — спокойно отбеляза Тави. — Това е хубава книга.

— Но защо? — попита Джулиън. — Защо кръв на Блекторн?

— Защото тя била Блекторн — обясни Тави. — Лейди Полунощ. Наричали я така, защото имала дълга черна коса, но очите ѝ били като нашите. Вижте.

Той обърна книжката към тях, за да им покаже една сантиментална рисунка. Жена с разпиляна по раменете гарвановочерна коса протягаше ръце към чезнещата в далечината фигура на един мъж; очите ѝ бяха широко отворени... и синьо-зелени като морето.

Ливи ахна и посегна към книжката. Макар и неохотно, Тави ѝ я даде.

— Недей да късаш страниците — предупреди я той.

— Значи, това е цялото стихотворение — каза тя. — *Това е* написано върху телата.

— Това са указания — обясни Марк. — Ако наистина е елфическо стихотворение, за правилния човек то представлява съвсем ясен списък с указания. Как да върне някого от мъртвите... не кого да е, а нея. Тази жена от рода Блекторн.

— Тринайсет — повтори Ема. — Въпреки изтощението, сърцето ѝ прпускеше от вълнение.

Очите ѝ срещнаха тези на Кристина.

— Да — задъхано прошепна Кристина. — Онова, което Стърлинг каза... когато го заловихме след смъртта на момичето. Каза,

че тя е била тринайсетата.

— „Първо тринайсет и още едно ще направиш“ — изрецитира Ема. — Убил е тринайсет жертви. Остава му една последна и тогава ще е готов. Ще притежава достатъчно магия, за да върне лейди Полунощ от мъртвите.

— Значи, ще има още едно убийство — каза Джулиън. — Убийство, което може би ще бъде различно от предишните.

— Трябва да има и други указания, освен това — обади се Тай. — Никой не би могъл да разбере как точно да извърши заклинанието единствено с помощта на това стихче. — Той се огледа наоколо, в сивите му очи проблесна несигурност. Беше изражение, което се появяваше рядко върху лицето му, обикновено когато мислеше, че става дума за нещо, което всички други разбират, но не и той. — Не би могъл, нали?

— Не — отсече Марк. — Ала стихчето ни казва къде да потърсим останалата част от указанията. „В Сивата ангелска книга недей търси.“ Отговорът не е в Сивата книга. Нито в Бялата книга, нито пък в Червените текстове.

— Намира се в Черната книга на мъртвите — каза Диего. — Чувал съм за нея в Сколоманса.

— Какво представлява? — попита Ема. — Има ли копия от нея? Можем ли да я намерим?

Диего поклати глава.

— Това е книга с изключително черна магия. Почти легендарна. Дори на върховните магьосници е забранено да я притежават. Ако съществуват копия, аз не знам къде са. Но трябва да се опитаме да разберем, още утре.

— Аха. — Гласът на Ливи беше завален от сънливост. — Утре.

— Искаш ли да си лягаш, Ливи? — попита Джулиън, макар че въпросът беше риторичен: Ливи клюмаше като увехнало глухарче. При тези думи обаче тя изпъна рамене.

— Не, не ми се спи, мога да остана...

Лицето на Тай се промени едва забележимо, когато се вгледа в своята близначка.

— Аз съм скапан — заяви той. — Мисля, че ще е най-добре да си лягаме. На сутринта ще ни е по-лесно да се съсредоточим.

Джулиън се съмняваше, че Тай е уморен — когато беше погълнат от някоя загадка, той можеше да будувa дни наред. Ливи обаче кимна благодарно при тези думи.

— Прав си. — Тя стана от стола си и като върна книжката на Тави, го вдигна на ръце. — Да вървим. Ти определено трябва да си в леглото.

— Обаче и аз помогнах, нали? — попита Тави, докато сестра му го отнасяше към вратата. Гледаше към Джулиън, докато го казваше, и Джулиън си спомни самия себе си като дете, как поглежда Андрю Блекторн по същия начин. Момче, вдигнало очи към баща си, търсещо неговото одобрение.

— Не *просто* помогна — заяви той. — Като нищо разреши цялата загадка, Тав.

— Ура — каза Тави сънено и отпусна глава върху рамото на Ливи.

Останалите скоро последваха Тай и Ливи по леглата, но Ема не можа да заспи. В крайна сметка се озова на стъпалата пред Института още преди слънцето да е изгряло.

Беше по джапанки, потниче и долнище на пижама. Откъм океана появяваше хладен въздух, ала тя не го усещаше, зареяла поглед към водата.

Океанът се виждаше от всеки ъгъл на стълбището: синьо-черен в задаващото се утро, като мастило, набраздено от облачета бяла пяна там, където вълните се разбиваха навътре в морето. Луната се бе смалила и хвърляше ъгловата сянка върху водата. Сребристосиня зора.

Тя си спомни студa на този син океан, разливащ се около нея. Вкуса на солена вода и демонска кръв. Усещането, че водата я натиска надолу, троши костите ѝ.

И най-страшното — страха, че някога родителите ѝ бяха изпитвали същата болка, същата паника.

А после мислите ѝ се насочиха към Джулиън. Начина, по който изглеждаше в трапезарията. Напрежението в гласа му, докато стоеше там и им разказваше, на нея и на Марк, всичко, което бе извършил през последните пет години.

— Ема?

Ема се поизвърна и видя Съвършения Диего да слиза по стъпалата. Изглеждаше безупречно, въпреки предишната нощ; дори ботушите му бяха лъснати. Тъмнокестенявата му коса бе гъста и падаше очарователно над едното му око. Мъничко приличаше на принц от приказките.

Тя отново си помисли за Джулиън. За непокорната му коса, изгризаните нокти, прашните ботуши, изпоцапаните с боя ръце.

— Здравей, Съвършени Диего — поздравя го.

— Ще ми се да не ме наричаш така.

— Напразно ти се ще. Къде отиваш? Кристина добре ли е?

— Спи. — Съвършения Диего се загледа в океана. — Тук е много красиво. Сигурно ти се струва наистина спокойно.

— А *ти* сигурно се шегуваш.

Той ѝ отправи една доста съвършена усмивка.

— Е, нали се сецаш, когато не се случват убийства и мястото не е обградено от малка армия.

— Къде отиваш? — попита Ема отново. — Много скоро ще съмне.

— Знам, че пещерата няма да бъде отворена, но искам да видя Средоточието със собствените си очи. Демоните вече трябва да са се разпръснали. Искам да огледам наоколо, да се уверя, че не сте пропуснали нещо.

— Направо преливаш от тактичност, а? — каза Ема. — Е, добре. Давай. Виж дали не сме пропуснали нещо, докато замалко не бяхме разкъсани на парчета от гигантски демони скакалци.

— Строго погледнато, мантидите не са скакалци...

Ема го изглежда свирепо. Диего сви рамене и изтича надолу по стъпалата. Спря в подножието им и я погледна през рамо.

— Някой друг в Клейва знае ли за разследването? Някой друг, освен семейството ви?

— Само Даяна — отвърна Ема.

— Тя ви обучава, нали? — Когато Ема кимна, той се намръщи. — Не бяха ли Джейс Херондейл и семейство Лайтууд предадени от собствения си учител?

— Тя никога не би ни предала — заяви Ема ядосано. — Нито на Клейва, нито на когото и да било. С Ходж Старкуедър беше различно.

— Как по-точно?

— Ходж не беше Даяна. Той беше слуга на Валънтайн. Даяна е добър човек.

— И къде е сега? — попита Диего. — Бих искал да се запозная с нея...

Ема се поколеба.

— Тя...

— Тя е в Тайланд — разнесе се глас зад тях. Джулиън. Беше навлякъл войнишко яке с качулка над дънките и тениската си. — Там имало някаква вещица, която ѝ се искаше да разпита за енергийните магии. Някого, когото познавала като малка. — Той замълча за миг. — Можем да ѝ имаме доверие.

Диего наклони глава на една страна.

— Не исках да намекна нещо друго.

Джулиън се облегна на една от колоните и двамата с Ема се загледаха след Диего, който прекоси изпотъпканата трева и пое по пътя. Луната бе изчезнала напълно, а източното небе започваше да порозовява.

— Какво правиш тук? — тихичко попита Джулиън най-сетне.

— Не можах да заспя.

Джулиън бе отметнал глава назад, сякаш се къпеше в бледата светлина на зората. Тя го превръщаше в нещо друго, някой, изваян от мрамор и сребро, някой, чиито мастиленочерни къдрици се извиваха върху слепоочията и шията му като акантови листа в древногръцкото изкуство.

Не беше съвършен като Диего, ала в очите на Ема никога не бе имало по-красив от него.

— Рано или късно, ще се наложи да поговорим за това — каза тя.

— Знам. — Той сведе поглед към дългите си крака, орфаните ръбове на дънките, ботушите. — Надявах се... предполагам, че се надявах то никога да не се случи, или поне да сме пораснали, когато се случи.

— Ами нека се държим като големи хора. Защо не ми каза по-рано?

— Мислиш ли, че ми беше приятно да пазя тайни от теб? Мислиш ли, че не исках да ти кажа?

— Ако наистина си искал, можеше да го направиш.

— Не, не можех. — В гласа му се долавяше тихо отчаяние.

— Нима ми нямаше доверие? Нима смяташе, че ще те издам?

Джулиън поклати глава.

— Не беше това.

Наоколо вече се бе прояснило достатъчно и цветът на очите му се виждаше въпреки сумрака. Приличаха на изкуствено осветена вода.

Мислите на Ема се върнаха към нощта, в която майката на Джулиън бе умряла. Беше боледувала, обградена от грижите на Мълчаливите братя до края. Имаше болести, които дори нефилимската магия не бе в състояние да излекува: тя страдаше от рак на костите и той я беше убил.

Току-що овдовял, Андрю Блекторн бе прекалено смазан, за да отиде при Тави, когато бебето се бе разплакало през нощта. Хелън бе много способна: топлеше бибероните за Тави, сменяше пелените му, обличаше го. Ала Джулиън бе този, който стоеше с него през деня. Докато Марк и Хелън тренираха, Джулиън стоеше в стаята на Тави и рисуваше. Понякога Ема оставаше с него и двамата си играеха както обикновено, а бебето гукаше в кошчето си на няколко крачки от тях.

По онова време Ема не мислеше кой знае колко за това. И тя, също като Джулиън, бе само на десет години. Ала сега мислите ѝ се върнаха към него.

— Спомням си, когато майка ти умря — каза тя — и ти започна да се грижиш за Тави през деня. Попитах те защо и още помня какво ми отговори. Ами ти?

— Отговорих ти, че е, защото няма кой друг да го прави. — Джулиън я погледна озадачено. — Марк и Хелън трябваше да тренират... Баща ми беше... е, знаеш как...

— Всичко, което си правил, е, защото никой друг не е можел или искал да го свърши. Ако не се беше нагърбил със задълженията на Артър, никой друг не би се сетил да го стори. Ако не беше така твърдо решен да крепиш всичко, никой друг не би го сторил. Може би е започнало още тогава, когато се грижеше за Тави. Може би оттам ти е дошла идеята.

Джулиън въздъхна.

— Може би. Самият аз не съм съвсем сигурен.

— Все още ми се ще да ми беше казал. Знам, че си си мислел, че постъпваш самопожертвувателно...

— Не съм — прекъсна я той и Ема го погледна учудено. — Причините да го направя бяха изцяло егоистични. Ти беше моето бягство, Ема. Начинът да се скрия от всичко ужасно. Когато бях с теб, аз бях щастлив.

Ема се изправи.

— Ала това не може да са били единствените мигове, в които си бил щастлив...

— Естествено, че бях щастлив със семейството ми. Но аз нося отговорност за тях... никога не съм бил отговорен за теб... с теб сме отговорни един за друг, именно това означава парабатайската връзка. Нима не разбираш, Ема, ти си единствената, отредена да се грижи за мен.

— Значи, съм се провалила. — Разочарование от самата нея прониза Ема до мозъка на костите. — Би трябвало да се досетя какво ти е, а аз не...

— Никога не казвай това отново! — Джулиън се оттласна от колоната, слънцето, изгряващо зад него, превърна крайчетата на косата му в мед.

Ема не можеше да види изражението му, ала знаеше, че е разгневен.

Тя се изправи на крака.

— Какво, че би трябвало да се досетя? Така е...

— Че си се провалила с мен — разгорещено каза той. — Ако знаеше... ти бе единственото, което ми даваше сили да продължа, понякога цели седмици, месеци. Дори докато бях в Англия, мисълта за теб ми даваше сили да не се откажа. Ето защо исках да бъдеш моят парабатай... беше напълно егоистично... исках да те привържа към себе си, независимо от всичко, макар да знаех, че е лоша идея, макар да знаех, че...

Той млъкна, по лицето му пробяга ужас.

— Макар че какво? — попита Ема. Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите. — Макар че какво, Джулиън?

Той поклати глава. Косата ѝ се бе измъкнала от опашката и се развяваше около лицето ѝ, ярки светли кичури, подхванати от вятъра. Той се пресегна, за да прибере един зад ухото ѝ; приличаше на човек, попаднал в сън, мъчещ се да се събуди.

— Няма значение.

— Обичаш ли ме? — Гласът ѝ бе шепот.

Джулиън нави кичур от косата ѝ около пръста си, сребърно-златна халка.

— Какво значение има? То не би променило нищо.

— Не е вярно — прошепна Ема. — Би променило всичко за мен.

— Ема, най-добре ще е да се прибереш. Отиди да поспиш. И двамата трябва... Ема стисна зъби.

— Ако ще си тръгнеш от мен сега, ще трябва да го направиш сам.

Джулиън се поколеба. Тя видя напрежението в тялото му, надигащо се като вълна, която всеки миг се разбие.

— Тръгни си от мен — рязко каза тя. — *Тръгни си.*

Напрежението в него достигна връхната си точка и превали; нещо в него се сгромоляса, като вода, разбила се в скали.

— Не мога. — Гласът му бе нисък и прекършен. — Господи, не мога.

И като притвори очи, той вдигна и другата си ръка и взе лицето ѝ в шепите си. Пръстите му се заровиха в косата ѝ и той я притегли към себе си. Ема вдъхна студения въздух, а после устните му откриха нейните и сетивата ѝ изригнаха.

Беше се питала, някъде в подсъзнанието си, дали онова, което се бе случило между тях на брега, бе просто случайност, родена от споделения адреналин. Несъмнено не би трябвало целувките да са такива, така всепоглъщащи, че да те разтърсват като мълния, изцеждайки и последната капчица сила от тялото ти, така че да не ти остава нищо друго, освен да се вкопчиш в другия.

Ала очевидно беше така.

Пръстите ѝ се свиха в юмруци в якето на Джулиън, придърпвайки го към нея, по-близо, по-близо. Върху устните му имаше захар и кофеин. Имаше вкус на енергия. Ръцете ѝ се плъзнаха под тениската му, докосвайки голата кожа на гърба му, и той се откъсна от нея, за да си поеме рязко дъх. Клепачите му бяха спуснати, устните — полуотворени.

— Ема — промълви той и копнежът в гласа му я прониза като нагорещено острие. Когато посегна към нея, тя почти се строполи върху него. Той я завъртя, притискайки я към колоната със силното си горещо тяло...

Някакъв звук проникна през мъглата, обгърнала мозъка ѝ.

Ема и Джулиън се отдръпнаха рязко един от друг, с широко отворени очи.

И двамата бяха в Залата на Съглашението в Идрис, когато се беше появил Дивият лов, виейки около стените, опитвайки се да срине тавана. Ема не бе забравила рога на Гуин, отекнал мощно във въздуха. Накарал всяко нервно окончание в тялото ѝ да затрепти. Пронизителен, кух, самотен звук.

Който отекваше в утрото около тях.

Слънцето бе изгряло, докато Ема бе погълната от Джулиън, и пътят, спускащ се към магистралата, бе огрян от слънцето. По него се задаваха трима ездаци, яхнали черен, бял и сив кон.

Ема начаса разпозна двама от тях: Кийрън, възседнал коня си като танцьор, косата му — почти черна под лъчите на слънцето; до него, обвит в черни одежди, яздеше Ярлат.

Третия конник Ема познаваше от десетки илюстрации в книгите. Едър, широкоплещест мъж с брада и тъмни доспехи, които приличаха на застъпваща се дървесна кора. Под мишницата си носеше боен рог — внушителен инструмент, върху който бяха гравирани елени.

Гуин Ловецът, предводителят на Дивия лов, беше пристигнал в Института. И изобщо не изглеждаше доволен.

22.

ОНЕЗИ, КОИТО БЯХА ПО-ДРЕВНИ

Марк стоеше до прозореца в стаята си и гледаше как слънцето се издига над пустинята. Сякаш бяха изрязани от тъмна хартия, планините се открояваха на фона на небето. За миг му се стори, че би могъл да се протегне и да ги докосне, да полети от прозореца си и да достигне най-високия връх. Онези, които бяха по-древни...

А после мигът отмина и той отново видя разстоянието между себе си и планините. Откакто се беше завърнал в Института, имаше чувството, че се мъчи да различи всичко през тънък слой магически прах. Понякога виждаше Института такъв, какъвто си беше, а друг път той избледняваше и на негово място се появяваха пустош и огньовете, напалени в малките лагери на Дивия лов.

Понякога се обръщаше, за да каже нещо на Кийрън, само за да открие, че той не е до него. Кийрън бе до него всеки път, когато се събудеше, в продължение на години елфическо време.

Кийрън трябваше да дойде да го види в нощта, когато Марк гледаше децата в кухнята, ала той така и не се беше появил. Не му бе изпратил и никакво съобщение и Марк започваше да се тревожи. Повтаряше си, че елфическият принц вероятно проявява предпазливост и нищо повече, ала ръката му час по час се вдигаше към върха на стрела около гърлото.

Този жест му напомняше за Кристина и как тя докосваше медальона си, когато беше нервна. Кристина. Марк се зачуди какво ли се бе случило между нея и Диего.

Извърна се от прозореца в същия миг, в който долетя звукът. Слухът му беше изострен от годините, прекарани в Дивия лов, съмняваше се, че някой друг в Института го бе чул или се бе събудил.

Беше една-едничка нота, звукът на бойния рог на Гуин: пронизителен и рязък, самотен като планините. Кръвта на Марк се вледени. Това не бе поздрав, нито дори призив за лов. Това бе нотата,

която Гуин надаваше със своя рог, когато търсеше дезертър. Звукът на измяната.

Джулиън се бе изпънал и прокарваше пръсти през разрошените си къдрици със стисната челюст.

— Ема. Прибери се вътре.

Ема се обърна и си влезе в Института... само колкото да откачи Кортана, който висеше до вратата. Когато се върна навън, установи, че елфическите пратеници бяха слезли от конете, които стояха неестествено неподвижни, сякаш бяха завързани. Очите им бяха кървавочервени, в гривите им бяха вплетени алени цветя.

Елфически жребци.

Гуин се беше приближил до подножието на стъпалата. Имаше странно, мъничко нечовешко лице: големи, широко разположени очи, широки скули, страховити вежди. Едното му око беше черно, другото — бледосиньо.

От едната му страна стоеше Ярлат с нетрепващи жълти очи, а от другата — Кийрън. Беше точно толкова красив, колкото Ема си го спомняше, и също толкова студен. Бледото му лице сякаш бе издялано от мрамор, разноцветните му очи, едното черно, а другото сребърно, изглеждаха злоещо в светлината на утрото.

— Какво става? — попита Ема. — Да не се е случило нещо?

Гуин ѝ хвърли пренебрежителен поглед.

— Това не ти влиза в работата, момиче. Този въпрос засяга Марк Блекторн и никого друго.

Джулиън скръсти ръце на гърдите си.

— Всичко, което засяга брат ми, засяга и мен. Всъщност то засяга всички от нас.

Устните на Кийрън се свиха в сурова, безкомпромисна черта.

— Ние сме Гуин и Кийрън от Дивия лов и Ярлат от Двора на тъмните елфи. Дошли сме по въпрос, засягащ правосъдието. А ти ще доведеш брат си.

Ема застана по средата на най-горното стъпало и извади Кортана от ножницата, при което във въздуха полетяха ярки искри.

— Да не си посмял да му заповядваш — заяви тя. — Не и тук. Не и на прага на Института.

От гърдите на Гуин се откъсна неочакван гръмовен смях.

— Не ставай глупачка, момиче. Никой ловец на сенки не може да отблъсне трима елфи, дори и да е въоръжен с един от Великите мечове.

— На твоє място не бих подценявал Ема. — Гласът на Джулиън бе като бодлива тел. — Освен ако не искаш главата ти да се озове на земята до все още потръпващото ти тяло.

— Колко кръвожадно! — Ярлат звучеше развеселено.

— Ето ме — разнесе се задъхан глас зад тях и Ема притвори очи, когато страхът я прониза като болка.

Марк.

Изглежда, че си бе навлякъл набързо дънки и пуловер и бе нахлузил чифт гуменки. Русата му коса бе разрошена и изглеждаше по-млад от обикновено, очите му — разширени от изненада и беззащитно изумление.

— Ала времето ми все още не е изтекло. — Говореше на Гуин, но гледаше към Кийрън. Върху лицето му се бе изписало изражение, което Ема не бе в състояние нито да разтълкува, нито да опише, изражение, в което се смесваха молба, болка и радост. — Все още се опитваме да открием какво се случва. Почти успяхме. Но крайният срок...

— *Крайният срок?* — повтори Кийрън. — Чуй се само. Звучиш като един от тях.

Марк изглеждаше учуден.

— Но, Кийрън...

— Марк Блекторн — заяви Ярлат. — Обвинен си в разкриване на една от тайните на елфите пред ловец на сенки, макар това да ти беше изрично забранено.

Марк остави вратата на Института да се затвори зад гърба му. Направи няколко крачки напред и застана до Джулиън. Ръцете му трепереха и той ги склочи зад гърба си.

— Аз... аз не разбирам какво имате предвид. Не съм споделил никаква забранена информация със семейството ми.

— Не със семейството ми. — В гласа на Кийрън се долавяше нещо грозно. — *На нея.*

— Нея? — повтори Джулиън и погледна към Ема, ала тя поклати глава.

— Не — каза. — Има предвид Кристина.

— Нали не очакваше да те оставим без наблюдение, Марк? — Разноцветните очи на Кийрън приличаха на наточени ками. — Бях пред прозореца и те чух да говориш с нея. Каза й как може да бъде отнета силата на Гуин. Тайна, която е известна единствено на Лова и която е забранено да бъде издавана.

Марк бе придобил пепелявосив цвят.

— Не съм...

— Няма смисъл да лъжеш — прекъсна го Ярлат. — Кийрън е елфически принц и не е в състояние да лъже. Ако твърди, че го е чул, значи, наистина е така.

Марк премести поглед върху Кийрън. Слънчевата светлина вече не се струваше красива на Ема, а безмилостна, докато обливаше златната коса и кожа на Марк. Болка се разля по лицето му, като зачервяване от шамар.

— За Кристина то не означава абсолютно нищо. Тя няма да каже на никого. Никога не би наранила мен или Дивия лов.

Кийрън извърна лице, крайчецът на красивата му уста се изкриви.

— Достатъчно.

Марк направи крачка напред.

— Кийрън, как можеш да ми го причиниш? На мен?

Лицето на Кийрън се обтегна.

— Не моя е измяната — заяви той. — Говори на своята нефилимска принцеса за неизпълнени обещания.

— Гуин. — Марк се обърна, за да умолява предводителя на Лова. — Онова, което става между мен и Кийрън, не засяга законите на Дворовете или на Лова. Откога те се намесват в сърдечните въпроси?

Сърдечните въпроси. Ема го виждаше върху лицата и на двамата, на Марк и на Кийрън, в начина, по който се гледаха, и в този, по който избягваха очите си. Зачуди се как бе могла да го пропусне по-рано, в светилището; как не бе разбрала, че това са двама души, които се обичат. Двама души, които си бяха причинили болка така, както можеха да го направят единствено двама влюбени.

Кийрън гледаше Марк така, сякаш той му бе отнел нещо незаменимо скъпоценно. А Марк изглеждаше...

Марк изглеждаше съкрушен. Ема си помисли за себе си на плажа в онази сутрин, с Джулиън, и самотните крясъци на чайките, крѳжащи

над главите им.

— Дете — каза Гуин и за учудване на Ема в гласа му се долавяше нежност. — Скърбя за необходимостта от това посещение повече, отколкото бих могъл да изразя. И вярвай ми, Ловът не се намесва, както ти се изрази, в сърдечните въпроси. Ала ти престъпи един от най-древните закони на Лова и изложи всички негови членове на опасност.

— Именно — обади се Кийрън. — Марк наруши законите на елфите и заради това повече не може да остане в света на смъртните, и трябва да се върне заедно с нас в царството на феите.

— Не — заяви Ярлат. — Не това е наказанието.

— Какво? — Кийрън се обърна към него. Крайчетата на косата му грееха в синьо и бяло като скреж. — Но ти каза...

— Нищо не съм ти казвал за наказания, принцче. — Ярлат пристъпи напред. — Ти ми съобщи за постъпките на Марк Блекторн и аз те уверих, че ще се погрижим за тях, както му е редът. Ако си решил, че това означава да го вземем обратно сред нас, за да бъде твой спътник, може би няма да е зле да си припомниш, че сигурността на елфическите благородници е по-важна от увлеченията на сина на краля. — Той се вгледа сурово в Марк; на ярката слънчева светлина очите му бяха зловещи. — Двайсет удара с камшик и се смятай за късметлия, че не са повече.

— *НЕ!*

Думата отекна като експлозия. За изненада на Ема, беше Джулиън... Джулиън, който никога не повишаваше глас. Джулиън, който никога не крещеше. Той пое надолу по стъпалата и тя го последва, вдигнала Кортана.

Кийрън и Марк се гледаха, потънали в мълчание. И последната капчица кръв се бе отцедила от лицето на Кийрън, изглеждаше така, сякаш ще му прилошее. Не помръдна, когато Джулиън пристъпи напред, закривайки Марк от очите му.

— Ако някой от вас докосне брат ми, за да го нарани — заяви Джулиън, — ще ви убия.

Гуин поклати глава.

— Недей да мислиш, че не се възхищавам на храбростта ти, Блекторн. Ала добре помисли, преди да вдигнеш ръка срещу елфически пратеници.

— Опитай се да ни попречиш и споразумението ни се отменя — заяви Ярлат. — Разследването ще бъде прекратено и Марк ще бъде отведен обратно в царството на феите, където ще си получи ударите с камшик и те ще бъдат много по-страшни от всичко, което го очаква тук. Няма да спечелиш нищо, а ще изгубиш много.

Ръцете на Джулиън се свиха в юмруци.

— Смятате, че единствено вие знаете какво означава чест? Вие, които не сте в състояние да проумеете какво бихме изгубили, ако просто си стоим тук и ви оставим да унижавате и измъчвате Марк? Ето защо елфите са така презирани... заради тази безсмислена жестокост.

— Внимателно, момче — изтътна Гуин. — Вие си имате вашите закони, ние — нашите. Единствената разлика е, че ние не се преструваме, че нашите не са жестоки.

— Законът е суров — подхвърли Ярлат подигравателно, — но е закон.

Марк се обади за първи път, откакто Ярлат бе произнесъл присъдата му.

— Лошият закон не е никакъв закон — каза той.

Изглеждаше замаян и Ема си спомни момчето, което бе рухнало в светилището, което бе пищяло, когато го докоснеха и бе говорило за побоища, които очевидно все още го изпълваха с ужас. Струваше й се, че някой се опитва да изтръгне сърцето й... Да бичуват именно Марк? Марк, чието тяло може и да бъде изцелено, ала чиято душа никога нямаше да се съвземе?

— Вие ни потърсихте. — В гласа на Джулиън имаше отчаяние. — Вие ни потърсихте... сключихте сделка с нас. Нуждаехте се от помощта ни. Ние заложихме всичко на карта, рискувахме всичко, за да открием отговора. Е, добре, Марк е допуснал грешка, ала това изпитание на верността му е ненужно.

— Не става въпрос за вярност — отвърна Ярлат. — А за назидание. Законите са такива. Именно така действат. Ако позволим на Марк да ни предаде, другите ще научат, че сме слаби. — Изражението му беше доволно. Хищно. — Сделката е важна, ала това е по-важно.

В този миг Марк пристъпи напред и сложи ръка върху рамото на Джулиън.

— Не можеш да го промениш, малки братко. Нека се случи. — Той погледна първо Ярлат, а после Гуин. Не погледна обаче към

Кийрън. — Ще си понеса наказанието.

Ема чу как Ярлат избухна в смях. Студен, рязък звук, като трошачи се ледени висулки. Бръкна под наметалото си и извади шепа кървавочервени камъни. Хвърли ги на земята и Марк, който очевидно знаеше какво означава това, пребледня.

Там, където бяха паднали камъните, от земята бе започнало да израства нещо. Дърво — превито и съковито, и разкривено, с кора и листа с цвета на кръв. Марк гледаше като заплепен от ужас. Кийрън изглеждаше така, сякаш ще повърне.

— Джулс — прошепна Ема. За първи път го наричаше така от онази нощ на плажа.

Джулиън се взря невиждащо в нея, а после се обърна и се спусна по стъпалата. След един миг на вкамененост, тя го последва. Ярлат начаса ѝ препречи пътя.

— Прибери меча си — изръмжа той. — Никакви оръжия в присъствието на елфите. Отлично знаем, че не може да ви се има доверие с оръжие в ръка.

Ема замахна с Кортана толкова мълниеносно, че острието се превърна в размазано петно. Върхът му се стрелна под брадичката на Ярлат, на милиметър от кожата, описвайки дъгата на смъртоносна усмивка. Странен звук изклокочи в гърлото на елфа, ала Ема вече прибираше оръжието в ножницата на гърба си толкова рязко, че се разнесе свистене. Пламнали от ярост, очите ѝ се взряха в него.

Гуин се изсмя.

— А пък аз си мислех, че всички от рода Карстерс не ги бива за друго, освен за музика.

Ярлат я изгледа злостно, а после се обърна рязко и се отправи към Марк, развивайки намотаното въже, закачено на кръста му.

— Сложи ръце на дънера на самодивското дърво — нареди той и Ема предположи, че има предвид тъмното, разкривено дърво с остри клони и кървавочервени листа.

— Не. — С пропит от отчаяние глас, Кийрън се обърна плавно към Ярлат. Рухна на колене и протегна ръце към него. — Умолявам те. Като принц на тъмните феи, умолявам те. Не наранявай Марк. Направи каквото поискаш с мен вместо това.

Ярлат изсумтя.

— Ако те бичуваме, ще си навлечем гнева на баща ти. Но не и ако бичуваме него. Изправи се, малки принце. Не си навличай още повече срам.

Кийрън се надигна с усилие.

— Моля те — каза той, гледайки не Ярлат, а Марк.

Погледът, с който Марк му отвърна, бе пропит с такава изпепеляваща омраза, че Ема едва не отстъпи назад. Ако изобщо беше възможно, Кийрън изглеждаше още по-ужасно отпреди.

— Би трябвало да го предвидиш, кутре — каза Ярлат, но погледът му беше прикован не в Кийрън, а в Марк, хищен, пълен с глад, сякаш мисълта за бичуване го привличаше като мисълта за храна.

Марк посегна към дървото...

Джулиън пристъпи напред.

— Бичувайте мен вместо него.

За миг всички се вкамениха. Ема имаше чувството, че са я ударили с бейзболна бухалка през гърдите.

— Не — опита се да каже, ала думата не искаше да излезе.

Марк се обърна рязко към брат си.

— Не можеш. Престъплението е мое, мое трябва да бъде и наказанието.

Джулиън мина покрай Марк, като почти го избута в решимостта си да се изправи пред Гуин. Застана пред него, изпънал гръб и вирнал брадичка.

— В елфическа битка е позволено да си избереш някой, който да те представлява — заяви той. — Ако мога да заместя брат си в битка, защо да не мога да го направя и сега?

— Защото аз съм този, който наруши закона! — Марк бе придобил отчаян вид.

— Брат ми бе отвлечен в началото на Тъмната война — каза Джулиън. — Той не можа да се бие в нея. По ръцете му няма елфическа кръв. Аз обаче бях в Аликанте. Убивал съм ваши събрата.

— Опитва се да ви предизвика — каза Марк. — Не го мисли действително...

— Напротив — прекъсна го Джулиън. — Това е истината.

— Ако някой доброволно предложи да заеме мястото на осъдения, не може да му бъде отказано. — Гуин изглеждащо

разтревожен. — Сигурен ли си, Джулиън Блекторн? Това не е твоето наказание, за да се нагърбиш с него.

Джулиън наклони глава на една страна.

— Сигурен съм.

— Нека бичуват него — намеси се Кийрън. — Той го иска. Нека го получи.

След това всичко се разигра прекалено бързо. Марк се нахвърли върху Кийрън с убийствено изражение. Вкопчи се в ризата му и започна да го разтърсва с кръсъци. Ема пристъпи напред и бе оттласната от Гуин, който се приближи, за да разтърве Кийрън и Марк, бльскайки грубо Марк настрани.

— Копеле. — Марк се изплю в краката на Кийрън; устата му кървеше. — Ти, арогантно...

— Достатъчно, Марк — изплююща гласът на Гуин. — Кийрън е принц от Двора на тъмните феи.

— Той е мой враг. Сега и завинаги, мой враг. — Марк вдигна ръка, сякаш се канеше да удари Кийрън, но той не помръдна, просто се вираше в него със съкрушени очи. Марк отпусна ръка и се извърна, сякаш не бе в състояние да понесе да го гледа. — Джулс — каза вместо това. — Джулиън, моля те, не го прави. Остави на мен.

Джулиън му отправи бавна, мила усмивка. В нея се съдържаха цялата обич и удивление на малкото момче, което бе изгубило поголемия си брат и напук на всичко си го бе върнало.

— Не може да бъдеш ти, Марк...

— Отведи го — каза Ярлат на Гуин и въпреки нежеланието, изписано по лицето му, Гуин се приближи и откъсна Марк от Джулиън. Марк се съпротивляваше, ала Гуин беше внушителен мъж с огромни ръце. Той го стисна в желязна хватка, докато Джулиън сваляше първо якето, а после и тениската си.

На ярката утринна светлина кожата му, загоряла, но по-светла на гърдите и гърба му, изглеждаше уязвима и оголена. Косата му беше разчорлена от яката на тениската; той я пусна на земята и вдигна очи към Ема.

Погледът му разкъса ледените пръсти на ужаса, който бе стиснал Ема като в менгеме.

— Джулиън. — Гласът й трепереше. — Не можеш да го направиш. — Понечи да пристъпи напред, но Ярлат й препречи пътя.

— Стой — изсъска той и се отдръпна.

Ема опита да тръгне след него, ала установи, че краката ѝ бяха приковани към земята. Не бе в състояние да помръдне. Тръпки от направената магия запълзяха по краката и гръбнака ѝ, задържайки я така сигурно, сякаш бе попаднала във вълчи капан. Опита да се отскубне и трябваше да потисне вика на болка, когато елфическата магия се впи в кожата ѝ и я разкъса.

Джулиън направи крачка напред и сложи ръце върху дървото, навеждайки глава. Дългата линия на гръбнака му бе нелепо красива в очите на Ема. Приличаше ѝ на дъгата на вълна, миг преди да се разбие. Бели белези и черни знаци бяха нашарили гърба му като детска илюстрация, нарисувана с кожа и кръв.

— *Пусни ме!* — крещеше Марк, мъчейки се да се освободи от ръцете на Гуин.

Беше като някакъв кошмар, помисли си Ема, един от онези сънища, в които бягаш, бягаш, но така и не стигаш никъде, само дето това беше действителност. Опитваше се да помръдне ръцете и краката си, борейки се с невидимата сила, която я беше приковала към земята като пеперуда към картон.

Ярлат се приближи до Джулиън. Нещо проблясваше в ръката му, нещо дълго и тънко, и сребристо. Когато то се стрелна напред, сякаш вкусвайки въздуха, Ема видя, че елфът стиска черната дръжка на сребърен камшик.

— Глупави ловци на сенки — каза той. — Прекалено наивни, за да знаят кому могат да имат доверие.

Камшикът изплющя. Ема го видя да се врязва в кожата на Джулиън, видя кръвта, видя как гърбът му се изпъна, как тялото му се превеи.

Болка изригна в нея, сякаш някой бе допрял нагорещено желязо до гърба ѝ. Тя потръпна, усетила вкуса на кръв в устата си.

— Престани! — изкрещя Марк. — Не виждаш ли, че нараняваш и двамата? *Това не може да е наказанието!* Пуснете ме, аз нямам парабатай, пуснете ме, бичувайте мен...

Думите му се сляха в едно в главата на Ема. В тялото ѝ все така пулсираше болка.

Гуин, Ярлат и Кийрън местеха погледи между нея и Джулиън. Върху гърба на Джулиън се бе проточила дълга, кървава резка. Той се

беше вкопчил в дънера, пот потъмняваше корените на косата му.

Сърцето на Ема щеше да се пръсне. Ако онова, което тя бе изпитала, беше агония, какво ли бе почувствал *той*? Два пъти, четири пъти повече?

— Отпратете я — чу да нарежда Ярлат подразнено. — Тези вопли са нелепи.

— Това не е истерия, Ярлат — каза Кийрън. — Тя е негов парабатай. Негов партньор в битка... те са свързани...

— В името на кралицата, ама че врява — изсъска Ярлат и отново стовари камшика.

Този път Джулиън издаде звук. Задавен, едва доловим. Свлече се на колене, все така вкопчен в дървото. Болка прониза Ема, ала сега тя беше готова, очакваше я. Изпищя... не просто писък, а отекващ звук на ужас и предателство, вик на ярост и болка, и гняв.

Гуин протегна ръка към Ярлат, но той гледаше Ема.

— Престани.

Ема усети тежестта на погледа му, а после — лекота, когато магията, която я приковаваше към земята, се разсея.

Втурна се към Джулиън и се отпусна до него, вадейки стилито от колана си. Чу как Ярлат се опита да протестира, чу и как Гуин грубо му нареди да не се меси. Не им обърна обаче никакво внимание. Виждаше единствено Джулиън... Джулиън, рухнал на колене, обвиня ръце около дървото, опрял чело в него. Кръв се стичаше по голия му гръб. Мускулите на раменете му потръпнаха, когато Ема посегна към него, сякаш се приготвяше за следващия удар.

„Джулс“, помисли си тя и сякаш я бе чул, той извърна лице към нея. Беше прехапал долната си устна и по брадичката му се стичаше кръв. Гледаше я с невиждащ поглед, като човек, взиращ се в мираж.

— Ем? — промълви.

— Шшт. — Тя долепи ръка до бузата му, заравяйки пръсти в косата му. Лепнеше от кръв и пот, зениците му бяха разширени и Ема видя бледото си обтегнато лице в тях. Допря върха на стилито до кожата му. — Трябва да го изцеля. Оставете ме да го изцеля.

— Това е нелепо — възпротиви се Ярлат. — Момчето трябва да си понесе ударите...

— Достатъчно, Ярлат — заяви Гуин, все така стискайки Марк в хватката си. Ярлат утихна, като си мърмореше нещо под носа... Марк

се дърпаше запъхтяно... стилито беше студено в ръката на Ема... още по-студено, когато го плъзна по кожата на Джулиън.

Нарисува руната.

— Спи, любов моя — прошепна толкова тихо, че само Джулиън да я чуе. За миг очите му се отвориха широко, ясни и учудени, а после клепачите му се спуснаха и той се свлече на земята.

— *Ема!* — изкрещя Марк. — Какво направи?

Ема се изправи на крака и се обърна. Лицето на Ярлат бе пламнало от ярост, ала Гуин... стори й се, че вижда развеселени искрици в очите му, сякаш бе очаквал тя да постъпи точно така.

— Приспах го — заяви тя. — В безсъзнание е. Нищо, което бихте могли да му причините, няма да го събуди.

Устните на Ярлат се изкривиха.

— Мислиш си, че можеш да ни отнемеш наказанието, като го лишиш от възможността да го почувства? Наистина ли си такава глупачка? — Той се обърна към Гуин. — Доведи ми Марк. Ще бичуваме него и по този начин ще бичуваме двама Блекторн.

— Не! — изкрещя Кийрън. — Не мога да го понеса...

— Никого не го е грижа какво можеш да понесеш, принцче, най-малко пък мен. — Усмивка изкриви устните на Ярлат. — О, да, ще бичуваме и двамата братя. Марк няма да ни избяга. И се съмнявам, че твоят парабатай скоро ще ти прости за това — добави той, обръщайки се към Ема.

— Вместо да бичувате двама Блекторн — каза тя, — може да бичувате един Блекторн и една Карстерс. Няма ли така да бъде по-добре?

Гуин изобщо не беше помръднал при заповедта на Ярлат, ала сега очите му се разшириха. Кийрън си пое рязко дъх.

— Джулиън ви каза, че е убивал елфи през Тъмната война — продължи Ема. — Ала аз убих много повече от него. Прерязвах гърлата им; мокрех пръстите си с кръвта им. И отново бих го направила.

— Тишина! — Гласът на Ярлат беше пропит с ярост. — Как смееш да се хвалиш с подобни неща?

Очите на Марк се разшириха, когато Ема съблече блузката си и я пусна на земята. Остана само по сутиен и дънки, ала изобщо не я беше

грижа. Не се чувстваше гола... чувстваше се обгърната от ярост и гняв, като воин в някоя от легендите на Артър.

— Бичувайте мен — заяви тя. — Съгласете се да го направите и всичко ще свърши дотук. В противен случай, кълна се, че ще ви преследвам из царството на феите до края на вечността. Марк не може, но аз — да.

Ярлат каза нещо подразнено на език, който Ема не разбираше, обръщайки се, за да погледне океана. Кийрън пристъпи към отпуснатото тяло на Джулиън.

— Не го докосвай! — изкрещя Марк, ала Кийрън не го погледна и като улови Джулиън под мишниците, го издърпа от дървото. Положи го на земята на няколко крачки от там и като свали дългата си туника, зави безчувственото му кървящо тяло.

Ема въздъхна от облекчение. Слънцето пареше голия ѝ гръб.

— Направете го — каза тя. — Освен ако не сте прекалено големи страхливци, за да бичувате едно момиче.

— Ема, престани. — Гласът на Марк беше пропит с ужасяваща болка. — Нека бъда аз.

Очите на Ярлат бяха грейнали с жестока светлина.

— Много добре, Карстерс — каза той. — Направи като твоя парабатай. Пригответи се за камшика.

Ема видя как по лицето на Гуин се изписа тъга, когато тя се отпрати към дървото. Отблизо кората беше гладка и тъмно червеникавокафява, хладна на допир, когато тя обви ръце около нея. Виждаше всяка пукнатина по нея.

Ема стисна дънера; чу как Марк извика името ѝ, ала гласът му сякаш идваше от много далеч. Ярлат се приближи и застана до нея.

Камшикът изсвистя, когато той замахна, и Ема затвори очи. В мрака зад клепачите си видя Джулиън, а около него — пламъци. Огънят в залите на Града на тишината. Чу гласа му да прошепва думите, онези древни думи от Библията, които ловците на сенки бяха взели и преработили, за да ги превърнат в парабатайската клетва.

Гдето идеш ти, и аз ще ида...

Камшикът се стовари. Ако си мислеше, че преди малко бе изпитала болка, сега бе разтърсена от истинска агония. Струваше ѝ, че гърбът ѝ бе раздран от огън. Стисна зъби, за да заглуши писъка си.

Не ме умолявай да те оставя...

Отново. Този път болката беше още по-страшна. Пръстите ѝ се впиха в кората на дънера.

И да не дойда подире ти... Отново. Тя се свлече на колене.

Така да ми направи Ангелът, да! И повече да ми притури, ако друго, освен смъртта ме разлъчи от теб.

Отново. Болката се надигна като вълна, удавяйки слънцето. Ема изпищя, ала така и не чу собствения си глас... беше оглушала, светът се разпадаше, сгромолясваше се около нея. Камшикът се спусна за пети, шести, седми път, ала тя почти не го усещаше, докато мракът я поглъщаше.

23.

ОБИЧАХ Я АЗ И ОБИЧАН АЗ БЯХ

Кристина излезе от спалнята на Ема с мрачно лице.

Марк успя да зърне стаята за миг, преди вратата да се затвори зад нея: видя неподвижната фигура на Ема, необикновено малка под купчината тежки завивки, и Джулиън, приседнал до нея. Главата на брат му беше приведена, тъмната му коса закриваше лицето.

Марк никога не го беше виждал толкова нещастен.

— Тя добре ли е? — попита той Кристина.

Двамата бяха сами в коридора; повечето от децата все още спяха.

Марк не искаше да си спомня лицето на брат си, когато бе дошъл на себе си край елфическото дърво и бе видял Марк, надвесен над тялото на Ема, да рисува целителни руни върху разкъсаната кожа, стиснал стилито ѝ с несигурната, трепереща ръка на някой, който отдавна е отвикнал от езика на ангелите.

Не искаше да си спомня как бе изглеждал Джулиън, когато влязоха в Института. Той държеше Кортана, а Джулиън носеше Ема на ръце, ризата му бе подгизнала от кръвта ѝ, косата ѝ бе сплъстена от нея. Не искаше да си спомня писъците на Ема, когато камшикът се бе стоварил върху тялото ѝ, нито как бяха секнали, когато тя рухна на земята.

Не искаше да си спомня и лицето на Кийрън, когато двамата с Джулиън се втурнаха към Института. Кийрън се бе опитал да го спре, сложил бе ръка върху неговата. Лицето му бе пребледняло и умолително, косата му — взрив от черно и отчаяно синьо.

Марк се бе отърсил от допира му.

— Докосни ме отново и ще изгубиш ръката си — изръмжал бе той и Гуин бе откъснал Кийрън от него, говорейки му с глас, в който се долавяше суровост, но и съжаление.

— Остави го, Кийрън. Днес тук вече стана предостатъчно.

Бяха отнесли Ема в спалнята ѝ и Джулиън бе помогнал да я сложат в леглото, докато Марк бе отишъл да доведе Кристина.

Тя не бе изпищяла, когато я беше събудил, нито дори когато бе видяла Ема в разкъсаните ѝ, пропити с кръв дрехи. Вместо това начаса се бе заловила да им помогне: преоблякла бе Ема в чисти, сухи дрехи, донесла бе превръзки за Джулиън, измила бе кръвта от косата на Ема.

— Ще се оправи — заяви тя сега. — Ема ще се оправи.

Марк не искаше да си спомня начина, по който кожата на Ема се бе отворила под камшика, нито звука му. Миризмата на кръв, смесила се със соления морски въздух.

— Марк. — Кристина докосна лицето му и той неволно отпусна буза в дланта ѝ. Ухаеше на кафе и превръзки. Марк се зачуди дали Джулиън ѝ беше разказал всичко — за подозрението на Кийрън към нея, за това, как той не бе успял да защити брат си и Ема.

Кожата ѝ бе мека до неговата; очите ѝ, вдигнати нагоре, бяха широко отворени и тъмни. Марк си помисли за очите на Кийрън, като стъкълца в калейдоскоп, натрошени и многоцветни. Тези на Кристина бяха постоянни. Изключителни.

Тя плъзна ръка по линията на челюстта му със замислено изражение. Марк изпита чувството, че цялото му тяло се стяга на възел.

— Марк? — Беше гласът на Джулиън, приглушен от вратата, която ги делеше.

— Трябва да отидеш при брат ти. — Кристина свали ръка и го докосна окуражително по рамото. — Вината не е твоя. Разбираш ли?

Марк разбираше, ала не бе в състояние да отговори.

— Аз ще събудя децата и ще им кажа — добави тя и се отдалечи по коридора с толкова решителна стъпка, сякаш беше в бойно облекло, макар че всъщност носеше само тениска и долнище на пижама.

Марк си пое дълбоко дъх и бутна вратата на стаята.

Ема лежеше неподвижно, светлата ѝ коса беше разпиляна върху възглавницата, гърдите ѝ се повдигаха и спускаха равномерно. Бяха използвали руни за сън, както и обезболяващи, кръвоспиращи и целителни руни.

Джулиън все така седеше до нея. Ръката на Ема бе отпусната безжизнено върху одеялото и Джулиън бе сложил своята до нея; пръстите им се преплитаха, без да се докосват. Лицето му беше извърнато от Марк и той виждаше единствено превитите му рамене и

уязвимата извивка на тила му, която изглеждаше като извивката на гърба на Ема, докато бичът се стоварваше върху нея.

Изглеждаше ужасно млада.

— Опитах се — каза Марк. — Опитах аз да получа ударите, но Гуин не позволи.

— Знам. Видях, че се опита — отвърна Джулиън глухо. — Ала Ема е убивала елфи. Ти не си. Те не биха поискали да бичуват теб, когато са имали възможност да бичуват нея. Било е без значение какво си направил.

Марк се прокле безмълвно. Нямаше представа какви бяха човешките думи, с които би могъл да утеши брат си.

— Ако тя умре — продължи Джулиън все така глухо, — и аз бих искал да умра. Знам, че не е правилно. Но е истина.

— Тя няма да умре. Ще се оправи. Просто трябва да се възстанови. Виждам как изглеждат хората, преди да умрат. Лицата им придобиват особен вид. Тя не изглежда така.

— Питам се... Всичко това. Някой се опитва да си върне онзи, когото обича, от мъртвите. Струва ми се почти неправилно да му пречим. Може би би трябвало да му позволим да го направи.

— Джулс. — Марк усещаше изострените чувства на по-малкия си брат като допира на бръснач до кожа, изнежена, защото дълго бе стояла покрита с превръзки. „Ето какво означава да имаш семейство — помисли си той. — Да изпитваш болка, когато някой друг е наранен. Да искаш да го защитиш.“ — Той убива. Не можеш да платиш за трагедия с друга трагедия, нито да почерпиш живот от смъртта.

— Знам само, че ако ставаше въпрос за Ема, аз бих постъпил по същия начин. — Очите на Джулиън бяха измъчени. — Бих направил всичко, което се налага.

— Не. — Марк сложи ръка върху рамото му и го завъртя към себе си. Макар и неохотно, Джулиън се обърна към брат си. — Ти би постъпил така, както е правилно. През целия си живот винаги си постъпвал правилно.

— Съжалявам — каза Джулиън.

— Ти съжаляваш? Всичко това, Джулс, пратениците на елфите... Ако не бях казал на Кристина за наметалото на Гуин...

— Те щяха да си намерят друг повод да те накажат. Кийрън искаше да ти причини болка. Ти си го наранил и той искаше да ти

отвърне със същото. Съжалявам... съжалявам за Кийрън, защото виждам, че си го обичал. Съжалявам, задето не знаех, че си оставил някого, за когото те е грижа. Съжалявам, задето години наред мислех, че ти си свободен, че се забавляваш в царството на феите, докато аз се претрепвам, мъчейки се да отгледам четири деца и да ръководя Института, и да опазя тайните на Артър. Искях да вярвам, че си добре... Искях да вярвам, че поне един от нас е добре. Така силно го исках.

— Искал си да вярваш, че съм щастлив, точно както и аз исках да вярвам същото за теб — отвърна Марк. — Мислех си за това, дали си щастлив, жив, здрав. Нито веднъж не се запитах в какъв ли мъж си се превърнал. — Той замълча за миг. — Гордея се с теб. Не съм изиграл почти никаква роля в оформянето ти като личност, ала въпреки това се гордея да те нарека мой брат... да нарека всички ви мои братя и сестри. И никога вече няма да ви напусна.

Очите на Джулиън се разшириха, Блекторновият им цвят грееше ярко в полумрака.

— Няма да се върнеш при елфите?

— Каквото и да се случи — отвърна Марк, — ще остана тук. Никога, никога няма да си тръгна от тук.

Той обви ръце около Джулиън и го прегърна здраво. Джулиън изпусна дъха си, сякаш се освобождаваше от нещо тежко, което носеше много отдавна, и като се облегна на рамото на Марк, остави по-големия си брат да поеме поне мъничко от неговия товар.

Ема сънуваше родителите си.

Намираха се в малката им бяла къща във Венис, в която живееха, когато тя бе малка.

През прозореца виждаше далечното блещукане на каналите. Майка ѝ седеше край кухненския остров, а пред нея беше разстлано парче плат, върху който имаше изобилие от ножове, подредени по размер. Най-голямото от оръжията беше Кортана и Ема се взираше жадно в него, поглъщайки с очи гладката златност, яркото сияние на острието.

В сравнение с ослепителното оръжие, майка ѝ приличаше на сянка. Косата ѝ грееше, както и ръцете ѝ, докато работеше, ала

очертанията ѝ бяха неясни и Ема ужасно се страхуваше, че ако посегне към нея, майка ѝ ще изчезне, като пукнат сапунен мехур.

Около тях се разнесе музика. Бащата на Ема, Джон, влезе в кухнята, подпрял цигулката на рамото си. Обикновено свиреше с подложка за рамо, но не и сега. Музика струеше като вода от цигулката и...

Острото плющене на камшик, изпепеляваща болка.

Ема ахна и майка ѝ вдигна глава.

— Какво има, Ема?

— Аз... не, нищо. — Тя се обърна към баща си. — Не спирай да свириш, татко.

Баща ѝ я дари с нежната си усмивка.

— Сигурна ли си, че не искаш да опиташ?

Ема поклати глава. Всеки път, щом допреше лъка до струните, се разнасяше звук, сякаш някой души котка.

— Музиката е в кръвта на всички от рода Карстерс — каза баща ѝ. — Някога тази цигулка е принадлежала на Джем Карстерс.

Джем, помисли си Ема. Джем, който ѝ беше помогнал през парабатайската церемония с нежните си ръце и мила усмивка. Джем, който ѝ бе подарил котарака си, за да я наглежда.

Болка, която се врязва в кожата ѝ като острие. Гласът на Кристина, който казваше: „Ема, о, Ема, защо са те наранили така?“

Майка ѝ вдигна Кортана.

— Ема, сигурна съм, че си на стотици километри от тук.

— Може би не чак толкова далеч. — Баща ѝ свали лъка на цигулката.

„Ема. — Беше гласът на Марк. — Ема, върни се. Заради Джулиън, моля те. Върни се.“

— Довери му се — каза Джон Карстерс. — Той ще дойде при теб и ще има нужда от помощта ти. Довери се на Джеймс Карстерс.

— Но той каза, че трябва да си върви, татенце. — Ема не бе наричала баща си така от съвсем малка. — Каза, че трябвало да открие нещо.

— И много скоро ще го направи — отвърна Джон Карстерс. — И тогава те чака още повече работа.

„Джулс, ела да хапнеш нещо...“

„Не сега, Ливи. Трябва да остана при нея.“

— Но, татенце — прошепна Ема. — Татенце, ти си мъртъв. Джон Карстерс се усмихна печално.

— Докато има обич и спомени, няма истинска смърт.

Той отново допря лъка до струните и засвири. Музика изпълни кухнята, завихряйки се като дим.

Ема стана от кухненския стол. Небето навън потъмняваше, залязващото слънце се отразяваше във водата на канала.

— Трябва да вървя.

— О, Ем. — Майка ѝ заобиколи кухненския остров. В ръката си държеше Кортана. — Знаем. *Сенки се движеха в ума ѝ. Някой стискаше ръката ѝ толкова силно, че ѝ причиняваше болка.* „Ема, моля те — каза гласът, който тя обичаше най-много на света. — Ема, върни се.“. Майката на Ема постави меча в ръцете ѝ.

— Стомана и закалка, дъще. И помни, че оръжие, изковано от Уейланд Ковача, може да посече всичко.

— Върви. — Баща ѝ я целуна по челото. — Върни се там, където се нуждаят от теб, Ема.

— Мамо — прошепна тя, — татко.

Стисна здраво меча, а кухнята се завъртя и се отдалечи от нея, сгъвайки се като плик. Майка ѝ и баща ѝ изчезнаха в него, като думи, написани много отдавна.

— *Кортана* — промълви Ема.

Надигна се рязко и извика от болка. Около кръста ѝ бяха омотани чаршафи. Намираще се в легло, в стаята си. Лампите грееха с приглушена светлина, прозорецът бе откренат. Върху масата до леглото бяха натрупани превръзки и сгънати кърпи. Стаята миришеше на кръв и изгорено.

— Ема? — В гласа имаше изумление. Кристина седеше в долната част на леглото, стиснала руло бинт и ножица. Изпусна ги, когато видя, че очите на Ема са отворени, и се хвърли към нея. — О, Ема!

Обви ръце около раменете ѝ и за миг Ема се вкопчи в нея. Зачуди се дали това бе да имаш по-голяма сестра, приятелка, която освен това се грижи за теб.

— Ау — безсилно каза тя. — Боли.

Кристина се отдръпна. Очите ѝ бяха зачервени.

— Ема, добре ли си? Помниш ли какво се случи?

Ема допря ръка до главата си.

— За съжаление — прошепна. Гърлото я болеше и тя се зачуди дали е от писъци. Надяваше се, че не. Не беше искала да достави това удоволствие на Ярлат. — Аз... от колко време съм в безсъзнание?

— От тази сутрин. Цял ден всъщност. Джулиън беше с теб през цялото време. Най-сетне го убедих да хапне нещо. Ще се почувства ужасно, че си се събудила, а той не е бил тук. — Кристина отметна оплетената коса на Ема назад.

— Трябва да стана... Трябва да видя... Всички добре ли са? Случи ли се нещо? — Изведнъж в главата ѝ се заредиха ужасяващи картини, в които елфите, приключили веднъж с нея, се бяха заловили с Марк или Джулиън, или дори с децата. Опита се да праметне крака през ръба на леглото.

— Нищо не се е случило. — Кристина я побутна нежно назад. — Ти си уморена и слаба; нуждаеш се от храна и руни. Подобно бичуване... Нали знаеш, че можеш да пребиеш някого до смърт с камшик?

— Да — прошепна Ема. — Гърбът ми завинаги ли ще остане белязан?

— Вероятно — отвърна Кристина. — Но няма да е толкова страшно... иратцетата бързо затвориха раните. Не можах да ги излекуват всичките. Ще останат белези, но няма да са дълбоки. — Очите ѝ бяха зачервени. — Ема, защо го направи? Защо? Наистина ли вярваш, че тялото ти е по-силно от това на Марк или Джулиън?

— Не — отвърна Ема. — Мисля, че всеки е силен и слаб по различен начин. Има неща, които ме плашат до смърт, например океанът, но не и Марк. Ала той е бил изтезаван достатъчно... Дори не знам какво би му причинило, ако бяха бичували него. А Джулиън... Почувствах, когато го удряха. Усетих го в собственото си тяло, в сърцето си. Никога не съм изпитвала по-ужасно нещо, Кристина. Бих сторила всичко, за да го спра. Беше егоистично.

— *Не е било егоистично.* — Кристина сграбчи ръката ѝ и я стисна. — Известно време мислех, че никога няма да поискам да имам парабатай. Но ми се струва, че бих се чувствала различно, ако този парабатай можеше да си ти.

„И на мен ми се ще ти да беше моят парабатай“, помисли си Ема, но не можеше да го изрече на глас... Струваше ѝ се, че би било предателство спрямо Джулиън, въпреки всичко станало.

— Обичам те, Кристина — каза вместо това и стисна ръката на другото момиче. — Ала разследването... трябва да дойда с вас...

— Къде? В библиотеката? Всички цял ден четат и търсят информация за лейди Полунощ. Ще открием нещо, разполагаме с цял куп хора, които да преглеждат страница след страница.

— Има и други неща за правене, освен прелистване на страници...

Вратата се отвори и Джулиън застана на прага. Очите му се разшириха и за миг те бяха всичко, което Ема виждаше, като синьо-зелени врати към един друг свят.

— Ема — прошепна той. Гласът му беше дрезгав, хриплив. Носеше дънки и широка бяла тениска, под която се виждаха очертанията на превръзка около гърдите му. Очите му бяха зачервени, косата — разрошена, по брадичката и бузите му беше набола брада. Джулиън никога не пропускаше да се обръсне, от деня, в който се беше появил небръснат и Тай бе отсякъл без никакво предисловие: „Не ми харесва“.

— Джулиън — започна Ема, — добре ли...

Ала той вече се бе хвърлил през стаята и сякаш сляп за всичко друго, освен нея, се отпусна на колене и я прегърна, притиснал лице до корема ѝ.

Ема протегна разтреперана ръка и помилва къдриците му, вдигайки разтревожен поглед към Кристина. Ала Кристина се бе изправила на крака, измърморвайки как трябвало да отиде да каже на останалите, че Джулиън се грижи за нея. Ема чу как вратата се затвори с изщракване зад гърба ѝ.

— Джулиън — промълви, заровила пръсти в косата му.

Той не помръдваше; беше съвършено неподвижен. Пое си дъх на пресекулки и вдигна глава.

— В името на Ангела, Ема — прошепна дрезгаво. — Защо го направи?

Тя потръпна и той в миг скочи на крака.

— Имаш нужда от още целителни руни. Естествено, ама че съм глупав, разбира се, че се нуждаеш от руни.

Вярно бе — наистина я болеше. В някои части на тялото си усещаше тъпа болка, в други тя бе пронизваща. Ема започна да диша така, както я беше учила Даяна, бавно и равномерно, докато Джулиън вземаше стилито си.

— Не мърдай — каза той и като седна на леглото до нея, допря стилито до кожата ѝ.

Начаса Ема почувства как болката се отдръпва, докато не се превърна в тъпо смъдене.

— От колко време... кога се събуди? — попита тя, докато Джулиън връщаше стилито си на масата.

— Ако имаш предвид дали съм видял как те бичуват, не — отвърна той мрачно. — Ти какво си спомняш?

— Спомням си Гуин и останалите... Ярлат... Кийрън. — Ема отново видя изгарящото слънце, дърво с кора като кръв. Черно и сребърно око. — Кийрън и Марк се обичат.

— Обичали са се — каза Джулиън. — Не съм сигурен какво изпитва Марк в момента.

Ема си пое накъсано дъх.

— Изпуснах Кортана...

— Марк го прибра в Института — обясни Джулиън с глас, който красноречиво говореше, че Кортана е последното, което го вълнува точно сега. — Господи, Ема, когато дойдох на себе си, пратениците си бяха отишли, ти лежеше на земята, обляна в кръв, а Марк се опитваше да те вдигне и аз си помислих, че си *мъртва*. — В гласа му нямаше и следа от сдържаност, единствено свирепа необузданост, каквато Ема никога не бе свързала с Джулиън досега. — Те *те* пребиха с камшик, Ема, *ти* понесе бичуването, предназначено за Марк и мен. Ненавиждам това, че го направи, разбираш ли, ненавиждам го... — Емоция пращеше в гласа му, като огън, излязъл извън контрол. — Как можа?

— Марк нямаше да издържи да го бичуват — каза тя. — То щеше да го прекърши. А аз не бих могла да понеса да гледам как бичуват теб. То щеше да ме прекърши.

— Не мислиш ли, че аз се чувствам по същия начин? Не мислиш ли, че съм прекарал целия ден тук, съкрушен и разкъсан на парченца? По-скоро бих отсякъл ръката си, отколкото да допусна ти да изгубиш дори един нокът, Ема.

— Не ставаше дума само за теб. Децата... Виж, те очакват да се бия, да бъда ранявана. Ето я Ема, мислят си те, цялата изподраскана, изпонарязана и бинтована, както обикновено. Ала на теб те гледат по друг начин. Ако беше пострадал сериозно, това щеше да ги уплаши ужасно. А аз не можех да понеса мисълта те да изпитат такъв страх.

Пръстите на Джулиън се напрегнаха. Ема виждаше пулса под кожата му. Без сама да знае защо, си спомни графити, които беше видяла на вълнолома в Малибу: „Сърцето ти е оръжие с размерите на юмрука ти“.

— Господи, Ема. Какво ти причиних.

— Те са и мое семейство. — Чувствата ѝ заплашваха да я задавят. Тя ги преглътна.

— Понякога ми се ще... искало ми се е... да бяхме женени, а те да бяха наши деца — каза Джулиън на един дъх. Главата му беше наведена.

— Женени? — повтори Ема слисано.

Той вдигна глава. Очите му горяха.

— Защо мислиш, че...

— Ме обичаш по-малко, отколкото аз обичам теб? — довърши тя и го видя да потръпва от думите ѝ. — Защото ти го каза. Аз почти ти признах какво изпитвам, там на плажа, а ти отговори: „Не и по този начин, Ема“.

— Не съм...

— Омръзна ми да се лъжем. Разбираш ли? Писна ми, Джулиън.

Той прокара пръсти през косата си.

— Не виждам как това би могло да бъде правилно. Не виждам нищо, освен един кошмар, в който всичко се разпада и аз вече не те имам.

— Ти не ме имаш и сега — заяви Ема. — Не и по начина, който наистина има значение. По истинския начин.

Тя се опита да коленичи на леглото. Гърбът я болеше, ръцете и краката я боляха така, сякаш беше бягала или се беше катерила в продължение на километри. Очите на Джулиън потъмняха.

— Още ли те боли? — Той затършува из вещите върху нощното шкафче и вдигна някаква стъкленица. — Малкълм ми го приготви преди известно време. Изпий го.

Стъкленницата беше пълна със златиста течност с цвят на коняк и вкус на изветряло шампанско. В мига, в който преглътна, Ема почувства как по тялото ѝ се разлива вцепененост. Болката в крайниците ѝ се отдръпна, отстъпвайки място на хладна енергия.

Джулиън пое стъкленницата от нея и я пусна върху леглото. След това пъхна едната си ръка под коленете, а другата под раменете ѝ и я вдигна. За миг Ема се вкопчи изненадано в него. Усещаше ударите на сърцето му, вдъхваше уханието му — на сапун, бои и карамфил. Косата му беше мека до бузата ѝ.

— Какво правиш?

— Искам да дойдеш с мен. — Гласът му беше напрегнат, сякаш събираше смелост да извърши нещо ужасно. — Искам да видиш нещо.

— Звучиш така, сякаш си сериен убиец с фризер, пълен с отсечени ръце — подхвърли Ема, докато той отваряше вратата с рамо.

— Клейвът вероятно би се зарадвал повече, ако беше така.

Ема искаше да потърка буза в неговата, да почувства грапавостта на небръснатата му брада. Той беше в истински безпорядък — тениската му беше облечена наопаки, краката му бяха боси. Връхлетя я прилив на обич и копнеж толкова силен, че цялото ѝ тяло се напрегна.

— Можеш да ме пуснеш — каза тя. — Добре съм. Нямам нужда да ме носят по принцески.

Той се засмя. Кратък, задавен звук.

— Не знаех, че има такова прилагателно — отвърна, но все пак я пусна на земята. Бавно и предпазливо, те се притиснаха един в друг, сякаш никой от двамата не бе в състояние да понесе мисълта, че само след миг вече няма да се докосват.

Сърцето на Ема задумка. Думкаше, докато следваше Джулиън по празния коридор, думкаше и когато пое по задното стълбище, отвеждащо в студиото му. Думкаше, когато се облегна на изцапания с боя плот, а Джулиън отиде да извади някакъв ключ от едно чекмедже до прозореца.

Видя го да си поема дъх, раменете му се изпънаха. Изглеждаше така, както когато се приготвяше да понесе ударите на камшика.

Събрал смелост, той се приближи до заключената стая, в която не влизаше никой друг, освен него. Ключалката изщрака решително и вратата се отвори.

Джулиън се дръпна встрани.

— Заповядай.

Дългогодишният навик и респект към личното пространство на Джулиън я задържаха.

— Сигурен ли си?

Той кимна. Беше пребледнял. Ема прекоси студиото, обзета от тревожно предчувствие. Може би наистина държеше мъртви тела вътре. Каквото и да беше, трябва да бе нещо ужасно. Никога не го бе виждала да изглежда така, както изглеждаше сега.

Тя пристъпи в стаята. За миг ѝ се стори, че се е озовала в зала с огледала. Нейни отражения я гледаха отвсякъде. Стените бяха покрити със скици и картини, а в един ъгъл, близо до единствения прозорец, имаше статив с недовършена рисунка. Два пласта минаваха по протежение на източната и западната стена и те също бяха затрупани с рисунки.

И върху всяка от тях бе нейното лице.

Тя тренираше, държеше Кортана, играеше си с Тави, четеше на Друзила. На една рисунка с акварел спеше на плажа, отпуснала глава върху ръката си. Всяка подробност — от извивката на рамото ѝ до последната песъчинка, полепнала по кожата ѝ като захар — всичко бе пресъздадено с такава любов, че на Ема почти ѝ се зави свят. На друга картина тя се издигаше над Лос Анджелис. Беше гола, ала тялото ѝ беше прозрачно — виждаха се единствено очертанията му и звездите, обсипали нощното небе, прозираха през него. Косата ѝ се бе разпиляла, като ярка светлина, огряваща света. Тя си спомни какво ѝ бе казал Джулиън, докато танцуваха.

„Мислех си как бих те нарисувал. Как бих нарисувал косата ти. Че би трябвало да използвам титаниево бяло, за да предам цвета ѝ, начина, по който улавя светлината и почти сияе. Само че няма да се получи, нали? Защото тя не е само с един цвят, твоята коса. Не е само злато. Тя е кехлибар и охра, и карамел, и пшеница, и мед.“

Тя докосна косата си, която в нейните очи имаше най-обикновен рус цвят, и се вгледа в картината върху статива. Не беше завършена и на нея тя излизаше от океана, а Кортана висеше на кръста ѝ. Косата ѝ беше разпусната, както и на повечето от останалите картини, и Джулиън я бе направил да изглежда като морската пяна по залез, когато последните лъчи на слънцето превръщат водата в злато. Изглеждаше красива, сурова и ужасяваща, като богиня.

Тя прехапа устни.

— Харесваш косата ми пусната — каза и Джулиън се засмя.

— Само това ли имаш да кажеш?

Ема се обърна, за да го погледне. Двамата стояха близо един до друг.

— Красиви са. Защо никога не си ми ги показвал? Не си ги показвал на никого?

Той изпусна дъха си и я дари с бавна, печална усмивка.

— Ем, никой не би могъл да ги види и да не разбере какво изпитвам към теб.

Ема сложи ръка върху плота. Внезапно ѝ се стори много важно да се подпре на нещо, за да се задържи на крака.

— Откога ме рисуваш?

Джулиън въздъхна. Миг по-късно ръката му докосна косата ѝ; пръстите му се сплетоха в кичурите ѝ.

— През целия си живот.

— Спомням си, че някога го правеше, а после престана.

— Никога не съм преставал. Просто се научих да го крия. — Усмивката му се стопи. — Последната ми тайна.

— Силно се съмнявам.

— Аз лъгах и лъгах, и лъгах — бавно заговори Джулиън. — Превърнах се в експерт по лъжите. Престанах да мисля, че те могат да бъдат разрушителни. Дори зловредни. Докато не се изправих пред теб на онзи плаж и не ти заявих, че не изпитвам такива чувства към теб.

Ема се беше вкопчила в плота толкова силно, че ръката я заболя.

— Какви чувства?

— Е, нали знаеш. — Джулиън се отдръпна от нея.

Неочаквано тя си помисли, че е отишла прекалено далеч, че го е притиснала твърде много, ала жестоката нужда да знае, която се надигна в нея, заглуши всичко друго.

— Трябва да ми го кажеш без заобикалки, Джулиън.

Той направи стъпка към прага. Сложи ръка върху бравата. За миг Ема си помисли, че ще излезе... а после той затвори вратата на малката стаичка и я заключи. Обърна се към нея. Очите му грееха в приглушената светлина.

— Обичам те — заяви, изричайки решително всяка дума. — Обичам те, защото ми казваш истината. Обичам начина, по който

разпознавам стъпките по коридора пред стаята ми, дори когато не съм знаел, че идваш. Никой друг не се качва и не слиза по стълбите като теб. Обичам начина, по който въздъхваш точно преди да заспиш, сякаш сънищата ти са те изненадали. Обичам начина, по който, застанем ли един до друг на плажа, сенките ни се сливат. Обичам начина, по който можеш да пишеш върху кожата ми с пръсти, и аз те разбирам по-добре, отколкото ако някой друг крещи в ухото ми. Не исках да те обичам по този начин. Да те обичам по този начин, е най-ужасната идея на света. Но въпреки това те обичам. Не бих могъл да престана, дори и ако се опитам.

Ема пусна плота. Направи крачка към Джулиън, после още една.

— Ти... *влюбен* ли си в мен?

Усмивката му бе нежна и печална.

— Толкова много.

Миг по-късно тя беше в прегръдките му и го целуваше. Не би могла да каже как точно се случи, знаеше само, че то бе неизбежно. И че макар гласът на Джулиън да беше тих, докато говореше, устните му върху нейните бяха нетърпеливи, тялото му — жадно и отчаяно. Притисна я до себе си, проследявайки очертанията на устата ѝ със своята. Ръцете ѝ откриха пламенно косата му — винаги бе обичала косата му и сега, когато най-сетне можеше да я докосва свободно, тя зарови ръце в гъстите вълни, оставяйки ги да се обвият около пръстите ѝ.

Неговите ръце се спуснаха към задната част на бедрата ѝ и той я повдигна така, сякаш беше лека като перце. Ема обви пръсти около врата му, вкопчвайки се в него, докато той я притискаше към себе си с една ръка, а с другата събори листовете и тубичките с боя от плота, разчиствайки място, върху което да я сложи.

Тя го притегли към себе си, обвила крака около кръста му. Сега у него нямаше нищо затворено, нищо нерешително, дистанцирано или съдържано, докато целувките им ставаха все по-дълбоки, по-необуздани, по-страстни.

— Кажи ми, че не съм развалил всичко безвъзвратно — промълви той между две целувки. — Държах се като такъв задник на плажа... и когато те видях с Марк в стаята ти...

Ема плъзна ръце надолу към раменете му, широки и силни под допира ѝ. Чувстваше се опиянена от целувки. Ето за какво хората

водеха войни, помисли си тя, избиваха се и съсипваха живота си: заради тази възпламеняваща нервните окончания смесица от копнеж и наслада.

— Нищо не правехме... Ръцете му милваха косата ѝ.

— Знам, че е нелепо. Ала когато ти беше на дванайсет и си падаше по Марк, това бе първият път в живота ми, в който изпитах ревност. Знам, че няма логика, но нещата, които ни плашат най-силно, не можем да ги пропъдим просто така от мислите си. Ако ти и Марк някога... Не мисля, че бих могъл да се съвзема от това.

Нещо в разголената откровеност в гласа му я трогна.

— Всеки си има неща, от които се бои — прошепна тя и се сгуши в прегръдките му. Пръстите ѝ се плъзнаха под ръба на тениската му. — То е част от това, да бъдеш човек.

Очите му се притвориха. Все така заровени в косата ѝ, ръцете му се спуснаха надолу, погалиха я по гърба, а после се обвиха около кръста ѝ и я притеглиха към него. Ема отметна глава назад и замалко да се удари в един от шкафовете; устните му изгаряха ключицата ѝ, кожата му беше гореща под допира ѝ. Изведнъж тя разбра защо хората говореха за страстта като за огън: струваше ѝ се, че двамата са обгърнати от пламъци и горяха като пресъхналите хълмове на Малибу, за да се превърнат в пепел, която щеше да се слее в едно.

— Кажи ми, че ме обичаш, Ема — каза той до шията ѝ. — Дори и да не е вярно.

Тя ахна; как би могъл да смята, как бе възможно да не е разбрал...?

В студиото се разнесе шум от стъпки.

— Джулиън? — Гласът на Ливи долетя през вратата. — Хей, Джулс, къде си? Ема и Джулиън панически се отдръпнаха един от друг.

И двамата бяха раздърпани, косите им — разрошени, устните им — подпухнали от целувки. Ема нямаше представа как биха могли да обяснят защо са се заключили в личната стаичка на Джулиън.

— Джуууулс! — провикна се Ливи на шега. — Ние сме в библиотеката и Тай ме изпрати да те доведе... — Тя замълча; вероятно се оглеждаше из стаята. — Сериозно, Джулиън, къде си?

Бравата се раздвижи.

Джулиън стоеше като вкаменен. Бравата отново се разклати, вратата изхлопа. Ема се напрегна.

Разнесе се въздишка и бравата престана да се движи. Чу се звук от отдалечаващи се стъпки, а после вратата на студиото се затвори.

Ема погледна към Джулиън. Струваше ѝ се, че кръвта ѝ бе замръзнала, а после изведнъж се бе разтопила; тя туптеше във вените ѝ като придошъл пролетен поток.

Джулиън я улови и я прегърна страстно, пръстите му с изгрисани нокти се впиха в раменете ѝ. Стисна я толкова силно, че тя почти не можеше да диша.

А после я пусна. Направи го с огромно усилие, сякаш умираше от глад и бе принуден да се откаже от последния си залък. Ала го направи.

— Най-добре ще е да вървим — каза той.

Когато се върна в стаята си, Ема си взе душ и се преоблече възможно най-бързо. Нахлузи чифт дънки и потръпна, когато тениската ѝ докосна превръзките на гърба ѝ, докато я навличаше. Скоро щеше да има нужда от нови превръзки, както и от още едно иратце.

Прекрачи прага и установи, че в коридора вече има някой.

— Ема. — Марк се отдръпна от стената, на която се беше облегал. Звучеше уморено. — Джулиън каза, че си добре. Аз... толкова съжалявам.

— Вината не е твоя, Марк.

— Напротив. Вярвах на Кийрън.

— Вярвал си му, понеже си го обичал.

Той я погледна изненадано. Имаше странен вид, и то не само заради очите си: сякаш някой бе бръкнал в душата му и бе разтърсил из основи онова, в което вярваше. Тя все още чуваше виковете му, докато Ярлат бичуваше първо Джулиън, а после и нея.

— Толкова ли беше очевидно?

— Гледаше го така, както... — *Както аз гледам Джулиън.* — Както гледаме онзи, когото обичаме. Съжалявам, че не се досетих порано. Мислех си, че ти... — *Харесваш Кристина може би? Кийрън определено ревнуваше от нея.* — ... си падаш по момичета — довърши тя. — Друг път ще знам да не си правя прибързани заключения.

— Така е — отвърна той. — Харесвам момичета.

— О! Значи, си бисексуален?

— Така му казваха, когато проверих за последно. — За миг по лицето му пробяга развеселено изражение. — В царството на феите няма истински дума за тези неща, така че...

Ема потръпна.

— Ето че пак направих прибързано заключение и пак трябва да ти се извиня.

— Няма нищо. И си права за Кийрън. Много дълго време той беше единственото, което имах.

— Не знам дали това има значение за теб, но той наистина те обича — каза Ема. — Прочетох го по лицето му. Не мисля, че е очаквал който и да било от нас да бъде наранен. Според мен е смятал, че ще те вземат обратно в царството на феите и двамата отново ще бъдете заедно. Никога не би помислил да...

Ала в този миг споменът за това, как камшикът се стоварва не само върху нейния гръб, но и върху този на Джулиън, накара гърлото ѝ да се свие.

— Ема. В деня, в който бях отведен от Дивия лов, последното, което казах на Джулиън, бе да остане с теб. Мислех си за теб дори когато бях далеч от тук, като за деликатно, дребничко създание с руси плитки. Даже тогава знаех, че ако с теб се случи нещо, сърцето на Джулиън ще бъде разбито.

Ема почувства как нейното собствено сърце прескочи един удар, ала ако Марк бе имал нещо по-особено предвид, говорейки за разбити сърца, не стана ясно.

— Днес ти го защити — продължи той. — Понесе ударите, предназначени за него. Не беше лесно да гледам какво ти причиниха. От дъното на душата ми се ще аз да бях на твоето място. Ала разбирам защо брат ми искаше да ме защити. И съм ти благодарен, задето ти го защити на свой ред.

Ема си пое дъх, преглъщайки буцата в гърлото си.

— Трябваше да го направя.

— Винаги ще съм ти задължен — каза Марк и гласът му бе гласът на елфически принц, чиито обещания бяха повече от обещания. — Каквото и да поискаш, аз ще ти го дам.

— Това е сериозно обещание. Не е нужно...

— Искам да го направя — заяви той решително.

След миг Ема кимна и странният момент отмина. Марк елфът отново се превърна в Марк Блекторн, който се зае да ѝ разкаже за напредъка в разследването, докато двамата отиваха да се присъединят към останалите. За да скрият от чичо Артър какво се бе случило с Ема и елфическите пратеници, Джулиън бе уредил Артър да се срещне с Анселм Найтшейд в пицарията на „Крос Крийк Роуд“. Найтшейд беше изпратил кола, която да го вземе, обещавайки, че и двамата ще се върнат, когато падне нощ.

Останалите от семейството бяха в библиотеката. Бяха преровили купища книги в търсене на информация за лейди Полунощ.

— Намериха ли нещо? — попита Ема.

— Не съм сигурен. Тъкмо бях тръгнал към библиотеката, когато господин Сексапил се появи и каза, че имал информация.

— Леле! — Ема вдигна ръка. — Господин Сексапил?

— Съвършения Диего — изръмжа Марк.

— Окей, виж, знам, че съвсем наскоро се върна от царството на елфите, но тук, в света на хората, господин Сексапил *не е* обида.

Марк нямаше възможност да отговори — бяха стигнали до библиотеката. В мига, в който прекрачиха прага, Ема за малко да бъде повалена от една фигура, втурнала се към нея, за да я прегърне решително — беше Ливи, която начаса избухна в сълзи.

— Ауууу. — Ема се огледа наоколо. Цялата стая бе отрупана с купища листове и камари книги. — Лив, внимавай с превръзките.

— Не мога да повярвам, че си оставила онези елфи да те бичуват, о, мразя ги, мразя Дворовете, ще ги убия до един...

— „Оставила“ не е най-точната дума — отвърна Ема. — Както и да е, добре съм. Не беше много страшно. Дори не боля чак толкова.

— Ама че лъжкиня! — Кристина се показа иззад една купчина книги; Диего беше до нея. „Интересно“, помисли си Ема. — Постъпката ти е била много героична, но и много глупава.

Диего погледна Ема със сериозни кафяви очи.

— Ако знаех какво ще стане, щях да остана и да поискам аз да бъда бичуван. Аз съм по-мускулест и едър от теб и вероятно бих го понесъл по-добре.

— Аз го понесох достатъчно добре — заяви Ема подразнено. — Но благодаря, задето ми напомни, че си огромен здравеняк. Иначе можех да го забравя.

— О, престанете! — Кристина се впусна в порой от испански думи.

Ема вдигна ръце.

— Кристина, карай *по-бавно*.

— Нима ще помогне? — попита Диего. — Говориш ли испански?

— Не много — отвърна Ема и той се поусмихна.

— В такъв случай знай, че тя тъкмо ни хвалеше.

— *Знам*, че не бяха никакви похвали — каза Ема, ала в този миг вратата се отвори.

Беше Джулиън и начаса на всички бе възложено да помогнат с пренасянето на книги до масата и преглеждането на документи. Тай седеше начело на масата, сякаш оглавяваше заседание. Не се усмихна на Ема, не съвсем, но ѝ хвърли страничен поглед, който, знаеше тя, бе израз на привързаност, преди отново да насочи вниманието си към онова, което правеше.

Ема не поглеждаше към Джулиън, не и за повече от миг. Не мислеше, че е в състояние да го направи. Въпреки това съвсем ясно усещаше присъствието му, докато прекосяваше стаята. Той спря от лявата страна на Тай и погледна в бележките му.

— Къде са Тави и Дру? — попита Ема, вземайки най-горното томче от една купчинка книги.

— Тави започна да не го свърта вътре и Дру го заведе на плажа — отвърна Ливи. — Тай смята, че е открил нещо.

— Коя е била тя — обясни Тай. — Нашата лейди Полунощ. Книжката на Тави ми напомни за история, която прочетох в една от книгите с историята на рода ни.

— Но ние вече прегледахме всички томове с историята на Блекторн — каза Джулиън. Тай го изгледа с превъзходство.

— Прегледахме всичко, датиращо сто години назад. Ала според книжката на Тави лейди Полунощ се влюбила в някого, когото ѝ било забранено да обича.

— Така че ние си зададохме въпроса — какво представлява забранената любов? — намеси се Ливи нетърпеливо. — Искам да кажа, роднини, което е гадно, хора, които са прекалено стари или прекалено млади един за друг, което също е гадно, хора, които са заклет врагове, което не е гадно, а доста тъжно...

— Хора, които харесват „Междувездни войни“, и хора, които харесват „Стар Трек“ — допълни Ема. — И така нататък, и така нататък. Накъде биеш, Ливи?

— Или пък парабатай, като Сайлърс Пангборн и Елоиза Рейвънскар — продължи Ливи и Ема начаса съжали, че се беше пошегувала. Изведнъж ужасно ясно почувства точно къде бе застанал Джулиън, колко близо бе до нея, колко бе напрегнат. — Но това не ни се стори особено вероятно. А после ни хрумна — преди Съглашението е било абсолютно забранено да се влюбиш в долноземец. Би било страхотен скандал.

— Така че се заровихме в по-старата история — обади се Тай. — И открихме нещо. Имало е семейство Блекторн, чиято дъщеря се влюбила в магьосник. Канели се да избягат заедно, но семейството ѝ ги заловило. Тя била изпратена при Железните сестри.

— „Родителите ѝ я затворили в железен замък.“ — Марк беше взел книжката на Тави. — Ето какво означава това.

— Говориш езика на приказките — каза Диего. — В което няма нищо чудно, предполагам.

— А после тя умряла. Как се казвала? — попита Ема.

— Анабел — отвърна Ливи. — Анабел Блекторн.

Джулиън изпусна дъха си.

— Къде се е случило всичко това?

— В Англия — отговори Тай. — Преди двеста години. Преди стихотворението „Анабел Ли“ да бъде написано.

— Аз също открих нещо. — Диего извади от вътрешния джоб на якето си малко поувехнал стрък с няколко листа на върха и го сложи върху масата. — Не го докосвайте. — Ливи, която бе протегнала ръка, побърза да я прибере — Това е беладона. Смъртоносно лудо биле. Отровно е само ако бъде глътнато или ако проникне в кръвта, но все пак...

— От Средоточието? — предположи Марк. — Забелязах го да расте наоколо.

— Да. Много по-смъртоносно е от обикновената беладона. Предполагам, че именно в него са били потопени стрелите, които купих от Пазара на сенките. — Той се намръщи. — Странното е, че обикновено расте само в Корнуол.

— Момичето, което се влюбило в магьосника — обади се Тай. — Това се случило в Корнуол. Изведнъж всичко в стаята сякаш стана много ярко и отчетливо, като фотография, дошла на фокус.

— Диего — каза Ема. — От кого купи стрелите? На Пазара?

Диего се намръщи.

— Човек, надарен със Зрението. Мисля, че се казваше Рук...

— Джони Рук. — Очите на Джулиън срещнаха тези на Ема, потъмнели от внезапно осъзнаване.

Тя протегна ръка.

— Дай ми телефона си.

Даваше си сметка, че останалите я гледат любопитно, докато крачеше из стаята, набирайки номера. Той иззвъня няколко пъти, преди да ѝ вдигнат.

— Ало?

— Рук. Обажда се Ема Карстертс.

— Казах ти да не ми звъниш. — Гласът му беше студен. — След онова, което приятелят ти направи на сина ми...

— Ако откажеш да разговаряш с мен сега, можеш да очакваш посещение от Мълчаливите братя — сопна се тя. В гласа ѝ имаше ярост, макар че много малко от нея бе насочена към Рук. Гняв се надигаше в нея като приливна вълна; гняв и чувството, че е била предадена. — Виж, знам, че си продал някакви стрели на приятеля ми. Били са отровени. С отрова, до която има достъп единствено Пазителят на Последователите. — Блъфираше, ала от мълчанието от другата страна на линията разбра, че догадката ѝ беше попаднала в целта. — Каза, че не знаеш кой е той. Излъга ме.

— Не съм те излъгал — отвърна Рук след моментна пауза. — Наистина не знам кой е той.

— Тогава откъде знаеш, че е той?

— Виж, винаги се появяваше в дълги одежди и ръкавици, и качулка, ясно? От него не се виждаше нищо. Каза ми да дестилирам онези листа, да направя съединение, което той да използва. Аз го сторих.

— За да отровиш стрелите?

Ема долови насмешката в гласа на Рук.

— Остана ми малко и реших да си направя една шега. Центурионите не са особено популярни на Пазара на сенките, а

беладоната е незаконна.

На Ема ѝ се искаше да му се разкрещи, да извика, че една от стрелите, които той бе отровил, замалко не бе убила Джулиън. Ала се сдържа. — Какво друго направи за Пазителя?

— Няма защо да ти казвам каквото и да било, Карстерс. Нямах никакво доказателство, че познавам Пазителя толкова добре...

— Нима? Тогава откъде знаеше, че тялото ще бъде захвърлено край бар „Саркофаг“? — Рук не отговори. — Имаш ли представа какви са затворите в Града на тишината? Наистина ли искаш да го научиш от личен опит?

— Не...

— Тогава ми кажи какво друго си направил за него. За Пазителя. Използва ли некромантство?

— Не! Нищо такова. — В гласа на Рук се бяха промъкнали панически нотки. — Вършех разни неща за Последователите. Правех им амулети за късмет, грижех се щастиято да им се поусмихне, осигурявах им достъп до разни партита, премиери, правех така, че да се влюбят в тях. Грижех се да получат онова, което им беше обещано. Нищо сериозно. Само толкова, че да бъдат доволни и убедени, че си заслужава да останат. Да вярват, че Пазителят се грижи за тях и че ще получат всичко, което поискат.

— А как ти се отплащаше той?

— С пари — отвърна Рук. — Със защита. Постави магически бариери против демони около къщата ми. Този тип си го бива с магиите.

— Работил си за някого, който прави човешки жертвоприношения — изтъкна Ема.

— Беше култ — почти изръмжа Рук. — Винаги ги е имало и винаги ще ги има. Хората искат пари и власт и са готови на всичко, за да се сдобият с тях. Не съм виновен аз за това.

— Да, хората действително са готови на всичко за пари. Ти си доказателството. — Ема се опита да овладее гнева си, ала сърцето ѝ се блъскаше в гърдите. — Кажи ми още нещо за този тип. Все трябва да си забелязал гласа му... походката му... нещо странно у него...

— Всичко е странно у тип, който винаги е покрит от глава до пети. Не можех да видя дори обувките му, окей? Не звучеше, като да е съвсем с всичкия си. Именно той поиска да ти кажа за „Саркофаг“.

Бръщолевци цял куп глупости, веднъж ми каза, че бил дошъл в Лос Анджелис, за да върне любовта...

Ема затвори. Погледна останалите, а сърцето ѝ биеше до пръсване.

— Малкълм е. — Гласът ѝ прозвуча далечен и кух в собствените ѝ уши. — Малкълм е Пазителят.

Всички я зяпнаха с безмълвни, изумени лица.

— Малкълм ни е приятел — каза Тай. — Това не... Той не би го направил.

— Тай е прав — обади се Ливи. — Само защото Анабел Блекторн се е влюбила в магьосник...

— Влюбила се е в магьосник — повтори Ема. — В Корнуол. Магнус спомена, че някога Малкълм е живял в Корнуол. Около Средоточието има растение от Корнуол. Малкълм ни помагаше с разследването, но всъщност с нищо не ни е помогнал. Не преведе нито дума от текста, който му дадохме. Каза ни, че е призоваваща магия... ала това не е вярно, то е черна магия. — Тя закрачи напред-назад. — Има пръстен с червен камък, а обиците, които открих в Средоточието, бяха рубинени... Е, добре, това не е точно категорично доказателство, но той ще се нуждае от дрехи за нея, нали така? За Анабел? Тя не може да се разхожда наоколо с погребални одежди, когато той я съживи. По-логично е некромантът да държи там дрехи за онзи, когото ще възкреси от мъртвите, отколкото за себе си. — Тя се завъртя рязко и видя, че останалите са я зяпнали. — Малкълм се премести в Лос Анджелис само пет месеца преди нападението на Института. Твърди, че е бил другаде, когато се е случило, но ако не е така? Той беше върховен магьосник. Спокойно би могъл да открие къде са се намидали родителите ми в онзи ден и да ги убие. — Тя погледна към другите. Израженията им включваха цялата гама от шок до неверие.

— Просто не ми се вярва, че Малкълм би го направил — подхвърли Ливи тихичко.

— Рук ми каза, че Пазителят, с когото се е срещал, криел самоличността си — продължи Ема. — Но освен това споделил, че е дошъл в Лос Анджелис, за да върне любовта. Помните ли какво каза Малкълм, докато гледахме филми? „Дойдох, за да въздигна истинската любов от мъртвите.“ — Стискаше телефона толкова силно, че я заболя.

— Ами ако е говорел буквално? Дошъл е тук, за да върне истинската си любов от мъртвите. Анабел.

Възцари се дълго мълчание. За учудване на Ема, тази, която го наруши най-сетне, беше Кристина:

— Не познавам Малкълм много добре, нито го обичам така, както вие — каза тя с мекия си глас. — Затова простете ми, ако думите ми ви причиняват болка. Според мен Ема е права. Едно от тези неща би могло да бъде съвпадение. Но не и всичките. Анабел Блекторн се е влюбила в магьосник в Корнуол. Малкълм е бил магьосник в Корнуол. Дори само това е достатъчно, за да събуди достатъчно голямо подозрение, че да наложи разследване. — Тя се огледа наоколо със сериозни тъмни очи. — Съжалявам. Просто следващата стъпка на Пазителя е „на Блекторн кръвта“. Така че не можем да губим никакво време.

— Няма за какво да се извиняваш, Кристина. Имаш право — каза Джулиън. Погледна към Ема и тя видя неизречените думи в очите му: *Ето откъде Белинда знаеше за Артър.*

— Трябва да го намерим. — Ясният, практичен глас на Диего проряза мълчанието. — Трябва да действаме незабавно...

Вратата се отвори рязко и Дру нахълта в библиотеката. Лицето ѝ беше порозовяло, вълнистата ѝ кестенява коса се бе измъкнала от плитките. Тя почти се сблъска с Диего и отскочи с писък.

— Дру? — Марк бе този, който проговори. — Всичко наред ли е? Тя кимна и се втурна към Джулиън.

— За какво ти трябвавам?

Джулиън я погледна учудено.

— Какво искаш да кажеш?

— Бях на плажа заедно с Тави — обясни тя, подпирайки се на ръба на масата, за да си поеме дъх. — А после той дойде и каза, че си искал да говориш с мен. Така че се втурнах насам...

— Какво? Никого не съм изпращал да те повика, Дру.

— Но той каза... — Дру изведнъж придоби разтревожен вид. — Той каза, че си искал да ме видиш незабавно.

Джулиън се изправи.

— Къде е Тави?

Долната устна на Дру затрепери.

— Но той каза... Каза, че ако аз изтичам, той ще доведе Тави
вкъщи. Даде му играчка. И друг път е гледал Тави, не разбирам, какво
не е наред...?

— Дру — каза Джулиън, опитвайки се да овладее гласа си. —
Кой е „той“? Кой е с Тави?

Дру преглътна, кръглото ѝ лице беше ужасено.

— Малкълм — отвърна тя. — Тави е с Малкълм.

24.

НАРЕЧЕНА АНАБЕЛ ЛИ

— Не разбирам — повтори Дру. — Какво става?

Ливи притегли по-малката си сестра към себе си и обви ръце около нея. Двете имаха горе-долу един и същи ръст — никой не би се досетил, че Ливи е по-голямата от двете, ако не знаеше — ала въпреки това Дру се вкопчи с благодарност в нея.

Диего и Кристина стояха безмълвни. Седнал в стола си, Тай беше извадил една от играчките от джоба си и разтрепераните му ръце я сплитаха и разплитаха яростно. Главата му беше наведена, косата му беше паднала пред лицето.

Джулиън... Джулиън изглеждаше така, сякаш целият му свят беше рухнал.

— Но защо? — прошепна Дру. — Защо му е на Малкълм да отвлича Тави? И защо всички сте толкова разстроени?

— Дру, Малкълм е този, когото издирвахме — обясни Ема задавено. — Той е Пазителят. Той е убиецът. А сега Тави е при него...

— За кръв на Блекторн — добави Джулиън. — Последното жертвоприношение.

Дру се отпусна, ридаейки, върху рамото на сестра си. Марк целият трепереше... неочаквано Кристина се отдръпна от Диего и като се приближи до него, взе ръката му в своята. Ема стисна ръба на масата. Вече не усещаше болката в гърба си. Не усещаше нищо.

Единственото, което виждаше, бе Тави, мъничкият Тави, най-малкият Блекторн. Тави, който сънуваше кошмари, Тави в ръцете ѝ, докато тя го носеше през опустошения от война Институт преди пет години. Тави, изпоцапан с бои в студиото на Джулиън. Тави, който единствен от тях имаше кожа, която не бе в състояние да понесе нито една руна. Тави, който не би разбрал какво се случва с него, нито пък защо.

— Чакайте — повика ги Дру. — Малкълм ми даде бележка. Каза, че е за теб, Джулс. — Тя се отдръпна от Ливи и извади сгънат лист

хартия от джоба си. — Каза да не го чета, защото било лично.

Ливи, която бе отишла при Тай, издаде отвратен звук. Джулиън беше пребледнял като платно, очите му пламтяха.

— *Лично?* Иска да уважаваме неговите *тайни*? — Грабна листа от ръката на Дру и почти го разкъса, докато го отваряше. Ема зърна големи напечатани букви. Лицето на Джулиън придоби объркано изражение.

— Какво пише, Джулс? — попита Марк.

Джулиън прочете думите на глас:

— *АЗ ЩЕ ТЕ ВЪЗКРЕСЯ, АНАБЕЛ ЛИ.*

Стаята избухна.

Черна мълния изригна от писмото в ръката на Джулиън и се стрелна към покрива, разбивайки прозореца на тавана със силата на топуз.

Парчета мазилка и стъкло се посипаха като дъжд и Ема закри главата си с ръце. Тай, който се намираще точно под дупката на покрива, се хвърли към сестра си и като я събори на земята, я закри с тялото си. Стаята се разлюля; една полица се разклати и политна към Диего. Кристина се откъсна от Марк и я блъсна настрана; полицата се разби на земята, минавайки на сантиметри от Диего. Дру изпищя и Джулиън я притегли към себе си, гушвайки я под мишницата си.

Черната светлина все така грееше право нагоре. Със свободната си ръка Джулиън хвърли бележката на пода и я настъпи с подметката на ботуша си.

Хартията начаса се превърна в прах, а черната светлина угасна.

Възцари се тишина. Ливи се измъкна изпод близнака си и се изправи, протягайки му ръка, за да стане. Изглеждаше учудена и разтревожена.

— Тай, не беше нужно да го правиш.

— Нали искаше някой, който да те закриля от опасности. Така каза.

— Знам — отвърна Ливи. — Но...

Тай се изправи... и извика. Назъбено парче стъкло стърчеше от задната част на прасеца му. Платът около раната вече бе пропит с кръв.

Тай се наведе и преди някой да успее да помръдне, издърпа стъклото от крака си. Пусна го на пода и то се пръсна на прозрачни, изцапани с кръв парчета.

— Тай! — Джулиън тръгна към него, ала Тай поклати глава, докато се свличаше в един стол с разкривено от болка лице. Около гуменката му бе започнала да се образува локвичка кръв.

— Нека Ливи го направи — каза той. — Така ще бъде по-добре...

Ливи вече се бе спуснала към него със стили в ръка. Късче стъкло беше порязало лявата ѝ буза и кръвта изпъкваше върху бледата ѝ кожа. Тя я избърса с ръка, докато довършваше целителната руна.

— Дай да видя. — Джулиън коленичи до брат си, а Ливи бавно вдигна крачола му. Раната минаваше хоризонтално през прасеца на Тай, червена, ала вече затворена, сякаш бе защита. Въпреки това целият крак под нея бе облян в кръв.

— Още едно иратце би трябвало да оправи нещата — обади се Диего. — И руна за кръвопреливане.

Джулиън стисна зъби. Досега той не се дразнеше от Диего така, както Марк, ала Ема видя, че в този миг едва се сдържа.

— Да — отвърна. — Знаем. Благодаря, Диего.

Тай вдигна очи към брат си.

— Не знам какво стана. — Изглеждаше замаян. — Не го очаквах... би трябвало да го очаквам.

— Тай, никой не би могъл да очаква нещо такова — каза Ема. — Така де, Джулиън изрече някакви думи и бум... привличащ лъч от ада.

— Някой друг ранен ли е? — Джулиън беше разкъсал крачола на Тай и Ливи, пребледняла като платно, рисуваше целителна руна и руна за кръвопреливане на своя близник. Джулиън се огледа наоколо и Ема го видя как прави списък на семейството си наум: *Марк е добре, Ливи е добре, Дру е добре...* Ема видя и мига, в който той стигна до мястото, където би трябвало да бъде Тави, и пребледня. Челюстта му се напрегна. — Малкълм трябва да е омагьосал бележката, за да изпрати сигнала веднага щом я прочетем.

— А то наистина беше сигнал. — Лицето на Марк изглеждаше разтревожено. — И преди съм го усещал, в Двора на тъмните феи, когато се подготвят черни магии. Това беше тъмна магия.

— Трябва да отидем право в Клейва. — И последната капка кръв се беше отцедила от лицето на Джулиън. — Тайните нямат значение, наказанията нямат значение, не и когато животът на Тави е в опасност. Ще поема цялата вина върху себе си.

— Няма да поемаш никаква вина — заяви Марк, — която няма да поема и аз.

Вместо отговор Джулиън протегна ръка.

— Ема, телефона ми.

Беше забравила, че все още е у нея. Извади го бавно от джоба си... и примига. Екранът беше черен.

— Телефонът ти. Не работи.

— Странно — каза Джулиън. — Заредих го тази сутрин.

— Използвай моя. — Кристина бръкна в джоба на якето си. — Ето... — Тя примига. — Той също не работи.

Тай стана от стола. Направи крачка и потръпна едва забележимо.

— Ще проверим компютъра и стационарния телефон.

Двамата с Ливи излязоха забързано от библиотеката. В стаята се възцари тишина, нарушавана единствено от шума на слягащите се върху пода отломъци. Подът беше покрит с парчета стъкло и натрошено дърво. Изглежда, че черната светлина беше избила стъкления окулус на тавана.

Друзила ахна.

— Вижте... на прозореца има нещо.

Ема вдигна очи. Окулусът се беше превърнал в кръг от назъбено стъкло, отворен към нощното небе, и за миг Ема зърна в него едно бледо лице.

Марк се втурна покрай нея и се покатери по извитата стълба... последва хаос от движения и той се строполи върху стълбата, стиснал яката на слаба фигура с тъмна коса. Марк крещеше; около двете боричкащи се фигури имаше натрошено стъкло. Те се претърколиха заедно по стълбата, обсипвайки се с удари, докато не се озоваха на пода.

Тъмнокосата фигура се оказа стройно момче в окъсани, окървавени дрехи. Тялото му лежеше безчувствено на пода; Марк го притисна с коляно, посегна да извади камата си и на златното ѝ сияние Ема видя, че неканеният гост беше Кийрън.

Марк допря ножа си до гърлото му и Кийрън настръхна.

— Би трябвало да те убия на място — процеди Марк през зъби.
— Би трябвало да ти прережа гърлото.

Дру издаде тихичък звук. За изненада на Ема, Диего бе този, който сложи успокояващо ръка на рамото ѝ. Ема усети, как той ѝ става мъничко по-симпатичен. Кийрън оголи зъби... а после и шията си, като отметна глава назад.

— Давай. Убий ме.

— Какво правиш тук? — Дишането на Марк беше накъсано.

Джулиън направи крачка към тях, сложил ръка на кръста си, върху дръжката на един нож за мятане. Ема знаеше, че от това разстояние спокойно може да убие Кийрън. И би го направил, ако решеше, че Марк е в опасност.

Марк стискаше камата си; ръката му не трепваше, ала по лицето му беше изписана болка.

— Какво правиш тук? — повтори той. — Защо би дошъл на място, където знаеш, че те мразят? Защо се опитваш да *ме принудиш да те убия*?

— Марк. — Кийрън вдигна ръка и пръстите му се вкопчиха в ръкава на Марк. Лицето му беше изпълнено с копнеж; косата, която падаше върху челото му, бе прошарена с тъмносиньо. — Марк, *моля те*.

Марк се отърси от него.

— Бих могъл да ти простя, ако беше бичувал мен — заяви той. — Ала ти вдигна ръка срещу онези, които обичам, и това не мога да ти простя. Кръвта ти трябва да потече така, както кръвта на Ема.

— Марк... недей... — Ема се притесни — не за Кийрън (част от нея би искала да го види облян в кръв), а за Марк. За това, което би му причинило да нарани или дори да убие Кийрън.

— Дойдох, за да помогна — каза Кийрън. Марк се изсмя глухо.

— Твоята *помощ* не е добре дошла тук.

— Знам за Малкълм Фейд — задъхано каза Кийрън. — Знам, че отвлече брат ви.

Джулиън издаде гърлен звук; кръвта се отцеди от ръката, с която Марк стискаше ножа.

— Пусни го, Марк — обади се Ема. — Ако знае каквото и да било за Тави, трябва да разберем какво е то. Пусни го.

— Марк — меко каза Кристина и с едно рязко движение Марк се отдръпна от Кийрън и скочи на крака, отстъпвайки назад, докато не се озова съвсем близо до Джулиън. Джулиън, който стискаше ножа си болезнено здраво.

Бавно, мъчително, Кийрън се изправи и се обърна към тях.

Изобщо не приличаше на изящния елфически принц, когото Ема бе видяла за първи път в светилището. Ризата и широкият му панталон бяха изцапани с кръв и разкъсани, лицето му беше насинено. Не се свиваше, нито изглеждаше уплашен, но това като че ли бе проява не толкова на смелост, колкото на безнадеждност: всичко у него, от начина, по който изглеждаше и стоеше, до начина, по който гледаше Марк, говореше, че това е някой, който изобщо не се интересува какво ще го сполети.

Вратата на библиотеката се отвори рязко и Тай и Ливи се втурнаха в библиотеката.

— Нищо не работи — възкликна Ливи. — Нито телефоните, нито компютърът, нито дори радиото...

Тя млъкна рязко, а очите ѝ се разшириха при вида на сцената пред нея: Кийрън, застанал срещу всички.

Кийрън се поклони лекичко.

— Аз съм Кийрън от Дивия лов.

— Един от елфическия конвой? — Ливи премести поглед от Марк към Джулиън. — Един от онези, които бичуваха Ема?

Джулиън кимна.

Тай погледна първо към Марк, а после и към останалите. Лицето му беше бледо и студено.

— Защо все още е жив?

— Знае нещо за Тави — обади се Друзила. — Джулиън, накарай го да ни каже...

Джулиън метна камата си. Тя прелетя покрай Кийрън, достатъчно близо, за да докосне косата му, и се заби в рамката на прозореца зад него.

— Незабавно ще ни кажеш — отсече той с тих, убийствен глас, — всичко, което знаеш за това, къде се намира Октавиан, какво се случва и как да си го върнем. Или кръвта ти ще облее пода на тази библиотека. И преди съм проливал елфическа кръв. Не си мисли, че няма да го направя отново.

Кийрън не наведе очи.

— Не е нужно да ме заплашваш. Макар че, ако ти доставя удоволствие, давай; на мен ми е все едно. Дойдох, за да ви кажа онова, което искате да знаете. Ето защо съм тук. Черната светлина, която видяхте, беше елфическа магия. Целта ѝ бе да изключи всякакви средства за комуникация, така че да не може да поискате съдействие от Клейва или лосанджелиските нефилими. За да не може да потърсите помощ, нито да спасите брат си.

— Бихме могли да намерим уличен автомат — подхвърли Ливи колебливо — или пък телефона на някой ресторант надолу по магистралата.

— Ще откриете, че всички телефони в радиус от няколко километра са повредени. — В гласа на Кийрън се долавяше неотложност. — Умолявам ви да не губите време. Фейд вече отведе брат ви при Средоточието на лей-линиите. Мястото, където извършва жертвоприношенията си. Мястото, където възнамерява да го убие. Ако искате да спасите момчето, трябва да вземете оръжия и да тръгнете още сега.

Джулиън отвори вратата на стаята с оръжия.

— Всички да се въоръжат. Ако не сте в бойно облекло, преоблечете се. Диего, Кристина, на източната стена има бойни дрехи. Използвайте тях, така ще бъде по-бързо, отколкото да отидете в стаите си. Вземете които оръжия си поискате. Кийрън, ти стой ето тук. — Той посочи масата в средата на стаята. — Където ще мога да те виждам. Да не си помръднал или следващият нож, който хвърля по теб, няма да пропусне целта си.

Кийрън го изглежда. Мъничко от видимото му отчаяние като че ли се бе оттеглило и в погледа му имаше арогантност.

— Изобщо не се съмнявам — каза той и се приближи до масата, докато всички други се защураха наоколо, въоръжавайки се и обличайки бойни дрехи. Не дрехи за патрулиране, които бяха по-леки, а тежките тъмни униформи, които обличаш, когато очакваш да влезеш в битка.

Когато *знаеш*, че ще се биеш.

Бяха обсъдили набързо дали всички да отидат при Средоточието, или поне Дру да остане в Института, ала тя се бе възпротивила яростно и Джулиън бе отстъпил — точно сега Институтът не изглеждаше особено безопасен с разбития окулус в библиотеката. Ако Кийрън бе проникнал оттам, кой знае кой още би могъл да влезе? Предпочиташе семейството му да му бъде пред очите. А и не можеше да каже нещо за възрастта на Дру — двамата с Ема бяха дори по-малки от нея, когато се биха през Тъмната война.

За сметка на това беше дръпнал Тай настрани и му беше казал да се държи надалеч от битката, защото е ранен и в това няма нищо срамно. Би могъл да се заключи в колата, докато те са в пещерата.

— Значи, според теб с нищо не мога да съм полезен в битка? — попитал го бе Тай.

— Не — отвърнал бе Джулиън и наистина го мислеше. — Само че си ранен и аз...

— Това е битка. Всички можем да бъдем ранени. — Тай го бе погледнал право в очите. Джулиън знаеше, че го прави заради него, защото помнеше думите му, че хората се гледат право в очите, за да покажат, че казват истината. — Искам да отида. Искам да бъда там, за да помогна на Тави, и искам ти да ми позволиш. Това искам и то би трябвало да има значение.

Сега Тай бе заедно с тях в стаята с оръжията. Огромно помещение без прозорци, всеки сантиметър от стените му бе покрит с мечове, брадви и боздугани. Имаше купчини с бойно облекло, колани за оръжие и ботуши. Една керамична купа беше пълна със стилита, а върху маса, застлана с покривка, бяха подредени серафимски ками.

Джулиън ги усещаше край себе си, неговото семейство и приятелите му. Знаеше, че Марк е наблизо и си събува обувките, за да ги смени с ботуши. Знаеше, че Ема е до масата и преглежда серафимските ками, които вече бяха кръстени и готови — някои напъха в колана си, а други раздаде на останалите. Усещаше присъствието ѝ съвършено ясно, докато тя се движеше из стаята, сякаш бе стрелка на компас.

А най-ясно усещаше Тави, който бе някъде там и се нуждаеше от него. В тялото му бе стаен студен ужас, който заплашваше да изтръгне решимостта от костите му и да изцеди концентрацията му. Да го потисне, за да се съсредоточи върху онова, което се случваше тук и

сега, бе едно от най-трудните неща, които бе правил някога. Отчаяно му се искаше нещата да бяха различни, да разполагаха с помощта на Клейва, да можеха да се свържат с Магнус и да поискат Портал.

Ала нямаше полза от невъзможни желаниа.

— Говори — сопна се той на Кийрън, докато свалеше един колан за оръжия от близкия рафт. — Тази черна светлина, каза, че била „елфическа магия“. Черна магия ли имаше предвид?

Сега, когато Марк вече не го гледаше, Кийрън имаше отегчен и раздразнен вид. Облягаше се на масата в средата на стаята, внимавайки да не докосне никое от оръжията... не, ясно даваше да се разбере изражението му, защото те бяха остри или плашещи, а защото бяха нефилимски оръжия и поради това — отблъскващи.

— Въпросът е дали ще се появи върху картата на Клейва — разсъждаваше Тай, докато си слагаше бойни ръкавици. Вече беше облечен и очертанятията на превръзката около прасеца му едва личаха под дебелия материя. — Онази, с чиято помощ Магнус следи използването на черна магия. Или и това е блокирано като мобилните телефони?

— Беше магия на тъмните феи, но не е черна магия — отвърна Кийрън. — Няма да се появи върху картата. Те бяха съвсем сигурни в това.

Джулиън се намръщи.

— Кои са „те“? Всъщност откъде знаеш толкова много за Малкълм?

— От Ярлат.

Марк се обърна и го зяпна.

— Ярлат? Какво общо има той с това?

— Мислех, че поне това си разбрал — измърмори Кийрън. — Ярлат и Малкълм действат заедно, още от нападението над Института преди пет години.

— Те са съюзници? — попита Марк. — Откога го знаеш?

— Съвсем отскоро — отвърна Кийрън. — Заподозрях нещо, когато той толкова яростно отказа да ти позволи да се върнеш в царството на феите. Толкова много искаше да останеш тук, че разигра целия онзи театър с бичуването, за да не се върнеш при нас. Тогава си дадох сметка, че в плана да те изпратят в Института се крие нещо повече от опит да намерят убиеца, отнел елфически живот. Целта бе да

попречат на семейството ти да се свърже с Клейва, докато не стане твърде късно.

Ема беше препасала Кортана на гърба си, а в ръката си стискаше серафимска кама; беше се вкаменила, лицето ѝ бе замръзнало от потрес.

— Ярлат ми каза нещо, докато... докато ме бичуваше. Че ловците на сенки не знаят на кого да имат доверие. Ставало е дума за Малкълм, нали?

— Най-вероятно — отвърна Кийрън. — Малкълм е невидимата ръка, направлявала Последователите, и пак той е убил родителите ти преди пет години.

— Защо? — Ема беше като вкочанена. Джулиън до болка копнееше да отиде при нея. — *Защо е убил родителите ми?*

— Доколкото разбирам — каза Кийрън и в гласа му се прокрадна нотка на съжаление, — било е експеримент. За да види дали магията действа.

Ема беше занемяла, така че Джулиън зададе въпроса, който тя не бе в състояние да изрече.

— Какво искаш да кажеш с това, че е било „експеримент“?

— Преди години Ярлат бе един от елфите, които се съюзиха със Себастиан Моргенстърн. Освен това беше приятел на Малкълм. Както вероятно знаете, съществуват книги, които никой магьосник няма право да притежава, но които може да бъдат открити в някои нефилимски библиотеки. Некромантски произведения и други такива. Една от тях е Черната книга на мъртвите.

— Онази, за която се говори в стихотворението — обади се Дру. Въпреки че лицето ѝ все още беше мокро от сълзи, тя вече беше в бойно облекло и грижливо сплиташе косата си, за да не ѝ пречи. Сърцето на Джулиън се сви от болка, виждайки я такава. — „Черната книга търси да разгърнеш.“

— Съществуват много черни книги — каза Кийрън. — Но Малкълм искал точно тази. След като Институтът бил прочистен от нефилимите, а Себастиан си тръгнал, Малкълм се възползвал от възможността да се вмъкне в библиотеката и да открадне книгата. Та кога друг път Институтът би останал неохраняван, с широко отворена врата? Взел книгата, намерил магията, която търсел, и открил, че за

нея е нужно да бъде принесен в жертва ловец на сенки. Точно тогава твоите родители се върнали в Института, Ема.

— И той ги убил — довърши тя. — Заради една магия. — От гърдите ѝ се откъсна горчив смях. — Подействала ли е поне?

— Не — отвърна Кийрън. — Провалила се и той захвърлил телата в океана, знаейки, че убийствата ще бъдат приписани на Себастиан.

— Ярлат ти е разказал всичко това? — Върху лицето на Марк се четеше подозрение.

— Проследих го в Двора на тъмните феи и чух какво им каза. — Кийрън се опита да срещне погледа на Марк, но той извърна очи. — Останалото научих, когато опрях нож в гърлото му. Малкълм трябвало да ви насочи в погрешна посока и да ви обърка, така че да не разберете какво прави... използвал Джони Рук за част от това. Искал да се заемете с разследване, което нямало да доведе до нищо. Присъствието на Марк щяло да ви спре да потърсите помощ от Клейва или Мълчаливите братя, защитавайки по този начин работата на Малкълм с Последователите, опитите му да възкреси мъртвата си любима. Когато свършел всичко необходимо, щял да отвлече един Блекторн, защото смъртта на някой с кръвта на Блекторн била последният ключ към заклинанието.

— Как може Малкълм да направи нещо такова? — попита Ливи с недоумение и ужас в гласа. — Той обича Тави... часове наред си играеше с него, носеше му играчки. Не би могъл да го убие. Не би могъл.

— Той е отговорен за дузина убийства, Ливи — напомни Джулиън. — Може би повече.

— Хората са повече от едно нещо — каза Марк и очите му се спряха за миг върху Кийрън. — Магьосниците също.

Ема все така стоеше с ръце върху серафимските ками. Джулиън изпитваше същото, което и тя, както винаги, сякаш сърцето ѝ се отразяваше в неговото: изпепеляващ гняв, надигащ се над задушавачо чувство на отчаяние и загуба. Повече от всичко му се искаше да протегне ръце към нея, ала не смееше да го направи пред очите на всички.

Те щяха да разберат истината в мига, в който я докоснеше, щяха да отгатнат истинските му чувства. А не можеше да рискува това да се

случи точно сега, не и когато сърцето му се гърчеше от страх за малкото му братче, страх, който не можеше да покаже, за да не обезвери останалите.

— Хората са повече от едно нещо — повтори Кийрън. — Ние сме повече от отделните ни постъпки, били те добри или лоши. — Очите му пламтяха, сребърночерни, когато погледна към Марк. Дори и в тази стая, пълна с нефилимски вещи, необуздаността на Дивия лов и на царството на феите струеше от него като миризмата на дъжд или листа. Това бе същата необузданост, която Джулиън понякога долавяше у Марк — макар и да бе отслабнала, откакто той бе сред тях, тя все още се проявяваше в мимолетни проблясъци, като изстрели, зърнати отдалеч. За миг двамата му се сториха диви създания, несъвместими с онова, което ги заобикаляше.

— Стихотворението, написано върху телата — обади се Кристина. — Онова, в което споменава Черната книга. Според историята Малкълм го получил в Двора на тъмните феи.

— Така се разказва и в елфическата приказка — отвърна Кийрън. — Първоначално му казали, че неговата любима станала Желязна сестра, но по-късно Малкълм открил, че била убита от семейството си. Зазидана жива в гробница. Именно заради това потърсил краля на тъмните феи и го попитал дали съществува начин да върне някого от мъртвите. В отговор кралят му дал стихчето. То съдържало указания, само дето му отнело почти век, докато разбере как да ги изпълни и открие Черната книга.

— Ето защо библиотеката беше унищожена при нападението — каза Ема. — Та никой да не забележи, че книгата е изчезнала, ако някога реши да я потърси. Толкова много книги бяха изгубени.

— Но защо Ярлат е казал на Малкълм, че Последователите могат да убиват не само хора, но и елфи? — попита Ема. — Ако действително е заговорничел с Малкълм...

— Това бе нещо, което Ярлат искаше. Той има много врагове в Дворовете. Било е удобен начин да се отърве от някои от тях. Малкълм накарал своите Последователи да ги убият, а смъртта им никога не би могла да бъде проследена до Ярлат. Черно престъпление е елф да убие друг елф.

— Къде се намира тялото на Анабел? — попита Ливи. — Не е ли погребана в Корнуол? Не е ли била зазидана там... в „гроб край

морски води“?

— Средоточията са места извън времето и пространството — обясни Кийрън. — Самото Средоточие не е нито тук, нито в Корнуол, нито в което и да било истинско пространство. То е място между световите, също като царството на феите.

— Вероятно в него може да се проникне и от Корнуол... ето защо онези растения растяха около входа — каза Марк.

— А каква е връзката със стихотворението „Анабел Ли“? — попита Тай. — Името, приликите в историята... едва ли е просто случайност.

Тъмнокосият елфически принц поклати глава.

— Знам само това, което научих от Ярлат и което е част от елфическите предания. Дори не бях чувал името Анабел, нито за мунданското стихотворение.

Марк се обърна рязко към него.

— Къде е Ярлат сега?

Очите на Кийрън проблеснаха, когато отвърна на погледа му.

— Губим време. Трябва да отидем при Средоточието.

— Прав е. — Диего вече беше напълно готов: бойно облекло, няколко меча, брадва, ножове за мятане в колана. Над бойното си облекло бе наметнал челен плащ, закопчан на рамото с декоративната игла на центурионите: върху нея имаше пръчка без листа и думите *Primi Ordines*.^[1] Джулиън се почувства полугол в сравнение с него. — Трябва да отидем при Средоточието на лей-линиите и да спрем Фейд...

Джулиън се огледа наоколо, към Ема и Марк, към Тай и Ливи, и накрая към Дру.

— Знам, че познаваме Малкълм, откакто се помним. Ала той е убиец и лъжец. Магьосниците са безсмъртни, но не са неуязвими. Видите ли го, понижете го в сърцето.

Думите му бяха последвани от мълчание, нарушено най-сетне от Ема.

— Той уби родителите ми. Аз ще бъда тази, която ще пониже сърцето му.

Кийрън повдигна вежди, но не каза нищо.

— Джулс. — Марк се приближи до Джулиън; косата му, която Кристина бе подстригала, бе разчорлена, под очите му имаше сенки.

Ала в ръката, която положи върху рамото на брат си, имаше сила. — Ще ми нарисуваш ли една руна, братко? Защото се боя, че без тях, ще бъда в неизгодно положение в битката.

Джулиън посегна автоматично към стилито си, а после спря.

— Сигурен ли си?

Марк кимна.

— Време е да се отърся от кошмарите. — Той дръпна яката на тениската, оголвайки рамото си. — За смелост — каза, избирайки си руна. — И за пъргавост.

Останалите обсъждаха как най-бързо да стигнат до Средоточието, ала Джулиън усещаше погледите на Ема и Кийрън върху себе си, докато слагаше едната си ръка на гърба на Марк, а с другата нарисова две руни. При първото болезнено докосване Марк се напрегна, но начаса се отпусна, изпускайки меко дъха си.

Когато Джулиън приключи и свали ръце, той се изпъна и се обърна към него. Въпреки че не беше плакал, разноцветните му очи лъщяха. За миг на света не съществуваше никой, освен Джулиън и брат му.

— Защо? — попита Джулиън.

— Заради Тави — отвърна Марк и изведнъж в стиснатите устни и в решителната извивка на челюстта му Джулиън видя себе си. — И защото съм ловец на сенки — добави Марк и погледна към Кийрън, който се взираше в тях така, сякаш стилито бе белязало неговата кожа. Любовта и омразата имат свой собствен език, помисли си Джулиън, и именно на него говореха Марк и Кийрън сега. — Защото съм ловец на сенки — повтори той и като изпъна рамене, оправя тениската си, а очите му бяха пълни с негово лично предизвикателство. — **Защото съм ловец на сенки.**

Кийрън се отгласна почти яростно от масата.

— Казах ви всичко, което знам — заяви той. — Нямам повече тайни.

— И предполагам, че си тръгваш — каза Марк. — Благодаря ти за помощта, Кийрън. Ако отиваш в Дивия лов, предай на Гуин, че няма да се върна. Никога, независимо какви правила решат да измислят. Кълна се, че...

— *Недей* да се заклеваш — прекъсна го Кийрън. — Не знаеш какво може да се промени.

— Достатъчно. — Марк понечи да се извърне.

— Доведох своя жребец със себе си. — Кийрън говореше на Марк, ала всички останали ги слушаха. — Жребците на Дивия лов могат да летят. Никакви пътища не забавят нашето пътуване. Ще препусна напред и ще се опитам да задържа онова, което се случва на Средоточието, докато вие пристигнете.

— Аз ще отида с него — рязко заяви Марк.

Всички го погледнаха изненадано.

— Тъъ — каза Ема. — Не можеш да го намушкаш, докато отивате натам, Марк. Възможно е да имаме нужда от него.

— Колкото и примамливо да звучи, не възнамерявах да го направя — отвърна Марк. — Двама воители са по-добре от един.

— Правилно. — Кристина мушна двата ножа пеперуда в колана си.

Ема вече беше закачила и последната от серафимските си ками.

Джулиън усети как познатият студ на битката се разлива по вените му.

— Да вървим.

Докато слизаха по стълбите, Джулиън се оказа до Кийрън. Косъмчетата на тила му настръхнаха. Кийрън сякаш беше въплъщение на странност, необузdana магия, убийствената забрава на Лова. Джулиън не можеше да си представи какво бе открил Марк в него, което да обича.

— Брат ти грешеше за теб — каза Кийрън, докато отиваха към преддверието.

Джулиън се огледа, ала никой от останалите като че ли не ги слушаше. Ема беше до Кристина, близнаците бяха заедно, а Дру говореше срамежливо с Диего.

— Какво имаш предвид? — попита той предпазливо. В миналото се бе научил да внимава с елфите, с капаните, които те поставяха със своите думи и с лъжливи намеци.

— Каза, че си нежен — отвърна Кийрън. — Най-нежният човек, когото познавал. — Той се усмихна; в лицето му имаше студена красота, като кристалната повърхност на скреж. — Не си нежен. Имаш безмилостно сърце.

В продължение на няколко дълги мига Джулиън не каза нищо, заслушан в звука на крачките им по стълбището. Когато стигнаха до

последното стъпало, се обърна.

— Никога не го забравяй — заяви и пое напред.

Защото съм ловец на сенки.

Марк стоеше до Кийрън на поляната, която отвеждаше до скалите, а после и до морето. Институтът се възправяше зад тях, потънал в мрак, но поне отгук дупката на покрива не се виждаше.

Кийрън пъкна пръсти в устата си и изсвири, звук, който бе болезнено познат на Марк. Видът на Кийрън все още бе достатъчен, за да накара сърцето му да се свие от болка — от стойката му и как всяка линия на тялото му издаваше благородното му потекло до това, как косата му беше станала прекалено дълга, откакто Марк го нямаше, за да я подстриже, така че синьо-черните кичури му влизаха в очите и докосваха дългите му ресници. Марк си спомни колко омагьосан бе от извивката и движенията на миглите му. Спомни си допира им до кожата си.

— Защо? — попита Кийрън. Беше застанал леко извърнат от Марк, скован, сякаш очакваше да го зашлевят. — Защо реши да дойдеш с мен?

— Защото някой трябва да те държи под око. Никога можех да ти имам доверие, но не и сега.

— Това не е вярно. Познавам те, Марк. Знам, когато ме лъжеш.

Марк рязко се обърна към него. Даде си сметка, че винаги се бе страхувал мъничко от Кийрън: от могъществото на ранга му, от непоклатимата му увереност в самия себе си. Сега този страх бе изчезнал и той не бе сигурен дали беше заради руната за смелост на рамото му, или защото вече не се нуждаеше отчаяно Кийрън да живее. Желаше ли го, обичаше ли го... това бяха различни въпроси. Ала той можеше да оцелее и в двата случая. Беше ловец на сенки.

— Окей. — Знаеше, че би трябвало да каже „Така да бъде“, ала възвишената реч на елфите вече не беше в него, не пулсираше в кръвта му. — Ще ти кажа защо реших да дойда с теб...

Думите му бяха прекъснати от бяло проблясване. Уиндспиър преодоля едно малко възвишение и препусна към тях, подчинявайки се на призива на своя господар. Изцвили, когато видя Марк, и отърка муцуна в рамото му.

Марк го погали по шията. Десетки пъти Уиндспиър ги бе носил на гърба си в Лова, десетки пъти двамата бяха яздили заедно, бяха се били заедно и докато Кийрън се мяташе на гърба на жребеца, спомените бяха като кукички, забили се под кожата на Марк.

Кийрън го погледна отвисоко, принц до мозъка на костите си, въпреки изцапаните с кръв дрехи. Очите му бяха полупритворени полумесеци от сребро и чернота.

— Е, кажи ми.

Марк усети как руната за пъргавост пари на гърба му, когато се метна зад Кийрън. Ръцете му се обвиха около кръста му, отпусайки се там, където винаги го бяха правили, върху колана му. Усети как Кийрън си пое рязко дъх.

Искаше му се да отпусне глава върху рамото му. Искаше му се да сложи длани върху тези на Кийрън и да сплете пръсти с неговите. Искаше му се да се почувства така, както се чувстваше, живеейки сред Дивия лов, че с Кийрън е в безопасност, че с Кийрън има някой, който никога няма да го напусне.

Ала съществуваха по-страшни неща от това, да те напуснат.

— Защото исках за последен път да пояздя заедно с теб, както някога — отвърна той и усети как Кийрън потръпна.

А после елфическото момче се приведе напред и Марк го чу да казва няколко думи на Уиндспиър на езика на феите. Конят препусна, а Марк вдигна ръка, за да докосне мястото, където Джулиън бе нарисувал руните. Почувствал бе прилив на паника, когато стилито бе докоснало кожата му, а после, за негова изненада, по тялото му се беше разляло спокойствие.

Може би райските руни наистина имаха място върху кожата му. Може би наистина бе роден за тях.

Държеше се здраво за Кийрън, докато Уиндспиър се издигаше в небето, порейки въздуха с копита, оставяйки Института далеч под тях.

Когато Ема и останалите пристигнаха, Марк и Кийрън вече бяха там. Излязоха от сенките в тръс, възседнали великолепен бял кон, при вида на който Ема си спомни колко пъти си бе мечтала да има кон като малка.

Тойотата спря. По небето нямаше облаци и лунната светлина бе остра и сребърна като нож. Обгърнати от нея, Марк и Кийрън изглеждаха като ярко очертани силуети на елфически рицари. Никой от тях не приличаше на човек.

Поляната, която се разстиляше пред скалата, изглеждала измамливо спокойна под лунните лъчи, морската трева и храстите шумоляха тихичко. Гранитният хълм се издигаше над тях и тъмната дупка в стената сякаш ги мамеше да се приближат.

— Убихме много мантиди. — Марк срещна погледа на Ема. — Разчистихме пътя.

Кийрън седеше върху коня със свирепо изражение, лицето му бе полускрито от тъмната му коса. Марк бе сложил ръце върху колана му, за да се успокои. Внезапно, сякаш осъзнал какво прави, той го пусна и скочи на земята.

— Най-добре да влизаме — каза той и вдигна глава към Кийрън. — Ти и Уиндспиър останете на пост.

— Но аз... — започна Кийрън.

— Това засяга само семейство Блекторн — отсече Марк с нетърпящ възражение глас.

Кийрън погледна към Кристина и Диего и отвори уста, сякаш за да се възпротиви, но после се отказа.

— Всички да си проверят оръжията — нареди Джулиън. — След това влизаме.

Всички, включително и Диего, послушно провериха коланите и бойното си облекло. Тай извади още една серафимска кама от багажника на колата. Марк прегледа бойното облекло на Дру и й напомни да стои назад и да не се отдалечава от тях.

Ема разкопча предпазителя около ръката си и като нави ръкав, я протегна към Джулиън. Той погледна първо голата кожа пред себе си, а после вдигна очи към лицето ѝ и кимна.

— Коя?

— За издръжливост — отвърна Ема. Вече имаше руни за смелост и точност, и изцеление. Ангелът никога не бе дал на нефилимите руни за емоционална болка — нямаше руни, които да заличат скръбта или да излекуват разбито сърце.

От мисълта, че смъртта на родителите ѝ бе просто един провалил се експеримент, безсмислена загуба, я болеше повече, отколкото бе

предполагала, че е възможно. През всички тези години бе вярвала, че зад смъртта им се крие някаква причина, ала такава нямаше. Те просто се бяха оказали единствените налични ловци на сенки.

Джулиън улови нежно ръката ѝ и тя почувства познатия и добре дошъл натиск на стилито върху кожата си. Докато Знакът приемаше очертания, той сякаш се вля във вените ѝ, като струя хладна вода.

Издръжливост. Трябваше да издържи това знание, да се пребори с него, да се бие въпреки него. „Направи го заради Тави — помисли си тя. — Заради Джулиън. Заради всички тях.“ И може би накрая щеше да си отмъсти.

Джулиън отпусна ръка, очите му се бяха разширили. Знакът грееше върху кожата ѝ, пропит със светлина, каквато Ема не бе виждала досега, сякаш краищата му горяха. Тя побърза да свали ръкава си, защото не искаше никой друг да забележи.

На ръба на скалата белият кон на Кийрън се изправи на задни крака, очертан от лунните лъчи. Морските вълни се разбиваха с тътен в далечината. Ема се обърна и пое към входа в скалата.

---

[1] В Древен Рим така са се наричали най-високопоставените центуриони (членове на командния състав на римската армия). — Б.пр.

↑

25.

ГРОБ КРАЙ МОРСКИ ВЪЛНИ

Ема и Джулиън първи пристъпиха в пещерата, Марк беше последен. Както и преди, в началото тунелът беше тесен, подът му — осеян с остри камъчета. Сега те бяха разпилени, много от тях бяха изритани настрана. Дори и в сумрака (не смееше да извади магическата си светлина) Ема виждаше къде в мъха, растящ по стените, се бяха впивали човешки пръсти.

— Оттук са минали хора — тихо каза тя. — Много хора.

— Последователите? — предположи Джулиън също така тихо.

Ема поклати глава. Нямаше представа. Беше ѝ студено, с онази приятна студенина на битката, която тръгва от корема и се разлива навън. Студенината, която изостря зрението и забавя времето около теб, така че разполагаш с безкрайни часове, за да поправиш замаха на серафимската си кама или ъгъла на меча си.

Усещаше Кортана между раменете си, тежък и златен. Мечът ѝ шепнеше с гласа на майка ѝ. „Стомана и закалка, дъще.“

Пристъпиха в залата с висок таван и Ема се закова на място. Останалите се скупчиха около нея, ала никой не каза нито дума.

Пещерата не бе такава, каквато Ема я си спомняше. Беше потънала в полумрак и създаваше впечатлението за огромно пространство, ширнало се в тъмнината. Стъклените врати ги нямаше. Вдълбани в скалите наблизко бяха думите на стихотворението, което им бе станало толкова познато.

*Ний бяхме деца — две деца в таз страна,
окръжена от морски вълни,
но безкрайна любов — непозната до днес —
ме обвързваше с Анабел Ли!
И за нея дори да завиждат на нас
серафимите биха могли!*

Серафими.

Ловци на сенки.

Магическата светлина на Джулиън лумна в ръката му, огрявайки мястото, и Ема ахна.

Пред тях имаше каменна маса, издигаща се на височината на гърдите; повърхността ѝ бе надупчена и грапава. Изглеждаше така, сякаш бе направена от черна лава, и бе заобиколена от голям кръг, нарисуван с бял тебешир върху пода.

Отгоре ѝ лежеше Тави и сякаш спеше, мъничкото му лице беше меко и отпуснато, очите — затворени. Стъпалата му бяха боси, китките и глезените му бяха оковани с вериги, закрепени с железни халки към каменните крака на масата.

До главата му имаше метална купа, опръскана със зловещи на вид петна, а до нея почиваше нацърбен меден нож.

Магическата светлина се вряза в сенките, които сякаш бяха надвиснали над помещението като живо същество. Ема се зачуди колко ли бе голяма пещерата в действителност и колко от това бе илюзия.

Ливи извика името на брат си и се втурна напред, ала Джулиън я сграбчи и я спря. Тя се задърпа недоумяващо, мъчейки се да се отскубне от хватката му.

— Трябва да го спасим — изсъска тя. — Трябва да отидем при него...

— Това е защитен кръг — изсъска Джулиън в отговор. — Нарисуван на пода около него. Прекрачиш ли го, ще те убие.

Някой си шепнеше тихичко. Кристина, мълвяща молитва. Марк беше настръхнал.

— Тихо. Някой идва.

Направиха всичко по силите си да се слоят със сенките, дори Ливи, която продължаваше да се дърпа. Магическата светлина на Джулиън угасна.

От мрака бе излязла една фигура. Фигура, облечена в дълга черна роба, с качулка, която скриваше лицето ѝ. Висока фигура с черни ръкавици.

„Винаги се появяваше в дълги одежди и ръкавици, и качулка, ясно? От него не се виждаше нищо.“

Сърцето на Ема задумка.

Фигурата се приближи до масата и защитният кръг се отвори като ключалка, руните избледняха и изчезнаха, образувайки дупка, през която фигурата да пристъпи. Тя дойде по-близо до Тави.

И по-близо. Ема усещаше всички от семейство Блекторн около себе си. Страхът им сякаш бе живо същество. В устата ѝ имаше вкус на кръв — беше прехапала долната си устна, толкова отчаяно искаше да се хвърли напред, да рискува да прекрачи кръга, да грабне Тави и да побегне.

Ливи се отскубна от Джулиън и изскочи в пещерата.

— Не! — извика тя. — Махни се от брат ми или ще те убия, ще те убия...

Фигурата замръзна, а после бавно вдигна глава. Качулката се смъкна и изпод нея се разля дълга, къдрава кестенява коса. Позната татуировка на рибка кои проблесна върху мургава кожа.

— Ливи?

— Даяна? — Тай бе този, който изрече на глас изумлението на сестра си. Ливи беше онемяла.

Даяна се отдръпна от масата, взирайки се към тях.

— В името на Ангела — ахна тя. — Колко от вас са тук?

Отговори ѝ Джулиън. Гласът му беше овладян, но Ема усещаше какво усилие му коства това. Диего се бе привел напред, присвил очи.

„Джейс Херондейл и семейство Лайтууд бяха предадени от собствения си учител.“

— Всички.

— Дори Дру? Не разбирате колко опасно е това... Джулиън, трябва да се махнете от тук.

— Не и без Тави — изплющя гласът на Ема. — Даяна, какво правиш, по дяволите? Каза ни, че си в Тайланд.

— И да е била, никой в Института в Банкок не знаеше за това — обади се Диего. — Аз проверих.

— Ти ни излъга. — Ема си спомни думите на Ярлат. „Глупави ловци на сенки, прекалено наивни, за да знаят кому могат да имат доверие.“ Малкълм ли бе имал предвид, или Даяна? — Нямахте те по време на разследването, сякаш криеше нещо от нас...

Даяна потръпна.

— Ема, не, не е каквото си мислиш.

— Какво е тогава? Защото не мога да си представя каква друга причина би могла да имаш, за да дойдеш тук...

В този миг се разнесе шум. Стъпки, приближаващи се откъм сенките. Даяна вдигна ръка.

— Дръпнете се... скрийте се...

Джулиън сграбчи Ливи и я изтегли в сенките в същия миг, в който се появи Малкълм. Малкълм.

Изглеждаше както обикновено. Мъничко развлечен, в дънки и бяло ленено сако с цвета на косата му. В ръката си държеше голяма черна книга, затворена с кожена закопчалка.

— Наистина си ти — прошепна Даяна.

Малкълм я изгледа спокойно.

— Даяна Рейбърн. Виж ти, виж ти. Не очаквах да те заваря тук. Мислех, че си избягала.

Даяна се изпъна.

— Аз не бягам.

Той като че ли я погледна отново, за да види точно колко близо е до Тави. Намръщи се.

— Дръпни се от момчето.

Даяна не помръдна.

— Дръпни се — повтори той и пъкна черната книга в якето си. — И без това не ти е никакъв. Ти не си Блекторн.

— Аз съм неговата учителка. Той израсна под моите грижи.

— О, я стига. Ако наистина те беше грижа за тези деца, още преди години да си оглавяла Института. Ала, предполагам, всички знаем защо не го направи.

Малкълм се ухили и цялото му лице се преобрази. Ако Ема все още хранеше някакви съмнения за вината му, за историята, която им бе разказал Кийрън, те се изпариха в този миг. Подвижните му забавни черти станаха корави. В усмивката му имаше жестокост, зад която се долавяше отекваща, бездънна загуба.

От масата се надигна пламък. Даяна извика и политна назад, падайки извън защитния кръг, който начаса се затвори след нея. Изправи се и се втурна към Тави, но този път кръгът устоя — тя отскочи от него, сякаш се бе блъснала в стъклена стена, и отново залитна.

— Някое човешко същество не може да прекрачи тази бариера — заяви Малкълм. — Предполагам, че първия път си имала някакъв амулет, за да я прекосиш, но той няма да подейства втори път. Не трябваше да идваш.

— Не може наистина да се надяваш да успееш, Малкълм. — Даяна стискаше лявата си ръка с дясната; кожата ѝ изглеждаше изгорена. — Ако убиеш ловец на сенки, нефилимите ще те преследват до края на дните ти.

— Те ме преследваха и преди двеста години. Те я убиха. — Ема никога не бе чувала нещо подобно на чувството, с което бе пропит гласът на Малкълм. — А ние не бяхме сторили нищо. Нищо. Не се страхувам от тях, нито от несправедливата им справедливост и беззаконните им закони.

— Разбирам болката ти, Малкълм — предпазливо каза Даяна. — Но...

— Нима? Наистина ли разбираш, Даяна Рейбърн? — изръмжа той... а после гласът му омекна. — Може би наистина е така. Ти също си познала несправедливостта и нетолерантността на Клейва. Защо трябваше да идваш тук... аз ненавиждам рода Блекторн, не Рейбърн. Винаги съм те харесвал.

— Харесвал си ме, защото смяташе, че прекалено се боя от Клейва, за да се вгледам внимателно в теб. — Даяна се извърна от него. — За да те заподозра. — За миг тя бе с лице към Ема и останалите. Устните ѝ оформиха едно безмълвно „БЯГАЙТЕ“, преди отново да се обърне към Малкълм.

Ема не помръдна, ала долови движение зад себе си. Беше съвсем тихо; ако не носеше руна, изостряща слуха ѝ, нямаше да го чуе. За нейно учудване, беше Джулиън, напуснал изведнъж мястото си до нея. Двамата с Марк потънаха в тунела зад тях.

Ема искаше да извика след него — какво правеше? — но не можеше, не и без да привлече вниманието на Малкълм. Той все още се приближаваше към Даяна, само след миг щеше да е в състояние да ги види.

Ема сложи ръка върху дръжката на Кортана. Тай стискаше един нож, а кокалчетата му бяха побелели; Ливи държеше сабята си с решително лице.

— Кой ти каза? — попита Малкълм. — Рук ли беше? Не мислех, че се е досетил. — Той наклони глава на една страна. — Не. Не беше сигурна, когато дойде тук. Подозираше... — Крайчетата на устните му се извиха надолу. — Беше Катарина, нали?

Даяна стоеше разкрячена, с отметната назад глава. Поза на воин.

— Когато разтълкувахме втория ред на стихотворението и чух изреча „на Блекторн кръвта“, си дадох сметка, че не търсим убиец на мундани и елфи. Ставаше дума за рода Блекторн. А ако някой можеше да знае за вражда, датираща отпреди много години, това бе Катарина. Отидох при нея.

— Ала не можеше да кажеш на семейство Блекторн, че си отишла при нея, заради причината да я познаваш. Тя е медицинска сестра... медицинска сестра на мундани. Как мислиш, че разбрах...?

— Тя не ти е казала за мен, Малкълм — изплющя гласът на Даяна. — Тя пази тайни. Каза ми единствено това, което знаеше — че си обичал нефилимско момиче и че то е станало Желязна сестра. Никога не се е усъмнила в тази история, защото, доколкото е знаела, самият ти никога не си се усъмнил в нея. Но след като ми я разказа, аз проверих при Железните сестри. Никакво нефилимско момиче с подобна история не бе ставало една от тях. А след като открих, че *това* е лъжа, останалото започна да си идва на мястото. Спомних си какво ни каза Ема за нещата, които бе видяла тук, за дрехите, свещника. Катарина отиде в Спираловидния лабиринт, а аз дойдох тук...

— Значи, тя ти е дала амулета, с който да преминеш през защитния кръг. Колко жалко, че ти го похаби. Имаше ли план, или се втурна насам, обзета от паника?

Даяна не отговори. Лицето ѝ бе изваяно от камък.

— Винаги трябва да имаш план — каза Малкълм. — Аз например кроя моя от години. А ето те теб сега, пословичната неочаквана спънка. Предполагам, не ми остава друго, освен да те убия, макар да не бях възнамерявал да го правя, а пък да те разкрия пред Клейва би било толкова забавно...

Нещо сребристо разцъфна в ръката на Даяна. Метателна звезда. Тя полетя към Малкълм; в един миг той беше на пътя ѝ, а в следващия бе в другия край на пещерата. Звездата се удари в стената и падна на земята, където остана да блещука.

Малкълм издаде съскащ звук, като ядосана котка. От пръстите му хвъркнаха искри. Даяна бе вдигната във въздуха и запратена към стената, а после се свлече на пода, стиснала ръце до тялото си. Успя да седне, но когато понечи да се изправи, коленете ѝ се подкосиха. Тя се задърпа, мъчейки се да се отскубне от невидимите въжета.

— Не можеш да помръднеш — отегчено каза Малкълм. — Парализирана си. Бих могъл да те убия на място, естествено, но, е, ами възнамерявам да направя забележителен номер, а всеки номер заслужава публика. — Той се усмихна неочаквано. — Предполагам, че не бива да забравям останалите си зрители, само че те не са особено жизнени.

Неочаквано пещерата се изпълни със светлина. Гъстите сенки зад масата се разсеяха и Ема видя, че помещението се простира далеч, далеч назад — имаше дълги редици с места, като скамейки в църква, грижливо подредени и запълнени с хора.

— Последователи — промълви Тай. Досега ги беше виждал единствено отдалеч, от прозореца на Института, помисли си Ема и се зачуди как ли му се струват отблизо. Странно бе да знае, че Малкълм бе предвождал всички тези хора, че бе упражнявал такава власт над тях, че те бяха готови да сторят всичко за него... Малкълм, когото винаги бяха смятали за смешноват, някой, който завързваше връзките на двете си обувки заедно.

Последователите седяха съвършено неподвижно, с ръце в скута, като дълги редици кукли. Ема разпозна Белинда и неколцина от онези, които бяха дошли да вземат Стърлинг. Главите им бяха наклонени на една страна — признак на интерес, помисли си Ема, докато не осъзна колко странен бе ъгълът и че не интересът им ги държеше като вкаменени. А това, че вратовете им бяха строшени.

Някой се раздвижи и сложи ръка върху рамото ѝ. Кристина.

— Ема — прошепна тя. — Трябва да нападнем. Диего смята, че можем да обградим Малкълм, че достатъчно от нас бихме могли да го повалим...

Ема стоеше като парализирана. Искеше да се втурне напред, да нападне. Ала усещаше нещо дълбоко в ума си, настойчив глас, който ѝ казваше да чака. Не беше страх. Не беше нейното колебание. Ако не знаеше, че е невъзможно, ако не мислеше, че това би означавало, че полудява, би решила, че е гласът на Джулиън.

Ема, чакай. Моля те, почакай.

— Чакай — прошепна тя.

— Чакай? — Тревогата на Кристина беше осезаема. — Ема, трябва да...

Малкълм пристъпи в кръга. Стоеше близо до краката на Тави, които изглеждаха голи и уязвими на светлината. Посегна към един предмет в долната част на масата и отметна плата, който го покриваше.

Беше свещникът, който Ема си спомняше, медният канделабър без свещи. Сега той бе станал много по-зловещ. Върху всеки заострен връх беше забита отсечена ръка, с китката надолу. Сковани, мъртви пръсти се протягаха към тавана.

Върху един от тях имаше пръстен с крещящ розов камък. Ръката на Стърлинг.

— Знаеш ли какво е това? — попита Малкълм, а в гласа му звучаха злоради нотки. — Знаеш ли, Даяна?

Даяна вдигна глава. Лицето ѝ беше подпухнало и окървавено.

— Ръце на славата — отвърна тя с хриплив шепот. Малкълм изглеждаше доволен.

— Доста време ми отне, докато разбера, че именно от това се нуждая. Ето защо опитът ми със семейство Карстерс не сполучи. Заклинанието изискваше мандрагора и доста време мина, преди да осъзная, че мандрагора в случая означава *main de gloire*, ръка на славата. — Той се усмихна, видимо доволен. — Най-черната от всички черни магии.

— Заради начина, по който се прави — каза Даяна. — Това са ръце на убийци. Единствено ръката, отнела човешки живот, може да се превърне в ръка на славата.

— О! — тихото ахване в мрака дойде от Тай; очите му бяха широко отворени и слисани. — Сега вече разбирам.

Ема се обърна към него. Бяха се долепили до противоположните стени на тунела и се гледаха. От едната страна на Тай стоеше Ливи, от другата — Диего. Дру и Кристина бяха до Ема.

— Диего каза, че е странно — продължи Тай все така тихо. — Това, че жертвите бяха толкова различни — хора, елфи. То е, защото жертвите никога не са имали значение. Малкълм не се е нуждаел от жертви, а от убийци. Ето защо Последователите искаха да си върнат Стърлинг... и защо Белинда отрязва ръцете му и си тръгна с тях. И защо

Малкълм я остави да го направи. Нуждаел се е от ръката на убиеца, ръката, с която е убил... за да може да направи това. Белинда взе и двете му ръце, защото не е знаела с коя е извършил убийството... а не можеше да попита.

Но защо? — искаше да попита Ема. — Защо телата бяха горени, удавени, белязани? За какво бяха ритуалите? Ала се боеше, че ако отвори уста, ще излезе вик на ярост.

— Това е грешно, Малкълм. — Макар и задавен, гласът на Даяна беше сигурен. — Дни наред разговарях с онези, които те познават от години. Катарина Лос. Магнус Бейн. Те казаха, че си добър, мил... Това не може да са само лъжи.

— Лъжи? — извиси глас Малкълм. — Ти ли ще ми говориш за лъжи? Те ме излъгаха за Анабел. Казаха, че е станала Желязна сестра. Те всички ми наприказваха едни и същи лъжи: Магнус, Катарина, Теса. Елф бе този, от когото научих, че са ме излъгали. Елф бе този, който ми каза какво в действителност се е случило с Анабел. Ала дотогава тя отдавна бе мъртва. Семейство Блекторн бяха убийци на собствената си плът и кръв!

— Това е било преди поколения. Момчето, което си приковал към тази маса, никога не е познавало Анабел. Това не са хората, които са те наранили, Малкълм. Това не са хората, които са ти отнели Анабел. Те са невинни.

— Никой не е невинен! — изкрещя Малкълм. — Тя беше Блекторн! Анабел Блекторн! Тя ме обичаше, а те ми я отнеха... отнеха ми я и я зазидаха жива, и тя умря в гробницата. Те ми го причиниха, а аз не прощавам! Никога няма да простя! — Той си пое дълбоко дъх, полагайки видимо усилие да се овладее. — Тринайсет ръце на славата — заяви. — И кръвта на Блекторн. Това ще я върне от мъртвите и отново ще бъдем заедно.

Той се извърна от Даяна с лице към Тави и взе ножа, който лежеше на масата до главата му.

Напрежението в тунела бе неочаквано, безмълвно и експлозивно. Ръце посегнаха към оръжия. Пръсти се обвиха около дръжки. Диего вдигна брадвата си. Пет чифта очи се обърнаха към Ема.

Даяна се задърпа още по-отчаяно, докато Малкълм вдигаше ножа. Светлина отскочи от него, странно красива, огряла стиховете върху стената. „Но безкрайна любов — непозната до днес...“

„Джулиън — помисли си Ема. — Джулиън, нямам избор. Не можем да те чакаме.“

— *Хайде* — прошепна тя и те изскочиха от тунела: Тай и Ливи, и Ема, и Кристина, всички те; Диего се хвърли право към Малкълм.

За частица от секундата Малкълм изглеждаше изненадан. Ножът се изплъзна от пръстите му и тупна на пода; направено от мека мед, острието му се изкриви. Малкълм го изгледа за миг, а после отново вдигна очи към семейство Блекторн и техните приятели... и избухна в смях. Стоеше си наред защитния кръг и се смееше, докато те се втурваха към него... и един по един биваха запращани назад от силата на невидимата предпазна стена. Диего замахна с бойната си брадва и тя отскочи от въздуха, сякаш се бе ударила в стомана.

— Обградете го! — изкрещя Ема. — Не може да остане в защитния кръг завинаги! Обградете го!

Те се разпръснаха и наобиколиха защитните руни на пода. Ема се озова срещу Тай, стиснал нож в ръката си. Взираше се в Малкълм с особено изражение — смесица от недоумение и омраза.

Тай разбираше, че понякога хората се преструват и играят роли. Ала предателство с мащаби като това, което Малкълм бе извършвал в продължение на години, бе нещо различно. Дори Ема не бе в състояние да го разбере, въпреки че имаше много по-ясна представа на каква измяна са способни хората, след като бе видяла как Клейвът изпраща Хелън в изгнание и изоставя Марк.

— Рано или късно, ще ти се наложи да излезеш от там — каза тя. — И когато го направиш...

Малкълм се наведе и вдигна изкривения нож от пода. Когато се изправи, Ема видя, че очите му имат цвета на две синини.

— Когато го направя, вие ще сте мъртви — процеди той и като се завъртя, протегна ръка към редиците на мъртвите.

— Въздигнете се! — провикна се той. — Въздигнете се, мои Последователи!

Разнесе се хор от стонове и скърцане и мъртвите Последователи започнаха да се изправят.

Не се движеха нито необикновено бавно, нито необикновено бързо, но за сметка на това го правеха с непоколебима решимост. Не изглеждаха въоръжени, ала когато приближиха голямата зала, Белинда, с празни очи и изкривена на една страна глава, се нахвърли върху

Кристина. Пръстите ѝ завършваха с хищни нокти и преди Кристина да успее да реагира, върху лицето ѝ се проточиха кървави резки.

С вик на отвращение, Кристина отблъсна трупа на Белинда от себе си, прерязвайки гърлото му с ножа си.

Напразно. Белинда отново се изправи. Огромна безкръвна рана бе зейнала на врата ѝ, ала тя отново замахна към Кристина. Преди да успее да направи повече от една крачка обаче, нещо сребристо проблесна във въздуха. Бравата на Диего пропя и се стрелна напред, отсичайки главата на Белинда. Тялото се свлече на земята, макар че раната не кървеше, сякаш беше обгорена.

— Зад теб! — изкрещя Кристина.

Диего се завъртя рязко. Двама Последователи посягаха с хищни ръце към тях. Той описа светкавична дъга и бравата му отсече главите и на двамата.

Зад Ема се разнесе шум. Тя пресметна къде се намира Последователят, който го беше издал, скочи, завъртя се и го повали с ритник. Беше къдрокосият кларинетист. Тя замахна надолу с Кортана, отделяйки главата от тялото му.

Спомни си как ѝ беше намигнал в театър „Полунощ“. „Дори не знаех името му“, помисли си, а после отново се завъртя.

В пещерата цареше хаос. Точно както Малкълм бе искал, ловците на сенки бяха изоставили периметъра на защитния кръг, за да отблъснат Последователите.

Самият той не обръщаше никакво внимание на онова, което се случваше около него. Беше взел канделабъра с ръцете на славата и го бе отнесъл до масата. Постави го до главата на Тави, който продължаваше да спи с порозовели бузи.

Дру бе изтичала до Даяна и се мъчеше да ѝ помогне да се изправи на крака. Когато един от Последователите се приближи към тях, тя се завъртя и го прониза с оръжието си. Ема я видя да преглъща, докато тялото рухваше, и си даде сметка, че Дру за първи път убиваше някого в битка... дори този някой вече да беше мъртъв.

Ливи се биеше великолепно, финтирайки и парирайки със сабята си, оттласквайки Последователите към Тай. Серафимската кама в ръката му грееше ярко и когато един русокос Последовател политна към него, той заби острието в тила му.

Разнесе се раздиращ, пращящ звук, когато серафимската кама срещна плът, и Последователят бе обхванат от пламъци. Той се олюля, дращейки горящата си плът, и се сгромоляса на земята.

— Серафимски ками! — изкрещя Ема. — Всички! Използвайте серафимските си ками! Светлини лумнаха в пещерата и Ема чу гласове, призоваващи ангелски имена. Йофиил, Ремиел, Дума. През мъглата на сиянието Ема видя Малкълм с изкривения меден нож. Прокара ръка по него и той се изправи под пръстите му, така остър, както бе в началото. Малкълм допря върха на острието до гърлото на Тави и замахна надолу, съдирайки тениската с Батман на момченцето. Износеният памук се разтвори, разкривайки слабички, уязвими гърди.

Светът на Ема сякаш се отдръпна назад. В хаоса на пещерата тя все още се биеше, серафимската ѝ кама лумваше, докато я забиваше в тялото на един Последовател, а после на втори, на трети. Телата им се трупаха около нея.

Опита да си проправи път през тях, да отиде при Тави и в този миг чу гласа на Джулиън. Обърна се рязко, ала не го видя никъде и въпреки това гласът му беше отекнал съвсем ясно в ушите ѝ: *Ема, Ема, дръпни се, настрани, далеч от тунела.*

Тя отскочи встрани, избягвайки тялото на един от падналите Последователи, и в същия миг до слуха ѝ достигна нов звук: тропот на копита. Нещо средно между вой и звън на огромна камбана отекна във въздуха и отскочи от стените, и дори Малкълм вдигна поглед.

Уиндспиър връхлетя от тунела. Джулиън го беше възседнал, заровил ръце в гривата му. Марк седеше зад брат си, стиснал колана му. Двамата почти се сляха в едно, когато Уиндспиър скочи.

Малкълм зяпна, когато конят се извиси във въздуха, разбивайки защитната бариера. Докато Уиндспиър прелиташе над масата, Джулиън скочи от гърба му и падна тежко върху гладката каменна повърхност до Тави. Ема усети как неговата разтърсваща костите болка премина и през собственото ѝ тяло.

Марк остана върху гърба на Уиндспиър, докато той прелиташе над масата и се приземяваше от другата страна на кръга. Разкъсан, кръгът започна да се гърчи като обляна в светлина змия, една по една руните лумваха и изчезваха.

Джулиън се изправяше на колене. Малкълм изръмжа и посегна към Тави... в същия миг, в който една фигура тупна от тавана и го

повали на земята.

Беше Кийрън. Косата му блещукаше в синьо-зелено, същия морски цвят имаше и оръжието, с което замахна. Острието се спусна към гърдите на Малкълм, но той вдигна ръце. Тъмнолилава светлина изригна от дланите му и запрати Кийрън назад. Малкълм се изправи на крака с разкривено от омраза лице и замахна, за да направи Кийрън на прах.

Уиндспиър изцвили. Обърна се рязко, вдигна копита и ги стовари в гърба на Малкълм; незнайно как, Марк успя да се задържи на седлото. Магьосникът политна, а конят, с разширени алени очи, се изправи на задни крака и изпръхтя. Марк се вкопчи в гривата му и се приведе напред, протегнал другата си ръка към Кийрън.

— Хвани я — чу го да казва Ема. — Кийрън, хвани ръката ми.

Кийрън го направи и Марк го издърпа върху гърба на Уиндспиър. След това се обърнаха и препуснаха към групичка Последователи; конят ги разпръсна, а Марк и Кийрън довършиха живите мъртви с мечовете си.

Малкълм с усилие се изправи на крака. Бялото му сако сега бе щедро изцапано с пръст и кръв. Тръгна към масата, върху която Джулиън бе коленичил над Тави и дърпаше веригите, с които той бе окован. Защитният кръг около тях все още пращеше. Ема си пое дълбоко дъх и се втурна към масата, скачайки във въздуха.

Усети как я прониза електричество, докато преминаваше разкъсания кръг, приклепна и се отгласна нагоре. Приземи се върху масата, коленичила до Джулиън.

— Дръпни се! — бе всичко, което имаше време да каже задъхано. — Джулиън, дръпни се!

Той се откъсна от брат си, макар Ема да знаеше, че да пусне Тави бе последното, което искаше да направи. Плъзна се до ръба на масата и застана на колене, навеждайки се назад.

Доверявайки се на Ема. Давайки й достатъчно пространство.

„Оръжие, изковано от Уейланд Ковача, може да посече всичко.“

Замахна с Кортана, на няколко сантиметра от китката на Тави. Острието преряза веригата и тя падна с дрънчене настрани. Ема чу как Малкълм изпищя и стаята бе прорязана от виолетов огън.

Отново замахна с Кортана, разсичайки и останалите вериги, които приковаваха Тави към масата.

— Върви! — изкрещя тя на Джулиън. — Изнеси го от тук!

Джулиън взе малкия си брат на ръце. Тялото на Октавиан висеше безжизнено, очите му бяха обърнати назад. Джулиън скочи от масата.

Ема не го видя да изчезва в тунела, защото вече се беше обърнала. Марк и Кийрън бяха приклучени в един ъгъл от групичка Последователи, Диего и Кристина — в друг. Малкълм се приближаваше към Тай и Ливи. Вдигна ръка... и една малка фигурка се спусна към него, стиснала лумнала серафимска кама.

Беше Дру.

— Махни се от тях! — изпищя тя и оръжието ѝ грейна между тях. — Не се приближавай до брат ми и сестра ми!

Малкълм изръмжа и насочи пръст към нея. Въже от лилава светлина се обви около краката на Дру и я събори. Серафимската кама се изтърколи на пода и угасна върху камъните.

— Все още имам нужда от кръв на Блекторн — заяви Малкълм и посегна към нея. — А твоята ще ми свърши точно толкова добра работа, колкото и тази на малкия ти брат. Всъщност ти изглеждаш така, сякаш имаш доста повече от него...

— Спри! — изкрещя Ема.

Малкълм я погледна... и се вкамени. Ема се бе изправила върху каменната маса. В едната си ръка стискаше Кортана, а в другата — канделабъра с ръцете на славата.

— Дълго ти отне, докато ги събереш, нали? — заяви тя с леден глас. — Ръцете на тринайсет убийци. Не е толкова лесно.

Малкълм пусна Дру и тя изтича в далечния край на залата, посягайки към колана си за друго оръжие. Лицето на Малкълм се изкриви.

— Върни ми го — изръмжа той.

— Нареди им да се оттеглят — каза Ема. — Накарай Последователите си да се оттеглят и ще си получиш ръцете на славата.

Очите на Малкълм лумнаха.

— Лишиш ли ме от шанса да си възвърна Анабел, ще ми платиш с агония.

— Едва ли би могла да бъде по-ужасна от агонията да ти слушам приказките — каза Ема. — Нареди им да се махнат или ще накълцам тези отвратителни неща на късчета. — Тя още по-здраво стисна

дръжката на Кортана. — Да видим дали ще можеш да направиш магията си с тях.

Погледът на Малкълм обходи пещерата. Подът беше осеян с телата на Последователите му, ала някои от тях все още бяха на крака, приклезили Диего и Кристина в единия ъгъл. Възседнали Уиндспиър, Марк и Кийрън посичаха онези, които ги заобикаляха. Копитата на коня бяха поаленели от кръв.

Свил ръце в юмруци, магьосникът се обърна и процеди няколко думи на гръцки. Останалите Последователи започнаха да се свличат на земята. Диего и Кристина се втурнаха към Дру; Кийрън дръпна юздите на Уиндспиър и елфическият кон се закова на място, докато мъртвите отново падаха мъртви.

Малкълм се хвърли към масата. Ема пробяга по нея и скочи, приземявайки се леко на пода, без да спира.

Втурна се към редицата столове, сложени за Последователите, притича по пътеката между тях и потъна в сенките. Кортана хвърляше достатъчно светлина, та тя да различи тъмен коридор между скалите, губещ се в недрата на хълма.

Тя нахлу в него. Единствената светлина идваше от блещукация мъх, който растеше по стените. Стори ѝ се, че вижда нещо да проблясва в далечината, и продължи напред, макар че да тича с тежкия канделабър започваше да ѝ причинява болка.

Коридорът се разклони. Чула стъпки зад себе си, тя се хвърли наляво. Не беше направила повече от няколко крачки, когато пред нея се издигна стъклена стена.

Вратата. Беше станала по-голяма и сега запълваше почти цялата стена. Масивният лост, който Ема си спомняше, стърчеше от скалата до нея. Вратата сияеше отвътре, като огромен аквариум.

Океанът проблясваше зад стъклото, наситено синьо-зелен. Ема виждаше риби и водорасли, и странни светлини и багри.

— О, Ема, Ема — разнесе се гласът на Малкълм зад нея. — Пое по грешния път, нали? Но това се отнася за голяма част от живота ти.

Ема се обърна и замахна с канделабъра към него.

— Не се доближавай.

— Имаш ли представа колко са скъпоценни тези ръце? — попита той. — За най-голяма мощ, те трябва да бъдат отрязани веднага след извършването на убийството. Да уредя всички убийства, бе

забележителна проява на умение, дързост и преценка на времето. Не можеш да си представиш колко се подразних, когато ми отне Стърлинг, преди да успее да отреже ръката му. Белинда трябваше да ми донесе и двете му ръце, за да преценя коя от тях е била инструментът на убийството. А после Джулиън ми се обади за помощ... невероятен късмет, трябва да призная.

— Не беше късмет. Ние ти вярвахме.

— Някога и аз имах доверие на ловците на сенки — каза Малкълм. — Всички допускаме грешки.

„Накарай го да продължи да говори — помисли си Ема. — Останалите ще ме последват.“

— Според Джони Рук ти си му наредил да ми съобщи, че тялото ще бъде изхвърлено край „Саркофаг“. Защо? Защо ме накара да тръгна по дирите ти?

Малкълм направи крачка напред. Тя замахна с канделабъра към него и той вдигна умиротворително ръце.

— Исках вниманието ти да бъде насочено другаде. Исках да се съсредоточиш върху жертвите, не върху убийците. Освен това трябваше да научиш за ситуацията преди елфическите пратеници да се появят на прага ви.

— И да ни възложат да разследваме убийствата, зад които стоеше ти? Каква полза имаше от *това*?

— Беше ми дадено категорично обещание, че Клейвът няма да се намесва в това — отвърна Малкълм. — Отделните ловци на сенки не ме плашат, Ема. Ала цял куп от тях — не, благодаря. Познавам Ярлат много отдавна. Знам, че има връзки с Дивия лов, знаех и че Дивият лов разполага с нещо, което би ви накарало да преобърнете земята, за да скриете информация от Клейва и Мълчаливите братя. Нямам нищо лично против момчето — поне неговата Блекторнова кръв е разреждана с известно количество добра, долноземска кръв. Познавам обаче Джулиън. Знам кое е най-важно за него, и това не са законите и Клейвът.

— Подцени ни — каза Ема. — Ние разкрихме всичко. Разбрахме, че си ти.

— Хрумна ми, че може да изпратят центурион, но и през ум не ми мина, че ще бъде някой, когото познавате. На когото имате достатъчно доверие, за да му разкажете истината, въпреки Марк.

Когато видях момчето Росалес, осъзнах, че не разполагам с много време. Знаех, че трябва незабавно да взема Тави. За щастие, можех да разчитам на помощта на Ярлат, която се оказа безценна. А, да — добави той, — чух за бичуването. Много съжалявам за това. Ярлат си има свои начини да се забавлява, които аз не споделям.

— Съжаляваш? — Ема го зяпна невярващо. — Уби родителите ми, а се извиняваш за *това*? Бих предпочела да ме бичуват хиляда пъти, но родителите ми да бъдат живи.

— Знам какво си мислиш. Всички ловци на сенки разсъждават по един и същи начин. Но искам да *разбереш*... — Малкълм млъкна, лицето му потръпваше. — Ако можеше да разбереш, нямаше да ме виниш.

— Тогава кажи ми какво се случи. — Над рамото му Ема виждаше коридора и ѝ се струваше, че различава очертания, сенки в далечината. Ако успееше да му отвлече вниманието, така че останалите да го нападнат отзад... — Отишъл си в царството на феите — каза тя. — Открил си, че Анабел не е станала Желязна сестра. Че е била убита. Тогава ли си се запознал с Ярлат?

— По онова време той беше дясната ръка на краля на тъмните феи — отвърна Малкълм. — Когато отидох, знаех, че кралят може да нареди да ме убият. Те не си падат особено по магьосниците. Само че не ме беше грижа. И когато кралят поиска услуга от мен, аз я извърших. В замяна той ми даде стихчето. Заклинание, което да възкреси моята Анабел. Кръвта на Блекторн. „Кръв за кръв“, така каза кралят.

— Защо не я възкреси още тогава? Защо изчака толкова дълго?

— Магиите на елфите и нашите са много различни — обясни Малкълм. — Беше все едно превеждам нещо от друг език. Нужни ми бяха години, докато разтълкувам стихотворението. А после осъзнах, че то ми казва да намеря една книга. Едва не полудях. Години, прекарани в превод, и единственото, което получих, бе гатанка за книга... — Очите му се впиха в нейните, сякаш искаше да я накара да разбере. — Беше просто случайност, че се оказаха твоите родители. Прибраха се в Института, докато бях там. Само че то не подейства. Направих всичко така, както пишеше в книгата, а Анабел не помръдна.

— Родителите ми...

— Обичта ти към тях не беше по-голяма от моята любов към Анабел. Опитвах се да направя нещата *справедливи*. Не беше, за да нараня теб. Не мразя рода Карстерс. Родителите ти бяха жертвоприношение.

— Малкълм...

— Те биха се жертвали, нали? — попита той не без основание. — Заради Клейва? Заради теб?

Страховита, вцепеняваща ярост се надигна в Ема и тя трябваше да положи огромно усилие, за да остане на мястото си.

— А после чака още пет години? — Едва успя да процеди въпроса през свитото си гърло. — Защо пет години?

— Изчаках, докато прецених, че съм разбрал магията съвсем точно. Използвах времето, за да се уча. Да създавам. Взех тялото на Анабел от гробницата ѝ и го преместих в Средоточието. Създадох Последователите на Пазителя. Белинда беше първият член. Изпълних ритуала съвсем точно — изгорих тялото и го накиснах в морска вода, написах думите върху него... и усетих как Анабел помръдна. — Очите му грейнаха със зловеща синьо-виолетова светлина. — Знаех, че ще я събудя за живот. След това вече нищо не можеше да ме спре.

— А символите? — Ема се притисна до стената. Канделабърът беше тежък, ръката ѝ започваше да тупти от болка. — Какъв е смисълът от стихотворението?

— То беше послание! — изкрещя Малкълм. — Ема, за някой, който толкова много говори за отмъщение, който жадува за разплата, ти като че ли не знаеш много за нея. Искрах ловците на сенки да знаят. Искрах семейство Блекторн да знае, когато най-младият от тях бе мъртъв, чия ръка е отнела живота му. Когато някой ти е причинил зло, страданието им не ти е достатъчно. Той трябва да те погледне в лицето и да разбере защо страда. Искрах Клейвът да разтълкува стихотворението и да разбере точно кой ще бъде тяхното унищожение.

— Унищожение? — повтори Ема невярващо. — Ти си луд. Убийството на Тави не би унищожило нефилимите... а и никой от онези, които са живи сега, дори не знае коя е Анабел...

— И как според теб се чувствам заради това? — извика той. — Името ѝ е забравено? Съдбата ѝ е погребана? Ловците на сенки я превърнаха в приказка. Мисля, че няколко от родствениците ѝ са полудели... Не могли да понесат онова, което са ѝ причинили.

Историята стигнала дори до ушите на мунданите. Онзи умопобъркан По написа стихотворение за нея. Как се обикнахме още като деца, а когато поотраснахме, решихме да се оженим. И как тя щеше да напусне нефилимите заради мен, да, да ги напусне, ала семейството ѝ научи и реши, че смъртта е за предпочитане пред живота с един магьосник. Зазидаха я в гробница, зазидаха я жива.

Дишането му се бе превърнало в накъсани хлипове. Неспособна да помръдне, Ема се взираше в него. Скръбта му бе така мъчителна, сякаш онова, за което говореха, се бе случило вчера.

— Казаха ми, че станала Желязна сестра. Те всички ме излъгаха... Магнус, Катарина, Рейгнър, Теса... покварени от ловците на сенки, подмамани от лъжите им! А аз, тънещ в неведение, скърбящ за нея, докато най-сетне не открих истината...

Изведнъж в коридора отекнаха гласове; долетя звук от тичащи стъпки. Малкълм щракна с пръсти и тунелът зад тях бе облян от виолетова светлина, която постепенно избледня, ставайки все по-слаба и непрозрачна, докато не се превърна в стена.

Звукът от гласове и стъпки заглъхна. Ема се бе озовала затворена с Малкълм.

Тя отстъпи назад, стиснала канделабъра.

— Ще унищожа ръцете — заплаши го с разтуптяно сърце. — Ще го направя. Тъмен огън заигра по пръстите му.

— Бих могъл да те оставя да си вървиш — каза той. — Да те оставя да живееш. Да изплуваш през океана, както направи преди. Би могла да отнесеш съобщение от мен. Съобщението ми до Клейва.

— Не съм те молила да ме пускаш. — Ема дишаше тежко. — Предпочитам да се бия.

Усмивката му беше крива, почти тъжна.

— Ти и твоят меч, независимо от историята му, не сте в състояние да се мерите с един магьосник, Ема.

— Какво искаш от мен? — Гласът ѝ се извиси и отекна между стените. — Какво искаш, Малкълм?

— Искам да разбереш — отвърна той през стиснати зъби. — Искам някой да каже на Клейва за какво са отговорни, искам да знам, че ръцете им са окървавени, искам да знаят *защо*.

Ема се взираше в Малкълм, слаба, издължена фигура в мръсно бяло сако и пламъчета, танцуващи по върховете на пръстите му. Той я

плашеше и едновременно с това я изпълваше с тъга.

— Твоето „защо“ няма значение — каза тя най-сетне. — Може би си сторил всичко това в името на любовта. Ала ако мислиш, че то променя нещо, с нищо не си по-добър от Клейва.

Малкълм направи крачка към нея... и Ема го замери с канделабъра. Той се дръпна и свещникът издрънча върху каменния под. Пръстите на отсечените ръце се свиха, сякаш искаха да се предпазят. Ема стъпи здраво на земята, разкрачила крака, спомнила си Идрис и Джейс Херондейл преди години, показващ ѝ как да застане така, че никога да не могат да я съборят.

Стисна дръжката на Кортана с две ръце и си спомни Клеъри Феърчайлд и онова, което ѝ бе казала в Идрис, когато тя бе само на дванайсет години.

„Невинаги героите са тези, които печелят. Понякога те губят. Ала продължават да се бият. Не се предават. Именно това ги прави герои.“

Ема се хвърли към Малкълм, вдигнала Кортана. Той закъсна само с миг — замахна с ръка към нея и от пръстите му изригна пращяща струя лилавозлатна светлина.

Забавянето му ѝ даде достатъчно време, за да реагира — тя се завъртя и вдигна Кортана над главата си. Магията се плъзна по острието. Ема отново се хвърли към Малкълм и той отскочи, макар и не преди Кортана да разсече ръкава му точно над лакътя. Той почти не забеляза.

— Смъртта на родителите ти беше необходима. Трябваше да проверя дали книгата действа.

— Не, не трябваше — озъби се Ема, размахала Кортана. — Би трябвало да знаеш, че нямаш право да съживяваш мъртвите.

— Защото, ако Джулиън загине, ти няма да го върнеш от мъртвите? — Малкълм повдигна лекичко вежди и Ема се сви, сякаш я беше зашлевил. — Не би ли върнала родителите си? О, лесно ти е на теб, както на всички ловци на сенки, да раздавате морални преценки, сякаш сте по-добри от останалите...

— Аз съм по-добра — заяви Ема. — По-добра съм от теб. Защото не съм убийца, Малкълм.

За нейна изненада, той се сепна от непресторена изненада, сякаш досега не си бе представял, че може да го нарекат убиец. Ема се хвърли

напред, протегнала Кортана. Мечът се заби в гърдите на Малкълм, разкъса дрехите му... и спря, все едно бе срещнал скала.

По ръката ѝ сякаш се разля електричество и тя изпищя от болка. Чу как Малкълм се разсмя; от разперените му пръсти изскочи вълна от енергия и се блъсна в тялото ѝ. Магията се вряза в нея като куршум, пробиващ дупка в хартиен параван, повдигна я от земята и я запрати назад. Ема падна по гръб върху неравния каменен под, все така стискайки Кортана в безсилната си ръка.

Алена болка замъгли очите ѝ. През пелената ѝ тя видя Малкълм да се надвесва над нея.

— О, това беше страхотно. — Той се ухили. — Направо невероятно. Това беше Божията десница, Ема! — Разтвори сакото си и Ема видя в какво се бе забил Кортана — черната книга, прибрана във вътрешния му джоб.

Мечът се изплъзна от пръстите ѝ и издрънча върху камъните. Потръпвайки от болка, Ема се надигна на лакти в същия миг, в който Малкълм се наведе и вдигна изпуснатия канделабър. Погледна го, а после наведе очи към нея, все така широко ухилен.

— Благодаря ти. Трудно щеше да ми бъде да заместя тези ръце на славата. Виж, кръв на Блекторн, това е лесно.

— Да не си се доближил до семейство Блекторн! — Ема се ужаси от това, колко слаб бе гласът ѝ. Какво ѝ бе направила черната книга? Струваше ѝ се, че нещо тежко затиска гърдите ѝ, ръката ѝ пареше и болеше.

— Ти не знаеш нищо — озъби се Малкълм. — Не знаеш какви чудовища са.

— Винаги ли — почти прошепна Ема, — винаги ли си ги мразел? Джулиън и останалите?

— Винаги — заяви той. — Дори когато изглеждаше така, сякаш ги обичам.

Ръката на Ема все още гореше, агония я пронизваше до костите, но тя се мъчеше да не ѝ позволи да се изпише върху лицето ѝ.

— Това е ужасно. Вината не е тяхна. Не можеш да ги обвиняваш за греховете на техните предшественици.

— Кръвта си е кръв — заяви Малкълм. — Всички ние сме онова, което сме родени да бъдем. Аз бях роден да обичам Анабел, а то бе отнето. Сега живея единствено за да си отмъстя. Също като теб, Ема.

Колко пъти си ми казвала, че единственото, което искаш от живота, е да убиеш убиеца на родителите си? От какво би се отказала заради това? Би ли се отказала от семейство Блекторн? От скъпоценния си парабатай? Онзи, в когото си влюбена? — Очите му блеснаха, когато тя поклати глава, за да го отрече. — О, моля ти се. Виждал съм ви как се гледате. А после Джулиън ми каза, че твоята руна го е спасила от отровата на беладоната. Една обикновена нефилимска руна не би могла да го стори.

— Не... е никакво... доказателство — с усилие отвърна Ема.

— Доказателство? Искаш доказателство? Видях ви заедно. На плажа, заспали в прегръдките си. Стоях над вас, гледах ви и си мислех колко лесно би било да ви убия. Ала после си дадох сметка, че това би било проява на милост, нали така? Да ви убия, докато сте в обятията си. Има си причина да е забранено да се влюбваш в своя парабатай, Ема. И когато откриеш каква е тя, ще почувстваш жестокостта на ловците на сенки така, както я почувствах и аз.

— Ти си лъжец — отвърна Ема по-немощно от всякога, думите ѝ заглъхнаха в шепот. Болката в ръката ѝ си бе отишла. Тя си спомни хора, които едва не бяха умрели от загуба на кръв, спомни си думите им как в последните мигове не изпитвали никаква болка.

Усмивайки се, Малкълм коленичи до нея. Потупа лявата ѝ ръка и пръстите ѝ потръпнаха.

— Нека ти кажа истината, преди да умреш, Ема. Една тайна за нефилимите. Те ненавиждат любовта, човешката любов, защото са родени от ангели. И макар Бог да възложил на ангелите си да се грижат за хората, ангелите са създадени първи и те открай време ненавиждат второто творение на Господ. Ето защо е низвергнат Луцифер. Той бил ангел, който отказал да се преклони пред хората, любимите деца на Бог. Любовта е слабостта на човешките същества и ангелите ги презират заради нея, презира я и Клейвът и затова я наказват. Знаеш ли какво се случва с парабатай, които се влюбят един в друг? Знаеш ли защо е забранено?

Ема поклати глава.

Устните на Малкълм потръпнаха в усмивка. Имаше нещо в тази усмивка, мимолетна, ала така пропита с бездънна омраза, което я вледени, както дори най-широкото му ухилване не бе успяло.

— Значи, нямаш никаква представа какво ще спести смъртта ти на твоя възлюбен Джулиън. Мисли си за това, докато животът напуска тялото ти. Би могло да се каже, че смъртта ще е милост за теб.

Между пръстите му запращяха виолетови пламъци и той запрата магията си по нея. Ема вдигна ръка, онази, върху която Джулиън бе нарисувал руната за издръжливост, онази, която пареше и болеше, и се молеше да я използва, откакто бе ударила черната книга.

Огънят се блъсна в ръката ѝ. Тя го почувства като силен удар, нищо повече. Силата на руната за издръжливост пулсираше в тялото ѝ и заедно с тази сила се надигна и нейната ярост.

Ярост заради това, че Малкълм бе убил родителите ѝ, ярост заради годините, които беше пропиляла, търсейки техния убиец, докато той е бил пред нея. Ярост за всеки път, когато той се бе усмихвал на Джулиън или пък бе вдигал Тави на ръце, а сърцето му е било пълно с омраза. Ярост за още нещо, което семейство Блекторн бяха изгубили.

Тя грабна мечата си, надигна се на колене и го заби в корема на Малкълм, а косата ѝ се развяваше.

Този път нямаше черна книга, която да спре острието.

Ема почувства как то потъва, как разкъсва кожата и минава покрай костите. Видя върха му да се показва от гърба на Малкълм, бялото му сако беше подгизнало от кръв.

Тя скочи на крака и измъкна оръжието си. От Малкълм се откъсна гъргорещ звук. Кръв оплиска земята, потече по камъните, опръска ръцете на славата.

— Това е за родителите ми — каза Ема и с всички сили блъсна тялото му в стъклената стена.

Почувства как ребрата му се строшиха, докато стъклото зад него се напукваше. През цепнатините потече вода и опръска лицето ѝ, солена като сълзи.

— Ще ти кажа за парабатайското проклятие — изпъшка той. — Клейвът никога няма да допусне да научиш... забранено е. Убий ме и никога няма да разбереш...

С лявата си ръка Ема дръпна лоста.

Хвърли се зад стъклената врата, докато тя се отваряше и пороят нахлу вътре. Движеше се като живо същество... като ръка, изтъкана от вода, родена от морето. Тя заобиколи Малкълм и в продължение на

един замръзнал миг Ема го видя да се съпротивлява немошно във въртопа на потопа, който се разля по пода, сграбчи го и го обгърна като мрежа, която не можеше да бъде разкъсана.

Вдигна го от земята и той изкрещя от ужас, а после океанът го отнесе, течението се дръпна назад, повличайки го със себе си. Стъклената врата се затвори.

Тишината, която се възцари след оттеглянето на водата, беше оглушителна. Изтощена, Ема се свлече до стъклената врата. През нея виждаше океана с цвета на нощното небе. Тялото на Малкълм бе като бледа звезда в мрака, носеща се сред водораслите, а после тъмен хищен нокът се изви нагоре, проряза вълните и го сграбчи за глезена. Едно рязко дръпване надолу и тялото на Малкълм се изгуби.

В този миг нещо проблесна. Ема се обърна и видя, че виолетовата стена от светлина в коридора зад нея я няма — магиите изчезваха, когато магьосникът, чието дело бяха, умреше.

— Ема! — По коридора се разнесе шум от тичащи крака и Джулиън изскочи от сенките. Ема видя смазаното му изражение, когато стигна до нея и впи пръсти в подгизналите ѝ, изцапани с кръв дрехи. — Ема, господи, не можех да се добера до теб през стената, знаех, че си тук, но не можех да те спася...

— Ти ме спаси — дрезгаво каза тя; искаше да му покаже руната за издръжливост върху ръката си, ала той я притискаше прекалено силно до себе си. — Ти ме спаси. Не знаеш, но е така.

А после чу и техните гласове. Останалите, които се приближаваха по коридора. Марк. Кристина. Диего. Даяна.

— Тави — прошепна, — той...

— Добре е. Навън е, заедно с Тай и Ливи, Дру. — Джулиън я целуна по слепоочието. — Ема. — Устните му докоснаха нейните и тя почувства как я разтърсва тръпка на обич и болка.

— Пусни ме — прошепна тя. — Трябва да ме пуснеш, те не бива да ни видят така. Джулиън, пусни ме.

Джулиън вдигна глава, очите му бяха пълни с агония, ала въпреки това се отдръпна. Ема видя какво му струва това, видя как трепереха ръцете му, докато ги отпуснаше до себе си. Почувства разстоянието между тях двамата, сякаш бе рана, зейнала в плътта ѝ.

С усилие откъсна очи от неговите и ги сведе към пода, плувнал в морска вода и кръв, която стигаше до глезените. Канделабърът на

Малкълм бе изчезнал под повърхността.

Ема бе доволна, че е така. Солта щеше да разяде отвратителния паметник на убийството, който Малкълм бе сътворил, щеше да го разтвори и пречисти, докато не останеха само бели кости, които щяха да се слегнат на дъното на океана като тялото на Малкълм. И за първи път от дълги години насам, Ема изпита благодарност към морето.

26.

СЕРАФИМИ

„Парабатайското проклятие. Клейвът никога няма да допусне да научиш... Забранено е...“ Думите на Малкълм отекваха в главата на Ема, докато се връщаше в нощта навън, следвайки останалите по влажните коридори на Средоточието. Двамата с Джулиън нарочно вървяха на разстояние един от друг. Изтощението и болката забавяха стъпките ѝ. Прибран в ножницата си, Кортана пулсираше от енергия и Ема се зачуди дали не бе погълнал магия от Малкълм.

Не искаше обаче да мисли за Малкълм, за червените пипала на кръвта му, разстилащи се в тъмна вода като развети знамена.

Не искаше да мисли за нещата, които ѝ беше наприказвал.

Тя последна излезе от пещерата, прекрачвайки в мрака на външния свят. Тай, Ливи и Дру седяха на земята. Тави беше в ръцете на Ливи, сънен, но буден. Кийрън стоеше настрани от тях с мрачно изражение, което се разведри само малко, когато Марк се показа от пещерата.

— Как е Тави? Всичко наред ли е? — Джулиън се приближи до братята и сестрите си. Дру скочи и го прегърна с всички сила, а после ахна и посочи нещо.

Оглушителен стържещ звук отекна във въздуха. Дупката в хълма изчезваше зад тях като зарастваща рана. Даяна се втурна натам, сякаш би могла да го спре, ала скалата се затвори и тя едва успя да отдръпне ръката си навреме, за да не бъде смачкана.

— Не можеш да го спреш — каза Кийрън. — Входът и пътят вътре бяха направени от Малкълм. В хълма няма естествени тунели и пещери. Сега, когато Малкълм е мъртъв, магиите му престават да действат. Възможно е да има друг начин да се проникне вътре, от някое друго Средоточие, ала тази врата вече няма да се отвори.

— Откъде разбра, че е мъртъв? — попита Ема.

— Светлините в града под нас — отвърна Кийрън. — Дошъл е... не знам каква е мунданската дума...

— Токът — обясни Марк. — Токът е дошъл, а тъй като беше спрял заради магията на Малкълм... ами, да.

— Това означава ли, че и телефоните ни работят? — зачуди се Тай.

— Ще проверя. — Джулиън се отдръпна, допрял телефона до ухото си. На Ема ѝ се стори, че го чува да изрича името на чичо Артър, но не беше сигурна, а той се отдалечи, преди тя да чуе още нещо.

Диего и Кристина се бяха присъединили към Ливи, Тай и Дру. Кристина се навеждаше към Тави, а Диего беше пъхнал ръка във вътрешния джоб на якето си. Ема се приближи до тях и видя, че Диего бе извадил плоско сребристо шише.

— Нали не се каниш да му дадеш алкохол? — попита тя. — Малко е мъничък за това.

Диего направи физиономия.

— Питие за енергия. Приготвено от Мълчаливите братя. Възможно е да неутрализира онова, с което Малкълм го е приспал.

Ливи взе бутилката от Диего, опита съдържанието ѝ и като кимна, изсипа няколко капки от течността в устата на малкия си брат. Докато Тави преглъщаше благодарно, Ема коленичи и го погали по бузката.

— Здравей, миличък. Добре ли си?

Той ѝ се усмихна, примигвайки. Приличаше на Джулиън, когато двамата с Ема бяха деца. Преди светът да го промени. *Най-добрият ми приятел и най-голямата ми любов.*

Мислите ѝ се насочиха към Малкълм. *Парабатайското проклятие.* Със свито от болка сърце тя целуна меката бузка на Тави, а когато се изправи, видя, че Кристина бе зад нея.

— Лявата ти ръка — меко каза тя и я отведе настрана. — Ще я протегнеш ли?

Ема се подчини и видя, че кожата на дланта и китката ѝ бе почервеняла и покрита с мехури, сякаш бе изгорена.

Кристина поклати глава и извади стилито от джоба си.

— За няколко минути там вътре, докато ти беше зад стената, която Малкълм направи, си помислих, че никога няма да излезеш жива.

Ема отпусна глава на рамото ѝ.

— Съжалявам.

— Знам. — Кристина пъргаво нави ръкава ѝ. — Нуждаеш се от целителни руни.

Ема се облегна на приятелката си, докато стилито се плъзгаше по кожата ѝ, черпейки утеха от присъствието ѝ.

— Странно бе да бъда затворена с Малкълм. Той като че ли най-много от всичко искаше да ми разкаже за Анабел. И работата е там, че... дожаля ми за него.

— Не е странно — отвърна Кристина. — Случилото се с тях е ужасно. Нито той, нито Анабел са направили нещо лошо. Да видиш някого, когото обичаш, наказан толкова жестоко, измъчван... да мислиш, че те е изоставил, само за да откриеш, че всъщност ти си го изоставил... — Тя потрепери.

— Не се бях замисляла за това по този начин — каза Ема. — Смяташ ли, че се е чувствал виновен?

— Сигурна съм, че е така. Всеки би се чувствал виновен.

Ема се замисли за Анабел и усети как я пронизва болка.

Тя бе съвършено невинна, жертва във всичко това. Можеше само да се надява, че изобщо не бе разбрала какво става. Че не бе почувствала опитите на Малкълм да я съживи.

— Казах му, че с нищо не е по-добър от Клейва, и той сякаш се изненада.

— Никой никога не е злодейт в собствената си история. — Кристина я пусна, проверявайки целителната си руна.

Болката в ръката на Ема вече бе започнала да отслабва. Тя знаеше, че Джулиън вероятно щеше да я излекува по-бързо, ала след онова, което се бе случило с руната за издръжливост, не смееше да получи руна от него пред всички.

Джулиън. Виждаше го над рамото на Кристина, застанал близо до колата. Държеше телефона до ухото си, но след малко докосна екрана и го прибра в джоба си.

— Е, има ли сигнал? — попита Тай. — На кого се обади?

— Пица — отвърна Джулиън.

Всички го зяпнаха. Също като тях, и той беше мръсен, на бузата му имаше дълга драскотина, косата му беше разчорлена. На лунната светлина очите му имаха цвета на подземна река.

— Помислих си, че сигурно всички сме гладни — обясни той с измамливата мекота, която, знаеше Ема, означаваше, че това, което се

случва на повърхността, не съответства на онова, което се разиграва в главата му. — Трябва да вървим. Рухването на Средоточието означава, че Клейвът ще види черна магия да струи от това място на картата си. Когато се приберем, едва ли ще бъдем сами.

Всички се разбързаха: Ливи се настани на задната седалка на тойотата с Октавиан в скута си; Даяна заведе Кристина и Диего в пикапа, който беше скрила сред храстите. Кийрън предложи Уиндспийър на Марк, но той отказа.

— Искам да се прибера заедно с братята и сестрите ми — каза той простичко.

Джулиън се обърна към Кийрън. Очите на елфа бяха безизразни, непроницаеми. На Джулиън му се искаше да види онова, което брат му беше обичал: един Кийрън, който се бе държал топло с Марк или пък мило. Щеше му се да може да благодари на Кийрън, задето не бе оставил Марк съвсем сам в Дивия лов.

Щеше му се в сърцето му да нямаше толкова омраза.

— Не е нужно да се връщаш с нас — каза той. — Повече не се нуждаем от помощта ти.

— Няма да си тръгна, докато не се уверя, че Марк е в безопасност.

Джулиън сви рамене.

— Както искаш. Когато се върнем, не влизай в Института, докато не ти кажем. Ще си навлечем неприятности само заради това, че сме се били заедно.

Устата на Кийрън загрубя.

— Без мен тази нощ щяхте да бъдете победени.

— Вероятно — отвърна Джулиън. — Ще си спомня да ти бъда благодарен всеки път щом видя белезите по гърба на Ема.

Кийрън потръпна, а Джулиън се обърна и се отправи към колата. Даяна се изпречи пред него и вдигна ръка. Беше увита в плътен шал, а лицето ѝ бе опръскано с кръв, като светли лунички.

— Много е възможно Клейвът да ви очаква — започна тя направо. — Ако искаш, ще поема вината за всичко и ще се оставя на тяхната милост.

Джулиън я изгледа продължително. Толкова отдавна живееше според железни правила. *Защитавай Тави, защитавай Ливи и Тай, защитавай Дру. Защитавай Ема.* Наскоро бе добавил още нещо — щеше да защитава Марк, защото той се бе завърнал, и Кристина, защото Ема я обичаше.

Беше обич, която малко други хора можеха да разберат. Абсолютна и всепоглъщаща, и понякога жестока. Той би унищожил цял град, ако смяташе, че този град представлява заплаха за семейството му.

Когато си на дванайсет години и си единственото, което дели семейството ти от пълно унищожение, не се научаваш на умереност.

Замисли се, с цялата безпристрастност, на която беше способен, какво би станало, ако Даяна се опита да поеме вината, заигра се с тази мисъл... и я отхвърли.

— Не. И не го правя, за да съм добър. Не смятам, че ще се получи.

— Джулиън...

— Ти криеш нещо. Ангелът ми е свидетел, че все още криеш нещо, някаква причина, поради която не искаш да поемеш Института. Нещо, което не искаш да кажеш. Бива те в пазенето на тайни, но не и в лъжите. Те няма да ти повярват. Но ще повярват на мен.

— Значи, вече знаеш какво ще им кажеш? — Тъмните очи на Даяна се разшириха.

Джулиън не отговори.

Тя въздъхна и се загърна в шала си.

— Ама и ти си един, Джулиън Блекторн.

— Ще го приема като комплимент — заяви той, макар да се съмняваше, че бе такъв.

— Знаеше ли, че ще бъда тук тази вечер? — попита Даяна. — Мислеше ли, че заговорнича с Малкълм?

— Не смятах, че е вероятно — отвърна Джулиън. — Но пък аз никому не вярвам изцяло.

— Не е така. — Даяна погледна към Марк, който тъкмо помагаше на Ема да се качи на мястото зад водача. Русата ѝ коса се развяваше и сякаш пръскаше искри на звездната светлина. Даяна отново се обърна към Джулиън. — Най-добре се прибирай. Аз ще изчезна до утре.

— Ще им кажа, че не си знаела нищо. Учениците непрекъснато лъжат учителите си. А и ти дори не живееш с нас. — Джулиън чу как тойотата запали. Останалите го чакаха. — Значи, ще оставиш Диего и Кристина и ще си отидеш вкъщи?

— Ще отида някъде — отвърна Даяна.

Джулиън се отправи към колата, но после спря и отново се обърна към нея.

— Съжаляваш ли понякога? Че реши да ни обучаваш? Не беше длъжна да го правиш.

Вятърът развя тъмната ѝ коса около лицето ѝ.

— Не. Аз съм тази, която съм, защото бях част от семейството ви. Никога не го забравяй, Джулс. Изборите, които правим, ни правят това, което сме.

Пътуването обратно премина в мълчание, всички бяха изтощени. Притихнал на мястото до шофьора, Тай се взираше през прозореца. Дру се бе свила на кълбо. Тави беше полузаспал, отпуснал глава върху рамото на Ливия. Ема се бе облегнала тежко на задния прозорец, стиснала Кортана, със затворени очи и лице, обрамчено от влажни руси кичури. Марк се бе сместил до нея.

На Джулиън му се искаше да посегне към Ема, да пъхне ръка в нейната, ала не смееше. Не и пред останалите. Не можа да се сдържи обаче да се пресегне от мястото на шофьора и да докосне ръката на Тави, за да се увери, че малкото му момченце все още е живо, все още е добре.

Те всички бяха живи и това бе почти чудо. На Джулиън му се струваше, че всеки нерв в тялото му бе изтеглен от кожата му. Представяше си нервните си окончания оголени, като сензори, реагиращи на присъствието на семейството му около него. Спомни си думите на Даяна: „Ще трябва да ги оставиш“.

Знаеше, че е така. Един ден щеше да се наложи да разтвори ръце и да остави братята и сестрите си да поемат сами в света, свят, който щеше да ги пореже, да ги насини, да ги събори на земята и да не им помогне да се изправят на крака. Някой ден щеше да му се наложи да го направи.

Ала още не. Все още не.

— Тай — тихо каза той, така че другите на задната седалка да не го чуят.

— Да? — Тай го погледна. Сенките под очите му бяха толкова сиви, колкото и ирисите му.

— Ти беше прав. Аз сгреших.

— Така ли? — Тай звучеше учудено. — За какво?

— За това, че дойде с нас. Би се добре... невероятно всъщност. Ако не беше дошъл... — Гърлото му се сви. Отне му миг, докато отново успее да проговори. — Благодарен съм ти. И освен това съжалявам. Трябваше да те послушам. Прав беше за това, което си в състояние да направиш.

— Благодаря — отвърна Тай. — Задето ми се извини.

Той се умълча, което, предположи Джулиън, означаваше, че разговорът е приключил, ала няколко секунди по-късно Тай се приведе към него и допря глава до рамото му... приятелски жест, сякаш беше Чърч, който иска да го погалят. Джулиън вдигна ръка, за да разроши косата му, и почти се усмихна.

Беглата му усмивка бързо се стопи, когато спряха пред Института. Той грееше като коледна елха. Когато тръгнаха, бе потънал в мрак, ала докато слизаха от колата, Джулиън зърна едва-едва забележимо блещукане във въздуха.

Двамата с Ема се спогледаха. Блещукане във въздуха означаваше Портал, а Порталът означаваше Клейвът.

Пикапът на Даяна спря, колкото да остави Диего и Кристина, и си тръгна. Останалите вече бяха слезли от тойотата: някои от тях примигваха, полузаспали (Дру, Марк), други имаха леко подозрителен вид (Тай), а някои изглеждаха притеснени (Ливи, която стискаше здраво Тави). На Джулиън му се стори, че вижда в далечината бледите очертания на Уиндспийър.

Поеха заедно по стъпалата на Института. Когато се изкачиха, Джулиън се поколеба с ръка на вратата.

От другата страна би могло да ги очаква всичко: от целия Съвет до няколко дузини воители на Клейва. Джулиън знаеше, че вече няма как да скрият Марк. Знаеше какъв беше планът му. Знаеше, че се крепи, като милион ангели, върху главата на игла. Шансът, обстоятелствата и решимостта го крепяха.

Погледна към Ема и видя, че и тя го гледа. Въпреки че умореното ѝ изцапано лице не се усмихна, в очите ѝ имаше увереност и упование в него.

Беше пропуснал нещо, помисли си Джулиън. Шанс, обстоятелства, решимост... и вяра. Той отвори вратата.

Светлината в преддверието беше ослепително ярка. И двата полилея грееха, а галерията на горния етаж бе осветена от редица факли, които семейството почти никога не използваше. Светлина струеше и изпод вратата на светилището.

В средата на помещението бе застанал Магнус Бейн, ослепителен в самото и панталона си от брокат и десетките пръстени по ръцете. До него стоеше Клеъри Феърчайлд, облечена в нежна зелена рокля и вдигнала тъмночервената си коса в небрежен кок.

Докато Джулиън и останалите нахълтваха в стаята, Магнус повдигна вежди.

— Виж ти, виж ти. Май трябва да заколим угоеното теле. Блудните синове се завърнаха.

Клеъри сложи ръка на устата си.

— Ема, Джулиън... — Тя пребледня. — *Марк?* Марк Блекторн?

Марк не каза нищо. Никой от тях не го направи. Джулиън си даде сметка, че несъзнателно бяха наобиколили Марк, за да го защитят. Дори Диего, опръскан с кръв и намръщен, бе там.

Марк стоеше, без да помръдва; разчорлената му руса коса приличаше на ореол около главата му, заострените му уши и разноцветните очи се виждаха съвсем ясно на ярката светлина.

Магнус го изгледа продължително, след което вдигна глава към втория етаж и се провикна:

— Джейс! Ела тук!

Клеъри понечи да пристъпи към тях, ала Магнус я дръпна лекичко назад. Тя се мръщеше.

— Добре ли си? — попита тя Ема, ала очевидно имаше предвид всички тях. — Някой пострада ли?

Преди който и да било да успее да отговори, откъм горния етаж се разнесе шум и на върха на стълбището се появи висока фигура. Джейс.

Джулиън за първи път бе срещнал прочутия Джейс Херондейл, когато беше на дванайсет, а Джейс — на седемнайсет години. Също

дванайсетгодишна, Ема дори не се бе опитала да скрие от света, че според нея Джейс е най-привлекателният и невероятен човек, украсявал планетата с присъствието си.

Джулиън не беше съгласен... Не че някой го беше питал.

Джейс слезе по стъпалата с походка, която накара Джулиън да се зачуди дали не си мисли, че зад себе си има великолепен шлейф — вървеше бавно и решително, сякаш прекрасно осъзнаваше, че е център на вниманието.

Или просто бе свикнал да го зяпат. В един момент Ема беше престанала да го превъзнася, ала сред ловците на сенки като цяло той все минаваше за извънредно красив. Косата му имаше поразителен цвят на злато, досущ като очите му. И той, както Магнус и Клеъри, изглеждаше така, сякаш идва от парти: носеше виненочервен блейзър и от него се излъчваше усещане за нехайна елегантност. Когато стигна до най-долното стъпало, погледна към Джулиън, изцапан с кръв и мръсотия, а после и към останалите, също толкова одърпани и мръсни.

— Е, или сте се били със силите на злото, или идвате от някое много по-необуздало парти от нашето. Здравейте, семейство Блекторн.

Ливи въздъхна. Гледаше го така, както го беше гледала Ема, когато бе на дванайсет. Дру, вярна на увлечението си по Диего, се намръщи.

— Какво правите тук? — попита Джулиън, макар да знаеше отговора. Все пак за предпочитане бе да създадеш впечатлението, че си изненадан. Хората вярват на отговорите ти повече, когато смятат, че не са предварително намислени.

— Тъмна магия — каза Магнус. — Видяхме го на картата. При Средоточието. — Той погледна към Ема. — Мислех си, че е вероятно да направиш нещо с информацията, която ти дадох. Когато става дума за лей-линии, ключът винаги се крие в Средоточието.

— Защо тогава не отидохте там? — попита Ема.

— Магнус го провери с магия — обясни Клеъри. — Там нямаше нищо, освен развалини, така че дойдохме тук.

— От годишното парти на сестра ми, ако трябва да сме точни — вметна Джейс. — Имаше свободна консумация на алкохол.

— О! — По лицето на Ема пробяга щастливо изражение. — Изабел се жени за Саймън?

Според Джулиън никога не се бе раждало момиче, което да може да се сравнява с Ема, но когато се усмихна, Клеъри беше много хубава. Цялото ѝ лице грейна. Всъщност по това двете с Ема си приличаха.

— Аха — отвърна тя. — Той е ужасно щастлив.

— Да, браво на тях. — Джейс се облегна на парапета. — Както и да е, бяхме на тържеството, когато Магнус получи съобщение за некромантска магия близо до Лосанджелиския институт. Опита да се свърже с Малкълм, но не успя, така че ние четиримата се измъкнахме. Което беше огромна загуба за партито, мен ако питате, защото аз щях да вдигна тържествената наздравица и тя щеше да е невероятна. Саймън никога вече нямаше да е в състояние да си покаже носа пред хората.

— Което едва ли е смисълът на годишните наздравици, Джейс — изтъкна Клеъри, без да откъсва тревожен поглед от Диего... който *наистина* бе ужасно блед.

— Четиримата? — Ема се огледа наоколо. — И Алек ли е тук?

Магнус отвори уста, за да отговори, но в този миг вратата на светилището се отвори рязко и оттам се показва висок, набит мъж с тъмна коса — Робърт Лайтууд, настоящият инквизитор, втори по влияние след консула на Идрис и отговарящ за разследването на нефилими, нарушили закона.

Джулиън го беше виждал само веднъж, когато бе принуден да се изправи пред Съвета и да разкаже за нападението на Себастиан над Института. Спомни си как държи Меча на смъртните в ръката си. Усещането от истината, извличана от него с ножове и кукички, които сякаш разкъсваха вътрешните му органи.

Не беше излъгал, когато го бяха попитали за нападението, изобщо не бе искал, нито бе възнамерявал да излъже. Ала въпреки това бе изпитал болка. А това, че бе държал Меча на смъртните, дори и за толкова малко, бе изковало в ума му неделима връзка между истина и болка.

Инквизиторът тръгна към него. Беше малко по-възрастен от онзи Робърт Лайтууд, когото Джулиън си спомняше, в косата му имаше малко повече сиви нишки. Но погледът в тъмносините му очи бе съвсем същият — суров и студен.

— Какво става тук? — попита той. — Преди няколко часа изблик на некромантска магия бе проследен до този Институт, а чичо ви

твърди, че не знае нищо за това. Още по-обезпокояващ е фактът, че отказа да ни каже къде сте изчезнали *вие*.

Той се завъртя и очите му обходиха малката групичка, спирайки се върху Марк.

— Марк Блекторн? — попита невярващо.

— Аз вече го казах — подхвърли Клеъри. Джулиън имаше чувството, че тя не си пада особено по бъдещия си свекър... ако той действително бе такъв — даде си сметка, че всъщност не знае дали Джейс и Клеъри възнамеряват да се оженят.

— Да — заяви Марк, изпънат така, сякаш стоеше пред взвод за разстрел. Срещна погледа на Робърт Лайтууд и Джулиън видя как инквизиторът потръпна, виждайки очите на Дивия лов върху лицето на нефилим.

Те бяха обвинение срещу Клейва, тези очи. *Вие ме изоставихте* — казваха те. — *Не ме защитихте. Аз бях сам.*

— Върнах се — заяви Марк.

— Дивият лов никога не би те оставил да си тръгнеш — каза инквизиторът. — Ти беше прекалено ценен за тях. А и елфите не връщат онова, което са взели.

— Робърт... — започна Магнус.

— Нима греша? Магнус? Който и да било?

Магнус не отговори, видимо нещастен. Златните очи на Джейс бяха непроницаеми. Дру издаде уплашен, приглушен звук и Клеъри се обърна рязко към Робърт.

— Не е честно да ги разпитваш. Те са просто деца.

— Да не мислиш, че съм забравил неприятностите, в които се забъркахте ти и Джейс, когато бяхте „просто деца“?

— Тук е прав. — Джейс се усмихна на Джулиън и Ема и усмивката му бе като злато, разтопено върху стомана. Виждаше се, че мекотата е просто маска, а онова, което се криеше под нея, бе спечелило на Джейс прозвището Най-добър ловец на сенки на своето поколение.

— Не сме използвали никаква черна магия — каза Джулиън. — Не беше нужно. Всички знаем, че елфите винаги са готови да сключат сделка.

На прага на светилището се появиха две фигури. Анселм Найтшейд, с предпазливо остро лице, и Артър, който изглеждаше

уморен и държеше чаша вино. По-рано тази вечер Джулиън беше оставил цяла бутилка в светилището. Беше от добра реколта.

Защитеното пространство на светилището се простираше малко след вратата. Анселм претъпи линията с върха на пръстите си, потръпна и побърза да си прибере крака.

— Артър. Ти каза, че си прекарал цялата вечер, обсъждайки Софокъл заедно с Анселм Найтшейд — каза Робърт Лайтууд.

— „Не умножавай своите беди, недей лекува с лошо лошото!“^[1]

Робърт повдигна вежди.

— Цитира „Антигона“ — обясни Джулиън уморено. — Искате да каже „да“.

— Ела при нас, Артър — подкани го Робърт. — Не ме карай да си мисля, че се криеш в светилището.

— Когато използваш този глас, и на мен ми се иска да се скрия в светилището — отбеляза Магнус. Той бе започнал да се разхожда из стаята, като ту вдигаше някой предмет, ту отново го връщаше на мястото му. Действията му изглеждаха безцелни, ала Джулиън се съмняваше, че е така. Магнус рядко правеше нещо без умисъл.

Също като Джейс. Той се беше настанил на най-долното стъпало с нетрепващ поглед. Джулиън усещаше тежестта му като натиск върху гърдите си. Той се прокашля.

— По-малките ми братя и сестри нямат нищо общо с това. А Тави е изтощен. Днес едва не го убиха.

— Какво? — Зелените очи на Клеъри потъмняха от тревога. — Как се случи това?

— Ще ви обясня — каза Джулиън. — Просто ги пуснете да си вървят.

Робърт се поколеба за миг, преди да кимне отсечено.

— Може да си вървят.

Облекчение заля Джулиън, когато Тай, Ливи (все така носейки Тави на ръце) и Дру поеха по стълбите. На най-горното стъпало Тай спря за миг и погледна надолу. Взираше се в Марк, а изражението му беше уплашено.

— Болест е, вродена на тираните, да нямат вяра в своите приятели^[2], инквизиторе — заяви Анселм Найтшейд. — Есхил.

— Не си тръгнах от тържеството по случай годиша на дъщеря ми, за да ми изнасят лекция върху класическите автори — отвърна Робърт.

— Пък и това не засяга долноземците. Ако обичаш, изчакай ни в светилището, Анселм.

Артър подаде чашата си на Анселм, който я вдигна подигравателно като за тост, но се върна в светилището, видимо облекчен да се отдалечи от линията, отвъд която започваше осветената земя.

В мига, в който той изчезна, Робърт се залови с Артър.

— Какво знаеш ти за всичко това, Блекторн?

— При нас се появиха пратеници на елфите — отвърна той. — Предложиха ни да върнат Марк на семейството му, а в замяна искаха да им помогнем да открият кой убива елфи в Лос Анджелис.

— И ти не докладва за това на Клейва? Макар да си знаел, че нарушаваш закона, условията на Студения мир...

— Исках да си върна моя племенник. Нима и ти не би сторил същото за твоето семейство?

— Ти си ловец на сенки — заяви Робърт. — Ако си принуден да избираш между семейството си и закона, трябва да избереш закона!

— *Lex malla, lex nulla* — отвърна Артър. — Знаеш мотото на семейството ми.

— Постъпил е правилно. — Като никога, този път в гласа на Джейс нямаше насмешливост. — Аз бих сторил същото. Всеки от нас би го направил.

Робърт изглеждаше разгневен.

— И открихте ли? Кой убива елфи?

— Открихме го тази нощ — отвърна Джулиън. — Бил е Малкълм Фейд.

Магнус настръхна, котешките му очи проблеснаха.

— *Малкълм*? — Той се обърна кръгом и се приближи решително до Джулиън. — И защо смяташ, че е бил някой върховен магьосник? Защото владеем заклинания? Означава ли това, че всяка черна магия ще бъде приписвана на нас?

— Той си го призна — отвърна Джулиън.

Клеъри зяпна. Джейс остана на мястото си, изражението му бе непроницаемо като на котка.

Лицето на Робърт помрачня.

— Артър. Ти си главата на този Институт. Говори. Или ще го оставиш на своя племенник?

— Има неща — заяви Джулиън, — които не сме казали на Артър. Неща, които той не знае.

Артър докосна главата си с ръка, сякаш го болеше.

— Ако съм бил измамен — каза той, — нека Джулиън обясни.

Суровият поглед на Робърт обходи малката им групичка и се прикова в Диего.

— Центурионе. Излез напред.

Джулиън настръхна. Диего. Не го беше включил в сметките си, ала Диего беше центурион и като такъв се бе заклел да казва истината на Клейва. Естествено, че Робърт щеше да поиска да говори с Диего, вместо с него.

Джулиън знаеше, че няма причина Робърт да иска да говори с него. Не той оглавяваше Института. А Артър. Нищо че години наред именно той отговаряше на писмата на Робърт и бе наясно с методите му по-добре, отколкото всеки друг тук; нищо че, макар и само в официална кореспонденция, двамата се познаваха много добре. Той беше просто един тийнейджър.

— Да, инквизиторе? — каза Диего.

— Разкажи ни за Малкълм Фейд.

— Малкълм не е този, за когото го мислите — започна Диего. — Отговорен е за безчет убийства. Той е виновен за смъртта на родителите на Ема.

Робърт поклати тъмната си глава.

— Как е възможно? Двамата Карстерс бяха убити от Себастиан Моргенстърн.

При звука на това име Клеъри пребледня и двамата с Джейс си размениха поглед, пропит с години споделена история.

— Не — каза Клеъри. — Не бяха. Себастиан беше убиец, но Ема никога не повярва, че той е отговорен за смъртта на родителите ѝ, не го повярвахме и ние с Джейс. — Тя се обърна към Ема — Права бе. Винаги съм смятала, че един ден правотата ти ще бъде доказана. Ала съжалявам, че се оказа Малкълм. Той ви беше приятел.

— Както и на мен. — Лицето на Магнус беше обтегнато.

Клеъри се приближи и сложи ръка върху неговата.

— Освен това беше върховен магьосник — каза Робърт. — Как се случи това? Как така е убивал хора?

— Поредица убийства в Лос Анджелис — отвърна Диего. — Убеждавал е мундани да извършват убийства, а после е вземал части от телата им, за да ги използва за некромантство.

— Трябвало е да бъде докладвано на Клейва. — Робърт звучеше бесен — Трябвало е да бъде докладвано на Клейва в мига в който елфически пратеници са се свързали с вас...

— Инквизиторе. — Гласът на Диего беше уморен; бойното му облекло беше почервеняло от кръв на дясното му рамо. — Аз съм центурион. Отговарям директно на Съвета. Не докладвах за случилото се, защото, когато нещата се задвижиха да докладваме за тях само би забавило всичко. — Той не поглеждаше към Кристина. — Клейвът щеше да започне разследването от самото начало. Нямаше време, а на карта беше заложен животът на едно дете. — Той сложи ръка на гърдите ги — Ако искате да ме лишите от медальона, ще разбере. Но докрай ще твърдя, че семейство Блекторн бяха прави.

— Няма да ти отнема медальона, Диего Росио Росалес — отвърна Робърт — Разполагаме с малко центуриони, а ти си един от най-добрите. — Той се вгледа изпитателно в Диего, в окървавената му ръка и изтощеното лице. — Съветът ще очаква доклад от теб още утре, ала сега може да се погрижиш за раните си.

— Аз ще отида с него — каза Кристина.

Облягайки се на крехката ѝ фигура, Диего пое по стълбите Марк ги проследи с поглед, докато двамата не подминаха магическата светлина и не потънаха в сенките.

— Робърт — обади се Джейс, когато те изчезнаха. — Когато Джулиън бе на дванайсет години, той даде показания пред Съвета. Оттогава минаха пет години. Остави го да говори сега.

Макар и с неохота, Робърт кимна.

— Много добре. Всички искат да чуят какво имаш да кажеш, Джулиън Блекторн. Говори.

И Джулиън заговори. Спокойно и без ненужна украса, той описа разследването — от първите намерени тела до това, как тази вечер бяха разбрали, че виновникът е Малкълм.

Ема гледаше своя парабатай и се чудеше колко различно би било всичко, ако Себастиан Моргенстърн не беше нападнал Института в Лос Анджелис преди пет години.

В мислите ѝ от години съществуваха двама Джулиъновци. Джулиън отпреди нападението, който бе като всички други — обичаше семейството си, но и им се дразнеше; един брат между още няколко братя и сестри, с които се караше, спореше, закачаше и смееше.

И Джулиън след нападението. Джулиън, все още дете, който сам се учеше как да храни и преповива бебе, как да приготвя четири различни ястия за четири по-малки братя и сестри, които обичаха и мразеха различни неща; Джулиън, който криеше болестта на чичо си от цял куп възрастни, които биха му отнели децата; Джулиън, който се събуждаше с писъци от кошмари, в които нещо се бе случило с Тай или Ливи, или Дру.

Ема винаги бе до него, за да го прегърне, ала никога не бе разбираше напълно... и как би могла, когато не знаеше за Артър, не знаеше колко сам е в действителност Джулиън? Знаеше единствено, че кошмарите бяха избледнели и над Джулс се бе спуснала тиха сила, корава решимост, пред която детската мекост бе отстъпила.

Той от много, много отдавна не беше момче. Именно онова момче Ема бе очаквала да стане неин парабатай. Тя никога не би се влюбила в онзи Джулиън. Само че се беше влюбила в този, без да го осъзнава, защото как би могъл да се влюбиш в някого, за когото само едва се досещаш, че съществува?

Зачуди се дали и Марк долавя същото несходство, дали вижда странността в начина, по който Джулиън стоеше и говореше с инквизитора сега, сякаш бяха двама възрастни. Дали вижда колко внимателно разказва историята Джулиън, ключовите моменти, които пропуска, начина, по който от неговата уста изглеждаше естествено, неизбежно, че не бяха съобщили на Клейва какво правят. Как не спомена Кит и Джони Рук. Как изтъка една поредица от събития, за която никой не беше отговорен, никой не би могъл да предвиди или предотврати, и го направи, без по лицето му да се появи и следа от притвореност.

Когато той приключи, Ема потрепери. Обичаше Джулиън, винаги щеше да го обича. Ала в този миг мъничко се страхуваше от него.

— Малкълм е създавал *убийци*? — попита Робърт, когато Джулиън най-сетне млъкна.

— Има логика. — Магнус бе обхванал брадичката си с ръка и потупваше с показалец по скулата си. — Една от причините

некромантството да е забранено, е, че толкова много от необходимите съставки са неща като ръката на убиец, отнел живот хладнокръвно, или окото на обесен човек, в което все още се съдържа образът на последното, което е видял. Да се сдобие с тези съставки, нагласявайки ситуациите, които ги създават, е било страшно изобретателно. — Той забеляза, че Робърт го гледа сърдито. — И много зло — побърза да добави. — Много.

— Разказът на племенника ти е много убедителен, Артър — заяви Робърт. — Ала ти изобщо не присъстваш в него. Как е възможно да не забележиш всичко това?

Джулиън бе изтъкал историята си така, че отсъствието на Артър да изглежда естествено, ала Робърт бе като куче, надушило кокал. Ема предположи, че именно за това бе избран за инквизитор.

Погледна настрани и срещна зелените очи на Клеъри. Спомни си как тя бе коленичила пред нея в Идрис, как бе уловила ръцете ѝ в своите, как бе похвалила Кортана. Помисли си, че добротата, проявена към едно дете, е нещо, което то никога не забравя.

— Робърт — обади се Клеъри. — Това не е необходимо. Те са взели трудни, но не и погрешни решения.

— Тогава нека попитам Артър нещо друго, Клеъри — отвърна Робърт. — Какво наказание би избрал за нефилим, дори за млад нефилим, нарушил законите?

— Ами зависи — отвърна Артър. — Зависи от това, дали той вече не е бил наказан, преди пет години, със загубата на баща си, брат си и сестра си.

Лицето на Робърт придоби тъмночервен цвят.

— Тъмната война бе тази, която отне семейството им...

— Клейвът бе този, който отне Марк и Хелън — възрази Магнус. — Очакваме враговете ни да ни предадат. Не и онези, които би трябвало да се грижат за нас.

— Щяхме да защитим Марк — заяви Робърт Лайтууд. — Не е било нужно да се страхувате от Клейва.

Артър беше пребледнял, очите му бяха разширени, ала Ема никога не го бе чувала да говори толкова красноречиво, нито толкова ясно. Беше наистина странно.

— Щяхте ли? — попита той. — В такъв случай защо Хелън все още е на остров Врангел?

— Там е в по-голяма безопасност — сопна се Робърт. — Има такива, макар аз да не съм един от тях, които все още ненавиждат елфите заради предателството им в Тъмната война. Как мислиш, че биха се отнесли с нея, ако тя живееше сред ловците на сенки?

— Значи, не бихте могли да защитите Марк — каза Артър. — Сам го признаваш.

Джулиън се обади, преди Робърт да успее да отговори:

— Чичо Артър, можеш да му кажеш истината.

Артър изглеждаше озадачен; колкото и ясна да беше мисълта му в момента, като че ли не схващаше какво има предвид Джулиън. Освен това дишането му беше учестено, както в свещилицето, когато го беше заболяла главата.

Джулиън се обърна към Робърт.

— Чичо Артър искаше да се свърже със Съвета още щом елфите доведоха Марк. Ние го умолявахме да не го прави. Бояхме се, че ще изгубим брат си. Помислихме, че ако разрешим убийствата, ако Марк ни помогне да го направим, Съветът ще погледне с по-добро око. Ще му позволи да остане.

— Но разбирате ли какво сте направили? — настояваше инквизиторът. — Ако Малкълм се е домогвал до черна сила, би могъл да представлява заплаха за всички в Клейва. — Самият той обаче не звучеше особено убедено.

— Не се домогваше до сила — отвърна Джулиън. — Искаше да възкреси някого, когото е обичал. Онова, което направи, бе зло. И той плати за него с живота си, както и трябваше. Ала това бе единствената му цел и единственият му план. Изобщо не го е било грижа за Клейва и ловците на сенки. Беше го грижа единствено за нея.

— Горкият Малкълм — прошепна Магнус. — Да изгубиш онзи, когото обичаш, по този начин.

— Робърт — обади се Джейс. — Тези деца не са направили нищо погрешно.

— Може и така да е. Ала аз съм инквизиторът. Не бих могъл да скрия случилото се. При положение че Малкълм Фейд е мъртъв, че е отнесъл Черната книга на дъното на океана и всичко това се е случило, без главата на Института да забележи...

Джулиън пристъпи напред.

— Има още нещо, което чичо Артър не ви е казал. Не ни е оставил да правим каквото си поискаме, докато самият той бездейства. Беше зает с проследяването на друг източник на тъмна магия.

Докато говореше, Джулиън погледна към Магнус. Магнус, който и преди им беше помагал. Като че ли го молеше да разбере и да му повярва.

— Не е случайност, че Анселм Найтшейд се намира в светилището — продължи Джулиън твърдо. — Артър го доведе, защото знаеше, че ще дойдете.

Робърт повдигна вежди.

— Вярно ли е това? Артър?

— Най-добре им кажи. — Джулиън впи настойчив поглед в чичо си. — Те, така или иначе, ще научат.

— Аз... — Артър се взираше в Джулиън, а върху лицето му се беше появило празно изражение, от което стомахът на Ема се сви. Джулиън като че ли го караше да следва примера му само със силата на волята си. — Не исках да го споменавам — продължи Артър, — защото то е нищо работа в сравнение с онова, което научихме за Малкълм.

— Не искаше да споменава какво?

— Найтшейд използва тъмна магия за печалба — обясни Джулиън. Изражението му беше спокойно и изпълнено със съжаление. — Изкарва луди пари, като слага пристрастяващи прахчета в пиците си.

— Това е... съвършено вярно! — обади се Ема насред слисаното мълчание на Артър. — Из целия град е пълно с хора, които са толкова пристрастени, че са готови да направят всичко за него само за да се сдобият с още.

— Заробени с пица? — намеси се Джейс. — Това без съмнение е *най-шантавото*... — Той не довърши, когато Клеъри го настъпи по крака. — Звучи сериозно. Искам да кажа, пристрастяващи демонски прахчета и всичко останало.

Джулиън прекоси стаята и отвори един шкаф, от който изпаднаха няколко кутии за пица.

— Магнус?

Магнус праметна края на шала си през рамо и се приближи до Джулиън и кутиите. Повдигна капака на една от тях така тържествено,

сякаш отваряше ковчеже със съкровища.

Протегна ръка над кутията и я завъртя от ляво надясно, след което вдигна поглед.

— Артър има право. Тъмна магия.

От вътрешността на светилището долетя вик.

— Предателство! — изкрещя Анселм. — *Et tu, Brute?*^[3]

— Не може да излезе. — Артър изглеждаше замаян. — Външната врата е заключена.

Робърт се втурна в светилището, последван миг по-късно от Джейс и Клеъри. Във фойето остана единствено Магнус, напъхал ръце в джобовете си. Златистозелените му очи се възряха сериозно в Джулиън.

— Добре изиграно — каза той. — Не съм сигурен как другояче да го опиша, но... добре изиграно.

Джулиън погледна към Артър, който се бе облегал на стената до вратата на светилището с притворени очи, а върху лицето му се беше врязала болка.

— Ще горя в ада за това — промълви той ниско.

— Няма нищо срамно в това, да гориш за семейството си — заяви Марк. — Аз на драго сърце ще горя до теб.

Джулиън го погледна и по лицето му се изписаха учудване и благодарност.

— Аз също — каза Ема и погледна към Магнус. — Съжалявам. Аз съм тази, която уби Малкълм. Знам, че беше твой приятел, и ми се ще...

— Наистина беше. — Очите на Магнус потъмняха. — Знаех, че е обичал жена, която бе умряла. Не знаех остатъка от историята. Клейвът го е предал, така както предадоха и вас. Живял съм дълги години и съм видял много предателства и много разбити сърца. Някои оставят скръбта им да ги погълне. Забравят, че и другите могат да изпитват болка. Ако Алек умре... — Той сведе поглед към ръцете си. — Трябва да мисля, че не бих станал такъв.

— Просто се радвам, че най-сетне научих какво се е случило с родителите ми — каза Ема. — Най-сетне знам.

Преди някой да успее да добави каквото и да било, откъм входа на светилището се вдигна шум и Джейс изхвърча заднешком;

елегантният му блейзър беше скъсан, русата му коса — разчорлена. Той им отпрати усмивка, толкова ярка, че цялата стая грейна.

— Клеъри приклеци Найтшейд в един ъгъл. Доста е пъргав за един толкова стар вампир. Благодаря за упражнението, между другото... а пък аз си мислех, че се очертава скучна вечер!

След като всичко бе изяснено с инквизитора, който отведе Анселм Найтшейд (кълнящ се, че ще си отмъсти), и повечето от обитателите на Института се разотидоха по леглата, Марк се приближи до входната врата и погледна навън.

Много скоро щеше да съмне. Марк виждаше изгрева далеч от там, в източния край на извивката на плажа. Перлено изсветляване на водата, сякаш бяла боя се разливаше в света през пукнатина в небето.

— Марк — разнесе се глас до рамото му и той се обърна.

Беше Джейс Херондейл. Странно бе отново да види Джейс и Клеъри, така както едва ли бе странно за братята и сестрите му. Та нали последния път, когато ги беше срещнал, те бяха на годините на Джулиън. Те бяха последните ловци на сенки, които бе видял, преди да изчезне в редиците на Лова.

Не че се бяха променили до неузнаваемост — сега трябва да бяха на двайсет и една, двайсет и две години. Ала отблизо Марк виждаше, че Джейс бе придобил една неопределима аура на решителност и зрялост. Нямаше го момчето, което някога го бе погледнало в очите и бе казало с треперещ глас: „Дивият лов. Сега ти си един от тях“.

— Марк Блекторн. Би трябвало да съм любезен и да ти кажа, че си се променил, ала не е така.

— Променил съм се — отвърна Марк. — Но не по начин, който можеш да видиш.

Джейс прие думите му доброжелателно и като кимна, се загледа към океана.

— Един учен веднъж казал, че ако океанът бе прозрачен като небето, ако бяхме в състояние да видим всичко в него, никой никога не би влязъл в морето. Ето колко е ужасяващо онова, което живее във водата, на пет мили под повърхността.

— Казано е от някой, който не познава ужасите на небето — отвърна Марк.

— Може и така да е. Пазиш ли все още магическата светлина, която ти дадох? Марк кимна.

— Остана у мен през цялото време, докато бях в царството на феите.

— През живота си съм подарявал рунически камък само на двама души — каза Джейс. — На Клеъри и на теб. — Той наклони глава на една страна. — Имаше нещо у теб, когато те открихме в тунелите. Беше уплашен, ала нямаше намерение да се предадеш. Никога нито за миг не съм се съмнявал, че един ден ще те видя отново.

— Наистина ли? — Марк го погледна невярващо.

— Наистина. — Джейс се усмихна с непринудената си, очарователна усмивка. — Просто не забравяй, че Нюйоркският институт е на твоя страна. Напомни го и на Джулиън, ако някога отново изпаднете в затруднение. Да ръководиш Институт, никак не е лесно, знам го от личен опит.

Марк понечи да възрази, но Джейс вече се бе върнал вътре, за да се присъедини към Клеъри. И без това се съмняваше, че Джейс ще обърне особено внимание на възражението му, дори да го беше направил. Очевидно бе разчел ситуацията съвсем правилно, но нямаше намерение да направи нищо, което би могло да разклати равновесието.

Марк отново плъзна поглед по хоризонта. Зората се разливаше по небето. Черният път и магистралата, пустинните дървета, всички те се открояваха на засилващата се светлина. И там, край пътя, стоеше Кийрън и се взираше в морето. Марк го виждаше единствено като сянка, но дори и като сянка Кийрън никога не би могъл да бъде никой друг.

Слезе по стъпалата и се приближи до него. Не се беше преоблякъл и острието на меча, окачен на кръста му, бе изцапано с кръв.

— Кийрън.

— Ще останеш ли? — попита Кийрън, а по лицето му се изписа печал. — Естествено, че ще останеш.

— Ако ме питаш дали ще остана със семейството ми, или ще се върна при Дивия лов, тогава, да, знаеш какъв е отговорът ми. Разследването приключи. Убиеца и неговите Последователи вече ги няма.

— Точните условия на сделката бяха различни — каза Кийрън. — Ловците на сенки трябваше да предадат убиеца на елфите, за да въздадем справедливост.

— Като се има предвид, че Малкълм е мъртъв, както и мащабите на предателството на Ярлат, очаквам твоите събрата да проявят снизходителност към моя избор.

— *Моите* събрата — повтори Кийрън. — Знаеш, че те не проявяват снизходителност. Никога не са го правили с мен. — Марк си спомни първия път, когато бе видял черните очи на Кийрън да се взират непокорно изпод разчорлената му тъмна коса. Спомни си как ликуваха останалите Ловци, задето бяха получили принц, на когото да се подиграват и измъчват. Как Кийрън го беше понесъл, свил арогантно устни и вирнал брадичка. Как бе понасял мисълта, че баща му го бе подхвърлил на Дивия лов така, както се подхвърля кокал на куче. Кийрън не бе имал брат, който да го обича и да се бори да си го върне. Не бе имал Джулиън. — Но аз ще се боря за теб — заяви той, срещайки погледа на Марк. — Ще им кажа, че е твое право да останеш. — Той се поколеба. — Ще... ще се видим ли отново?

— Едва ли, Кийрън — отвърна Марк толкова меко, колкото можеше. — Не и след всичко, което се случи.

Болка пробяга по лицето на Кийрън, но той бързо я скри. Косата му бе избледняла до сребристосиньо, почти като цвета на океана в ранно утро.

— Не очаквах друг отговор — каза той. — Макар да се надявах. Трудно е да убиеш надеждата. Ала предполагам, че те изгубих много отдавна.

— Не чак толкова — отвърна Марк. — Изгуби ме, когато се появи заедно с Гуин и Ярлат и им позволи да бичуват брат ми. Бих могъл да ти простя за всяка болка, понесена от мен. Но никога няма да ти простя за страданието на Джулиън и Ема.

— Ема? — Кийрън сбърчи вежди. — Мислех, че си заплепен от другото момиче. От твоята принцеса.

Марк се изсмя сподавено.

— Ангелът ми е свидетел — каза той и видя как Кийрън потръпна при този нефилимски израз. — Ревността ограничава въображението ти. Кийрън... всички, които живеем под този покрив, независимо дали във вените ни тече една и съща кръв, сме свързани от

невидими връзки на обич и дълг, лоялност, и чест. Ето какво означава да бъдеш ловец на сенки. Семейство...

— Какво ли знам аз за семействата? Баща ми ме продаде на Дивия лов. Не познавам майка си. Имам три дузини братя, които до един биха искали да ме видят мъртъв. Марк, ти си всичко, което имам.

Кийрън...

— Обичам те. Ти си единственото на земята и под небето, което обичам.

Марк се вгледа в очите на Кийрън, сребърно и черно, и както винаги съзря в тях нощното небе. Почувства коварното присвиване в гърдите, онова, което му нашепваше, че облаците биха могли да бъдат неговият път. Че би могъл да остави всякакви човешки тревоги зад себе си: пари и покрив над главата, и правила, и закони. Би могъл да препуска в небето над ледници и през върховете на дървета в гори, които нито едно човешко същество не знаеше, че съществуват. Би могъл да спи в руините на градове, изгубени от векове. Подслонът му би могъл да бъде едно-единствено одеяло. Би могъл да лежи в прегръдките на Кийрън и да брой звездите.

Ала той винаги бе наричал звездите с имената на братята и сестрите си. В идеята за свобода имаше красота, но тя бе само една илюзия. Всяко човешко сърце бе оковано от любов.

Марк посегна към врата си и свали верижката с елфическата стрела. Улови ръката на Кийрън в своята и като я обърна с дланта нагоре, пусна медальона в нея.

— Повече няма да опъвам тетивата за Дивия лов — заяви той. — Задръж го и може би той ще ти напомня за мен.

Пръстите на Кийрън се свиха около върха на стрелата така, че кокалчетата му побеляха.

— Звездите ще угаснат, преди да те забравя, Марк Блекторн.

Марк го докосна леко по бузата. Очите на елфическия принц бяха широки и сухи. Ала Марк видя в тях една безбрежна пустош от самота. Хиляди мрачни нощи, прекарани в езда, без дом, в който да пристигне накрая.

— Не ти прощавам — каза той. — Но ти дойде да ни помогнеш. Не знам какво би станало, ако не го беше сторил. Така че, ако някога имаш нужда от мен — ако наистина се нуждаеш от мен — повикай ме и аз ще дойда.

Кийрън притвори очи.

— Марк...

Ала Марк вече се беше извърнал. Кийрън го гледаше как се отдалечава и макар че не помръдна и не каза нищо, на ръба на скалата Уиндспиър се изправи на задните си крака и изцвили, размахал копита към небето.

Прозорецът на Джулиън гледаше към пустинята. През последните пет години нищо не му пречеше да смени стаята си с тази на Марк, от която се разкриваше изглед към океана, ала това му се бе струвало, като да приеме, че Марк никога няма да се върне. Пък и неговата стая бе единствената, в която имаше място за сядане на прозореца, застлано с малко поизтъркани от времето възглавници. Двамата с Ема бяха прекарвали часове наред тук, четейки и рисувайки, докато слънчевите лъчи позлатяваха косата ѝ.

Именно там седеше той сега, открянал прозореца, та вятърът да отнесе миризмите, с които като че ли все още бе пропит, дори и след като беше взел душ: кръв и мокри скали, морска вода и тъмна магия.

Всичко, рано или късно, свършва, помисли си той. Дори най-странната нощ в живота му. След като Анселм бе заловен, Клеъри го бе дръпнала настрани заедно с Ема, прегърнала ги бе и им бе напомнила, че винаги може да ѝ се обадят. Знаеше, че по своя ненаатрапчив начин тя се бе опитвала да му каже, да каже и на двамата, че могат да споделят товара си с нея.

Знаеше и че никога не би могъл да го стори.

Телефонът му се обади и той погледна към екрана: Ема му бе изпратила снимка. Нито дума, просто снимка на дрешника ѝ с отворена врата, а фотографиите и картите, и бележките преливаха навън.

Той нахлузи дънки и тениска и тръгна по коридора. Институтът бе потънал в тишината на съня, чуваше се единствено пустинният вятър навън, стенещ край стъкло и камъни.

Ема беше в стаята си. Седеше на пода, облегла гръб в долната табла на леглото, а телефонът ѝ почиваше до нея. Беше по нощница с дълги тънки презрамки, бяла на лунната светлина.

— Джулиън — каза, знаейки, че той е там, без да вдига поглед.
— Не те събудих, нали? Имах чувството, че не спиш.

Изправи се, все така загледана в дрешника си.

— Не знам какво да правя с това. Прекарах толкова много години, събирайки всичко, което приличаше на улики, правейки догадки, мислейки за това и нищо друго. То бе моята голяма тайна, то бе в основата на всичко, което правех. — Тя го погледна. — А сега е просто дрешник, пълен с боклуци.

— Не мога да ти кажа какво да сториш с всичко това — отвърна Джулиън. — Но мога да ти кажа, че не е нужно да мислиш за него точно сега.

Разпуснатата ѝ коса падаше като изтъкана светлина около раменете ѝ, гъделичкайки лицето ѝ с крайчетата на къдриците си, и той трябваше да забие пръсти в дланите си, за да не я притегли към себе си и да зарови ръце и лице в косата ѝ.

Вместо това погледна към нарастващите рани по нея, избеляващата червенина на изгорената ѝ китка, доказателство, че отминаващата нощ не бе лесна.

Нищо, което те правеха, не бе лесно.

— Марк ще остане — попита тя, — нали? Клейвът не може да направи нищо, с което да ни го отнеме?

„Марк. Първата ѝ мисъл е за Марк.“ Джулиън потисна тази мисъл, прогони я; тя беше недостойна, нелепа. Вече не бяха на дванайсет години.

— Нищо — отвърна. — Той не беше изпратен в изгнание. Правилото бе просто, че не можем да се опитваме да го намерим. И ние не го сторихме. Той сам откри пътя към дома си и те не могат да променят това. А според мен след помощта, която ни оказа за Малкълм, би било много непопулярен ход, ако се опитат.

Ема му отправи бледа усмивка, а после се покатери на леглото и пъкна дългите си голи крака под завивката.

— Отидох да проверя как са Диего и Кристина. Той беше потънал в сън в леглото ѝ, а тя спеше върху завивките. Утре добре ще се пошегувам с нея.

— Тя влюбена ли е в него? В Диего, имам предвид — попита Джулиън и приседна на леглото.

— Не съм сигурна. — Ема размърда пръсти. — Между тях има... е, нали се сещаш.

— Не, не се сещам. — Той изимитира жеста ѝ. — Какво е това?

— Недовършена романтична история — обясни Ема и придърпа одеялото нагоре.

— Шаването с пръсти означава недовършена работа, така ли? Ще трябва да го запомня. — Джулиън усети как една усмивка подръпва ъгълчетата на устата му. Само Ема можеше да го накара да се усмихне след нощ като тази, която бяха преживели.

Тя отметна края на одеялото.

— Ще останеш ли?

Нямаше нищо, което Джулиън да иска повече от това, да се пъкне до нея, да проследи очертанията на лицето ѝ с пръстите си: широки скули, заострена брадичка, притворени очи, ресници като дантела под връхчетата на пръстите му. Тялото и умът му бяха преминали границата на изтощението, прекалено отпаднали за физическо желание, ала копнежът за близост и компания си оставаше. Допирът на ръцете ѝ, на кожата ѝ бе утеха, каквато нищо друго не би могло да му даде.

Мислите му се върнаха към плажа, как часове наред бе лежал буден, опитвайки се да запомни какво е да я държи в прегръдките си. Бяха спали един до друг безброй пъти, ала никога не си бе давал сметка колко различно бе, когато можеш да обвиеш някого в прегръдките си. Да слееш дишането си с неговото.

Пъкна се в леглото до нея, все така облечен. Ема беше в своята половина, подпряла глава на ръката си. Изражението ѝ бе сериозно, напрегнато.

— Начинът, по който нагласи всичко тази нощ, Джулиън, мъничко ме уплаши.

Джулиън докосна крайчеца на косата ѝ за миг, преди да отпусне ръка. По тялото му бавно се разливаше дълбока болка, която извираше от мозъка на костите му.

— Никога не бива да се страхуваш от мен — каза той. — Никога. Ти си една от тези, които никога не бих наранил.

Ема се протегна и сложи длан над сърцето му. Тениската делеше ръката ѝ от гърдите му, ала Джулиън усещаше допира ѝ, сякаш бе върху голата му кожа.

— Кажи ми какво се случи, когато се прибрахме. С Артър и Анселм. Защото изобщо не разбирам.

И той ѝ разказа. Разказа ѝ как от месеци насам бе изсипвал в една бутилка с вино остатъците от съдържанието на стъклениците, които Малкълм му бе давал за Артър, за всеки случай. Как бе оставил виното, съдържащо огромната доза, в светилището, без да знае кога ще има нужда от него. Как при Средоточието си бе дал сметка, че когато се приберат, ще се нуждаят от един функциониращ Артър с ясна мисъл. Как беше позвънил на чичо си и му беше казал, че трябва да почерпи Анселм с виното и сам да изпие част от него, знаейки, че то ще подейства единствено на Артър. Как знаеше, че бе направил нещо ужасно, давайки на чичо си лекарство, без той да знае. Как бе сложил кутиите с пица във фойайето още преди няколко дни, за всеки случай; как знаеше, че бе постъпил ужасно дори с Анселм, който не заслужаваше наказанието, което вероятно щеше да получи. Как понякога не бе сигурен кой е, как е способен на нещата, които правеше, и как знаеше, че не би могъл да не ги прави.

Когато свърши, Ема се приведе към него и нежно го докосна по бузата. Лъхна го леко ухание на сапун с розова вода.

— Аз знам кой си — заяви тя. — Ти си моят парабатай. Ти си момчето, което прави онова, което трябва, защото няма кой друг да го стори.

„Парабатай“. Никога досега Джулиън не бе мислил за тази дума с горчилка, въпреки чувствата, които изпитваше, и онова, което знаеше. Ала в този миг той си помисли за дългите години, които се простираха пред тях, години, в които никога нямаше да бъдат в пълна безопасност заедно, никога нямаше да могат да се докосват, целуват или утешават без страх да не бъдат разкрити, и изведнъж усети как го залива неконтролируемо чувство.

— Ами ако избягаме?

— Да избягаме? — повтори Ема объркано. — И къде ще отидем?

— Някъде, където те няма да ни открият. Мога да го направя. Мога да намеря такова място.

Ясно видя състраданието в очите ѝ.

— Ще им стане ясно защо сме го направили. Няма да можем да се върнем.

— Простиха ни за това, че нарушихме условията на Студения мир. — Джулиън знаеше, че звучи отчаяно. Знаеше, че думите му се препъват една в друга, надпреварвайки се да излязат. Ала това бяха думи, които от години искаше да изрече, но не се осмеляваше; думи, които принадлежах на една част от него, която бе държал затворена толкова дълго, че се чудеше дали изобщо все още е жива. — Те се нуждаят от ловци на сенки. Няма достатъчно нефилими. Възможно е да ни простят и за това.

— Джулиън... ти не би могъл да живееш със себе си, ако изоставиш децата. Както и Марк, и Хелън. Та ти току-що си върна Марк. Невъзможно е.

Джулиън потисна мисълта за тях, за своите братя и сестри, сякаш беше Посейдон, задържащ прилива.

— Да не би да го казваш, понеже не искаш да заминеш с мен? Защото, ако не го искаш...

Някъде отдалеч долетя тъничък плач. Тави.

Джулиън за секунди скочи от леглото; подът беше студен под босите му крака.

— Най-добре да отида.

Ема се надигна на лакти. Големите ѝ тъмни очи се открояваха върху сериозното ѝ лице.

— Ще дойда с теб.

Двамата забързаха по коридора към стаята на Тави. Вратата беше открената, слаба магическа светлина гореше вътре. Свит на кълбо, Тави се беше показал наполовина от палатката си и се мяташе в съня си.

Само след миг Ема коленичи до него и помилва разрошената му кестенява коса.

— Мъничето ми — промълви тя, — горкичкото ми мъниче, каква нощ преживя само. Легна до момченцето, обърнала лице към него, а Джулиън се настани от другата му страна. Тави проплака и се гушна в Джулиън, дишането му се успокои, докато отново потъваше в сън.

Джулиън погледна над къдрокосата главичка на малкия си брат към Ема.

— Спомняш ли си?

В очите ѝ видя, че си спомня. Годиците, през които се бяха грижили за останалите, нощите, през които бяха будували с Тави или

Дру, с Тай и Ливи.

— Спомням си. Ето защо ти казах, че никога не би могъл да ги изоставиш. Не би го понесъл. — Тя подпря глава на ръката си, а белегът върху кожата ѝ се белееше в сумрака. — Не искам да направиш нещо, за което цял живот ще съжаляваш.

— Вече направих нещо, за което цял живот ще съжалявам — каза той, мислейки си за огнените кръгове в Града на тишината и руната върху ключицата си. — Сега се опитвам да го поправя.

Ема отпусна внимателно глава на пода до Тави и светлата ѝ коса се превърна във възглавница.

— Ще ти кажа същото, което ти ми каза за дрешника. Нека говорим за това утре. Става ли?

Джулиън кимна и загледа как тя затваря очи и потъва в сън. Та нали бе чакал толкова дълго. Можеше да почака още един ден.

Малко преди да съмне, Ема се събуди от кошмар, викайки имената на родителите си... и на Малкълм. Джулиън я взе на ръце и я отнесе в собствената ѝ стая.

---

[1] Превод Александър Ничев. — Б.пр. ↑

[2] Превод Александър Ничев. — Б.пр. ↑

[3] „И ти ли, Бруте?“ (лат.) — предсмъртни думи на Юлий Цезар към предалия го Брут, водещи началото си от Шекспирова пиеса. — Б.пр. ↑

27.

РАЗДЕЛИ МОЙТА ДУША

Последният път, когато Кит Рук видя баща си, бе най-обикновен ден. Дватама бяха в дневната; Кит се бе изтегнал на пода и четеше книга за измами и мошеничества. Според Джони Рук бе дошъл моментът да „се запознае с класиката“... което за повечето хора би означавало Хемингуей и Шекспир, ала за Кит означаваше да наизусти номера като „Испанския затворник“ и „Изпуснатата диня“.

Джони бе в любимия си стол, заел обичайната си поза за мислене: с кръстосани крака и сплетени под брадичката пръсти. В мигове като този, докато слънчевите лъчи струяха през прозореца и огряваха фините, остри черти на баща му, Кит се чудеше за всички неща, които не знаеше: коя бе майка му и дали бе вярно, както говореше мълвата на Пазара, че семейството на Джони принадлежало към английската аристокрация и че се били отрекли от него, когато той проявил Зрението си. Не че Кит си мечтаеше да бъде аристократ, просто се чудеше какво ли би било да е част от семейство, което има повече от двама членове.

Изведнъж земята под него се разтърси. Книгата му полетя във въздуха, а той се плъзна по пода и се блъсна в малката масичка. Надигна се с лудешки разтуптяно сърце и видя, че баща му вече бе на прозореца.

Кит се изправи на крака.

— Земетресение?

Когато живееш в Южна Калифорния, свикваш със слабите намествания по разломната линия в земята, събуждайки се посред нощ от дрънченето на чашите в кухненските шкафове.

Джони се извърна от прозореца, лицето му беше смъртнобледо.

— Нещо се е случило с Пазителя. Защитните магии около къщата са развалени.

— Какво? — Кит беше объркан.

Откакто се помнеше, къщата им беше защитена с магии. Баща му винаги говореше за магическите бариери така, сякаш бяха нещо като покрив или основи: жизненоважни, необходими, неразделна част от дома им.

Спомни си и как миналата година баща му бе споменал нещо за демонски защитни заклинания, които били по-могъщи...

Порой цветисти ругатни се изляха от устата на Джони. Той се хвърли към етажерката и извади опърпана книга със заклинания.

— Слез в мазето, Кит — каза и изрита чергата в средата на стаята, разкривайки защитния кръг под нея.

— Ама...

— Казах да слезеш в мазето! — Джони направи крачка към сина си, сякаш искаше да се пресегне, да го докосне по рамото може би, ала после отпусна ръка. — Стой в мазето и не излизай каквото и да става — извика и се обърна към кръга.

Кит се отправи към стълбището. Взе едно стъпало, после още едно и спря.

Телефонът на Джони се намираше на един от долните рафтове на етажерката; би могъл да го достигне от стъпалата. Кит го грабна и провери името, нейното име.

„Но ако размислиш, имаш номера ми в телефона си. Под името «Карстерс».“

Едва успя да напише съобщението, когато подът на дневната изригна нагоре и отдолу изхвърчаха неописуеми същества. Приличаха на гигантски богомолки с горчиво зеления цвят на отрова. Имаха триъгълни глави с широки усти, пълни с остри зъби, дълги тела, които лъщяха от слуз, и крака, покрити с назъбени остриета.

Бащата на Кит стоеше като вкаменен наред защитния кръг. Един демон се хвърли към него и отскочи от заклинанието, което го обграждаше. Още един последва примера му... със същия резултат. Демоните зацвърчаха оглушително.

Кит не бе в състояние да помръдне. Беше чувал за демони, естествено. Виждал бе рисунки, дори бе вдъхвал миризмата на демонска магия. Ала това беше различно. Улови погледа на баща си: Джони се взираше в него със смесица от паника и гняв. *Слизай в мазето.*

Кит се опита да накара краката си да се раздвижат, да го понесат, но те отказаха. Беше се вкаменил от паника.

Най-големият от демоните като че ли долови миризмата му и като избръмча възбудено, се втурна към него.

Кит погледна към баща си. Ала Джони не помръдна. Стоеше в кръга, а очите му сякаш щяха да изскочат. Демонът замахна към Кит, протегнал остриите си крака.

И тогава Кит скочи. Нямаше представа как го направи, нито откъде тялото му знаеше как да постъпи. Оттласна се от стъпалата и прелетя над парапета, приземявайки се, приклепнал, в дневната. Демонът, който посягаше към него, изпищя пронизително, изгубил равновесие, и се преметна надолу, блъскайки се в стената на площадката.

Кит се обърна рязко. За миг улови погледа на баща си. В изражението на Джони имаше нещо почти печално — изражение, което Кит не бе виждал никога преди — а после още една част от пода рухна, повличайки със себе си част от защитния кръг.

Кит се хвърли назад. Преметна се във въздуха и се приземи върху облегалките на стола тъкмо навреме, за да види как два от демоните сграбчиха баща му и го разкъсаха надве.

Ема беше по средата на един доста объркващ сън с Магнус Бейн и трупа клоуни, когато се събуди от една ръка върху рамото ѝ. Тя измърмори и се зарови в завивките, ала ръката беше настойчива и се плъзна надолу от рамото ѝ, което всъщност беше доста приятно. Топли устни докоснаха крайчеца на устата ѝ.

— Ема? — повика я Джулиън.

Смътни спомени за това, как той я отнася на ръце в стаята ѝ, а после рухва до нея, си проправиха път през мъглата на умората, обгръщаща ума ѝ. Хмм, помисли си тя. Май нямаше никаква причина да става, не и когато Джулиън бе толкова нежен. Продължи да се преструва на заспала, докато той целуваше бузата ѝ, линията на челюстта ѝ, а после...

Ема седна рязко в леглото.

— Напъха си езика в ухото ми! — избъбри тя.

— Аха. — Джулиън се ухили. — Накара те да се размърдаш, нали?

— Гадост!

Ема го замери с една възглавница с надпис „ОБИЧАМ КАЛИ“, която той ловко избегна. Беше по дънки и сива тениска, от която очите му имаха лазурносин цвят. Очевидно току-що се бе събудил, разрошен от съня и толкова очарователен, че единственият начин за Ема да се удържи да не му се нахвърли, бе, като скрие ръце зад гърба си.

— Защо слагаш ръце зад гърба си? — попита той.

— Просто така. — Ема сбърчи нос. — Това с ухото беше странно. Не го прави отново.

— Ами това? — предложи той и като се наведе, целуна основата на шията ѝ. Невероятно усещане възпламени местата, до които се докосваха устните му — ключицата, врата, крайчеца на устата ѝ.

Ема извади ръце иззад гърба си и ги протегна към него. Кожата му беше топла като слънчев ден.

Лицата им бяха толкова близо, че тя можеше да види миниатюрните експлозии от цветове в очите му: бледо злато, още побледосиньо. Той не се усмихваше. Изражението му беше прекалено съсредоточено, за да се усмихва. В очите му имаше копнеж, от който Ема изпита чувството, че се разкъсва.

Краката им се преплетоха, когато телата им се срещнаха и устните им се сляха жадно. Той все още не бе опитен в целувките, но на Ема това ѝ харесваше. Приятно ѝ бе да знае, че не е бил с никоя друга, освен с нея. Че тя му беше първата. Харесваше ѝ, че нещо толкова простичко като целувка все още бе източник на удивление за него. Проследи с език ъгълчетата на устните му, извивките им, докато той не се отпусна на леглото, издърпвайки я върху себе си. Тялото му потрепери и се изви към нейното, ръцете му стиснаха хълбоците ѝ.

— Ема? — На вратата се почука. Двамата се отдръпнаха рязко един от друг; Джулиън скочи от леглото, а Ема седна с разтуптяно сърце. — Ема, аз съм, Дру. Вижда ли си Джулс?

— Не — дрезгаво отвърна Ема. — Не съм.

Вратата започна да се отваря.

— Недей — извика Ема. — Аз... тъкмо се обличам.

— Все тая — подхвърли Дру пренебрежително, но вратата не се отвори по-широко.

Ема упорито избягваше да погледне към Джулиън. „Всичко е наред — повтаряше си тя. — Запази спокойствие, запази спокойствие.“

— Е, ако го видиш, ще му кажеш ли, че Тави, пък и всички други се нуждаят от обяд? Освен това Ливи и Тай правят бъркотия в кухнята. — В гласа на Дру се долавяха доволните нотки на някой, топящ братята и сестрите си.

— Окей — отвърна Ема. — Провери ли в студиото? Може да е там.

Думите ѝ бяха последвани от шумолене.

— Не, не съм. Добра идея. До после!

— Чао — отвърна Ема тихо. Стъпките на Дру вече се отдалечаваха по коридора. Най-сетне Ема си разреши да погледне към Джулиън. Беше се облегнал на стената, а гърдите му се повдигаха и спускаха учестено; очите му бяха притворени, зъбите му се впираха в устната му. Той изпусна дъха си.

— Разиел — прошепна. — Бяхме на косъм.

Ема се изправи на крака и нощницата прошумоля около коленете ѝ. Трепереше.

— Не можем — започна. — Не можем... ще ни хванат...

Джулиън вече беше прекосил стаята и я взе в прегръдките си. Ема усети как сърцето се блъска в гърдите му, но гласът му беше спокоен:

— Законът е глупав — каза той. — Лош закон, Ем.

„Има си причина да е забранено да се влюбваш в своя парабатай, Ема. И когато откриеш каква е тя, ще почувстваш жестокостта на ловците на сенки така, както я почувствах и аз.“

Без да го е канила и без да е в състояние да го заглуши, гласът на Малкълм отекна в главата на Ема. Беше направила всичко по силите си, за да го забрави, да забрави какво ѝ бе казал. Беше излъгал... беше лъгал за всичко друго. Това също трябва да беше лъжа.

И все пак. Беше го отложила, но разбираше, че трябва да каже на Джулиън. Той имаше право да знае.

— Трябва да поговорим — рече и усети как сърцето му прескочи един удар.

— Не го казвай. Знаем, че не е хубаво. — Джулиън я притисна още по-силно до себе си. — Не се страхувай, Ема — прошепна той. — Не се отказвай от нас, защото се боиш.

— Наистина се боя. Не за себе си, а за теб. Всичко, което си сторил, цялото криене и преструване, за да задържиш децата заедно... положението не се е променило, Джулиън. Ако нараня когото и да било от вас...

Той я целуна, слагайки край на пороя от думи. Напук на всичко, Ема почувства целувката му в цялото си тяло.

— Някога четях юридически книги — каза той, отдръпвайки се лекичко от нея. — Частите за парабатайската връзка. Чел съм ги милион пъти. Никога не е имало двойка парабатай, които да са се влюбили и след като са били заловени, да са получили прошка. Само истории на ужасите. А аз не мога да изгубя семейството си. Ти беше права. Това би ме убило. — Очите му бяха толкова сини. — Но историите на ужасите са за онези, които са били заловени. Ако внимаваме, няма да ни хванат.

Ема се зачуди дали предишната нощ Джулиън не бе отишъл прекалено далеч, дали не бе преминал една граница, отвъд която отговорностите, които превиваха плещите му, изглеждаха непреодолими. Да иска да наруши правилата, бе в пълен разрез с характера му — това не беше Джулиън и макар тя да искаше същото, което и той, то я плашеше.

— Ще се наложи да създадем правила — продължи той. — Много строги. За това, кога можем да се виждаме. Ще трябва да бъдем внимателни. Много по-внимателни, отколкото досега. Никакъв плаж повече, никакво студио. Ще трябва да бъдем абсолютно сигурни, всеки път, че се намираме на място, където никой не може да ни види.

Ема кимна.

— Не бива и да говорим за това — добави тя. — Не и в Института. Не и там, където някой би могъл да ни чуе.

Джулиън кимна. Зениците му бяха леко разширени, очите му имаха цвета на буря, надвиснала над океана.

— Имаш право. Не бива да говорим тук. Ще приготвя нещо за хапване на децата, така че да не ме търсят повече, а после ще се срещнем на плажа, окей? Знаеш къде.

Където те извадих от водата. Където започна всичко това.

— Окей — отвърна Ема след миг колебание. — Ти върви пръв и ще се срещнем там. Но все още трябва да ти кажа нещо.

— Стига само да не е, че не искаш това...

Ема се повдигна на пръсти и го целуна. Дълга, бавна, опияняваща целувка, която изтръгна нисък стон от гърлото му.

Когато най-сетне се отдръпна от него, той я гледаше.

— Как се справят хората с тези чувства? — Изглеждаше искрено озадачен. — Как успяват да се откъснат един от друг дори за миг, когато са влюбени?

Ема преглътна внезапния порив да заплаче. „Влюбени.“ Никога досега не го беше казвал.

„Обичам те, Джулиън Блекторн“, помисли си, докато го гледаше, застанал в стаята ѝ, както милион пъти преди и все пак сега бе съвършено различно. Как бе възможно нещо да е толкова безопасно и познато и едновременно с това — така ужасяващо и всепоглъщащо, и ново?

Върху касата на вратата зад него виждаше бледите резки, с които някога всяка година отбелязваха ръста си. Бяха спрели да го правят, когато Джулиън стана по-висок от нея и сега най-високата чертичка се намираше много по-ниско от главата му.

— Ще се видим на плажа — прошепна Ема.

Той се поколеба за миг, а после кимна и излезе от стаята. Лошо предчувствие се надигна в гърдите ѝ, докато го гледаше как си тръгва... Как ли щеше да реагира на онова, което ѝ беше казал Малкълм? Дори да го отхвърлеше като лъжа, как бе възможно да планираш един живот, изпълнен с лъжи и криене, като нещо щастливо? Ема никога не беше виждала смисъла от годишните тържества (макар да се радваше за Изабел и Саймън), ала сега вече разбра: когато си влюбен, искаш да кажеш на всички, а именно това те не можеха да сторят.

Поне би могла да го успокои, че го обича. Че винаги ще го обича. Че никой не би могъл да го измести.

Мислите ѝ бяха прекъснати от рязък звук. Телефонът ѝ. Приблужи се до бюрото и го взе, извиквайки главния екран с палец.

Върху него имаше съобщение, написано с големи червени букви.

СПЕШНО. ЕЛА ВЕДНАГА МОЛЯ ТЕ.

КИТ РУК

— Кристина?

Кристина бавно се изпъна. Гърбът и краката я боляха; беше заспала в стола до леглото си. Вероятно би могла да се свие на пода, но така нямаше да вижда Диего.

Раната на рамото му се бе оказала много по-тежка, отколкото бе предположила — дълбоко порязване, заобиколено от зачервено изгаряне, оставено от черна магия, заради която целителните руни нямаха почти никакъв ефект. Беше срязала бойното му облекло, за да го свали от него, както и ризата отдолу, подгизнала от пот и кръв.

Беше донесла кърпи и бе застлала леглото с тях, навлажнявайки няколко, за да избърше кръвта от лицето и шията му. Беше му дала болкоуспокояваща руна след болкоуспокояваща руна, иратце след иратце. Въпреки това той бе прекарал по-голямата част от нощта, мятайки се неспокойно в леглото, буреносно черната му коса беше разпиляна върху възглавниците.

Никога, откакто бе напуснала Мексико, Кристина не си бе спомняла по-ясно и по-болезнено какво бяха двамата един за друг като по-малки. Колко го бе обичала. Сърцето ѝ сякаш се късаше, когато го чуваше да вика брат си, да го умолява. *Jaime, Jaime, ayudame. Помогни ми.* А после бе викал и нея, и то бе още по-страшно. *Cristina, no te dejes. Regresa. Кристина, не ме оставяй. Върни се.*

Тук съм, каза му бе тя, *estoy aquí.* Ала той не се бе събудил и пръстите му се бяха вкопчили в чаршафите, докато най-сетне потъна в неспокоен сън.

Кристина не помнеше колко дълго след това бе заспала и тя. Чувала бе гласове от долния етаж, а после стъпки по коридора. Ема бе надникнала, за да провери как са двамата с Диего, прегърнала я бе и бе отишла да си легне, след като Кристина я бе уверила, че всичко е наред.

Ала сега през прозореца струеше светлина, а Диего я гледаше с очи, в които нямаше и следа от болка или треска.

— *Estas bien?*^[1] — прошепна тя с пресъхнало гърло.

Диего седна в леглото и чаршафът се смъкна. Доста внезапно напомняне, помисли си Кристина, че е без риза. Тя се съсредоточи върху белега на гърдите му, където го беше поразила магията на Малкълм. Беше точно над сърцето му, на мястото за сватбената руна и

имаше по-наситен лилав цвят от обикновена синина. Беше почти с цвета на очите на Малкълм.

— Да, добре съм — отвърна той, мъничко изненадано. — Наистина съм добре. Ти при... — Сведе поглед надолу и за миг досущ заприлича на малкото момче, което Кристина си спомняше, момчето, което следваше пагубния пример на Хайме и мълчаливо понасяше неприятности и хокания. — Сънувах, че остана при мен.

— Наистина останах при теб. — Кристина потисна порива да се наведе и да отметне косата му назад.

— И всичко е наред? Не си спомням кой знае какво, след като се прибрахме. Тя кимна.

— Всичко се нареди учудващо добре.

— В твоята стая ли сме? — Диего се огледа наоколо и се усмихна, забелязал нещо зад нея. — Спомням си това.

Кристина се обърна. На една полица до леглото имаше *drbol de vida*, дърво на живота — деликатна керамична фигурка, по която висяха керамични цветя, луни, слънца, лъвове, русалки и стрели. Ангелът Габриел си почиваше под него, облегнал гръб на дървото, с щит върху коляното си. Беше един от малкото спомени от дома, които бе взела със себе си.

— Ти го направи — каза тя. — За тринайсетия ми рожден ден.

Диего се наведе напред, облегнал длани на коленете си.

— Не ти ли липсва домът, Кристина? Дори съвсем мъничко?

— Естествено, че ми липсва — отвърна тя. Линията на гърба му беше гладка, непрекъсната. Спомняше си как бе забивала нокти в лопатките му, когато се целуваха. — Липсва ми семейството ми. Липсва ми дори трафикът в Мексико... не че тук е много по-добре. Липсва ми храната, няма да повярваш на какво казват мексиканска храна тук. Липсва ми да си хапвам *jicaletas*^[2] в парка заедно с теб. — Тя си спомни лайм и лют пипер по пръстите си, мъничко кисело и мъничко лютиво.

— Липсваш ми — каза той. — Липсваш ми всеки ден.

— Диего... — Кристина се плъзна от стола на леглото и посегна към дясната му ръка. Беше широка и топла в нейната и тя усети натиска на семейния му пръстен върху дланта си... И двамата носеха пръстени на рода Росалес, ала върху нейния беше нарисуван знакът на семейство Мендоса, а върху неговия — този на семейство Росио. — Ти

ми спаси живота. Съжалявам, че бях толкова неумолима. Би трябвало да знам. Би трябвало да те познавам по-добре.

— Кристина...

Свободната му ръка откри косата ѝ, бузата ѝ. Връхчетата на пръстите му докоснаха леко кожата ѝ. Приведе се към нея, давайки ѝ предостатъчно време да се отдръпне. Тя не го направи. Когато устните му откриха нейните, тя отметна глава, за да го целуне, а сърцето ѝ се изпълни със странното усещане, че е тръгнала както към бъдещето, така и към миналото си.

„Все някъде — помисли си Марк. — Все трябваше да е някъде в къщата.“ Джулиън му беше казал, че е прибрал всичко от стаята му в кутии и ги е отнесъл в източния склад. Крайно време бе да си вземе старите вещи, така че стаята му отново да изглежда така, сякаш някой живее в нея. Което означаваше, че трябва да намери склада.

Би могъл просто да попита Джулиън, само че така и не бе успял да го намери. Може би се беше скрил някъде и се занимаваше с делата на Института. Струваше му се повече от странно, че нещата пак ще тръгнат както преди, с Джулиън, начело на Института, без Клейвът изобщо да подозира.

Несъмнено трябва да съществуваше начин да помогне на брат си, да пооблекчи товара му. Несъмнено сега, когато двамата с Ема знаеха, на Джулс щеше да му бъде по-лесно. Вероятно бе настъпил моментът да кажат и на по-малките. Марк мълчаливо се зарече да остане до брат си през всичко това. По-лесно бе да живееш в истина, отколкото в лъжа, казваше Кийрън винаги.

Мисълта за Кийрън го накара да потръпне и той отвори някаква врата. Музикална стая. Очевидно никой не я използваше — имаше потънало в прах пиано, няколко струнни инструмента, окачени на стената, и калъф за цигулка. Той поне изглеждаше грижливо лъснат. Бащата на Ема бе свирил на цигулка, спомни си Марк: страстта на елфическите Дворове към онези, които можеха да свирят, бе накарала Марк да се държи настрана от всякаква музика.

— Марк?

Той подскочи и се обърна. Тай се беше появил зад него, босоног, облечен в тъмни дънки и черен пуловер. От тъмните цветове

изглеждаше още по-слабичък.

— Здравей, Тиберий. — Марк харесваше цялото име на малкия си брат. То като че ли подходеше на сериозното му държание. — Търсиш ли нещо?

— Теб — отвърна Тай по своя директен начин. — Опитах и снощи, но не можах да те намеря, а после заспах.

— Сбогувах се с Кийрън — обясни Марк.

— Сбогувал си се? — Тай изпъна рамене. — Означава ли това, че със сигурност оставаш?

Марк не можа да потисне усмивката си.

— Да. Оставам.

От гърдите на Тай се откъсна продължителна въздишка, облекчена, но и мъничко притеснена.

— Добре. Това е добре.

— И на мен така ми се стори.

— Добре е — обясни Тай, сякаш Марк не схващаше съвсем, — защото можеш да замениш Джулиън.

— Да заменя Джулиън? — Марк го зяпна объркано.

— Джулиън не е най-възрастният. И въпреки че те никога няма да го възложат на теб, защото си наполовина елф, все пак би могъл да вършиш онова, което прави Джулиън. Да се грижиш за нас, да ни казваш какво да правим. Не е нужно да бъде той. Би могъл да си ти.

Марк се подпря на вратата. Тай имаше съвършено открито изражение, в бледите му сиви очи се четеше надежда и Марк усети как го залива паника, от която едва не му прилоша.

— Споменал ли си за това на Джулиън? Споменал ли си му, че възнамеряваш да ми зададеш този въпрос?

Без да долови гневната нотка в гласа на Марк, Тай сбърчи деликатните си тъмни вежди.

— Май му подхвърлих нещо.

— *Тай* — каза Марк. — Не можеш да подреждаш живота на другите просто ей така. Защо реши, че това е добра идея?

Очите на Тай се стрелкаха наоколо, спирайки се върху всичко, освен върху Марк.

— Не исках да те ядосам. Мислех, че си изкара добре онази вечер в кухнята, когато Джулиън те остави да се разпореждаш...

— Наистина си прекарах добре. Всички си прекарахме добре. Освен това подпалих печката и посипах малкия ти брат със захар. Не така се очаква да бъдат нещата през цялото време. Не така... — Марк не довърши и отново се облегна на стената. Трепереше. — Как ти хрумна, че бих могъл да бъда настойник на Тави? Или на Дру? Вие с Ливи сте по-големи, но това не означава, че не се нуждаете от *родител*. Джулиън е вашият родител.

— Джулиън е нашият брат. — Думите на Тай звучаха принудено. — Също като теб. Ти си като мен — добави той. — Ние си приличаме.

— Не — рязко каза Марк. — Не си приличаме. В главата ми е хаос, Тай. Едва знам как да живея в този свят. Ти си способен. Аз не. Ти си цялостна личност... Бил си отгледан от някой, който те обича, който те обича повече, отколкото собствения си живот, и това не е нещо, за което трябва да бъдеш благодарен, именно така постъпват родителите, ала в продължение на години аз нямах нищо такова. Та аз едва знам как да се грижа за себе си. Със сигурност не мога да се грижа за вас.

Устните на Тай бяха побелели. Той направи крачка назад, а после изскочи в коридора и побягна.

„Господи — помисли си Марк. — Каква катастрофа. Каква пълна катастрофа.“ Започваше да изпада в паника. Какво беше казал на Тай? Дали не го бе накарал да се чувства като товар? Беше ли развалил всичко с по-малкия си брат, беше ли го наранил по начин, който никога нямаше да може да оправи?

Беше страхливец, помисли си, страхливец, който бягаше от отговорността, която Джулиън бе носил толкова дълго, беше се паникьосал при мисълта какво би могло да се случи със семейството му в неговите неразумни, неопитни ръце.

Отчаяно се нуждаеше да поговори с някого. Не с Джулиън — това би било поредният товар върху плещите му. А Ема не можеше да пази тайни от Джулиън. Ливи щеше да го убие, а останалите бяха прекалено малки...

Кристина. Кристина винаги му даваше добри съвети; милата усмивка на Кристина успокояваше сърцето му. Отправи се забързано към стаята ѝ.

Би трябвало да почука, разбира се. Така правеха нормалните хора. Ала Марк, който години наред бе живял в свят без врати, сложи

ръка върху тази на Кристина и я бутна, без да се замисли.

През прозореца в стаята ѝ струеше слънчева светлина. Тя седеше на леглото си, облегната на възглавниците, а Диего, коленичил пред нея, я целуваше. Държеше главата ѝ в шепите си, сякаш бе нещо скъпоценно, и тъмната ѝ коса се разливаше между пръстите му.

Никой от тях не забеляза Марк, вкаменил се на прага, не го забелязаха и когато затвори вратата колкото се може по-тихо. След това се облегна на стената, пламнал от срам.

„Всичко разбрах погрешно — помисли си, — всичко съсипах.“
Чувствата му към Кристина бяха объркани и странни, но гледката на това, как тя се целува с Диего, го бе наранила повече, отколкото бе очаквал. Част от тази болка бе ревност. Част бе осъзнаването, че толкова отдавна бе далеч от нормалните хора, че вече не ги разбираше. Може би никога нямаше да ги разбере.

„Трябваше да си остана в Лова.“

Той се плъзна на пода и зарови лице в шепите си.

Облак от прах, трески и мазилка се издигаше над мястото, където подът в къщата на семейство Рук беше разрушен. Сега той бе примесен с пръски кръв. Кит скочи от стола, върху който бе застанал, и се вкамени. Лицето му беше опръскано с кръв, усещаше миризмата ѝ в стаята, гореща, металическа воня.

„Кръвта на баща ми.“

Демоните се бяха събрали в кръг и разкъсваха нещо на пода. Тялото на баща му. Звук от раздиране на плът изпълни стаята. Кит усети, че му се повдига... в същия миг, в който демонът, който се беше прекатурил по стълбите, се появи със стържещ звук по тях.

Очите му, млечни луковици в порестата му глава, бяха приковани в Кит. Приближаваше се към него и Кит грабна стола до себе си и го вдигна като щит. Някъде в подсъзнанието си разбираше, че вероятно не би трябвало да е възможно за едно петнайсетгодишно момче да размахва тежко дъбово кресло, сякаш бе играчка.

Само че не го беше грижа. Беше полуобезумял от паника и ужас. Демонът се изправи на задните си крака и Кит замахна със стола, запращайки го назад. Чудовището се изправи и отново се хвърли напред. Кит финтира, но този път един от покритите с остри шипове

крака се спусна надолу, разрязвайки стола надве. Демонът скочи към него, оголил зъби, и Кит вдигна останките от стола, които се пръснаха в ръцете му, а самият той политна към стената.

Ударът в главата го зашемети и като през мъгла той видя как подобното на богомолка чудовище се надвесва над него. „Нека стане бързо — помисли си той. — За бога, нека умра бързо.“

Чудовището се приближаваше към него с отворена уста, пълна с редици зъби, зейнала черна паст, която изпълни цялото му зрение. Вдигна ръка, за да се предпази... Пастта идваше все по-близо и по-близо... и изведнъж сякаш се пръсна. Главата на демона отхвърча на една страна, тялото му — на друга. Зелено-черна кръв оплиска Кит.

Той погледна нагоре и през мъглата видя двама души над себе си. Едната от тях беше русокосото момиче от Института, Ема Карстерс, стиснала златен меч, изцапан с демонска кръв. До нея стоеше жена, която изглеждаше с няколко години по-голяма, висока и стройна, с дълга, къдрава кестенява коса. Кит смътно си спомняше, че я е виждал и преди... На Пазара на сенките? Не беше сигурен.

— Ти се оправи с Кит — каза Ема. — Аз ще се погрижа за мантидите.

Ема изчезна от погледа на Кит, който сега виждаше единствено другата жена. Тя имаше мило и нежно лице и го гледаше с учудваща топлота.

— Аз съм Теса Грей — каза тя. — Изправи се, Кристофър.

Кит примига. Никой, никога не го наричаше Кристофър.

Никой, освен баща му, когато беше ядосан. При мисълта за Джони го прониза болка и той погледна натам, където лежеше сгърченото тяло на баща му.

За негова изненада, сега там имаше двама души. Висок мъж с тъмна коса и бастун с острие на меч се бе присъединил към Ема и двамата посичаха чудовищата наоколо. Зелена демонска кръв шуртеше като гейзер.

— Баща ми... — Кит облиза пресъхналите си устни и усети вкус на кръв. — Той...

— Ще трябва да скърбиш по-късно. Сега се намиращ в голяма опасност. Може да дойдат и други от тези създания, както и още по-страшни неща.

Кит я погледна през мъглата. В устата му горчеше.

— Ти ловец на сенки ли си?

— Не съм — отвърна Теса учудващо твърдо. — Ала ти си. — Тя му протегна ръка. — Хайде, изправи се Кристофър Херондейл. От дълго време те издирваме.

— Кажки нещо — помоли Ема. — Моля те.

Ала момчето на седалката до нея мълчеше и се взираше през прозореца към океана навън. Бяха стигнали чак до крайбрежната магистрала, без Кит да каже нито дума.

— Всичко е наред — обади се Теса от задната седалка. Гласът ѝ беше мек, но той винаги си беше такъв. — Не е нужно да говориш, Кристофър.

— Не се казвам така — заяви Кит, взирайки се през прозореца.

Ема подскочи лекичко при звука на монотонния му глас.

Знаеше, че е малко по-малък от нея, но се досещаше по-скоро от държанието му, отколкото от нещо друго. Беше доста висок и движенията му в къщата, докато се биеше с мантидите, бяха впечатляващи.

Носеше окървавени дънки и подгизнала от кръв тениска, която някога вероятно е била синя. Краищата на русата му коса лепнеха от демонска и човешка кръв.

Ема бе разбрала, че става нещо лошо в мига, в който бе пристигнала пред къщата на Джони Рук. Въпреки че мястото си изглеждаше същото, въпреки че вратата и прозорците бяха затворени и не се чуваше нищо, тя бе доловила липсата на магическата енергия, така очевидна предишния път, когато бяха дошли тук. Погледнала бе съобщението в телефона си и бе извадила Кортана.

Вътрешността изглеждаше така, сякаш бе избухнала бомба. Очевидно бе, че мантидите бяха нахлули откъм земята под къщата — демоните често пътуваха под земята, за да избегнат слънчевата светлина. Бяха изригнали през дъските на пода; навсякъде имаше кръв и дървени стърготини.

И мантиди. В дневната на Джони Рук те изглеждаха много по-гротескно, отколкото на скалите в планините Санта Моника. По-насекомоподобни, по-чудовищни. Острите им крака разсичаха дървени стени, разпаряха мебели и книги.

Ема размаха Кортана и посече един мантид. Той изчезна с писък и стаята се разкри пред очите ѝ. Още няколко мантида, оплискани с червена човешка кръв, бяха наобиколили разкъсаното тяло на Джони Рук на пода.

Кит. Ема се огледа трескаво наоколо и го видя да клечи до стълбите. Не беше пострадал. Тръгна към него... в същия миг, в който той грабна някакъв стол и го стовари върху главата на един от демоните.

Единствено подготовката попречи на Ема да се закове на място. Човешките деца не *правеха* това. Не знаеха как да отблъскват демони. Не притежаваха инстинкта...

Вратата зад нея се отвори рязко и отново единствено подготовката ѝ попречи да не се вкамени от изненада. Успя да отсече главата на още един мантид, окъпвайки острието на Кортана в демонска кръв, докато Джем Карстерс връхлиташе в стаята, следван от Теса.

Бяха се хвърлили в битката, без да разменят и дума, нито помежду си, нито с Ема, ала Ема се бе спогледала с Джем, докато се биеха, и бе разбрала, че той изобщо не се учудва да я види тук. Изглеждаше по-възрастен, отколкото в Идрис, на около двайсет и шест години, по-скоро мъж, отколкото момче, ала Теса си бе съвсем същата.

Имаше все същото мило изражение, което Ема помнеше, същия нежен глас. Погледнала бе Кит с обич и тъга, когато се бе приближила до него и му беше подала ръка.

Кристофър Херондейл.

— Името ти е Кристофър Херондейл — каза Теса сега, все така меко. — Кристофър Джонатан Херондейл. Баща ти също се казваше Джонатан, нали?

Джони. Джонатан.

Имаше стотици ловци на сенки, на име Джонатан. Джонатан Ловецът на сенки беше основоположникът на цялата нефилимска раса. Джонатан бе и името на Джейс.

Естествено, Ема бе чула думите на Теса в къщата, но все ѝ беше трудно да го повярва. Не просто укриващ се ловец на сенки, ами един Херондейл. Клеъри и Джейс трябваше да научат за това. Сигурно веднага щяха да дотичат.

— Той е Херондейл? Като Джейс?

— Джейс Херондейл — измърмори Кит. — Баща ми казваше, че той е един от най-лошите.

— Най-лошите какво? — попита Джем.

— Ловци на сенки. — Кит почти изплю думата. — А аз не съм, между другото. Щях да знам.

— Нима? — Гласът на Джем беше мек. — Откъде?

— Имаш ли белег с формата на звезда? — попита Теса. — Върху кожата си? Ами баща ти? Очите на Кит се стрелнаха към китката му и Ема зърна крайчеца на нещо, което приличаше на бледо родилно петно, преди той да завърти ръка с дланта надолу и да го скрие.

— Не ви влиза в работата. Знам какво правите. Татко ми каза, че отвличате всеки надарен със Зрението, който не е навършил деветнайсет години. Всеки, когото смятате, че бихте могли да превърнете в ловец на сенки. След Тъмната война сте останали много малко.

Ема отвори уста, за да възрази възмутено, но Теса я изпревари:

— Баща ти е наприказвал много неща, които не са верни. Не искам да говоря лошо за мъртвите, Кристофър, но се съмнявам, че ти казвам нещо, което вече да не знаеш. Освен това едно е да притежаваш Зрението, съвсем друго е да отблъснеш демон без никаква подготовка.

— Споменахте, че сте го издирвали — попита Ема, докато то профучаваха покрай порутения мотел „Топанга Каньон“, мръсните му стъкла бяха мътнокафяви на слънчевата светлина. — Защо?

— Защото е Херондейл — отговори Джем. — А родът Карстерс е длъжник на рода Херондейл.

Ема усети как по тялото ѝ пробяга лека тръпка. Баща ѝ неведнъж ѝ бе казал съвсем същото.

— Преди много години Тобаяс Херондейл бил осъден за дезертьорство — продължи Джем. — Осъдили го на смърт, но не могли да го открият, така че присъдата била изпълнена върху бременната му съпруга. Една магьосница, Катарина Лос, успяла да отнесе тайно бебето в безопасност в Новия свят.

— Присъдата била изпълнена върху бременната му съпруга? — повтори Кит. — Какво не е наред с вас?

— Това наистина е отвратително. — Като никога Ема беше съгласна с Кит. — И така, Кит е потомък на Тобаяс Херондейл?

Теса кимна.

— Няма оправдание за действията на Клейва. Както знаеш, някога аз бях Теса Херондейл... Чувала бях за Тобаяс; неговата история е легенда на ужасите. Но едва преди няколко години научих от Катарина, че детето е оцеляло. Двамата с Джем дойдохме тук, за да открием какво се е случило с потомците му. Дълго издирване ни отведе до баща ти, Кит.

— Фамилията на баща ми беше Рук — измърмори Кит.

— Семейството ти е сменило няколко имена — отвърна Теса. — Това доста ни затрудни. Предполагам, че баща ти е знаел за нефилимската си кръв и се е опитвал да те скрие от нас. Да го направи, представяйки се за мундан, надарен със Зрението, определено е било хитър ход. Успял е да си създаде връзки, да защити дома си с магически бариери, да погребее истинската си самоличност. Да те скрие.

— Често казваше, че аз съм най-голямата му тайна — глухо подхвърли Кит.

Ема се качи на черния път, отвеждащ към Института.

— Кристофър — каза Теса. — Аз и Джем, ние не сме ловци на сенки. Не сме Клейвът, твърдо решен да те превърне в нещо, което не си. Ала баща ти имаше много врагове. Сега, когато той е мъртъв и не може да те защитава, те ще се опитат да ти навредят. Институтът е най-сигурното място за теб.

Кит изсумтя. Не изглеждаше нито впечатлен, нито изпълнен с доверие.

Странно бе, помисли си Ема, докато спираха в края на пътя. Единственото, по което Кит приличаше на баща си, бяха ръстът и слабата фигура. Докато слизаше от колата, свит в окървавената си тениска, очите му бяха ясносини. Бледозлатистите вълни на косата му, лицето, фините кости, изящството му — това беше чистокръвен Херондейл. Сега беше прекалено окървавен, изподраскан и унил, за да си личи, но един ден щеше да бъде убийствено красив.

Кит погледна с отвращение към Института — дърво и стъкла, греещи под лъчите на следобедното слънце.

— Институтите не са ли нещо като затвори?

Ема изсумтя.

— Те са големи къщи. Ловци на сенки от целия свят могат да отседат в тях. Имат милион спални. Аз живея тук.

— Все тая — отвърна Кит навъсено. — Не искам да влизам.

— Би могъл да избягаш — каза Теса и за първи път Ема долови коравината под нежния ѝ тон, напомняне, че част от кръвта ѝ е същата, която течеше във вените на Джейс. — Само че най-вероятно ще бъдеш изяден от някой мантид още щом слънцето залезе.

— Аз не съм ловец на сенки — отсече Кит. — Престанете да се държите така, сякаш съм.

— Е, има един много бърз тест, за да се уверим — обади се Джем. — Само ловец на сенки е в състояние да отвори вратата на Института.

— Вратата? — Кит я зяпна. Държеше едната си ръка близо до тялото и погледът на Ема се изостри. С парабатай като Джулиън, тя се бе научила да разпознава поведението на момчетата, когато се опитват да скрият, че са ранени. Може би част от кръвта по дрехите му беше негова.

— Кит... — започна тя.

— Нека видя дали съм разбрал правилно — прекъсна я той. — Ако се опитам да отворя тази врата и не успея, ще ме пуснете да си вървя.

Теса кимна. Преди Ема да успее да каже каквото и да било, Кит изкуцука по стълбите. Тя се втурна след него, следвана от Теса и Джем. Кит подпря вратата с рамо и натисна.

Вратата се отвори рязко и той влетя вътре, при което едва не събори Тиберий, който тъкмо минаваше през фойето. Тай залитна назад и зяпна момчето на пода.

Кит бе коленичил, притиснал лявата си ръка към тялото си. Запъхтян, той се огледа наоколо, обгръщайки с поглед мраморния под, покрит с руни, мечовете, които висяха по стените. Мозайката на Ангела и Реликвите на смъртните.

— Това е невъзможно. Не може да бъде.

Учуденото изражение на Тай се стопи.

— Добре ли си?

— Ти! — Кит вдигна поглед към него. Сини и сиви очи се срещнаха. — Ти опря нож в гърлото ми.

На Тай като че ли му стана неудобно. Ръката му се вдигна и подръпна кичур от тъмната му коса.

— Беше просто работа. Нищо лично.

Кит избухна в смях. Без да престава да се смее, той се отпусна на пода. Теса коленичи до него и сложи ръце на раменете му. Ема не можеше да не види себе си през Тъмната война, осъзнала, че родителите ѝ са мъртви.

Кит вдигна поглед към нея. Лицето му беше потъмняло. Лицето на някой, който използва цялата сила на волята си, за да не се разплаче.

— Милион спални — каза той.

— Какво? — не разбра Ема.

— Каза, че тук имало милион спални. — Той се изправи. — Ще си намеря една от тях и се затворя в нея. И ако някой се опита да изкърти вратата, ще го убия.

— Мислиш ли, че ще се оправи? — попита Ема. — Имам предвид Кит?

Стоеше на стъпалата пред Института заедно с Джем. На хоризонта океанът се издигаше и спускаше. Теса се бе поотдалечила, за да се обади по телефона. Ема чуваше гласа ѝ в далечината, макар и да не бе в състояние да различи отделните думи.

— Можеш да му помогнеш — отвърна Джем. — Ти също си изгубила родителите си. Знаеш какво е.

— Не мисля... — Ема беше разтревожена. — Ако остане, не знам... — Помисли си за Джулиън, за чичо Артър, за Даяна, за тайните, които всички те криеха. — Не може ли и *ти* да останеш? — попита и се учуди на копнежа в гласа си.

Джем се усмихна. Онази усмивка, която тя помнеше от първия път, когато наистина бе видяла лицето му; усмивката, която ѝ напомняше, по начин, който не бе в състояние да опише, за баща ѝ. За кръвта на семейство Карстърс, която течеше във вените и на двамата им.

— Бих искал да остана. Откакто се срещнахме в Идрис, ти ми липсваш и често си мисля за теб. Бих искал да ти погостувам. Да прекарам време със старата си цигулка. Ала двамата с Теса трябва да вървим. Трябва да открием тялото на Малкълм и Черната книга, защото дори и на дъното на океана подобна книга все още може да ни създаде неприятности.

— Спомняш ли си, когато се срещнахме на парабатайската ми церемония? Каза ми, че ти се ще да можеш да се грижиш за мен, но

дватамата с Теса трябвало да намерите нещо. За Кит ли говореше?

— Да. — Джем пъхна ръце в джобовете си. Все още изглеждаше толкова млад, че на Ема ѝ беше невъзможно да мисли за него като за свой прародител... дори чичо. — От години го търсим. Стеснихме периметъра на издирванията си до тази област, а накрая — до Пазара на сенките. Ала Джони Рук наистина умееше да се крие. — Той въздъхна. — Ще ми се да не беше така. Ако ни се беше доверил, сега можеше да е жив. — Той зарови разсеяно ръка в тъмната си коса. В нея имаше един сребрист кичур с цвета на алуминий. Погледна към Теса и Ема видя изражението в очите му. Любовта, която повече от цял век не бе успял да отслаби.

„Любовта е слабостта на човешките същества и ангелите ги презират заради нея, презира я и Клейвът и затова я наказват. Знаеш ли какво се случва с парабатай, които се влюбят един в друг? Знаеш ли защо е забранено?“

— Малкълм... — започна тя и Джем се обърна към нея. В тъмните му очи се четеше състрадание.

— Магнус ни каза, че именно ти си убила Малкълм. Трябва да е било трудно. Ти го познаваше. Не е, като да убиваш демони.

— Той ни беше приятел. Или поне си мислех, че е така.

— Хората са повече от едно нещо. Магьосниците също. Някога той беше и наш приятел. Не бих се поколебал дори да заявя, че някога той правеше добро, преди да върши зло.

Това е един от най-важните уроци, които научаваме, когато пораснем. Че хората могат да правят и двете.

— Неговата история... тази за Анабел... Сполетели са ги толкова ужасни неща само защото са се влюбили. Малкълм спомена нещо... и аз се чудех дали е вярно. Стори ми се доста странно.

Джем я погледна объркано.

— Какво беше то?

— Че Клейвът ненавижда любовта, защото любовта е нещо, което изпитват човешките същества. Че именно затова са създали всички онези закони, забраняващи ни да се влюбваме в долноземци или в парабатаите си... Закони, в които няма никакъв смисъл... — Ема наблюдаваше Джем с крайчеца на окото си. Дали не беше разкрила твърде много?

— Клейвът може да бъде ужасен — отвърна той. — Тесногръд и жесток. Но някои от нещата, които правят, се коренят в историята. Парабатайският закон например.

Ема имаше чувството, че температурата на тялото ѝ спадна с няколко градуса.

— Какво имаш предвид?

— Не знам дали би трябвало да ти кажа. — Джем зарея поглед към океана; лицето му бе толкова мрачно, че сърцето на Ема се смръзна в гърдите ѝ. — Това е тайна... тайна дори от самите парабатаи... Малцина знаят истината: Мълчаливите братя, консулт... Дадох обет.

— Ала ти вече не си ловец на сенки. Обетът не важи. — Когато Джем не отговори, Ема настоя: — Нали знаеш, че си ми длъжник. Задето те нямаше.

Ъгълчетата на устните му се извиха в усмивка.

— Трудно е да се излезе наглава с теб, Ема Карстерс. — Той си пое дълбоко дъх. Вятърът довя гласа на Теса — казваше името на Джейс. — Парабатайският ритуал бе създаден така, че двама ловци на сенки да бъдат по-силни заедно, отколкото поотделно. Открай време това е едно от най-могъщите ни оръжия. В идеалния случай той увеличава силата и на двамата парабатай (руните, които те си дават, са по-мощни) и колкото по-здрава е личната връзка между тях, толкова по-голяма е тази сила.

Ема си спомни целителните руни, които беше нарисувала върху Джулиън, след като го бяха отровили. Как бяха засияли.

— Много скоро, след като ритуалът бе използван в продължение на няколко поколения — продължи Джем, понижавайки глас, — станало ясно, че ако връзката е *прекалено* близка, ако прерасне в романтична любов, това започва да изкривява и променя силата, породена от магията. Несподелена любов или увлечение... всичко това не е в разрез с правилото. Ала истинска, споделена, романтична любов? За нея се заплащала ужасна цена.

— Губели силата си? — предположи Ема. — Като ловци на сенки?

— Силата им се увеличавала — поправи я Джем. — Руните, които създавали, не приличали на никои други. Започвали да владеят магия, като магьосниците. Ала нефилимите не са създадени, за да

бъдат магьосници. Много скоро могъществото ги карало да полудеят, докато не се превърнали в чудовища. Унищожавали семействата си, останалите хора, които обичали. Смърт ги заобикаляла отвсякъде, докато накрая не загинели и самите те.

Ема имаше чувството, че се задушава.

— Защо не ни го казват? Защо не предупреждават нефилимите, за да знаят?

— Това е *могъщество*, Ема. Някои благоразумно биха избягвали подобна връзка, но много други биха побързали да се възползват от предимствата ѝ по възможно най-лошите причини. Могъществото винаги ще привлеча алчните и слабите.

— Аз не бих го пожелала — тихо каза Ема. — Не и такова могъщество.

— Не бива да забравяме и човешката природа — добави Джем и се усмихна на Теса, която бе приключила разговора си и се задаваше по пътеката. — Знанието, че любовта е забранена, не я убива, а я прави още по-силна.

— За какво говорите, вие двамата? — Теса им се усмихна, застанала в подножието на стъпалата.

— За любовта — отвърна Джем. — Как да ѝ сложим край, предполагам.

— О, ако можехме да сложим край на любовта само със силата на волята си, животът би бил съвсем различен! — засмя се Теса. — По-лесно е убиеш любовта на някого към теб самия, отколкото своята към него. Убеди го, че не го обичаш или че си някой, когото той не може да уважава... а най-добре и двете. — Очите ѝ бяха големи, сиви и младежки; трудно бе да повярва човек, че е на повече от деветнайсет години. — Да промениш собственото си сърце, това е почти невъзможно.

Въздухът заблещука и изведнъж се появи Портал, засиял като призрачна врата малко над земята. Ема сякаш надзърташе през ключалка — от другата страна стоеше Магнус Бейн, а до него Алек Лайтууд, висок и тъмнокос; в ръцете си Алек държеше момченце с бяла ризка и тъмносиня кожа. Изглеждаше раздърпан и щастлив и начинът, по който държеше Макс, напомни на Ема как Джулиън държеше Тави като по-малък.

— Теса Грей! — провикна се Магнус и се показа от Портала, сякаш се навеждаше над балкон. — Джем Карстерс! Време е да вървим!

Някой се зададе по пътя откъм плажа. Ема виждаше единствено силует, но знаеше, че е Джулиън. Джулиън, който се връщаше от брега, където я беше чакал. Винаги щеше да е в състояние да разпознае Джулиън.

С изтънчеността на отминали времена, Джем се наведе над ръката ѝ в изискан поклон.

— Ако имаш нужда от мен, съобщи на Чърч — каза, когато се изправи. — Той ще се погрижи да дойда при теб.

А после се обърна и тръгна към Портала. Теса го улови за ръка и му се усмихна, и миг по-късно двамата прекрачиха сияещата врата. Тя изчезна във взрив от бледозлатиста светлина и Ема се взря, примигвайки, в Джулиън, застанал в подножието на стъпалата.

— Ема? — Той изкачи стълбището на бегом и протегна ръце към нея. — Ема, какво стана? Чаках те на брега...

Тя се отдръпна. По лицето му пробяга болка, а после той се огледа наоколо, сякаш едва сега си бе дал сметка къде са, и кимна.

— Ела с мен — каза ниско и Ема го последва като замаяна.

Двамата заобиколиха Института, прекосиха паркинга и се шмугнаха покрай статуите и малката градина, докато не се озоваха зад редица ниски дървета и кактуси, които ги скриваха от Института.

Джулиън се обърна към нея и Ема видя тревогата в очите му. Вдигна ръка, за да вземе лицето ѝ в шепата си, и тя усети как сърцето се блъска в гърдите ѝ.

— Можеш да ми кажеш. Защо не дойде?

С оловно тежък глас Ема му разказа за ужасеното съобщение на Кит и как се бе втурнала към колата. Как след всичко, което обитателите на Института бяха преживели предишния ден, сърце не ѝ бе дало да въвлече някой друг в това. Как ѝ се струвало, че единствено тя е отговорна за Рук. Как се бе опитала да се обади на Джулиън, за да му каже къде отива, но той не бе вдигнал. Разказа му за мантидите в къщата на Рук, за появата на Джем и Теса, истината за Кит. Разказа му всичко, освен онова, което бе научила от Джем за парабатаите.

— Радвам се, че си добре — каза той, когато тя свърши. Палецът му се плъзна по скулата ѝ. — Макар че, предполагам, ако беше

пострадала, аз щях да разбера.

Ема не посегна да го докосне. Ръцете ѝ бяха свити в юмруци до тялото. През живота си бе правила немалко трудни неща, помисли си тя. Годиците ѝ на подготовка. Това, че бе преживяла смъртта на родителите си. Това, че бе убила Малкълм.

Ала изражението върху лицето на Джулиън, така открито и изпълнено с доверие, подсказваше, че ѝ предстои най-трудното нещо, което бе правила някога.

Вдигна ръка и сложи длан върху неговата. Бавно преплете пръсти с неговите. Още по-бавно свали ръката му от лицето си, опитвайки се да заглуши гласа в главата си, който казваше: *Това е последният път, в който той те докосва по този начин, последният.*

Все още се държаха за ръце, ала нейната лежеше безжизнено в неговата, сякаш бе мъртва. Джулиън изглеждаше озадачен.

— Ема...?

— Не можем да го направим. — Гласът ѝ беше глух, монотонен. — Ето какво исках да ти кажа по-рано. Не можем да бъдем заедно. Не и по този начин.

Той измъкна ръката си от нейната.

— Не разбирам. Какво се опитваш да кажеш?

— Никакви целувки, никакво докосване, никакво влюбване, никакво ходене по срещи. Това достатъчно ясно ли е?

Джулиън не изглеждаше така, сякаш го беше зашлевила. Той беше воин: можеше да понесе всеки удар, готов да отвърне с двойно по-силен. Беше много по-страшно от това.

Ема отчаяно искаше да върне казаното назад, да му признае истината, ала думите на Джем отекваха в главата ѝ.

„Знанието, че любовта е забранена, не я убива, а я прави още по-силна.“

— Не искам да имаме такава връзка — заяви тя. — Да се крием, да лъжем, да се преструваме. Не разбираш ли? Това би отровило всичко, което имаме. Би убило всичко хубаво в парабатайската връзка и накрая няма да сме дори приятели.

— Не е нужно да стане така. — Изглеждаше, сякаш му се повдига, но въпреки това говореше решително. — Налага се да го крием само още малко... само докато децата се нуждаят от мен...

— Тави ще се нуждае от теб *още осем години* — изтъкна Ема толкова студено, колкото можа. — Не можем да се крием толкова дълго.

— Можем да изчакаме... да изчакаме с това между нас...

— Нямам намерение да чакам. — Усещаше погледа му върху себе си, усещаше товара на болката му. Радваше се, че го усещаше. *Заслужаваше* да го усеща.

— Не ти вярвам.

— Защо бих го казала, ако не е вярно? То не ме обрисова в особено добра светлина, Джулс.

— Джулс? — Той се задави с думата. — Отново ли ме наричаш така? Сякаш сме деца? Не сме деца, Ема!

— Естествено, че не сме. Ала сме млади. Правим грешки. Това между нас, то беше грешка. Рискът е прекалено голям. — Думите горчаха в устата ѝ. — Законът...

— Няма нищо по-важно от любовта. — Гласът на Джулиън бе странен, далечен, сякаш си спомняше нещо, което бе чул някъде. — Нито по-висш закон.

— Лесно е да се каже — отвърна Ема. — Само че, ако ще поемем подобен риск, трябва да бъде заради истинска любов. Любов за цял живот. А аз държа на теб, Джулс, ясно е, че държа. Дори те обичам. Цял живот съм те обичала. — Поне тази част беше вярна. — Но не те обичам достатъчно. Не е достатъчно.

„По-лесно е убиеш любовта на някого към теб самия, отколкото своята към него. Убеди го, че не го обичаш или че си някой, когото той не може да уважава.“

Джулиън дишаше накъсано. Ала очите му, приковани в нейните, не трепваха.

— Познавам те — каза той. — Познавам те, Ема, и знам, че ме лъжеш. Опитваш се да постъпиш така, както според теб е правилно. Опитваш се да ме отблъснеш, за да ме защитиш.

„Не — помисли си тя отчаяно. — Не ми намирай оправдания. Това трябва да сработи. *Трябва.*“

— Моля те, недей — каза на глас. — Ти беше прав... аз и ти заедно — безсмислено е... Марк и аз — това би имало повече смисъл...

Болка разцъфна върху лицето му като рана. Ема видя как той я пропъди. „Марк“, помисли си тя. Името на Марк бе като коварната елфическа стрела, която той носеше, способно да прониже бронята на Джулиън.

„Близо съм — помисли си. — Толкова близо. Почти ми вярва.“

Ала Джулиън беше опитен лъжец. А опитните лъжци прозират през лъжите на другите.

— Опитваш се да защитиш и децата. Разбираш ли, Ема? Знаем какво правиш и те обичам заради него. *Обичам те.*

— О, Джулс — каза тя отчаяно. — Нима не виждаш? Говориш за това, да бъдем заедно, като избягаме, а аз току-що се връщам от къщата на Рук. Видях Кит и какво означава да живееш, като се криеш, какво ще струва не само на нас, но и на децата ни, ако някога имаме такива. Ще трябва и да се откажем от онова, което сме. Ще трябва да се откажа да бъда ловец на сенки. А то ще ме убие, Джулс. Ще ме разкъса на парченца.

— Тогава ще измислим нещо друго. — Гласът му беше като шкурка. — Някакъв начин, по който да си останем ловци на сенки. Ще го измислим заедно.

— Няма — прошепна Ема. Ала очите му бяха широко отворени, умоляваха я да размисли, да си вземе думите назад, да сглоби онова, което се разпаднаше на парчета.

— Ема. — Той посегна към ръката ѝ. — Никога, *никога* няма да се откажа от теб.

Сърцето ѝ се разби.

Ама че странна, ужасна ирония, помисли си тя. Именно защото го обичаше толкова много и го познаваше толкова добре, знаеше какво точно трябва да стори, за да убие с един-единствен удар всичко, което той изпитваше към нея.

Отдръпна се от него и се отправи към къщата.

— О, да — каза, — ще се откажеш.

Не беше сигурна откога седи на леглото си. Къщата бе пълна със звуци: когато влезе, чу Артър да крещи нещо, а после се възцари мълчание. Кит бе настанен в една от свободните стаи, както бе поискал, а Тай седеше пред нея и четеше книга. Ема го беше попитала

какво прави — дали охранява Кит, или пък охранява Института от Кит — но той просто бе свил рамене.

Ливи беше в тренировъчната зала заедно с Дру. Приглушените им гласове долитаха до нея през пода.

Нуждаеше се от Кристина. Нуждаеше се от единствения човек, който знаеше какво изпитва към Джулиън, за да се разплаче в прегръдките ѝ, а Кристина да ѝ каже, че всичко ще се оправи и че постъпва правилно.

Само че дали Кристина щеше да реши, че тя постъпва правилно, Ема не бе сигурна.

Ала в сърцето си знаеше, че е необходимо.

Чу изтракването на бравата и затвори очи. Непрекъснато виждаше лицето на Джулиън, когато се бе извърнала от него.

„Джулс — помисли си със свито от болка сърце. — Ако само не вярваше в мен, нищо от това не би било необходимо.“

— Ема? — Беше Марк. Стоеше колебливо на прага и изглеждаше съвсем човешки в бяла тениска с дълъг ръкав и дънки. — Получих съобщението ти. Искаш да говорим?

Ема се изправи и приглади роклята, в която се беше преоблякла. Красива кафява рокля на жълти цветя.

— Нуждая се от услуга — каза тя.

Светлите вежди на Марк подскочиха.

— Услугите не са лекомислено начинание за елфите.

— Нито пък за ловците на сенки. — Ема изпъна рамене. — Каза, че ми дължиш услуга. Задето се погрижих за Джулиън. Задето спасих живота му. Каза, че ще направиш всичко каквото поискам.

Марк скръсти ръце на гърдите си. По него отново се виждаха черни руни: над яката, върху китките. Кожата му беше по-загоряла отпреди, по тялото му имаше повече мускули, сега, когато се хранеше. Ловците на сенки заякваха бързо.

— Продължавай тогава — подкани я той. — И ако е нещо, което мога да направя, ще го сторя.

— Ако Джулиън те попита... — Тя овладя гласа си. — Не. Независимо дали ще те попита, или не. Искам да се преструваш, че излизаме заедно. Че се влюбваме.

Ръцете на Марк се отпуснаха покрай тялото му.

— Какво?

— Чу ме. — Щеше ѝ се да може да разчете изражението му. Ако откажеше, знаеше, че няма как да го накара насила. Не бе в състояние да го направи. Беше истинска ирония, но тя не притежаваше безпощадността на Джулиън. — Знам, че е странно.

— И то много. Ако искаш Джулиън да смята, че си имаш приятел, защо не помолиш Камерън Ащдаун.

„Ако ти и Марк някога... не мисля, че бих могъл да се съвзема от това.“

— Трябва да си ти.

— Всеки би се съгласил да ти бъде гадже. Ти си красиво момиче. Не е нужно някой да лъже.

— Не става въпрос за егото ми — сопна се Ема. — И не ми трябва гадже. Трябва ми лъжата.

— Само пред Джулиън ли искаш да лъжа, или пред всички? — Марк бе сложил ръка на гърлото си и потупваше лекичко вената, която пулсираше там. Може би търсеше медальона с елфическа стрела, който, едва сега осъзна Ема, липсваше.

— Предполагам, че всички ще трябва да го повярват — отвърна тя неохотно. — Не можем да искаме от тях да лъжат Джулиън.

— Не — съгласи се Марк, а угълчетата на устата му потръпнаха. — Това би било неосъществимо.

— Ако няма да се съгласиш, кажи ми. Или ми кажи как бих могла да те убедя. Не го правя заради себе си, Марк, а заради Джулиън. Нищо чудно то да спаси живота му. Не мога да ти кажа повече от това. Моля те само да ми повярваш. Защищавала съм го през всички тези години и това... то е част от него.

Слънцето залязваше и стаята бе обляна в червеникава светлина, която обагряше косата и кожата на Марк в розово.

Ема си спомни своето дванайсетгодишно Аз, как си бе мислила, че Марк е красив. Не беше истинско увлечение, но тя можеше да си представи едно различно минало, минало, в което Марк не им беше отнет. Минало, в което той бе останал при тях и тя се бе влюбила в него, а не в брат му. Пак щеше да бъде парабатай на Джулиън, ала щеше да се омъжи за брат му и те щяха да споделят живота си, свързани винаги по всеки начин, по който хората можеха да бъдат свързани, и то щеше да им стига.

— Искаш да кажа на Джулиън, да кажа на всички, че се влюбваме. Не че вече сме влюбени?

Ема се изчерви.

— Трябва да звучи достоверно.

— Има много неща, които не ми казваш. — Очите на Марк грееха и той приличаше повече на елф, отколкото на човек, помисли си Ема, преценяващ положението и мястото си във внимателния танц на измамата. — Предполагам, ще искаш всички да знаят, че сме се целували. Може би дори нещо повече.

Ема кимна. Усецаше, че бузите ѝ горят.

— Кълна се, че ще ти обясня всичко, което мога — каза тя, — ако се съгласиш. И ти се кълна, че това може би ще спаси живота на Джулиън. Неприятно ми е да те моля да лъжеш, ала...

— Ала за онези, които обичаш, си готова на всичко — довърши Марк и тя нямаше какво да отговори на това. Той се усмихваше, устните му бяха извити развеселено. Ема не бе сигурна дали това бе човешка развеселеност, или развеселеността на елфите, които обожаваха хаоса. — Разбирам защо избра мен. Аз съм тук, наблизо, и за нас би било лесно да започнем връзка. Ти, както казах, си красиво момиче и се надявам, че не ме намираш отблъскващ.

— Не — потвърди Ема. Облекчение и още хиляда противоречащи си емоции пееха във вените ѝ. — Определено не си отблъскващ.

— В такъв случай имам само още един въпрос — каза Марк. — Но първо... — Той се обърна и решително затвори вратата.

Когато отново се обърна към нея, Ема си помисли, че никога не го бе виждала да изглежда толкова много като елф. Очите му бяха пълни с диво веселие, безгрижност, която говореше за свят, където човешките закони не важаха. Той като че ли бе довел необуздаността на елфическото царство в стаята — студена, сладостна магия, в чиито корени обаче се таеше нещо горчиво.

„Бурята те зове така, както зове и мен, нали?“

Той ѝ протегна ръка, с която сякаш едновременно я зовеше и ѝ предлагаше.

— Защо да лъжем?

---

[1] Добре ли си? (Исп.) — Б.пр. ↑

[2] Улично лакомство, особено популярно в Мексико; представлява резен от хикама (подобно на ряпа растение), овкусен със сок от лайм и лют червен пипер или други подправки. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

АНАБЕЛ

В продължение на дълги години гробницата беше суха. Ала сега морска вода започна да се процежда през фините порести дупки, а с нея — и кръв.

Тя капна върху оголени кости и изсъхнали сухожилия. Навлажни повехналите ѝ устни. Донесе със себе си магията на океана, а с нея и една още по-необикновена магия — кръвта на онзи, който я беше обичал.

В гробницата си край морски вълни Анабел отвори очи.

БЕЛЕЖКИ НА АВТОРА

„Шурти вода и горди кораби потъват там, гдето чака ги дълбока смърт“ е от стихотворението „Химнът на Прозерпина“.

„Сърцето ти е оръжие с размерите на юмука ти“ е истински графит, появил се за първи път на стена в Палестина. Днес може да бъде открит навсякъде.

„Защото всяка капка кръв, пролята на земята, тече в потоците на таз страна“ е от баладата „Гам Лин“.

Заглавията на всички глави са взети от поемата „Анабел Ли“.

Много от местата, които Ема посещава, са истински или са вдъхновени от реално съществуващи места в Лос Анджелис, ала някои са измислени. Деликатесният магазин „Кантър“ съществува, но не и театър „Полунощ“. „Тризьбецът на Посейдон“ е вдъхновен от закусвалнята за морска храна „Мрежата на Нептун“. Къщите на Малкълм и Уелс са базирани на истински къщи. Аз отраснах в Лос Анджелис и в много отношения това е Лос Анджелис такъв, какъвто винаги съм си го представяла като малка — пълен с магия.

Издание:

Автор: Касандра Клеър

Заглавие: Лейди Полунощ

Преводач: Вера Паунова

Година на превод: 2016 (не е указано)

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: Ибис

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска

Печатница: „Симолени“

Излязла от печат: 29.03.2016 г.

Технически редактор: Симеон Айтов

Художник: Милена Ковачева

Коректор: Соня Илиева

ISBN: 978-619-157-155-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/17822>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.